

Giới thiệu Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa

Truyện Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa là sự kết hợp hoàn hảo giữa thể loại ngôn tình và một chút về trọng sinh. Được sống thêm một lần để làm lại chính mình là điều ai cũng hằng mơ ước.

Cô vì mê hoặc anh trai không thành công nên đã tự vẫn , được sống lại một lần nữa. Lần này anh lại không cho cô chạy khỏi lòng bàn tay của anh và ăn sạch sẽ cô luôn...

Những câu chuyện như thế này luôn là điều cuốn hút trong thể loại ngôn tình bởi vì nhân vật chính sẽ làm được điều mà lần trước mình không thể thực hiện!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nếu bạn được sống lại lần nữa, việc thứ nhất cần phải làm là cái gì?

Ăn?

Uống?

Hay là chơi đùa?

Sai! Sai hoàn toàn!

Chuyện thứ nhất mà Dư Tư Nhạc cần phải làm là cầm máu!

Trong bồn tắm lớn, tràn đầy nước bị máu tươi nhuộm đỏ. Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc mở mắt ra, nửa người cô bị bao phủ trong nước, chỉ lộ ra cái đầu nghiêng vào vách tường cạnh bồn tắm lớn.

Nước lạnh, thấm vào lỗ chân lông trên da. Từng đợt cảm giác lạnh, lạnh cóng làm Dư Tư Nhạc phải nổi da gà.

Ngón tay hơi hơi động đậy, Dư Tư Nhạc vùng vẫy ngồi dậy. Cả người ngâm trong nước một thời gian dài, hơn nữa còn mất rất nhiều máu, cô vừa vận động thân mình, lại ngã vào bồn tắm lớn một cái ầm.

Úm.....

Khuỷu tay đụng vào vách tường cạnh bồn tắm, Dư Tư Nhạc đau đến phát ra âm thanh.

Đề lại miệng vết thương trên cổ tay, Dư Tư Nhạc nhìn thoáng qua cánh cửa khép hờ, cất cao giọng: “Có ai ở bên ngoài không?”

Giọng nói rất nhỏ.

Chỉ hy vọng ở ngoài cửa có người, có thể nghe thấy mình kêu cứu, nhanh chóng đến đây cứu mình.

Không nghe nói này đầu tiên sống lại, là chuyện lạ chết đi một lần.

Dư Tư Nhạc cắn răng, không tin gọi lại vài lần.

Âm thanh lộc cộc lộc cộc từ ngoài cửa truyền vào.

Là tiếng bước chân của một người!

Trong lòng Dư Tư Nhạc tươi như hoa, được cứu rồi!

Kéo kẹt....cửa bị mở ra.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục, tay cầm tay nắm cửa, một đôi mắt sắc bén đen nhánh sâu thẳm, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng tắm, bỗng nhiên căng thẳng.

“Dư Tư Nhạc, cô muốn dùng hành động tự sát để uy hiếp tôi sao?” Ánh mắt tà tử của anh ta nheo lại, hơi thở tràn ngập nguy hiểm.

Là đang gọi cô? Du Tư Nhạc có chút phản ứng không kịp. Chẳng lẽ cơ thể này, cùng tên với mình sao?

Người đàn ông sải bước đi về phía trước, hai tay ôm Dur Tư Nhạc từ trong bồn tắm ra.

Tiếng nước chảy ào ào, trôi dạt vào mỗi góc trong phòng tắm.

“Nếu cô thật sự có tiền đồ, lúc sắp chết, cũng đừng gọi cầu cứu ở bên ngoài.”

Người đàn ông về mặt âm trầm, dùng khăn tắm bao bọc lại cơ thể của cô gái. Động tác của mạch lạc, không có một chút hoảng hốt.

Cơ thể trần như nhộng lộ ra trước mặt người khác, Dur Tư Nhạc lại không có một chút thẹn thùng. Lúc sống còn, có ai quan tâm mặc quần áo hay không?

Ánh mắt vụng trộm đánh giá người đàn ông, Dur Tư Nhạc thầm suy đoán thân phận của người đàn ông này.

Chẳng lẽ đây là bạn trai của cơ thể này?

Nghe lời nói vừa rồi, hay là giữa hai người có hiểu lầm gì?

“Cái kia.....Gọi bác sĩ cho tôi.”

Miệng vết thương còn chảy máu! Cắt vỡ động mạch tay là không phải chuyện đùa.

Cho dù có hiểu lầm, trước tiên phải giữ lại được cái mạng cô rồi hãy nói.

Đầu óc choáng váng mơ hồ, cả người Dur Tư Nhạc không được tự nhiên, linh hồn như muốn rời khỏi cơ thể. Vừa đến bên giường, một trận choáng váng kéo đến, bóng tối dần dần thay thế cảnh vật trước mặt.

Cảm giác này làm Dur Tư Lạc không muốn ngủ.

Có người nói, lúc người sắp chết, cơ thể sẽ giữ lại một chút trí nhớ trước khi chết, còn người sẽ ngừng lại hình ảnh trong một khắc kia.

Mơ mơ màng màng giữa cảnh trong mơ, một cô gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi ngồi ở cạnh giường, cả người trần trụi, khóc nức nở, tay nắm chặt chân, bộ dáng cực kỳ bi thương.

“Du Lăng Thần, tôi sẽ cho anh hồi hận.”

Cuồng loạn rống lên một tiếng, đầu óc Dur Tư Lạc trống rỗng, chỉ nhớ được cái tên “Du Lăng Thần” này.

Cách giường không xa, một người đàn ông có dáng người cao ngất, đang đứng đưa lưng về phía cô gái, hai tay anh ta đặt trong túi quần, giọng lạnh lùng nói: “cả đời này của cô, chỉ có thể làm em gái của tôi, cái khác, cô đừng mơ tưởng.”

Người đàn ông cắt bước đi ra ngoài, khi đi đến cửa, bỏ lại một câu: “Còn nữa....Tôi không thích bị uy hiếp.”

Bị một lực đánh lớn, cánh cửa phát ra một tiếng va chạm mạnh.

Cả căn phòng như rung động, những hình ảnh nứt nẻ ngày càng nhỏ, biến thành màu đen tối.

Những hình ảnh sau cùng của Dur Tư Nhạc là cô gái tay cầm dao gọt trái cây, cắt vào tay mình, cô bước từng bước đi về phía phòng tắm. Máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất, lan tràn ra ngoài như một đóa hoa.

Đầu óc từng trận đau tê liệt, Dur Tư Nhạc gất gao nhúu chặt mày. Cô rất muốn biết một màn vừa rồi kia là chuyện gì xảy ra. Nhưng dường như đầu óc lại từ chối cho cô tìm hiểu, không bao lâu sau, ý thức trong cơn đau đớn, dần dần tiêu tan.

Dur Tư Nhạc ngủ thật say, dường như đang lạc vào một vực sâu vô tận, rốt cuộc không có đường ra.

Ngôi sao thay thế ban ngày, giữa mỗi khắc, liên tục thay đổi.

Xương cốt cả người như bị người khác tháo ra, rồi lắp ráp lại lần nữa, cảm giác đau đơn lan rộng cả người Dur Tư Nhạc.

Trên trán được đặt một khăn bông ẩm ướt mát lạnh, làm xua tan đi cảm giác ấm nóng trên trán.

Dur Tư Lạc thật vất vả mới tỉnh lại từ giấc ngủ say, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt cô là căn phòng trang trí sạch sẽ. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh vào phòng, là nổi bật gương mặt của Dur Tư Nhạc không có một chút huyết sắc nào, càng thêm tái nhợt.

Trên mu bàn tay ghim ống tiêm, một chất lỏng trong suốt nhỏ từng giọt theo tĩnh mạch đi vào cơ thể.

“Đừng lo lắng, đó là dung dịch dinh dưỡng, ba ngày nay cô chưa ăn uống, truyền một chút dung dịch dinh dưỡng này vào rất có lợi cho cơ thể cô.” Một người đàn ông đeo kính đứng bên giường, giọng nói nhã nhặn.

Dư Tư Nhạc không để ý đến anh ta đang mặc áo trắng: “Cảm ơn.”

“Không cần nói cảm ơn, đây là trách nhiệm của tôi.” Anh ta mỉm cười trả lời, đem một ly nước đến trước mặt Dư Tư Nhạc: “Môi của cô rất khô, uống một ngụm nước vào. Cơ thể cô có chỗ nào không thoải mái, có thể nói với tôi.”

Dư Tư Nhạc lẳng lặng nhìn anh ta, suy nghĩ xem cô có cần diễn một tiết mục xuyên không – mất trí nhớ không?

Thật lâu vẫn không có được câu trả lời, người đàn ông hỏi lại: “Như thế nào?”

“Tôi.... giống như có vài chuyện, tôi không nhớ được.” Sợ bị đối phương nhìn thấu, Dư Tư Nhạc nắm chặt ly nước, chậm rãi cúi đầu, lẩn tránh ánh mắt của anh ta.

Hành động này trong mắt anh ta, tâm hồn tinh khiết của cô gái bị tổn thương nặng, tạo thành cảm xúc xấu. Dẫu sao có rãnh rồi mà cầm dao tự sát chứ?

Cô gái chớp mắt vài cái, trông mắt trong suốt như nước, gương mặt đẹp đẽ như minh tinh điện ảnh.

“Cô tỉnh lại không lâu, có thể đầu óc còn đang trong trạng thái mơ hồ, chờ một chút có thể khôi phục trí nhớ.”

Lúc cô gái đang hôn mê, Trịnh Hoa làm kiểm tra toàn bộ cho cô, không phát hiện đầu óc cô bị tổn thương. Cách giải thích duy nhất, có thể tạm thời bị mất trí nhớ. Hoặc là, trí nhớ có chút..... Cô không muốn suy nghĩ đến.....

Khỏe miệng Dư Tư Nhạc giật giật, cả đời này cô đều nghĩ không ra! Bởi vì không có ai biết trong cơ thể này, đã đổi thành một linh hồn khác.

“Tiền thuốc.....” Dư Tư Nhạc ngẩng đầu, vẻ mặt nịnh nọt.

Anh ta ngạc nhiên nhìn cô, phát ra tiếng cười trầm thấp: “Trước kia sao lại không phát hiện em gái của Du Lăng Thần, lại đáng yêu như vậy.....”

“Tôi là bác sĩ tư nhân của nhà họ Du, về tiền thì cô cứ yên tâm, anh tra cô sẽ gửi tiền lương hàng tháng vào tài khoản của tôi.”

Biết mình luống cuống, Dư Tư Nhạc liền đỏ mặt, tay nắm ly nước càng chặt thêm.

“Anh trai tôi là ai?”

Dư Tư Nhạc vẻ mặt không hiểu, lại nhớ về người đàn ông trong giấc mơ. Chỉ tiếc là sự việc trong mơ đều mờ mờ ảo ảo, hướng chỉ người đàn ông đó lại đưa lưng về phía cô, cô không có cơ hội thấy rõ gương mặt của anh ta.

“Việc này đã quên rồi sao? Xem ra bệnh cũng không nhẹ.” Trịnh Thiếu Hoa lấy nhiệt kế ra, đo nhiệt độ cho cô, sau khi xác định đã hạ sốt, mới mở miệng nói: “Du Lăng Thần là nhà giàu nhất ở thành phố C này.”

Du Lăng Thần?

Dư Tư Nhạc phun ra một ngụm nước, nhà giàu nhất? kiếp trước cô đã trải qua hai mươi năm đàn độn, mỗi ngày chỉ biết bốn ba kiếm tiền, không nghĩ đến sau khi trọng sinh, lại tiến vào nhà giàu.

Thật không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chỗ ở của Dư Tư Nhạc là một biệt thự nổi tiếng ở thành phố C, người có thể định cư ở đây, đều là tầng lớp xã hội thượng lưu.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, Dư Tư Nhạc đã biết rõ hoàn cảnh của khối thân thể này. Thì ra là người có tên không phải gọi là Dư Tư Nhạc, mà tên là Du Tư Nhạc, chỉ khác một chữ với tên cô.

Ở kiếp trước, cô chết trong tai nạn giao thông, lại là một đứa trẻ mồ côi, chết đi không vương bận. Được sống lại, lại là mua bán có lời đối với cô.

“Tiểu thư, đến giờ ăn cơm rồi.” Một bà vú trung niên gõ gõ cửa phòng.

Dur Tur Nhạc từ trên giường bật dậy: “Đến đây, Di Luru hôm nay nấu món gì ngon không?”

Tiếng dép lê vang lên lộp cộp, Dur Tur Nhạc đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống.

Cảm thán cho cuộc sống của kẻ có tiền, chính là không giống nhau, mỗi bữa cơm thức ăn được phối hợp rất khá, chẳng những hương vị ngon, mà giá trị dinh dưỡng cũng thật phong phú.

Di Luru mời người hầu đến, mỗi ngày phụ trách quét dọn phòng, còn có một ngày ba bữa cơm.

Biệt thự này gồm hai tầng lầu, có diện tích rất lớn nhưng lại ít người ở, chỉ có hai anh em Dur Tur Nhạc nên không cần phải quét dọn mỗi ngày.

Có lẽ cô là trẻ mồ côi, từ nhỏ đến lớn Dur Tur Nhạc đều có quen không phụ thuộc vào ai, đối với ai cũng đều bày ra vẻ mặt mỉm cười ba phần, tính tình dịu dàng, không dễ dàng đắc tội với người khác.

Mới có hai ngày, mà lại có quan hệ tốt với di Luru. Di Luru sợ cơ thể Dur Tur Nhạc chưa khỏi hẳn, nên nấu ăn thanh đạm, cũng không dám bỏ dầu mỡ nhiều.

Đang ăn cơm được một nửa, Dur Tur Nhạc nghe âm thanh của chìa khóa vang lên, sau đó cửa được mở ra.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu.

Âm thanh gầy da vang dội trên mặt đất truyền vào. Sau đó xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt lạnh như băng, tay phải anh cầm một chùm chìa khóa, tay trái ôm một phần văn kiện.

Chỉ trong chớp mắt, Dur Tur Nhạc sững sờ tại chỗ, chiếc đĩa rơi lạch cạch lên bàn.

Là người đàn ông ôm cô vào phòng tắm.

Ánh mắt này lạnh lẽo như nước, ánh mắt này thực chất lạnh lùng, chui vào tận đáy lòng, dường như trong sâu thẳm có thể nhìn thấy rõ tất cả.

Người đàn ông nhíu chặt chân mày, một bộ mặt âm trầm, dường như đang bị chuyện gì quấy nhiễu. Ánh mắt của anh thật sắc bén, lạnh lùng lướt qua Dur Tur Nhạc, sau đó cất bước đi lên lầu hai, một câu cũng có nói.

“Anh ta.... Là anh trai của tôi?” Ánh mắt thật đáng sợ.

“Nghe nói ngôi sao của công ty bên kia đã xảy ra chuyện, đoán chừng tâm tình của Du thiếu không tốt.” Di Luru nhỏ giọng nói.

Nhà họ Du làm ăn liên quan đến các lĩnh vực, mới đây Du Lăng Thần quyết định tiến vào làng giải trí, anh lên kế hoạch cho các ngôi sao của công ty giải trí đầu tiên của mình. Vừa bắt đầu, đã xảy ra tai nạn, quả thật làm người ta thật khó chịu.

Nghĩ đến bản thân thế nào cũng là em gái của anh, nhớ đến bộ dáng lạnh nhạt của anh lúc vào cửa, nhất định là chưa ăn gì.

Dur Tur Lạc chạy vào phòng bếp, bới một chén cơm: “Di Luru, con đi đưa cơm cho anh trai.”

Thay đổi một hoàn cảnh mới, ta phải tận dụng khả năng kết giao và quan hệ gần gũi với mọi người hơn. Cô đã chiến lấy tổ, cướp lấy khối thân thể của em gái nhà người ta, nếu không làm chút gì bồi thường, giúp đỡ chăm sóc cho anh trai của cô ấy, cô thật ảm đạm.

Tính lễ phép gõ gõ cửa phòng, Dur Tur Nhạc bưng chén cơm đi vào: “Anh hai, ăn một chút gì đi.”

Người đàn ông đang xem tài liệu, nhìn thấy có người đến gần, ánh mắt lạnh thấu xương bắn lại, mặc cho cô gái đem thức ăn để lên bàn.

Lúc chống lại ánh mắt của người đàn ông đó, như có cảm giác làm người khác hít thở không thông.

Chưa kịp thu hồi tay lại, đột nhiên bị anh bắt lấy.

Trên cổ tay truyền đến một lực mạnh gắt gao nắm chặt tay Dur Tur Nhạc, hung hăng kéo qua, Dur Tur Lạc không có phòng bị lập tức ngã vào lòng người đàn ông.

“Thế nào? Cô còn chưa từ bỏ ý định sao?” Âm thanh lãnh khốc vang lên.

Đây là tình huống gì?

Cô chỉ muốn đưa cơm thôi mà, còn có.....thế giữa hai người có phải quá ảm đạm hay không?

Dur Tur Nhạc muốn đẩy anh ta ra, lại chống không lại sức mạnh của người đàn ông này. Hai cánh môi lạnh lẽo như cánh hoa phủ lên môi cô, không một chút thương tiếc, người đàn ông đưa tay nắm lấy cằm cô, đầu lưỡi thô bạo càn quét.

Dur Tur Nhạc sợ ngây người, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

“Giả vờ ngây thơ cái gì?” Ngón tay người đàn ông nắm lấy cằm cô, khiến cho Dur Tur Lạc đối diện với ánh mắt của anh: “Mới hôn một chút, lại thờ không được rồi hả? Không phải cô rất muốn trèo lên giường của tôi sao? Kỹ thuật như vậy làm sao khiến tôi cảm thấy hứng thú?”

Ý là cô không đủ lắng lo không đủ phóng túng!

Dur Tur Lạc tức giận đến phát run: “Anh hai, em là em gái của anh đó!”

Tránh thoát cái ôm ấm áp, Dur Tur Nhạc nhảy ra cách hai bước.

“Cô còn biết sự thật này sao?”

Lời này là có ý gì?

Dur Tur Nhạc cảm thấy dung lượng của bộ não mình thật không đủ! Lại nhớ đến bóng lưng trong giấc mơ, so sánh với người đàn ông ở trước mặt này là một, hô hấp của Dur Tur Nhạc ngày càng nặng nề. Gần như muốn tông cửa xông ra ngoài, không dám đối mặt với Du Lăng Thần.

Cho dù là em gái của anh, cũng không thể đùa giỡn như vậy được!

Sau khi trở lại phòng ngủ, Dur Tur Nhạc điên cuồng lục tung lên, Rút cuộc lấy một quyển nhật ký từ trong hộc bàn ra.

“Ngày 30 tháng năm, tôi lén lút đưa cho anh hai một hộp chocolate, đáng tiếc là anh hai không ăn.”

“Ngày 6 tháng 7, tôi lấy đống khí thổ lộ với anh hai, bị hung hăng cự tuyệt.”

“Ngày 17 tháng 10, lần đầu tiên mình coi sạch, muốn dụ dỗ anh hai, nhưng không thành công.”

.....

Bên trong viết rất nhiều thứ quyền rũ, kết quả đều giống nhau, kết thúc thất bại.

Tay Dur Tur Nhạc run run lật trang nhật ký cuối cùng.

“Ngày 20 tháng 12, nếu lần này anh hai không động tâm, cho dù tôi có chết, cũng muốn có được anh ấy.”

Cô vô lực ngồi trên ghế, rút cuộc có thể giải thích vì sao Du Lăng Thần lại có thái độ như vậy. Còn nữa, đoạn đối thoại trong giấc mơ có hàm ý rồi.

Em gái muốn yêu anh trai, có lẽ trái ngược luân thường đạo lý! Mà Dur Tur Nhạc lại còn dám nghĩ đến tất cả các biện pháp để quyến rũ anh mình, thật không biết bội phục cô ấy, hay là khinh bỉ cô ấy.

Mẹ nó bị chết vẫn nhẹ nhàng, sau này bảo cô phải đối mặt với người anh trai trên danh nghĩa kia sao?

Núp trong phòng ngủ cả một buổi chiều, Dur Tur Nhạc không dám ra khỏi cửa phòng, cô sợ gặp mặt Du Lăng Thần. Cho đến tối lúc đi Luru gọi cô đi ăn tối, cô mới biết được Du Lăng Thần đã đến công ty rồi.

Từ miệng đi Luru biết được, Du Lăng Thần rất bận rộn công việc, cách hai ba ngày mới về nhà một lần, hơn nữa đều đi rất vội vã, rất ít khi qua đêm ở đây.

Dur Tur Nhạc rất hiểu hành vi của anh, mỗi lần đến đây, đều phải đề phòng em gái muốn quyến rũ mình, có thể ngủ được mới lạ. Hơn nữa, Du Lăng Thần có rất nhiều tiền, không chỉ có một căn nhà ở đây. Tùy tiện tìm một chỗ, ngủ thoải mái hơn so với ở đây.

“Tiểu thư, cô đừng trách đi Luru nhiều chuyện, cô và Du thiếu không có quan hệ huyết thống, nhưng về mặt pháp luật, hai người là anh em trên danh nghĩa. Người đàn ông tốt không chỉ có một mình Du thiếu, cô cần gì phải.....” Đi Luru muốn nói lại thôi.

Dur Tur Nhạc hít một hơi thật sâu, cười gượng nói: “Di yên tâm đi, con chết một lần, sau này con sẽ không phạm sai lầm nữa.”

Cô không phải là Dur Tur Nhạc trước kia, sẽ không ngốc đến mức thích người đàn ông này.

Nhưng mà, một lúc nào đó, tình cảm thật sự không phải do bản thân mình làm chủ.

Tất nhiên những đạo lý này, về sau Dur Tur Nhạc mới hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mở laptop lên, Dư Tư Nhạc vào khung tìm kiếm, gõ ra ba chữ ‘Du Lăng Thần’, trên trang web nhanh chóng xuất hiện nhiều tin tức lớn.

Du Lăng Thần, sinh ra ở thành phố C, là người nắm quyền tập đoàn Du thị.

Dư Tư Nhạc lướt qua vài lần, ngoài ý muốn nhìn thấy một trang tin tức có lượt xem không cao, Xem ra, chắc là tuần san tin tức tám năm.

“Trong anh em nhà họ Du, có một người là đứa nhỏ được nhận nuôi, tin tức cụ thể xin tiếp tục xem bên dưới.”

Dư Tư Nhạc di chuyển trang web xuống phía dưới, ai ngờ lật sang vài trang, không nhìn thấy được tin tức của anh em họ, chỉ đăng mỗi tin một mình tình nhỏ gây ra chuyện xấu.

Nhớ đến những lời nói của di Luru, trong lòng Dư Tư Nhạc dần dần dễ chịu một chút.

Ít nhất Dư Tư Nhạc không có tới mức yêu anh trai ruột của mình.

Sau này, nhất định phải giữ khoảng cách với Dư Lăng Thần.

Ngoài cửa trong, bóng đêm yên tĩnh mịt mù, trên trời đầy ánh sao sáng lấp lánh.

Dư Tư Nhạc nằm trên giường lẩn qua lẩn lại vẫn không ngủ được, có chút tò mò suy nghĩ..... rốt cuộc ai là người thu dưỡng đứa nhỏ? Nhất định là không phải Du Lăng Thần, người đàn ông này hiện tại là tổng giám đốc của tập đoàn Du thị, toàn bộ tài sản khổng lồ của gia đình đều do một tay anh quản lý.

Nhà họ Du không có đạo lý chấp tay cho người ngoài vào quản lý công việc của gia đình.

Vì vậy mình mới được nuôi dưỡng sao?

Ở nhà bồi dưỡng vài ngày, cả ngày ngoài việc ăn và ngủ, cuộc sống không khác gì một con lợn.

Cầm điều khiển từ xa trong tay, Dư Tư Nhạc nhắm chán đổi kênh ti vi để giết thời gian.

Thấy di Luru cời tạp dề, đi ra ngoài, cô lập tức đứng lên, ném điều khiển ti vi trên ghế sofa: “Di Luru, còn và đi ra ngoài đi dạo.”

“Tôi ra ngoài mua đồ ăn, không phải đi chơi, nếu tiểu thư ở nhà nhàn chán, có thể xem ti vi, tôi đi rồi sẽ trở lại.” Di Luru xoay người mang giày vào.

Phim truyền hình có gì hay? Dư Tư Nhạc tâm lý không phải là một người mười sáu mười bảy tuổi, tâm lý của cô là người trưởng thành, cô không có hứng thú đối với những phim tình cảm Hàn Quốc.

Nhanh chóng chạy lên quầy giày phía trước, lấy một đôi giày mang vào, mặc kệ cho di Luru ngăn cản, cô tìm cách chạy ra ngoài.

Một thời gian dài không ra ngoài dạo phố, Dư Tư Nhạc cảm thấy trên người đều mọc meo theo thời gian.

“Bệnh của con cũng không nặng lắm, là chó thì phải dẫn ra ngoài đi dạo, huống chi còn là người nha. Con còn có thể xách giúp di Luru vài cái túi to, thêm một người giúp đỡ thì được nhiều hơn, nói không chừng có thể nhanh chóng trở về nấu ăn.”

“Cái gì mà chó với người, tiểu thư đừng ví dụ loạn như vậy.” Nghe cô nói chuyện lộn xộn, di Luru dờ khóc dờ cười.

Ngôi biệt thự được xây dựng ở lưng chừng núi, vùng này không có trạm xe buýt, cũng không có một chiếc xe tắc xi. Nhà họ Du có lái xe tư nhân, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, gọi là đến.

Rất nhanh xe đã vào nội thành, một thành phố lớn nhộn nhịp, có thể làm cho người dân ý thức được là mình còn sống.

Cửa sổ xe được hạ xuống một nửa, ngọn gió thổi vù vù vài, lướt qua các loại cửa hàng hai bên đường.

“Tiểu Vương, câu đến bãi đậu xe chờ tôi và tiểu thư, chúng tôi đi mua đồ xong sẽ trở lại.” Di Luru mở cửa xe cho Dư Tư Nhạc, nói với người lái xe.

Siêu thị này là khu mua sắm lớn nhất nơi đây, di Luru băng qua con đường quen thuộc đưa Dư Tư Nhạc đến khu vực chuyên thức ăn.

“Di Luru cái trắng thật mới, buổi trưa chúng ta có thể nấu canh cải trắng.” Dư Tư Nhạc cầm một bắp cải trắng bỏ vào trong giỏ.

“Củ cải cũng được....”

“Còn có rau cần...”

Dur Tur Nhạc hưng phấn đi xung quanh chọn thức ăn.

Nhìn bộ dáng co lung linh đáng yêu, quần áo đều là đồ hàng hiệu, cô chen lấn vào đám người đang la hét mua sắm này nọ, khiến cho không ít người chú ý.

Có rất nhiều người lén nhìn cô vào vài lần.

“Tiểu thư, cô đừng chọn rau cải nữa, một chút thịt rồi trở về, nhìn cô gầy như vậy, phải ăn nhiều thịt một chút. Đặc biệt là mấy ngày trước... cô vừa...” câu nói tiếp, di Luru không thể nói ra, di động trong túi đột nhiên vang lên, bà nhấn vào nút nghe máy: “Alo...”

“Xin hỏi có phải bà Luru Cẩm Tâm không? Chúng tôi ở bệnh viện Hoa Nam, con trai của bà...”

thật lâu vẫn không thấy di Luru trả lời, cô xoay người lại nhìn thất bà đứng chết trân tại chỗ.

“Tiểu thư, trong nhà tôi có chút việc, con trai tôi bị viêm ruột thừa cấp tính, được đưa vào bệnh viện rồi.” Bà lo lắng để một mình tiểu thư ở lại siêu thị, nhưng mà Đứa nhỏ ở bên kia lại không có người chăm sóc, chồng bà đi làm ở bên ngoài, bà ở nhà với hai đứa con. Con trai bình thường ở nội trú, bà không cần phải quan tâm, nhưng một khi phát bệnh, bên cạnh lại không có ai chăm sóc.

Dur Tur Nhạc suy nghĩ ít nhiều cũng hiểu được tình trạng trong nhà bà, nhận lấy giỏ hàng trong tay bà, thúc đẩy bà: “Di Luru yên tâm đi, đợi lát nữa tự con sẽ đến bãi đậu xe.”

“Còn bữa trưa...” Sợ cô không về kịp, di Luru chân chứ không muốn đi.

“Con biết nấu ăn.” Khi Dur Tur Nhạc đảm bảo không để bản thân mình đói di Luru mới nhanh chóng chạy ra khỏi siêu thị.

Trừ bỏ mua một đồng đồ ăn lớn ở bên ngoài, Dur Tur Nhạc còn mua rất nhiều đồ ăn vặt.

Bởi vì trong nhà chỉ có một mình vô ăn cơm, căn cứ vào nguyên tắc lãng phí đáng xấu hổ của mình, cô chỉ xào một vài đĩa thức ăn nhỏ, lại lười làm những món khác.

Bưng thức ăn từ phòng bếp đi ra, Dur Tur Nhạc liền chống lại đôi mắt đến nhánh sâu không lường được.

Dur Tur Thần cởi áo khoác, sau đó ném lên ghế sofa, xem bộ âu phục này do nhà thiết kế tạo ra không khác gì những món hàng thông thường. Đưa tay lên kéo một cái, caravat đang đeo trên cổ liền lệch ra.

Hỗn độn nhưng không làm mất vẻ đẹp....

Vào nhà cùng với nah, còn có thêm một người.

Dur Tur Nhạc thấy thế,thì chào hỏi: ‘Bác sĩ Trịnh.’

“Tôi không lớn như anh trai cô, trước khi luôn quán quýt lấy tôi gọi ‘anh Trịnh’ bây giờ đã trở mặt rồi sao?” Trịnh Thiếu Hoa liếc mắt nhìn thấy mấy đĩa thức ăn nhỏ trên bàn, lại nhìn thấy Dur Tur Nhạc đang đeo tạp dề , thói quen nâng mắt kính ngạc nhiên nói: “Thiên kim bảo bối nhà họ Du biết nấu ăn sao? Xem ra hôm nay tôi có lộc ăn rồi.”

Dur Tur Nhạc tay chân luống cuống nhìn hai người, thậm chí mình là một tên ngu ngốc.... một tiểu thư nhà giàu mười ngón tay không dính nước không phải làm gì bao giờ, làm sao có thể tự mình xuống bếp chứ?

“Hôm nay di Luru có việc riêng nên về muộn, tôi... tôi ở trên mạng tìm thực đơn, thử xào hai món. Hai người có muốn nếm thử không?” Siwj bị người khác thấy mình nói dối, Dur Tur Nhạc cúi đầu thật thấp, về mặt mơ hồ không rõ.

“Tiểu Nhạc tự mình xuống bếp, làm sao tôi có thể không nếm thử?” Trịnh Thiếu Hoa gấp một miếng củ cải trắng xào, bỏ vào miệng, sao đó nhai vài ngụm “Hương vị cũng không tệ.”

Dur Tur Thần lúc này xoay người lại, liếc nhìn Dur Tur Nhạ một cái. Ánh mắt anh nhìn món ane gia đình trên bàn, nhìn Trịnh Thiếu Hoa ăn ngon lành, nhìn không được cầm lấy đôi đũa gấp một miếng.

Hương vị ngon hơn so với di Luru xào, còn mùi vị rất khác biệt.

“Em gái cậu thật đáng yêu, lại còn biết nấu cơm, nhìn thiên kim của những gia đình khác, ai mới không có mắt?” Trịnh Thiếu Hoa nói.

Đáng yêu?

Ánh mắt Dur Tur Thần trở nên thâm trầm, chân mày gắt gao nhíu chặt lại, đó là do cậu không biết cô dùng tất cả công phu đáng ghét đi câu dẫn đàn ông.

Dur Tur Nhạc cũng cảm nhận được hai chữ này không quan hệ gì với mình, cô không phải là đứa trẻ bầu tám tuổi, sao có thể sử dụng hai từ ‘đáng yêu’ để hình dung chứ?

Nhìn Dư Tư Thần và Trịnh Thiếu Hoa dùng cách thức thông thạo ở chung, thật rõ ràng, hai người này quen biết nhau thật lâu, là quan hệ bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Tiểu Nhạc, ngồi xuống ăn cơm đi, em ở trong phòng bếp bận rộn cả buổi rồi, còn không đói bụng sao?”

Trịnh Thiếu Hoa làm cho người ta có cảm giác đang chìm đắm trong vui sướng, khoe miệng cô nở nụ cười yếu ớt, mặt lộ ra tia ôn nhu, coi như cho dù đã kích anh ta thế nào, anh ta cũng không tức giận.

Trai đẹp là sinh vật có tác dụng đường mắt, mà Trịnh Thiếu Hoa là điển hình của loại này. Chỉ cần nhìn thôi, tâm tình sẽ tốt lên nhiều.

Về phần anh trai nhà mình? Nhất định là người đẹp nhất trong những trai đẹp, phá hủy hình tượng anh ấy là lúc khuôn mặt lạnh lẽo, hơi thở tản ra cả người lạnh như băng, tuyên cáo với mọi người – người lạ đừng đến gần. Ngồi ở chỗ đó, giống như ngọn núi băng. Ai dám yêu thích chứ?

Cái bàn cũng lớn, Dư Tư Nhạc tìm vị trí cách xa Du Lăng Thần nhất. Mà ở vị trí này, vừa đứng ngồi bên cạnh Trịnh Thiếu Hoa.

Trịnh Thiếu Hoa gấp thức ăn cho cô: “Tiểu Nhạc, ăn nhiều một chút, nhìn em mình gầy chỉ còn da bọc xương, lần sau lại phát bệnh, cẩn thận tôi sẽ không chữa trị cho em.”

Dư Tư Nhạc nói một tiếng cảm ơn, rồi cúi đầu ăn cơm.

Hai người động tác thân mật, một chút cũng thu hết vào mắt Du Lăng Thần. Không biết vì sao, anh nhìn gương mặt tuấn tú của Trịnh Thiếu Hoa, lần đầu tiên cho rằng rất đáng đánh đòn, thậm chí quyết định sau này không mang tên này về nhà nữa.

Lúc ý nghĩ này hiện ra trong đầu, làm Du Lăng Thần khiếp sợ một trận. Trước kia, anh hận không thể đẩy Dư Tư Nhạc cách xa mình, hôm nay lại không hài lòng khi người đàn ông khác thân mật với cô. Là vì sao? Chẳng lẽ bởi vì trong mắt Dư Tư Nhạc thiếu đi một phần cổ chấp điên cuồng đối với anh?

Trên bàn ăn, chỉ có Trịnh Thiếu Hoa là nói chuyện không ngừng, thường hỏi Dư Tư Nhạc vài câu về sức khỏe của cô. Sau đó còn nắm lấy tay Dư Tư Nhạc, kiểm tra xem miệng vết thương khép lại thế nào.

“Anh Trịnh phải đi rồi sao? Có muốn gọi lái xe đến đưa anh đi không?” Dù sao tính mạng của bản thân cũng là do đối phương cứu trở về, Du Tư Nhạc đã sớm đóng lên trán của Trịnh Thiếu Hoa cái dấu “dễ thân cận”. Sau một bữa cơm, xưng hô tự động chuyển từ ‘Bác sĩ Trịnh’ sang thành ‘Anh Trịnh’, cũng không ngờ lại gọi rất thuận miệng.

“Không được, nhà tôi ở gần đây, 20 phút là đến, không cần phải phiền phức như vậy.” Anh ta vẫy tay với Dư Tư Nhạc, rồi nhìn về phía Du Lăng Thần nói: “Du thiếu, tôi về trước, có chuyện gì liên lạc qua điện thoại.”

Gần đây? Dư Tư Nhạc nắm lấy điểm quan trọng trong lời nói của anh ta, xem ra Trịnh Thiếu Hoa không phải là bác sĩ bình thường. Ở khu tác đất tác vàng này, chỉ có tiền tài không thể đến khu biệt thự này được, cần phải có địa vị nhất định trong xã hội.

Sau này Dư Tư Nhạc mới biết được, Trịnh Thiếu Hoa là người đàn ông có danh tiếng, tuổi còn trẻ đã làm viện trưởng một bệnh viện lớn. Nhà họ Trịnh là gia đình bác sĩ tiếng tăm lừng lẫy, mấy đời đều theo ngành y, không chỉ anh ta, mà cha mẹ anh em của anh ta, thậm chí là cô cậu, tất cả đều là bác sĩ.

Chính anh ta cũng không chịu thua kém, ba năm trước đây lấy bằng tiến sĩ ở trường y nổi tiếng nước anh, sau khi về nước, bắt đầu quản lý bệnh viện của gia tộc.

Dư Tư Nhạc đưa anh ta ra ngoài, vừa đóng cửa lại, đột nhiên trên đầu vai bị người đè xuống.

một ánh mắt âm u khủng bố, gắt gao tập trung nhìn cô.

Làm Dư Tư Nhạc hít thở khó khăn...

“Tôi nói dường như cô thay đổi người rồi sao? Thích Trịnh Thiếu Hoa rồi hả?” Trong lời nói tràn ngập chất vấn và lạnh như băng, Du Lăng Thần trời sinh có khí chất vương giả, bị ánh mắt không mang theo một chút ấm áp nào nhìn chằm chằm, hai chân Dư Tư Nhạc muốn nhũn ra không đứng vững nổi.

Vừa rồi lúc ăn cơm, hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, đã khiến Du Lăng Thần cảm thấy không thoải mái. Nhìn cô “đắm đuối đưa tình, liếc mắt không rời” tiến bước người yêu, rốt cuộc Du Lăng Thần tức giận lên.

Cổ tức giận này vô duyên vô cớ xông đến, làm Du Lăng Thần đều không nói nên lời.

“Nếu em nói thích anh ta, không phải là anh vừa vãn thoát khỏi sự quẩn nhiễu của em sao? Anh hai phải vui vẻ mới đúng.” Dur Tur Nhạc không phủ nhận, cô và người đàn ông này cúi đầu không thấy ngẩng đầu, giả sử không xử lý tốt quan hệ xấu hổ này, chẳng lẽ từ nay về sau cứ nhìn thấy anh ta, là cô phải đi đường vòng ư?

Hay là mượn danh nghĩa của Trịnh Thiếu Hoa, có thể khiến cho quan hệ anh em giữa hai người nay trở nên tốt hơn?

Nên làm cách này vậy, nhưng mà.... Du Lăng Thần vui vẻ không nổi. Trong lòng như có một nút thắt dài ra thêm, lơ lửng, mắc kẹt trong khí quản, rất khó chịu.

Lúc trước người kia coi sạch quần áo, chủ động đến anh, anh lại lạnh nhạt, kính thường. Đến khi cô thích người khác, bản thân nói.... Biết tức giận, đây chắc chắn tự tát vào mặt mình.

Tự ái không cho phép anh làm như vậy.

“Phụ nữ rất lương thiện....” Rất nhanh lý trí chiến thắng cảm xúc, Du Lăng Thần thả cô ra, sau đó nói: “Đừng tưởng rằng tên Trịnh Thiếu Hoa kia, bề ngoài sạch sẽ như nhau, sau lưng anh ta làm chuyện gì, cái gì cô cũng không biết.”

Nghĩ không ra ý tứ trong lời nói, Dur Tur Nhạc không trả lời lại.

Du Lăng Thần không nói nhiều, anh cầm lấy cái áo khoác trên ghế sofa, lập tức ra khỏi biệt thự, lái xe đi mất.

Du Lăng Thần làm bất cứ chuyện gì, đều là một người rất nghiêm túc. Nếu có chuyện..... sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết tất cả. Hai tay nắm tay lái, ánh mắt nhìn thẳng đoạn đường quanh co, từ từ đem những cảnh tượng vừa rồi suy nghĩ lại lần nữa.

Cuối cùng đem sự tức giận này, kết luận cho... không cam tâm khi vật sở hữu riêng bị người khác đoạt mất.

Con người lúc nào cũng là cái dạng này, bản thân không thích gì đó, sẽ tùy tay vứt bỏ. sau đó làm cho người khác mượn về, tẩy trừ đó trong tay người khác, không thuộc về mình, sẽ sinh ra một cỗ tức giận, ngược lại như bị người khác phản bội mình.

Đây là hoàn toàn là một cảm xúc bình thường.....

Chỉ cần có thời gian lọc qua, loại cảm xúc này tự nhiên sẽ biến mất.

Trong lòng Dur Lăng Thần bình tĩnh, dần dần coi thường chuyện ảnh hưởng đến anh, lái xe thẳng đến công ty, mà phần cảm xúc này vẫn cứ theo anh. Đến giờ ăn tối, lại hiện lên. Miệng nhắm nháp bữa ăn tối của nhà hàng cao cấp năm sao, nhưng lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt.... trái lại càng nhớ đến hình ảnh cô gái tự tay làm món ăn gia đình.

rõ ràng là ăn không ngon, nhưng hương vị lại cố tình làm Du Lăng Thần không thể quên được.

Cuộc sống của Dur Tur Nhạc rất có quy luật, sau khi ăn tối, rảnh rỗi nhàn chán thì trở về phòng chơi máy tính. Xem trang Web dạo forum trang Web, lướt qua lướt lại đến chín giờ đêm, vừa chuẩn bị lên giường ngủ, bỗng nhiên nghe dưới lầu truyền đến âm thanh va chạm.

Có trộm?

Đây là suy nghĩ thứ nhất là Dur Tur Nhạc nghĩ ra.

Dù sao chỗ này là khu biệt thự, tùy tiện trộm một nhà, cũng đủ làm trên trộm tiêu xài một thời gian dài.

Phụ nữ tương đối đều nhất gan, Dur Tur Nhạc cũng không ngoại lệ. Trước kia cô toàn dựa vào tiền kiếm được từ công việc sống qua ngày, nếu cô nhất gan yếu đuối, trên xã hội sẽ không có chỗ cho cô sống.

Trong phòng ngủ tìm được cây gậy đánh bóng chày, Dur Tur Nhạc lần mò trong bóng đêm. Dự định sau khi thấy tên trộm, sẽ đánh cho hắn một gậy vào gáy. Dù sao cô cũng không thuộc loại tự vệ đứng đắn, xuống tay một lần nữa cũng là đương nhiên.

Dur Tur Nhạc bước nhón nắp mình, trốn dưới bàn ăn cơm. Nhìn thấy phòng bếp sáng đèn hơi ngạc nhiên một chút, chẳng lẽ năm nay tên trộm đổi tính rồi sao? Thích trộm củi gạo dầu muối?

Vừa đứng bên cạnh cửa, Dur Tur Nhạc suy nghĩ muốn đánh một gậy, trong nháy mắt bóng đen này xoay người lại.

Là gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn.....

Là anh trai cô.....

Gậy bóng chày theo cánh tay cô trượt xuống, rơi xuống nền nhà, tạo ra tiếng vang thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Không khí yên lặng xấu hổ, cây gậy bóng chày từ bên chân Dư Tư Nhạc lăn vào một góc tường, âm thanh lộp cộp vang lên trong đêm vắng.

“Tôi nghĩ rằng.....Cô gặp tên trộm, phải biết gọi điện thoại báo cảnh sát.” Du Lăng Thần mất lạnh nhú mảy, nhìn chăm chăm vào cánh tay nhỏ gầy của Dư Tư Nhạc: “còn nữa, nếu muốn tay không bắt tên trộm, trước tiên phải đánh giá sức lực của mình, biết rõ phía trước là bức tường chết, mà vẫn cứng rắn va vào.”

Đây là cách nói cô ngu ngốc sao?

Dư Tư Nhạc cúi thấp đầu.

“Khu biệt thự này có bảo vệ thay phiên trực, công nhân sửa ống nước muốn vào, cũng phải đăng ký nghiêm túc sau đó mới có thể cho phép vào, tên trộm thông thường không có gan dám đến chỗ này.”

Dư Tư Nhạc cúi đầu càng thấp, hai má bắt gặp đồ bùm lên.

Khỏe mắt nhìn thấy cửa tủ lạnh mở rộng, không khí lạnh lẽo xông tới, lạnh buốt cả bàn chân.

“Anh, anh chưa ăn tối sao?” Nếu không thế nào đêm hôm khuya khoắc lại mở tủ lạnh làm gì.

“Xào cho tôi hai đĩa thức ăn.” Giọng điệu ra lệnh hùng hồn.

Du Lăng Thần ném những lời này rồi cất bước ra khỏi phòng bếp, ngồi trên ghế sofa, mở ti vi xem tin tức tài chính kinh tế.

Đeo tạp dề lên, Dư Tư Nhạc mệt mỏi cầm lấy muối xào.

Nhìn Du Lăng Thần thay đổi thái độ, từ buổi trưa hôm nay, hẳn là có tác dụng rồi. Ít ra Du Lăng Thần không giống như trước kia, từ đầu đến cuối đều đối địch với cô.

Nghĩ đến muốn cùng anh ta chung sống hòa bình với nhau, Dư Tư Nhạc xào hai món đặc biệt.

Khéo léo lấy một đôi đũa ra, đặt trên bát cơm, rồi bung đến trước mặt Du Lăng Thần.

Ước nguyện được đền bù nếm món ăn ngon miệng, sắc mặt Du Lăng Thần dịu đi rất nhiều: “Mệt mỏi thì đi ngủ đi, không cần ngồi ở chỗ này nhìn tôi, bát đũa ngày mai lại thu dọn.”

Gi?

Dư Tư Nhạc chớp mắt vài cái: “A, đã biết.”

Kiên định của cô thật khó khăn, cô ngáp một cái thật to. Nghe thấy Du Lăng Thần lên tiếng, như được hoàng thượng ân xá, chán nản bỏ đi về phòng.

Nhìn bóng lưng yếu ớt của cô gái, Du Lăng Thần lâm vào trầm tư. Để cô một mình ở lại biệt thự, là có chút bất nhân. Không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, tất nhiên là không có gì để nói. Nhưng ngộ nhỡ có tên trộm thật sự đi vào, anh có thể mặc kệ không can thiệp?

Một đĩa thịt xào, một đĩa của cải trắng xào.

Thức ăn đơn giản, lại tràn ngập ấm áp gia đình.

Giờ phút này, Du Lăng Thần như tìm được đáp án cho nỗi đau khổ phiền muộn của mình.

Xem ra em gái kia của anh, có chỗ nào không đúng, vì sao trước kia không phát hiện ra cô có ưu điểm?

Đêm này, Du Lăng Thần ở lại biệt thự, khó có được một giấc ngủ ngon. Trong đêm khuya không có Người mang lòng quấy rối, có ý đồ leo lên giường của anh, càng không có một cô gái quấn lấy anh như keo kéo.

Nếu một trận mất trí nhớ, có thể làm người ta thay đổi triệt để. Như vậy, anh tình nguyện cả đời này Dư Tư Nhạc đều ở trạng thái mất trí nhớ...

Trong sương mù mờ mịt, như có một tầng lụa mỏng. Tia nắng mặt trời đầu tiên cắt ngang sương mù, xua đuổi bóng đêm hắc ám.

Từ trên cầu thang lầu hai đi xuống, lập tức ngửi được mùi thức ăn thơm ngát.

“Anh, ăn sáng.” Dư Tư Nhạc gọi rất thân mật, đây cũng là vì để lại ấn tượng tốt cho Du Lăng Thần.

Sau này tất cả còn phải dựa vào sự cấp dưỡng của người anh này, kéo quan hệ gần hơn, dù sao vẫn đúng.

“Trường học của cô gọi điện thoại đến, nhớ ngày mai đi học như thường lệ.” Du Lăng Thần sửa sang âu phục, thắt caravat lại.

Dư Tư Nhạc suýt chút cho rằng mình đã nghe lầm.

Cách một lúc lâu, mới nhớ đến khối cơ thể này năm nay mười bảy tuổi, đang học lớp 11. Bởi vì sự kiện tự sát, làm chậm trễ việc học hết mười ngày.

“Anh hai, em học lớp nào?”

Người đàn ông đang ăn cháo thần sắc bất định, đôi mắt đen kịt, như đang bắt lấy manh mối gì từ cô, như đang tự hỏi.

“Ngày mai tôi sẽ bảo A Buru đưa cô đi.” Từ trước đến nay Du Lăng Thần không thích nói chuyện khi đang ăn cơm.

Trải qua một ngày ở chung, lúc đối mặt với Du Lăng Thần, Dư Tư Nhạc không còn khấn trương như trước nữa, đối xử với anh như một người anh trai thật sự.

Kiếp trước cô bơ vơ, không có người thân, cho nên sau khi trọng sinh, lại càng thêm quý trọng người thân duy nhất của khối cơ thể này.

Đột nhiên điện thoại phòng khách vang lên.

Đúng lúc Du Lăng Thần vừa ăn xong, anh sai bước qua, cầm lấy ống nghe.

“Này, tiểu thư sao? cô có ăn sáng không? Có thể hôm nay tôi sẽ không trở lại.” Ở đầu dây bên kia điện thoại, di Lư nói.

Dư Tư Nhạc đứng bên cạnh nghe, rất muốn trả lời bà một câu, nhưng mà ống nghe đang nằm trong tay người đàn ông này, cô không dám cướp đoạt trắng trợn, chỉ có thể lẳng lặng nghe.

Trong lúc Du Lăng Thần còn đang nhận thức, cảm tiền của anh, thì phải làm việc cho anh. Bà ta đã không làm được chỗ này, giữ bà ta lại có tác dụng gì?

“Từ hôm nay trở đi bà không cần đến...” Giọng nói người đàn ông đều đều, đơn thuần giải quyết việc chung.

Dư Tư Nhạc cảm thấy anh sẽ nói tiếp cái gì, cô lúng túng cướp ống nghe, vội vã nói với di Lư: “Này, di Lư, di chăm sóc đứa nhỏ thật tốt, di không cần lo lắng cho con... Bệnh tình có nghiêm trọng không? Được, vậy di chăm sóc đứa nhỏ vài ngày đi. Như vậy nha, con cúp điện thoại trước đây.”

Dư Tư Nhạc nói hết lời, dứt khoát cúp điện thoại, không cho Du Lăng Thần có cơ hội nói chuyện.

Lần đầu tiên có người dám cướp đồ trong tay anh, nhìn bàn tay trống không sắc mặt Du Lăng Thần dần dần thay đổi.

“Là cô phát lương cho bà ta, hay là tôi?”

một câu nói đúng trọng tâm

Dư Tư Nhạc mím chặt môi: “Anh hai...”

một tiếng gọi này rất ủy khuất, đáng thương

Nếu như trước đây, Dư Tư Nhạc ôn nhu gọi anh như thế này, Du Lăng Thần tuyệt đối sẽ bỏ mặc rồi đi.

Nhưng... Lúc này, tâm lại mềm ra.

Nhìn vào cặp mắt ngấn nước kia, giống như ai làm cho cô chịu ủy khuất, đều là đắc tội rất lớn. So với giết người phóng hỏa, tội ác tày trời hơn nữa.

“Nếu mỗi ngày bởi vì việc riêng, mà làm trễ nải công việc, công ty của tôi còn mở cửa nữa không?” Du Lăng Thần cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ, vội vàng thu dọn tài liệu bỏ vào trong túi công văn. “Chỉ lần này thôi, lần sau không giải quyết như vậy.”

một lần là đủ rồi!

Dư Tư Nhạc chân chó xách giày cho anh: “Anh, anh thật tốt...”

Ba chữ sau, làm tâm tình Du Lăng Thần vui vẻ hẳn lên.

cô gái khom người, đem giày để trên mặt đất.

Du Lăng Thần nhìn sợi tóc mai của cô gái rơi loạn trên bờ vai, đầu tóc bù xù giống như con chó nhỏ lắc lư, nhìn không được đưa tay vuốt ve.

Bề ngoài giống như... nuôi dưỡng một em gái rất biết nghe lời, như vậy cũng đúng.

Đặc biệt khi nhìn thấy cô gái chung diện mình, lòng người đàn ông điên cuồng tăng vọt lên.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt, tâm tình Du Lăng Thần rất tốt, anh lái xe đi làm.

Chạy một đường thẳng đến tập đoàn Du thị, ý cười nhàn nhạt trong mắt anh vẫn không biến mất, làm cho rất nhiều cấp dưới liếc mắt nhìn.

Cũng có không ít cấp dưới lúc tâm tình sếp rất tốt, đem một phần báo cáo trình lên.

Ngày trước khi bọn họ trình báo cáo, luôn bị boss trách mắng vài câu, nói bọn họ không tận tâm làm việc, làm sao cũng bị đuổi về làm lại vài lần nữa, boss mới hài lòng.

Mà hôm nay, có vài phần báo cáo, chỉ một lần là thông qua.

Cũng có viên chức được boss khích lệ...

“Này này viết rất đúng.”

Vì vậy, tin tức boss trúng tà, lan truyền đi rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

A Bru, là một bảo vệ bên cạnh Du Lăng Thần.

Lúc anh ta nhận được chỉ thị của Boss, khi đưa tiểu thư đến trường, cả người hoàn toàn bị vây trong khiếp sợ.

Người khác không biết chính xác tình hình của nhà họ Du, bọn họ ngày ngày làm bảo vệ bên cạnh Boss suốt 24 giờ, làm sao có thể không biết?

Boss và em gái của anh ta xung khắc như nước với lửa. Vì sao từ lúc nào lại yêu thương nhau rồi?

“Tiểu thư, chúng ta đã đến. Đoạn đường phía trước, xe nhiều lắm, không thể đi vào, chúng ta có thể đi bộ đến trường học.”

A Bru mở cửa xe cho Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc gấp một cái, cầm lấy túi xách từ trong xe bước ra.

Bây giờ sáng là giờ cao điểm xe cộ đông đúc.

Đây là trường trung học tốt nhất thành phố C, rất nhiều gia đình có điều kiện kinh tế, đều thích đưa con em của mình vào học, cũng đồng nghĩa với việc làm cho cổng trường học chật ních nhiều dẫy xe con.

“Tiểu thư, cô học lớp 11, đi theo con đường này, phòng học ở tầng thứ ba.” A Bru đi bên cạnh Dư Tư Nhạc, đây là thói quen nghề nghiệp của bảo vệ, vị trí này có lợi nhất để khống chế tình huống bất thành lời.

Dư Tư Nhạc nhớ đến kiếp trước của mình chỉ tốt nghiệp trung học cơ sở, vì không có tiền, thành tích lại không xuất chúng, không có biện pháp tiếp tục học nữa. Có thể đến một lần nữa, cô nhất định sẽ nắm chặt cơ hội thật tốt.

Sau khi vào phòng học, cô để cho A Bru về.

Ngồi vào chỗ ngồi của mình, lấy sách giáo khoa trong túi xách ra, để vào ngăn kéo.

Cả một buổi sáng nghiêm túc lắng nghe, cảm thấy giáo viên giảng dạy một cô cô cũng không hiểu. Không khác gì ông nói gà bà nói vịt, những công thức toán học này, cô nghe những điều chưa từng nghe.

Cẩn đầu bút, Dư Tư Nhạc rủa thầm: “dựa vào em gái ông!”

Thầy giáo già là người có thái độ tích cực nghiêm túc nhất trong trường, vừa đến đây, đã gặp trắc trở.

Cũng may Dư Tư Nhạc không gặp trở ngại, thì cũng là một người không dậy nổi. Chẳng những ở trường liều mạng học tập, về nhà càng không rời sách giáo khoa. Một ngày ba bữa chỉ giải quyết qua loa, lập tức tìm một chỗ nhờ vả kiến thức mênh mông.

Ngoài ý muốn của người ta nhất là, mấy ngày nay, ngày nào Du Lăng Thần cũng đứng giờ trở lại biệt thự.

Làm đám nhân viên kia mất hứng, nghĩ lại lúc trước, ngày nào mà Boss không xử lý văn kiện đến khuya. Boss không tan ca, làm sao nhân viên như họ lại dám ra về trước lão tổng? Tất cả đều bày ra thái độ “chăm chỉ làm việc”, sau khi trông mòn con mắt nhìn thấy sếp đi ra, đám nhân viên kia mới vội vã ra về.

Cầm trong tay văn kiện cần xét duyệt, Du Lăng Thần bước vào cửa, nhìn thấy cô gái mặt mày ủ dột cầm cây bút trong tay, hăng hái chiến đấu sòng chết với đồng bài tập.

Không nghe mùi thức ăn như mong muốn, Du Lăng Thần khẽ nhú mồm.

Đi đến bên bàn trà, dừng bước lại, nhìn xuống đống sách giáo khoa của cô gái.

“Từ nơi này vẽ thêm một đường, lại từ góc vuông hạ đường xuống cạnh xiên hình tam giác, cứ như thế sẽ có đáp án.”

Gọng nói Du Lăng Thần từ xa truyền đến, tỏa ra phần lạnh lẽo.

Truyền vào tai Dư Tư Nhạc, giống như một âm thanh tự nhiên, cô hưng hăng gõ đầu mình một cái, bỗng nhiên hiểu ra nói: “A..... Sao mình lại không nghĩ đến.”

“Đã ngốc, còn cố gắng gõ đầu, suy nghĩ cả năm cũng không biết.” Du Lăng Thần vắt chân ngồi lên ghế sofa.

Đây là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc lãnh giáo người anh trai độc mồm này, cô sững sờ ngẩn đầu: “Anh hai, anh về từ lúc nào?” lại nhìn về phía đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ đúng bảy giờ tối.....

Hồng bét, quên nấu ăn rồi!

Cô buông bút trong tay, nhanh chóng chạy về phía phòng bếp: “Anh hai, anh chờ một chút, em nấu ăn rất nhanh.”

“Không vội, cẩn thận bị dầu bắn vào.” Du Lăng Thần nhìn bộ dáng cô động tay động chân, nhin không được nhắc một câu.

Từ lúc nào? Hai người lại trở nên thân thiết như vậy?

Mỗi ngày chịu trách nhiệm xào rau làm cơm, Dư Tư Nhạc biết rõ sức ăn của anh hai mình là bao nhiêu. Vì vậy mỗi ngày thức ăn đều không bị dư thừa.

“Anh hai, em muốn bàn với anh một việc.” Dư Tư Nhạc nắm đôi đũa trong tay, tay kia lật sách giáo khoa, anh mắt nhìn về phía trang sách đang lật.

Vừa nhập học được một tháng, chương trình học sắp xếp không nhiều. Dư Tư Nhạc phí rất nhiều công sức, mới có thể theo kịp tiến độ giao viên giảng dạy.

“Chuyện gì” Du Lăng Thần gấp một miếng thịt để vào trong chén.

Dư Tư Nhạc hai mắt sáng rực: “Em muốn mời giáo viên về nhà dạy kèm.....”

Có giáo viên ở nhà, trong thời gian rảnh rỗi, chỉ cần Dư Tư Nhạc cố gắng tuyệt đối có thể bỏ sung nhưng gì trước kia không học.

Du Lăng Thần nhìn cô lúc ăn cơm, cũng không quên việc học tập, sắc mặt không tốt: “cô không tính là đại học, cũng không cần lo lắng không tìm được việc làm, không cần liều mạng như vậy.”

Đúng vậy! Thân phận bây giờ của cô đường đường là một thiên kim tiểu thư của nhà họ Du, công ty nhà mình lớn như vậy, Du Lăng Thần tùy tiện sắp xếp cho cô một vị trí, ai dám xen mồm vào?

“Không.....” Dư Tư Nhạc lắc đầu: “Em muốn dựa vào nỗ lực của bản thân.”

Người không có thực lực, dựa vào quan hệ cá nhân, ngồi ở vị trí quyền cao chức trọng, sớm muộn cũng rước lấy tai tiếng. Sợ nhất là ngồi không vững vị trí này, có Du Lăng Thần làm chỗ dựa thì Dư Tư Nhạc sẽ không đến mức bị người khác lật đổ khỏi vị trí đó, nhưng..... cô cũng không thể chặn trụ những cấp dưới khác.

Cứ như thế mãi, cô thành một người không có chức vụ, lại là con rối không có quyền lực.

Đạo lý này, ai cũng hiểu rõ.

Du Lăng Thần gật gật đầu, cảm thấy đứa em gái này ngày càng có tiền đồ. Người là anh trai như anh, cũng thật vui mừng. Nếu trước kia cô nhu thuận biết chuyện như vậy, Du Lăng Thần sao có thể nhìn cô bằng ánh mắt khó coi như vậy.

“Một thực sĩ quản lý học việc nổi tiếng ở Pháp, để làm gia sư cho cô thì thế nào?” Du Lăng Thần nói.

Dư Tư Nhạc gấp một chút thức ăn: “Anh hai, không cần phải mời giáo viên có bằng cấp cao như thế, đây chỉ là chương trình trung học thôi.”

Tùy tiện mời một sinh viên đại học là được rồi.

Du Lăng Thần mặt không biểu cảm “Dù sao cũng không cần phát tiền lương.”

Có loại chuyện tốt này sao? Dư Tư Nhạc nghi ngờ nhìn anh.

Chẳng lẽ anh hai định phái nhân viên công ty đến đây?

“Anh hai, anh nói gia sư là ai?”

Du Lăng Thần khoanh tay trước ngực, nhìn em gái đang ngồi trước mặt: “Là tôi.”

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên nói không nên lời.

Du Lăng Thần bận việc bao nhiêu, cô đều thấy qua. Ngoại trừ mỗi ngày đi sớm về trễ, buổi tối còn ôm một đồng văn kiện về biệt thự xử lý.

Người bận rộn như vậy, sao có thể dành chút thời gian giám sát việc học tập của cô được?

“Không cần.” Dư Tư Nhạc cô ý thức cự tuyệt.

Du Lăng Thần như không nghe thấy lời kháng nghị của cô: “Tôi sẽ cho người đưa một cái bàn học đến đây, đặt trong thư phòng. Lúc tôi xử lý văn kiện, cô có thể ngồi bên cạnh làm bài, có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi tôi.”

Người cao nhất của tập đoàn Du thị quyết định dạy em gái, quả thật là một nhân tài không được trọng dụng mà! Đầu óc ngài thông minh như vậy, không phải nên suy nghĩ xem làm sao để làm tốt công việc, đưa tập đoàn Du thị ngày càng phát triển sao?

Du Lăng Thần thuộc phái hành động, sáng sớm ngày thứ hai, đã có thương gia đem cái bàn được lựa chọn tốt nhất, tự mình đưa đến nhà ông chủ.

Thư phòng khá lớn, trước kia chỉ đặt hai giá sách nhỏ, một cái bàn làm việc, thêm một bộ ghế sofa bằng da thật, có vẻ rất không rộng rãi. Mà hôm nay, lại có thêm một bàn học nhỏ màu trắng, đặt không xa bàn làm việc, xem có chút không phù hợp với phong cách trang nghiêm trong thư phòng này.

Cách làm của Du Lăng Thần đều ngắn gọn, tuyệt đối không lãng nhãng.

Về điểm này là khi anh giảng dạy cho Dư Tư Nhạc, tất cả đều thể hiện ra ngoài. Thường thường anh nói loại phương pháp này, luôn dùng loại đơn giản dễ hiểu nhất để giảng dạy.

Sau khi được Du Lăng Thần phụ đạo, Dư Tư Nhạc đạt được kết quả rất lớn.

Như một khối bột biển, nhanh chóng hấp thu tri thức.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngoài cửa sổ bóng đêm mờ mịt, yên tĩnh không một tiếng động.

Trong thư phòng, ánh đèn chiếu sáng cảnh vật xung quanh, ngọn đèn xuyên thấu qua cửa sổ trong suốt, chiếu xuống cây cỏ thụ bên ngoài, in bóng cây trên nền đất.

“Anh hai, đề này làm thế nào?” Dư Tư Nhạc cầm quyển sách vật lý lên, đi đến trước bàn làm việc của Du Lăng Thần.

Liên tục nhiều ngày sau mười hai giờ mới ngủ, viên mắt Dư Tư Nhạc có nét thâm quầng mờ nhạt.

Ngược lại, Du Lăng Thần có thói quen ngủ trễ dậy sớm, thông thường ngày hôm sau rời giường, tinh thần vẫn rất phấn chấn.

Cây bút đặt dưới góc bên phải văn kiện, nhanh chóng ký tên vào, sau đó ánh mắt Du Lăng Thần dừng trên sách bài tập, đều là đề bài cường độ dòng điện.

“Em xem, rất đơn giản, bắt đầu giải như vậy, sau này lúc em giải đề bài, trước hết hãy viết điều kiện ra, sau đó liên kết nhưng thông tin lại, đã không biết suy luận, rất nhanh có thể viết ra đáp án.” Cây bút trên tờ giấy nháp, gạch xóa lung tung: “Hiện tại hướng giải của các đề trung học cũng không khác nhau là mấy, chỉ cần nhớ kỹ một loại đề, về sau gặp lại nó thì liếc mắt một cái cũng biết nên viết như thế nào.”

Dur Tư Nhạc nhìn rất say mê, ánh mắt di động theo cây bút.

Lông mi dài màu đen, được đèn chiếu đến, tạo ra một mảnh đen nhỏ.

Sau khi Du Lăng Thần giải quyết vấn đề cho cô, thì nhìn thấy vẻ mặt chăm chú của cô gái.

Lông mày cong cong, ánh mắt mang theo vẻ vui sướng khi giải quyết được vấn đề.

Trong nháy mắt Du Lăng Thần hơi ngáy người.

Có lẽ sau khi người ta đặt thành kiến sang một bên, mới có thể phát hiện người ta chán ghét mình, thật ra cũng có chỗ khiến người khác yêu thích.

Chỉ ít đây là lần đầu tiên Du Lăng Thần cho rằng, gương mặt trước mắt này cũng không tệ, ánh mắt này có thể làm anh muốn yêu thương.

“Anh hai.” Thật lâu không thấy câu trả lời, Dur Tư Nhạc gọi lại vài tiếng, “anh, còn một câu này nữa.”

“Cho tôi xem.” Che giấu đi sự xấu hổ của mình, ánh mắt Du Lăng Thần trở nên lạnh như băng, sau khi xem xong đề bài, lại giải thích ý cho Dur Tư Nhạc nghe.

“Vâng, em đã hiểu, em sẽ viết quá trình giải đề ra, cảm ơn anh.”

Dur Tư Nhạc trở lại bàn học nhỏ, vui đầu vào làm bài tập.

Ở chỗ cô không nhìn thấy, trong mắt Du Lăng Thần hiện lên một tia cảm xúc khó nói. Du Lăng Thần cầm cây bút quay hai vòng: “Làm xong hai bài này, thì em đi ngủ đi, ngày mai còn phải lên lớp. Luyện tập không thể nóng vội, ban ngày đi học phải tập trung tinh thần, không thể dễ thân thể gục ngã được.”

Dur Tư Nhạc cảm điện thoại di động lên nhìn, mới có chín giờ rưỡi. Nếu không phải anh hai đã lên tiếng, cô ngượng ngùng phản bác lại. Hơn nữa mấy ngày nay cô rất mệt, nằm lên giường, chưa đến ba phút đã đi vào giấc ngủ.

Lấy tập sách để vào trong túi xách, Dur Tư Nhạc đứng lên: “Anh hai, anh cũng đi ngủ sớm một chút.”

Lúc đi ra khỏi thư phòng, cô cẩn thận đóng cửa lại.

Dur Tư Nhạc vừa mới đi ra, Du Lăng Thần bên kia đặt cây bút xuống, tám lưng dựa vào ghế xoay, ánh mắt có chút bối rối.

Sau khi mất trí nhớ, tính cách của con người sẽ có sự thay đổi lớn sao?

Cùng với cô gái trước mắt này ở chung, Du Lăng Thần cảm thấy cô có sự thay đổi lớn. Trước kia luôn quán lấy anh, bé gái ngày đó nói thích anh, dần dần đã đi xa, ngũ quan trên mặt cũng dần mờ hồ không rõ.

Thậm chí làm Du Lăng Thần có một loại ảo giác, giống như Dur Tư Nhạc trước khi mất trí nhớ và sau khi mất trí nhớ là hai người.

Lúc con người mệt mỏi đến cực điểm, khi ngủ sẽ rất sâu, cũng không thể nằm mơ.

Dur Tư Nhạc bị đồng hồ báo thức đánh thức, bắt lấy đồng hồ báo thức Doremon kia, nhìn về cái nút trên mặt, nhấn thật mạnh vào nó.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh.

Cô nhanh chóng đứng dậy thay quần áo, rửa mặt đánh răng.

Lấy vài miếng bánh mì trong tủ lạnh ra, ăn qua loa vài miếng.

Bởi vì thời gian gấp rút, ngoại trừ ngày chủ nhật, Dur Tư Nhạc hoàn toàn không có thời gian làm bữa sáng. Không phải cắn bánh mì lấp đầy bụng, thì trên đường đi học, cũng mua bữa sáng khác.

Phòng ngủ của Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần gần sát, đi thêm vài bước nữa là đến thư phòng.

Dur Tư Nhạc nhanh chóng cầm lấy túi sách trên bàn, định rời khỏi thư phòng, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy bên dưới bàn làm việc của Du Lăng Thần có vài mảnh giấy.

Dur Tư Nhạc xoay người đi đến bên bàn nhặt lên, nhìn thấy trên giấy viết rất nhiều điều khoản, xem ra là hợp đồng, góc bên phải còn có chữ ký của anh hai.

Du Lăng Thần đem văn kiện về biệt thự xét duyệt. Đợi sau khi xử lý xong, ngày thứ hai lại mang đến công ty.

Vì vậy, Dư Tư Nhạc dám khẳng định một trăm phần trăm, tờ giấy này là lúc anh hai thu dọn, không cần thận làm rơi xuống.

Ngộ nhờ đây là hợp đồng quan trọng, thì phải làm sao bây giờ?

Dư Tư Nhạc nhú mày, đúng lúc lái xe đến, phân phó anh ta lái đến công ty.

“Tiểu thư, hôm nay cô không đi học sao?”

Lái xe có tên gọi là “Tiểu Vương”, Dư Tư Nhạc không biết tên đầy đủ của anh ta là gì, nhưng mà nghe người khác đều gọi anh ta như vậy, cô cũng thuận miệng gọi theo.

“Tôi có chút việc đi tìm anh hai, anh ở bên dưới chờ tôi một chút, tôi gặp anh hai xong sẽ xuống.” việc đến trường nhất định sẽ trễ, tổng công ty tập đoàn Du thị nằm trong trung tâm thành phố, cách trường học hơi xa một chút, từ chỗ này lái xe qua, ít nhất phải nửa giờ, hơn nữa giao thông ùn tắc, đoán chừng phải gần một giờ.

Vì vậy mới nói, Dư Tư Nhạc có thể sẽ “trốn học.”

Nghĩ phải nhanh chóng đến trường học, Dư Tư Nhạc mở cửa xe ra, xông vào công ty, chạy đến thờ hồn hèn.

Sau khi chạy đến đại sảnh, mới ý thức được.....Cô không biết phòng làm việc của Du Lăng Thần ở tầng mấy.

Trước cửa đại sảnh có vài nhân viên lễ tân nhìn thấy cô, liền đoán được là người chưa thành niên, không chừng là nữ sinh bắt lương trốn học ra ngoài.

“Chỗ này không dành cho người không liên quan đi vào, nếu không có việc gì, cửa lớn ở bên kia.” Một lễ tân đứng trước đại sảnh chỉ vào cánh cửa bên kia cho Dư Tư Nhạc.

Trong lúc nhất thời Dư Tư Nhạc hơi tức giận, nói thầm trong lòng, thái độ của người này là có ý gì?

“Lão tổng của các người ở tầng mấy?” Dư Tư Nhạc không có thời gian vô nghĩa với các cô gái đó, trong lòng gấp rút muốn đi học.

“Lão tổng?” Khóe miệng cô lễ tân nhếch lên một tia châm chọc: “Cô có hẹn trước không? Lão tổng của chúng tôi không phải người tùy tiện để cô muốn gặp! còn nữa, Boss của chúng tôi không có hứng thú với đứa trẻ không đủ lông đủ cánh này. Muốn học người khác xây dựng quan hệ, cô còn phải chờ thêm vài năm nữa.”

Lần này Dư Tư Nhạc thật tức giận, cô lấy điện thoại ra bấm vài dãy số của Du Lăng Thần, “Alo, anh hai..... Em ở dưới lầu công ty anh, anh xuống đây gặp em, anh quên đem theo cái gì nè.”

Về mặt của các lễ tân không khác nhau, mỗi đồ mọng có thể nở ra máu. Vừa nhìn thấy cô gái nói chuyện điện thoại với giọng điệu này, hình như là có quan hệ với ông chủ. Nhưng cô không phải là người dễ bị hù dọa, chỉ là cô gái này có ý giả vờ.

“Gọi là anh hai? Sao lại không gọi là cha nuôi? Trên người cô đều là hàng hiệu, chắc không phải là do anh hai cô mua đi?”

Lời nói này thật mờ mịt.

Dư Tư Nhạc lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói.

Xung quanh đại sảnh có vài cô gái khác đều nhìn đến Dư Tư Nhạc, không ít người xem náo nhiệt.

Lần đầu tiên Dư Tư Nhạc hỏi anh hai mình vì sao lại chọn những viên chức này, vì sao lại là có những người nói chuyện không có chừng mực, cũng có thể là cô gái trước mặt này? Nhân viên lễ tân này không biết đây là trước cửa công ty sao?

Người có dáng vẻ thật xinh đẹp, nhưng khi mở miệng lại làm cho người ta thật chán ghét.

Đình một tiếng, thang máy chuyên dụng mở cửa ra.

“Boss đến đây.....” Vài nhân viên lễ tân khác đứng thẳng lưng, vẻ mặt hiện lên tia mỉm cười chuyên nghiệp. Hoàn toàn khác với vẻ mặt đang xem kịch vui lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tất cả mọi người đều cho rằng Boss có việc nên mới đi ra ngoài, vì vậy lúc Du Lăng Thần đi đến, mồ hôi lạnh trên tay các cô đều chảy ra.

“Tiểu Nhạc, em đến công ty làm gì?”

Một tiếng “Tiểu Nhạc” này, làm cho vẻ mặt nhân viên lễ tân trắng bệch như tờ giấy.

Nhưng mà, vẫn không đủ.....

Dư Tư Nhạc chưa bao giờ thừa nhận mình là người nhu nhược.....

“Anh hai, chúng ta có quan hệ là cha nuôi không?” Dư Tư Nhạc bày ra bộ dạng giả vờ ngây thơ, nhìn Du Lăng Thần, chờ đợi anh trả lời.

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh xuống, bàn tay khoát trên vai cô: “vì sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

Cha nuôi, ý nghĩa từ này rất rộng. Không thể trách Du Lăng Thần nghĩ nhiều, ai nói trên internet có rất nhiều nữ sinh ngu ngốc, luôn giờ chiều bài khoe cha nuôi, cha nuôi trong miệng các cô không phải là kim chủ bao nuôi sao?

Dư Tư Nhạc giờ tay lên lắc một cái: “Lúc em gọi điện thoại, cô ta hỏi em sao không hướng về phía điện thoại gọi cha nuôi, còn hỏi em quần áo này có phải người khác mua cho em không?”

Lời này từ miệng Dư Tư Nhạc nói ra, đều là ẩn ý hàm xúc quá nặng, trong lời nói còn có sự châm chọc, đều này là nhắm vào Du Lăng Thần.

Ám chỉ Tiểu Nhạc là tình nhân bao nuôi của người khác?

Lá gan cũng đủ lớn!

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh lẽo dọa người, mọi người xung quanh đều khúm núm cúi đầu. Cô gái lễ tân trước đứng trước đại sảnh hai chân đều run rẩy, trên mặt trang điểm bị mồ hôi chảy ra, nhìn vào rất khó coi.

Toàn bộ người trong công ty đều biết Boss có em gái, nhưng mà vị thiên kim của nhà họ Du lại ít xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ hoàn toàn không biết đối phương lớn lên là một đứa bé trông như thế nào.

Trước kia cũng có một nữ sinh chạy đến đây tìm Boss, cố ý kiếm cớ vô căn cứ, muốn gặp mặt Du Lăng Thần. Có vài lần bọn họ nghiêm túc đi thông báo, nhưng mà đối lấy là bị thư ký mắng xối xả, sau này chỉ cần có nữ sinh đến đây, các cô đều nói hai ba câu rồi đuổi đi.

“Còn nhớ rõ điều thứ mười lăm của công ty không?” Giọng nói của Du Lăng Thần lạnh như băng.

Du Lăng Thần nổi tiếng là Boss mặt lạnh, hễ người nào là nhân viên của anh, ai đều không sợ anh?

“Không được phép đối đãi thô bạo với khách, phải hòa nhã vui vẻ đối xử với khách.” Không đợi được câu trả lời, Du Lăng Thần nói điều này ra: “Đây là điều cơ bản nhất của nhân viên lễ tân, cô cũng không làm được, tôi còn có chỗ nào dám mời cô. Bảo vệ đem người này ra ngoài, đừng làm ô uế sản công ty tôi.”

Ông chủ ra lệnh, ai dám không nghe theo?

Hai người bảo vệ chế trụ cả vai của cô nhân viên lễ tân kia, kéo ra ngoài.

Lúc này, cô gái kia cuống cuống khóc rống lên, ra sức cầu xin Du Lăng Thần tha cho cô một lần, cô thề sau này tuyệt đối không tái phạm nữa.

Tập đoàn này thuộc quyền sở hữu của Du thị, tiền lương đãi ngộ cao ngất trời, bất luận là ai cũng đều muốn đến đây làm việc. Mất công việc này rồi, sau này cô làm sao có thể tìm được việc tốt hơn? Hoặc là nói, nếu đắc tội với Du Lăng Thần, có công ty nào dám nhận cô?

Mặc cho cô gái ăn nói khép nép cầu xin tha thứ, dường như Du Lăng Thần vẫn không nghe thấy.

Cúi đầu nhìn em gái mình, Du Lăng Thần nói: “Ai còn dám nói những lời này, Tiểu Nhạc em cứ nói với tôi, em gái của Du Lăng Thần tôi không đến mức để người khác khi dễ.”

Anh nói chuyện vẫn lạnh như băng, nhưng tốt hơn nhiều so với thái độ vừa rồi.

Mở miệng là một tiếng “Tiểu Nhạc”, làm cho Dư Tư Nhạc có chút không thoải mái.

Nhưng mà cô hiểu rõ..... Du Lăng Thần gọi như vậy, là cố ý nhắc nhở người khác bọn họ là tình cảm anh em. Có ai dám suy nghĩ động đến một sợi lông của cô, chính là làm khó dễ Du Lăng Thần anh.

Phản bao che khuyết điểm này, tỏa ra lo lắng, bao trùm suy nghĩ Dư Tư Nhạc.

Cô lấy giờ giấy trong túi xách ra: “Anh hai, anh xem này, em phát hiện nó trên mặt đất.”

Du Lăng Thần nhận lấy, gật gật đầu: “Chắc là do kim gài văn kiện không chắc, nên không cẩn thận làm rơi trang này.”

Nghĩ đến cô gái này trốn học, đem tờ văn kiện đến đây cho mình, tâm tình Du Lăng Thần ngày càng tốt hơn.

“Tôi phải người đưa em đến trường.”

“Anh hai, anh đi nhanh đi, Tiểu Vương ở bên ngoài chờ em, đợi lát nữa anh ấy sẽ đưa em đi.” Dư Tư Nhạc xoay người rời đi, vừa đi được hai bước, thân hình chợt lung lay sắp ngã.

Sự vật trước mắt thay đổi thành mấy cái bóng, lác lác qua lại, đầu không kiềm chế được đau đớn.

Du Lăng Thần nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, đưa tay ôm lấy eo cô, bàn tay sờ lên trán, cả người cô nóng rực.

“Phát sốt làm sao cũng không biết?” Du Lăng Thần nhẹ nhàng bế ngang người cô.

Lúc rời giường, Dư Tư Nhạc cảm thấy có chút không thoải mái, nghĩ chỉ là bệnh cảm cúm nhỏ, qua một chút tự nhiên sẽ khỏi bệnh, nên không để trong lòng. Ai biết được vừa qua khỏi hơn một giờ, đầu ngày càng nặng, nhưng cô không nghĩ đến mình phát sốt.

“Tôi đưa em đến bệnh viện.” Du Lăng Thần cất bước ra ngoài.

Dư Tư Nhạc kéo ống tay áo anh: “Mua thuốc cảm mạo uống một chút là hết rồi.”

Đi bệnh viện làm gì, rất phiền phức nha.

Du Lăng Thần không cho rằng như vậy, tiếp tục cất bước đi ra ngoài.

Ngay lúc đến cửa công ty, một cô gái mang giày cao gót chạy đến: “Ông chủ, người của tập đoàn Vươn thị bên kia chờ ngài đã lâu, hỏi ngài khi nào trở về để tiếp tục cuộc họp.”

Lúc Dư Tư Nhạc gọi điện thoại đến, Du Lăng Thần đang cùng tập đoàn khác bàn chuyện. Giữa đường kêu ngừng, chạy đến gặp em gái mình, đã khiến đối phương rất không hài lòng. Nếu chậm trễ thời gian, người khác sẽ cho rằng bọn họ tự cao, kế hoạch bày ra thất bại rồi.

Có thể khiến cho tự Du Lăng Thần thảo luận làm ăn, đây tính ra là hàng ngàn kế hoạch.

Dư Tư Nhạc không muốn vì chuyện của mình, mà khiến Du Lăng Thần mất một khoản tiền.

“Anh hai, anh không cần lo lắng cho em, thân thể em không có việc gì đâu.”

Làm sao Du Lăng Thần có thể bỏ mặc?

Nhưng mà cuộc thảo luận này rất quan trọng, phần lớn tài chính Du thị đều quăng vào làng giải trí, nếu không dựa vào kế hoạch này kiếm một khoản, tài chính Du thị sẽ trở nên khó quay vòng.

“Em đến phòng làm việc chờ tôi, tôi họp xong sẽ trở lại thăm em.” Quay đầu lại nói với thư ký: “thư ký Bành, đến tiệm thuốc mua một ít thuốc cảm về đây.”

Du Lăng Thần ôm người, đi vào thang máy chuyên dụng.

Thang máy đến tầng cao nhất, từ từ dừng lại.

Để Dư Tư Nhạc ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, Du Lăng Thần trước khi đi luôn dặn cô, có gì không thoải mái, lập tức gọi điện thoại cho anh, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc.

Lúc đi, trong tay anh cầm bản hợp đồng mà Dư Tư Nhạc đem đến.

“Quả nhiên là rất quan trọng.”

Cô đảo mắt một vòng nhìn xung quanh phòng.

Phòng làm việc này rất lớn, một cửa sổ sát đất có thể nhìn đến khu đô thị nhộn nhịp bên ngoài, từng chiếc ô tô nhanh chóng vượt qua ngã tư đường.

Trên tường treo một bức tranh vẽ.....

Chỉ tiếc, Dư Tư Nhạc là người chưa có năng lực thưởng thức, bức tranh vẽ này không có tên. Trong bức tranh vẽ toát lên không khí hào hùng, nhìn rất vui mắt, chắc chắn là do một bậc thầy tạo ra.

Bởi vì liên quan đến cảm cúm, Dư Tư Nhạc nghiêng người nằm lên ghế sofa, không đến một lúc lâu, liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Chương 9

Dur Tur Nhạc là bị người khác đánh thức, cô mở mắt ra, nhìn thấy anh hai đang ngồi trên ghế sofa nhìn mình.

“Hợp xong rồi hả?” Hai tay vô ý xoa xoa hai mắt nhập nhèm ngái ngủ, bộ dạng này đáng yêu nói không nên lời, nếu dùng những từ ngữ lưu hành trên mạng internet để hình dung, nhưng vậy chính là..... Có thêm một chút đáng yêu.

Du Lăng Thần nhìn em gái mình, càng nhìn càng thấy thích.

“Trước tiên uống thuốc đi.” Du Lăng Thần cầm mấy viên thuốc trong tay, bung một ly nước đến trước mặt Dur Tur Nhạc.

Dur Tur Nhạc không chút nghĩ ngợi, lấy vài viên thuốc đưa vào miệng, uống hai ngụm nước, nuốt tất cả vào bụng.

“Em ở lại đi, tôi thu dọn văn kiện một chút, đưa em đến bệnh viện truyền nước biển.”

“Bây giờ em tốt hơn nhiều rồi, đến trường lên lớp sẽ không có vấn đề gì.” Dur Tur Nhạc xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, không rõ vì sao đầu đau một chút, rất nhẹ, trên cơ bản không có vấn đề gì. Theo lẽ thường, bị cảm cúm phát sốt sao có thể đau đầu? Nhiều lắm là choáng váng.

“Đừng cậy mạnh, bên trường học tôi đã xin nghỉ phép cho em rồi. Em từ nhỏ đến lớn bị bệnh không biết bao nhiêu lần, sức đề kháng của em, không đến bệnh viện kiểm tra một chút, không chừng sẽ nằm viện vài ngày.” Tuy rằng trước kia Du Lăng Thần không có quan tâm chăm sóc cô, nhưng lại thường xuyên nghe người hầu báo cáo tình hình của cô.

Dur Tur Nhạc nhú nhú mày, không ngờ mình lại được cưng chiều như vậy.

Nghĩ lại kiếp trước, quanh năm suốt tháng cô chưa từng bị cảm cúm.

“Ông chủ, có phần văn kiện cần ngài ký tên.” Một cô gái đáng vẻ thướt tha đi đến, trong tay cô ta cầm một tập văn kiện, lúc đi rất phong tình lạt chùng.

Dur Tur Nhạc mở to hai mắt nhìn thẳng vào cô ta.

Lúc này bởi vì bị cảm sốt choáng váng, nên không quan sát kỹ cách ăn mặc của cô thư ký này.

Lúc này vừa nhìn thấy, Dur Tur Nhạc nuốt nuốt nước bọt. Mùa hè thật là nóng bức, nắng sáng có thể phơi khô chết người. Nhưng mà.....Cô ta ăn mặc cũng rất mát mẻ đi.

Hơi xoay người một chút, một phần ngực hở lỏn lỏ ra trước mặt người khác.

Còn có chiếc váy ngắn này.....

Đây là xích lô quyền rũ người khác mà!

Trong đầu hiện lên một đoạn gian tình “tổng giám đốc và tiểu thư ký”, cái gì mà tình yêu văn phòng, cái gì mà quy tắc ngầm của công ty, cái gì mà thư ký dụ dỗ cấp trên, thẳng cấp tình nhân.....

Dur Tur Nhạc suy nghĩ lung tung lên.

“Tiểu Nhạc, em đang nhìn cái gì vậy?” Du Lăng Thần vừa ký tên xong, nhìn thấy em gái mình nhìn thư ký đến gần người.

Theo ánh mắt cô nhìn qua, chỗ anh dừng lại chính là bộ ngực lộ ra một mảng lớn của thư ký Bành.

Giọng nói Du Lăng Thần ngày càng lại, anh hô lớn: “Tiểu Nhạc.....”

Tiếng nói lạnh lẽo này làm Dur Tur Nhạc giật thót mình, cũng thu hồi tầm mắt lại.

Dur Tur Nhạc xấu hổ sò sò mũi, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn anh hai. Trong lòng lại suy nghĩ, không biết anh hai và thư ký Bành có quan hệ bất chính không?

Về mặt Dur Tur Nhạc đã sớm bán đứng suy nghĩ của cô.

Đều nói thương trường hơn chiến trường, Du Lăng Thần là con cáo già trong quan hệ. Chỉ bằng về điểm này của Dur Tur Nhạc, làm sao có thể giấu diếm

được anh.

Vì vậy, phải ngăn chặn những yếu tố làm hư Dư Tư Nhạc.

“Thư ký Bành, cô đến phòng tài vụ nhận lương tháng này đi.” Du Lăng Thần lấy vài phần văn kiện quan trọng để vào ngăn kéo, rồi khóa lại.

Thư ký Bành bất động nhìn Du Lăng Thần, cô ta sốt ruột hô lên: “Ông chủ, tôi có chỗ nào làm không tốt sao?”

Ý tứ việc tổng kết tiền lương, không phải là đuổi việc cô sao?

Cô ta cần môi dưới, thật không cam lòng.

Du Lăng Thần sao có thể nói với cô ta.Cô ăn mặc ít quá, lại cố ý ở trước mặt anh cúi người, để lại ấn tượng xấu cho em gái anh?

Quan trọng nhất là.Cô khiến cho em gái anh hiểu lầm rồi.

Tóm lại, nhìn ánh mắt Dư Tư Nhạc đang nghĩ vẩn vơ, trong lòng Du Lăng Thần cảm thấy hơi khó chịu.

“Thư ký Bành, tôi nói không cần tôi nhắc nhở cô lần nữa. Nói ra, sĩ diện của người nào cũng không tốt.” Nói ra đáp án mập mờ, Du Lăng Thần nhìn về phía Dư Tư Nhạc, sau đó kéo tay cô đi ra ngoài.

Thư ký Bành cả người cứng ngắc, có chút không thể tin được.

“Ông chủ.” Thư ký Bành còn muốn cầu xin.

Du Lăng Thần bỏ lại một câu: “Tôi còn muốn đưa Tiểu Nhạc đến bệnh viện, cô thu dọn hồ sơ, rồi có thể rời khỏi đây.”

Mỗi bộ phận chuyên môn trong công ty đều có quan hệ với nhau, tin tức càng lan truyền nhanh.

Sau khi thông tin về em gái của Boss đến công ty, liên tục chuyên khai từ hai nhân viên, không bao lâu sau mọi người đều biết. Từ nay về sau, mỗi lần Dư Tư Nhạc đến công ty, các bộ phận đều sẵn sàng trận địa chờ sẵn quân địch, không dám có một chút xíu lơ lửng, e sợ Boss nổi giận, sẽ đuổi hết bộ phận bọn họ.

Du Lăng Thần ngồi vào vị trí lái xe, cài dây an toàn xong, nói: “Tôi và thư ký Bành chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới.”

Đây là giải thích sao?

Dư Tư Nhạc không hiểu nhìn về phía anh trai: “Em biết.”

Em biết? Vậy ánh mắt vừa rồi giải thích thế nào?

“Em chỉ bổ sung thêm dung lượng của bộ não.”

Loại tình tiết cầu huyết em gái thích anh trai này, cô đã từng gặp rồi! Chỉ là một thư ký, lại có thể phá vỡ sự bình tĩnh của cô sao?

“Nhưng mà thư ký Bành kia có chút.” Cái từ kia, Dư Tư Nhạc không nói nên lời, cô thay đổi câu nói: “Mặc thiếu vải như vậy cũng dám ra ngoài, ngộ nhờ ban đêm gặp phải kẻ bắt cóc, nhìn xem cô ấy làm thế nào bây giờ?”

Du Lăng Thần không lên tiếng, sùng nịnh sờ đầu cô.

Ở chỗ làm này, còn có nhiều mặt tối tăm, nhưng mà Du Lăng Thần không nghĩ tới, chẳng qua Dư Tư Nhạc chỉ đến công ty một lần, liên tục gặp phải hai chuyện như vậy.

Nhưng mà hôm nay khác biệt rồi.

Người đàn ông nào đó cần phải tác phong đứng đắn trước mặt em gái mới được.

Không chấp nhận được một chút bản nào, làm tổn hại hình tượng trong lòng em gái anh.

Xa rất nhanh chạy đến bệnh viện.

Sau khi hai người đi vào, Dư Tư Nhạc nhìn xung quanh đánh giá một vòng, nhìn thấy nơi này tốt hơn nhiều so với bệnh viện thông thường.

“Đây là bệnh viện tư nhân.” Du Lăng Thần mở miệng giải thích với cô.

Bệnh viện tư nhân đều lấy lợi nhuận làm mục đích, vì vậy về phương diện giá cả tương đối cao, nhưng thái độ phục vụ tốt hơn nhiều so với những nơi khác.

Du Lăng Thần đi thẳng lên lầu 6, đứng trước một căn phòng.

“Sao các người lại đến đây?” Một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Dư Tư Nhạc thò đầu nhìn vào bên trong: “Anh Trịnh.”

Du Lăng Thần đứng bên cạnh sắc mặt lập tức tối đen, vì sao cảm thấy “anh Trịnh” còn thân thiết hơn so với “anh hai”?

“Tiểu Nhạc lại bị ốm rồi hả?” Trước ngực Trịnh Thiếu Hoa đeo một ống nghe, anh ta mặc áo trắng dài, càng tôn thêm vẻ đẹp trai.

“Cô ấy hơi cảm sốt, cậu xem cho cô ấy đi.” Du Lăng Thần để Dư Tư Nhạc ngồi xuống.

“Chỉ là cảm vặt mà thôi, em đã nói không cần đến bệnh viện, là anh hai ép buộc em phải đến.” Lúc này Dư Tư Nhạc tứ giận tăng lên.

Trịnh Thiếu Hoa lắc lắc đầu, không đồng ý nói: “Bệnh nặng đều xuất phát từ bệnh nhẹ, không thể xem thường được. Em có chỗ nào không thoải mái không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Chính là đầu óc choáng váng, còn đau một chút.” Dư Tư Nhạc nói chuyện rất thoải mái, cũng không đem bệnh tình này làm cho quan trọng.

Nhưng mà Trịnh Thiếu Hoa ngồi đối diện, lại nhìn cô chăm chú.

“Vẫn là chụp X – Quang thì tốt hơn, ngộ nhờ có bệnh tình gì ả não, chúng ta cũng nhanh chóng trị được.” Trịnh Thiếu Hoa đứng dậy, ý bảo hai người đi theo anh ta, tự mình đưa Dư Tư Nhạc đi chụp X – Quang não.

Không cần anh trai nói, Dư Tư Nhạc cũng đoán được đây là bệnh viện tư của anh ta, bởi vì căn phòng làm việc này, không phải bên ngoài viết “Phòng viện trưởng” sao?

Bên ngoài có rất nhiều người xếp hàng, Trịnh Thiếu Hoa sử dụng đặc quyền, để Dư Tư Nhạc đi vào trước.

Chờ chụp X – Quang xong, ước chừng khoảng hơn mười phút.

Trịnh Thiếu Hoa cầm tấm phim chụp X – Quang lên, nhìn thật lâu, rồi thở dài một hơi: “Tốt, tất cả đều bình thường.”

“Tất nhiên là bình thường rồi, chỉ là cảm vặt một chút, hai người các người đều chuyện bé xé ra to mà.” Dư Tư Nhạc nhếch miệng, nhìn vẻ mặt lo lắng của hai người, nhìn cô giống như không phải bị cảm mạo, mà bị ung thư thời kỳ cuối vậy.

Du Lăng Thần mặt không chút thay đổi nói: “Nên kiểm tra rõ ràng người ta mới yên tâm.”

“Du thiếu nói đúng đó. Tiểu Nhạc, tôi nói em này, cho dù cơ thể em có một chút khó chịu cũng phải nói với tôi. Chẳng lẽ em quên trận tai nạn xe bảy năm trước đây rồi sao? Có chút di chứng, vài năm sau có thể tái phát, chúng tôi làm như vậy, cũng là vì muốn tốt cho em thôi.”

Trịnh Thiếu Hoa vừa nói xong, bị Du Lăng Thần lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Có lẽ biết mình nói sai, Trịnh Thiếu Hoa cố ý vỗ vai Dư Tư Nhạc: “Hôm nay cứ như vậy đi, bây giờ tôi đưa em đi truyền nước biển.”

Anh ta muốn nói sang chuyện khác thì đã muộn rồi.

Dư Tư Nhạc sắc bén nhìn Anh ta: “Anh Trịnh, anh nói tai nạn xe cộ gì?”

Trịnh Thiếu Hoa không nói lời nào.

Đều do anh nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, quên Dư Tư Nhạc đã bị mất trí kỷ. Lại đem chuyện trước kia nhắc nhở cô.

Du Lăng Thần kéo cô ra ngoài: “Đừng hỏi nhiều như vậy.”

“Chuyện xảy ra trên người em, em có quyền muốn biết.” Dư Tư Nhạc dừng bước lại, trong mắt có chút không đồng ý.

Mắt thấy giấu diếm không xong, trong phòng lập tức rơi vào trầm mặc.

“Bảy năm trước, em và ba mẹ từ suối nước nóng về, trên đường xảy ra tai nạn xe, chỉ có một mình em sống sót.” Cuối cùng, Du Lăng Thần phá vỡ sự yên tĩnh, xoa đầu cô, như là đang an ủi cô.

Nếu chỉ là như thế này, còn không đến mức phải giấu cô chứ? Dư Tư Nhạc cảm thấy anh trai mình quyết định giấu mình việc khác.

“Ngoài cái này, còn có chuyện gì khác không?”

Hai người đàn ông đều đứng trong xã hội cao, đặt ở chỗ bình thường, có người nào dám hỏi bọn họ như vậy?

Suy nghĩ một lúc lâu, Du Lăng Thần hỏi: “Em thật muốn nghe?”

Dư Tư Nhạc gật đầu.

“Năm đó vì ba mẹ bảo vệ em, nên mới bắt hạnh tử vong. Trước khi chết, hai người bọn họ gặt gao bảo vệ em, đem vết thương trên người em giảm đến thấp nhất. Nếu không ngoài trời lạnh đất đóng băng, em cho là.....Em có thể chống đỡ đến khi xe cứu thương đến không?”

Dư Tư Nhạc cắn chặt môi, đau lòng nói:.....Thật không có. Dù sao chuyện này cũng không thật sự xảy ra trên người cô, cô chỉ có chút thông cảm với khối thân thể này của Dư Tư Nhạc.

Cha mẹ vì mình mà chết, cô nhất định áy náy tự trách mình.

Như vậy lúc đó anh trai đâu?

Khi đó mười tám tuổi đi? Vừa bước vào tuổi trưởng thành, đã bị ép buộc chống đỡ Du thị, áp lực gánh vác lớn như vậy.

“Tiểu Nhạc, em đừng rất thương tâm, tin rằng Du tiên sinh và Du phu nhân cũng không đồng ý thấy em như vậy.” Trịnh Thiếu Hoa ôn nhu nói, muốn khuyên bảo Dư Tư Nhạc.

Còn nhớ năm đó sau khi Dư Tư Nhạc được cứu về, gặp phải chứng uất ức, ai cũng không muốn gần gũi. Bác sĩ tâm lý xem xong, bảo bệnh tốt lắm, nhưng tính cách trở nên quái gở, làm việc gì cũng cố chấp.

“Em không sao.” Dư Tư Nhạc nắm chặt tay anh trai mình.

Du Lăng Thần cảm nhận được cảm xúc cô dao động, ngược lại nắm chặt tay cô.

Hai người không muốn nói với cô nguyên nhân, chính là sợ Dư Tư Nhạc sẽ chịu kích thích. Hiện tại tính cách của cô hoạt bát hơn ánh mặt trời, bọn họ thật không nghĩ cô sẽ chịu ảnh hưởng sự việc này.

Y tá đưa bọn họ vào phòng bệnh.

Dư Tư Nhạc nằm trên giường, tay phải truyền dịch, từng giọt chất lỏng trong suốt theo ống dẫn chảy vào.

“Anh hai, anh về công ty đi, một mình em ở đây được rồi.”

Chờ chai thuốc nước truyền xong, ít nhất khoảng nửa giờ.

Dù sao Du Lăng Thần ở lại đây, cũng không có việc gì làm, còn không bằng trở về quản lý công ty.

“Tôi trong coi em” Trong tay Du Lăng Thần cầm một quyển tạp chí, không cho cự tuyệt nói: “Tôi rời khỏi mấy giờ, công ty không thể sụp đổ được.”

Không có người nào biết Du Lăng Thần sẽ vì cô gái lộ ra vẻ mặt bi thương, mà trong lòng khó chịu.

Nhớ lại năm đó, sau khi ba mẹ mất, anh bị chuyện trong Du thị quấn lấy không ra. Suýt chút nữa.....không thể giữ được Du thị rồi. Sức đầu mẻ trán nhất là lúc, không chú ý quan tâm đến Dư Tư Nhạc. Hoặc là nói.....Anh hoàn toàn không muốn quan tâm đến cô.

Anh chiếu cố Dư Tư Nhạc, chỉ có thể nói là trách nhiệm của người anh trai.

Nhưng không ngờ, cô gái này sẽ sinh ra tình cảm không bình thường với anh.

“Anh hai, có anh thật tốt.”

Trong mắt Du Lăng Thần hiện lên một tia cảm xúc khác thường, anh liếc nhìn cô, rồi nói: “Tôi không tốt với em, còn có thể tốt với ai?”

Lúc Du Lăng Thần nói những lời này, vẻ mặt hơi buồn, chỉ tiếc Dư Tư Nhạc không để ý đến.

.....

Sau khi Dur Tur Nhạc truyền nước xong, kim đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ.

Du Lăng Thần lái xe đưa Dur Tur Nhạc về biệt thự, còn chưa đi vào, đã nghe hương thơm thức ăn trong không khí.

“Tiểu thư, cô đã trở lại.” Nghe thấy tiếng mở cửa, di Luru vội vàng từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy một người đứng phía sau Dur Tur Nhạc, theo quy củ gọi một tiếng “Du thiếu”.

“Con trai của di Luru thế nào rồi?” Dur Tur Nhạc cười hỏi lại bà.

Trên bàn đặt rất nhiều món ăn, nhìn ra được di Luru dày công nấu nướng.

“Bệnh của nó tốt hơn rồi, sáng nay đã xuất viện, trở về trường đi học rồi.” Di Luru xới cơm cho hai người, có thể nói bởi vì có Du Lăng Thần ở đây, bà nói chuyện hạn chế rất nhiều, không giống như lúc nói chuyện gần gũi với Dur Tur Nhạc.

Du Lăng Thần ngậm một ngụm cơm, nhai kỹ vài cái, cảm thấy hương vị này, không ngon bằng tự tay em gái mình nấu.

Dur Tur Nhạc xử sự khác biệt với anh, có người nấu cơm cho, ai sẽ đồng ý làm cho mình chứ? Hơn nữa, tay nghề của di Luru tốt hơn cô nhiều. Sau khi di Luru trở về, cô chẳng muốn múa rìu qua mắt thợ, tự làm mất mặt mình.

Bởi vì bị bệnh, nên Dur Tur Nhạc được ở nhà nghỉ ngơi.

Đến sáng ngày thứ hai, anh trai mới đề cho cô đến trường đi học lại.

Thu dọn tập sách xong, ăn đồ ăn sáng di Luru đã chuẩn bị, Dur Tur Nhạc vui vẻ ngồi vào xe đến trường.

Suy nghĩ có di Luru ở đây rồi, sau này cô khỏi phải gặm bánh mì nữa.

Khỏi phải nói tâm tình tốt bao nhiêu.

Mỗi buổi tối Du Lăng Thần đều trở về biệt thự đúng giờ, về điểm này, làm di Luru lấy làm kinh hãi.

Nhìn Du Lăng Thần và Dur Tur Nhạc ở chung rất tốt, bà không khỏi cảm thán, tóm lại vẫn là anh em, nào có thù hận. Nhìn xem hiện tại, vẫn còn tình cảm hòa thuận.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

phong cách trang trí phòng ngủ của Dur Tur Nhạc thiên về mộng ảo, có nhiều đồ vật này nọ đều mang khát vọng lãng mạn, không thiếu nhất chính là màu hồng tóe tóe.

Mỗi khi Dur Tur Nhạc bước vào phòng ngủ, đều có một loại cảm giác rất ngáy ngô.

Cô lắc lắc đầu, quyết định sửa sang lại phòng ngủ một lần nữa.

Chỉ ít muốn đem bức tường màu hồng này sơn lại thành màu trắng.

Thừa dịp ngày chủ nhật, Dur Tur Nhạc hẹn với công nhân xây dựng vào buổi chiều.

Cô quan sát tỉ mỉ bố trí căn phòng, cô suy nghĩ đem một vài đồ vật không thích, cất vào thùng, niêm phong lại để vào nhà kho. Tuy rằng cô mượn cơ thể người khác còn sống, nhưng linh hồn không thuộc về cơ thể này, cô không muốn ủy khuất sở thích của mình, đi hòa theo với những người khác.

Ngay cả giường ngủ màu hồng, của bị cô đổi lại thành màu trắng.

Trên tủ đầu giường, có một khung nhỏ bị lật úp, như là bị ai đó cố tình lật úp.

Dur Tur Nhạc cầm lên xem, bên trong kẹp một tấm ảnh chụp chung.

Trong hình là một cậu bé ôm cô bé trên vai đứng chung một chỗ. Trên mặt cô bé này tràn đầy vui vẻ, mà cậu bé đứng bên cạnh cô dường như rất mất hứng, ầm ầm còn có một chút chán ghét.....

Chỉ nhìn một cái, Dur Tur Nhạc liền nhủ mày.

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cô đem khung hình ném vào thùng, tất cả đều đưa đến nhà kho.

“Tiểu thư, công nhân xây dựng đã đến đây.” Di Lư dẫn vài người đi vào.

Dư Tư Nhạc gật đầu với bọn họ, rồi nói: “Các người sơn bức tường này lại thành màu trắng giúp tôi, những đồ vật khác, tạm thời đừng động đến.”

“Không thành vấn đề, giao cho chúng tôi, Du tiểu thư cứ việc yên tâm.” Vài người công nhân xây dựng cười ha ha, khó có thể kiếm được một khoản tiền, tất nhiên bọn họ nghiêm túc cư xử.

Chịu không nổi mùi nước sơn này, Dư Tư Nhạc chạy đến phòng khách xem tivi.

Suy nghĩ cái khung hình kia, suy nghĩ đến thất thần. Phim trên tivi đang diễn cảnh gì, cũng không vào đầu cô. Không hề nghi ngờ, ảnh chụp hai đứa nhỏ, chính là Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần.

Nhưng mà.....Trên mặt anh hai sao không có nụ cười chứ? Nhìn phong cảnh, chắc hẳn bọn họ đi du lịch, cậu bé không thích nơi này sao? Không thể không nói, trong ảnh mắt Du Lăng Thần đều là chán ghét, làm cho Dư Tư Nhạc thật chú ý.

“Di Lư, di có biết album ảnh chụp gia đình để ở đâu không?” Dư Tư Nhạc hướng về phía phòng bếp hô to.

Di Lư đang bận rửa rau nấu cơm, lên tiếng trả lời lại: “Dường như ở trong ngăn kéo bên dưới tivi, lần trước lúc tôi quét dọn, có nhìn thấy qua.”

Dư Tư Nhạc vội vàng kéo ngăn kéo ra, quả nhiên bên trong có một quyển album lớn.

Ôm quyển album ảnh đến ghế sofa, Dư Tư Nhạc vội vã mở ra.

Một tấm ảnh chụp đập vào tầm mắt Dư Tư Nhạc.

Phần lớn đều là ảnh chụp của một cô bé, cô bé cười thật hạnh phúc, ba mẹ đứng sau lưng cô cũng đều cười sảng khoái, nhìn ra được khi còn bé Dư Tư Nhạc này rất hạnh phúc.

Lật qua mỗi trang sau.....

Ảnh chụp của Du Lăng Thần có ít hơn, ngẫu nhiên mới có thể thấy một tấm.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một tấm ảnh cả nhà chụp chung, đôi mi thanh tú của Dư Tư Nhạc kéo căng ra.

Dư Tư Nhạc và ba mẹ cô đều đứng cùng nhau, mà cậu bé khoảng mười ba mười bốn tuổi đứng một mình kế bên, gương mặt nhỏ nhắn không biểu cảm, đối với ông kính tràn đầy nghiêm túc. Dường như không thích hợp với không khí vui vẻ, trên mặt cậu ngoại trừ lạnh lùng ra, không còn gì khác.

Xem xong quyển album ảnh này, trong lòng Dư Tư Nhạc có chút không thoải mái. Thật rõ ràng, Du tiên sinh và Du phân nhân thật bất công, dường như đem tất cả tình yêu thương đều dành cho cô con gái.

Ánh mắt của cậu bé trong ảnh chụp, làm Dư Tư Nhạc càng lo lắng.

Du Lăng Thần tan tầm trở về, vừa đứng lúc thấy Dư Tư Nhạc ngồi trên ghế sofa.

“Có chuyện gì làm em không vui vậy?” Du Lăng Thần cởi áo khoác, ngồi bên cạnh cô.

Biểu cảm sâu và âm u như giếng cổ, không sóng không gió, hàng mày như ngọn núi lạnh lùng không khác gì tấm hình. Điều khác duy nhất là cậu bé trong hình hơi có vẻ ngây ngô. Người đàn ông trước mắt lại có một loại tự tin khi bày mưu tính kế.

Dư Tư Nhạc cắn môi, sau khi suy nghĩ kỹ, mở miệng nói: “Anh hai, cuối tuần anh có rảnh không? Chúng ta đi chơi, thuận tiện chụp vài bức ảnh đem về.”

Ảnh chụp?”

Từ sau vụ tai nạn xe, cơ hội để hai người bọn họ bình tĩnh hòa nhã ở chung với nhau lại càng ít, ảnh chụp lại càng miễn bàn.

“Thời gian là do em đưa ra, tôi phân phó thư ký hủy bỏ buổi hội nghị vào ngày mai.” Không đành lòng cự tuyệt lời đề nghị của Dư Tư Nhạc, sau một lúc Du Lăng Thần trầm mặc, thì đưa ra câu trả lời với cô.

Và lại đoạn thời gian này, Dư Tư Nhạc luôn phát bệnh, ra ngoài vận động hít thở không khí, là một lựa chọn đúng.

“Em muốn đến chỗ nào chơi?” Du Lăng Thần dựa vào ghế sofa, cầm lấy điều khiển từ xa, không ngừng chuyển kênh trên tivi.

Vấn đề này, Dư Tư Nhạc không cần lo lắng quá!

Đi khu vui chơi sao? Tâm lý của cô cũng không phải là một đứa nhỏ, huống chi, anh hai đường đường là một CEO, chạy đến khu vui chơi đi chơi, ngộ

nhờ bị người quen nhìn thấy, còn không cười rụng răng sao?

Đi du lịch? Thời gian hai ngày làm sao mà đủ?

Dur Tur Nhạc chống cằm phiến não, chỉ là muốn hỏi Du Lăng Thần một chút xem có đề nghị gì, bỗng nhiên nhìn thấy trên màn hình ti vi lóe lên hình ảnh.

“Ngược trở về, nhanh đem kênh vừa rồi bấm trở về.” Dur Tur Nhạc chỉ vào ti vi hô to.

Du Lăng Thần nhấn lại nút lui kênh, trên màn hình ti vi xuất hiện hình ảnh bờ cát.

Đây là một quảng cáo.....

Là “thác Bắc Ngân Sa” nằm gần một khách sạn, một dòng chữ ghi “phong cảnh tuyệt đẹp, bờ cát nóng, mùa hè có thể tránh nóng”, mục đích để thu hút khách hàng.

Dur Tur Nhạc cầm lấy di động, gọi vào số điện thoại nóng trên màn hình: “Alo, là khách sạn Kim Bích sao? Cho tôi đặt hai phòng.”

Một giọng nói dịu dàng của nhân viên dịch vụ khách hàng vang lên: “Do số người đặt phòng nhiều lắm, chỗ chúng tôi chỉ còn vài phòng đắt tiền thôi. Xin hỏi cô có tiếp tục đặt không?”

Chính là mùa hè nóng nực, đến bãi cát gần khách sạn, khách sạn làm ăn vô cùng phát đạt.

Đổi lại là kiếp trước, một năm tiền lương của Dur Tur Nhạc của không đủ vào trong đó tiêu xài. Nhưng mà bây giờ không giống, nhà họ Du không thiếu tiền.

“Được, tốt nhất là hai phòng cạnh nhau.”

Dur Tur Nhạc nói vài câu với nhân viên dịch vụ khách hàng xong, sự việc xem như đã quyết định.

Bởi vì phòng ngủ của cô đang sửa sang lại, thay đổi màu sơn trên tường, nên có mùi hơi khó ngửi. Vì vậy trong một tuần này, Dur Tur Nhạc ngủ ở phòng khách.

Có đi Lưu phụ trách việc nấu ăn, sau khi tan học, thời gian rảnh rỗi của Dur Tur Nhạc càng nhiều.

Chỉ có một người không vừa lòng, đoán chừng đó là Du Lăng Thần.

Thật vất vả mới có thể để Dur Tur Nhạc làm bữa tối tình yêu, bởi vì đi Lưu trở lại, nên đã hoàn toàn phá vỡ. Mấy ngày nay, anh luôn tự hỏi, có cần phải đuổi đi Lưu đi không?

Đuổi đi Lưu? Khẳng định Dur Tur Nhạc không đồng ý, đến lúc đó lại trở mặt với anh, quan hệ căng thẳng, thì mất nhiều hơn được rồi.

Chỉ có thể nghĩ ra một biện pháp làm cho đi Lưu cam tâm tình nguyện thôi.

Mỗi ngày đi qua, đảo mắt đã đến cuối tuần.

Dur Tur Nhạc và Du Lăng Thần đã chuẩn bị đồ xong, ném vào phía sau xe.

“Đồ này đã mang đầy đủ chưa?” Du Lăng Thần ngồi trong xe, quay đầu hỏi Dur Tur Nhạc.

Dur Tur Nhạc gật đầu: “Đều đã mang đầy đủ, em còn đem theo cái này.” Cô lấy máy ảnh ra lắc lắc với anh.

Ảnh chụp trong album này, nên cập nhật thêm thôi. Cô còn chuẩn bị cho một bức ảnh chụp chung, chuẩn bị khung hình đặt ở đầu giường.

“Tiểu Vương, mở.....”

Du Lăng Thần chưa nói hết lời, Đã bị Dur Tur Nhạc cắt đứt lời nói.

“Chờ một chút.”

Cô nhìn về phía Tiểu Vương nói: “Chờ một chút, anh Trịnh nói đi cùng với chúng ta, muốn đi nhờ xe chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong lòng nhảy nhót, trong phút chốc như bị một gáo nước lạnh xối từ trên đầu xuống chân dập tắt.

Hơi ẩm cả người Du Lăng Thần từ từ giảm xuống, từ xa nhìn thấy bóng dáng mờ nhạt, trong đáy mắt một tia lạnh như băng.

Dường như Trịnh Thiếu Hoa không phát hiện không khí thay đổi, tao nhã vẫy tay về phía bọn họ: “Du thiếu, anh rất không có ý nghĩa rồi. Ra ngoài nghỉ phép, sao lại không gọi tôi? Nếu không phải Tiểu Nhạc gọi điện nói với tôi, thì lần này đi bãi cát không có phần tôi rồi.”

Dư Tư Nhạc ngồi phía sau Du Lăng Thần, Trịnh Thiếu Hoa không thể chen vào, chỉ có thể mở cửa xem, ngồi vào vị trí ghế lái phụ.

Cảm xúc của Du Lăng Thần trong chớp mắt liền trở lại bình thường, cũng chào hỏi như trước: “Tôi sợ Trịnh thiếu bận rộn, nghe nói gần đây bệnh viện của các người rất bận?”

Dường như nghĩ đến chuyện gì, Trịnh Thiếu Hoa nói mập mờ: “Là hơi bận, nhưng mà lao động kết hợp với vui chơi, những việc vặt này làm mình mệt mỏi, thật không đáng giá rồi.”

Vừa lái xe phía trước, ba người vẫn luôn nói chuyện phiếm.

Cơ hội để Dư Tư Nhạc chen vào nói chuyện cũng không nhiều, phần lớn Du Lăng Thần và Trịnh Thiếu Hoa đều bàn chuyện công việc, nhưng lại nói rất khó hiểu, nếu bọn họ không phải là người trong cuộc, đoán chừng không có người nào nghe hiểu.

Du Lăng Thần vừa nói chuyện phiếm với hai người, vừa lặng lẽ quan sát em gái mình. Nhớ lại cuộc nói chuyện buổi trưa ngày hôm đó, anh cảm thấy nên xem trọng mối quan hệ giữa Dư Tư Nhạc và Trịnh Thiếu Hoa.

Nếu không thích, tại sao lại gọi anh ta cùng đi nghỉ phép?

Gia đình của Trịnh Thiếu Hoa về các mặt cũng không tệ, tuy rằng không nhiều tiền bằng nhà họ Du, nhưng gia đình anh ta giao thiệp rộng rãi nhất thành phố C. Ở đây, ai dám không cho nhà họ Trịnh vài phần mặt mũi?

“Tiểu Nhạc, vết sẹo kia trên cổ tay em, có thể đến bệnh viện thẩm mỹ, tốn một chút tiền xóa sẹo.” Một tay Trịnh Thiếu Hoa để trên cửa kính xe, nhàn nhàn nhìn phòng cảnh hai bên đường.

Ngón tay đặt lên cổ tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, Dư Tư Nhạc lắc lắc đầu: “Không được, em muốn lưu lại, có một cái sẹo cũng không sao.”

Giữ nó lại, có thể chứng minh mình không phải là Dư Tư Nhạc, mà là linh hồn từ bên ngoài đến.....Dư Tư Nhạc.

Điểm khác nhau này, có lẽ đối với người ngoài là không quan trọng, nhưng mà đối với Dư Tư Nhạc, đó là một chứng cứ duy nhất để cô tồn tại.

Xe chạy thẳng một đường vào bãi đỗ xe của khách sạn, 3 người Dư Tư Nhạc đứng trước đại sảnh, cầm lấy thẻ phòng, tìm được phòng thuộc về mình.

“Nửa giờ sau gặp lại, không có vấn đề gì chứ?” Trịnh Thiếu Hoa mở cửa phòng ra, quay đầu lại hỏi ý kiến của bọn họ.

Nhắc đến cũng khéo, phòng của Trịnh Thiếu Hoa nằm cùng tầng với phòng bọn họ, chỉ cách nhau vào cánh cửa.

“Không thành vấn đề, nửa giờ vậy là đủ rồi.” Dư Tư Nhạc gật đầu, cầm thẻ đi vào phòng.

Cái gọi là nửa giờ, là thay đồ tắm, còn có thời gian sắp xếp đồ đạc.

.....

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuyên qua những tầng mây, trên bờ bãi, rất nhiều người tụ tập chơi đùa với nhau, có vài đứa nhỏ ngồi một chỗ xây một tòa cát, có những thanh niên chơi đùa trong nước.

Bờ cát nóng.....

Quả thật là rất nóng, vài đôi tình nhân ngồi bên dưới gốc cây, kề sát vào nhau hôn nhau thật mãnh liệt.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy hai má đỏ bừng, cô quay đầu đi không dám nhìn tiếp, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Nằm trên ghế bên bờ cát, Dư Tư Nhạc hưởng thụ ánh nắng mặt trời.

Bên cạnh là hai người đàn ông đẹp trai đang nói chuyện phiếm.

Bọn họ mặc âu phục đã đủ chọc ánh mắt người khác rồi. Lúc này cởi bộ quần áo, phơi bày dáng người khiêu gợi ra bên ngoài, luôn có những cô gái khác chạy đến bắt chuyện. Nếu không phải mời uống rượu, chính là cố ý đi tới đi lui, nghĩ muốn khiến cho bọn họ chú ý đến.

"Anh hai, nhìn xem... Bên kia có hai cô gái đang nhìn anh kia." Dư Tư Nhạc chắc lưỡi, ánh mắt nhìn về phía bên kia.

"Dáng người rất đẹp" Trịnh Thiếu Hoa giong ly rượu lên, uống một ngụm, đưa ra lời bình luận đối với các cô gái kia.

Du Lăng Thần cũng không liếc mắt một cái: "Nếu Trịnh thiếu cảm thấy tốt, có thể gọi cô ấy đến đây uống hai ly, tin rằng lấy mị lực của Trịnh thiếu, người đẹp này trốn không thoát lòng bàn tay của cậu đâu."

"Đừng, tôi nói đùa thôi, chưa từng nghe qua mời thần thì dễ đưa thần thì khó sao?"

Anh ta vẫn thích các cô gái có ngoại hình dịu dàng, những cô gái quá nhiệt tình, anh ta sợ không có phúc để hưởng.

Du Lăng Thần cười lạnh, nắm áo khoác lên, ném về phía Dư Tư Nhạc: "Mặc áo vào."

Dư Tư Nhạc tiếp được, đến bờ cát chơi đùa, không phải đều mặc bikini sao? cô chọn áo che kín, chỗ không nên lộ thì không cần lộ.

Nhưng mà Dư Tư Nhạc xem nhẹ mặt này, cô ở trong cổ thân thể này sống an nhàn sung sướng, làn da còn sáng hơn trân châu, trắng mịn nõn nà, dường như có thể trong suốt như nước. Gương mặt rất xuất sắc, vừa vặn với lứa tuổi, ẩn ẩn mang theo một chút ngây ngô. Tựa như trái cấm vườn địa đàng, dụ dỗ nhân loại thêm nhỏ dãi.

đi một vòng xung quanh, không ít những người đàn ông nhìn cô chằm chằm như hổ rình mồi. Nếu bên cạnh cô không có hai người đàn ông đẹp trai, những tên đàn ông khác đã nhào lên rồi.

"Tiểu Nhạc, em đi lấy hai ly nước trái cây lại đây." Du Lăng Thần rút một điều thuốc ra, lấy bật lửa châm lên, từ từ thả ra làn khói.

Dư Tư Nhạc mặc xong áo khoác, ừ một tiếng, nhanh chóng chạy đi.

Trịnh Thiếu Hoa buông ly rượu trong tay, ngẩng đầu hỏi: "Du thiếu, anh cố ý cho Tiểu Nhạc rời khỏi, là có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Quả nhiên là một người thông minh...

Du Lăng Thần không đi vòng vèo, mà hỏi thẳng vào vấn đề: "Cậu cảm thấy Tiểu Nhạc như thế nào?"

"Là đùa bé hiểu chuyện." Trịnh Thiếu Hoa hơi nhú mày, về tính cách của em gái mình như thế nào, anh tin rằng Du Lăng Thần là người hiểu rõ hơn anh, ý tứ hỏi như vậy, chỉ có một.

"Động tâm sao?" Khóe mắt Du Lăng Thần hàm chứa ý cười lạnh.

Nếu ánh mắt này đặt vào trong hội nghị mua bán, đoán chừng đám người kia nhìn không được sợ run cả chân rồi. Bọn họ cũng biết Du Lăng Thần có một thói quen, trước khi đuổi tận giết tuyệt đối với địch, khóe mắt sẽ hơi nhếch lên, ánh mắt lạnh thấu xương, dường như có tính không để ý đến.

Trịnh Thiếu Hoa che ngực mình: "Du thiếu, anh nghĩ là thực dễ dàng động tâm vậy sao?"

một khi đã giao tâm cho ai rồi, sẽ không thu hồi lại được.

Du Lăng Thần cười lạnh, đối diện với anh ta, dụi tắt điều thuốc: "nói cũng phải, cậu là người ngoài nóng trong lạnh."

"Du thiếu rất hiểu rõ tôi."

Trịnh Thiếu Hoa trong mắt người đời, là một quý công tử tao nhã. Phần là những người quen với anh ta, đều biết đến... Tuy bề ngoài anh ôn nhu, nhưng tâm còn cứng hơn sắt. Anh đối với ai cũng có thể nở nụ cười, nhưng lúc cười tươi với những người này, cũng có thể đẩy họ vào bước đường cùng.

"Bây giờ không phải là thời cổ đại, không lưu hành 'on cứu mạng, lấy thân báo đáp'." Trịnh Thiếu Hoa cười cười với anh, nụ cười này tuyệt đối giả dối; "Cho dù em gái anh muốn đền ơn, cũng phải tìm anh, người đầu tiên ôm cô ấy ra khỏi bồn tắm... là anh. Tôi chỉ làm tròn bổn phận của một bác sĩ, nếu hôm đó không phải anh không phát hiện ra cô ấy, chắc cô ấy đã làm một khối thi thể lạnh như băng rồi."

"Tôi hy vọng cậu cách xa cô ấy một chút" Trong ánh mắt lạnh lẽo dần dần giảm xuống, Du Lăng Thần thả lỏng người, nằm trên ghế dài bên bờ cát, hai tay để ra sau đầu, nhìn lên bầu trời xanh.

"Điểm ấy anh không nói tôi cũng sẽ làm được." Trịnh thiếu Hoa gật gật đầu nhìn ánh mắt Du Lăng Thần có vài phần nghi vấn. So với anh ta ngoài nóng trong lạnh, người đàn ông trước mắt này không chỉ có bề ngoài lạnh lùng, tâm lại lạnh thật đáng sợ, nếu không Du thị sao có được như ngày hôm nay? Từ bảy năm về trước, đã bị đám người gian thương kia ăn thịt không nhà xương kia chia cắt.

"Anh lo lắng Tiểu Nhạc yêu sớm sao?" Trịnh Thiếu Hoa lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn màu đỏ của rượu đang chuyển động.

Du Lăng Thần chộp mất lại một chút, không nói tiếp giống như không muốn bàn luận tiếp về đề tài này.

"Nếu quả thật như vậy, anh cũng phải cẩn thận, phía bên tôi còn dễ nói, trong trường học bọn ranh con, có vẻ khó phòng bị rồi."

Mí mắt Du Lăng Thần run lên một chút, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chờ lúc Dư Tư Nhạc trở lại, từ đầu không biết hai người này đã vì cô, định ra một bản tích cực về “kim chi nam tình yêu”.

Trong tay bung một ly nước trái cây, đem hai cái cốc đến trước mặt Du Lăng Thần.

“Tôi không khát.” Du Lăng Thần nhìn hành động của Dư Tư Nhạc, lắc đầu.

Không khát? Vậy kêu người ta đi lấy nước trái cây làm gì?

Dư Tư Nhạc hơi tức giận, trong lòng oán hận người nào đó có hành vi vô lương tâm, quay đầu nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa: “anh Trịnh uống không?”

“Anh thích uống rượu vang.” Anh ta cũng lắc đầu nói.

Thì ra mắt toi công của cô rồi?

Dư Tư Nhạc cầm ly trước trái cây lên uống hai ngụm, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể làm vui bới tức giận trong lòng cô.

Lấy máy ảnh trong túi xách ra, Dư Tư Nhạc chạy ra bên ngoài cách ba mét, nhìn về phía hai người hô to: “Đặt một pose, em cho các anh một tấm ảnh chụp chung.”

Trịnh Thiếu Hoa bất đắc dĩ nhún vai, nửa nằm, nâng ly rượu lên đối với Dư Tư Nhạc.

Bộ dáng này, mang theo một chút lười biếng, nhưng lại rất tao nhã, mười phần phong cách quý công tử.

Mà nhìn Du Lăng Thần, tư thế nằm của anh cũng không thay đổi gì, cặp mắt tối đen kia nhìn vào màn hình máy ảnh. Giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, ánh mắt kiên định, lại tràn ngập lực uy hiếp.

“Rắc rắc”, Dư Tư Nhạc nhấn vào nút chụp ảnh.

Một lúc sau, Dư Tư Nhạc chụp cho bọn họ hơn hai mươi tấm ảnh, có ảnh chụp một người, có ảnh chụp chung của cả hai.

Trịnh Thiếu Hoa cầm máy ảnh lên xem: “Tấm ảnh này chụp rất tốt, đối với anh hai của em trên hình ảnh, vô luận về mặt nào, đều không có một chút tỳ vết.”

“Anh Trịnh cũng không tệ nha, anh nhìn tấm này xem, cười rất ôn nhu.” Dư Tư Nhạc ghé vào bên cạnh anh ta trêu ghẹo.

Trịnh Thiếu Hoa cười ha ha: “Tiểu Nhạc em cũng chụp một pose đi, tôi và Du thiếu chụp nhiều như vậy, còn em thì không có một tấm nào.”

“Em muốn cùng anh hai chụp chung một tấm.” Nói xong, cô chạy đến ôm cổ Du Lăng Thần, mặt kề mặt, một bộ dáng gắn bó thân mật.

Cảm nhận được nụ cười xuất phát từ nội tâm của cô gái, Du Lăng Thần để tùy ý cô đùa giỡn với cơ thể mình, làm một vài động tác thân mật.

“Gần một chút nữa, mặt đối mặt. Ừ..... cứ như vậy.” Trịnh Thiếu Hoa giơ máy ảnh lên, rất có phong thái của một nhiếp ảnh gia, đề nghị bọn họ bày ra nhiều tư thế thân mật.

“Nếu không thì. Các người làm động tác đùa giỡn con gái nhà lành đi? Động tác nắm cầm đó, biết chưa?” Trịnh Thiếu Hoa rất hăng hái, hao hết tâm tư bày ra tư thế thân mật.

Cái này cũng không thể tránh anh ta, ai bảo cả ngày Du Lăng Thần chỉ trưng ra bộ mặt lạnh lùng, thật vất vả mới có cơ hội thấy anh ta nuông chiều em gái, tất nhiên là anh muốn nghĩ ra cách làm khó dễ anh ta. Dù sao ở làng này, không có chỗ trọ mà.

Từ trước đến nay Dư Tư Nhạc rất thích sắm vai khiêu chiến, nghe lời đề nghị của Trịnh Thiếu Hoa xong, cầm lập tức nâng lên, nhìn anh hai với một góc 45 độ. Ánh mắt dần dần lộ ra hơi nước, một bộ dạng chịu ủy khuất không dám hé răng, nhẹ nhàng cắn môi, vẻ mặt hơi trắng bệch, điềm đạm rất đáng yêu.

Du Lăng Thần vốn cho rằng hai người bọn họ chỉ nói đùa mà thôi, vì vậy khi anh nhìn thấy Dư Tư Nhạc bày ra bộ dạng này, ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm khó dò.

Ngón tay đặt lên cằm Dư Tư Nhạc, tiếp xúc trong chớp mắt này, giống như đụng phải một phần nổi nà, lại nhẵn bóng và mịn màng, dường như chỉ cần bấm nhẹ, cằm sẽ bị biến dạng, thậm chí bị bóp nát.

Du Lăng Thần cao hơn Dư Tư Nhạc một cái đầu, khí thế của anh ta ở chỗ đó, khí phách lộ ra ngoài khi nghiêm mặt. Cho dù không cần cố ý diễn trò, hình ảnh này làm cho người ta cảm động, cũng không phải là bình thường.

Trịnh Thiếu Hoa nhanh chóng nhấn phím chụp, chụp được hình ảnh, đem giờ phút này hóa thành vĩnh hằng.

"Tấm này chụp tốt nhất, các người xem..." Trịnh Thiếu Hoa cầm máy đi đến, vỗ vai Dư Tư Nhạc: "Ánh mắt của Tiểu Nhạc quá thật, không đi đóng phim thật là đáng tiếc mà."

Du Lăng Thần đảo mắt qua nhìn mấy ảnh: "Nhà họ Du tạm thời không thiếu tiền, Tiểu Nhạc không cần thiết phải xuất đầu lộ diện ra ngoài."

"nói cũng phải, trong làng giải trí rất lộn xộn, không thích hợp cho cô công chúa nhỏ nhà họ Du đâu." Trịnh Thiếu Hoa rót một ly rượu cho mình.

thật ra thân phận của bọn họ đều giống nhau, ai mà không làm những chuyện gây rối?

Lúc Du Lăng Thần thu mua công ty của người khác, dám nói không làm hại người khác tan nhà nát cửa không?

Về phần anh ta, càng không cần phải nói, khi kinh doanh bệnh viện này, nhiều lần này thấy sinh tử.

Buổi chiều, ba người bọn họ thuê một chiếc du thuyền, chạy ra xa ngoài khơi, gió biển thổi vào, nhìn trời xanh, nhân nhả thông dong vượt qua.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, mọi người nhanh chóng chớp mắt. Dư Tư Nhạc nằm sấp trên ghế, rất nhanh đã ngủ say, sau đó làm sao để về khách sạn, cô cũng không rõ.

Chơi một ngày thì mệt mỗi một ngày.

Ba người đến nhà ăn của khách sạn, gọi người phục vụ gọi món ăn.

một chút thức ăn nhẹ, dường như không tìm thấy một món ăn nào có vị cay của ớt.

Áp dụng lời nói của Trịnh Thiếu Hoa, ăn nhẹ một chút, rất có lợi cho cơ thể.

"O.... Tấm này là ai chụp?" Rất bất nạt người khác! Thế nhưng lại đem bộ dáng cô chớp mắt mà chụp lại.

Trịnh Thiếu Hoa cười nhìn Du Lăng Thần: "Anh của em, anh ta còn khen lúc em ngủ trông thật đáng yêu."

thật vậy sao? Dư Tư Nhạc không tin nhìn về phía Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Anh Trịnh là người lừa gạt." Dư Tư Nhạc gấp lấy miếng cá, đưa vào trong miệng.

Anh hai sẽ nói những lời này sao? Người như anh ta, sẽ phô trương với người khác sao? Tuyệt đối sẽ không.

Trịnh Thiếu Hoa cười cười, không giải thích gì. Nhưng mà, quả thật tấm ảnh này là do Du Lăng Thần chụp. Anh ta tin rằng.... Tuy rằng Du Lăng Thần không chính miệng nói cô ấy đáng yêu, nhưng ánh mắt của anh ta đều là ý tứ này.

Khách sạn chế biến món ăn có hương vị rất thơm. Bởi vì ở gần bờ biển, vì vậy được tiêu thụ nhất trong khách sạn chính là hải sản. Ở đây hoàn toàn chứng minh đúng với câu thành ngữ: "lên núi kiếm ăn, xuống sông kiếm nước."

Những người khách đến bờ biển du lịch, phần lớn là những người thanh niên. Trong phòng ăn truyền đến tiếng đàn dương cầm, mang theo phong cách thoải mái.

một đám người đàn ông ăn bận sạch sẽ từ cửa bước vào, ra về là những thương dân.

Có lẽ bọn họ cũng đến ăn cơm, lúc bọn họ đang lựa chọn vị trí ngồi xuống, tầm mắt liền dừng lại nhóm người Dư Tư Nhạc.

một người đàn ông trung niên đi đến cười nói: "Du tổng, sao ngài cũng ở chỗ này?" Nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn: "Cảm thấy mùi vị thế nào? Khách sạn Kim Bích chào đón Du tổng đến, thật là vinh hạnh đến cực điểm."

Ánh mắt Du Lăng Thần trở nên sắc bén: "thì ra khách sạn này là do Đào tổng mở? Khó trách làm ăn thật phát đạt."

"Nào có nhiều phát đạt? Chỉ có thể tính là không có trở ngại mà thôi. Sản nghiệp của Du tổng bao gồm có quán rượu, hôm nay cố ý đến chỗ tôi thưởng thức, thật là làm tôi rất cảm động. Ngài tùy tiện gọi món ăn, hôm nay rượu và thức ăn, nhớ ghi sổ cho tôi." Đào Thanh Úc nói hào khí cao ngất trời, trong mắt lại mang theo chút đắc ý và khinh thường, cái loại ánh mắt tự cao này, như muốn giẫm Du Lăng Thần dưới chân.

"Có Đào tổng mời khách, tôi sẽ không khách khí, có rảnh thì đến chỗ tôi làm khách." Du Lăng Thần giọng điệu nhàn nhạt, cố ý xem nhẹ lời nói khiêu khích của đối phương, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu: "Đào tổng, ngài cũng nên thay đổi đầu bếp đi, ngài xem món sò điệp hấp tôi này, thật còn đó một chút, độ lửa không đủ."

Dư Tư Nhạc nhìn thấy khoe miệng người đàn ông trung niên thoáng hiện lên ý cười, xuất hiện vết nhăn, cuối cùng biến mất một tia cũng không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Hai người phúc hắc.

Trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra ba chữ..... Phá quán!

Dường như nghiệm chứng cho suy nghĩ trong đầu của Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần cảm chiếc đĩa gầy gầy đĩa sò biển, "Đồ hải sản mà không nấu chín thì ăn vào rất dễ xảy ra tử vong". Nói xong, anh làm ra vẻ ghét bỏ, buông đĩa xuống, vắt chân nhìn phản ứng của Đào Thanh Úc.

Sắc mặt Đào Thanh Úc lúc trắng lúc xanh, cho dù có là người ngu hơn nữa cũng nhìn ra được Du Lăng Thần đang nhặt xương trong trứng gà.

(*) Nhặt xương trong trứng gà: chỉ sự soi mói, bới móc.

Nhưng mà đúng là có vài đĩa sò biển lúc mở ra, trên da vẫn còn màu hồng nhạt, không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra.

Vừa rồi anh ta nhìn thấy Du Lăng Thần xuất hiện trong khách sạn của mình thì ý nghĩ đầu tiên mà anh ta nghĩ đến, là Du Lăng Thần cảm thấy khách sạn của mình kinh doanh không thua kém gì Du Lăng Thần, chạy đến nơi này để thăm dò tình hình của đối thủ. Cho nên trong người hẳn tự nhiên có một cảm giác ưu việt.....

Trong lòng anh ta nghĩ, nhà họ Du là người đứng đầu thì sao? Cũng không đầu lại anh ta.

Đúng lúc trong lòng Đào Thanh Úc đang sóng trào mãnh liệt, Du Lăng Thần lại nhẹ nhàng nói tiếp: "Tổng giám đốc Đào, với người kinh doanh khách sạn thì coi trọng nhất là chất lượng của thức ăn. May là đĩa sò biển này đưa tới bàn của chúng ta, nếu bung tới bàn của những vị khách khác, người ta ăn đau bụng thì danh dự của khách sạn sẽ giảm đi rất nhiều đấy".

Suýt nữa Dư Tư Nhạc phun ngụm nước chanh ra ngoài, chiều này của anh hai thật là cao! Đánh xong một gậy còn cho người ta một quả táo, làm cho người ta không dám gây sự với anh. Rõ ràng là muốn phá quán của người ta, lại còn nói ra một lý do đường đường chính chính, khiến đối phương chỉ có thể nói theo anh. Nếu không, người mất thể diện, mất mặt chắc chắn không phải là anh, mà là người tên Đào Thanh Úc kia.

Trịnh Thiệu Hoa đóng vai phản diện, "Tổng giám đốc Đào, chúng tôi biết trong cửa hàng của anh có nhiều khách, khó tránh việc sẽ mắc phải sơ sẩy, may mà chúng ta đều là người quen, việc hôm nay không quan trọng. Có lẽ là bạn anh đang sốt ruột chờ anh ở bên kia, anh không cần tiếp đón chúng tôi, tôi và Du thiếu từ từ ăn là được".

Dư Tư Nhạc há hốc mồm, không ngờ anh Trịnh cũng như vậy, quá vô sỉ, đây không là đuổi người một cách lộ liễu sao? Lời này nói ra còn để mặt mũi cho đối phương, khiến người ta không thể cự tuyệt.

Sắc mặt Đào Thanh Úc đen như đáy nồi.....

Cô tin rằng, nếu anh hai lại nói một câu gì đó chọc giận anh ta, không chừng anh ta sẽ không chịu nổi mà ngất đi?

Đào Thanh Úc cắn răng, nhịn lại sự căm phẫn đến xương tủy, "Vậy thì Tổng giám đốc Du và Viện trưởng Trịnh từ từ thưởng thức, có gì hãy gọi quản lý".

Anh ra đập chân rồi đi, bóng lưng có chút chật vật.

Anh ta vừa đi, Dư Tư Nhạc không nhịn được mà khen ngợi anh hai, nói rằng ánh mắt của anh thật là tinh tường, vậy mà có thể phát hiện sò biển nấu không chín.

"Chẳng lẽ em không biết Du thiếu nổi danh là soi mói sao?". Trịnh Thiệu Hoa cười nhạt nói, "Nếu cậu ta thật sự muốn soi mói thì mỗi một đồ ăn ở đây cậu ta đều có thể chỉ ra khuyết điểm."

Nhân viên của tập đoàn nhà họ Du, có người nào mà không nom nớp lo sợ đi làm? Mỗi người làm việc đều cực kỳ cẩn thận, tất cả đều do Du Lăng Thần áp bức mà thành! Chỉ cần anh cảm thấy, không hài lòng thì nhân viên đó phải làm đi làm lại phần công tác đó.

"Người kia là ai?" Dư Tư Nhạc chớp mắt hỏi.

Trịnh Thiếu Hoa nói tiếp, “Đó là đối thủ một mất một còn trong kinh doanh của anh trai em.”

Dư Tư Nhạc quay đầu nhìn Du Lăng Thần, “Anh hai, anh đã sớm biết khách sạn này là của người đó sao?”

Nếu mà biết thì cô nhất định sẽ không chọn khách sạn này để đi chơi.

Du Lăng Thần gật đầu, “Anh nghĩ rằng sẽ không gặp.”

Dù sao thì Đào Thanh Úc cũng là một tổng giám đốc, là một người bận rộn, khách sạn của anh ta cũng không chỉ có một cái, mà lần này gặp gỡ... xem ra là oan gia ngõ hẹp?

Du Lăng Thần động đũa gấp thức ăn cho Dư Tư Nhạc, “Em còn muốn ăn gì không? Cứ việc gọi, dù sao thì có người mời, cứ coi như bắt chẹt anh ta một chút.”

Dư Tư Nhạc ngenh một chút, sau đó mở thực đơn ra, gọi một chút đồ ăn giá cao. Đến khi bọn họ ăn xong, cả bàn vẫn còn đầy đồ ăn, có một số đồ thậm chí còn chưa động đến.

Đào Thanh Úc coi tiền như rác, lần này thật là lỗ vốn.

Sau khi no bụng, mấy người Dư Tư Nhạc về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, sau khi đã ngủ đủ, Du Lăng Thần gọi Tiểu Vương tới đón bọn họ, ba người đi về nhà của mình.

Rất nhanh đã đến giữa kỳ, bởi vì Dư Tư Nhạc toàn tâm toàn ý cho việc học, trong kỳ thi cũng có được bản thành tích khá. Dù sao thì không có cơ sở kiến thức, Dư Tư Nhạc cũng không trông cậy vào việc có thể một bước lên trời. Có thể được thế này cũng đã đạt đến tiêu chuẩn cô định ra cho mình.

Mỗi ngày Dư Tư Nhạc đều cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ tiếc là những ngày nhàn nhã như vậy rất nhanh sẽ kết thúc.

Tối hôm đó, Dư Tư Nhạc đang ngồi làm bài bên bàn nước, đột nhiên nghe thấy anh hai gọi đi Lư đến.

“Nghe nói thời gian trước con trai cô nằm viện, tốn không ít tiền phải không?” Du Lăng Thần ngồi trên ghế salon, cách chỗ Dư Tư Nhạc không xa.

Dư Tư Nhạc nghe thấy rõ ràng những gì anh nói, cô dừng việc làm bài tập, lắng nghe đối thoại của bọn họ.

Từ lúc nào anh hai lại quan tâm đến nhân viên thế? Rất không hợp với phong cách của anh.

Trong tay đi Lư đều là dầu mỡ, bà lau tay vài cái rồi nói, “Vâng, Du thiếu.”

“Trong nhà còn nhiều tích góp chứ?” Du Lăng Thần tiếp tục hỏi.

Nếu là những người khác hỏi vấn đề này, sẽ làm không ít người chán ghét. Nhưng Du Lăng Thần lại nói với giọng điệu máy móc, không có tình cảm nhưng cũng không tỏ vẻ miệt thị.

“Trong nhà có tôi và ông xã ra ngoài kiếm tiền, chu cấp cho con trai đi học, mỗi tháng còn phải gửi tiền cho cha mẹ, tiền còn lại cũng không nhiều nhưng cũng đủ.”

Nghe xong lời này cũng biết đi Lư là một người dễ thỏa mãn.

Ấn tượng của Dư Tư Nhạc với bà lại tốt thêm một bậc, cô lo lắng anh trai sẽ làm khó cho bà, vừa định lên tiếng nói chuyện thì Du Lăng Thần lại nói.

“Tôi biết bây giờ trong nhà cô có chút khó khăn, vừa đúng lúc khách sạn đang thiếu người, cô qua bên đó giúp đi. Tôi biết cô có chứng chỉ đầu bếp nên mới cho cô đảm nhiệm phần công việc này, tiền lương gấp đôi so với bây giờ, cô cảm thấy thế nào?”

Đi Lư ngây ngẩn cả người, có thể tăng lương cai mà mất hứng?

Nhưng mà bà đã chăm sóc cho Dư Tư Nhạc mấy năm, có chút tình cảm, bây giờ bà đi thì ai sẽ là người chăm sóc cho tiểu thư?

“Năm nay Tiểu Nhạc cũng đã 17 tuổi, mấy tháng nữa cũng trưởng thành rồi, cũng là lúc nên tự lập, không ai có thể chăm sóc em ấy cả đời.” Du Lăng Thần không hổ là boss, nói chuyện cũng rất chu toàn, “Tiểu Nhạc, em nói có đúng không?”

Nghe thấy tên của mình, Dư Tư Nhạc phụ họa nói, “Đi Lư, có thể có một công việc tốt là không dễ dàng, đi đến khách sạn làm đi, anh hai nói rất đúng. Với lại con đã không còn là đứa bé, con biết nấu cơm, giặt quần áo, con có thể tự chăm sóc mình, không thành vấn đề.”

Mất đi Lư ướt nước, trước kia bà vẫn cho rằng Du thiếu bất cận nhân tình, không ngờ cậu ấy lại rất quan tâm đến tình huống kinh tế nhà bà.

“Cảm ơn Du thiếu, cảm ơn tiểu thư.” Di Lư lau nước mắt.

Nếu như bà biết được mục đích mà Du Lăng Thần làm, chỉ là muốn cho anh và em gái ở cùng nhau, không biết bà sẽ nghĩ thế nào.

Vì nghĩ ra cách làm cho di Lư cam tâm tình nguyện, Du Lăng Thần đã tốn không ít tế bào não. Anh thấy Dư Tư Nhạc không những không tức giận mà còn càng thân cận với anh, anh cảm thấy... tất cả đều rất tốt.

Ngày hôm sau, di Lư thu dọn xong đồ đạc, đến khách sạn báo danh.

Vì vậy công việc nấu cơm hằng ngày lại rơi vào trên người của Dư Tư Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Nấu cơm không mất bao nhiêu thời gian, cũng không mất bao nhiêu việc.

Nhưng mà, mỗi người đều có sở thích lười, Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ. Lúc trước, di Lư làm hết toàn bộ công việc, bây giờ vừa rời đi, tất cả mọi chuyện đều rơi lên người cô, trong lòng dần dần sinh ra cảm giác chán nản.

Sau mấy ngày nấu cơm liên tục, rốt cuộc Dư Tư Nhạc chịu hết nổi rồi.

Nhân lúc đang ăn cơm, Dư Tư Nhạc hắng giọng gọi một tiếng: “Anh hai.”

Du Lăng Thần ngẩng đầu nhìn cô.

“Có thể mời một người đi đến đây không? Nửa học kỳ sau học rất căng thẳng. Em muốn tìm nhiều thời gian đọc sách một chút. Về mặt Dư Tư Nhạc bình tĩnh, ánh mắt chớp chớp, bản thân lại không biết lý do này quá mức gượng ép.

Du Lăng Thần sớm đoán được sẽ có lần này đến với anh, sắc mặt vẫn như cũ, nói: “Tiểu Nhạc, bao nhiêu năm rồi em không ở cùng với tôi?”

Dư Tư Nhạc ngây thơ nhìn anh, cô không có trí nhớ của Du Tư Nhạc trước khi chết, nhưng từ miệng di Lư nên biết được, đây là quan hệ tòi tệ nhất đối với hai anh em họ, ở chung với nhau vài phút, đều sẽ có cãi nhau.

Vì vậy, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, thời gian ở cùng dưới mái hiên, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Về mặt Du Lăng Thần vẫn lạnh như băng, giọng nói dần dần trở nên kiềm nén: “Nhà họ Du chỉ còn anh và em. Vậy, em biết không?”

Dư Tư Nhạc cảm thấy nuốt cơm thật khó khăn, không khí càng nặng nề, ép đến mức thở không nổi.

“Anh hai.” Dư Tư Nhạc cắn chặt răng, đột nhiên cảm thấy mình là hung thủ giết người. Nếu để cho Du Lăng Thần biết. em gái duy nhất của anh ta cũng đã chết, hơn nữa cơ thể còn bị người khác chiếm đoạt, có phải tức giận cắt đứt cổ cô hay không?”

Giờ phút này, Dư Tư Nhạc cảm thấy đồng tình với người đàn ông trước mặt.

Trên thế giới to lớn rộng rãi, anh đứng cô đơn ở một nơi chỗ khác, cùng với đám người nhận nhip ở nơi xa, vì sao không hòa hợp với mọi người.

“Tôi không muốn trong nhà, có người ngoài ở đây.” Du Lăng Thần rút một điều thuốc ra đốt lên, đây là hành động mang tính tượng trưng khi anh ta đưa ra các quyết định.

Người ngoài.

Ngón tay run nhè nhẹ, chiếc đĩa suất chút đã rơi xuống.

Trong lòng như có một tảng đá lớn đổ nát.

Sao cô có thể quên được! khi cô xem Du Lăng Thần là anh trai của mình, nhưng mà, chưa chắc anh ta đã xem mình là em gái, Dư Tư Nhạc là em gái của anh ta, nhưng mình thì không phải, chẳng qua là cô khoác bên ngoài cái xác của Dư Tư Nhạc, yên tâm thoải mái hưởng thụ tất cả của Dư Tư Nhạc.

Chẳng những cướp đi thân phận của cô ta, mà còn cướp đi người thân quan tâm nhất của cô ta.

Dư Tư Nhạc chưa từng hận bản thân mình như bây giờ.....

Nếu linh hồn của Dư Tư Nhạc còn tồn tại, thậm chí cô còn muốn, đồng ý trả lại thân thể cho cô ấy.

Mỗi người đều nghĩ đến một vấn đề, cũng không giống nhau. Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc suy nghĩ này nọ, đã cách xa nhau một vạn tám nghìn dặm.

“Tiểu Nhạc.....chúng ta đã bỏ lỡ thời gian bảy năm rồi, tôi không muốn cuộc sống sau này, sẽ không có em.” Du Lăng Thần nhả khói ra, phun ra một làn khói mờ ảo.

Hai người ngồi đối diện với nhau, có sương khói che, phủ, chính giữa như cách một tầng lụa mỏng, Dư Tư Nhạc không nhìn rõ ánh mắt của anh.

Dư Tư Nhạc nắm thật chắc chiếc đĩa, khớp ngón tay đều trắng bệch.

cô không có cách nào đem linh hồn của Dư Tư Nhạc trở về, việc duy nhất có thể làm là, chỉ có thể giúp đỡ chăm sóc Du Lăng Thần, thẳng đến khi Du Lăng Thần tìm được một nửa kia của đời mình. Đến lúc đó, anh sẽ có một gia đình khác. Đến lúc đó, người ngoài là cô có thể tới lui không?

“Anh hai, dùng bữa đi.” Dư Tư Nhạc gấp một miếng măng xào, bỏ vào trong chén Du Lăng Thần.

Tự nhiên vượt qua vấn đề kia, cũng ngầm đồng ý không tìm người hầu nữa.

“Tôi sẽ tìm một người phục vụ quét dọn biệt thự theo giờ, em chỉ cần phụ trách việc nấu cơm, những cái khác không cần phải xen vào.” Cuối cùng Du Lăng Thần vẫn nhượng một bước anh cũng không muốn cô gái này mệt chết đi.

Trước kia không ai đồng ý hao tổn tâm tư nấu ăn cho anh.

Nhưng mà bây giờ không giống rồi.

Khi Dư Tư Nhạc nấu ăn, anh có thể ném được một hương vị thuộc về gia đình. Giống như giờ phút này, anh mới chân chính có một gia đình.

Dư Tư Nhạc đến trung tâm thành phố, mua rất nhiều vật dụng trong nhà, chuẩn bị trang trí phòng ngủ một lần nữa.

Du Lăng Thần thấy cô bận rộn, anh bước đến bên cạnh cửa, ghé mắt nhìn vào trong phòng. Ngẫu nhiên đưa ra vài ý kiến, giúp cho Dư Tư Nhạc nên sắp xếp đồ đạc như thế nào.

Dư Tư Nhạc lấy hai khung hình mới trong túi nhựa ra: “Anh hai, chúng ta mỗi người một cái, anh nhìn xem, cái kia của em, đã để hình vào rồi.”

cô cầm khung hình lên lắc lắc vài cái.

Du Lăng Thần nhìn thấy ảnh chụp bên trong, đúng là ảnh chụp ở bãi biển.

“Ảnh chụp này ở đâu? Tôi cũng muốn lấy một tấm.” Nhìn vào ảnh chụp cô gái cười xán lạn có lúm đồng tiền kia, đột nhiên Du Lăng Thần cũng muốn có một tấm như vậy để vào khung hình, đặt ở đầu giường.

Dư Tư Nhạc có mái tóc dài chạm vai, hơi uốn cong gọn sóng. Bởi vì di chuyển đồ trong phòng ngủ, nên mồ hôi chảy ra đầy trán, mái tóc hơi lộn xộn.

Bàn tay Du Lăng Thần lướt trên mái tóc gọn sóng của cô, giúp mái tóc cô gọn gàng lại.

“đi ngủ đi, sáng mai còn phải lên lớp.” Du Lăng Thần đóng cửa lại giúp cô, rồi đi về phòng ngủ của mình.

Tim đập nhanh rất nhiều, dường như đập nhanh hơn vài nhịp so với bình thường.

Du Lăng Thần nhíu nhíu mày, trong đầu hiện ra hình ảnh cô gái xán lạn có lúm đồng tiền, xua đi không được.

Làm sao có thể có cảm giác như vậy? Từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Du Lăng Thần không suy nghĩ đến phương diện khác, chỉ có thể đúc kết lại... đã yêu thương em gái mình.

Cuối cùng ánh mắt khóa chặt trên bức ảnh của Dư Tư Nhạc, nhìn hai người bày ra tư thế đùa giỡn kia, trên khóe môi Du Lăng Thần xuất hiện một nụ cười nhẹ.

.....

Thời gian đã quay lại theo quỹ đạo.

Trong lớp học, ngoài hai học sinh trốn học ra, tất cả học sinh còn lại đều tập trung lắng nghe thầy giáo giảng bài.

Bốn giờ 27 phút chiều, qua ba phút nữa là hết giờ học rồi.

Dư Tư Nhạc thừa dịp thầy giáo không chú ý ở bên này, cô nhanh chóng thu dọn tập sách của mình bỏ vào trong túi, đem sách muốn xem về nhà, nhét vào trong túi xách.

âm thanh leng keng vang lên, thầy giáo ném ra một câu ‘tan học’, rồi dẫn đầu đi ra khỏi phòng học.

Dư Tư Nhạc đứng lên, kéo ghế dựa ra, rồi đi ra ngoài.

Hôm nay trong tủ lạnh không có đồ ăn, cô phải chạy nhanh đến siêu thị mua một chút đem về.

Thời gian gấp gáp, Dư Tư Nhạc lòng như lửa đốt xông ra ngoài.

Vừa bước ra của phòng học, đột nhiên cánh tay bị người khác nắm lại. Dư Tư Nhạc quay đầu nhìn thấy, là một nữ sinh bằng tuổi cô, trên tóc cô ta có thêm một cái kẹp tóc, cô ta cười rộ lên, trên mặt hiện ra hai lúm đồng tiền.

“Dư Tư Nhạc, lâu rồi chúng ta không ra ngoài họp mặt, hôm nay tôi đặt phòng trước rồi, cậu đi cùng đi.”

Gi?

Dư Tư Nhạc muốn hỏi lại cô ta một câu, cô là ai? Nhưng mà sợ làm tổn thương đến tâm hồn yếu ớt của cô ấy, lời nói đến miệng, lại nuốt trở về.

Đoán chừng đây là bạn gái của Dư Tư Nhạc kiếp trước?

“Hôm nay không được, bài tập nhiều lắm, tôi về làm bài tập đây.”

"Bài tập mà gấp cái gì? Cùng lắm thì gọi người khác cho cậu mượn tập, vài phút là xong chuyện." cô gái kia bấu môi, bắt mắt lắc lắc cánh tay Dư Tư Nhạc: “Dư Tư Nhạc, mình có nói với cậu, hơn một tháng rồi chúng ta không đi chơi, đừng nói thẳng cắt đứt với mình. Hôm nay là sinh nhật Dung Húc, ai cũng không thể vắng mặt được.”

Giọng nói bá đạo lại kỳ quái, làm Dư Tư Nhạc vô thức gật đầu.

không đợi cô ra quyết định, cô gái kia đã nắm tay cô kéo đi ra ngoài. Còn sợ Dư Tư Nhạc nửa đường chạy trốn, gọi vài cô gái khác đi cùng.

Dư Tư Nhạc giả vờ từ chối thì bị nhét vào trong chiếc xe.

Kính ngạc phát hiện chiếc xe này có giá trị xa xỉ, xem ra gia đình cô gái này cũng tương đối giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Nữ sinh kia nói tên khách sạn, lái xe nhấn chân ga, xe rời đi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe dừng lại trước của một “khách sạn Húc Nhật.”

“Còn thất thần làm cái gì? Xuống xe nhanh lên một chút, tất cả bọn họ đang ở trên đó chờ đợi kia.”

Nữ sinh hối thúc cô nên đi nhanh chóng.

Dư Tư Nhạc chỉ muốn rời đi, lại ngại mở miệng cự tuyệt, đều đã đến đây rồi, nếu không đi vào dường như không cách nào có thể nói nổi.

Nhưng mà trên lý trí cô vẫn nói với bản thân mình. đối phương là ai đến lai lịch còn không rõ, ít tiếp xúc là tốt hơn.

“Tôi không đem theo quà, nếu không. Sau khi tôi chuẩn bị quà, rồi quay lại.” Dư Tư Nhạc nắm chặt túi xách, nói với nữ sinh kia.

Về mặt nữ sinh kia không vui, nói cô từ khi nào trở nên lè mề rồi. Vẫn kéo chặt cánh tay cô, đi vào trong khách sạn: “Đưa quà tặng gì? Dung thiếu lại không thiếu tiền, nếu cần đồ này nọ, anh ta tự mình bỏ tiền ra mua không được sao? Hôm nay chúng ta đến đây chỉ để vui vẻ thôi!”

Dư Tư Nhạc mắt thấy chạy không thoát, mặc cho nữ sinh kéo đi, đi thang máy lên tầng 12.

Không biết Tiểu Vương không đón được cô, có lo lắng không?

Lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, chỉ còn một cách là gọi điện thoại, Dư Tư Nhạc nhanh chóng gọi một dãy số: “Này, Tiểu Vương, có bạn học

làm tiệc sinh nhật, tôi đi chơi một chút, anh về trước đi. Tôi không biết các cô ấy muốn đi chơi bao lâu nữa, ừ.....Tôi ở khách sạn Húc Nhật, lúc tôi muốn về, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, anh đến đón tôi.”

Cúp điện thoại xong, di động vang lên hai tiếng, cho thấy lượng pin không đủ. Thông thường khi chờ đợi không lâu, sẽ tự động tắt máy.

Dư Tư Nhạc mím chặt môi, nói thầm, quá bi thống rồi! cũng không biết lượng pin này có thể cầm cự đến khi tiệc sinh nhật kết thúc không?

Vừa nhét di động vào túi xách, Dư Tư Nhạc bị đẩy đến trước một căn phòng bao.

Bên trong căn phòng bao này được đặt hai dãy bàn, thức ăn được dọn lên cũng nhiều. Các chàng trai và cô gái ngồi vây kín hai dãy bàn, tốp năm tốp ba tụ họp nói chuyện phiếm.

“Các cậu đã đến? Mau ngồi đi, tôi đã giữ chỗ cho các cậu rồi.” Một thiếu niên có gương mặt tuấn tú vừa nói vừa chỉ vào hai vị trí bên cạnh cậu ta.

Tường Oánh Oánh nói chen vào: “Luru Khanh, Dung thiếu đâu?”

“Vừa gọi điện thoại đến, lập tức đến liền.” Thiếu niên trả lời.

Đánh giá một vòng nhóm người cả trai lẫn gái này, Dư Tư Nhạc nhận ra quần áo trên người bọn họ đang mặc, không có chỗ nào là không phải hàng hiệu. Đây được xem như nhà giàu có tụ họp sao?

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Cửa phòng bao được mở ra, cả phòng náo nhiệt như bùng nổ. Có người cầm pháo ăn mừng đi đến chỗ người đang đứng cạnh cửa, pháo hoa nổ ầm ầm, cổ gắng tỏ vẻ hoan nghênh, sau đó vang lên tiếng mở rượu sâm banh.

Sau khi người nọ đi vào phòng bao, cầm lấy pháo hoa trên đầu, cười với dáng vẻ lưu manh: “Đừng nói Dung thiếu tôi không có đủ nghĩa khí, hôm nay muốn ăn cái gì thì cứ việc chọn, ở trong khách sạn của ông nội tôi, các người cứ thoải mái ăn uống.”

Dư Tư Nhạc cầm ly nước trái cây lên uống hai hớp, trong lòng thầm nghĩ, chẳng trách giàu có, thì ra trong nhà mở khách sạn. Lúc cô mới vừa vào, nhìn lướt qua, cô về như khách sạn này là năm sao.

Chỗ trống bên cạnh, có người ngồi xuống.

Dư Tư Nhạc nhìn qua, đúng là Dung Húc nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật này.

Ngũ quan Dung Húc tương đối sáng sủa, lại nằm trong thời kỳ thanh thiếu niên trưởng thành, hơi có chút ngây ngô. Đột nhiên cánh tay anh ta duỗi tới, đặt lên lưng ghế dựa của Dư Tư Nhạc, khóe miệng cười có vẻ hơi cao ngạo: “Dư Tư Nhạc, nhớ tôi không? Hai tháng rồi chúng ta không gặp nhau.”

Dư Tư Nhạc nhú chặt đôi mi thanh tú, có phải gọi rất thân thiết rồi không?

Theo Dư Tư Nhạc biết, khi Dư Tư Nhạc còn sống rất thích anh hai mình, cho nên chàng trai này không phải là bạn trai của cô.

“Du thiếu, lần này Dư Tư Nhạc có thể đến, tất cả đều là công lao của tôi. Tôi chính là trốn một tiết, chạy đến trước cửa phòng học của cô ấy.” Tường Oánh Oánh đến bên cạnh, tranh công với Dung Húc.

Dung Húc gật đầu nói: “Đã biết, nếu cậu thích sợi dây chuyền kim cương kia, ngày mai tôi sẽ mua tặng cậu, xem như là thưởng cho cậu, biết không?”

“Cậu nói thì phải giữ lời nha!” Tường Oánh Oánh cười tươi như hoa.

Dư Tư Nhạc bị nước trái cây làm cho sặc nên ho khan hai tiếng, rồi khôi phục lại bình thường.

Nghe giọng điệu của đối phương, như là không đoán được cô sẽ đến? Như vậy chẳng phải cô nằm trong kế hoạch của Tường Oánh Oánh sao? Nói không chừng khi Dư Tư Nhạc còn sống không có tình cảm bạn bè với Tường Oánh Oánh.

Bây giờ Dư Tư Nhạc muốn chạy trốn thật không có khả năng rồi! Vào cửa phòng bao, rồi lại phui tay chạy lấy người, không chừng có thể làm mất lòng tất cả mọi người trong này. Cũng không phải sợ đắc tội với một cộng đồng nhỏ của đám người này, Dư Tư Nhạc chỉ sợ ba mẹ bọn họ thôi, nói không chừng có làm ăn qua lại với tập đoàn Du thị. Đến lúc đó anh hai gặp khó khăn, vậy thì cô có lỗi rồi.

“Dư Tư Nhạc, đừng ngồi im lặng nha, cậu muốn ăn cái gì thì cứ nói với tôi, tôi gọi đầu bếp làm trước cho cậu.” Mái tóc Dung Húc nhuộm màu, khi ánh đèn chiếu xuống, hơi ánh vàng.

Có thể nụ cười trên mặt của đối phương quá mức ân cần, làm Dư Tư Nhạc cảm thấy không thích người này.

“Không cần, không phải trên bàn đang có rất nhiều đồ ăn sao? Tôi ăn không nhiều lắm.” Trong lòng thầm mong bữa tiệc này nhanh chóng kết thúc, cô có thể nhanh chóng đi về.

Dung Húc cúi xuống bên tai Dư Tư Nhạc, nhẹ nhàng thổi khí, nói nhỏ: “Dư Tư Nhạc, chuyện lần trước tôi nói, cậu suy nghĩ kỹ chưa? Hai tháng qua rồi,

cậu nên cho tôi câu trả lời thuyết phục, tôi luôn chờ điện thoại của cậu đấy. Hôm nay là sinh nhật tôi, cậu đồng ý đến, có phải cậu đã đồng ý kết bạn với tôi rồi không?”

Tay Dư Tư Nhạc run run, nước trái cây trong ly bắn ra ngoài hai giọt.

Mẹ kiếp! Những lời này rất mạnh bạo đi!

Dư Tư Nhạc chết đi để lại cho cô món nợ đào hoa sao?

Dư Tư Nhạc xấu hổ nắm chặt cái ly, rồi nói: “Tôi còn phải suy nghĩ kỹ.”

Thật ra, Dư Tư Nhạc không cần suy nghĩ, rất muốn nói với cậu ta: “Hai chúng ta không có hy vọng thành một đôi.” Tuổi tâm lý của cô lớn hơn nhiều so với cậu ta, vì vậy cô không có thói quen xấu trầm giả găm cô non.

Nhưng mà nhìn vào bữa tiệc sinh nhật của cậu ta, Dư Tư Nhạc không thể để cậu ta khó xử. Nếu nói riêng chuyện này, ai cũng có thể giữ lại mặt mũi.

Khỏe mắt Tường Oánh Oánh hiện lên ý cười xấu xa, lập tức hét to: “Dung thiếu, vừa rồi cô ấy còn muốn mua quà cho cậu, nhưng mà thời gian rất gấp, tôi trực tiếp lôi kéo cô ấy đến đây, phần quà tặng này sau này bảo cô ấy đưa cho cậu.”

Đáy mắt Dư Tư Nhạc hiện lên một tia hận ý, Tường Oánh Oánh này chỉ mới mười bảy tuổi đi! Bộ dạng xinh đẹp vui vẻ, nhưng ánh mắt sao lại thế này?

Dung Húc nghe xong, vui vẻ nắm lấy tay Dư Tư Nhạc: “Còn nói không có ý với tôi. Chỉ cần cậu tặng cái gì, tôi đều thích.”

Dư Tư Nhạc tức muốn ói máu.

Không dấu vết rút tay về: “Sinh nhật cậu, mình hẳn là phải tặng quà.”

Ngần lần dừng suy nghĩ lung tung, ai tham dự tiệc sinh nhật mà không mang theo quà chứ? Sớm biết tình huống không nằm trong lòng bàn tay cô, có đánh chết Dư Tư Nhạc cũng không dám nói những lời này.

Dung Húc ít có tính của một thiếu gia, gia thế lại tốt nhất trong đám người này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Từng ly từng ly rượu kính cậu ta.

Trong tay Tường Oánh Oánh bung một ly rượu vang, nhỏ giọng nói với Dư Tư Nhạc: “Chúng tôi đều biết Dung thiếu thích cậu, cậu làm gì không chấp nhận cậu ta? Bộ dạng cậu ta đẹp trai, trong nhà lại có tiền.”

Câu nói sau là quan trọng đi?

Nếu không phải sự nhẫn nại của Dư Tư Nhạc rất mạnh, đã hắt ly nước trái cây vào mặt Tường Oánh Oánh từ lâu rồi.

“Vậy cậu theo đuổi cậu ta đi.” Nhìn bộ dạng của cậu, cũng rất thích Dung Húc đó.

“Đừng.” Tường Oánh Oánh úp úp mở mở một chút: “Cậu ghen sao? Dung thiếu sẽ rất vui vẻ.”

Dư Tư Nhạc lười nói chuyện với cô ta, quay đầu đi, ngồi ở chỗ kia uống nước trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss*, *Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Một đám bại hoại

Ở chỗ này lâu thêm một giây cũng như bị tra tấn.

Trong phòng ăn phát chán, có nhiều người uống say, ngồi một chỗ ồn ào mù quáng. Còn về phần bọn họ đang nói cái gì, Dư Tư Nhạc không có hứng thú nghe.

Lưu Khanh ợ ra một hơi rượu, trên mặt đỏ ửng, “Dung thiếu, phòng ở KTV đã đặt rồi, khi nào chúng ta qua đó?”

Còn muốn đi KTV sao? Đột nhiên Dư Tư Nhạc đứng lên, xuất phát từ lịch sự, cô nói với Dung Húc, “Tôi còn có chút việc, tôi về trước đây”.

Dư Tư Nhạc đẩy ghế ngồi, muốn đi ra ngoài.

Vừa mới bước chân ra thì cánh tay cô bị người kéo lấy.

Dư Tư Nhạc suýt thì nổi trận lôi đình, trừng mắt nhìn Tường Oánh Oánh.

“Buông tay”. Dư Tư Nhạc muốn gỡ tay cô ta ra, cô lại càng thấy chán ghét Tường Oánh Oánh.

Tường Oánh Oánh cũng đã uống hơi say, cả người toàn mùi rượu, “Cùng nhau chơi đi, cùng nhau. ... Chơi, còn chưa đã sao đã muốn rời tiệc?”.

Cô bị Tường Oánh Oánh giữ lại vài giây, cũng đủ để Dung Húc khôi phục lại ý thức.

Cậu ta thấy Dư Tư Nhạc muốn đi, thì ôm lấy eo cô, cọ cọ đầu vào cổ Dư Tư Nhạc, “Hôm nay là sinh nhật anh, Tư Nhạc, em hãy ở cùng với anh nhé, em không biết đâu. ông nội anh rất quý em, ngày nào ông cũng nhắc đi nhắc lại với anh rằng anh phải đuổi em tới tay”.

Mùi rượu từ cổ bốc lên khiến Dư Tư Nhạc muốn che cái mũi lại.

Mặc dù Dung Húc uống say nhưng lại có khí lực lớn, cậu ta ôm Dư Tư Nhạc ra ngoài. “Ăn no chưa? Chúng ta đến KTV hát thôi, ai không đi chính là không nể mặt Dung thiếu tôi đây!”.

Dư Tư Nhạc giãy dụa vài cái nhưng không tránh được cánh tay đang ôm eo cô.

Đây là sự khác biệt giữa nam và nữ!

Người của Dư Tư Nhạc, vai không thể gánh, tay không thể xách đồ, đánh nhau thì chỉ có thể chịu thiệt.

Dư Tư Nhạc bị kéo thẳng vào xe, cô dần nổi giận, nhìn thấy Dung Húc bon chen ngồi xuống bên cạnh cô, cô chán ghét nói, “Cậu ngồi cách xa tôi ra một chút, cả người toàn mùi rượu, khó ngửi quá”.

Vậy mà Dung Húc tính tình dễ chịu, không nổi nóng, đóng cửa xe lại, ngồi cách Dư Tư Nhạc một cánh tay.

Cậu ta bị rượu xông vào não, nói năng bừa bãi, “Chỉ cần Tư Nhạc không tức giận, thì bảo anh làm gì anh cũng làm”.

Dư Tư Nhạc dựa người vào cửa xe, không muốn nói gì với cậu ta, một mình nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Cô lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện cầu cứu Du Lăng Thần nhưng lại phát hiện điện thoại di động đã tắt máy.

Đúng là đen đủi.

Nửa bị kéo đi đến phòng đặt ở KTV, một đám người hát hò vui vẻ, lấy Micro. Người duy nhất rầu rĩ không vui là Dư Tư Nhạc.

Người phục vụ bung đến rất nhiều rượu, các nam sinh chen chúc lại thành một đồng, tiếp tục uống rượu.

Dưới ngọn đèn mờ, cả căn phòng ngập trong mùi rượu khó ngửi.

Dung Húc ngồi kế bên Dư Tư Nhạc, bụng ly rượu lên, chơi đoán số với các nam sinh khác, “Lư Khanh, có mang cái đó đến không?”.

Dư Tư Nhạc cố gắng di chuyển chỗ ngồi, muốn cách Dung Húc xa một chút.

Cô muốn chờ bọn họ chơi đến đỉnh điểm, nhân lúc bọn họ không chú ý sẽ vụng trộm chuồn ra khỏi phòng, bắt xe về nhà.

“Tất nhiên là có mang, Dung thiếu đã phân phó thì làm sao tôi dám quên”. Lư Khanh lấy ra một túi thuốc dạng viên, lắc lắc với những người kia, “Thấy không, đồ tốt đấy. Tôi phải dùng rất nhiều tiền mới mua được”.

Đồng tử Dư Tư Nhạc co rút lại, thân thể run lên một chút. Cô nghĩ, những người này lại uống thuốc!

Dư Tư Nhạc không suy nghĩ được nữa, định đứng lên bỏ chạy.

Lần này Dung Húc đã có phòng bị, không đợi Dư Tư Nhạc đứng lên, hấn dùng một tay đè lên vai Dư Tư Nhạc, “Tư Nhạc, ngoan, ăn cái này vào chúng ta sẽ rất vui vẻ”.

Dung Húc lấy một viên thuốc ném vào trong ly rượu, muốn cho Dư Tư Nhạc uống vào.

Hai mắt Dư Tư Nhạc cũng phát hỏa rồi, làm gì còn nhịn được nữa!

Cô hô to với Dung Húc, “Dung Húc, cậu buông tay ra cho tôi!”.

Câu nói này làm cả trai lẫn gái trong phòng đều nhìn qua.

Bọn họ chẳng những không ngăn cản Dung Húc mà còn huyýt sáo, “Dung thiếu giỏi lắm! Đối với nữ nhân phải dùng sức mạnh! Cậu theo đuổi cô ấy hơn

nửa năm, có khi nào cô ấy đã cho cậu sắc mặt tốt? Cậu nên làm như vậy từ lâu rồi!”.

Một đám người phân chia túi thuốc, trong đó bao gồm cả Tường Oánh Oánh.

Chén rượu để ở cầm Dư Tư Nhạc, rượu màu vàng nhàn nhạt bắn ra ngoài, làm ướt vạt áo trước ngực Dư Tư Nhạc.

Cô không chịu há mồm, đầu lắc lắc, ly rượu rơi ra ngoài hơn nửa.

Dung Húc nóng nảy, tay nắm lấy cầm Dư Tư Nhạc, nửa lừa gạt, nửa cưỡng ép nói, “Nghe lời nào, uống nó vào chúng ta sẽ rất vui về”.

Uống cái lỏng!

Nếu như không phải là không được mở miệng thì đúng là Dư Tư Nhạc muốn thóa mạ hẳn một chút.

Một đám người ăn thuốc vào, rung đùi đắc ý, tinh thần phấn khởi tới cực điểm.

Tường Oánh Oánh và một cậu trai ôm ấp hôn hít, không thấy bộ dạng đáng yêu vui vẻ thuần khiết lúc trước, vẻ mặt hoảng hốt như cô ta không biết ai chiếm tiện nghi của cô ta.

Dư Tư Nhạc dùng sức, đẩy Dung Húc ra, bước chân lao đảo chạy về phía cửa, “Một đám bại hoại”.

So sánh với đám con cháu nhà giàu thì Dư Tư Nhạc thấy anh hai đúng là một người đàn ông tốt! Anh không thích rượu, bình thường không hút thuốc, tâm sẽ về nhà. Cho dù có phải đi xã giao, không thể về nhà đúng giờ thì anh vẫn gọi điện về cho cô.

Có vẻ như những lời này chọc giận bọn họ, một đám người nhìn chăm chăm vào Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc còn chưa đụng vào cánh cửa thì có người chặn lại đường đi của Dư Tư Nhạc.

Dung Húc bày ra gương mặt thâm tình, khóe môi nở nụ cười âm ngoan, túm chặt lấy cánh tay Dư Tư Nhạc, “Dư Tư Nhạc, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Đừng nghĩ rằng ông đây thích cô thì cô có thể vô pháp vô thiên!”.

Ai thèm cậu thích!

Dư Tư Nhạc suy nghĩ rồi trừng mắt nhìn Dung Húc, “Dung Húc, cậu đừng tưởng mặt mũi cậu lớn. Bây giờ cậu dám đụng đến một sợi lông trên người tôi, ngày mai tôi sẽ đòi lại gấp mười lần như vậy”.

Nói lời ngoan độc, ai mà không nói được?

Dung Húc chần chờ một chút, bàn tay nắm lấy cánh tay Dư Tư Nhạc cũng thả lỏng hơn.

Dư Tư Nhạc hiểu ra, ở trong trường học không có vài người biết thân phận của cô, cô vẫn luôn khiêm tốn, hơn nữa trước kia cô ít khi ở cùng Du Lăng Thần, cho nên ít có người biết quan hệ của cô và Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc thấy cậu ra buông lỏng tay thì khẳng định cậu ta biết thân phận của cô, cho nên mới cố kỵ.

Cũng khó trách tại sao Dung Húc lại triển khai theo đuổi.....

Có lẽ với những cô gái gia đình bình thường, người này đã dùng sức mạnh kéo lên giường rồi.

Dư Tư Nhạc càng lúc càng chán ghét những người trong phòng này, “Tôi nói lần nữa, buông tay ra!”.

Dung Húc là loại người nào? Từ nhỏ đến lớn cậu ta được Tổng giám đốc của tập đoàn Dung thị coi như thái tử gia mà nuôi nấng, ai thấy cậu ta mà không phải khách khí? Mà cô gái trước mắt này dám rống to với cậu?

Rót một ly rượu mạnh, Dung Húc lại cầm ly rượu lên, muốn bắt Dư Tư Nhạc uống, “Tôi cho cô mặt mũi mà cô lên mặt hả? Có tin là ông ấy cường bức cô không? Tôi không tin anh trai cô sẽ vì cô mà náo loạn với ông nội”.

Dư Tư Nhạc bị nắm cầm đau đến nỗi cô phải hé miệng ra.

Rượu lạnh như băng rót vào miệng.

“Tôi cũng không cần quà, cậu hôn tôi một cái là được”. Sau khi vạch mặt, cậu ta đứng lên, toát ra toàn bộ bản tính của cậu ta.

Cậu ta bẻ miệng Dư Tư Nhạc định hôn lên.

Đúng lúc này, cửa phòng bị một người dùng lực đập thật mạnh.

Người canh giữ cánh cửa bất ngờ không kịp làm gì bị văng đến tường.

Một đám người bảo vệ mặc âu trang, nối đuôi nhau đi vào.

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh lùng, lạnh đến nỗi dường như có thể đông lại tất cả. Từ khi anh đến, ngoại trừ vài người đã ăn thuốc, toàn bộ những người còn lại trong phòng đều dừng động tác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Khắp phòng người say rượu đều lộn xộn.

Dung Húc nổi nóng như muốn gầm lên, muốn hôn Dur Tư Nhạc.

Nhưng cậu ta không lường trước được, Dur Tư Nhạc mạnh mẽ đẩy cậu ta ra, hai tay cô đã bị cậu ta nắm đến đỏ ửng.

Sau khi Du Lăng Thần vào cửa, cảnh tượng anh nhìn thấy đầu tiên là thế này.

Ánh mắt ngày càng lạnh, Du Lăng Thần bước nhanh đến cạnh bàn trà, thuận tay cầm lấy một chai rượu còn nguyên rồi đập vào đầu Dung Húc.

Phòng bao yên tĩnh một cách đáng sợ.

Ngay cả những vệ sĩ có nhiều kinh nghiệm cũng bị Du Lăng Thần dọa cho sợ hãi. Đám nhà giàu ăn chơi trác táng kia càng núp trong góc, cố gắng làm giảm bớt sự tồn tại của bản thân.

Du Lăng Thần là loại người nào? Chỉ cần là người trong thương trường hỗn độn đều biết đến anh ta!

Màu máu đỏ tươi chói mắt từ trên đỉnh đầu chảy xuống hai bên lỗ tai, xuống cằm, từng giọt rơi trên mặt đất.

Một cảm giác choáng váng truyền đến đỉnh đầu Dung Húc, thẳng cho đến khi bị đánh, cậu ta cũng chưa kịp phản ứng như thế nào.

“Cậu là cháu trai của Dung Diệu Huy?” Du Lăng Thần nói chuyện rất bình tĩnh, ném chai rượu trong tay xuống, đưa tay kéo Dur Tư Nhạc về phía sau mình, rồi đi đến trước mặt Dung Húc.

Chất lỏng lạnh như băng chảy qua gò má, Dung Húc theo bản năng đưa tay lên sờ, máu màu đỏ sẫm sặc sỡ hợp với màu sắc rực rỡ của ngọn đèn làm cho người ta hết sức sợ hãi.

Cảm giác đau đớn tạm thời làm cho Dung Húc hơi có chút men say từ từ tỉnh táo lại, cậu ta không cam lòng chịu thua quát to: “Có tin tao tìm luật sư kiện mày hay không?”

Dường như nghe thấy chuyện buồn cười nhất năm nay, Du Lăng Thần nhếch lên nụ cười lạnh: “Kiện tôi? Kiện tôi về tội cố ý đã thương cậu sao? Thiếu gia của nhà họ Dung, tôi không sợ cậu kiện đâu, chỉ sợ cậu không đi cáo. Tôi tin.....Tiêu đề Thái Tử Gia của tập đoàn Dung thị say rượu cần thuốc, sẽ có rất nhiều người cảm thấy hứng thú.”

Du Lăng Thần lấy một gói thuốc từ trên bàn lên, cầm trong tay nhìn qua nhìn lại: “Tôi nói cậu vài câu, vì vậy khỏi tố tội đã thương người không xong, chẳng lẽ cậu quên rồi sao.....Vừa rồi cậu muốn vô lễ với em gái tôi? Chỉ bằng điểm ấy, lần này cậu thừa lên tòa chắc chắn sẽ không có phần thắng.”

Du Lăng Thần là loại người có khí thế khiếp người, chỉ cần anh ta vừa đứng trước mặt mọi người, dường như người tốt cũng phải thua một bậc, mà anh ta có thể nhìn xuống chúng sinh vương giả.

Dung Húc sắc mặt tái nhợt, bởi vì đầu bị thương, thân thể hơi lão đảo, cậu ta lui về phía sau vài bước, lưng dựa vào vách tường, mới miễn cưỡng không cho mình ngã xuống.

Du Lăng Thần quét mắt đến đám người trai gái kia, không chút để ý nói: “Người của là họ Lưu, nhà họ Trương, nhà họ Vương cũng có mặt đầy đủ ở đây, xem ra đêm nay các người chơi đùa rất thoải mái. Không quan trọng, tôi chỉ đến đưa em gái về, các người có thể tiếp tục chúc mừng sinh nhật.”

Bị một người đến quấy rối, có ai thoải mái được nữa không?

Trong lòng mọi người đều sợ hãi suy nghĩ, không chừng sáng sớm ngày mai, những hành động việc làm của bọn họ, sẽ truyền tới tai cha mẹ bọn họ. không, có lẽ, không cần chờ đến sáng sớm ngày mai, đêm nay bọn họ ở nhà sẽ bị chửi rủa một trận.

Trong lòng Dung Húc không cam lòng, bị người ta đánh vỡ đầu thì thôi, thế nhưng lại không được đánh trả một chút nào. Tay nắm chặt nắm đấm, âm thanh răng rắc rất vang dội.

Về mặt cậu ta tức giận và không chịu thua đầu thu vào mắt Du Lăng Thần.

Tuổi còn nhỏ, nên còn non nớt một chút.

Vào thời điểm này, nếu là một người có chút hiểu biết thì phải dùng thái độ mềm mỏng đối với Du Lăng Thần. Nhưng Dung Húc lại là cậu thiếu niên có lòng cao ngạo, cậu ấy còn chưa được mài dũa, làm sao hiểu được thế nào là lấy lùi làm tiến?

Du Lăng Thần xoay người đi ra ngoài, lúc ra đến cửa phòng, lại quay đầu lạnh lùng liếc cậu ta một cái: "Đúng rồi, thiếu gia của nhà họ Dung, nhớ thay mặt tôi chào hỏi Vĩnh tổng, nhân tiện chuyển lời ông ta một câu, đừng đưa ra chủ ý gì, nếu không Du Lăng Thần tôi sẽ không khách khí."

Đây là một lời cảnh cáo trắng trợn, không che giấu chút nào, cũng không chứa mặt mũi.

Cho dù tập đoàn Dung thị cỡ sâu là tốt, cũng không thể không kiêng dè Du Lăng Thần. Thủ đoạn của Du Lăng Thần trên thương trường, là nổi tiếng quyết đoạn tàn nhẫn, bất luận là công ty nào bị anh ta để mắt tới, chắc chắn sẽ không tốt hơn.

Rượu vào miệng Dư Tư Nhạc cũng không nhiều. Nhưng uống vài ngụm trộn với viên thuốc kia, đã đủ để cho đầu óc cô hỗn loạn.

cô bước đi lảo đảo nhiều lần suýt chút nữa ngã xấp xuống. Trong đầu ầm ĩ như có tiếng động lớn rầm rì.

Du Lăng Thần ôm lấy vai cô, đẩy người vào xe.

"Về biệt thự."

Tùy ý để Dư Tư Nhạc ngồi dựa vào mình, Du Lăng Thần nói với Tiểu Vương.

"Anh..." Dư Tư Nhạc nắm chặt ô phục của anh, mảy may lại thật chặt: "Đầu thật choáng váng...."

Có thể không choáng váng sao?

Ấn thứ kia, làm sao có thể duy trì tỉnh táo được. thật may là uống ít, nên thuốc cũng không nhiều, nếu không lúc này cũng không biết được mọi người là ai.

Sau khi tan tầm Du Lăng về nhà, phát hiện cô gái không có nhà, cứ cho là cô đi siêu thị mua sắm, vì vậy mới về trễ. Vậy mà chờ đến tám giờ tối, thì người cũng không thấy đâu.

Gọi điện thoại hỏi Tiểu Vương có đi cùng với cô hay không, thì biết được cô và một đám bạn học đi ra ngoài, anh lập tức phát hiện không thích hợp.

Dư Tư Nhạc có thể có bạn bè gì? cô tính tình quái gở, ít trao đổi với người lạ, người quen biết với cô, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Có trời mới biết anh có bao nhiêu sốt ruột! Lái xe chạy đến khách sạn Húc Nhật điều tra tin tức.

Sau đó người phục vụ nói bọn họ đi KTV, anh cũng không dám chậm trễ một phút nào, lại chạy đến bắt người.

Nếu đến trễ một giây, ánh mắt Du Lăng Thần càng thâm trầm, nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của Dư Tư Nhạc...

Nơi này, có lẽ đã bị người khác làm bẩn rồi?

Sau khi xe chạy đến biệt thự, Du Lăng Thần để cho Tiểu Vương rời khỏi, một mình dìu Dư Tư Nhạc vào nhà.

Dư Tư Nhạc đầu óc rất choáng váng, cả người đều dựa vào Du Lăng Thần mới không bị ngã xuống.

Ý thức hỗn loạn không rõ, Dư Tư Nhạc gọi đi gọi lại: "Anh.... Anh hai...."

Luôn phát ra tiếng cười quái lạ.

"Ngoan, đừng lộn xộn, nằm lên giường đi." Du Lăng Thần xốc chân lên, để Dư Tư Nhạc nằm ngang.

Đừng nhìn Dư Tư Nhạc ngày thường như con mèo ngoan, sau khi uống say càng ầm ĩ. Ôm eo Du Lăng Thần, chết cũng không chịu buông ra.

"Trước buông tay, Tiểu Nhạc nghe lời." Du Lăng Thần không có biện pháp với cô, đánh cũng không đánh được, mắng cũng không mắng được.

Nhưng mà nhìn cô gái hồn nhiên vô tư này, lúc ý lại mình, trong lòng Du Lăng Thần rất thỏa mãn.

Phản thỏa mãn này xuất phát từ nội tâm, lan tràn khắp nơi trên cơ thể.

"Anh hai, đầu em thật choáng váng." Dư Tư Nhạc dùng đầu cọ cọ Du Lăng Thần.

"Choáng váng thì ngủ."

"Anh hai cùng nhau ngủ." Dư Tư Nhạc gắt gao nắm chặt áo đối phương, một bộ âu phục đắt tiền bị cô nắm chặt có rất nhiều nếp nhăn, trở nên rất khó coi.

Những lời này đổi lại trước đây, Du Lăng Thần đã cho một cái tát từ lâu rồi, nói Dư Tư Nhạc đừng tâm si vọng tưởng nữa.

Mà bây giờ tâm của anh đã dao động rồi.

Nhìn đôi mắt hơi ngấn nước này, còn có hai cánh môi anh đào ngon miệng làm yết hầu Du Lăng Thần căng thẳng, nội tâm kích động dâng trào.

"Ừ, Tiểu Nhạc em nhắm mắt lại trước đi, chờ em ngủ rồi, anh hai sẽ về phòng ngủ." Du Lăng Thần sờ đầu cô, ôn nhu dụ dỗ. May mắn là anh có tính kiểm chế mạnh mẽ, nếu không vào lúc này, có mấy người đàn ông có thể kiểm chế được?

Dư Tư Nhạc vẫn không đồng ý, cô dùng sức kéo quần áo của anh, đôi mắt mông lung không khoảng cách: "Ngủ.... Cùng nhau ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hai tay Dư Tư Nhạc không an phận nắm bắt lung tung.

Thỉnh thoảng còn chạm đến chỗ không nên chạm.

Ánh mắt Du Lăng Thần âm u, anh khẽ quát “chết tiệt”, giọng nói dần trở nên khàn khàn.

Du Lăng Thần bắt lấy hai móng vuốt đốt lửa nóng xung quanh, anh thề sau này sẽ không cho Dư Tư Nhạc uống rượu nữa.

“Anh hai.....Ngủ.” Dư Tư Nhạc lý trí không rõ, tất cả đều theo tính tình càn quấy, cô giữ chặt cánh tay Du Lăng Thần, ngã về phía sau.

Ngã oành một cái lên giường, giường mềm mại lồm xồm xuống một lỗ lớn.

Cả người Du Lăng Thần đành phải nghiêng về phía trước, anh muốn rút cánh tay ra. Nhưng Dư Tư Nhạc ôm rất chặt, anh càng kéo ra, cô lại càng ôm chặt.

Dư Tư Nhạc khó chịu bấu môi, chỉ nghĩ đang ôm trong lòng một cái gối ôm, cô gắt gao ôm trước ngực, không để người khác cướp đi.

Cảm giác cánh tay ngày càng to ra, Du Lăng Thần thậm chí có thể cảm nhận được trước ngực mềm mại của Dư Tư Nhạc, không ngừng chèn ép cánh tay anh.

Trong lòng không ngừng thầm mắng, cô bé kia lúc mơ hồ còn khó hầu hạ hơn lúc tỉnh táo.

Đây tuyệt đối là thử thách sự nhẫn nại và sự tự chủ của một người.

“Anh hai, em khó chịu quá.....ngủ.....ngủ.” Dư Tư Nhạc nằm co lại giữa giường.

Du Lăng Thần thấy không có cách nào rút cánh tay mình ra, anh xốc chân lên, tự mình nằm bên mép giường.

“Được rồi, cùng nhau ngủ được không? Buông tay anh ra một chút.”

Dư Tư Nhạc ngủ không yên, thường xuyên xoay người, có đôi lúc còn gác chân lên người Du Lăng Thần, chỉ có một thứ không thay đổi là cô luôn ôm chặt cánh tay Du Lăng Thần.

Suốt cả đêm Du Lăng Thần không chớp mắt, lúc con buồn ngủ kéo tới, không thể rút cánh tay lại, là do cô gái rút vào lòng anh.

Thật vất vả mới ngủ thiếp đi, nơi chân trời mặt trời dần dần ló dạng.

Đầu óc choáng váng hồ đồ, và một bãi nước bọt.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào nhà, chiếu xuống một mảnh vàng óng ánh. Dư Tư Nhạc khó chịu hừ hừ hai tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Lúc cô ngủ, thích ôm một con chó nhỏ nhồi bông trong ngực. Đây là thói quen ở cô nhi viện của cô, còn nhớ lúc trước bởi vì cô nhi viên thiếu kinh phí, một một đứa trẻ chỉ có thể ôm một con thú nhồi bông, lúc đó cô rất thích con chó nhỏ nhồi bông kia, ban ngày ôm chơi đùa, ban đêm cũng ôm ngủ.

Dần dần vẫn không sửa được thói quen này, nếu không ôm cái gì, cả đêm cô khó có thể đi vào giấc ngủ.

Ý thức dần dần quay trở về cơ thể, Dư Tư Nhạc vừa định chống đỡ đi rửa mặt, cảm thấy trước ngực có một phần không đúng.

Sao lại rắn chắc?

Vừa cúi đầu thì nhìn thấy, trong lòng cô không phải ôm một con chó nhỏ nhồi bông, mà là một cánh tay!

cô sợ tới mức vút cánh tay ra, lui về phía sau...

cô theo mép giường lùi về phía sau, bỗng nhiên từ trên giường rớt xuống đất.

Có lẽ tiếng động này quá lớn, làm người trên giường giật mình thức giấc.

Du Lăng Thần trằm mắt, anh xoa xoa cái trán, mạnh mẽ ngồi vững nhìn cô.

“Mới sáng sớm gặp quỷ rồi sao? Còn không mau đứng lên nhanh một chút!”

không còn đáng sợ hơn so với gặp quỷ.

Dư Tư Nhạc xoa xoa cái mông đau nhức, cô chỉ vào giường, lại nhìn chằm chằm Du Lăng Thần: “Anh hai...”

“Thế nào? Quên chuyện xảy ra đêm qua rồi sao? Là ai ôm lấy cánh tay tôi không chịu buông, không phải quần quýt lấy tôi, bảo tôi cùng nhau ngủ sao?”
Du Lăng Thần tỉnh thần một hồi, bước xuống giường.

May mắn là không bị dục vọng làm cho đầu óc choáng váng đêm qua xem như là có lý trí, nếu không..... Du Lăng Thần rất khó bảo đảm, không làm ra ít chuyện khác người.

Dư Tư Nhạc đỏ mặt, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn thấy hai người còn mặc quần áo của ngày hôm qua, thì đoán được không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến điều này, Dư Tư Nhạc dần dần ổn định lại tinh thần, tự an ủi mình, cô lỡ thể đã bị anh hai nhìn thấy, không phải chỉ ngủ chung gối một đêm thôi sao? Có cái gì lớn?

“Dư Tư Nhạc em nên suy nghĩ một chút, làm sao giải thích cho anh chuyện đêm qua.” Du Lăng Thần Lấy một ly nước, uống một ngụm.

Dư Tư Nhạc vẻ mặt căng thẳng, tất cả những chuyện về sinh nhật Dung Húc, nhanh chóng tua lại trong đầu.

“Em không đồng ý đi.” Nhớ đến việc này, Dư Tư Nhạc cũng rất tức giận: “Em bị người ta lừa gạt kéo đi, sau đó còn muốn chạy trốn, thì ằm ỉ với Dung Húc rồi.”

Dư Tư Nhạc đem chuyện đã trải qua đêm qua, hoàn toàn chính xác nói với anh hai mình.

Du Lăng Thần ngồi trên ghế, sắc mặt ngày càng lạnh lẽo: “Tường Oánh Oánh? Hả là nhị tiểu thư của nhà họ Tường? chuyện này tôi sẽ tính với nhà họ Tường.”

Anh che chở cho Dư Tư Nhạc, vì phòng ngừa cô tiếp xúc với bầu không khí không lành mạnh, đã thay đổi thư ký khác. Người của nhà họ Dung được lắm, vừa gặp đã cho cô cần thuốc. Món nợ này làm sao cũng không dễ dàng vứt bỏ được.

“Nếu em còn không đến trường sẽ bị trễ học.” Du Lăng Thần đi ra cửa, trong tay cầm ly nước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng đổi pin điện thoại, sau khi mở máy lên, nhìn thấy thời gian hiển thị trên màn hình, cô hoảng sợ từ trên mặt đất đứng dậy, mở tủ quần áo ra, lấy ra một bộ, nhanh chóng thay, rồi vội vã chạy ra ngoài.

Lúc đi đến phòng khách, vừa thấy anh hai đứng lúc xuống lầu, cô lướt qua mắt anh: “Anh hai, em đi học, gặp lại sau.”

Du Lăng Thần ừ một tiếng nhìn theo bóng lưng cô rồi đi.

Anh lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số: “Thư ký Tôn, mấy hôm trước nhà họ Tường có đưa đến một kế hoạch không? Trước mắt, tạm thời đừng nói chuyện. Còn nữa, liên quan đến hạng mục hợp tác cùng Dung thị, tôi nghĩ.... Chúng ta cần suy xét một lần nữa.”

nói chuyện với thư ký về công việc xong, Du Lăng Thần cúp điện thoại, trở về phòng thay một bộ âu phục, rồi lái xe đến công ty.

Tập đoàn Du thực có hàng vạn sợi dây quan hệ với các công ty khác, ở bên này anh vừa nói muốn tạm dừng kế hoạch, những công ty khác lập tức gọi điện

thoại hỏi thư ký sự việc sao lại thế này.

Vừa qua, một buổi sáng, thư ký Tôn nhận điện thoại muốn mời tay rồi.

Sau này muốn lão tổng của các công ty này hỏi rõ ra, mới biết được con cái nhà họ đều đắc tội với Du Lăng Thần, họ cảm thấy gộc gáy đổ lỗi lại con cái. Còn có mấy vị lão tổng nắm lỗ tai con mình, chạy đến văn phòng của Du Lăng Thần, bắt con mình cúi đầu xin lỗi trước mặt anh.

Du Lăng Thần đối mặt với tình cảnh này, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, không sóng không gió, chỉ mở miệng nói: “Đừng... Lưu tổng, ngài ngàn lần đừng đến chỗ này của tôi dạy dỗ con cái, nếu truyền ra ngoài, đều không tốt đối với danh tiếng của tôi. Như vậy đi, chuyện của đứa trẻ, thì để cho bọn họ tự giải quyết. Nếu Tiểu Nhạc đồng ý tha thứ cho bọn họ, tất nhiên tôi sẽ không nói cái gì. Mọi ân oán đều xóa bỏ.”

Nghe xong câu này, vị lão tổng túm lấy con mình đưa ngoài, nghĩ cách nhanh chóng là ổn định lại con tức giận của vị công chúa kia. Kế hoạch này không có ảnh hưởng với Du Lăng Thần, nhưng đối với bọn họ là có liên quan đến sự phát triển sau này của công ty.

Mà lúc này Dư Tư Nhạc đang ngồi trong phòng học, chăm chú vào học. Ngay từ đầu cô không biết Du Lăng Thần tạo áp lực với hai vị lão tổng này, làm hại đám người bọn họ nóng lòng như lửa đốt.

Có lẽ đêm qua bị giày vò quá mệt, cho đến bây giờ, đầu óc Dư Tư Nhạc còn hơi đau một chút.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Không có cách nào tập trung tinh thần học được, Dư Tư Nhạc xoa xoa huyết thái dương, thật vất vả chịu đựng đến giờ tan học.

Thu dọn sách học xong, Dư Tư Nhạc cầm lấy túi xách đi về phía cổng trường.

Di động trong túi chợt vang lên.

“Alo, anh hai.” Dư Tư Nhạc ấn xuống phím nghe.

“Tiểu Nhạc, quán ăn Hoài Hương vừa làm vài món ăn mới, đêm nay chúng ta đến đó ăn cơm, anh sẽ chờ em ở trường.”

Dư Tư Nhạc vừa đi vừa nói: “Anh hai, anh không cần đến đây, em sẽ gọi Tiểu Vương đưa em đến quán ăn Hoài Hương, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.”

“Anh đang trên đường đi rồi, ở lại chờ anh vài phút.” Du Lăng Thần nói tiếp.

.....

Sau khi trường tan học, hai bên đường xe cộ tấp nập dừng lại, rồi từ từ ít dần.

Dư Tư Nhạc chờ đợi khoảng mười phút, mới nhìn thấy xe hơi màu đen của Du Lăng Thần.

“Anh hai.” Dư Tư Nhạc mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Du Lăng Thần sờ đầu cô, gật đầu nói: “Đêm nay anh dẫn em đi ăn một bữa thật ngon.”

Đáy mắt Du Lăng Thần xẹt qua một tia sáng khi đạt được gian kế.

Quán ăn Hoài Thương là một quán nổi tiếng nhất ở đây, cũng là sản nghiệp của Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần muốn đặt một phòng ăn riêng, đã bị Dư Tư Nhạc ngăn cản.

Cô nói ăn cơm với những người khác càng có khẩu vị hơn. Phòng ăn nhỏ chỉ có hai người, còn không bằng gói lại đem về biệt thự rồi từ từ ăn, làm gì phải chạy đến đây một chuyến? Đây là ý kiến của Dư Tư Nhạc, mặc dù hơi khác với người bình thường, nhưng mà ngay biện đôi khi cũng có chút thuyết phục rất lớn.

Đang lúc hai người đang trao đổi nên ăn món gì, vài vị lão tổng đem những túi quà tặng lớn nhỏ, đứng chờ trước cổng nhà Dư Tư Nhạc. Nhìn sắc trời dần dần tối đi, cả đám người càng chờ càng không kiên nhẫn. Lại lo lắng khi bọn họ vừa đi, chủ nhân biệt thự sẽ về, chỉ có thể dặn lại tính tình ngồi canh giữ trước cửa.

“Em nhớ đi Lưu cũng làm việc ở đây, có phải không?” Dư Tư Nhạc múc một muỗng canh, từ từ uống.

“Nước canh em đang uống, chắc chắn dĩ ấy cũng có phần chế biến.” Du Lăng Thần gấp thức ăn cho cô gái: “Cảm thấy mùi vị thế nào?”

“Rất tốt.” So với nhà hàng mà cô đi nghỉ mát còn ngon hơn nhiều.

“Có vài món ăn mới vừa được đưa ra, thì mời những khách quen đến thưởng thức, gần đây cửa hàng Hoài Thương mua bán càng náo nhiệt.”

Khi Du Lăng Thần nói chuyện rất tự tin.

Dư Tư Nhạc trầm ngâm, người đàn ông này quả thật rất tự tin.

Màn đêm buông xuống, những ngọn đèn trong thành phố sáng lên như đèn lưu ly. Chỗ hai người Dư Tư Nhạc đang ngồi gần sát cửa sổ, từ tầng 14 nhìn xuống, có thể thu hết cảnh đẹp này vào đáy mắt.

Buổi tối Dư Tư Nhạc rất ít khi ra ngoài, nhìn cảnh đô thị phồn hoa vào ban đêm, có loại cảm xúc Như ngày hôm qua.

Vào lúc này của kiếp trước, cô còn đang kiếm tiền, tăng ca đi?

Trong đó, cuộc sống trở nên tốt đẹp lắm Dư Tư Nhạc không nhận ra. cô thật sợ đây chỉ là một giấc mộng, dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào sẽ vỡ tan như bọt xà phòng.

“đang suy nghĩ cái gì?” Du Lăng Thần gọi cô, ánh mắt vừa rời của Dư Tư Nhạc khiến cho anh cảm thấy không thoải mái, giống như...Người đang ngồi trước mắt anh cách xa vài chục cm, anh lại vĩnh viễn không nắm bắt được cô, giống như một loạt ảo ảnh, bạn càng tiến, cô ấy là lùi về sau, thẳng cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt cậu bạn.

Dư Tư Nhạc xấu hổ hoàn hồn: “không có, em cảm thấy cảnh bên ngoài thật đẹp.”

Đẹp sao? Du Lăng Thần quay đầu nhìn, có lẽ anh nhìn cảnh đẹp ban đêm nhiều rồi, cũng không cảm thấy cảnh đẹp xa hoa trụy lạc có gì hấp dẫn hơn người ở đây.

“Anh hai, thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà đi”. Dư Tư Nhạc đã ăn no, nhìn Du Lăng Thần cũng ăn không nhiều lắm, thì mở miệng nói.

Nhà...

Du Lăng Thần đã bị chữ kia hấp dẫn rồi.

Đúng vậy, hiện tại anh có cảm giác gia đình.

Trong thời gian này, mỗi khi trời tối, hầu như anh đều về nhà, thậm chí có thể nói, anh đã có thói quen sống chung với cô gái này rồi.

Nhưng mà hiện tại.... Bọn họ không thể về được.

Mới hơn tám giờ, đám lão già kia tính nhẫn nại rất tốt, đoán chừng vẫn còn ngồi cạnh trước cửa nhà. thật ra Du Lăng Thần không tính làm khó xử mấy tên lão tổng này, chỉ muốn ra oai phủ đầu bọn họ. đã có chủ ý đánh lên em gái anh, bọn họ xứng đáng chờ đến sốt ruột.

“Chúng ta đi xem phim đi”. Suy nghĩ nửa ngày, Du Lăng Thần nói ra đề nghị.

Gi?

Dư Tư Nhạc ngây người.

Trong ấn tượng của Dư Tư Nhạc, hình ảnh anh hai là một người điên cuồng trong công việc. Lúc anh đề nghị đi xem phim, Dư Tư Nhạc ít nhiều cũng bị cảm thấy khiếp sợ.

Lúc đến rạp chiếu phim, Du Lăng Thần xếp hàng đi mua vé.

Chẳng lẽ anh hai không nên mua hai vé xem phim kinh dị sao? Bất kể như thế nào cũng cảm thấy phim tình cảm không phù hợp với anh hai.

“Anh hai, anh không cần chiều theo ý em, nếu không...Chúng ta đi xem phim kinh dị đi.”

Du Lăng Thần lắc lắc đầu: “không cần, em thích xem là được rồi, đi thôi, sắp bắt đầu rồi”.

Dư Tư Nhạc rất muốn nói cô không thích xem! một chút cũng không thích, ai mà thích xem phim cả ngày nói chuyện yêu đương chứ!

cô tình nguyện xem phim kinh dị!

Nhưng mà, lời này Dư Tư Nhạc không dám nói ra miệng. Anh hai có ý tốt, làm sao cô có thể từ chối được?

Hai người đi vào, tìm được vị trí ngồi xuống.

Bộ phim này rất hot, có rất nhiều bạn trẻ đến xem.

Ngồi trước mắt Dư Tư Nhạc là một đôi tình nhân. Bộ phim vừa bắt đầu không bao lâu, hai người liền trình diễn cảnh hôn nhau, quả thật còn hấp dẫn hơn nhân vật trong phim.

Dư Tư Nhạc xấu hổ kho khan hai tiếng, cố ý làm cho hai người không biết xấu hổ tỉnh táo lại. Vậy mà hai người này vẫn không quay đầu lại nhìn cô.

Cuối cùng Dư Tư Nhạc chủ có thể dời tầm mắt nhìn sang chỗ khác, nhưng không ngờ bên phải cách cô hai chỗ ngồi cũng là một đôi tình nhân. Nhưng mà đôi tình nhân này cũng tương đối kín đáo, chỉ nắm tay nhau rồi nhìn chăm chăm vào màn hình lớn.

“Đừng để ý bọn họ”. Du Lăng Thần vẫn không cảm thấy khó chịu giống như một hội nghị, về mặt nghiêm túc xem phim.

Dư Tư Nhạc cảm thấy không có gì đặc biệt, nhưng đôi tình nhân trước mặt này lại là thật, dù sao cũng không hôn nhau cả đời.

Dư Tư Nhạc lấy liền mua một túi đồ ăn vặt là khoai tây chiên.

Vừa mở màng, cô nhét đồ ăn vặt vào trong miệng: “Anh hai, không phải ở nhà mở công ty giải trí sao? Bên kia thế nào?”

“Có hai tổ kịch đang bước vào giai đoạn quay phim, qua vài tháng nữa, là có khoảng thu nhập rồi”.

A !

thì ra là đến đây dò la tình địch. Mình nghĩ tại sao anh hai đột nhiên đến đây xem phim, chiều này gọi là “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Tướng mạo Du Lăng Thần rất xuất chúng, đứng trong một nhóm người, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy anh.

Luôn luôn đều nhìn kỹ mọi người.

Có rất nhiều nữ sinh ngồi xung quanh nhìn anh vài lần.

Dư Tư Nhạc cảm thấy có một người anh như vậy rất vinh hạnh. Vì vậy lúc một cô bé nhìn vào hai người bọn họ, trong lòng Dư Tư Nhạc rất tự hào.

“A... Cậu mau nhìn xem, một đôi này đúng là trai tài gái sắc. Dáng vẻ người đàn ông rất tinh anh, cô gái thì đáng yêu, kết hợp rất tuyệt nha!”

“Đúng vậy, còn đẹp mắt hơn so với nam chính, nữ chính trong phim”.

“Ôi mẹ ơi! Nếu để cho hai người bọn họ đóng phim, tỉ lệ người xem tuyệt đối rất cao”.

.....

Dư Tư Nhạc không nghe thấy những lời này, còn buồn bực nhìn trong rạp chiếu phim, có ngôi sao lớn đến đây sao? cô nhìn xung quanh, phát hiện hai nữ sinh kia đang nhìn cô và anh hai.

không kịp phản ứng....

Em gái cô! Ánh mắt của mấy người này là sao? cô và anh hai từ khi nào biến thành tình nhân rồi?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Du Lăng Thần giống như không nghe thấy gì, cả người tỏa ra khí chất ngăn cách người ngoài.

Tiếng nghị luận kia không làm về mặt anh biến hóa.

Dư Tư Nhạc chịu đựng sự quan sát của các nữ sinh, về mặt buồn buồn không vui, phim vừa mới phát sóng, cô liền lờ Du Lăng Thần rồi khỏi nơi đó.

Cô sẽ không đi coi phim tình cảm nữa!

Dư Tư Nhạc nhớ bài tập còn chưa hoàn thành, cô cầm túi xách lên, “Anh hai, chúng ta về nhà đi”.

Du Lăng Thần cúi đầu nhìn đồng hồ, gật đầu nói: “Anh đi lấy xe, em ở chỗ này chờ anh!”.

“Em đi cùng anh”.

.....

Khi hai người bọn họ trở về khu biệt thự, cũng đã khoảng mười giờ rưỡi.

Dư Tư Nhạc lấy chìa khóa mở cửa, ngáp một cái: “Các bộ phim tình yêu đều rất ngắn gọn, kỹ thuật diễn của diễn viên chính cũng khá tốt. Anh hai, ngôi sao của công ty đang đóng phim sao, là phim gì thế?”.

“Một bộ phim hài và một bộ phim cảnh sát – cướp”.

Dư Tư Nhạc đẩy cửa vào nhà.

Du Lăng Thần cố ý đứng ở bên ngoài vài giây, nhìn một chút cảnh vật xung quanh, phát hiện trên bậc thềm có rất nhiều tàn thuốc.

Khóe miệng anh nở nụ cười lạnh.

Xem ra vài vị tổng giám đốc chờ ở đây thật lâu, nhìn qua số lượng tàn thuốc, ít nhất cũng phải hơn hai mươi. Tưởng tượng đến cảnh tượng bọn họ không ngừng hút thuốc, pháp phòng không yên khiến hận ý trong lòng Du Lăng Thần cũng được phát tiết.

Ngày hôm sau, sau khi Dư Tư Nhạc tan học, lại nhận được điện thoại của anh hai.

Nghe anh hai nói bên phố Cửu Tinh có một nhà hàng Pháp ăn rất ngon, anh đã đặt chỗ.

Dư Tư Nhạc cảm thấy hành động của anh có chút kỳ quái nhưng lại không nói được tại sao.

“Tiểu Nhạc, lát nữa em muốn nghe nhạc hay là xem phim?”.

Lại nữa?

Dư Tư Nhạc dừng động tác ăn cơm lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vẫn là xem phim thôi”.

Nếu như ngồi trong phòng nhạc, đã ngồi thì sẽ ngồi hẳn mấy tiếng, cái này chỉ là tự mình chịu tội. Huống chi trong người Dư Tư Nhạc không có tế bào âm nhạc, cô nghe danh gia trình diễn cũng chỉ như nghe bài hát ru. Nếu như ngủ thiếp đi trong phòng nhạc, tuyệt đối là một việc rất mất mặt.

Lần này Dư Tư Nhạc không dám để Du Lăng Thần đi mua vé nữa, vừa đến rạp chiếu phim cô đã bỏ lại một câu: “Anh hai, em đi xếp hàng mua phiếu”.

Sau đó cô chạy nhanh như khói vào đám người.

Lúc cô trở lại thì đã nắm trong tay hai vé xem phim kinh dị.

“Ám dạ kinh hồn” là một trong nhiều bộ phim kinh dị có nhiều người xem nhất. Cảnh tượng trong phim nhìn rất chân thực. Nghe nói khi vừa được công chiếu đã lấy được phản ánh tốt của mọi người. Rất nhiều người sau khi xem xong sợ run cầm cập không dám xem lại lần thứ hai.

“Anh hai, hôm nay chúng ta xem phim này!”. Dư Tư Nhạc phát phát hai vé.

Du Lăng Thần hơi nhíu mày, rất muốn nói cô đi chọn lại bộ phim khác. một đứa nhỏ xem phim kinh dị sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Nhưng khi anh nhìn dáng vẻ cô bé hưng phấn, cuối cùng anh cũng không nói ra. Nếu như cô muốn xem thì cứ xem thôi. Nếu như lát nữa cô bị dọa thì anh lại kéo cô ra ngoài.

Trong rạp chiếu phim ánh đèn mờ mờ, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi gần nhau.

Phần đầu của bộ phim là hình ảnh một cô gái hoang mang sợ hãi đang chạy trong bóng tối. Phối cùng hình ảnh là hòa âm rùng rợn, có tiếng thở dốc của nữ chính, đưa người xem vào cảnh giới cực kỳ nhạy cảm.

Đúng lúc này, đột nhiên ở phía cuối hẻm nhỏ xuất hiện một bóng người. Dưới ánh trăng âm đạm mờ hồ thấy được trong tay bóng người còn có một con dao, trên mũi dao còn đang nhỏ máu.

Rất nhiều nữ sinh sợ hãi hét chói tai ra tiếng, rúc vào trong ngực bạn trai.

Dư Tư Nhạc bình tĩnh ngoáy ngoáy lỗ tai, không thể nghĩ, có cái gì đáng sợ à?

Chuyện xưa tình tiết ly kỳ quanh co, nói về một đoàn làm phim, về một vùng quê để quay phim. Ai ngờ chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, người trong đoàn làm phim lần lượt chết đi. Vì vậy tất cả mọi người đều đoán hung thủ nhất định là một người ở gần mình, ai ai cũng cảm thấy lo lắng, ngoài miệng thì nói là

rất đoàn kết nhưng lại thời thời khắc khắc đề phòng những người khác.

Sau khi xem xong bộ phim này, để lại ấn tượng sâu sắc với Dư Tư Nhạc nhất chính là miêu tả tâm lý nhân vật chính. Lo lắng, hồi hộp, rồi tràn đầy hy vọng đối với sinh tồn.

Từ khi tiến vào rạp chiếu phim cho đến khi kết thúc phim, Dư Tư Nhạc không nghe ra bất kỳ lời ra tiếng vào nào, trong lòng cảm thấy vui mừng, nhấc chân đi ra ngoài.

“Người anh em, tôi thật sự đồng tình với anh”. một nam sinh đi qua bên cạnh hai người, đánh một ánh mắt đồng tình về phía Du Lăng Thần, “Bạn gái của anh xem phim kinh dị mà cũng không sợ, nhìn tiểu Vi đều chui vào lòng tôi rất nhiều lần”.

Về mặt Dư Tư Nhạc suy sụp xuống.

Du Lăng Thần quay đầu lại nhìn nam sinh kia, “cô ấy không phải là bạn gái tôi”.

“Tôi biết rồi, là người tình hay là người yêu?”. Nam sinh nói xong, phất tay một cái, đi xa, “Tôi đi trước đây, tiểu Vi bị dọa sợ rồi, tôi phải an ủi cô ấy”.

Được! Dư Tư Nhạc tổng kết lại, các thanh niên đến rạp chiếu phim đều để tán gái.

“Em có đói không?”. Du Lăng Thần bình tĩnh tự nhiên, không hề lúng túng.

“Đói!”. Tức đến đói!

cô muốn hóa bị phần thành thềm ăn.

Du Lăng Thần rất quen thuộc với ẩm thực, anh lái xe đưa Dư Tư Nhạc lượn một vòng, sau khi lấp đầy cái bụng mới chậm rãi về nhà.

Quả nhiên vừa về đến nhà thì số lượng tàn thuốc còn nhiều gấp đôi hôm qua.

Đến ngày thứ ba, Du Lăng Thần lại muốn hẹn Dư Tư Nhạc ra ngoài ăn cơm.

Dư Tư Nhạc từ chối, “Anh hai, em muốn tự mình nấu cơm, hai ngày nay không nấu cơm, bếp cũng lạnh rồi”.

Từ lúc nào thì cô phải dùng cái cơ kếm còi này?

Điện thoại vang lên giọng nói trầm thấp của Du Lăng Thần, “Vây cũng được, anh nhớ trong tủ lạnh không còn đồ phải không? Anh đến đón em đi siêu thị”.

Du Lăng Thần trước giờ nói chuyện luôn mạnh mẽ vang dội, điện thoại mới cúp không bao lâu, anh đã đến trường rồi.

một cô gái trong veo như nước đi dạo siêu thị mua thức ăn đã làm người ta khó hiểu rồi. Lần này bên cạnh Dư Tư Nhạc còn có một người đẹp trai đi cùng, càng làm các bà nội trợ chú ý.

Thình thoảng còn nghe thấy vài câu, “Ồ, có rất ít người đàn ông nguyện ý đi mua thức ăn với vợ”.

“Đúng vậy, người đàn ông tốt không thường gặp. Nhưng mà..... Hình như cô bé kia còn chưa trưởng thành”.

“Tình yêu không biên giới, không phân biệt số tuổi. Nếu thật lòng yêu nhau thì có gì là không thể? Nhìn cô ăn mặc trẻ vậy mà tư tưởng cô lạc hậu thế?”

Dư Tư Nhạc có một kích động muốn ngắt, tại sao đi đến chỗ nào, đều có người nói cô với anh hai là người yêu?

cô ngẩng mặt lên, “Anh hai, chúng ta đúng là có tương vợ chồng sao?”

Du Lăng Thần cung chiều sờ đầu cô, “Em nói thử xem”.

Dư Tư Nhạc không dám trả lời.

Nếu như nói không có thì sợ Du Lăng Thần tức giận. Dù sao thì anh ấy cũng là điển hình của người đàn ông thành đạt, đều là vương lão ngũ trong lòng mỗi người phụ nữ. Nếu như cô nói không sẽ ảnh hưởng đến lòng tự ái của anh.

Nếu nói có.....

Trước kia cô đã nói dối thích Trịnh Thiếu Hoa, chẳng phải là uống phí sao? thật vất vả mới khôi phục quan hệ với anh hai, Dư Tư Nhạc không muốn vì nhỏ mất lớn.

Cho dù trả lời như thế nào cũng bất lợi cho chính mình.

cô quả quyết lắc đầu: “Em cũng không biết”.

Bởi vì có trợ thủ là Du Lăng Thần nên Dư Tư Nhạc mua rất nhiều đồ ăn, hơn phân nửa là rau dưa. Du Lăng Thần chịu mệt, Dư Tư Nhạc nói anh lấy gì thì anh sẽ lấy cái đó. Cho đến khi trong xe đầy chất đầu đồ thì hai người mới đi tính tiền.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trời chiều thu lại những ánh sáng cuối ngày, dần dần biến mất xuống ở ngọn núi đằng xa ở phía tây.

Du Lăng Thần mở cốp xe sau ra, lấy mấy túi rau dưa ở bên trong ra, “Tiểu Nhạc, em đi mở cửa đi”.

Dư Tư Nhạc đi trước, vừa bước vào biệt thự, một nhóm người chen chúc vây quanh.

“Tổng giám đốc Du, Du tiểu thư, hai người đã trở lại”.

Vài người đàn ông trung niên trang phục tinh xảo, khuôn mặt mỉm cười. Sau lưng bọn họ còn có vài thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Hắn nào cô nhìn khá quen, kia không phải là đám người đêm đó sao?”.

Tường Oánh Oánh?...

Dư Tư Nhạc nhìn thấy có người đang trốn tránh cô, đám người kia đến nhà cô làm gì?

“Tổng giám đốc Lưu, tổng giám đốc Tường. ... Mọi người chờ lâu rồi sao?”. Du Lăng Thần vừa trả lời bọn họ, vừa đi vào nhà, “Vừa rồi tôi đi siêu thị với Tiểu Nhạc, không ngờ mọi người lại đến, nếu không tôi nhất định sẽ về sớm”.

Lúc Du Lăng Thần nói chuyện, mặt không chút thay đổi. Trong miệng nói lời khách sáo, nhưng không có chút nhiệt độ nào.

Mấy ông tổng giám đốc oán giận trong lòng, nói lời này thái độ lắm! Hai ngày nay là ai trốn tránh bọn họ? Ngày ngày bọn họ đều gọi điện hỏi thư ký Tôn xem Du Lăng Thần đi đâu, phí tiền điện thoại đi động tốn không ít vậy mà thư ký Tôn không nói câu nào.

Bọn họ làm cái này không phải vì một lời bỏ qua của Du Lăng Thần sao? Bọn họ không hỏi được tin tức từ chỗ thư ký Tôn, chỉ có thể ngày ngày đứng đợi ở nhà anh ta. Gia thế của đám người này kém với nhà họ Du nhưng ít nhất tên của bọn họ cũng có một chữ “Tông”. Bọn họ làm gì đã bị mất thể diện như vậy.

“Mấy vị vào đi, Tiểu Nhạc, em đi pha cho bọn họ ly trà”. Du Lăng Thần tỏ vẻ là một người biết cách đối nhân xử thế, mặc dù trong lòng không hoan nghênh đối phương nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Dư Tư Nhạc cũng không ngạc nhiên, tất nhiên cô cũng đoán được mục đích bọn họ tới, có lẽ là chuyện có liên quan đến ngày hôm đó.

Cô lấy ra một túi trà Long Tĩnh cực phẩm, đếm đầu người, pha 12 ly trà.

Du Lăng Thần vắt chân ngồi trên ghế salon, “Mọi người đừng khách khí, ngồi xuống trước đã, có gì thì từ từ nói chuyện”.

“Tổng giám đốc Du, tôi muốn hỏi tại sao dự án đó nói dừng là dừng được?”. Có một người không nhìn được, xoa mồ hôi trên trán, “Tiền cũng đã đưa vào rồi, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, lúc này mà tạm ngừng thì tổn thất không thể lường được”.

Vương Nghiệp Vĩ đã nói hùa theo: “Bản kế hoạch này chúng tôi đã xem qua, cả bốn công ty cùng đầu tư với nhau, nhiều thêm một ngày thì ít thêm một chút tiền. Tổng giám đốc Du ngài là một cổ đông lớn, có tiếng nói tuyệt đối, nhưng không thể hại chúng tôi như vậy.”

Du Lăng Thần bộ dạng vẫn lạnh nhạt như cũ, dường như không có hứng thú với đề tài trọng tâm của bọn họ: “Tổng giám đốc Tần, tổng giám đốc Vương, các người đến tìm tôi là để nói chuyện công việc sao? Mấy ngày nay tinh thần tôi không tốt lắm, công việc có chút khó khăn. Đầu tôi lại đau, việc này hôm khác chúng ta bàn lại.”

Mấy vị lão tổng giám đốc kia suýt chút học máu. Du Lăng Thần tuyệt đối có ý, cái gì gọi là tinh thần không tốt lắm? anh ta bộ dạng vẫn khỏe mạnh sinh khí dồi dào như vậy, có chỗ nào không thoải mái chứ? Nói rõ ra là có ý ép buộc bọn họ.

Cuối cùng cũng vẫn có một người tương đối thức thời, hướng về phía bọn họ ra hiệu, ý bảo bọn họ đừng nóng vội.

“Tổng giám đốc Du, hôm nay chúng tôi đến đây không phải để bàn công việc, chủ yếu là buổi tối của hai ngày trước, mấy đứa trẻ không cẩn thận đắc tội với tiểu thư Dư, chúng tôi đưa chúng nó đến đây để chịu đòn nhận tội.” Lưu Chí Thành đá vào đứa con trai không ra hồn của mình, đẩy cậu ta ra: “Lưu

Khanh, đừng nghĩ rằng ngày thường tao không quản mặc kệ mày. không phải mày nói đã biết sai rồi sao? Còn không mau qua đây nhận lỗi với tiểu thư Du."

Lưu Khanh quệt miệng, trong lòng thầm kêu oan uổng! Bất quá cậu chỉ một người đồng phạm, Dung thiếu mới là chủ mưu! Lúc đó Du Tư Nhạc không nói mình là công chúa nhỏ của tập đoàn Du thị, nếu cô nói sớm, bọn họ có dám giúp Dung thiếu đùa giỡn cô không?

"Tuông Oánh Oánh, còn thất thần làm cái gì? Có phải muốn ba đánh con, con mới biết sai ở đâu không? Tuông Quốc Lương đứng một bên giận dữ rống to với con gái mình.

Trong chớp mắt, sáu người nam thanh nữ tú đứng trước mặt Du Tư Nhạc, cúi đầu nói "Du Tư Nhạc, thực xin lỗi." Chúng tôi không phải cố ý, viên thuốc này không gây nghiện, nhiều lắm chỉ có thể làm cho người ta hưng phấn một chút, không nghĩ tới cậu lại phản ứng lớn như vậy."

"Thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ không dám."

Tuông Oánh Oánh luôn luôn không mở miệng, bị ba cô hung hăng vả một cái tát: "Còn không nói nhanh."

Tuông Oánh Oánh ăn đau khóc lớn lên, giơ tay lên lau nước mắt: "Thực xin lỗi... thực xin lỗi."

rõ ràng ba cô nịnh bợ Dung thiếu, cô làm theo, Dung thiếu cũng vui vẻ, còn đồng ý tặng dây chuyền cho cô. Vì sao cuối cùng người sai là cô? Nếu cô biết thân phận của Du Tư nhạc giống với Dung thiếu, cô sẽ không ngu ngốc như vậy, lấy lòng người này, đắc tội người kia.

Trong lòng Du Tư Nhạc hiện lên một tia lo lắng, cô liếc mắt với anh hai mình. Nhóm người này đồng ý xin lỗi cô, chắc chắn không có liên quan với anh hai.

"Tiểu thư Du, tôi có mang một ít quà đến đây, cô không ghét bỏ, hãy nhận lấy đi, coi như đây là quà nhận tội của tôi đối với cậu."

Du Tư Nhạc nhìn những món quà này, tất cả đều là trang sức đắt tiền, có thể là đồng hồ lại nữa, trong đó có vài cái thuộc loại số lượng có hạn.

Mạnh tay như vậy, không hổ là các tổng giám đốc lớn.

thật ra sự việc đêm đó không có liên quan gì đến những người này, người có liên quan nhiều nhất là Dung Húc và Tuông Oánh Oánh.

Dường như anh hai có quan hệ công việc với những người này, bọn họ làm ít một phần tiền, thì tập đoàn Du thị sẽ có ít theo. Loại chuyện ngọc nát đá tan này, thật không có lời.

"Tôi không tức giận, các người không cần để ý như vậy, lại nói đêm đó tôi không xảy ra chuyện gì?" Đầu cũng hơi choáng váng, dường như uống hơi say, còn ngủ chung với anh hai một đêm.

Các vị tổng giám đốc kia đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiền tài của bọn họ không giống nhà họ Dung và nhà họ Du, thiếu một cuộc làm ăn, sẽ xảy ra ảnh hưởng lớn với công ty. Biện pháp quyết định hơi sai lầm một chút, càng có khả năng lấy lại không đủ tiền vốn cho công ty, mà còn làm cho đóng cửa.

đã xóa bỏ ân oán, cũng nên nói chuyện chính thôi?

Ánh mắt của các lão tổng giám đốc chuyển sang người Du Lăng Thần.

Lưu Chí Thành lấy một điều thuốc ra đưa cho Du Lăng Thần.

Động tác vô cùng đơn giản đã nói với những người khác có hy vọng bắt tay làm hòa.

"Tổng giám đốc Du, thân thể ngài có khỏe không?"

"hiện tại thoải mái hơn rồi." Du Lăng Thần nhìn thẳng vào bọn họ, sắc mặt dịu đi rất nhiều.

Lưu Chí Thành lấy bật lửa ra, một làn khói bay lên: "Tổng giám đốc Du, về chuyện kia, thật sự không thể bỏ được. Quy định trong vòng ba tháng phải đạt tới chỉ tiêu, ngộ nhỡ chúng tôi không hoàn thành, làm mất lòng tin với ngài, phía bên truyền thông sẽ bám lấy chúng tôi không buông."

"nói cũng đúng." ngón tay Du Lăng Thần lướt qua làn khói, búng nhẹ hai cái: "Như vậy đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho thư ký Tôn, gọi cô ấy xử lý việc này."

Du Lăng Thần bấm dây số, nói với đầu dây bên kia vài câu.

Các lão tổng giám đốc trong lòng thầm than, cuối cùng chuyện này cũng xử lý công bằng rồi.

"Tổng giám đốc Du, hôm khác chúng tôi mời ngài ăn cơm, nhất định ngài phải nể mặt nha." Lưu Chí Thành cười nói.

"Chuyện này không thành vấn đề, tổng giám đốc Lưu mời khách, sao tôi có thể không đi được." Giọng nói Du Lăng Thần nghe không ra hi nộ, ánh mắt chuyển sang Trương Quốc Lương. "Tổng giám đốc Trương, có lẽ tôi phải xin lỗi ông, ngày hôm qua Hứa Lệnh Tư đem bản kế hoạch đến, yêu cầu đưa ra coi như hợp lý, tôi đồng ý. Trước khi chúng ta thảo luận bản kế hoạch sợ là không có cách nào hợp tác rồi."

Trương Quốc Lương thoáng cái lạnh nửa giây, bản kế hoạch kia mà hoàn thành, là việc ký kết cuộc mua bán trên trăm triệu đó! Năm nay công ty ông ta ký một hạng mục lớn, Du Lăng Thần nói "coi như hợp lý", ý tứ đưa ra điều kiện với Hứa Lệnh tư, cố gắng cũng không tốt so với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Trương Quốc Lương tay cầm ly nước đều phát run, trong lòng vô cùng bất mãn, cũng phải giả vờ vẻ mặt không cần: "Tổng giám đốc Du nói quá lời rồi, lần hợp tác này không thành, còn có lần sau mà."

Đáy mắt Du Lăng Thần lóe lên tia trào phúng rồi biến mất, sau đó trả lời: "lần này thành công, tổng giám đốc Trương ngàn lần đừng hận tôi, mua bán không thành tại người."

Sao có thể không hận? Ánh mắt của Trương Quốc Lương hơi đỏ. Công ty ông ta lên xuống cũng vì bản kế hoạch này, bỏ vào biết bao nhiêu tâm huyết và mồ hôi? Hôm nay trở lại như trước kia, toàn bộ mấy trăm nhân viên trong công ty đều ăn không khí rồi!

Lưu Chính Thành nhìn vẻ mặt không tốt của Trương Quốc Lương, vỗ vỗ vai ông ta: "Tổng giám đốc Trương, thời gian không còn sớm, chúng ta về đi, cũng để cho tổng giám đốc Du và Du tiểu thư nghỉ ngơi thoải mái."

Các vị tổng giám đốc khác cũng không muốn ở lâu, tất cả đều từ biệt Du Lăng Thần.

Sau khi Trương Quốc Lương bước ra khỏi cổng biệt thự, rốt cuộc không áp chế nổi cơn giận, mạnh mẽ quăng một cái tát vào mặt Trương Oánh Oánh: "Mẹ nó đồ ăn hại! lão tử nuôi mày lớn như vậy, chính là cho mày hại tao?"

Khỏe miệng Trương Oánh Oánh chảy máu, trên má xuất hiện dấu tay đỏ rực. Nước mắt cô tuôn trào, lấy tay che gò má không dám kêu đau.

Trương Quốc Lương tính tình nóng nảy, nhìn bộ dạng khóc suốt mướt của cô ta, lửa giận hừng hực bốc cháy, lại muốn đá cho cô thêm vài cái.

Mấy vị tổng giám đốc kia giữ chặt ông ta: "Tổng giám đốc Trương, còn chưa ra khỏi khu biệt thự đâu, để người khác nhìn thấy bộ dạng ông đánh con cái như vậy, mặt mũi cũng không tốt. Muốn dạy dỗ con, cũng phải đóng cửa bí mật dạy dỗ."

Trương Quốc Lương tạm thời khôi phục lại lý trí, kéo cánh tay Trương Oánh Oánh đi vào xe, nói với những người khác 'gặp lại', thì lái xe rời đi.

.....

Trên nguyên tắc có tiện nghi mà không chiếm lấy, chính là lý luận ngu ngốc.

Dư Tư Nhạc mở các gói quà ra, đem tất cả món quà ra nhìn. Trong đó có hai sợi dây chuyền vàng bạch kim, còn khảm chui rất xa xỉ hoa lệ.

Dư Tư nhạc cầm trong lòng bàn tay thương thức: "Anh hai, anh nói hai sợi dây chuyền này trị giá bao nhiêu?"

Tập đoàn Du thị trên danh nghĩa có vài cửa hàng đá quý, tuy rằng năng lực giám định và thương thức của Du Lăng Thần kém hơn bậc thầy đá quý, nhưng không thể kém đến nỗi nào.

"Khoảng bốn trăm nghìn." Du Lăng Thần thân nhiên nói: "Em thích?"

"không quá thích, đem trên cổ, và cầm trong tay một khoản tiền lớn nói cho người khác biết.... em có tiền, có cái gì khác nhau sao? trên đường đi, giống như một con dê béo, rất dễ bị kẻ trộm đề mắt." Dư Tư Nhạc sợi dây chuyền để lại trong hộp quà.

Kỳ thật, cô có thể nói với anh hai, sợi dây chuyền này có thể đem ra cửa hàng đổi lấy bốn trăm nghìn.

cô ở trong phòng lật đi lật lại sổ tiết kiệm của Dư Tư Nhạc ở kiếp trước, tiền bê trong của đủ cho người thường tiêu xài cả đời. Chỉ tiếc Dư Tư Nhạc không biết mặt mã của sổ tiết kiệm là bao nhiêu, cũng không dám chạy đến ngân hàng, miễn cho người ngoài nghi ngờ.

"Cái này không thể bán." Du Lăng Thần nhìn thấu suy nghĩ của cô: "Những đồ vật bọn họ gửi tặng, chúng ta bán đi, lỡ như bọn họ biết được, tất nhiên sẽ rước lấy bẽ mặt. Nếu em thiếu tiền, anh có thể cho em."

Dư Tư Nhạc lắc đầu: "Em không thiếu tiền."

Tiền tiêu vật hàng tháng anh hai cho cô, cô dùng không hết. Bây giờ cái gì cô cũng không thiếu, có tiền cũng không biết dùng chỗ nào.

"Ngày mai có một cuộc đấu giá từ thiện, em không thích sợi dây chuyền này, có thể lấy đi quyền tặng." Du Lăng Thần giúp cô chi tiêu.

Biện pháp này có thể giành được danh tiếng, cũng sẽ không tổn hại mặt mũi nhà họ Du. Về phần các vị lão tổng giám đốc kia, cho dù nhận ra mấy món quà họ tặng, cũng không dám nói thêm gì.

"Tiền quyền góp đến chỗ nào?" Dư Tư Nhạc cho rằng có thể làm cách này.

"Nghe nói tiền bán đấu giá được, hội sẽ quyền tặng cho mấy cô nhi viện." Du Lăng Thần lột vỏ một quả cam, tách ra một nửa cho Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc bỏ một múi cam vào miệng, nhai vài ngụm, lập tức nói: "Ừ, muốn quyền tặng."

Cuối cùng cũng có thể làm chút chuyện cho cô nhi viện rồi....

Tốt xấu gì, cô cũng do cô nhi viện nuôi lớn.

"Ừm.... anh hai, cam rất ngọt, anh cũng ăn đi."

"Ngọt thì ăn thêm vài múi nữa."

Dư Tư Nhạc cảm thấy vị ngọt tràn vào trong lòng.

.....

Ngày hôm sau đúng vào ngày thứ bảy, Dư Tư Nhạc đã sớm làm bữa sáng.

cô chiên hai cái trứng, rồi đổ ra hai ly sữa, đặt ở trên bàn.

Sáng sớm Du Lăng Thần nghe thấy âm thanh leng keng trong phòng bếp, anh ăn mặc chỉnh tề bước xuống lầu.

Vừa đi vừa nói chuyện trong điện thoại di động: "Thư ký Tôn, tôi gọi cô chuẩn bị đồ, cô chuẩn bị thế nào rồi?"

"Ông chủ, đã làm xong, cần đưa đến cho ngài không?" một giọng nữ tương đối giàu kinh nghiệm từ đầu dây điện thoại bên kia truyền đến.

"Cố gắng nhanh một chút." Du Lăng Thần hỏi vài câu về chuyện công ty xong, thì cúp điện thoại.

Dư Tư Nhạc coi bỏ tạp dề ra, ngồi đối diện với Du Lăng Thần: "Anh hai, ăn sáng."

"Ừ." Du Lăng Thần đáp lại, sau đó kẹp bánh trứng lên cắn một ngụm.

Sau khi hai người ăn sáng xong, Dư Tư Nhạc phụ trách dọn dẹp rửa chén, Du Lăng Thần ngồi dựa vào ghế sofa, xem tạp chí.

Đây là thói quen mỗi ngày của Du Lăng Thần, anh thích nhất là xem tin tức tài chính và kinh tế, luôn chú ý tin tức thương mại gần đây.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Dư Tư Nhạc chạy ra mở cửa, đứng trước cửa là một cô gái hơn ba mươi tuổi. cô ấy mặc đồ công sở, mái tóc được chải gọn gàng, chân mày được kẻ nghiêm túc.

"Là Du tiểu thư sao? Ông chủ bảo tôi mang đồ đến." cô cầm một túi to trong tay.

Dư Tư Nhạc mời cô vào nhà.

"Đồ này cho tôi đi." Du Lăng Thần mở túi ra, từ bên trong lấy ra một bộ lễ phục màu trắng: "Tiểu Nhạc, em thử bộ quần áo này xem, là làm theo yêu cầu số đo của em."

Gi?

Dư Tư Nhạc nhìn bộ lễ phục ngang ngực màu trắng tự nhiên này, nhận lấy từ tay anh hai. Bộ lễ phục còn kèm theo một tấm khăn choàng cổ, hơi lộ vẻ dè dóm đáng yêu, thật thích hợp cho Dư Tư Nhạc khi mặc vào.

Dư Tư Nhạc đỏ mặt, xoay người đi lên lầu.

Hội đấu giá từ thiện không tính là trường hợp chính, nhưng đối với Du Lăng Thần có uy tín danh dự này, phạm là trong trường hợp tham dự nơi công chúng, đều biết ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, tuyệt đối không làm cho người ta thấy nửa điểm xấu.

Làm em gái của anh càng không thể làm anh mất mặt, trang điểm cái gì, tất nhiên là một chuyện.

"Thư ký Tôn, đợi lát nữa đưa Tiểu Nhạc đi trang điểm nhẹ, đừng quá đậm." Du Lăng Thần ngồi lại trên ghế sofa, tiếp tục đọc báo.

"không thành vấn đề, ông chủ."

Tôn Ngữ là người có năng lực, làm việc rất mạnh, tâm tư kín đáo, rất ít phạm sai lầm. Vừa mới vào vài ngày, đã thông suốt tất cả chuyện công việc.

Khi Dư Tư Nhạc đi xuống lầu đã là mười phút sau.

Nghe thấy sàn gác truyền đến âm thanh lộc cộc, Du Lăng Thần ngẩng đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Xem ai có thể kiên trì tới cuối cùng

Ngón tay run rẩy, tờ báo rơi xuống đất.

Phải miêu tả Dư Tư Nhạc thế nào bây giờ?

Lễ phục màu trắng tinh khôi vô cùng hợp với dáng người. Dáng người xinh xắn lung linh được bao lại thật chặt, trên mặt phon phớt đỏ. Khuôn mặt ngày thơ tỏa ra hơi thở thanh xuân.

Cho tới nay, Du Lăng Thần đều biết Dư Tư Nhạc là mỹ nhân bại hoại. Nhưng...Chỉ riêng lần này, anh mới đánh giá thiếu nữ trước mặt một cách nghiêm túc.

Đúng! Chỗ hấp dẫn người ta nhất là đôi mắt trong veo sáng ngời.

Không mang theo chút tạp chất, tựa như hòn đá quý long lanh nhất trên thế giới này.

Khom lưng nhật tờ báo lên, Du Lăng Thần cố gắng che giấu đáy lòng đang nảy lên một cách bất thường. "Thư ký Tôn, nắm vững thời gian trang điểm cho cô ấy đi."

Vẫn trang điểm?

Dư Tư Nhạc hơi nhíu hàng mày thanh tú lại. Kịp trước cô cùng lắm chỉ xoa chút kem dưỡng ẩm, trang điểm chính đáng là chuyện chưa từng có.

Để mặc thư ký Tôn bôi quét lên mặt mình, Dư Tư Nhạc duy trì tư thế ngồi ngay ngắn, không từng thay đổi.

Vẽ mi mắt xong, thư ký Tôn thu hộp trang điểm lại, "Ông chủ, ngài nhìn xem có hài lòng không?"

Da của Dư Tư Nhạc rất hồng hào, chỉ đánh chút phấn, tùy tùy tiện tiện vẽ mắt, như vậy đã đủ rồi.

"Anh nhìn kỹ một chút." Du Lăng Thần xoay mặt Dư Tư Nhạc qua, hai người mặt đối mặt ở khoảng cách rất gần, chỉ khoảng mười phân.

Trái tim nhỏ bé của Dư Tư Nhạc không khống chế được mà đập thình thịch...

Thậm chí cô có thể đếm rõ anh Sở có bao nhiêu sợi lông mi.

"Cũng tạm, nhưng Tiểu Nhạc mà đánh mất màu hồng nhạt thì sẽ đẹp hơn."

Anh nắm lấy thời gian, đã tới lúc nên ra cửa, "Hôm nay coi như thôi, lần sau đánh mất màu hồng nhạt. Chúng ta tới buổi đấu giá."

Du Lăng Thần buông mặt Dư Tư Nhạc ra, kéo giãn khoảng cách.

Tần suất đập của trái tim nhỏ bé của Dư Tư Nhạc dần dần khôi phục bình thường...

Quả nhiên, ở quá gần trai đẹp sẽ khiến người ta thấy khó thở.

...

Bởi vì buổi đấu giá từ thiện nên có rất nhiều nhân sĩ tầng lớp trên cũng sẽ tham gia.

Lúc Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc bước vào, khách khứa đã ngồi đầy bên trong.

Trong đó cũng có không ít người quen. Lưu tổng ngồi ngay hàng thứ hai. Bất ngờ là Dư Tư Nhạc còn thấy Dung Húc...Người lần trước hại cô thảm.

Đúng lúc đó, Dung Húc cũng quay qua bên này, đối mắt với Dư Tư Nhạc, hừ một tiếng đầy giận dữ, ngoảnh đầu sang một bên.

"Nghe nói tập đoàn Du thị cho tập đoàn Dung thị một gậy à? Có phải thật vậy không?" Một giọng nói rất nhỏ vang lên ở một góc gần đó.

"Chẳng phải vậy à? Hai ngày nay rất gay gắt, rất nhiều hạng mục hợp tác bị cắt, hai tập đoàn như đang đánh nhau, như thể muốn bóp chết đối phương."

"Suyt...Ông cụ Dung nhìn sang kia."

...

Giọng nói từ từ nhỏ lại.

Rốt cuộc trái tim của Dư Tư Nhạc không có cách nào mà bình tĩnh nổi.

Ông cụ ngồi bên cạnh Dung Húc nhìn Dư Tư Nhạc chăm chăm, nở nụ cười được gọi là hòa nhã, tựa như đang chào cô.

"Ông ta là ông nội của Dung Húc." Du Lăng Thần nói.

Người phụ trách quản lý tập đoàn Dung thị!

Dư Tư Nhạc kinh ngạc nhìn ông cụ kia vài lần. Mái tóc bạc phơ nhưng tinh thần rất hăng hái, ánh mắt sắc bén như chim ưng săn mồi.

Du Lăng Thần nắm tay Dư Tư Nhạc, đi theo con đường nhỏ bên cạnh hội trường. "Chúng ta lấy thẻ đăng ký trước."

Dư Tư Nhạc không hiểu lắm về quy trình của buổi đấu giá, tất cả đều do Du Lăng Thần quyết định. Đi tới trước một bàn làm việc, có nhân viên chuyên phụ trách đăng ký quyền tặng đồ cho buổi đấu giá.

Lấy quà ông tổng đưa hai ngày trước ra, đưa cho nhân viên.

"Vẫn là Du tổng hào phóng, xem chừng những thứ này có thể đáng không ít tiền." Nhân viên nhận đồ, nhìn thật kỹ.

Du Lăng Thần không trả lời.

Dư Tư Nhạc cũng im lặng. Dù sao những thứ này cũng không phải bọn họ tốn tiền mua. Chiều này hẳn nên gọi là 'Mượn hoa hiến Phật'...

Sau khi quyền tặng toàn bộ đồ, Du Lăng Thần dẫn Dư Tư Nhạc vào chỗ ngồi đã được sắp xếp.

Chỗ ngồi đều do người của buổi đấu giá sắp xếp, đây là dùng tài lực và địa vị xã hội của mỗi vị khách để phân.

Người ngồi bên phải Dư Tư Nhạc chính là ôn nội của Dung Húc.

Thật đúng là chứng thực cho câu nói kia...Không phải oan gia không đụng đầu.

Dư Tư Nhạc đã đặc biệt tìm hiểu về tập đoàn Dung thị. Đây là một công ty vô cùng có thực lực, ở thành phố chừng vài chục năm vẫn luôn nằm ở vị trí dẫn đầu. Thực lực dường như ngang nhau với tập đoàn Du thị.

Mấy năm gần đây bị tập đoàn Du thị đè đầu, ngoài mặt thì không có gì nhưng trên thực tế vẫn hơi căm ghét tập đoàn Du thị.

Nhưng Dung Diệu Huy không có tầm nhìn xa như Đào Thanh Úc. Cho dù không chào đón Du Lăng Thần cũng sẽ không xung đột chính diện với anh. Người này...Thích dùng âm mưu, hơn nữa còn là một kẻ hai mặt tiêu chuẩn. Anh có quyền có thể thì sẽ qua lại thân thiết với anh. Không quyền không thể thì anh ta lập tức chọn cách chiếm đoạt công ty của anh.

Có chuyên gia đấu giá đang giới thiệu từng thứ quý báu một trên bục.

Rất nhiều người cũng lần lượt gõ bảng đấu giá.

Nụ cười trên mặt Dung Diệu Huy rất hiền lành, nhìn qua Dư Tư Nhạc, "Cô Du, có thứ gì đó vui vui không? Nói cho tôi biết, tôi đấu giá tặng cô."

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên, không khỏi nhìn ông. "Không thích thứ gì cả."

Thiên hạ không có bữa cơm không phải trả tiền, huống hồ Dư Tư Nhạc không biết Dung Diệu Huy, sao dám nhận quà của ông?

Khóe môi Du Lăng Thần nhếch lên thành nụ cười lạnh, "Ông cụ Dung, Du Lăng Thần tôi không thiếu tiền, Tiểu Nhạc thích quà gì tự nhiên tôi sẽ mua tặng

cô ấy."

"Ông nội, người ta không cảm kích, ông cần gì lấy mặt lạnh dán mông nóng? Ông mua đồ tặng cô ta, còn không bằng cho con tiền xài." Dung Húc trừng Du Lăng Thần đầy ghét bỏ.

Anh ta còn ghi hận vụ Du Lăng Thần cầm chai rượu đập anh ta, làm hại tới bây giờ trán anh ta vẫn phải quấn băng.

"Tiểu Húc!" Dung Diệu Huy quát đầy nghiêm nghị, "Sao không lễ phép với Du tổng? Lần trước đùa với cô Dư lớn như vậy, con cũng có lỗi, đầu một thứ tặng cô ấy, có gì không nên à?"

Dư Tư Nhạc cau mày bất mãn, chuyện uống thuốc lớn như thế mà tới miệng Dung Diệu Huy lại thành trò chơi?

Dung Diệu Huy tỏ vẻ phách lối. Ông biết rõ mình đuối lý nhưng cứ thiên vị, không chịu thừa nhận.

Bởi vì tập đoàn Dung thị bị mất mặt bởi chuyện này, ông mà cúi đầu thì sẽ khiến người khác càng tin hơn...Tập đoàn Dung thị thấp hơn tập đoàn Du thị một bậc. Cho nên thả rằng ông đầu tới cùng với tập đoàn Du thị, cũng không chịu đứng ra xin lỗi.

"Lần trước là trò chơi? Vậy lần sau nếu ra tay thật thì chẳng phải Tiểu Nhạc sẽ bị các ông hành hạ rất thảm hả?" Lời này của Du Lăng Thần không giữ lại nửa phần tình cảm.

Mấy ngày nay hai nhà đấu đến mức khói thuốc súng mù mịt, cũng đều có tổn thất không nhỏ.

Dung Diệu Huy vô cùng bội phục cách làm diệt kẻ địch một ngàn thì tự tổn hại tám trăm này của Du Lăng Thần.

Tuy ông tiếc những tổn thất này nhưng thế diện quan trọng hơn tiền nhiều. Ông đang đánh cuộc với Du Lăng Thần, xem ai có thể kiên trì tới cuối cùng.

"Thật ra Tiểu Húc rất biết điều. Chẳng qua là lần trước chơi hơi quá thôi. Cô Dư ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Nó là một đứa bé ngoan không tệ." Dung Diệu Huy vẫn mặt dày như cũ, dát vàng lên mặt Dung Húc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Nếu loại người như Dung Húc được xem là đứa bé ngoan, thì thế giới sẽ không có thiếu niên xấu rồi.

Dư Tư Nhạc không muốn nói nữa, cô không muốn tiếp tục dây dưa với Dung Húc.

Vật phẩm trong buổi đấu giá cũng không tính là hiếm lạ quý báu, những người ở trong hội trường, có người nào không phải là trùm mua bán? Bọn họ chụp được những thứ này, chính là muốn công ty mình có vinh dự với người khác, ai sẽ để ý giá trị chân thật của vật phẩm chứ?

"Bên dưới là bức tranh sơn dầu do siêu sao Chu Chính Minh quyền tặng, nếu các vị phu nhân thích, có thể giờ các con số trong tay mình lên để đấu giá." Nhà chuyên gia bán đấu giá cười tươi, thao thao bất tuyệt giới thiệu những thông tin liên quan đến bức tranh sơn dầu.

Vốn bức tranh sơn dầu không đáng giá tiền, nhưng chủ nhân của nó lại là Chu Chính Minh. Siêu sao, chủ nhân của giải thưởng Bách Hoa.....Chờ một loạt ánh sáng xoay xung quanh nó, trong chớp mắt giá trị của nó được tăng bốc lên rất cao.

Người thích xem kịch truyền hình.....Đều rất thích Chu Chính Minh.

Lần trước rạp chiếu phim chiếu một bộ phim tình cảm, anh ta chính là diễn viên chính, là một thần tượng rất có danh tiếng.

Thấy Dư Tư Nhạc nhìn chăm chăm vào bức tranh sơn dầu này thật lâu, Du Lăng Thần nghĩ rằng cô thích, anh giờ thè trong tay lên: "50 vạn."

Vừa rồi giá còn nằm ở mốc 20 vạn, bỗng chốc tăng lên gấp bội 50 vạn rồi sao? Mọi người đều đem ánh mắt tập trung vào người Du Lăng Thần.

Khó trách! Đây không phải là tổng giám đốc tập đoàn Du thị sao?

Du Lăng Thần vừa ra mặt, có rất nhiều người đều biết nên không dám giơ thè.

Nhưng có người không biết.

Dung Diệu Huy cười híp mắt: "Du tiểu thư thích bức tranh này?"

Dư Tư Nhạc không gật đầu cũng không lắc đầu.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô đồng ý.

“80 vạn.” Dung Diệu Huy giơ thẻ số trong tay: “Nếu tôi lấy được sẽ tặng cho cô làm quà gặp mặt.”

Một bức tranh sẽ trị giá 80 vạn? Họa sĩ Tam Lư vẽ còn đẹp hơn anh ta.

“100 vạn.” Du Lăng Thần lại giơ thẻ số lên.

Dư Tư Nhạc không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh hai, anh hai là rút gốc sao?

Dung Diệu Huy cũng không chịu nhường nhịn, khóe môi cười lạnh, tình thế bắt buộc đối với bức tranh này: “200 vạn.”

“300 vạn.” Du Lăng Thần vẻ mặt thản nhiên, động tác nâng thẻ số rất nhàn hạ, lại có một khí thế khiếp người.

“400 vạn.”

“500 vạn.”

.....

Hai người đứng đầu trong giới thương nghiệp, ai cũng không chịu thua cho ai, giá lấy chiều hướng tăng lên, trong chớp mắt, đã vượt ra ngoài một ngàn vạn.

Dung Diệu Huy vừa hô một nghìn hai trăm vạn xong.

Du Lăng Thần lại muốn giơ thẻ số lên.

Dư Tư Nhạc không thể bình tĩnh được nữa, cô chặn lấy tay anh, đề thẻ số lại: “Anh hai, em không thích bức tranh sơn dầu này, không đẹp bằng bức tranh treo trong phòng làm việc của anh.”

Tất cả mọi người đều ngậm ngẩn cả người.

Giá được đấu giá đến một nghìn hai trăm vạn rồi, Du tiểu thư lại nói bức tranh này khó coi.

Trong hội trường đấu giá có rất nhiều phóng viên, ống kính rắc rắc nhắm ngay chỗ ba người đang ngồi.

Có tin rồi! Tiêu đề báo chí ngày mai đều có!

“Tập đoàn Du thị và tập đoàn Dung thị giương cung bạc kiếm, tình thế như nước với lửa, hai bên đều không nhường nhịn bức tranh sơn dầu.”

“Lần đầu tiên kim nhà họ Du bình luận bức tranh sơn dầu trị giá một nghìn hai trăm vạn khó coi đến cực điểm”

“Chuyện bức tranh sơn dầu lại ám chỉ hai tập đoàn lớn, sắp sửa nhất quyết phân cao thấp?

.....

Ở vô số tia chớp ánh sáng bên dưới, Dư Tư Nhạc suýt chút không mở mắt ra được.

Chuyên gia bán đấu giá không quên trách nhiệm của mình: “Một nghìn hai trăm vạn lần thứ hai. Một nghìn hai trăm vạn lần thứ ba. Thành giao.”

“Cốp” Âm thanh búa gõ vang lên, truyền khắp ngõ góc vang dội trong hội trường.

“Chúc mừng tổng giám đốc Dung, bức tranh sơn dầu này thuộc về ngài, cảm ơn ngài đã quyên tặng món quà lớn cho Cô Nhi Viện.” Khóe môi chuyên gia bán đấu giá cong lên, ông ta cười híp mắt.

Dung Diệu Huy tức giận tay run run: “Du tiểu thư! Cô không thích bức tranh này?”

Vậy ông mua làm cái gì? Uống công bỏ vào hơn một nghìn vạn!

“Đúng, tuyệt không thích.” Dư Tư Nhạc chống lại ánh mắt ông ta, thật sự không hiểu nổi hai người này vì một bức tranh sơn dầu mà phải đấu với nhau đến đâu rơi máu chảy.

Du Lăng Thần khiêu khích nhìn về phía Dung Diệu Huy, khóe mắt hơi hếch lên, giống như xen lẫn một tia khinh miệt và tính kế.

Anh nhìn lại Dư Tư Nhạc, bình thản nói: “Không thích thì thôi, lần sau chúng ta chọn cái khác.”

Còn chọn cái khác? Dung Diệu Huy có cảm giác như rơi vào bẫy.

Du Lăng Thần có ý đầu giá! Có ý dụ ông ta mắc câu.

Tiền đối với ông ta không tính là gì, nhưng ông ta không thể nuốt trôi cục tức này.

Buổi đầu giá tiếp tục diễn ra, vật phẩm Dư Tư Nhạc quyền tặng, rất nhanh cũng được đưa lên sàn đầu giá.

Bọn người tổng giám đốc Lưu, tổng giám đốc Tần đều kinh ngạc nhìn mấy lần, sau khi xác nhận mấy vật phẩm kia là của bọn họ tặng lễ nhận tội, sắc mặt hai người đều khó coi. Sau đó suy nghĩ, Du Lăng Thần là loại người nào? Thứ anh không thiếu nhất chính là tiền, bọn họ tặng quà, có thể người ta nhìn chường mắt, cũng là chuyện lẽ phải.

Buổi đầu giá diễn ra suốt bốn giờ, mới kéo màn xuống.

Tổng cộng ba nghìn bốn trăm nhân dân tệ, trong đó không thể bỏ qua công lao cống hiến của Dung Diệu Huy khi đầu giá bức tranh sơn dầu.

Suốt cả buổi đầu giá, sắc mặt Dung Diệu Huy đều lạnh lẽo.

Buổi đầu giá vừa kết thúc, ông ta và Dung Húc theo cửa chính rời đi.

Vừa ra khỏi hội trường, Dung Húc nhìn không được tức giận: “Ông nội, ông làm gì phải lấy lòng Dư Tư Nhạc? con cũng không phải cưới cô ta, không phải chỉ là một đứa con gái thôi sao? Ngoại trừ gương mặt và bộ dáng bên ngoài nhìn không tệ ra, cô ta còn có chỗ nào xuất sắc?”

Lúc trước nếu ông nội không nói muốn cô làm nàng dâu thảo, Dung Húc tuyệt đối sẽ không cúi thấp thân theo đuổi Dư Tư Nhạc.

Dung Diệu Huy xụ mặt thật lâu: “Mày cảm miệng cho tao! Mày biết cái gì? Tao kêu mày làm cái gì, thì mày nghe theo. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày tự mình tặng cho cô ấy 99 đóa hoa hồng! tuổi trẻ đều thích lãng mạn, biết không? Đừng để tao ôm lấy rắc rối. Hoa hồng tao đã đặt trước với cửa hàng bán hoa, mày trực tiếp lái xe đến lấy là được.”

Bóng hai người dần dần đi xa.

Lưu Chí Thành chào hỏi Du Lăng Thần: “Tổng giám đốc Du, lần trước không phải đã nói cùng ăn bữa cơm sao? Bây giờ vừa khéo giữa trưa, cùng đi đi?”

Du Lăng Thần không tìm ra lý do cự tuyệt, cùng với bọn người Lưu Chí Thành, tổng giám đốc Tần đi ra ngoài.

Đương nhiên Dư Tư Nhạc cũng đi theo bên cạnh anh, bọn họ đến một nhà hàng tương đối nổi tiếng.

Ăn một bữa cơm coi như vui vẻ.

Nói chuyện phiếm hơn một giờ, Du Lăng Thần mượn có công ty có việc, dẫn theo Dư Tư Nhạc rời khỏi.

Vừa vào trong xe, Dư Tư Nhạc liền mở miệng nói: “thay vì nói là ăn cơm, còn không bằng nói là xã giao.”

Giao tình trên bàn cơm, có bao nhiêu phần đáng tin?

“Giới thương nghiệp chính là như vậy, hoàn hảo chúng ta có xe đi lại, nếu không chuốc cho em say khướt mới thả em ra.” Du Lăng Thần cài dây an toàn, khởi động xe: “Tiểu Nhạc, em muốn về nhà, hay là theo anh đến công ty?”

Suy nghĩ một chút chủ nhật không có việc gì làm, lần trước đến công ty, Dư Tư Nhạc còn chưa kịp nhìn kỹ xem. Dầu gì cũng là sản nghiệp của mình, biết rõ hơn một chút cũng không sai.

“Em và anh cùng đến công ty đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Lần trước Dư Tư Nhạc đến công ty, náo loạn làm người ta hoảng sợ, còn liên tục đuổi hai công nhân.

Còn lần này cô vừa bước chân vào cửa chính công ty, tin tức lập tức truyền ra ngoài. Mỗi công nhân của từng bộ phận đều dùng máy tính để liên lạc với nhau, hoặc là dùng di động gửi tin nhắn, nhanh như chớp tin tức này lan truyền cả tòa cao ốc.

Tất cả công nhân đều chuẩn bị sẵn sàng như đón quân địch, bày ra thái độ ứng phó với cấp trên, đã dâng lên mười hai phần tinh thần.

Cao ốc tập đoàn Du thị có 26 tầng, mỗi tầng là một bộ phận riêng.

Sau khi Du Lăng Thần giới thiệu đơn giản với cô, thì đưa cô đến phòng làm việc của mình.

“Tiểu Nhạc, nếu em nhàm chán, có thể chơi máy tính.”

Trong phòng làm việc của Du Lăng Thần, có một chồng tài liệu để trên bàn làm việc, còn có một bàn để laptop.

Dur Tư Nhạc “ạ” một tiếng, sau đó đến lấy laptop.

Ánh mắt đảo qua chồng văn kiện trên bàn làm việc, trên đó dày đặt những chữ viết, Dur Tư Nhạc nhìn xong đầu hơi choáng váng. Phần nhiều tài liệu này, đều dùng chữ tiếng anh, Dur Tư Nhạc tùy tiện dịch một câu đều phải mất hai phút, may nhờ anh hai xem qua, không có một từ ngữ nào làm trở ngại.

Lo sợ quấy rầy anh hai làm việc, Dur Tư Nhạc im lặng ngồi chơi đùa trên máy tính một chút, lên mạng tìm đọc truyện cười.

Có lẽ mình cười hơi nhỏ, dường như mỗi câu chuyện đều có thể chọc cười cô, khoe miệng luôn treo nụ cười. Thỉnh thoảng không nhịn được có thể cười ra tiếng.

Dur Tư Nhạc lấy tay che miệng, cố gắng không để mình phát ra âm thanh, nhưng đầu vai cười đến run run.

Du Lăng Thần xem một phần văn kiện: “Muốn cười thì cười đi, đừng ghen, không cần lo lắng sẽ quấy rầy anh.”

“Anh hai, anh làm việc của anh đi.” Dur Tư Nhạc quyết định tắt trang web đi, chuyển sang xem tin tức.

Lúc cô làm bài tập, ghét nhất người khác ngồi một bên tranh luận. Xuất phát từ suy bụng ta ra bụng người, Dur Tư Nhạc không muốn mang đến phiền phức cho anh hai.....

Du Lăng Thần hơi bất đắc dĩ cong khóe môi.....

Lúc anh làm việc, thật không thích người khác phát ra âm thanh gì. Nhưng người kia đối lại là Dur Tư Nhạc..... Anh sẽ không nghĩ như vậy. Thậm chí còn cảm thấy có cô ở bên cạnh, sau khi xử lý văn kiện một mối, lại liếc nhìn cô một cái thì anh lại có thể tràn ngập ý chí chiến đấu.

Loại cảm xúc gió thổi nhà trống này làm Du Lăng Thần cảm thấy thật khó hiểu.

Cúi đầu nhìn mấy phần văn kiện trong tay, may Du Lăng Thần dần dần nhủ chặt lại mấy ngày nay ồn ào huyên náo với tập đoàn Dung thị trong tay anh có không ít công việc cần xử lý. Tồn thất tiền không phải là chuyện lớn. Vào mấy tháng trước, anh phát hiện trong hạng mục của tập đoàn Dung thị có vài chỗ bị bại lộ.

Địa vị của tập đoàn Du thị bây giờ là dựa vào người nhiều đời nhà họ Du dốc sức làm nên, làm đến nơi đến chốn, thâm căn cố đế.

Mà tập đoàn Dung thị lại nóng lòng cầu xin, vì lợi ích trước mắt, căn bản không để ý đến sự phát triển lâu dài của công ty. Ý vào sự hợp tác với tập đoàn Du thị, muốn nhiều tiền một chút, đem một số lỗ hồng rõ ràng làm như không thấy.

Nếu tiếp tục như vậy, lỗ hồng này ngày càng lớn hơn, cuối cùng biến thành tình trạng không thể vãn hồi được.

Cắt đứt hợp tác với bọn họ khi chưa muộn, không đơn giản là bởi gì Dung Húc chọc tức anh, anh cũng từng phân tích hoàn cảnh quá lớn, cuối cùng mới làm ra loại quyết định như vậy.

.....

Bên ngoài cửa sổ sát đất, ánh mặt trời chiếu vào từ từ thay đổi phương hướng.

Ban đêm đã đến, khắp các đường phố đều sáng đèn.

"Tiểu Nhạc, đi thôi." Du Lăng Thần đem phần văn kiện để vào trong ngăn kéo, rồi cầm lấy túi công văn đến bên ghế sofa.

Dur Tư Nhạc nhanh chóng đứng lên, rồi khép laptop lại.

'Anh hai, bây giờ mấy giờ rồi?'

"Bây giờ, đêm nay chúng ta ra ngoài ăn." Du Lăng Thần đến thang máy, ấn vào nút.

Lại đi đến khách sạn Hoài Hương, Du Lăng Thần gọi đầu bếp chuẩn bị một vài món hải sản. Lần trước khi ăn cơm ở khách sạn nghỉ phép, Du Lăng Thần nhìn ra được Dur Tư Nhạc rất thích ăn hải sản.

"Ăn của đi," Du Lăng Thần gấp thức ăn cho cô.

Trong miệng Dur Tư Nhạc bỏ xương cá chỉ gật đầu với anh, không thể nói chuyện.

Sau khi lấp đầy bụng, Dur Tư Nhạc thỏa mãn liếm liếm cánh môi.

Du Lăng Thần đứng lúc nhìn thấy động tác này của cô, thu vào trong mắt, chỉ thấy khoe miệng cô lộ ra đầu lưỡi màu hồng tràn đầy hấp dẫn, như mời gọi người khác hôn nhau.

Yết hầu Du Lăng Thần căng thẳng, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, đứng lên nói: "Anh đi vệ sinh một chút."

Vì sao... Anh có thể sinh ra loại cảm giác khó có thể không chế như vậy?

Bóng lưng anh có chủ hoảng hốt lúng túng.

Dur Tư Nhạc sững sờ nhìn anh hai cách ly mình mà không rõ nguyên nhân.

Cầm lấy khăn lau vết bẩn ở khoe miệng, Dur Tư Nhạc dựa lưng vào ghế ngồi. Nghĩ đến đi Luru còn chưa đến giờ tan tầm, có thể gặp mặt một chút.

cô hỏi phục vụ phòng bếp ở đâu, Dur Tư Nhạc đi qua một đường hành lang rồi đứng trước cửa phòng bếp.

Vừa định đẩy cửa đi vào, có một nhân viên chặn đường cô lại: "Chỗ này người không liên quan thì không được vào."

Dur Tư Nhạc cũng biết có nhiều phòng bếp cấm người ngoài đến tham quan, tuy rằng khách sạn Hoài Hương thuộc sản nghiệp của nhà mình, nhưng cô không muốn có nhiều điều khó như vậy.

"Tôi đến tìm người, cô có biết đi Luru Chăm Tâm ở đâu không?" Dur Tư Nhạc là điển hình mặt trái xoan, lông mi dài, đôi mắt to tròn, rất đáng yêu động lòng người.

Nhân viên mặc bộ lễ phục màu trắng, chỉ nhìn vẻ mặt đáng yêu của Dur Tư Nhạc, giọng nói lập tức dịu dàng lại: "A, cô nói là người mới đến sao? Bà ấy đang làm việc, cô tìm bà ấy sao? Tôi đi vào chuyển lời giúp cô."

"Cảm ơn cô." Dur Tư Nhạc lễ phép nói lời cảm ơn.

Người nhân viên kia mở cửa đi vào, rất nhanh lại đi ra còn có đi Luru đi sau lưng cô ta.

Bà vừa nhìn thấy Dur Tư Nhạc, thì ngạc nhiên hô to: "Tiểu thư, sao người lại đến đây? Du thiếu biết không?"

"Con và anh hai cùng đến đây, đi Luru, đi làm việc ở đây có hài lòng không?" Tốt xấu gì đi Luru cũng là người thứ hai cô nhìn thấy sau khi trọng sinh, dù sao đây lòng cũng sinh ra một loại cảm giác khác với người thường.

Đi Luru mặt tràn đầy tươi cười: "Ở đây mọi người đều quan tâm tôi."

Tuổi của bà cũng bước sang tuổi trung niên rồi, thật vất vả mới có thể kiếm được một công việc tốt, trong lòng cao hứng khỏi phải nói... Lại làm hơn mười năm, có thể lãnh tiền lương về hưu, cô đối với Du thiếu và tiểu thư tràn đầy cảm kích.

Dur Tư Nhạc nói chuyện một lúc với đi Luru, đến khi ngoài hành lang truyền đến giọng nói của Du Lăng Thần: "Tiểu Nhạc."

Giọng nói trầm thấp dồi dào từ tính, từng chữ đều rất có lực, như muốn va vào lòng người.

"Chúng ta cần phải trở về." Hai tay Du Lăng Thần để trong túi quần, ánh mắt sâu thẳm sắc bén.

Dur Tư Nhạc vẫy vẫy tay với đi Luru, nói hẹn gặp lại rồi chạy đến bên cạnh Du Lăng Thần.

Luru Chăm Tâm nhìn hình ảnh hai người đi cạnh nhau, nhưng cảm thấy có vài phần hài hòa đẹp đẽ không nói nên lời. trên hành lang nhỏ vang lên tiếng bước chân cộp cộp, bóng dáng hai người kéo dài thật dài, như muốn đi đoạn đường này, đi đến già, đi đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chủ nhật đi qua, Dur Tư Nhạc lại đến trường đi tiếp tục việc học.

Còn chưa đến cửa lớp, đã nghe thấy bên trong một trận ồn ào.

“A.....Nhân vật chính đến rồi!”

Không biết người nào hô to một tiếng.

Dư Tư Nhạc vừa bước vào cửa, bỗng nhiên có một người đem bó hoa đến trước mặt cô, Dung Húc hát cao giọng: “Cho phép.....Tặng hoa hồng cho bạn, 99 đóa, bắt đầu từ giờ phút này, tôi chính thức theo đuổi bạn.”

Các bạn học đứng xung quanh đều la hét chói tai.

Ở trong trường học, Dung Húc có thể nói là một nhân vật làm mưa làm gió. Không ai mà không biết cậu ta là một tên nhà giàu có tiền? mỗi ngày đều có người nhìn chăm chú cậu ta, phần đông là các nữ sinh.

Dĩ nhiên có rất nhiều người reo hò, nhưng ở lớp rồi, có những nữ sinh về mặt thương tâm nhìn thấy một màn này.

Trên cánh hoa hồng còn dính nước mưa, tất nhiên cũng có thể là do người ta phun nước lên. Tóm lại, nhìn qua rất đẹp.

Ánh mắt Dư Tư Nhạc nhìn hoa hồng từ từ chuyển sang mặt Dung Húc, giọng nói không lạnh không nhạt: “Cậu thích tôi là chuyện của cậu, không liên quan gì đến tôi, xin cậu lấy lại hoa hồng của cậu.”

Cô không có hứng thú yêu sớm với tên tiểu tử náo loạn này. Hơn nữa Dung Húc là người thế nào cô cũng đã biết. Cùng cậu ta ở chung một chỗ là muốn đắm chìm trong trụy lạc sao?

Trong nháy mắt Dung Húc bị Dư Tư Nhạc khinh thường, hung hăng kích thích. Nhưng ông nội đã từng cảnh cáo cậu ta, cho dù bị khinh bỉ dồn vào sát vách, cũng không được tức giận với Dư Tư Nhạc, không theo đuổi được Dư Tư Nhạc, cả đời này cậu đừng mơ tưởng quyền thừa kế nhà họ Dung. Còn nói cái gì ba cậu mới bốn mươi tuổi, nếu cậu không nghe lời ông nội, ông nội sẽ bảo ba cậu sinh con trai khác.

Đem hoa hồng đặt lên chỗ ngồi của Dư Tư Nhạc, Dung Húc nói: “Tôi sẽ không buông tay, tôi sẽ dùng hành động chứng minh.....Tôi thích bạn.”

Dư Tư Nhạc nhìn cũng không nhìn một cái, cầm lấy bó hoa hồng đi đến cửa phía sau phòng học.

Dung Húc cho rằng cô bị làm cho cảm động, rất nhanh sẽ nhận lời tỏ tình của mình.

Cũng không nghĩ đến Dư Tư Nhạc sẽ đi vứt bỏ, cô đem hoa hồng vứt vào trong sọt rác: “Dung thiếu gia, xin đừng vứt rác lung tung.”

Nói xong, lập tức quay lại chỗ ngồi, mở sách ra đọc.

Dung Húc tức giận đen mặt lại, đẩy những người đang xem náo nhiệt xung quanh ra, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Vì chuyện Dung thiếu tỏ tình bị từ chối, không đến hai tiết, tất cả các khóa đều biết.

Dung Húc thật đúng là quyết tâm muốn theo đuổi Dư Tư Nhạc, mỗi buổi sáng tự mình đem đến một bó hoa, trong trường học không ngừng náo nhiệt bởi vì có cậu ta, ngay cả ảnh chụp Dư Tư Nhạc cũng bị đám học sinh nhiều chuyện kia đăng lên tạp chí của trường.

Mỗi ngày sau giờ học, Dư Tư Nhạc đều có thể nghe rất nhiều học sinh bàn tán về đề tài này.

Có nhiều nữ sinh đứng về phía Dung Húc, nói Dung Húc là một người si tình tuyệt thế. Nếu có một nam sinh nào mỗi ngày chịu tặng cho họ 99 đóa hoa hồng, các cô sẽ lập tức đồng ý kết giao.

Về phần Dư Tư Nhạc mỗi ngày đem hoa hồng vứt đi, suýt chút đã làm cho đám nữ sinh kia chảy nước bọt. không ít người nói cô khác người, cậu được con rùa vàng tốt như vậy, mà còn phải giả vờ thanh cao làm gì.

Nếu không lo lắng vấn đề hình tượng, Dư Tư Nhạc thật muốn chửi to vào đám nữ sinh kia, một đám các người đều bị mù mắt rồi sao? Tình cảm của Dung Húc sẽ chân thành sao? Nếu cậu ta thật tâm thích một người, có ép buộc người đó cần thuốc uống rượu không?

một đám hồ đồ chỉ biết nhìn bề ngoài!

.....

Từ sau khi thân phận Dư Tư Nhạc đã sáng tỏ trong buổi đấu giá, Du Lăng Thần phái A Bru và ba người vệ sĩ phụ trách đưa Dư Tư Nhạc đi học. Đồng thời cũng quan sát chặt chẽ những chuyện Dư Tư Nhạc xảy ra trong trường.

trên bàn làm việc, một đồng ảnh chụp nằm khắp cả bàn

Trong tay Du Lăng Thần nắm chặt bức ảnh Dung Húc tặng hoa, ánh mắt lạnh lẽo thật đáng sợ.

Dung Diệu Huy! Tính toán không sai! Mỗi bước đều tính toán rất kỹ.

Nhưng mà chỉ cần có Du Lăng Thần tôi ở đây, ông tưởng muốn gì được đó, cả đời cũng không nắm trong tay được cái gì.

.....

Bóng đêm như nước, bầu trời muôn ngàn ánh sao lộng lẫy treo đầy bầu trời đêm.

Mấy ngày nay, Dư Tư Nhạc ở trường học bị những chuyện này làm cho tâm tư rối loạn như trời tối. Cầm cây viết trong tay muốn làm bài tập nhưng tâm tình không yên tĩnh được.

Ngồi bút trên trang giấy nháp vẽ loạn lung tung.

"Tiểu Nhạc, bản giấy nháp rách rồi, đổi tờ khác đi." Du Lăng Thần đang viết bản kế hoạch, giơng mắt nhìn thấy vẻ mặt Dư Tư Nhạc như đi vào cõi tiên, cố ý gọi cô một tiếng kéo suy nghĩ cô lại.

Dư Tư Nhạc cúi đầu thấy trên mặt bản giấy nháp rách nhiều lỗ lớn, vẻ mặt ngượng ngùng, nhanh chóng vứt bỏ.

Nhớ đến lời nói của chủ nhiệm lớp hôm nay, Dư Tư Nhạc chần chừ một lát rồi hỏi: "Anh hai, ngày mai anh có rảnh không?"

"Có việc gì?" Anh ngồi trên ghế xoay, ánh mắt nhìn về phía Dư Tư Nhạc.

"Ngày mai họp phụ huynh....." Dư Tư Nhạc biết anh hai bận rộn công việc, nói chuyện không có sức lực: "Nếu anh hai không thể đi, có thể gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp không?"

Thi giữa học kỳ đã qua, lớp tổ chức họp phụ huynh, muốn thảo luận về vấn đề học sinh.

Dư Tư Nhạc chỉ có một mình Du Lăng Thần là người thân. Trung Quốc có câu tục ngữ "anh cả như cha", ngoại trừ Du Lăng Thần ra, Dư Tư Nhạc không nghĩ ra người thứ hai. Nhà họ Du cũng có người thân khác, nhưng mà anh em cô bác gì đó cô lại không biết.

"Ai nói anh không thể đi?" Du Lăng Thần buông bản kế hoạch xuống, mười ngón tay đan vào nhau đặt bên hông, nhìn Dư Tư Nhạc hỏi: "Họp phụ huynh chỉ có nửa ngày, cho dù anh bận rộn, cũng sẽ bớt chút thời gian đi chứ."

Bây giờ giáo viên đều thích đối xử khác nhau với học sinh. Bạn có tiền có thế, nếu thành tích học tập không tốt, họ sẽ chiều cổ vài phần. Nếu cái gì cũng không có, xem người trong nhà đối xử coi trọng bạn với trình độ gì. Ngay cả người nhà đều khinh thường bạn, giáo viên sẽ coi trọng bạn mới là lạ.

"Cảm ơn anh hai." Dư Tư Nhạc tặng thêm một nụ cười tươi.

Trọng sinh ở nhà giàu, Dư Tư Nhạc không cảm thấy vui vẻ nhiều, chỉ là có nhiều tiền hơn một chút mà thôi. Thứ làm cho cô vui vẻ nhất chính là, kiếp này cô có người thân, hơn nữa người này còn rất tốt với cô, đều lo lắng cho cô ở mọi nơi.

Chỉ cần nghĩ đến, cho dù thời gian còn một giây cuối cùng, cô cũng muốn ở cùng với anh hai.

Từng ngày trôi qua thật nhanh, thời tiết mùa hè luôn rất nóng.

Bảy tám giờ sáng, mặt trời đã lên cao.

Dư Tư Nhạc mặc áo T-Shirt và quần thường đi ở phía trước, giới thiệu sơ lược về trường học cho anh hai nghe, chỗ nào là dãy lầu phòng học, chỗ nào là phòng ngủ.

Ngày hôm nay, trường học mở cửa, lại không cấm người ngoài vào. Rất nhiều học sinh dẫn theo phụ huynh ra vào cổng trường.

Du Lăng Thần vừa xuất hiện trong trường học, lập tức hấp dẫn tầm mắt của nhiều người. Danh tiếng của anh ở thành phố C vang dội, đặc biệt gần đây xảy ra chuyện với tập đoàn Dung thị, thường xuyên xem bản tin tài chính kinh tế có thể thấy hình ảnh của anh và Dung Hiệu Huy.

Hai người vừa đi đến lớp của Dư Tư nhạc, phụ huynh học sinh ngồi bên trong phòng học đều nhìn về phía cửa.

"A! Đây không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Du thị sao? Anh ta lại tự nhìn đến đây họp phụ huynh?"

"Nghe nói hai tập đoàn lớn này trở mặt, gần đây đấu nhau càng lợi hại, trên báo đều đưa tin mỗi ngày."

"Anh ta đẹp trai hơn ảnh chụp trên báo."

.....

một loại tiếng nghị luận bùng nổ trong phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

“Anh hai, em ngồi ở đây.” Dư Tư Nhạc dẫn anh đến bên chỗ cô ngồi.

Xếp ở vị trí thứ ba, vị trí này tầm nhìn rất tốt.

Trên bàn học có nhiều sách giáo khoa và sách bài tập, Du Lăng Thần tùy ý cầm một quyển lên rồi lật qua lật lại.

Chữ viết của Dư Tư Nhạc cũng sạch sẽ như bản thân cô, hơn nữa còn rất đáng để xem lại.

Lớp học ồn ào liên tục nửa giờ, chủ nhiệm lớp mới chậm trễ có mặt.

“Cảm ơn mọi người trong lúc cấp bách đã dành chút thời gian đến tham gia họp phụ huynh.” Chủ nhiệm lớp là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đã có chồng, một ánh mắt đen, bộ dáng giỏi giang nghiêm túc: “Xin mời các bạn học trong lớp nhanh chóng ra ngoài.”

Trong phòng học có tổng cộng mấy chục mét vuông, nếu tất cả học sinh và phụ huynh ở trong này, chẳng phải bị chen chết rồi sao?

Mỗi lần họp phụ huynh, phòng học đều dành chỗ ngồi cho các phụ huynh, mà chủ nhiệm lớp là người tổng kết biểu hiện của học sinh ở học kỳ này, người nào xuất sắc, người nào tệ.

Còn tưởng mấy ngày nay Dung Húc đều đến quán quít làm phiền, Dư Tư Nhạc lo sợ cô giáo chủ nhiệm sẽ nói cô “yêu sớm”, tâm có chút hoảng loạn muốn ở lại nghe một chút, lại không chịu được tầm mắt của cô chủ nhiệm hồi thúc đuổi ra ngoài.

“Anh hai, em ở bên ngoài chờ anh.” Dư Tư Nhạc nói xong câu đó, xoay người ra khỏi phòng học.

Nhìn thấy toàn bộ học sinh đều ngoan ngoãn ra ngoài, chủ nhiệm lớp mới bắt đầu lên tiếng. Ánh mắt lơ đãng quét đến vị trí Du Lăng Thần ngồi ở giữa, không thể tin được đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Du thị sẽ xuất hiện ở lớp học của em gái mình.

“Thành tích cuộc thi giữa học kỳ, tôi tin chắc rằng mọi người đã xem qua rồi. Lớp chúng ta đều đứng đầu, trung bình thành tích của Dao Dao đều đứng đầu các lớp. Nhưng luôn có những học sinh khác ko chịu nỗ lực, đều thích ở sau lớp tán dóc. Miệng của chủ nhiệm lớp luôn khép mở, sau đó điểm danh phê bình một vài học sinh, đổi thành về mặt những phụ huynh tới thăm, ngưng ngừng ngắn đầu lên.

“Tất nhiên, trong lúc này có những học sinh tiến bộ rất nhanh, học sinh Dư Tư Nhạc còn tốt hơn trước. Dựa theo danh sách tên của 20 bạn đứng cuối lớp, hi vọng mọi người có thể nói lại với người nhà của những đứa trẻ này, không chỉ ở lớp phải nỗ lực học tập, sau mỗi tiết, cũng cần phải tốn nhiều thời gian về mặt học tập.”

Dư Tư Nhạc luôn ghé vào bên ngoài cửa lớp để nghe lén, nghe thấy giáo viên khen ngợi mình, vỗ mạnh vào môi, nói thầm, thành tích của cô không thể tăng lên sao? Mỗi ngày anh hai đều ôn tập cho cô, môn tiếng anh, toán, lý, hóa và các môn khác.

Sau khi giáo viên chủ nhiệm nói ra vài điểm, trong lớp đều không một tiếng động, yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Chủ nhiệm lớp nói đến miệng đắng lưỡi khô, hắng giọng một cái: "không biết mọi người trong lớp chúng ta có đề nghị gì không?"

Rất nhanh phía dưới vang lên tiếng thảo luận.

Trong hành lang có vài học sinh đi tới đi lui, đều nghi ngờ nhìn về phía Dư Tư Nhạc vài lần. Trong mắt mỗi người đều viết "Họp phụ huynh có cái gì dễ nghe?" làm gì dính chặt vào cánh cửa, bộ dáng muốn chui vào trong đó.

Dư Tư Nhạc giả vờ như không phát hiện, nói thầm trong lòng, không phát hiện qua có người nghe lén sao? cô cũng sợ giáo viên chủ nhiệm lớp nói chuyện kia.

"Giáo viên Mã đúng không?" một giọng nói quen thuộc vang lên, truyền vào lỗ tai Dư Tư Nhạc.

Tìm Dư Tư Nhạc nhảy lên cở họng, lỗ tai kề sát cánh cửa càng kề sát hơn nữa.

"không biết đối với chuyện học sinh yêu sớm, trường học các người xử lý thế nào?" Giọng nói Du Lăng Thần luôn lạnh lẽo, lúc anh vừa mở miệng, trong phòng học càng thêm yên tĩnh.

Lúc trước Dư Tư Nhạc có thể lấy thành tích thối nát này tiến vào lớp đứng đầu, tất cả là vì Du Lăng Thần đóng một số tiền học phí lớn với giáo viên. Vị nhân nhân này đứng ở chỗ nào, cũng làm cho mọi người kính sợ.

trên trán chủ nhiệm chảy mồ hôi lạnh, rút khăn giấy ra lau chùi. Gần đây mỗi ngày Dung Húc đều tặng hoa hồng, ồn ào náo nhiệt như thể có giáo viên nào mà không biết cậu ta theo đuổi Dư Tư Nhạc? Nhưng mà Dung Húc cũng là thiếu gia của một tập đoàn lớn, người như vậy đội ngũ giáo viên này làm sao quản lý được chứ?

"yêu sớm ảnh hưởng đến việc học tập. Học sinh Đỗ Tuyệt yêu sớm." Chủ nhiệm lớp nói dứt quãng, không thể đắc tội với vị tổng giám đốc Du trước mắt này! cô đứng trên bục giảng, lại không thể che giấu lòng tâm nói "có thể yêu sớm."

Bên dưới có nhiều phụ huynh nhìn cô, nếu cô nói ra những lời này, có thể bị nước miếng phun chết.

Trái tim Dư Tư Nhạc đập cuồng loạn, đơn thuần là bị anh hai dọa sợ hãi, nhất định anh hai đã biết cái gì rồi! Anh đang nói quanh co chuyện Dung Húc tặng hoa.

"Giáo viên Mã nói vậy tôi cũng yên tâm. Nghe nói có một học sinh quấy rầy Tư Nhạc nhà tôi. Hy vọng giáo viên Mã có thể chú ý nhiều một chút. Tôi để Tiểu Nhạc ở đây lên lớp, là muốn cho cô ấy có một hoàn cảnh học tập tốt, giả vờ như các người không làm được điểm ấy, tôi nghĩ muốn....Tôi có cần đổi trường học cho Tiểu Nhạc." Cả người Du Lăng Thần khí thế làm cho người khác phải sợ hãi, nói những lời không làm cho người khác cự tuyệt.

Mồ hôi của giáo viên Mã chảy như nước, cô treu chọc ai rồi hả? Nếu vị thần tài Du Lăng Thần này đi rồi, hiệu trưởng sẽ giận chó đánh mèo lên người cô, chắc chắn chén cơm cũng không thể đảm bảo được.

Chỉ có thể nịnh nọt đồng ý: "Tổng giám đốc Du ngài yên tâm, Dư Tư Nhạc là học sinh của lớp tôi, chắc chắn tôi sẽ chịu trách nhiệm."

"Ừ, vậy là tốt." Giọng nói Du Lăng Thần hơi chậm chạp: "Tin rằng phụ huynh ở đây cũng không đồng ý con mình ở trường học bị người khác quấy rầy."

Những người khác đều ra sức hùa theo.

Bọn họ bỏ số tiền lớn cho con mình đến đây đi học, chứ không để cho bọn chúng đến đây yêu đương!

Trải qua một trận âm ỉ, chủ nhiệm lớp thấy nói chuyện hơi khó khăn. Đặc biệt không đối diện với ánh mắt lợi hại của Du Lăng Thần, cô suyt chút nữa đã cá lắm. cô nhận lớp tám năm, đây là lần đầu tiên luống cuống như vậy, biểu hiện giống như giáo viên thực tập chuẩn bị ra trường.

Ngoài cửa, hai chân Dư Tư Nhạc đã lạnh lẽo. cô cắn chặt răng, trong lòng ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Dung Húc mấy lần.

Bỏ chuyện hoa hồng này! thật không biết làm sao Dung Húc coi trọng mình chứ? Trong trường học có rất nhiều cô gái đẹp hơn mình, cô cũng không thừa nhận mình có ưu điểm gì có thể hấp dẫn Dung Húc.

Hộp phụ huynh tiếp tục diễn ra hơn mười phút nữa, cánh cửa đóng chặt này bỗng nhiên mở ra.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng đứng thẳng người, giống như cô gái ngoan ngoãn đứng bên ngoài.

Chủ nhiệm lớp nhìn cô một cái, cúi người đi vòng qua bên người cô, đi về phía hành lang cuối cùng.

Du Lăng Thần bước đến, đi đến trước mặt cô: "Ra ngoài ăn cơm, hay là về nhà ăn cơm?"

"Về nhà." Dư Tư Nhạc rầu rĩ trả lời.

Cố ý xào món đặc biệt nhất, chột dạ muốn lấy lòng Du Lăng Thần.

Dung Húc tò mò cô, cô có gì sai chứ? Theo lẽ thường, cô đúng là hợp tình hợp lý mới phải. Nhưng mà Dư Tư Nhạc cảm thấy trong lòng rất lạ, rất không muốn anh hai biết chuyện này.

Dư Tư Nhạc còn chưa nghĩ ra nên mở miệng giải thích thế nào, Du Lăng Thần lại giành nói trước với cô: "Sau này em cố gắng cách xa Dung Húc một chút, ít tiếp xúc với người của nhà họ Dung thì càng tốt."

Dư Tư Nhạc sững sờ gật đầu: "đã biết, anh hai."

cô cũng không muốn dây dưa với Dung Húc.....Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Dung Húc đều mặt dày mày dạn tự mình tìm đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sau khi ăn cơm xong, Dư Tư Nhạc phụ trách dọn dẹp chén đĩa.

Rửa chén xong, hai tay lau chùi sạch sẽ vào tạp dề, đi ra khỏi phòng bếp.

Anh hai đang ngồi trước ti vi xem tin tức phát sóng buổi trưa.

Dur Tur Nhạc cũng đến gần để xem, hai người đều ngồi trên ghế sofa. Dur Tur Nhạc ôm lấy gối ôm, cầm đặt trên gối, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

Trong tin tức đưa tin chỗ nào có sự cố giao thông, chỗ nào lại cháy, còn có quốc ra làm ra cái cách mới, cùng với phương châm truyền đạt xuống cấp dưới.

Tin tức phát sóng 20 phút, mới kết thúc.

“Xin chào các bạn xem đài, tin tức lần này đã kết thúc, cảm ơn các bạn xem đài.” Người dẫn chương trình nói câu cuối xong, sau đó tin tức chuyển sang quảng cáo.

Dur Tur Nhạc theo thói quen cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển kênh.

Bỗng nhiên nhìn thấy một bộ phim cổ trang được chiếu gần đây, thì dừng lại xem, muốn xem diễn biến một chút.

Hình ảnh lúc đầu xem như bình thường, sau vài phút, trong màn hình nam nữ chính hôn nhau nồng nhiệt, nam chính ôm eo nhỏ của nữ chính, đảo mắt lần đến bên giường. Làn mưa mỏng che phủ, mờ mờ ảo ảo có thể nhìn thấy nữ chính trần trụi dán chặt vào nam chính.

Tiếng người rên khe khẽ, trong căn phòng khách trống rỗng như được phóng to gấp bội.

Dur Tur Nhạc xấu hổ đỏ mặt, dựa vào em gái cô! Cô đừng phải vận rủi nào đây! Cùng anh hai xem phim truyền hình, lại có thể gặp cảnh mãnh liệt như thế.

Nếu lúc này chỉ có một mình Dur Tur Nhạc ở nhà, nói không chừng cô có thể xem nhiều một chút, nghiêm túc chăm chú đánh giá đáng người nam nữ chính như thế nào. Nhưng mà.....Anh hai đang ngồi bên cạnh cô! Cô nam quả nữ sống chung một nhà, cũng giống như xem phim truyền hình AV, không khí nơi đây xấu hổ không nói nên lời.

Dur Tur Nhạc vội trộm nhìn nghiêng anh hai, sắc mặt anh không thay đổi, hung hăng nhấn nút chuyển kênh khác.

“Tiểu Nhạc, ở trường có mở khóa học sinh lý không? Nhìn hai má Dur Tur Nhạc đỏ bừng, Du Lăng Thần hỏi cô.

A! Dur Tur Nhạc ngạc nhiên trừng to hai mắt, áp úng nửa ngày: “Không có đi.....” Sau khi cô trọng sinh, đến nay chưa mở lớp học sinh lý, cô không biết có chương trình học đó hay không.

Lời này nghe vào tai Du Lăng Thần, lại đổi thành ý khác: “Con người sau khi trưởng thành, đều sẽ có kinh nghiệm chuyện nam nữ. Loại chuyện này không thể trốn tránh được, khi phải đối mặt thì phải nhìn thẳng vào nó. Em cũng sắp tròn mười tám tuổi, có một vài việc em cũng nên hiểu.”

Gương mặt Dur Tur Nhạc càng đỏ hơn.

Anh hai, anh tự dạy cho em gái mình một khóa học sinh lý sao?

Anh nói những lời này sao mặt không đỏ tim không đập loạn chứ?

Dur Tur Nhạc cảm thấy da mặt cô quá mỏng, nhẹ nhàng đâm vào một chút sẽ phá vỡ.

Du Lăng Thần đứng lên đi lên lầu hai.

Dur Tur Nhạc cho rằng cuối cùng cũng phá tan bầu không khí xấu hổ này.

Khoảng hai phút sau, anh hai lại xuất hiện trước mặt cô.

Đưa hai cái đĩa CD Du Lăng Thần nói chuyện với giọng rất nghiêm túc: “Cầm xem, sau khi xem xong, em sẽ hiểu rõ chuyện gì xảy ra.”

Dur Tur Nhạc như phát sốt, gương mặt cô còn đỏ hơn quả táo chín, chậm chạp nhận hai cái đĩa CD.

Bên ngoài đĩa CD còn có hình ba cô gái lỏa thể, bày các loại tư thế mị hoặc, khiến người xem máu phải dâng trào.

Có lẽ biết cô gái này xấu hổ, Du Lăng Thần sờ đầu cô, cầm lấy áo khoác trên ghế sofa: “Anh về công ty, buổi chiều em xem cái này đi.”

Dur Tur Nhạc có một xúc động gấp trở ngại!

Kiếp trước cô chưa từng xem phim AV, nhưng chưa từng có một lần mắt mặt giống như hôm nay.

Ánh mắt lại dừng trên hình hai cô gái người Mỹ trên hai cái đĩa CD.

thì ra anh hai thích mẫu người Châu Âu.

một ngày trôi qua như dòng nước chảy, một đi không trở lại.

Từ sau khi họp phụ huynh, cô giáo tìm Dung Húc nói chuyện chuyện tặng hoa cho Dư Tư Nhạc dần dần trời yên biển lặng.

Vào sáng sớm một ngày, Dư Tư Nhạc vừa đến trường học đã bị Dung Húc cản đường ngay cửa lớp.

"Dư Tư Nhạc, tôi không tặng hoa, không có nghĩa là tôi sẽ không buông tha chuyện theo đuổi em. Sau này mỗi ngày, sáng chiều tôi sẽ ở cửa lớp học chờ em đến rồi nói với em một câu "tôi thích em", cho đến khi em đồng ý làm bạn gái tôi mới thôi." Dung Húc một tay chống bên cửa sổ, nở nụ cười với Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc lầm bầm: "Bệnh thần kinh."

Loại thù đoạn quần quýt làm phiền theo đuổi nữ sinh này, có lẽ đối với người khác sẽ có tác dụng. Nhưng một khi đến Dư Tư Nhạc, chắc chắn phải gặp trở ngại, cô ghét nhất loại người như con ruồi suốt ngày làm phiền cô, hơn nữa còn nói câu "tôi thích em", làm như vậy lời nói thật không có ý nghĩa.

"Em vừa mới nói cái gì?" Dung Húc gãi gãi lỗ tai, không nghe rõ Dư Tư Nhạc lầm bầm cái gì.

Mỗi ngày đều từ chối cậu tặng hoa hồng, làm hại bạn bè cậu nói thành không có phụ nữ thì đàn ông không sống được. Cậu cũng không thích tặng hoa hồng, giống như một tên ngốc tìm niềm vui cho con gái. Nhưng đây là mệnh lệnh của ông nội, anh chỉ có thể làm theo.

Ngày hôm qua hiệu trưởng đến nhà nói chuyện với ông nội cả một buổi trưa, cuối cùng ông nội mới lui một bước, quyết định không để Dung Húc tiếp tục tặng hoa. Bảo Dung Húc lúc yêu phải cố gắng khiêm tốn, không để người khác chửi mình.

"Tôi không nói cái gì." Trừ phi Dư Tư Nhạc là một tên ngốc, mới có thể lặp lại lời nói một lần nữa, "nếu không có chuyện gì, bạn có thể đi rồi."

Dư Tư Nhạc vòng qua người cậu ta đi vào lớp học.

Bỗng nhiên, Dung Húc cảm thấy Dư Tư Nhạc không phải là một người đáng ghét, nếu cô không cự tuyệt cậu, cậu sẽ nghiêm túc nói chuyện yêu đương với cô.

"Tôi ở lại với em." Dung Húc quyết tâm muốn theo đuổi Dư Tư Nhạc đến cùng, nếu không ông nội sẽ lột một lớp da của cậu.

Dư Tư Nhạc mặc kệ cậu ta, cô đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, muốn mở ngăn kéo lấy sách giáo khoa ra.

Bàn tay vừa mới đưa vào đụng phải một thứ cứng rắn lạnh như băng, cô sợ hãi nhanh chóng rút tay về.

Dung Húc nhìn bộ dạng sợ hãi của cô thì hoảng hốt: "Như thế nào?"

Dư Tư Nhạc bình tĩnh tay lại mò vào trong ngăn kéo đem cái thứ đồ vật kia ra.

Chất lỏng sền sệt dính đầy bàn tay Dư Tư Nhạc, mà trên vạ kia dính đầy lông lá.

Là một con gà chết!

trên cổ gà có một vết máu, nhìn ra được người giết gà không bình thường, máu tươi nhuộm đỏ cả con gà, toàn bộ ướt nhẹp bộ dạng khủng bố làm người ta sợ hãi.

Tất cả học sinh trong lớp học nhìn thấy một màn này, đều sợ đến mức thét chói tai.

Dung Húc hai mắt mở to, cũng bị một màn này dọa sợ hãi.

So với hàng loạt học sinh chưa thấy qua mùi máu tanh, có vẻ Dư Tư Nhạc phản ứng rất bình tĩnh.

Vứt con gà chết trên mặt đất, lục sách giáo khoa trong ngăn kéo ra. Có rất nhiều quyển sách nhuộm màu máu, không thể dùng được nữa, Dư Tư Nhạc đáng thương cố gắng ghi chép lại.

"Việc này ai làm?" Dung Húc rất nhanh khôi phục lại suy nghĩ, nhìn về phía lớp học quát to.

Chuyện cậu theo đuổi Dư Tư Nhạc trong trường đều biết! "con mồi" của cậu bị người ta đe dọa, cậu làm sao không tìm người báo thù? Việc này truyền ra ngoài thật mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

“Không biết.....”

“Trong phòng học làm sao có thể có gà chết.....”

“A! Thật khủng khiếp..... Không phải trong trường học có kẻ biến thái chứ?”

Các học sinh khác không ngừng bàn tán.

Dung Húc tưởng rằng sẽ bắt được nữ sinh gọi là lợi hại nhất này, sau đó đánh cô ta một trận.

Trong phòng học ồn ào phát ra tiếng động lớn.

Sau khi Dư Tư Nhạc đem sách giáo khoa ra sắp xếp lại, thì ra trên vẻ mặt đáng yêu nhu thuận kia, lại không có một tia cảm xúc nào. Lúc nghiêm mặt lại có ba phần lạnh lẽo như Du Lăng Thần, cô lạnh lùng nhìn các học sinh khác: “Các người biết hôm qua sau khi tan học, ai đã vào phòng học không?”

Máu trên cổ con gà chết đọng lại không nhiều, rõ ràng đã chết một thời gian, hẳn là hôm qua sau khi tan học, có người cố ý để vào trong ngăn kéo của cô.

Gặp loại chuyện máu tanh này, biểu hiện bên ngoài của Dư Tư Nhạc thật bình tĩnh, không thể bằng bọn thiếu nam thiếu nữ choai choai này được.

Dung Húc cũng cảm thấy Dư Tư Nhạc lãnh lùng vượt qua chuyện này hơn người thường.

“Ngày hôm qua là Lý Duy trực nhật!” Trong các học sinh có một người hô to.

Học sinh tên Lý Duy là một nam sinh nhát gan như thỏ, cậu vừa thấy mọi người nhìn chăm chăm vào mình, sợ đến mức hai chân run rẩy: “Không liên quan đến tôi, hôm qua sau khi tôi quét dọn vệ sinh sạch sẽ xong, tôi liền đi về, tôi thật sự không biết gì hết.”

Dư Tư Nhạc nhìn cậu ta giống như không nói dối, đi đến cửa phòng học nhìn qua nhìn lại. Mấy ngày trước cửa phòng học bị hỏng, chủ nhiệm lớp chưa tìm người sửa lại, trong lớp học đã có người bảo bọn họ đừng để đồ gì quý giá ở lớp.

“Thật ra là tôi không có làm, từ nhỏ tôi nhìn thấy con chuột, đã sợ muốn chết rồi.” Vị nam sinh này gấp đến độ khóc ra tiếng.

Dư Tư Nhạc gật đầu với cậu ta: “Tôi biết là bạn không làm.”

Vừa nghe cô nói những lời này, nam sinh kia cũng bình tĩnh lại, không kích động như lúc nãy.

“Có ai thấy nhân vật nào đáng nghi ngờ vào phòng học, nhớ báo với tôi.” Dư Tư Nhạc lớn tiếng nói với các bạn học sinh, lại nhặt con gà chết lên chuẩn bị vứt bỏ.

Nếu không phải sợ con gà này chết do có bệnh, hoặc là có bệnh khác không sạch sẽ, nói không chừng Dư Tư Nhạc sẽ đem con gà này về làm thịt nấu canh uống.

Giờ phút này, mọi người đều có nhận thức mới về Dư Tư Nhạc.

cô gái này có bề ngoài nhu thuận vô hại, khi có người chọc đến cô, cô tuyệt đối sẽ không sợ hãi lùi bước.

.....

Sau khi trở lại biệt thự, Dư Tư Nhạc không nói chuyện này với anh hai, cô vẫn nấu cơm xào rau giống như mọi ngày.

Du Lăng Thần sao lại không biết? Mỗi ngày sau khi Dư Tư Nhạc tan học, vệ sĩ đều sẽ gọi điện thoại báo cáo với boss, tiểu thư ở trường đã xảy ra chuyện gì.

Du Lăng Thần không đồng ý cách sắp xếp như thế, là xuất phát từ việc không cho ai biết tâm tư của mình. Chỉ thừa nhận mục đích cuối cùng, chủ yếu là để phòng Dư Tư Nhạc ở trường bị khi dễ lại buồn bực không dám nói ra.

Nghe vệ sĩ báo cáo việc Tiểu Nhạc không sợ gà chết mà còn nhặt lên, và việc uy hiếp học sinh khác thế nào, Du Lăng Thần chợt phát hiện anh hoàn toàn không hiểu biết cô gái trước mắt này, cô đôi khi biểu hiện của cô gái này rất mơ hồ, có đôi khi lại nhu thuận động lòng người, có đôi khi thì quyết đoán mê người.

"Ồ trường học có xảy ra chuyện gì không?" Du Lăng Thần lo lắng cho Dư Tư Nhạc không có khả năng giải quyết chuyện này, anh hỏi vòng vèo.

Dur Tư Nhạc ngây người trong chớp mắt, ngây thơ vô tội hỏi anh: "không có xảy ra chuyện gì lớn, chỉ là gần đây giáo viên cho bài tập về nhà ngày càng nhiều."

Đến nửa học kỳ sau, các loại bài tập đều dồn dập như bột sóng, từng đợt rồi từng đợt, làm cho người ta không có thời gian nghỉ ngơi.

không muốn nói? Hay là không dám nói?

Du Lăng Thần theo bản năng tin tưởng người trước mặt, Tiểu Nhạc đã không cầu xin mình giúp đỡ, như vậy cô ấy muốn dựa vào năng lực của mình để giải quyết chuyện này?

Du Lăng Thần bắt đầu chờ đợi chuyện này đến, lại không bỏ qua đề tài này.

"Đĩa CD hai ngày trước anh đưa cho em đã xem xong chưa?"

Dur Tư Nhạc đang ăn cơm bị mắc nghẹn, cô hăm hăm hồ hồ trả lời: "Dạ....Xem, xem xong rồi."

trên thực tế hôm đó Du Lăng Thần vừa đi, cô liền vứt đĩa CD sang một bên.

"thật đã xem rồi?" Du Lăng Thần không tin hỏi ngược lại.

Dur Tư Nhạc đỏ bừng mặt.

Du Lăng Thần tiếp tục nói: "Chuyện nam nữ này không cần phải xấu hổ, sau này nếu liên quan đến sự sinh sản của con người, đây là chuyện thứ nhất con người cần làm. Rất nhiều người thích trốn tránh, thật ra là sai lầm, đối với chuyện này, chúng ta cần phải cư xử nghiêm túc."

Còn phải cư xử nghiêm túc....

Dur Tư Nhạc đỏ mặt đến tận cổ, anh hai hiện tại không chỉ dạy thêm cho cô môn toán, lý, hóa, mà còn muốn dạy cho cô biết thêm kiến thức về sinh lý sao?

Du Lăng Thần tiếp tục nói một tràng về tầm quan trọng của chuyện nam nữ, cuối cùng làm cả người Dur Tư Nhạc không được tự nhiên, bất giác phun ra một câu: "Anh hai, đêm nay em sẽ xem"

"Tiểu Nhạc thật nghe lời." Du Lăng Thần ngừng nói chuyện, vui vẻ khen ngợi.

Đêm đó Dur Tư Nhạc về phòng ngủ, đem đĩa CD để vào laptop rồi xem nửa giờ.

Vì sao không dám xem nhiều? Dur Tư Nhạc cảm thấy sự vận động đầy sống động này hơi ghê tởm. Lại nhìn xuống một chút, cô sắp buồn nôn luôn rồi.

Đầu óc Dur Tư Nhạc cũng không phải là khúc gỗ, làm sao lại không biết "chuyện yêu" này?

Mỗi khi nhớ đến cảnh tượng anh hai đưa đĩa CD cho cô, trong lòng Dur Tư Nhạc cảm thấy rất kỳ quái, liên tục hai ngày, cô không dám nói chuyện với anh hai. Trời vừa sáng thì chuẩn bị điểm tâm, để trên bàn cơm, sau đó lén lút chuẩn bị đi biệt thự đến trường học, ít có cơ hội gặp mặt anh hai.

Đây là lần đầu tiên Dur Tư Nhạc không dám gặp mặt người khác!

Mà người kia lúc nói những lời này, về mặt "anh vì muốn tốt cho em", làm hại Dur Tư Nhạc không thể bác bỏ ý nghĩ.

Dur Tư Nhạc mở ngăn kéo ra một lần nữa, lại là con gà chết!

Tình hình giống ngày hôm trước, duy nhất không giống là Dur Tư Nhạc đã chuẩn bị tâm lý, trước khi đưa tay vào, đã đeo bao tay, không làm dơ tay mình.

"Còn không nghĩ đến ai làm à?" Dung Húc chạy đến nói "tôi thích em", đúng lúc nhìn thấy một màn này.

Dur Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn cậu ta: "không chắc chắn là do đám người hâm mộ của cậu làm trò đùa quái ác, Dung Húc, tôi không biết tôi có điểm nào đáng giả để bạn thích, nếu bạn bằng lòng nói ra, tôi nhất định sẽ sửa, hy vọng cậu bạn đừng luôn xuất hiện trước mặt tôi."

Dur Tư Nhạc nói rất có lý, nhưng đám người hâm mộ Dung húc đứng bên kia, rất nhiều người không thích Dur Tư Nhạc vứt bỏ hoa hồng, trong lòng mỗi người đều tức giận, có thể làm ra chuyện này, thật kỳ quái.

Nhưng không có chứng cứ rõ ràng thì dựa vào cái gì nói các cô làm chứ? Đây chỉ là suy đoán mà thôi.

"Nhưng mà, tôi đúng là thích em, không để tôi nhìn thấy em, tôi khó chịu còn hơn chết." Dung Húc mặt dày biện hộ cho mình.

Ông nội cậu vừa ý nàng dâu Dur Tư Nhạc này, cậu có cách nào khác sao? Chỉ có thể phụng mệnh làm việc.

Chương 31

Buổi chiều có ba tiết, sau khi kết thúc hai tiết, Dư Tư Nhạc ra khỏi phòng học, mốt đi nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh trong trường học có chia phòng, có thể khóa trái từ bên trong.

Người có ba cấp, Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy nhà vệ sinh cuối cùng, nhanh chóng đi vòng. Cô vừa giải quyết xong, nhấn nút xả nước, chuẩn bị đi ra ngoài.....

Bỗng nhiên từ trên đầu một chậu nước lạnh dội xuống.....

Trong chớp mắt, cả người Dư Tư Nhạc đều ướt đầm. Cái lạnh theo làn da vào từng lỗ chân lông, dần dần chui vào trong lòng.

Mùa hè nóng bức nhiệt độ rất cao, nhưng chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, vẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Quần áo ướt nhẹp dính chặt vào da thịt, muốn che đây cảnh nóng cũng không được.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười ha ha, nghe giọng cười hẳn là nam sinh, nhưng không phải của một người.

“Các người là ai?” giọng nói Dư Tư Nhạc không mang theo một cảm xúc nào, lại lạnh như băng, giống như một loại kim loại.

Người bên ngoài không trả lời, chỉ ném một câu “đi mau.”

Chờ sau khi Dư Tư Nhạc mở cửa phòng vệ sinh ra, bên ngoài trống rỗng không có một bóng người, ngoại trừ một thùng nước nằm nghiêng trên mặt đất, không có đồ vật gì phát ra âm thanh.

Tóc dài ướt đầm dính trên gò má, Dư Tư Nhạc vuốt mái tóc ướt che phủ hai mắt, ngửi ngửi trên người, không phát hiện ra mùi lạ. Mấy nam sinh này hoàn toàn không hư hỏng, không hắt nước tiểu hoặc nước rửa chân vào người cô.....

Nếu không lúc này trông Dư Tư Nhạc thêm chật vật.

Bình thường cô ở chung rất tốt, nhưng mà đừng ai chọc vào giới hạn của cô.

Có người khi dễ cô, cô tuyệt đối sẽ không tha, cô chưa bao giờ nén giận vì người khác.

Các người cứ chờ đi! Mối thù này, rất nhanh Dư Tư Nhạc này sẽ tính sổ hết.

Dư Tư Nhạc bước nhanh ra ngoài, vừa đi ra cửa nhà vệ sinh, nhìn thấy Dung Húc đi đến.

Cậu ta như nhìn thấy chuyện kinh người, miệng há to, mắt mở to tràn đầy khiếp sợ.

Dư Tư Nhạc nói với cậu “Đừng nói đỡ.” Nói xong, vòng qua người cậu ta đi về lớp học.

Dư Tư Nhạc đi sát qua người cậu.

Dung Húc nhanh chóng bắt cánh tay Dư Tư nhạc, hung hăng kéo lại.

Dư Tư Nhạc theo bản năng nhủ mảy, còn chưa mở miệng nói hai chữ “buông tay”, Dung Húc đã cởi áo trước mặt cô.

Dung Húc cởi áo T- shirt ra, nhét vào lòng bàn tay cô: “mặc vào đi, thấy sạch hết rồi.”

Cái gì?

Dư Tư Nhạc theo ánh mắt cậu ta nhìn xuống, nửa người trên của cô là mặt áo T – shirt trắng, sau khi bị ướt, nhìn thấy áo lót bên trong một rõ hai ràng. Đường như còn dính chặt vào da thịt, không hề ngăn cản có thể nhìn thấy hình ảnh bên trong.

Dư Tư Nhạc ôm lấy quần áo che chắn trước ngực, nhanh chóng mặc áo vào.

"Có người hắt nước vào em?" Dung Húc nửa thân trên cởi trần, bởi vì thường xuyên vận động, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cơ bắp nổi lên rất rõ ràng.

Đổi lại nếu để cho các nữ sinh khác nhìn thấy cảnh này, đã bị Dung Húc mê hoặc làm đầu óc choáng váng rồi. Đáng tiếc nữ sinh này lại là Dư Tư Nhạc, Dư Tư Nhạc không có hứng thú đối với cậu bé Dung Húc này.

"Ừ." Người này còn đưa áo cho cô mặc làm Dư Tư Nhạc nói chuyện rất ôn hòa.

"Việc này tôi sẽ điều tra giúp em, dám khi dễ người phụ nữ của tôi, tôi nhất định sẽ không để cho bọn họ tốt hơn."

Ánh mắt Dư Tư Nhạc rất lạnh lẽo, lơ đãng từ chối: "Trước tiên, tôi không phải là người phụ nữ của bạn. Tiếp theo, tôi không cần người khác giúp đỡ. Dung Húc bạn không hiểu ý tôi, tôi không đến mức phải ra nông nổi như vậy, nhưng mà sẽ không để cho người khác xâm phạm đến mình. Bạn có thể giúp tôi một lúc, có thể giúp tôi cả đời sao?"

Về điểm ấy, anh hai càng hiểu cô hơn.

Đừng tưởng rằng cô không biết phải vệ sĩ đến, anh hai biết rõ trong trường xảy ra chuyện gì, lại cố tình không ra mặt giúp cô, vì anh biết Dư Tư Nhạc cả đời không muốn núp bóng người khác. Năng lực của cô không mạnh, nhưng mà cô không thiếu tay không thiếu chân, càng không muốn làm đóa hoa trong nhà kính.

Dung húc á khẩu không trả lời được.

Nhìn vào mắt Dư Tư Nhạc, trong đó có vài phần thần thái đặc biệt, dường như có thể động vào tim cậu.

"Cảm ơn bạn đưa quần áo cho tôi." Dư Tư Nhạc không nói gì thêm, cất bước rời đi."

Dung Húc ở trong động bóng rổ của trường, như thường lệ chuẩn bị thay áo chơi bóng, cậu để trần nửa người trên đi lại trong trường học. Sau khi cậu đi tìm quần áo mặc vào, mới chậm rãi quay lại lớp học của mình. Trong đầu vẫn nhớ đến hình ảnh nói chuyện với Dư Tư Nhạc.

Trong lúc lên lớp, bảo vệ không được phép đi lại trong trường. Dù sao nếu tất cả mọi người đều dẫn vệ sĩ trong lúc đi học, cả sân trường sẽ chật chội thêm, lúc nào cũng cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm, cũng không bình thường không tự nhiên được.

Cách trường học không xa chính là cục cảnh sát, rất ít lưu manh dám ở quanh đây mạnh động, thị trấn nhỏ này an ninh rất tốt, loại chuyện gian xảo bắt nạt chưa từng xảy ra.

Cả người Dư Tư Nhạc ướt mem làm rất nhiều người chú ý.

Ngồi trên ghế, nước theo góc áo rơi xuống không ngừng. Rất nhanh, trên mặt đất xuất hiện vũng nước nhỏ.

Trong lớp học yên tĩnh, có thể nghe tiếng nước nhỏ giọt.

Dư Tư Nhạc mặc áo T-shirt màu đen, nhìn hơi buồn cười.

Lạnh.....

Mặt trời còn chưa xuống núi, nhưng cả người Dư Tư Nhạc đều lạnh lẽo, trong lớp học có mờ điều hòa, khí lạnh liên tục phả vào người cô, làm gương mặt Dư Tư Nhạc chuyển từ đỏ bừng sang trắng bệch.

Ngồi trong lớp học 40 phút như một loại gầy vò, từng giây từng phút trôi qua.

Nghe thấy âm thanh chuông tan học vang lên, Dư Tư Nhạc thở phào một hơi như trút được gánh nặng.

Di động để trong túi quần, cũng không bị nước bắn vào bao nhiêu, cô lau màn hình, vẫn có thể dùng được.

Dư Tư Nhạc gọi một cú điện thoại: "Này, A Bru, các anh vào đây với tôi, còn nữa....gọi người mua cho tôi một bộ quần áo mới."

A Bru trong lòng rơi lộp bộp, sợ tới mức không dám cúp điện thoại, liền đi vào trường học.

Lúc anh ta nhìn thấy toàn thân Dư Tư Nhạc ướt đẫm ngồi trên ghế, còn mặc áo T-shirt không phải của cô, sắc mặt càng nghiêm túc: "Tiểu thư, xảy ra chuyện gì rồi hả? Có phải có người khi dễ cô không?"

Dư Tư Nhạc không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ thần nhiên nói: "Các anh ở lại với tôi, tôi có việc muốn cho các anh làm. Các anh cũng biết mấy ngày nay có người cố ý nhắm vào tôi, tôi không muốn ngồi chờ chết, xế chiều hôm nay chúng ta bắt người lại."

Lần này bọn họ dám hất nước, lần sau bọn họ sẽ tạt axit sunfuric đi....

sự nhẫn nại của Dư Tư Nhạc cũng có giới hạn.

Năng lực làm việc của vệ sĩ rất mạnh, không bao lâu sau, liền mua được một bộ quần áo mới. Vì do gấp gáp mua quần áo, khi Dư Tư Nhạc mặc vào người có chút không hợp, nhưng Dư Tư Nhạc nào có rảnh rỗi để ý nhiều như vậy.

cô đến phòng vệ sinh nhanh chóng thay quần áo, Dư Tư Nhạc đem quần áo ướt ném vào thùng rác.

Tóc ướt sũng buông xõa hai bên vai, Dư Tư Nhạc và mấy vệ sĩ đứng ở góc rẽ chỗ cầu thang, từ vị trí này có thể quan sát rõ động tĩnh trong lớp, đồng thời cũng không bị người khác phát hiện.

"không được bỏ qua một biến động nhỏ." Dư Tư Nhạc dựa vào vách tường, đầu hơi choáng váng.

Cổ thân thể này yếu đuối đáng thương, bị cảm nắng chịu lạnh một chút lập tức sẽ phát bệnh.

cô dám tin tưởng, cô lại phát sốt nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trong lớp học, các học sinh dần dần ra về, chỉ còn một số học sinh phụ trách lau quét dọn dẹp, ở lại quét dọn và lau bảng đen.

Qua nửa giờ sau, các học sinh lần lượt đi hết, tiếng động lớn vang lên toàn bộ các lớp học từ từ yên tĩnh lại.

Một âm thanh cũng không có.

Hành lang không thoáng liếc qua hiểu ngay.

"Tiểu thư, bọn họ còn đến không?" Có vệ sĩ không kiên nhẫn hỏi.

Dư Tư Nhạc nhìn anh ta, ánh mắt hơi bất mãn: "Đừng nói chuyện."

Nói ra chỗ của bọn họ dễ dàng bị bại lộ.

Những người đó trong vài ngày liên tục đều bỏ gà chết vào trong ngăn kéo của cô, Dư Tư Nhạc tin rằng..... Hôm nay bọn họ nhất định sẽ làm như vậy.

Cô không méc giáo viên, cũng không tìm anh hai giúp đỡ.

Làm như vậy.....Người không biết chuyện sẽ cho rằng cô là một nữ sinh nhát như chuột, mặc dù chịu ủy khuất bị khi dễ, cũng không dám kể ra với người ngoài. Lần này tạo hiện trường giả tiếp cận quân địch..... Người này thật dễ dàng bị khi dễ, hơn nữa sẽ không phản kháng, vì vậy hành vi độc ác của bọn họ, tuyệt đối sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Hôm nay bọn họ có gan lớn đi vào nhà vệ sinh rồi tạt nước lên người cô, có thể hết sức chứng minh cho sự thật này.

Giống như vì nghiệm chứng suy nghĩ của Dư Tư Nhạc, cách vài phút sau, trên hành lang dần dần phát ra âm thanh.

A Bru là người đứng đầu nhóm vệ sĩ, phát tay với những người kia một cái, ý bảo bọn họ đừng lộn xộn, từ mình lo đầu chú ý trước cửa phòng học.

Hai nam sinh xách theo một túi to, sợ hãi rụt rè đi về phía phòng học của Dư Tư Nhạc.

"Nhanh chút.....Đừng để người khác nhìn thấy." Trong đó có một nam sinh nhỏ giọng hối thúc.

Một nam sinh bê khóa cửa, cánh cửa lúc lắc. Ổ khóa cánh cửa này đã hỏng rồi, chỉ cần bê mạnh một cái là cửa tự mở ra.

Khóa cửa vang lên loảng xoảng một tiếng, cửa mở ra.

"Các cậu là ai? Các cậu muốn làm gì?" Một đạo âm thanh nổi giận từ hành lang truyền đến.

Dư Tư Nhạc nghe giọng nói này, sắc mặt liền trầm xuống.

Hai nam sinh thấy chuyện đã bị bại lộ, muốn trốn thoát, bất chấp vẫn tiếp tục gây án, xoay người muốn bỏ trốn.

"A Bru! Nhanh đuổi theo!"

Theo giọng nói Dư Tư Nhạc hô to, A Bru và vài tên vệ sĩ nhanh chóng đuổi theo hai nam sinh kia. Bọn họ đã chịu qua huấn luyện rất nghiêm khắc, tốc độ mạnh mẽ hơn người, hơn mười giây đã chặn được hai nam sinh kia.

Hai nam sinh sợ hãi dựa lưng vào nhau, hoảng sợ nhìn mấy vệ sĩ trước mặt.

Dung Húc nhanh chóng chạy đến, nhìn thấy toàn bộ quá trình bắt người của Dư Tư Nhạc.

"Dung Húc, bạn rống cái gì mà rống? bạn làm trở ngại chứ không giúp gì được đâu." Sắc mặt Dư Tư Nhạc không thay đổi nhìn cậu ta vừa rồi suýt chút nữa đã để hai người kia chạy mất.

Con tức của Dung Húc từ từ dâng lên, trong tay ôm một quả bóng rổ, đầu đầy mồ hôi, rống cổ quát: "Dư Tư Nhạc, lão tử biết gần đây em bị bắt nạt, tâm tình khó chịu, nhưng cũng đừng giận dữ lây lan chỗ này của tôi. Nếu không nhìn thấy hai người kia lên lút, lão tử sẽ không từ sân bóng chạy đến đây đâu."

Cậu chỉ vì muốn bắt hung thủ giúp Dư Tư Nhạc mà thôi, ai biết được Dư Tư Nhạc mai phục ở đây rất tốt, ai lại không biết ngay từ đầu Dư Tư Nhạc đã không biết cảm kích?

cô nói như vậy, thậm chí Dung Húc cũng biết khó mà lui, đừng quán quýt lấy cô. Càng không muốn chịu ân đức của cậu ta, miễn cho sau này muốn cắt đứt cũng không xong.

"Đừng nói mình chính nghĩa lắm nhiên như vậy, Dung Húc, bạn là người gì, người khác đều hiểu rõ, nói không chừng hai người này đều do bạn phái tới." Dư Tư Nhạc càng nói càng khó nghe, mỗi câu nói như lưỡi dao sắc bén, đâm vào tim Dung Húc.

Dung Húc khó có được muốn giúp cô một chuyện, đổi lại là ánh mắt trái ngược của cô, sắc mặt càng đen: "Dư Tư Nhạc, mẹ nó cô bị người khác hắt nước ném gà chết."

Dư Tư Nhạc nhú mày, không muốn tiếp tục cãi nhau với cậu ta.

"A Bưu, bắt bọn họ lại."

Hai vệ sĩ dè tay nam sinh lại, cố gắng áp chế bọn họ, bẻ tay bọn họ ra sau người, bộ dạng này, bọn họ muốn giãy giụa cũng không có sức lực.

"Ai gọi các cậu làm vậy?" Ánh mắt Dư Tư Nhạc nhìn chằm chằm hai người cầm trong tay túi xách to.

Vệ sĩ đối với nghiêm hình tra tấn rất có bộ, nhìn thấy hai nam sinh kia mạnh mẽ, răng rắc một tiếng, bẻ gãy bả vai bọn họ, không đến mức gãy xương, nhưng khẳng định rất đau nhức.

Hai nam sinh kia kêu rên thảm thiết, môi miệng trắng bệch.

"không muốn ăn một chút đau khổ, thì nhanh chóng ra sự thật." Dư Tư Nhạc đầu óc ngày càng choáng váng, toàn bộ đều dựa vào tia tỉnh táo cuối cùng chống đỡ.

Hai nam sinh kia vệt chết vẫn còn cứng mồm.

Dư Tư Nhạc thật có chút chịu đựng không được, dựa vào vách tường: "A Bưu, đừng giết chết người."

Nhưng lời này của Dư Tư Nhạc rất có trình độ, cái gì gọi là đừng giết chết người chứ? Ý là có thể đánh tàn phế, làm cho gãy ngốc, mặc cho bọn họ làm thế nào, đừng làm đến chết người.

Hai nam sinh trong trường học nhiều nhất là điếu võ dương oai, không tính ra ngoài quậy phá. Nghe những lời nhẹ bồng của Dư Tư Nhạc, sợ tới mức đầu óc choáng váng. Còn chưa từ trong hoảng sợ hoàn hồn lại, A Bưu đánh một quyền vào bụng tên kia, làm cậu ta đau đến nhăn mặt.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục.

không đến năm phút, hai nam sinh đã bị đánh bầm dập.

Dung Húc đứng một bên nhìn tròn mắt, dường như lúc này Dư Tư Nhạc đã thay đổi. Hình tượng nhu thuận động lòng người đều bị hủy bỏ, thay thế là vô tình lạnh như băng, tác phong thủ đoạn này rất giống Du Lăng Thần.

Quả nhiên không hổ là người một nhà, không vào một nhà sao?

"Vẫn không chịu nói sao?" Dư Tư Nhạc lại lên tiếng.

Khóe miệng hai nam sinh đều đỏ, trong đó có một người khóc thành tiếng.

"Tôi nói.... tôi nói..." một nam sinh khóc che miệng "tôi nói...."

Nam sinh bên cạnh trừng mắt nhìn cậu ta, người nam sinh này lại im lặng, không dám mở miệng.

"Tiếp tục đánh." Tư Nhạc nhẹ nhàng phun ra lời nói.

Nam sinh kia vừa rồi muốn nói lại kêu rên: "là Tường Oánh Oánh.... Là Tường Oánh Oánh nói với chúng tôi, cô làm hại cô ấy bị ba đánh cho một trận. Đến bây giờ ba cô ấy vẫn không liếc mắt nhìn cô ấy một cái, tiền tiêu vặt cũng không cho cô ấy, chỉ suýt chút không đuổi cô ấy ra khỏi nhà."

"Chúng tôi có quan hệ tốt với cô ấy, tôi lại hơi thích cô ấy, liền xung phong nhận việc báo thù giúp cô ấy." Nam sinh này càng nói giọng càng thấp.

Ngu Ngốc. Trong lòng Dư Tư Nhạc mừng hai nam sinh này, quả thật còn ngu ngốc hơn heo, bị Tường Oánh Oánh bán đi, còn cố gắng kiếm tiền cho cô ta.

Dư Tư Nhạc nhìn nam sinh kia, "Cậu cũng giống vậy?"

Nam sinh này đầu môi thật cao, không có trả lời, nhưng tám chín phần cũng là ý này.

"Hôm nay đánh nhau, xem như trả lại cho các người, lại làm trò đùa quái ác này nữa, đừng trách tôi không khách khí." Dư Tư Nhạc cất bước đi ra ngoài: "A Bưu, thả bọn họ ra đi, chúng ta có thể đi rồi."

A Bưu nghe vậy buông tay ra, cùng với các vệ sĩ khác đi theo sau Dư Tư Nhạc.

Dung Húc lẳng lặng nhìn hành lang tận cùng, thẳng đến sau khi không thấy bóng người, mới đi về phía hai người còn đang nằm sấp, đi qua đá cho mỗi người một cước.

"Hai quyền này, coi như dạy dỗ các người, sau này muốn khi dễ người khác phải nhìn rõ đối tượng."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lần sau đừng lừa anh

Cách cư xử vừa rồi của Dư Tư Nhạc vừa rồi với cô lúc bình thường như thể hai người khác nhau. Nếu không phải gương mặt của cô không thay đổi thì bọn vệ sĩ cũng sẽ vì thế mà không nhận ra đây là tiểu thư của bọn họ.

Nhìn ra sự hoài nghi trong lòng của đám vệ sĩ, Dư Tư Nhạc nhẹ nhàng cười: "Đó là tôi giả vờ. Sao? Giống không? Có giống với khí phách của chị cả băng đảng xã hội đen trong phim không?"

Giả vờ?...

Bị dọa bởi ba chữ này (gốc là 装出来 = giả vờ ra)? Đám vệ sĩ trầm nghĩ, vậy thì thật quá hay.

Ngồi lên xe, Tiểu Vương quay xe đi.

Dư Tư Nhạc xoa xoa mi tâm, cảm thấy nhiệt độ trên trán càng ngày càng cao, "Tiểu Vương, lái xe tới bệnh viện An Khang đi."

Bệnh viện An Khang là bệnh viện mà Trịnh Thiệu Hoa quản lý.

"Tiểu thư, cô khó chịu?" Tiểu Vương thấy sắc mặt cô trắng bệch, tay cầm lái còn mất thì nhìn về phía kính chiếu hậu.

"Đừng nói cho anh hai biết. Tôi tới bệnh viện tìm anh Trịnh lấy chút thuốc uống, chắc không có gì đáng ngại đâu." Nhất định là do không cởi quần áo ướt ra kịp nên mới làm hại cô bị cảm mà phát sốt.

Tiểu Vương lấy điện thoại di động ra, vẫn muốn báo cho boss một tiếng.

Dư Tư Nhạc nhìn hành động này của anh thì lên tiếng ngăn cản, "Tôi không muốn khiến anh hai lo lắng."

Tiểu Vương còn định nói gì đó...

Dư Tư Nhạc đã cắt ngang anh, "Chờ tôi về biệt thự thì sẽ tự nói với anh ấy."

Cuối cùng Tiểu Vương gật đầu, tập trung chú ý lái xe.

Theo trí nhớ lần trước tới nơi này, Dư Tư Nhạc quen đường vào thang máy lên lầu sáu.

Trịnh Thiệu Hoa vừa làm một cuộc phẫu thuật nhỏ xong, còn chưa kịp cởi khẩu trang ra thì đã thấy thiếu nữ đứng ngoài cửa phòng làm việc chờ anh.

"Tiểu Nhạc, sao em lại tới đây?" Anh nhìn ra phía sau cô thì không thấy bóng dáng của Du Lăng Thần, "Có phải cơ thể khó chịu?"

Dư Tư Nhạc "ừ" một tiếng, "Anh Trịnh, em lại bị sốt."

Trịnh Thiếu HOA cời khẩu trang, đẩy cửa phòng làm việc, đi vào trong, "Lần này là vì sao mà bị bệnh?"

"Không cần thận trọng nước lạnh. Anh Trịnh, anh kê cho em ít thuốc đi? Chẳng phải mấy ngày trước anh bảo em làm kiểm tra sức khỏe à? Hôm nay nhân lúc này làm đi?" Dư Tư Nhạc ngồi trên ghế, cơ thể hoàn toàn không có sức lực. Cô đứng đã lâu nên mắt đã hoa lên.

"Truyền nước cho em trước, từ từ rồi làm kiểm tra." Trịnh Thiếu HOA nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô, lắc đầu, "Thật không biết Du thiếu chăm sóc em kiểu gì mà ba ngày hai lần chạy tới bệnh viện anh. Anh ta không ngại phí tiền nhưng anh ngại phải chờ ơ."

Biết là anh Trịnh nói đùa, Dư Tư Nhạc mím môi, khẽ nói, "Không liên quan tới anh hai. Là do em không cẩn thận nên mới bị bệnh."

"Được rồi, lúc này mới bao lâu mà đã chỉ biết bảo vệ anh hai không có ý thức trách nhiệm đó hả?" Trịnh Thiếu HOA tiếp tục đùa giỡn với cô, thấy cô đến đi chuyển cũng lười, dứt khoát gọi y tá lấy cái giá treo ra để Dư Tư Nhạc truyền nước trong phòng làm việc của anh.

Toàn bộ vệ sĩ chờ ngoài cửa, thỉnh thoảng nhìn vào trong.

Dịch đang từ từ chảy trong ống truyền. Dù cho để chảy hết tốc độ cũng phải mất nửa giờ.

Đầu Dư Tư Nhạc choáng váng, nửa dựa vào ghế ngủ gật.

Trịnh Thiếu HOA ngồi trên ghế xem mấy ca bệnh thì điện thoại di động trong túi vang lên.

Anh vừa nhìn cái tên trên màn hình thì hơi vui vẻ. Du thiếu không gọi vào máy của Tiểu Nhạc mà lại gọi cho anh?

"Alo..." Trịnh Thiếu HOA hạ giọng để tránh đánh thức Dư Tư Nhạc.

"Thân thể Tiểu Nhạc sao rồi?" Giọng Du Lăng Thần vẫn lạnh như băng ngàn năm không đổi.

Vừa rồi lúc A Bưu gọi điện cho anh nói Tiểu Nhạc tới bệnh viện thì anh muốn vứt tất cả công việc trong tay mà chạy tới. Nhưng vì Tiểu Nhạc không muốn anh lo lắng nên mới cố ý lừa anh. Vậy nên anh chỉ có thể kiềm chế sự nóng lòng mà gọi cho Trịnh Thiếu HOA, hỏi tình hình một chút.

Anh biết từ khi Tiểu Nhạc gặp tai nạn xe cộ thì thân thể vẫn luôn rất yếu, thường xuyên bị cảm. Trước kia anh cũng không thấy gấp gáp như thế nhưng bây giờ... Anh không thể kiểm soát được một chữ "tình" này.

Trịnh Thiếu HOA cầm điện thoại bằng một tay, còn tay kia thì lật hồ sơ bệnh án, "Du thiếu, anh có thể nói vì sao lần này Tiểu Nhạc lại bị bệnh không?"

Anh đoán chuyện không đơn giản như Tiểu Nhạc nói, chỉ có thể thăm dò chút tin tức từ bên Du Lăng Thần.

"Có người không cam lòng nên kêu vài kẻ lưu manh gây rắc rối cho Tiểu Nhạc." Du Lăng Thần nói tới đây thì giọng càng lạnh, "Sớm muộn gì tôi cũng sẽ dọn dẹp bọn họ."

Quả nhiên giống với tác phong của Du Lăng Thần! Có thù tất báo.

"Tiểu Nhạc chỉ hơi sốt, chờ truyền nước xong thì ổn rồi." Trịnh Thiếu HOA nói vài câu với anh. Bọn họ quen nhau hơn mười năm, mối quan hệ được coi là khá tốt. Từ thái độ của Du Lăng Thần cho thấy anh rất coi trọng Dư Tư Nhạc.

Được rồi, từ sau khi Dư Tư Nhạc náo loạn tự sát thì thái độ của Du Lăng Thần liền từ từ thay đổi.

"Du thiếu, sao mình lại thấy cậu bảo vệ Tiểu Nhạc y như điều hâu bảo vệ con vậy?" Hận không thể giấu Tiểu Nhạc không cho bất kỳ ai đụng vào.

Du Lăng Thần ở đầu dây bên kia im lặng, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng.

Sau đó thì biến thành tiếng tút tút báo đường dây bận.

Được lắm! Vậy mà dám cúp điện thoại của mình. Trịnh Thiếu HOA nhìn màn hình điện thoại chằm chằm, không biết trong lòng anh nghĩ gì. Anh đặt điện thoại xuống bàn làm việc, tiếp tục xem hồ sơ bệnh án.

...

Truyền nước xong thì đi làm kiểm tra.

Làm tất cả mọi chuyện xong, lúc Dư Tư Nhạc về biệt thự thì đã bảy rưỡi.

Đầu vẫn còn hơi choáng váng nặng nề, nhưng đã đỡ hơn trước nhiều.

Bước vào cửa, Dư Tư Nhạc thấy anh hai ngồi trên ghế sofa, gọi: "Anh hai."

"Ăn cơm đi." Du Lăng Thần không nói thêm gì nhưng lại như chuyện gì cũng biết.

Ăn cơm? Cô còn chưa nấu cơm mà.

Chuyển tầm mắt qua bàn cơm thì thấy trên đó có bày mấy cái đĩa đồ ăn nhỏ, vẫn còn tỏa hơi nóng.

"Anh kêu khách sạn Hoài Hương đưa tới." Du Lăng Thần đưa đũa cho cô ý bảo cô ăn.

Dư Tư Nhạc cảm thấy ấm áp, cầm chặt đôi đũa không động đậy, giọng hơi khàn, "Anh hai, anh biết chuyện hồi xé chiếu?"

Nếu không sao lại cố ý dận dò khách sạn Hoài Hương đưa thức ăn tới biệt thự?

Du Lăng Thần gấp một miếng thịt bỏ vào chén cô, "Lần sau đừng lừa anh. Anh biết em không muốn thấy anh lo lắng. Nhưng em có nghĩ tới...Anh hai có bằng lòng nhận phần lòng tốt này hay không?"

Dư Tư Nhạc im lặng cúi đầu, "Sau này sẽ không thế nữa."

"Có chuyện gì nhất định phải nói cho anh hai."

"Nhất định sẽ." Dư Tư Nhạc cam đoan một cách kiên quyết.

Ăn no xong, Dư Tư Nhạc định đi rửa chén thì Du Lăng Thần lại ngăn cô lại, "Tối nay đừng rửa chén. Sắc mặt em rất khó coi, tắm xong thì đi ngủ đi."

Từ trước tới nay Dư Tư Nhạc luôn là một bé ngoan. Huống chi vì bị cảm nên tứ chi cô hơi không có chút sức lực nào.

"Anh hai, ngủ ngon." Dư Tư Nhạc từ từ bước lên lầu.

Du Lăng Thần lâm vào trầm tư. Căn cứ vào báo cáo đầy đủ của A Bưu thì anh đã biết toàn bộ quá trình Dư Tư Nhạc bắt được hai tên nam sinh kia. Sự bình tĩnh và nhẫn nại trong đó có mấy ai có thể làm được? Anh thật xem thường cô em gái này. Bề ngoài cô thông minh động lòng người, còn có cả trái tim quật cường.

Tiểu Nhạc với dáng vẻ như vậy càng ngày càng hấp dẫn sự chú ý của anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sau khi vào phòng ngủ, Dư Tư Nhạc đi vào phòng tắm, muốn mở nước trần đầy phòng tắm.

Đứng chờ khoảng 10 phút nhưng nước vẫn lạnh.

Chẳng lẽ hôm nay cô có duyên tắm nước lạnh sao? Đến cả tắm, máy nước nóng cũng hỏng rồi.

Dư Tư Nhạc suy nghĩ, nếu đêm nay không tắm, trực tiếp lên giường ngủ. Nhưng mà cả người đều đầy mồ hôi dơ bẩn, làm cho cô rất khó chịu. Thời tiết mùa hè rất nóng bức, thành phố C là thành phố nóng bức khỏi phải nói. Nếu cả đêm không tắm, người Dư Tư Nhạc cảm thấy rất khó chịu.

Nghĩ nghĩ, Dư Tư Nhạc cầm lấy khăn tắm đến phòng anh hai.

Cộc cộc cộc, Dư Tư Nhạc gõ cửa.

Rất nhanh bên trong có âm thanh truyền đến, sau đó cửa phòng mở ra, Du Lăng Thần đứng ở cửa nhìn cô.

"Anh hai, máy nước nóng phòng em bị hư rồi." Đầu Dư Tư Nhạc nặng trĩu, tựa như đồ chì, nhất định là do thành phần của thuốc cảm phát huy tác dụng, "Em muốn mượn nhà tắm của anh sử dụng."

Du Lăng Thần lui một bước, cho cô vào: "Phòng tắm ở bên phải."

"Dạ." Dư Tư Nhạc ôm khăn tắm đi vào trong.

Phòng ngủ của đại ca theo phong cách đương đại, không gian lớn hơn so với phòng của Dư Tư Nhạc một chút. Giường màu lam nhạt, thật phù hợp với

phong cách của anh.

Thấy trên đầu tủ giường có một khung hình, khoe miệng Dư Tư Nhạc nhếch lên nụ cười. Bên trong là ảnh chụp của Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần bày tư thế kỳ quái. Càng nhìn gương mặt lạnh như băng của Du Lăng Thần, càng cảm thấy đẹp trai.

Từ khi nào thì cô lại mê trai đẹp lạnh như băng này rồi?

Trước khi cô luôn thích trai đẹp dịu dàng như nước, vì vậy mỗi lần gặp mặt Trịnh Thiệu Hoa, cô luôn nhìn nhiều lần. Trai đẹp thật đẹp mắt đúng không? Hơn nữa sẽ không cho người khác ngắm miễn phí.

Du Lăng Thần thấy Dư Tư Nhạc nhìn chằm chằm vào khung hình, hỏi thúc một tiếng: "Nhanh đi."

Dư Tư Nhạc không thú vị bĩu môi, thu hồi ánh mắt.

Nước ấm từ từ chảy ra, tràn đầy bồn tắm lớn.

Dư Tư Nhạc cởi từng món quần áo, bước vào bồn tắm.

Ông trời cho cô trọng sinh một lần, cô cảm giác mình may mắn lắm rồi. Mặc dù khối thân thể này không khỏe mạnh lắm, luôn dễ dàng phát bệnh, nhưng Dư Tư Nhạc không than thở, không hối hận.

Cảm thấy như một sức mạnh vô hình tóm lấy một mảnh trắng mờ vô lực. Dư Tư Nhạc rất muốn hăng hái, phấn chấn lên, không muốn ngủ trong này. Đáng tiếc không chống lại được cơn buồn ngủ đánh úp về phía cô, gắt gao bao trùm cô, khiến cô không thoát được.

Thời gian trôi qua hơn một giờ, Du Lăng Thần nhìn thấy Dư Tư Nhạc còn chưa ra, anh hơi nghi ngờ bước đến cửa phòng tắm. Bên trong đèn còn sáng, nhìn qua khe hở từ dưới đất, từng đợt hơi nóng màu trắng tỏa ra ngoài.

"Tiểu Nhạc." Du Lăng Thần lấy tay gõ cửa: "Thời gian dài như vậy còn chưa tắm xong sao?"

Du Lăng Thần lo lắng cô ở bên trong gặp chuyện không may, lực đạo gõ cửa ngày càng mạnh.

Bên trong không có chút phản ứng.

Trong lòng Dư Tư Nhạc chợt rồi lên, loại tâm tình này lâu rồi chưa xuất hiện trên người anh, thậm chí khiến anh cảm thấy xa lạ.

"Tiểu Nhạc!" Du Lăng Thần lại hô to.

Cửa phòng tắm phát ra âm thanh ầm ầm, dường như muốn rót xuống, lung lay không ngừng.

Dư Tư Nhạc bị âm thanh này làm bừng tỉnh, giật giật cổ họng: "Anh hai, em không sao?"

Giọng nói hơi khàn khàn, rất nhỏ.

Lần đầu lúc nói ra khỏi miệng, người bên ngoài có vẻ như không nghe thấy, cho đến khi Dư Tư Nhạc nói lại lần nữa, tiếng gõ cửa dần dần nhỏ lại.

Nước trong bồn tắm lớn, độ ẩm dần dần rút đi, nhiệt độ vừa phải không tính là lạnh.

Dư Tư Nhạc bước ra ngoài lấy khăn lau khô, dùng khăn tắm quấn người lại, mở cửa đi ra ngoài, hơi nóng xông ra ngoài cửa không ngừng, giống cảnh tượng sương khói lượn lờ được quay trong tivi.

Làn da Dư Tư Nhạc vốn non mềm mịn màng, sau khi tắm qua nước, hai bên gò má đỏ bừng, trong ánh mắt như nổi lên hơi nước, bộ dạng làm cho người khác nhìn vào có một cỗ xúc động muốn chà đạp cô một phen.

Du Lăng Thần yết hầu căng thẳng, máu nóng hơi dâng lên.

Anh không phải là thiếu niên nhiệt huyết 18 tuổi, hai từ 'xúc động' trong từ điển của anh đã bị lật qua trang khác từ lâu. Lúc này mạnh mẽ xuất hiện khiến anh phải kinh ngạc.

"Vừa rồi em ngủ quên trong bồn tắm." Về mặt Dư Tư Nhạc ngượng ngùng, cô nằm trong nước đã lâu, thân thể hơi khó chịu.

Du Lăng Thần không nói thêm gì, tình cảnh vừa rồi, khiến anh nhớ đến một màn Dư Tư Nhạc cắt cổ tay tự sát. Vào hai tháng trước, Dư Tư Nhạc làm vậy, Du Lăng Thần cũng không muốn không liếc mắt nhìn cô, đôi khi trong lòng còn suy nghĩ người này chết đi sẽ rất tốt. Nhưng mà hiện tại... vừa nghĩ đến cô sẽ biến mất trong cuộc sống của anh, khiến trong lòng Du Lăng Thần cảm thấy rất khó chịu.

Loại đối lập này làm Du Lăng Thần rất chấn động.

"thật vậy không?" Du Lăng Thần nhìn mí mắt của cô muốn mở không lên.

Dư Tư Nhạc gật gật đầu, ngáp một cái: "Anh hai, em muốn đi ngủ."

nói xong, Dư Tư Nhạc lấy tay dụi dụi mắt, cố gắng làm cho ánh mắt mờ to một chút, đi ra cửa.

Đoán chừng là ý thức không rõ ràng, lúc đi Dư Tư Nhạc không cảm thấy có gì kỳ lạ. Góc khăn tắm bị móc vào ghế, nhưng cô hoàn toàn không biết.

Du Lăng Thần định kêu cô chú ý nhưng đã muộn rồi.

Khăn tắm bị ghế dựa móc lại, nhẹ nhàng mở ra rơi xuống trên mặt đất.

Cảnh xuân được che giấu bên trong, trong phút chốc lộ ra trước mặt Du Lăng Thần.

Loại cục diện xấu hổ này, trong lúc đó hai anh em nhìn thấy, người làm anh nên xoay người tránh mặt sang chỗ khác, quát mắng em gái mình sao không cẩn thận như thế. Nhưng mà, bước chân Du Lăng Thần cố tình dừng lại, ánh mắt cũng không rời đi nơi khác.

Nhưng lý trí sau cùng thúc giục anh không phục bình tĩnh, anh nghiêng đầu, không nhìn đến cảnh xuân làm người ta tim đập đồ mặt kia.

"Còn không lấy khăn quần lại nhanh?" Trong giọng nói có một tia trầm thấp khó phát hiện.

Dư Tư Nhạc còn chưa phản ứng kịp, đầu óc choáng váng một rã rồi.

trên người lạnh lẽo, đúng lúc mấy điều hòa bên cạnh Dư Tư Nhạc, thổi vào da làm cô nổi cả da gà.

Có lẽ cảm giác mát lạnh này làm thần trí Dư Tư Nhạc tỉnh táo lại, hai mắt cô bỗng nhiên trừng lớn. Giống như con mèo xù lông bị khinh thường, hai tay gắt gao che trước ngực. Nhìn thấy anh hai đã nghiêng mặt đi, cô nhanh chóng cầm lấy khăn tắm rơi trên mặt đất cũng chẳng quan tâm đã quần kỹ hay chưa, che giấu hai bộ phận quan trọng, ba chân bốn cẳng chạy ra cửa phòng.

Con buồn ngủ đều biến mất.

Vì sao cô luôn thất thố trước mặt anh hai?

Lần đầu tiên bị anh xem cơ thể trần truồng, là lúc cô vừa trọng sinh, máu chảy rất nhiều, thân thể rất suy yếu, làm cô không có cách nào tự cứu. Lần đó, về tình có thể tha thứ, Dư Tư Nhạc không để ý. Nhưng mà lần này thì sao? lần này cô tỉnh táo rõ ràng, rõ ràng!

Mặt đỏ như bị lửa đốt, sau này làm sao cô dám nhìn mặt người.

Dư Tư Nhạc cho rằng đêm nay sẽ lăn lộn khó ngủ, nào ngờ khi cô nằm trên giường chưa được bao lâu, tác dụng thuốc lại kéo đến, khoảng vài phút sau, cô từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

Bộ dạng này cũng tốt, Dư Tư Nhạc đỡ phải suy nghĩ phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nhưng mà có câu nói, trốn tránh qua lần đầu, không tránh khỏi 15'.

Sáng ngày thứ hai, Dư Tư Nhạc lén lút mở cửa ra, muốn nhanh chóng làm xong bữa sáng, bỏ qua cơ hội gặp mặt anh hai. Mấy ngày gần đây, đầu tiên là âm ỉ chuyện phim AV, sau đó là chuyện khăn tắm rơi xuống, bị anh hai nhìn sạch sẽ.

Kiếp trước đến kiếp này, cô chưa từng gặp qua chuyện mất mặt như vậy.

Muốn trách thì trách da mặt cô chưa dày, nếu không lúc này cô giống như người không có việc gì làm, cùng anh hai sống qua ngày như trước đây.

Cô ló đầu nhìn thoáng qua hành lang, không một tiếng động.

Tốt lắm, nhân lúc anh hai chưa rời giường, nhanh chóng chuẩn thôi.

Nhẹ nhàng bước đi thông thả, lúc này Dư Tư Nhạc cảm giác mình giống như nhân viên đặt công, mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng, giờ giờ phút phút chú ý tất cả động tĩnh xung quanh.

Xuống lầu phải đi ngang qua phòng ngủ của anh hai.

Càng đến gần đó, tâm tình Dư Tư Nhạc càng khẩn trương, chỉ sợ phát ra một tiếng động sẽ đánh thức anh hai trong phòng.

Bước chân đi nhẹ nhàng một chút, ngay lúc sắp vượt qua cửa phòng, một tiếng kéo kẹt phát ra, người ở phòng bên cạnh mở cửa phòng, cánh cửa từ từ mở ra.

Dư Lăng Thần mặc âu phục chỉnh tề, chỉ có caravat chưa thắt lại.

Thấy Dư Tư Nhạc đứng với tư thế kỳ lạ trước cửa phòng anh, ánh mắt quét qua cô vài lần từ đầu đến chân, rồi nói: “Chân bị chuột rút rồi hả?”

Không nghe ra lời chế nhạo, chỉ là câu hỏi đơn thuần.

Dư Tư Nhạc đứng thẳng lưng, ngoan ngoãn đứng vững, thu hồi bước chân lại, nói sang chuyện khác: “Anh hai, caravat của anh lệch kia.”

“Có sao?” Trả lời Dư Tư Nhạc là hai chữ này?”

Dư Tư Nhạc gật đầu.

“vậy em chỉnh lại cho anh lần nữa đi.” Dư Lăng Thần bước lên hai bước, khoảng cách gần hơn lúc nãy.

Đêm qua anh nằm trên giường suy nghĩ rất lâu, vì sao anh đối với Dư Tư Nhạc có cảm giác bất đồng như vậy. Nguyên nhân ở chỗ, Dư Tư Nhạc không giống như trước kia, trước kia tính tình xấu xa, trong một đêm đều biến mất. Cô bây giờ làm người ta muốn yêu thương.

Anh còn nghĩ, vì sao Dư Tư Nhạc tỏ ra thần thái của một người, ánh mắt sẽ không tự chủ bị hấp dẫn.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh bị mất ngủ, điều này làm cho anh thức sớm hơn bình thường nửa giờ.

Dư Tư Nhạc kiên trì chỉnh lại caravat giúp anh hai.

Caravat này màu bạc cùng bộ âu phục của Dư Lăng Thần có chút không phù hợp. Trong lòng Dư Tư Nhạc suy nghĩ cái gì, đều nói ra miệng.

"Tiểu Nhạc cho rằng màu nào mới xứng?" Lúc anh rời giường, bởi vì đêm qua suy nghĩ lung tung nên tiện tay cầm lấy một cái caravat, cũng không nghĩ nhiều.

Dư Tư Nhạc nghiêm túc suy nghĩ, dừng một chút rồi nói: "màu xám, màu xám nhạt."

Khóe miệng Dư Lăng Thần nhếch lên, dường như nghĩ đến điều gì, mở miệng nói: "Nếu không Tiểu Nhạc có rảnh mua giúp anh một cái đi."

Ờ? Ờ? Ờ?

Dư Tư Nhạc chớp mắt, cảm thấy hôm nay anh hai hơi khác thường. Nhưng mà lý do này rất hợp tình hợp lý, cô và anh hai là người nhà, mua giúp vài cái caravat thì tính là cái gì?

"Đã được." Dư Tư Nhạc gật đầu đồng ý.

Dư Lăng Thần hài lòng đi xuống lầu, vừa đi vừa nói chuyện: "Chuyện đêm qua quên đi, làm gì cũng chưa xảy ra."

Trong lòng Dư Tư Nhạc cũng nghĩ như vậy, nhưng không có cách nào quên được.

Hiện tại anh hai nói ra miệng, làm gánh nặng trong lòng cô lập tức buông xuống.

Anh hai nói quên, chính cô khổ sở nhớ kỹ, chẳng phải muốn mình không thoải mái sao? một câu nói ra, đối với ai cũng tốt, loại chuyện xấu hổ này, thời gian dài sẽ tan thành mây khói.

.....

Trong phòng học.

Dư Tư Nhạc mò ngăn kéo, không có đựng phải vật lạ trong đó. Bởi vì có rất nhiều quyển sách giáo khoa dính máu gà, Dư Tư Nhạc nói với giáo viên đổi cho cô một bộ khác. Chỉ ghi chép bài một lần nữa, thì cô cũng vội vàng một trận rồi.

Có lần giáo huấn này, Dư Tư Nhạc không bao giờ để sách giáo khoa ở trường học nữa, mỗi ngày sau khi tan học đều nhất định phải đem về,

Chuyện như vậy cô không bao giờ muốn xảy ra nữa. Chép lại mấy môn bài học khiến tay cô phát đau.

Sau khi tan học được mười phút, radio trường học vang lên, một đoạn đối thoại làm cô chú ý.

"Dưới đây tuyên bố một tin tức xử phạt, học sinh cấp ba Hàn Trữ Đông và Lưu Nham cố ý đe dọa người khác, hành vi độc ác, thái độ bất lương. Ban

giảm hiệu quyết định đuổi học hai người. Vì giữ gìn sự yên tĩnh trong trường học, xin tất cả học sinh luôn cảnh giác."

Có phải là hai người học sinh này không?

Đáy lòng Dư Tư Nhạc nổi lên tia nghi ngờ.

Các bạn bên cạnh sau khi nghe xong tin tức xủ phạt, tất cả đều ồn ào thảo luận.

"Là hai người bọn họ làm à? thật không nhìn ra....."

"Xứng đáng bị đuổi, tôi nhìn bọn họ nhất định là tâm lý biến thái, cũng dám ném gà chết vào lớp chúng ta, lúc đó tôi nhìn thấy cảnh này, suýt chút bị dọa cho khóc rồi."

.....

Từng câu từng chữ đã cho Dư Tư Nhạc biết đáp án.

Là ai đi tố giác hai học sinh này?

Dung Húc? Cậu ta lại sử dụng chiến thuật nghèo nghèo này sao? Chiều theo cách làm người của cậu ta, đoán chừng sẽ sử dụng cách này để giải quyết sự việc, càng làm cho người ta tin tưởng thêm.

Đáp án còn lại chỉ có một..... Là anh hai.

Trong trường trung học không có giáo dục bắt buộc, nhưng rất ít khi tùy tiện đuổi người, nhất định là anh hai mượn việc giáo dục nói cái gì.....

Trong lòng có cảm giác không nói nên lời, trên phương diện Dư Tư Nhạc cảm thấy hai học sinh này tự làm tự chịu, về phương diện khác cảm thấy trừng phạt quá nặng. Ở thời đại này, kiến thức chính là tiền vốn, nếu không lấy được bằng đại học thì đừng sống yên trong xã hội này.

Lắc lắc đầu, Dư Tư Nhạc nhắc nhở mình đừng suy nghĩ nhiều. Anh hai làm như vậy là muốn trả thù cho cô, không đành lòng để cô bị người khác bắt nạt.

trên đường tan học, Dư Tư Nhạc cũng giống như những học sinh khác, theo dòng người đi về phía cổng trường.

"Dư Tư Nhạc, mày vui lắm hả? Tao sắp chuyển trường rồi." Tường Oánh Oánh trừng mắt cô, chạy về phía Dư Tư Nhạc.

Hai bên má có dấu ấn đỏ tươi, khoe miệng mang theo tơ máu.

cô ta nhất định đã bị cha mình đánh, hơn nữa còn xuống tay rất nặng.

"cô chuyển trường thì có liên quan gì đến tôi?" Xem ra anh hai làm việc đã vượt quá sức tưởng tượng của Dư Tư Nhạc.

"Cái gì gọi là không liên quan đến mày?" Tường Oánh Oánh đột nhiên cao giọng, sắc nhọn có thể đâm thủng màng nhĩ của cô: "Dư Tư Nhạc, mày đừng giả vờ vô tội nhiều hôm qua cổ phiếu của công ty ba tao bắt đầu tuột xuống, dám nói không phải anh hai của mày làm?"

Sau khi cha cô biết chuyện này, tâm tình luôn nổi giận. Sau đó không biết từ đâu nghe được tin này, nói cô ở trường học khi để Dư Tư Nhạc, chọc giận Du Lăng Thần.

Cha cô đối với cô tay đầm chân đạp, miệng liên tục mắng cô, đánh cô đến chết. Từ nhỏ đến lớn cha cô đều không thích cô, cô giống như đứa nhỏ được nhặt từ bên ngoài về, cha không thích một chút nào. Thành tích cô tốt, lại thông minh, xuất sắc hơn so với em trai ngu ngốc như heo kia.

Nhưng mà trong mắt cha cô, cổ tình chỉ có cậu ta, lại không có con gái ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Gương mặt Tường Oánh Oánh thuộc loại tinh xảo, mặt mày điều rất xinh đẹp. Lúc này cô ta đang trừng to hai mắt, hung thần sát khí, vô duyên vô có phá đi phần mỹ cảm này.

Thần sắc Dư Tư Nhạc không thay đổi, vẫn nhàn nhả tự tại: "Nói tôi giả vờ vô tội? Vậy còn cô thì sao?"

Một câu nói nhẹ nhàng, không mang theo sức nặng gì, giống như một thanh kiếm đâm vào tim Tường Oánh Oánh.

Trong lòng cô ta hoảng hốt, đầu vai run run: “Cô nói cái gì? Tôi nghe không rõ.”

Dur Tur Nhạc cười ra tiếng: “Tường Oánh Oánh, cô thật cho rằng mình thông minh? Việc cô đang làm, trời đang nhìn, trên thế giới này không có gì là không bị lộ tin tức. Cô dám làm thì nên gánh lấy hậu quả. Cô rơi vào kết cục như vậy, tất cả đều do gieo gió gặt bão.”

Mỗi câu nói của Dur Tur Nhạc đều nhằm vào sự kiện kia, coi như cái gì cô cũng biết, nhưng cố ý không nói ra.

“Cô nói vậy!” Tường Oánh Oánh gấp đến độ kích động hét to.

“Tôi có nói vậy hay không, trong lòng cô đều rõ.” Dur Tur Nhạc thật không muốn gặp mặt cô ta, nói nhiều với cô ta, giống như lãng phí nước bọt, xoay người muốn rời đi.

Tường Oánh Oánh chạy đến phía trước ngăn cản cô, điên cuồng quát to: “Dur Tur Nhạc, cái gì mà cũng không hiểu, cái gì mà cũng không biết! Mày không nhìn, mày không biết mùi vị bị người ta xa lánh, mày hoàn toàn không biết.”

Cô ta muốn đem tất cả ủy khuất trong lòng nói ra, nước mắt nước mũi chảy dài.

Dur Tur Nhạc nhú chặt chân mày..... Cô không hiểu? Cô hiểu hơn ai hết!

Cuộc sống ở Cô Nhi Viện hơn mười năm, Dur Tur Nhạc luôn bị xa lánh ở một góc không ai chú ý đến. Trong cô Nhi Viện có rất nhiều trẻ em, mỗi người không thể quan tâm chăm sóc tỉ mỉ được, Cô Nhi Viện luôn coi trọng những đứa trẻ xuất sắc, loại trẻ em bình thường như cô, có thể có được một miếng cơm để ăn đã thỏa mãn lắm rồi.

Cho tới bây giờ Dur Tur Nhạc chưa từng oán hận ai, Cô Nhi Viện cho cô một nơi che nắng che mưa, mặc dù đối xử không tốt, nhưng cô thật cảm kích.

Giống như Tường Oánh Oánh..... Điều kiện gia đình thật tốt, không thiếu ăn không thiếu mặc, còn có số tiền tiêu vặt lớn.

Tường Oánh Oánh làm tất cả những việc này, nói trắng ra là, cô vẫn xứng đáng. Tâm cơ quá nặng, muốn độc chiếm lấy tất cả sự ái của ba mẹ dành cho mình. Nói không chừng Tường Quốc Lương hiểu rõ điểm ấy, nên mới không thích cô ta.

“Cô tránh ra.” Dur Tur Nhạc muốn đi vòng qua người cô ta.

Tường Oánh Oánh mở hai tay ra chắn ngang người cô.

Dur Tur Nhạc nhìn không được tất một cái: “Cô nên tỉnh lại.”

Năm chữ này làm tường Oánh Oánh thất thần tại chỗ.

Thừa dịp sơ hở, Dur Tur Nhạc cất bước rời đi. Tuy rằng cô hận Tường Oánh Oánh thâm ngòi mọi chuyện, tìm hai nam sinh gây phiền toái cho cô, nhưng mà.... Thấy bộ dạng đáng thương của Tường Oánh Oánh, cô không muốn trả thù nữa. Tìm người đánh cô ta một trận? Dur Tur Nhạc còn chưa hồ đồ như vậy, đánh nhau giải quyết mâu thuẫn không xong, chỉ làm mâu thuẫn ngày càng tăng thêm.

Từ trước đến nay, cô làm việc đều giữ lại ba phần đường sống, không thích bức người khác đến chết.

Huống hồ, kết cục của Tường Oánh Oánh cũng đủ thảm rồi.

.....

Sau khi tan học, Dur Tur Nhạc không trực tiếp trở về biệt thự, mà phân phó Tiểu Vương lái xe đến quảng trường mua sắm.

Đây là trung tâm thành phố, nên số lượng người rất lớn, người đi tới đi lui như nước chảy.

"Tiểu Vương, anh trở về đi, nơi này cách công ty anh hai tôi rất gần, đợi lát nữa tôi sẽ đi tìm anh ấy." Sau đó cùng anh hai về nhà.

Có vệ sĩ đi theo, tiểu thư có thể đảm bảo an toàn.

Tiểu thư không cần đi xe, Tiểu Vương ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì. Nói một tiếng gấp lại với tiểu thư rồi Tiểu Vương lái xe rời đi.

"A Bru, biết mua caravat ở đâu không?" Dur Tur Nhạc đối với quảng trường mua sắm này không quen thuộc lắm.

"Đi phía này." A Bru đi trước dẫn đường.

Đừng nhìn A Bru mạnh mẽ cường tráng vậy, nhưng khi nói chuyện làm người ta cười ngất.

Caravat kiểu dáng gì cần có đều có, Dur Tur Nhạc nhìn xung quanh, phát hiện cô lựa chọn càng nhiều càng khó lựa.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Dư Tư Nhạc đi theo sau vệ sĩ, chỉ biết đây là con dê béo. Quần áo mặc trên người, cái nào cũng là hàng hiệu.

"Vị tiểu thư này, cô có thể nhìn xem, tất cả các caravat ở đây đều là hàng tốt, rất nhiều người tầng lớp cao đến thăm cửa hàng chúng tôi." Nhân viên cửa hàng bày nụ cười chuyên nghiệp, nhìn ánh mắt Dư Tư Nhạc, giống như nhìn thấy một cục tiền, hai mắt sáng lên.

thật ra Dư Tư Nhạc xem trọng các caravat màu xám nhạt, nhưng còn chưa đưa ra quyết định, nên mua một cái kia.

Mấy cái caravat màu xanh đậm, cũng rất không tệ, thật sự rất thích hợp với tính cách thành thực chững chạc của anh hai.

"A Bru, anh cảm thấy cái này thế nào?" Dư Tư Nhạc chỉ về phái quầy kia hỏi.

"Tiểu thư, tôi không hiểu rõ đối với việc chọn caravat, chúng tôi làm vệ sĩ bên cạnh cô, mặc quần áo không yêu cầu phẩm vị gì, chỉ cần nhìn qua chỉnh tề là đủ rồi." Quan trọng một chút là lúc đánh nhau có thể hành động tay chân được. Về phần quần áo phối hợp nhau thì không quan trọng, bọn họ nửa khải niệm cũng không có.

Dư Tư Nhạc cũng hiểu rõ mình hỏi sai người, quay đầu nhìn về phía nhân viên cửa hàng: "Gọi cái này lại trước."

Đến đây mua caravat, tất nhiên thuận tiện mua vài cái. Tốt nhất nên chuẩn bị mỗi màu một cái, để tránh sau này lúc anh hai thay quần áo có thể phối hợp, tìm không thấy caravat thích hợp.

"Này này, còn cái này, gói lại luôn."

Nhân viên bán hàng khoe miệng cong cong, thật là bàn tay lớn!

Caravat của bọn họ, đều không có cái nào dưới năm số, vị tiểu thư này có ít nhất cũng mười số. Tiền thưởng tháng này của cô hơi thấp....

Đem caravat đóng gói xong, từng hộp từng hộp bỏ vào túi to.

Nhân viên bán hàng bày ra mười phần nhiệt tình, cười tủm tỉm nói: "Cảm ơn cô đã đến đây, xin mời đến bên kia tính tiền."

Dư Tư Nhạc lấy một cái thẻ từ trong túi tiền ra đưa cho A Bru, "Anh qua bên kia tính tiền đi."

Cái thẻ này là anh hai cho cô, tiền tiêu vặt và tiền chi phí trong nhà đều trong thẻ này.

Dư Tư Nhạc không biết số tiền còn lại là bao nhiêu, nhưng mà... đủ mua số caravat này.

Đồ đạc do A Bru cầm, Dư Tư Nhạc đi theo sau nhóm người vệ sĩ chậm rãi ra khỏi quảng trường mua sắm.

Từ quảng trường mua sắm đến công ty Du Lăng Thần mất khoảng mười phút.

Đây không phải là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc đến công ty, các cô gái trước đại sảnh để lại ấn tượng sâu trong cô, dường như lười đi thông báo, càng không cản trở, mặc cho vị Du tiểu thư này tùy ý đi vào công ty.

Nhận lấy túi to từ tay A Bru, Dư Tư Nhạc đi vào thang máy, nhẹ giọng nói với đám người A Bru: "Các anh không cần đi với tôi, có thể thả lỏng tâm tình rồi."

Đổi lại ý tứ là, các anh có thể tan tằm rồi.

Sau khi nhóm vệ sĩ từ biệt Dư Tư Nhạc, bọn họ biến mất ở hành lang.

Cửa phòng làm việc bị Dư Tư Nhạc mở ra một khe nhỏ, theo thói quen, bên trong không chỉ có một mình anh hai.

Ngồi trên ghế sofa, còn có một cô gái ăn mặc thời trang, cô ta có mái tóc dài uốn lộn, đầu tóc rối tung xõa trên bờ vai, mười phần gọi cảm.

Du Lăng Thần mở ngăn kéo ra, lấy một cái chìa khóa đưa cho cô ta: "Cầm."

Là chìa khóa phòng sao? Dư Tư Nhạc vụng trộm đứng bên ngoài đánh giá, không vội đi vào.

"Cảm ơn Du thiếu." cô gái kia cười ngọt ngào, cánh môi đỏ sẫm khê mở.

Rốt cuộc cô gái này có quan hệ gì với anh hai?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“Du tiểu thư, sao cô lại đến đây?” Sau lưng, đột nhiên vang lên giọng nói thư ký Tôn.

Dur Tư Nhạc cứng ngắc xoay người, đối mặt với thư ký Tôn cười nịnh hai tiếng.

Tầm mắt hai người trong phòng đều chuyển sang người Dur Tư Nhạc, nhìn cô chăm chú.

“Tiểu Nhạc, em đến đây bao lâu rồi?” Giọng nói Du Lăng Thần trầm thấp khó có thể nắm bắt.

Dur Tư Nhạc biết loại chuyện nghe lén này thật không có đạo đức, thậm chí là bị người ta bắt gặp. Xấu hổ cúi đầu, Dur Tư Nhạc nói: “Vừa mới, đang muốn đi vào.”

Thật ra cô nghe cuộc nói chuyện cũng không nhiều.

Du Lăng Thần không tiếp tục hỏi, dường như tin tưởng lời Dur Tư Nhạc nói, ánh mắt nhìn về phía cô gái đối diện nói: “Cô về trước đi, có chuyện gì có thể liên lạc với thư ký Tôn, cô ấy sẽ giải quyết cho cô.”

Từng động tác của cô gái kia đều rất quyến rũ, hơi cúi người nói lời cảm ơn: “Cảm ơn Du thiếu.”

Dur Tư Nhạc có thể thấy bộ ngực của cô ta lộ ra một mảng lớn, mịn màng hơn so với da em bé. Dur Tư Nhạc để ý cô ta vài lần, dường như cảm thấy đã gặp qua ở đâu rồi.

“Người này không phải bông hoa nhỏ Khuru Mẫn sao? Cô ta vừa mới làm ngôi sao không lâu, bộ phim gần đây nhất là Đại Hồng Đại Tử, cô ta nổi tiếng nhất internet, thường xuyên có nhiều vụ tai tiếng với các ngôi sao nam khác. Cho dù đi đến chỗ nào, luôn có một đám phóng viên theo sau.

Lúc Khuru Mẫn đi còn yếu điệu hơn người mẫu.

Cô ta đi đến bên cạnh Dur Tư Nhạc, cố ý dừng bước lại, đối với Dur Tư Nhạc cười như không cười nói: “Xin chào Tiểu Nhạc, chị là Khuru Mẫn, có rảnh đến tìm chị đi dạo.” Cô ta rút một tấm danh thiếp từ trong túi xách ra, phía trên viết số điện thoại liên lạc.

Tiểu Nhạc? Gọi như vậy quá thân mật rồi không? Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt mà.

“Được, sau này hãy nói.” Đối với người lạ, từ trước đến nay Dur Tư Nhạc rất không thích, không thể đáp ứng, cũng không thể lập tức từ chối.

Sắc mặt Du Lăng Thần rất khó coi, ngồi trên ghế xoay: “Khuru Mẫn, không phải cô nói còn có chuyện muốn làm sao?”

Trong lời nói có ý đuổi người rất rõ ràng.

Cho dù là ai, cũng có thể nghe được.

"Tôi suýt chút nữa quên, cảm ơn Du thiếu nhắc nhở, lúc này tôi phải đi rồi." cô gái này thật biết thức thời, biết cố ý kéo dài thời gian thì Du Lăng Thần sẽ rất tức giận, tiếng giày cao gót vang lên cộp cộp, chậm rãi đi ra ngoài.

Thư ký Tôn cầm một phần văn kiện đem đến trước bàn làm việc: "ông chủ, đây là phần tư liệu ngài muốn, phần này có liên quan đến hợp đồng ký kết với công ty Lưu Vân."

"Có thể để ở đây, cô nhanh ra ngoài đi." Du Lăng Thần cầm lấy tài liệu lên xem, rồi nói với thư ký Tôn.

Sau khi tất cả mọi người đã đi, ánh mắt Du Lăng Thần mới dừng trên người Dur Tư Nhạc, ánh mắt lúc này không giống với ánh mắt lạnh như băng, còn mang theo một chút lo lắng: "Tiểu Nhạc, sao hôm nay em lại đến đây?"

Dur Tư Nhạc rất muốn hỏi một câu, chẳng lẽ cô không nên đến sao?

Nhớ đến anh hai đưa cho Khuru Mẫn xâu chìa khóa, trong lòng Dur Tư Nhạc có cảm giác không nên nói lời. Đây nhất định là chìa khóa phòng! Bởi vì chìa khóa biệt thự của cô cũng là loại này, liếc mắt một cái có thể nhận ra. Còn có Khuru Mẫn gọi cô là "Tiểu Nhạc", nghe thế nào, thế nào giống như xưng hô với tiểu bối.

"Tiểu Nhạc, sao không nói chuyện?" thật lâu không nghe thấy câu trả lời, Du Lăng Thần lại hỏi.

Dur Tư Nhạc lắc đầu, cố gắng nhắc nhở bản thân đừng nghĩ nhiều, lấy caravat vừa mới mua từ trong túi ra: "Anh hai, anh cảm thấy caravat này thế nào?"

Mỗi một cái đều do cô lựa chọn tỉ mỉ.

"Tiểu Nhạc giúp anh chọn, anh làm sao không thích?" nói xong, anh kéo caravat màu bạc trên cổ xuống, ném vào thùng rác, mở gói đồ ra, lấy ra caravat màu xám bạc: "Đeo lên giúp anh."

Dur Tư Nhạc ngoan ngoãn dùng móng vuốt mèo con, xoay người đến trước mặt Du Lăng Thần, thất caravat cho anh.

Khoảng cách hai người không đến 10cm, hoàn toàn có thể nhìn rõ từng lỗ chân lông trên mặt.

Dur Tư Nhạc có làn da trắng hồng, lông mi dài chớp chớp, có vẻ rất đáng yêu. Nghe những người già nói người có vành tai rộng, kiếp này nhất định sẽ rất hạnh phúc, làm người cũng trạch tâm nhân hậu. Lỗ tai Dur Tư Nhạc rộng và dày hơn so với người thường một chút.

Nghĩ lại cả đời này của Dur Tư Nhạc, chưa bao giờ lo lắng tiền phí sinh hoạt những lời này có thể tin tưởng vài phần. Trước mười tuổi là bảo bối trong lòng bàn tay của ba mẹ, nâng sợ rớt, ngấm sợ tan. Cho dù năm 10 tuổi ấy xảy ra trận tai nạn xe, nhưng cô có thể đại nạn không chết, tìm được đường sống trong chỗ chết. Sau ngày gió quét đổ mưa, lại có một anh hai là Du Lăng Thần, cuộc sống vĩnh viễn không sầu không lo.

Ngay từ đầu Dur Tư Nhạc không biết anh hai đang nghĩ gì.....

Nếu cô biết, nhất định sẽ nói..... Ngày đó của cô có tốt đẹp như vậy không? Nửa đời trước của cô dường như rất cực khổ, làm lùm cả đời, cuối cùng rơi vào kết cục "người tốt có mạng sống không lâu". Sau khi trọng sinh, cuộc sống của cô mới mở ra một trang giấy mới.

.....

Dur Tư Nhạc có một thói quen khi thứ bảy được nghỉ học, cô hay đi dạo ở hiệu sách, nhìn xem có tài liệu học tập mới không, hoặc mua vài quyển sách của học giả nổi tiếng về nhà xem.

Trong hiệu sách rất yên tĩnh, trong một góc phòng còn có chỗ cho học sinh đọc sách.

Dur Tư Nhạc nhìn sách xung quanh muốn mù hai mắt, lúc đi ngang qua khu tạp chí, lơ đãng thấy trên bìa tạp chí có hình ảnh của anh hai. Trên hình ảnh không chỉ có anh, còn có một cô gái để lại ấn tượng sâu sắc với cô.

Là Khuru Mẫn!

Hai người ngồi trong quán ăn, dường như đang nói chuyện.

Áp lực kiềm nén trong lòng rất không tốt. Dur Tư Nhạc cầm quyển tạp chí mở ra bên trong có một hàng chữ viết to "Tổng giám đốc tập đoàn Du thị tình cảm luyến ái, bí mật hẹn hò với ngôi sao Khuru Mẫn."

Bên dưới là một dòng chữ nhỏ chú thích: "Tổng giám đốc tập đoàn Du thị tiêu một số tiền lớn, đưa đón ngôi sao Khuru Mẫn đến công ty, là công hay tư?" phía sau tiếp tục viết, tập đoàn Du thị sẽ vì Khuru Mẫn mà mở rộng sang sản xuất phim truyền hình.

một loạt chuyện tình không khó làm người khác nghĩ đến Du Lăng Thần lấy việc công làm việc tư, muốn tặng bóc Khuru Mẫn.

Dur Tư Nhạc vốn tâm tình bình tĩnh, giống như bị ném một hòn đá nhỏ làm dao động tâm tình. Đây thật sự là anh hai đang theo đuổi Khuru Mẫn sao? Lần trước còn đem chìa khóa phòng.... Ý nghĩa gì? Tay chân Dur Tư Nhạc hơi lạnh lẽo, làm em gái như cô, không phải nên chúc anh hai hạnh phúc sao? Nhưng mà cảm giác khó chịu đáng ghét này là xảy ra chuyện gì?

Vệ sĩ nhìn sắc mặt cô hơi trắng bệch, nhìn không được mở miệng hỏi: "Tiểu thư, cô thế nào?"

Dur Tư Nhạc nên trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói với A Bưu, hiện tại trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu sao?

"không có việc gì." Chậm rì rì phun ra vài chữ, Dur Tư Nhạc ném quyển tạp chí xuống: "Chúng ta về biệt thự đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hôm nay Du Lăng Thần trở về biệt thự sớm, mặt trời còn chưa xuống núi anh đã về đến nhà rồi.

"Buổi tối ăn cái gì?" Du Lăng Thần cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh Dur Tư Nhạc.

Dur Tư Nhạc cầm điều khiển từ xa, tầm phiên ý loạn chuyển kênh liên tục: "Khô qua ở siêu thị đang giảm giá, em trang thù mua một đồng, hôm nay chúng ta có thể ăn 'khô qua xào thịt băm', 'rau trộn khô qua', cố gắng uống 'canh khô qua' một chút."

Du Lăng Thần hoài nghi nhìn cô, nhà họ Du không thiếu tiền, có cần thiết phải mua khô qua không?

"Tiểu Nhạc, em mắt húng?" Du Lăng Thần nói ra suy nghĩ của mình.

Có rõ như vậy sao?

Dư Tư Nhạc lắc đầu, phản bác nói: "Không có."

Tâm tình của cô không tốt cỡ nào! Buổi chiều ăn rất nhiều đồ ăn vặt.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Du Lăng Thần không tin cô nói hai chữ này, xoắn tay áo sơ mi lên đẩy khuỷu tay.

Trên màn hình ti vi đang chiếu phim, âm thanh tràn ngập cả căn phòng. Nhưng mà một chút cũng không hấp dẫn sự chú ý của Dư Tư Nhạc.

"Anh hai, anh thích loại con gái như thế nào?" Ma xui quỷ khiến Dư Tư Nhạc nói ra những lời này, lời vừa nói ra miệng còn có một chút hối hận.

Cô dùng thân phận gì để hỏi vấn đề này? Người bình thường hỏi vấn đề này, hỏi như vậy là có ý định sắp xếp cho anh xem mắt, giới thiệu một người đủ tư cách cho anh. Nhưng mà Dư Tư Nhạc sẽ làm chuyện này sao? Sẽ không.

Dùng thân phận bạn bè để hỏi? Dư Tư Nhạc cũng không phải là bạn của anh hai, hơn nữa nếu là bạn bè hỏi, rõ ràng hơn phân nửa "cô ấy thầm mến anh."

Chớp mắt, suýt chút Du Lăng Thần đã biết cô biết chuyện nào đó.

Sau đó phân tích về mặt của cô, lại cảm thấy không có khả năng, hỏi ngược lại: "Vì sao hỏi chuyện này?"

"Tò mò."

Đúng, cô chính ả ăn no rồi mở mới hỏi việc này.

"Nếu anh hai không trả lời, có thể không cần...." Miễn cưỡng, nửa câu sau cô còn chwea nói hết.

Du Lăng Thần đã mở miệng nói: "Đối với anh thì là một cô gái vừa nhu thuận vừa hiểu chuyện lại càng không quán quýt lấy anh."

Anh bận rộn công việc, rất khó để tâm chiếu cố những người khác. Nếu một nửa kia quá bám dính, sẽ làm anh cảm thấy chán ghét. Vì vậy trước kia anh ghét Dư Tư Nhạc là có lý do. Sau khi đi làm về nhà còn phải đề phòng cô em gái cố ý gây rối, cho dù là ai cũng sẽ bức mình thôi.

Nhưng mà trong lòng Dư Tư Nhạc lại suy nghĩ, căn cứ vào lần trước Khuru Mẫn đến gặp, cô gái này rất biết nguyên tắc, hơn nữa biết nhìn sắc mặt người khác để nói chuyện: "nhu thuận, hiểu chuyện không bám dính." Ba điểm này cô ta đều có.

Chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Dáng người phải như thế nào?"

Tốt nhất là không mập không gầy." Du Lăng Thần nhìn Dư Tư Nhạc chăm chú.

Lại trong phạm vi nữa rồi Cơ thể Khuru Mẫn có điện có nước có thể sánh ngang người mẫu.

Biết cái gì? Du Lăng Thần khẽ nhún mày, biểu hiện của Tiểu Nhạc rất khác thường.

"Em đi nấu cơm đây." Dư Tư Nhạc Chậm rãi vào phòng bếp.

Đêm nay cô làm một bàn yến tiệc toàn khổ qua.

Miệng Du Lăng Thần đắng ngắt, sau khi súc miệng mà mùi đắng nồng của khổ qua vẫn không tan.

Du Lăng Thần gọi điện hỏi A Bru, hôm nay có phải Dư Tư Nhạc gặp chuyện gì không vui hay không? A Bru trả lời rất đơn giản, theo lời A Bru nói, ngoại trừ buổi sáng Dư Tư Nhạc ra hiệu sách, thì không ập bắt người nào hay chuyện gì, có thể loại trừ có người chọc giận cô.

.....

Sáng sớm, Dư Tư Nhạc mặc đồ thể thao đi ra ngoài rất sớm.

Không khí trong lành phả vào mặt có chút mát mẻ.

Dư Tư Nhạc cầm bình nước khoáng giữa đầu uống một ngụm, di động trong túi chợt rung lên. Bởi vì sợ khi đi học, có người gọi điện thoại vào, nên Dư Tư Nhạc đã chuyển điện thoại sang chế độ rung, đến chủ nhật mới đổi lại.

Là một dãy số lạ.

Dư Tư Nhạc quyết định nhấn nút từ chối cuộc gọi

Màn hình lại sáng lên, vẫn là dãy số kia.

Do dự nửa phút, sợ người này có việc tìm mình, cuối cùng Du Tư Nhạc vẫn nhân nút nghe. "Alo"

"Là tiểu Nhạc sao?" Là giọng nói con gái, hơi mềm mại, không giống giọng trẻ con của Tường Oánh Oánh, hẳn là trên 20 tuổi.

Du Tư Nhạc tạm thời không thể đoán là ai.

Có lẽ đối phương cũng đoán được kết quả này nên đã tự giới thiệu: "Tiểu Nhạc, là chị Khuru Mẫn đây, còn nhớ không?"

Là cô ta! Sao cô ta lại có số điện thoại của mình?

Chẳng lẽ anh hai cho cô ta số điện thoại, nếu cô ta và anh hai thực sự là mối quan hệ đó thì biết số điện thoại của cô vẫn không có gì lạ.

"Tìm tôi có việc gì sao?" Du Tư Nhạc cầm khăn lông lau mồ hôi, vừa lau vừa đi vào trong biệt thự

Anh hai đã đi làm trong nhà chỉ có một mình Du Tư Nhạc.

"Em có thể đến khu biệt thự ở ngoại ô mới không? Chị có chuyện muốn nói với em " Giọng của Khuru Mẫn mang theo vài phần khẩn cầu, nếu là đàn ông nghe thấy, có lẽ sẽ bị choáng váng đầu óc, si ngốc mê mẩn hứa với cô ta ngay. Không khó để đoán, Khuru Mẫn hẹn cô ra là muốn hẹn hò với anh trai cô.

"Là chuyện của anh hai em." Đối phương lại nói thêm. "Nếu em lo lắng, có thể mang thêm vệ sĩ theo"

Những lời này loại trừ băn khoăn trong lòng Du Tư Nhạc, cô cũng rấy muốn biết giữa cô ta và anh hai rốt cuộc có quan hệ gì. Nội dung trên tạp chí khó có thể tin tưởng, đa số tin tức đều do đám phóng viên chỗ sản tung tin giật gân. Du Tư Nhạc không ngờ đến mức có thể tin đó là sự thật hoàn toàn.

Có loại người thật lạ, dù đã biết trước đáp án, nhưng phải chính miệng đương sự nói ra mới có thể tin tưởng hoàn toàn.

Hiện tại Du Tư Nhạc thuộc dạng người này.

Bảo tiểu Vương lái xe chở cô đến khu biệt thự ở ngoại ô, Du Tư Nhạc chỉ mang theo vệ sĩ là A Bưu đi cùng

Khuru Mẫn dùng di động nhấn địa chỉ đến, tiểu Vương dựa vào hướng dẫn từ vệ tinh vững vàng lấy tốc độ đến mục đích.

Không khí ở ngoại ô trong lành tươi mát hơn so với thành phố.

Tùy tiện hít một hơi, ngửi được mùi không khí trong lành hòa với mùi cỏ xanh tự nhiên.

"Tiểu thư, cô đi vào đó làm gì? Tôi nhớ không lầm đây là bất động sản của Du thiếu." Tiểu Vương vừa lái xe vừa hỏi Du Tư Nhạc.

Ở chung thời gian lâu, bọn họ đều là người làm công của nhà họ Du, biết Du Tư Nhạc không có dáng vẻ kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư, rất dễ ở chung.

Là biệt thự của anh hai? Vậy người kia có chìa khóa sao?

Sau khi gom góp từng sự việc lại, Du Tư Nhạc lúc này không thể không nhìn thẳng vào sự tồn tại của Khuru Mẫn, bởi vì nói không chừng tương lai người này sẽ trở thành chị dâu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chị dâu, cách xưng hô này, đè nén nặng nề trong lòng Du Tư Nhạc.

Anh hai đã tìm được một nửa kia, cô là người ngoài có phải nên rời đi không?

Đáp án là Du Tư Nhạc không đồng ý, Du Tư Nhạc bước về phía trước, ấn vào chuông cửa, Khuru Mẫn nhanh chóng chạy ra mở cửa.

"Tiểu Nhạc, rốt cuộc em đã đến đây?" Khuru Mẫn hai mắt đỏ bừng, dường như cô ta vừa mới khóc, cái mũi còn hơi đỏ.

Gặp nhau trong trường hợp như vậy, khiến Du Tư Nhạc hơi nghi ngờ hỏi: "Cô đã khóc?"

Người nên khóc nên khổ là cô mới đúng? Thật vất vả mới có được người thân, nhanh như vậy đã bị người khác cướp đi.

“Không có.” Khuru Mẫn vội vàng phủ nhận: “Gió thổi vào mắt thôi.”

Lấy có này giống như biến thành thừa nhận.

A Bưu đi theo bên cạnh Dư Tư Nhạc vào biệt thự.

Trong biệt thự, bên phải là trồng cỏ, bên trái là bể bơi. Ở đây thiết bị đầy đủ hơn so với biệt thự Dư Tư Nhạc đang ở, trong bồn hoa có rất nhiều loại hoa quý. Chỉ tiếc trong thời gian dài không có người chăm sóc, đã mất đi ánh sáng vốn có của con người.

Đây là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc đến đây, nên rất nghiêm túc đánh giá cảnh vật xung quanh.

Diện tích biệt thự này rõ ràng rất lớn. Nhìn cách trang trí trong phòng hẳn còn rất mới.

“Du Thiếu từng ở đây một thời gian.” Trước kia A Bưu phụ trách bảo vệ an toàn cho Du Lăng Thần, đã đến nơi này cũng không nhiều.

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc đã hiểu được, khó trách trong biệt thự thiếu hơi thở con người. Tính thời gian, anh hai về nhà đã hai tháng, như vậy trong khoảng thời gian này, tòa biệt thự này không có không khí.

Đem chìa khóa nhà tặng cho Khuru Mẫn ở? Ý nghĩa là anh hai muốn chuyển nhà?

Trong lòng Dư Tư Nhạc chợt nặng trĩu.

“Ngồi đi.” Khuru Mẫn bày ra điệu bộ nữ chủ nhân, chỉ vào ghế sofa, bảo Dư Tư Nhạc tùy ý một chút: “Tiểu Nhạc muốn uống gì? Nước trái cây được không?”

Dư Tư Nhạc không muốn soi mói, gật gật đầu.

Cô ta đem đến cho Dư Tư Nhạc một ly nước trái cây.

Thời tiết nóng bức, lại ngồi trong xe một thời gian dài làm Dư Tư Nhạc thật sự rất khát nước, cô nâng ly nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Cô có chuyện gì nói với tôi sao?”

Dư Tư Nhạc nói thẳng vào vấn đề, vẻ mặt rất không tự nhiên.

Hốc mắt Khuru Mẫn nhanh chóng đỏ lên, như là bất cứ lúc nào cũng có thể chảy nước mắt, cô ta cúi đầu nức nở một tiếng, nâng tay lên lau khóe mắt, làm cho bản thân giả vờ bình tĩnh: “Tiểu Nhạc.....”

Giọng nói cô ta khàn khàn, mang theo tia khóc lóc.

Dư Tư Nhạc không rõ có phải cô ta đang diễn trò hay không: “Cô nói thẳng đi, ngày mai tôi còn phải đi học, thời gian không có nhiều lắm.”

Dường như cô cũng cảm thấy thời gian rất gấp, cố ý giương mắt nhìn về phía A Bưu, vẻ mặt khó xử.

Dư Tư Nhạc cũng biết ý cô ta, quay đầu nói với người sau lưng: “A Bưu, anh ra ngoài cửa chờ tôi, tôi và Khuru tiểu thư nói chuyện một lúc sẽ ra.”

Dư Tư Nhạc dùng từ “Khuru tiểu thư”, giống như làm đối phương thật đau lòng, cô ảm ảm muốn khóc, ánh mắt đỏ hoe.

A Bưu không nhúc nhích “tiểu thư....” Anh lo lắng một mình tiểu thư ở trong này.

Trong biệt thự lớn này, từ cửa sổ lầu một có thể dễ dàng trộm người bất đi, anh lo lắng tất cả nguyên nhân gây bất lợi cho tiểu thư.

“Cô ấy sẽ không làm gì tôi.” Không có người ngốc đến độ chủ động hẹn người khác, sau đó đem manh mối để lại cho cảnh sát, lại bắt cóc người đó đi.

Nhìn thái độ kiên quyết của tiểu thư, cuối cùng A Bưu phục tùng mệnh lệnh, anh cất bước đi ra ngoài.

Nghe thấy âm thanh khóa cửa vang lên, Dư Tư Nhạc không nói vòng vo với Khuru Mẫn, trực tiếp mở miệng hỏi: “Khuru tiểu thư, hiện tại có thể nói không?”

Khuru Mẫn nước mắt chợt chảy dài trên má, hai hàng nước mắt chảy xuống cằm: “Tiểu Nhạc, chị không biết nói với em thế nào mới được, anh hai em....”

Dư Tư Nhạc ghét nhất người nào làm cô mất hứng thú, mà cô gái này lặp đi lặp lại nhiều lần muốn nói lại thôi, cơ hồ hao phí toàn bộ tính nhẫn nại của Dư Tư Nhạc. Cô cầm ly nước, đứng lên: “Khuru tiểu thư, tôi nghĩ....cô không hiểu rõ thời gian quý giá như thế nào, chờ cô hiểu rõ, hãy tìm tôi nói chuyện.”

Bước chân đi, Dư Tư Nhạc xoay người muốn chạy.

Khuru Mẫn vội vàng nắm lấy tay cô: "ĐừngĐừng đi, Tiểu Nhạc nghe chị nói cái này."

"Mấy tạp chí này, em đã xem qua chưa?" Khuru Mẫn hỏi.

Dư Tư Nhạc nhìn cô: "Xem thì thế nào? Cô sẽ không muốn nói với tôi đây là sự kiện hay sự thật?"

Lúc Dư Tư Nhạc nói chuyện một chút lo lắng cũng không có, thế nào cũng phải giả vờ bộ dạng lạnh nhạt.

"Là sự thật! Chị à Du thiếu đang yêu nhau! Nếu không anh ấy làm sao có thể đem chìa khóa biệt thự đưa cho chị, còn cho chị chuyển vào ở." Khuru Mẫn theo bản năng thốt ra, muốn giải thích: "Chị...Chị và anh ấy gần đây cãi nhau, mấy ngày nay anh ấy giận dữ không để ý đến chị."

Dư Tư Nhạc nhíu mày ngày càng sâu: "Vì vậy cô tìm tôi, là muốn tôi giúp các người quay lại?"

Dư Tư Nhạc chưa từng gặp qua chuyện rắc rối như vậy! Người này dựa vào cái gì tìm cô giúp đỡ? Cô có thừa nhận quan hệ với anh hai không?

"Khuru tiểu thư, anh hai tôi là CEO của tập đoàn Du thị, bộ dạng đẹp trai, lại nhiều tiền, anh ấy muốn loại phụ nữ nào mà chẳng có? Anh ấy không để ý đến cô, chỉ có thể hiểu rõ anh ấy không thích cô, chán ghét cô rồi. Vì vậy cô tìm tôi cũng không có tác dụng gì."

"Không, có tác dụng." Khuru Mẫn hoảng hốt, vội vàng tháo vòng phi thủy trên cổ xuống: "Nhìn xem nhìn xem, đây là Du thiếu cho chị."

Chỉ liếc mắt một cái cả người Dư Tư Nhạc cứng ngắc.

Sợi dây chuyền phi thủy kia, cô biết nó. Chính cô cũng có một cái, hơn nữa còn đeo trên cổ. Đã từng nghe anh hai nói, hai sợi dây chuyền này là khi mẹ cô còn sống dùng một số tiền lớn để mua, trên thế giới này chỉ có hai sợi. Du Lăng Thần luôn dặn cô ngàn vạn lần không được tặng sợi dây chuyền này cho người khác, phải tìm một nửa kia, mới có thể đem sợi dây chuyền của cô tặng cho người đó."

Du Lăng Thần đã tặng rồi sao?

Như vậy, anh ấy đã định Khuru Mẫn là một nửa kia của mình!

"Thật sự là anh hai tặng cho cô?" Dư Tư Nhạc không thể tin được, trong lòng hy vọng do Khuru Mẫn nhất định được.

Nhưng mà đáp án làm người ta thất vọng.

"Tiểu Nhạc, chị hy vọng em có thể tin tưởng chị." Khuru Mẫn khóc lóc: "Chị thật sự rất yêu Du thiếu, không muốn mất anh ấy, em có thể giúp chị được không?"

Cả người Dư Tư Nhạc hoàn toàn hỗn độn: "Cô làm sai chuyện gì?"

Dư Tư Nhạc muốn hỏi rõ nguyên nhân, ngộ nhờ cô ta sau lưng anh hai bắt cả hai tay, chẳng lẽ cô phải đồng ý giúp cô ta sao?

"Chị....không có làm gì, lần trước khi Du thiếu ký hợp đồng, chị không cẩn thận đổ rượu lên. Chị thật sự là vô tâm, Du thiếu nói chị là người phá rối hợp đồng, chị thật sự không có." Khuru Mẫn nức nở ngày càng lớn, bộ dạng như nhận rất nhiều ủy khuất

Chỉ là vì chuyện nhỏ này? Hợp đồng bị dính nước, cùng lắm thì làm lại một lần nữa.

"Anh hai không phải là người tuyệt tình như vậy."

"Chị hy vọng Tiểu Nhạc có thể giúp chị, để chị gặp Du thiếu vài lần. Chị tin một thời gian dài, sau khi anh ấy thấy thành ý của chị, nhất định sẽ đồng ý ở lại bên cạnh chị." Khuru Mẫn rút khăn giấy lau nước mắt.

"Tôi sẽ cố gắng."

Nghe Dư Tư Nhạc đồng ý giúp cô ta, Khuru Mẫn nín khóc mỉm cười, khoe miệng nhếch lên: "Tuần sau chụp ảnh phim truyền hình, tất cả tổ kịch cùng hợp nhau chúc mừng, Tiểu Nhạc, em có thể mời Du thiếu đến không? Chị nhất định sẽ có cách để anh ấy tha thứ cho chị."

Khuru Mẫn nói chuyện rất tự tin, khôi phục lại bộ dạng bình thường.

Thẳng đến sau khi ra khỏi cửa biệt thự. Dư Tư Nhạc vẫn không hiểu.....Cô làm sao có thể ngốc nghếch đồng ý yêu cầu này?

Người này cướp đi anh hai, đối với cô có gì tốt? Mỗi khi nghĩ đến phải xa anh hai, so với dam gấm cắm vào thịt, càng đau đớn, càng khó chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

“A Bruu.....Anh nói xem, anh hai có thích Khuru Mẫn không?” Ngồi vào trong xe, Dư Tư Nhạc rất không muốn nghĩ đến vấn đề này nữa.

Vì sao cô không muốn tin? Vì sao cô tình nguyện là Khuru Mẫn nói dối, đùa giỡn với cô?

A Bruu ngạc nhiên nhìn qua: “Tiểu thư, điều này sao có thể? Khuru Mẫn bộ dạng rất xinh đẹp, nhưng so với người đẹp còn nhiều lắm, Du thiếu thích cô ta ở điểm nào?”

“Thì ra anh cũng cho rằng như vậy.” Nói thật, Dư Tư Nhạc cũng cho rằng..... Khuru Mẫn hoàn toàn không xứng với anh hai.

Vì sao không nói nên lời, đây là trực giác.

Cho dù Khuru Mẫn và Du Lăng Thần có đứng trước mặt Dư Tư Nhạc, cô không có cách nào nghĩ muốn kết hợp hai người với nhau.

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, Dư Tư Nhạc có nói đến suy nghĩ muốn tham gia tổ kịch, tuy rằng Du Lăng Thần tò mò làm sao cô biết chuyện này, nhưng cũng đồng ý.

Chỗ tổ kịch gặp mặt, là trong khách sạn.

Rất nhiều người đã đến đông đủ.

Nghe nói đích thân tổng giám đốc Du đến đây, rất nhiều người trang điểm nghiêm túc từ đầu đến chân, mong chờ tổng giám đốc Du có thể liếc mắt đến, sau này đại lộ trở thành ngôi sao sẽ trở nên thuận lợi gấp đôi rồi. Trong đó, hấp dẫn nhất là ánh mắt, còn chúc mừng Khuru Mẫn. Khuru Mẫn là nữ chính của tổ kịch này, cũng là nhân vật tiêu điểm của cuộc gặp gỡ này.

Có thể được tổng giám đốc Du chiếu cố, tự mình đến chúc mừng chụp ảnh phim truyền hình, tuyệt đối là một chuyện rất tốt.

Ai cũng biết Du Lăng Thần có rất nhiều tài sản, chẳng qua công ty giải trí chỉ mới vừa phát triển, anh cũng không phải tự mình quản lý, mà giao cho người phụ trách kinh doanh quản lý.

“Tổng giám đốc Du đến đây!” Bên trong có một người la lớn lên.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Du Lăng Thần, rất nhiều cô gái hưng phấn hét chói tai. Người trong tổ kịch lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ lớn đứng phía sau màn ảnh, một đám người có vẻ rất nhiệt tình, chạy đến chào hỏi không dứt.

“A, vẫn là chị Khuru Mẫn có mặt mũi, ngay cả tổng giám đốc Du cũng tự mình đến đây rồi.”

Gần đây chuyện xấu “tổng giám đốc tập đoàn Du thị có tình yêu mới”, trên phố nhỏ phố lớn đều là tin tức này, không ít người mở miệng chế nhạo Khuru Mẫn và Du Lăng Thần.

Sau khi nghe thấy những lời này, Du Lăng Thần hơi nhúu mày nhưng vẫn không giải thích gì.

Khuru Mẫn mặc bộ lễ phục ngắn trễ ngực màu đỏ, cả người nhìn qua rất quyến rũ: “đạo diễn Lưu, ông đừng nói đùa, tổng giám đốc Du, đến đây ngồi đi.”

Còn nói không có gian tình?

Vị trí này không phải sắp xếp bên cạnh cô sao?

Sau khi Dư Tư Nhạc đi vào, sắc mặt luôn không tốt lắm, không hợp với không khí vui đùa nơi này, cô hận không thể rời khỏi nơi này, nhưng mà lý trí nói với cô.....không thể làm như vậy.

"Khuru tỷ, khi nào chính thức công bố quan hệ ra bên ngoài?" Đạo diễn Lưu cười xấu xa, trêu đùa Khuru Mẫn.

Về mặt Du Lăng Thần từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng, ngoại trừ tròng mắt ngẫu nhiên chuyển động vài cái, đường cong trên mặt không thay đổi gì.

Dư Tư Nhạc nghiêng răng ken két, trong lòng rất tức giận, anh hai bày ra bộ dạng lạnh lẽo cho ai xem? Rốt cuộc Khuru Mẫn có phải là bạn gái anh không, anh nhanh tỏ thái độ một chút đi! Dư Tư Nhạc cảm thấy lúc này đây, cô quả thật là ngốc nghếch! Ngay ngốc ngồi xem một màn này lại nói cái gì cũng không nói nên lời.

"Các người đừng đoán nữa!" Khuru Mẫn cất giọng kiêu ngạo, trên mặt đỏ bừng: "Tôi và Du thiếu không có loại quan hệ như các người nói."

Cô bày ra bộ dạng thẹn thùng, chần chừ rất tốt.

Cho dù là ai nhìn thấy, cũng nghĩ là da mặt cô mỏng, thẹn thùng, càng thêm gia tăng chuyện thực hư "tình yêu mới" này.

"Được được được! chúng tôi không nói, nhìn xem Khuru tỷ đỏ mặt rồi kìa." Một đám người rót cuộc cũng đồng ý buông tha cho Khuru Mẫn rồi nhanh chóng quay qua Du Lăng Thần.

"Tôi phải lái xe, nên không thể uống nhiều." Giọng nói Du Lăng Thần rất giàu từ tính, anh nói từng câu từng chữ, giống như có một cỗ ma lực chinh phục người khác.

Anh cầm ly rượu nâng ly về phía những người khác, sau đó uống một ngụm.

Một giọt rượu cũng không dính, có vẻ người này cố ý tính toán giá cao, thật dễ dàng phá hư quan hệ hợp tác. Du Lăng Thần tìm được một lý do tốt, từ chối những người khác không ngừng kính rượu mình.

Trong phòng có ít nhất 30 người cả trai lẫn gái, tất cả đều là nhân viên trong tổ kịch, trong đó còn có các ngôi sao lớn. Du Lăng Thần xuất hiện, trong chớp mắt khiến các ngôi sao lớn như bị bỏ rơi, hầu như tất cả mọi người đều vây quanh Khuru Mẫn và Du Lăng Thần.

Lúc này, Khuru Mẫn nở mày nở mặt, cao ngạo giống như bình hoa Không Tước.

Ở trong mắt người khác, Khuru Mẫn và Du Lăng Thần như một đôi tình nhân, bọn họ nói chuyện chế nhạo chuyện này. Một cỗ hồn dỗi ngẩn trong ngực Dư Tư Nhạc, khiến cô cảm thấy thở không xong.

Nhìn thấy trên bàn có ly rượu, thì nghĩ đến câu nói "mượn rượu giải sầu". Hiện tại Dư Tư Nhạc không phải đang sầu sao?

Anh hai bị cướp đi rồi, sau này cô phải cô đơn một mình.....

Loại cảm giác này luôn quanh quẩn bên người cô.

Không muốn nghĩ đến sau này anh hai và chị dâu sống chung với nhau, nhưng mà Dư Tư Nhạc không muốn làm bóng đèn, phá hư thế giới ân ái của hai người bọn họ.

"Đừng uống nữa." Du Lăng Thần dè tay Dư Tư Nhạc lại, anh chú ý Dư Tư Nhạc đã uống ba ly rượu.

Thời gian này hành vi cử chỉ của Dư Tư Nhạc rất khác thường làm người ta đoán không ra nhất chính là....Cô làm sao có thể nghĩ muốn đến tham gia tổ kịch. Theo lời A Bưu báo, tất nhiên Du Lăng Thần biết được cô đã gặp qua người nào. Nếu không phải vì sao hiểu rõ nguyên nhân, Du Lăng Thần sẽ không tham dự mấy cuộc gặp gỡ này, cùng cô đến tham gia.

Dư Tư Nhạc cầm ly rượu không buông tay: "Em lại không cần lái xe."

Những người khác đều rất ồn ào, một trận tiếng cười lớn bên trong phòng được bao: "Tổng giám đốc Du, để cho Du tiểu thư uống đi, , cùng lắm thì chúng tôi đưa cô ấy về. Đến đến đến, Du tiểu thư, tôi kính cô một ly."

"Tư lượng của Du tiểu thư thật mạnh, chúng ta uống cạn hết nào?"

"Được.....uống cạn ly rượu."

.....

Những người xung quanh liếc mắt kính rượu Dư Tư Nhạc.

Trước khi đến khách sạn, Dư Tư Nhạc chưa ăn gì, bụng đói uống rượu rất dễ say.

Uống liên tục vài ly rượu, Dư Tư Nhạc cảm thấy đầu óc choáng váng. Nhưng ánh mắt lại rất sáng, cô nhìn qua tay Khuru Mẫn, cánh tay đang sờ soạng anh hai, một động tác rất nhẹ, ý tứ có chút ái muội.

Trời ơi, Dư Tư Nhạc suýt chút mất ra tiếng! Muốn tán tỉnh cũng không nên ở chỗ đông người chứ?

Còn có Khuru Mẫn, dù gì cũng là một ngôi sao, vì sao không giữ cho mình một chút hình tượng chứ? Mẫn này bị người khác bắt được tuyệt đối là một tin giật gân.

Dư Tư Nhạc đứng lên, nhìn cũng không nhìn nữa: "Em ra ngoài hóng gió một chút."

Trong phòng bao mùi rượu rất lớn, tiếng động cũng rất ồn ào, làm đầu Dư Tư Nhạc phát đau.

Rượu bọn họ mời cô uống có tác dụng rất mạnh, Dư Tư Nhạc vừa đi ra khỏi phòng bao không lâu, đầu óc cảm thấy mơ hồ, đi lao đảo. Cô lao đảo chạy đến hành lang cuối, uể oải nằm sấp trên cửa sổ, hai gò má đỏ bừng, trong bụng căng lên rất khó chịu.

Đầu nặng bước nhẹ, bốn chữ này có thể hình dung Dư Tư Nhạc bây giờ.

Không biết qua bao nhiêu phút, một đôi giày da đen xuất hiện trong tầm mắt Dư Tư Nhạc.

Chương 41

Sau khi say rượu, con người sẽ trở nên chậm chạp. Dư Tư Nhạc suy nghĩ thật lâu mới mơ hồ cảm thấy đôi giày này đã gặp ở đâu rồi. Nghĩ đến đôi giày ở trên giá!

“Không biết uống rượu thì cũng đừng uống nhiều.” Giọng nói quen thuộc lạnh như băng vang lên bên tai Dư Tư Nhạc.

Dư Lăng Thần nắm đầu vai cô, kéo Dư Tư Nhạc vào trong ngực: “Được rồi, anh đưa em trở về trước.”

Dư Tư Nhạc không có say đến nỗi ý thức không rõ ràng, chỉ là phản ứng hơi chậm một chút.

“Anh hai, sao anh lại ra đây rồi?” Anh là nam chính, hẳn là phải ở bên trong cùng với cô ta chứ?

Dư Lăng Thần ôm cô đi ra ngoài, trong khách sạn có nhiều nhân viên nhìn thấy hai người, mỗi người đều chào Dư Lăng Thần.

Dư Lăng Thần trầm mặt: “Cái loại gặp gỡ này, bình thường anh không tham gia.”

Hôm nay có ý đến đây, đã tính là nể tình rồi. Hơn nữa cũng không chừa mặt mũi cho người khác, mà chỉ cho em gái anh.

Trong bãi đậu xe, có rất nhiều xe hơi đậu ở đó.

Dư Lăng Thần ôm Dư Tư Nhạc đẩy cô vào ghế lái phụ, xoay người lại thắt dây an toàn giúp cô. Trong quá trình đó, không chỗ nào mà không có một tia ôn nhu khó phát hiện.

Dư Lăng Thần vừa định giẫm chân ga, khởi động xe hơi, người bên cạnh đột nhiên cất tiếng nói kiêu kiêu.

“Anh hai, sợi dây chuyền phi thủy của anh đâu?”

Dư Lăng Thần dừng động tác, xoay nửa người nhìn Dư Tư Nhạc: “Sao đột nhiên lại nhớ đến chuyện này?”

Lần trước Dư Tư Nhạc hỏi anh chuyện này, cũng rất kỳ quái.

Ý thức Dư Tư Nhạc rất hỗn loạn, nói chuyện hơi lộn xộn.

“Ừm.....Em nhìn thấy.....Nó nằm trong tay Khuru Mẫn.” Dư Tư Nhạc rút người lại, đầu dựa vào cửa kính xe.

Dư Lăng Thần sắc mặt không do dự, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó ánh mắt ngày càng trầm xuống: “Sợi dây chuyền của anh đã mất.”

Đã mất gần một tháng rồi.

Dư Tư Nhạc không hề nghe thấy lời nói này, còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, “Khuru Mẫn nói, hai người đang yêu nhau. Anh hai.....Có phải anh thích cô ta không? Vì sao cả dây chuyền cũng tặng cho cô ta chứ? Sau này em cũng phải gọi cô ta là 'chị dâu' sao?”

Chị dâu?

Ánh mắt Dư Lăng Thần chợt lạnh lẽo, hai tay cầm tay lái ngày càng chặt.

"Em sẽ không gọi bất kỳ ai là chị dâu, không ai có đủ tư cách này." Giọng nói Dư Lăng Thần rất kiên định, giống như một lời thề, một lời hứa hẹn.

Chỉ tiếc là thần trí Dư Tư Nhạc ngày càng mơ hồ, những lời này một câu cô cũng không nghe được.

Xe từ chuyển động, Dư Lăng Thần thay đổi phương hướng, lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Dư Tư Nhạc bị rượu xông lên não, chỉ vài phút sau đã ngủ say.

Rượu là một thứ rất có hại cho người! Dư Tư Nhạc là người nói những lời này,

Khi cô mở mắt ra là trời đã ngã về chiều, sắp đến đêm. Uống rượu nhiều, bụng lại căng lên, làm hại cô cũng ăn cơm không vào. Cả người đều là mùi rượu, ngửi ngửi cảm thấy rất ghê tởm. Cô vừa tỉnh lại liền chạy vào phòng tắm. Xối rửa vài lần, cho đến khi không còn thấy mùi rượu nữa mới lau khô nước đi ra ngoài.

"Tĩnh rồi?" Du Lăng Thần tựa người vào cửa, bộ dạng chờ cô đã lâu.

Dư Tư Nhạc cầm khăn lau tóc, dừng động tác lại gọi một tiếng "anh hai".

Dư Tư Nhạc có gương mặt trời sinh trắng nõn, môi anh đào. Có lẽ ở trong phòng tắm đã lâu nên vành tai cô nhìn qua rất trong sáng. Rõ ràng chỉ là một cô gái mười bảy tuổi, sau khi tắm xong lại mang theo cỗ mị lực hấp dẫn người khác như vậy.

"Có cái gì nói với anh không?" Du Lăng Thần ngồi trên giường cô, chuẩn bị sẵn sàng đợi Dư Tư Nhạc mở miệng.

Dư Tư Nhạc trầm mặc không nói, trong lòng lại rất hỗn loạn.

"Tiểu Nhạc, em đã nói...Cho dù là chuyện gì, cũng sẽ không giấu diếm anh." Về mặt Du Lăng Thần rất thất vọng "Anh không hy vọng chỉ nói nói rồi thôi."

Mẹ nó! Anh hai, chiêu đánh vào tình cảm của anh, thật sự không ai sánh được.

"Gần đây biểu hiện của em rất khác thường." Du Lăng Thần nói thẳng ra nguyên nhân.

Dư Tư Nhạc nuốt chút nữa thờ không nổi, cô vốn là người trong lòng không nhận được, hàm răng khê mở, môi khê nhúc nhích: "Anh hai, nội dung tin trên tạp chí có thật không?"

Dư Tư Nhạc hỏi rất cẩn trọng, sợ hãi khi biết đáp án khẳng định.

"Anh nghĩ em sẽ không tin những thứ kia." Du Lăng Thần ngoắc tay với cô, ý bảo cô đến đây, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc cô: "Anh cũng không thích Khuru Mẫn, anh đưa cô ta đến công ty, chỉ là vì khả năng diễn xuất của cô ta."

Người này có thực lực làm diễn viên, cô ta chỉ cần có cơ hội, tuyệt đối có thể nổi tiếng.

"Trên tạp chí đó sao có thể đưa tin hai người..." Dư Tư Nhạc ấp úng, không nói tiếp.

"Trong làng giải trí từ trước đến nay đều thích những lời không có căn cứ, hôm đó khi ở nhà hàng, ngẫu nhiên gặp được Khuru Mẫn, cô ta liền ngồi xuống uống hai ly với anh." Bây giờ nghĩ lại, hôm đó tình cờ gặp mặt là do Khuru Mẫn sắp đặt trước.

"Chìa khóa nhà đâu?" Dư Tư Nhạc vẫn không tin...Bản thân lại trở thành người làm.

"Có rất nhiều đội chó săn đuổi theo Khuru Mẫn, cho nên anh sắp xếp cho cô ấy ở căn biệt thự ngoại ô." Du Lăng Thần trả lời đầu vào đấy.

Dư Tư Nhạc vẫn chưa từ bỏ ý định, xét hỏi sự việc kỹ càng, tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống: "Như vậy, anh hai, sợi dây chuyền phi thủy của anh sao lại cho cô ta rồi?"

Rốt cuộc, Du Lăng Thần thay đổi sắc mặt, khóe miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt: "Vấn đề này em đã hỏi rồi."

Gi? Chuyện này từ khi nào? Vì sao cô không nhớ rõ.

"Lúc em uống say, say khướt chỉ vào mũi anh rồi hỏi, vì sao sợi dây chuyền ở trong tay Khuru Mẫn, còn hỏi anh có phải thích cô ta không?" Du Lăng Thần cố ý thêm mắm dặm muối.

Mặt Dư Tư Nhạc ghen lại như màu gan ngỗng, cô lại thất thố trước mặt anh hai rồi!

Trời ơi! Dư Tư Nhạc muốn bóp chết Khuru Mẫn. Nếu không phải anh hai ở trước mặt cô, cô thật muốn đưa tay lên cào cào mái tóc, để phát tiết tâm tình mình.

Thật ra đoạn đối thoại trong biệt thự ngày hôm đó. Bây giờ nhớ lại, có thể đã bị bại lộ, ví dụ như anh hai bởi vì phân hợp đồng bị bán nước, cô ta đã nói "những người của công ty khác đến quấy rối."

Đều nói quan tâm sẽ bị loạn, Dư Tư Nhạc lúc đó tin tưởng ngu ý ám chỉ từng sự kiện kia cho nên đã xem nhẹ chi tiết nhỏ đó.

Dư Tư Nhạc quang minh chính đại vươn tay ra đặt lên đùi Du Lăng Thần, thuật lại động tác Khuru Mẫn sờ đùi anh: "Anh hai, em thấy cô ta đã sờ đùi anh rồi."

Ánh mắt Du Lăng Thần ngày càng mở to, ở chỗ sâu nhất trong đôi mắt, dường như có hai ngọn lửa nhỏ lóe lên.

Bất lấy móng vuốt của Dư Tư Nhạc: "Tiểu Nhạc, không phải anh hai đã dạy em, không được sờ đùi đàn ông rồi sao?"

Dư Tư Nhạc thành thật nghiêm túc lắc đầu.

"Sau này không cho sờ loạn, có biết không?" Giọng nói Du Lăng Thần hơi khàn khàn.

Dur Tư Nhạc không ngốc, đã thấy trong mắt anh hai xuất hiện cảm xúc, cuống quýt gật đầu: "Em nhớ kỹ!"

Lại mò lên một chút, sẽ xảy ra chuyện lớn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tuy rằng Dur Tư Nhạc không có hứng thú ăn cơm, nhưng cô không dám nói với anh hai.

Cô chạy vào phòng bếp bận bịu một trận, làm ra hai món ăn. Trải qua ngày tháng tích cực luyện tập, trình độ làm món ăn của Dur Tư Nhạc ngày càng tăng lên.

Động tác ăn cơm của Du Lăng Thần, tao nhã đẹp mắt hơn so với bình thường, quả thật có thể đạt danh hiệu đáng hưởng thụ.

"Muốn đi xem diễn không?" Du Lăng Thần ăn một ngụm cơm cuối cùng xong, lau chùi miệng, cả người nằm dài trên ghế sofa.

Xem diễn? Đến rạp chiếu phim sao?

Hai lần trước, bị người khác hiểu lầm còn chưa đủ thảm sao? Lúc này đây, cô kiên quyết không đi.

"không phải rạp chiếu phim, là phim trường nơi Khuru Mẫn đang đóng." Du Lăng Thần lấy ra một thẻ phòng, trên mặt viết khách sạn Tâm Di phòng 403.

Dur Tư Nhạc suýt chút bị sặc nước bọt.

Dựa vào cái đầu anh, cuối cùng cô cũng biết vì sao Khuru Mẫn muốn hẹn anh hai đi nước ngoài, là muốn mượn cơ hội này để tiếp cận anh hai, sau đó phát sinh quan hệ mập mờ. Chẳng những sờ đuôi anh hai, còn lên lút đưa thẻ phòng cho anh hai. Muốn dựa vào quan hệ này, bộ dạng cô ở trong Làng Giải Trí, càng thêm vững chắc hơn.

Tâm cơ thật tốt.

Đầu tiên là lợi dụng đám chó săn làm ra chuyện xấu, ồn ào huyên náo. Sau đó, ở biệt thự diễn một vở kịch, tranh thủ sự đồng tình của Dur Tư Nhạc, lừa gạt Dur Tư Nhạc làm việc giúp cô ta. Đã có thể mượn sức của cô em chồng này, dựa vào năng lực của cô để tiếp cận Du Lăng Thần.

Nếu không phải Dur Tư Nhạc uống say, đem tất cả mọi chuyện nói ra, chắc chắn đến bây giờ cũng không có người nào biết được âm mưu quỷ kế của cô ta. Tất nhiên, tỉnh là uống say, nhưng trước mặt Du Lăng Thần thì Dur Tư Nhạc vẫn còn là trẻ con, nói rõ sự việc ra. Loại cảm giác hoang mang không rõ này, thật sự làm người ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Đi! Phải đi!" Dur Tư Nhạc hận cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đêm nay phải để Khuru Mẫn trả cái giá thật đắt, nếu không tên cô sẽ viết ngược lại.

Du Lăng Thần bình tĩnh nhìn bàn ăn: "trước tiên rửa chén đi."

Dur Tư Nhạc rất hăng hái, bị một lời nói vô tình phá hỏng.

Anh hai, anh nhất định phải phá hư không khí tốt có phải không?

Lúc này, sao anh không nói là "Được, chúng ta đến khách sạn" đi?

.....

Chờ đến lúc Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần xuất hiện ở cửa, sắc trời đã sắp tối, hai bên đường được đèn chiếu sáng, một chiếc xe hơi màu đen rong ruổi chạy trên đường.

Hai người đến khách sạn mà Khuru Mẫn tham dự.

Khách sạn này không nổi tiếng như "khách sạn Hoài Hương" nhưng cũng đứng nhất nhì trong thành phố này.

"Vì sao không hẹn ở biệt thự? Mà lại đến khách sạn?" trong lòng Dur Tư Nhạc suy nghĩ cái gì, thì miệng nói ra cái đó.

Khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh: "Đại khái là thói quen của cô ta."

Lần đầu tiên nghe, Dư Tư Nhạc không hiểu. Ở trong đầu lặp lại lời nói của anh ta, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh đại ngộ....Anh hai nói, đây không phải lần đầu tiên Khuru Mẫn thuê phòng với đàn ông, hẹn ở khách sạn làm việc đã là thói quen của cô ta rồi!

A, mắng chửi người cũng không dùng từ thô tục!

Nếu đổi thành là người đàn ông bình thường, nhất định sẽ nói "người này còn không bằng gà" đâu.

Về thân thanh niên 2B sẽ nói "A, lên giường cả đêm bao nhiêu tiền?"

Kết luận, mắng chửi người khác phải học hỏi anh hai.

Nói xa nói gần để mắng người, người bình thường còn không đoán ra ý trong đó, nhất định không bói móc được nguyên nhân dẫn tới mâu thuẫn của chuyện này.

.....

"Thư ký Tôn." Du Lăng Thần thông qua dây số, vừa đi thang máy, vừa nói chuyện: "Tìm nam diễn viên tạm thời đến khách sạn Tâm Di."

Thư ký Tôn ở đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời, cô có năng lực làm việc rất mạnh mẽ, ông chủ giao cho cô làm việc gì, tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều.

"Thuận tiện giúp tôi liên lạc với phóng viên, một lát sẽ có cái gì cho bọn họ." Du Lăng Thần nói xong câu đó liền cúp điện thoại.

Đồng thời thang máy cũng ding một tiếng, dừng lại ở tầng 4.

Anh hai muốn làm lớn chuyện này sao? Tốt xấu gì Khuru Mẫn cũng được xem là nghệ sĩ của công ty này, có phải đã làm tổn hại đến lợi ích công ty không?

Dư Tư Nhạc không có thời gian suy nghĩ nhiều, bọn họ đi đến trước phòng 403.

"Đợi lát nữa anh sẽ dùng di động gọi cho em." Giống như chuyện gì Du Lăng Thần cũng nắm trong tay, anh nói: "Đến lúc đó, em hãy đi vào."

Lá gan lớn như vậy, dám thiết kế Du Lăng Thần anh, không để Khuru Mẫn thân bại danh liệt làm sao được?

Ý bảo Dư Tư Nhạc đứng ở phía sau cầu thang, Du Lăng Thần đưa tay gõ cửa.

Rất nhanh cửa phòng đã được mở ra.

Từ chỗ Dư Tư Nhạc ẩn nấp nhìn qua, có thể thấy Khuru Mẫn mặc bộ nội y khiêu gợi màu vàng, rất có tình thú, lại trêu chọc người khác. Cô ta vừa mở cửa liền ôm cổ Du Lăng Thần, rồi hôn lên mặt anh một cái.

Dư Tư Nhạc khinh bỉ mình sao lại tốt như vậy! Trên mặt anh hai có dấu son môi, nhìn một rõ hai ràng.

Cửa phòng lại đóng

.....

Rốt cuộc Dư Tư Nhạc cũng thấy bên trong là tình huống gì, chỉ có tình nhẫn nại chờ đợi.

Cô thật không lo lắng anh hai sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vì lấy trí tuệ vô cùng thông minh của anh hai, kỹ xảo của Khuru Mẫn này còn chưa lọt vào mắt anh ấy. Về độ bình tĩnh của anh hai...Cô tuyệt đối tin tưởng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khoảng nửa giờ sau, màn hình điện thoại di động của Dư Tư Nhạc rốt cuộc cũng sáng lên.

Cô nhanh chóng chạy đến phòng 403.

Vừa chạy đến cửa, cửa phòng từ bên trong mở ra, Du Lăng Thần gọi điện thoại cho một người: "Cậu đến phòng số 403, tôi ở đây chờ cậu."

Dư Tư Nhạc im lặng không lên tiếng, chờ anh hoàn thành cuộc gọi, cô mới hỏi: "Là diễn viên tạm thời đến đây?"

Nhìn thấy Dư Tư Nhạc dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn anh, Du Lăng Thần hỏi: "Đang nhìn cái gì?"

"Anh hai, trên mặt anh có cái gì." Dư Tư Nhạc thấp hơn Du Lăng Thần một chút cô nâng tay lên, lấy mu bàn tay lau chùi trên gò má Du Lăng Thần.

Hai người với tư thế ái muội, gần gũi đứng chung một chỗ.

Ánh mắt Du Lăng Thần rất nóng, tùy ý để bàn tay ấm áp của Dư Tư Nhạc ma sát vào mặt anh.

"Ừm...Sạch rồi." Trên tay Dư Tư Nhạc đều là màu son.

Du Lăng Thần cố gắng hồi phục cảm xúc trong lòng, bối rối khi đối mặt với Dư Tư Nhạc.

AỪm.....

Một đạo âm thanh rên rỉ trong phòng truyền ra, Dư Tư Nhạc nghe xong liền nổi da gà. Cô thăm dò nhìn vào trong giường, Khuru Mẫn cúi bỏ bề ngoài cao quý không ai bì nổi, phóng đảng nằm trên giường vuốt ve cơ thể mình.

Dư Tư Nhạc xấu hổ đỏ mặt: "Cô ta....."

"Cô ta muốn anh uống rượu có trộn xuân dược, bị anh phát hiện, thừa dịp cô ta không phát hiện, anh tráo đổi hai ly rượu."

Vì vậy, Khuru Mẫn tự nhân lấy kết quả!

Được rồi! là cô ta xứng đáng bị như vậy.

Diễn viên tạm thời nhanh chóng có mặt.

Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Du thị, đích thân yêu cầu anh ta đến, anh mừng rỡ không ngậm miệng được. Trong lòng anh ta nghĩ khối vàng này, cuối cùng cũng có thể tỏa sáng rồi. Chỉ muốn nắm chắc lần gặp gỡ này, lấy được sự khen ngợi của tổng giám đốc Du, sau này anh còn sợ không thể nổi tiếng sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Nhưng mà chờ sau khi anh ta đến phòng số 403, anh ta mới hậu tri hậu giác biết được..... Boss có chỗ nào nhìn trùng tài biểu diễn thiên phú của anh ta, rõ ràng là kêu anh ta đến diễn trò.

Nam diễn viên tạm thời chỉ ngây ngốc đứng đó.

Một màn trên giường làm cho chảy máu mũi, cũng đủ làm cho đàn ông nhanh chóng cởi quần áo, không kiểm chế được.

Đây chính là cảnh tượng trăm ngàn lần khó gặp! Bởi vì thuốc rất mạnh, Khuru Mẫn nằm trên giường giãy dụa lộn xộn, trên người mặc nội y gợi cảm, kéo đến đầu vai, cảnh xuân trước ngực lộ ra trước mặt bọn họ. Khuru Mẫn trong giới giải trí luôn có tính cách cao ngạo, nếu bị fan của cô ta nhìn thấy cảnh này, có lẽ vài người sẽ không tin nữ thần của họ sẽ suy đồi đến mức này.

"Cởi quần áo ra." Du Lăng Thần nói giọng lạnh băng, đối mặt với cảnh này, vẫn không đỏ mặt tim đập nhanh.

Nam diễn viên không chút tình nguyện, đứng một chỗ không nhúc nhích. Ai sẽ đồng ý trở thành nam chính phim AV chứ? Anh ta còn tưởng rằng sẽ nổi tiếng trong ngành giải trí, nhưng không phải dùng cách này.

Du Lăng Thần làm sao có thể nhìn ra tâm tình anh ta, lạnh lùng nói vài tiếng: "Sẽ không chụp đến mặt của cậu, chỉ cần cậu phối hợp diễn vài động tác là được. Diễn hay không thì tùy cậu, tôi nghe Vương Đạo nói, bên ông ta còn một nam diễn viên phụ cũng không tệ."

Cái gì gọi là bánh nóng từ trên trời rơi xuống! Đây chính là như vậy! Ai không diễn, chính là ngu ngốc nhất trong ngu ngốc, bỏ qua cơ hội này, sau này có muốn nổi tiếng cũng không thể được nữa.

"Có thật không chụp đến mặt?" Nam diễn viên tạm thời có chút chần chờ.

"Cậu nghĩ rằng tôi lừa cậu? Cậu không muốn chụp, còn có nhiều người phía sau, tôi sẽ gọi cho thư ký Tôn tìm người khác đến." Du Lăng Thần lấy điện thoại di động ra, trước mặt nam diễn viên tạm thời, tìm số điện thoại di động của thư ký Tôn.

Còn chưa bấm xuống số điện thoại, nam diễn viên tạm thời bắt đầu cởi áo: "Đừng, tổng giám đốc Du, tôi đồng ý diễn."

Lúc nam diễn viên tạm thời chuẩn bị cởi quần.....

Du Lăng Thần xoay người lại nói với Dư Tư Nhạc: "Tiểu Nhạc, em đến nhà vệ sinh một chút đi, chờ sau khi chuyện này xong rồi, anh sẽ gọi em ra."

Tốt xấu gì Dư Tư Nhạc cũng coi là người chưa thành niên, ở chỗ này xem diễn, quả thật có chút không tiện. Huống hồ anh hai đã lên tiếng, có lẽ cô nên

ngoan ngoan làm theo thì ổn hơn. Sau khi mở cửa nhà vệ sinh, Dư Tư Nhạc đi vào, cầm điện thoại lên xem liên tục.

Vừa chơi đùa đến lần thứ ba đã có người gõ cửa nhà vệ sinh.

Mới 6 phút đi? Nhanh như vậy đã làm xong rồi sao?

Dư Tư Nhạc cắt đi động vào túi quần, từ từ mở cửa ra "anh hai."

Nam diễn viên tạm thời mặc quần áo chỉnh tề, sắc mặt xấu hổ đứng bên giường: "Tổng giám đốc Du, về chuyện nhân vật..."

"Lời tôi đã nói, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, cậu về nhà chờ tin tức đi." Sau khi hoàn thành tất cả mọi chuyện, Du Lăng Thần không muốn phân tâm đến anh ta, nói vài ba câu đuổi nam diễn viên kia đi. Cũng dặn anh ta, chuyện đêm nay, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Tiết lộ ra ngoài đối với anh ta có gì tốt? Chính anh ta cũng là đồng lõa. Nam diễn viên tạm thời không ngu ngốc đến mức này, liên tục đồng ý tổng giám đốc Du, nhất định phải giữ bí mật.

Du Lăng Thần dùng di động chụp ảnh lại, như đã làm tốt lắm.

Anh đem mấy bức ảnh chụp này cho Dư Tư Nhạc xem.

Trên màn hình một nam một nữ ôm ấp cùng nhau, hai cơ thể lửa lò kề sát vào nhau. Làm cho người ta có cảm giác, chính là hai người đang ị ạch trên giường. Người đàn ông đưa lưng về phía màn hình, không chụp đến gò má. Mà cô gái thì mở hông đâm đĩa trên mặt, góc chụp rất đúng.

Du Lăng Thần chụp tất cả năm bức ảnh.

Mỗi một bức ảnh đều không cần góc độ chụp.

"Du Lăng Thần! Anh....Anh là cảm thú...khốn nạn." Hiệu lực của thuốc phát tác làm hại Khuru Mẫn nói chuyện không trôi chảy, cả người bị lửa dục quần lấy, khó chịu ôm chần run rẩy.

"Khốn nạn? Cô mới là khốn nạn."

Trong lòng Dư Tư Nhạc thầm mắng.

"Khuru Mẫn, cô rất thích tính kẻ người sao? Cảm giác bị té ngã như thế nào?" Giọng nói Du Lăng Thần vĩnh viễn đều là lãnh đạm không thay đổi, trong lời nói vô liêm sỉ ý tứ hàm súc rất rõ ràng: "Kế hoạch của cô rất hoàn mỹ, biết tôi sẽ không so đo và gây chuyện xấu với cô, vì quyền lợi phim truyền hình trong tương lai, đề cao sự nổi tiếng. Nhưng mà cô đã làm sai một việc."

Anh bước từng bước đi đến bên giường lớn, động tác không một chút thương hương tiếc ngọc, tay giật mạnh, đem sợi dây chuyền trên cổ cô ta xuống: "Tôi rất hận người nào chạm vào điểm quan trọng của tôi."

Mà điểm quan trọng này, rốt cuộc là cái gì, Du Lăng Thần không nói ra miệng. Làm Dư Tư Nhạc suy nghĩ nát óc, cũng không ra đáp án.

"Tôi đã ký hợp tác với công ty ngôi sao, ảnh chụp truyền ra ngoài, anh sẽ tổn thất nghiêm trọng." Coi như Khuru Mẫn còn chút lý trí, lúc này có thể tỉnh táo đàm phán với Du Lăng Thần.

Khóe miệng Du Lăng Thần nhếch lên một tia cười lạnh: "Phim còn chưa có chụp ảnh, tôi nhiều lắm chỉ tổn thất vài điều thôi, nhưng còn cô lại....."

Một khi ảnh chụp truyền trên mạng internet, hình tượng Khuru Mẫn sẽ chìm xuống vực sâu, từ nay về sau, không có công ty nào dám mượn cô ta.

Khuru Mẫn cũng biết, hình tượng của người nghệ sĩ quan trọng biết bao, một gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Trong lòng càng ngày càng hoảng hốt, càng ngày càng loạn, cô ta từ trên giường bò đến trước mặt Du Lăng Thần, nắm tay anh, nói: "Du thiếu, anh tha cho tôi đi...Tôi biết sai rồi, anh ngàn lần đừng đem ảnh chụp truyền ra ngoài. Cho dù anh bảo tôi làm cái gì, tôi cũng đều đồng ý! Đừng hù tôi.....Đừng hù tôi!"

Bộ dáng Khuru Mẫn có chút đáng thương, nước mắt không ngừng chảy dài

Lần này cô ta khóc khác với lần trước, trên mặt mang theo sợ hãi và sợ hãi, vẻ mặt này chỉ bằng kỹ thuật diễn, có hóa trang cũng không được.

"Nhưng mà đã muộn rồi." Du Lăng Thần nhẹ nhàng phát tay cô ta ra, trong giọng nói mang theo một chút tiếc hận, hoặc là một tia đồng tình.

Anh muốn, chưa bao giờ xin lỗi.

Trong lòng Dư Tư Nhạc đồng tình với cô ta, sẽ không cầu tình vì cô ta, càng sẽ không nói anh hai bỏ qua cho cô ta. Tâm tình của cô bây giờ, có thể lý giải "nước mắt cá sấu", chỉ là đồng tình thôi.

Bóng đêm thật tối, đen còn đơn thuần hơn so với màu mực. Buổi tối trên bầu trời, không có ngôi sao, cũng không có ánh trăng, chúng nó như trốn đi, đang trốn tránh cái gì.

"Tiểu Nhạc, chúng ta về nhà." Tay Du Lăng Thần khoát trên vai Dư Tư Nhạc, nét lạnh lẽo trên mặt dần dần rút đi.

Dư Tư Nhạc gật đầu, cất bước đi ra ngoài.

Bóng dáng hai người dần dần rời khỏi phòng này.

Phía sau, cô gái ngồi trong phòng bị thương khóc lóc.

.....

Sáng sớm hôm sau, đầu đề trang giải trí của các Tòa soạn Báo Lớn, tất cả đều là ảnh chụp của Khuru Mẫn.

"Khi ngôi sao Khuru Mẫn mướn phòng, hình ảnh riêng tư bị truyền ra...."

"Tình cảm ngôi sao mãnh liệt, có thể so sánh với diễn viên phim AV...."

'Công ty ngôi sao và Khuru Mẫn hủy bỏ hiệp ước, trong một đêm Khuru Mẫn đã thân bại danh liệt.....'

.....

Các loại tin tức giống như nước vỡ đê, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Các sách báo, tạp chí đều bán rất nhanh, hầu như chưa đến nửa ngày, đã bị thu mua không còn một quyển.

Ở khắp nơi có thể nghe thấy tiếng nghị luận của mọi người.

Các bạn bình luận trên mạng đều đủ loại, có tiếng mắng chửi vô cùng căm phẫn còn kịch liệt hơn so với tiếng cãi nhau bằng miệng.

Dư Tư Nhạc ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trước mặt đặt một cái laptop. Trên trang web, đúng là hình ảnh thiếp mỗi đêm hôm qua.

Rất nhiều lời bình luận đều mắng Khuru Mẫn, nói cô ta không biết kiềm chế hành vi, thân là người của công chúng nhưng cuộc sống riêng tư không chịu được như thế. Tất nhiên cũng có rất nhiều người chế nhạo Khuru Mẫn, hâm mộ người đàn ông có điểm phúc chụp ảnh như vậy, thế nhưng lại còn nằm trên người Khuru Mẫn. Có một số người nói, nhìn dáng người Khuru Mẫn thì tức giận, không chụp hình AV thật tiếc.

"Anh hai, có phải chúng ta đã làm quá mức rồi không?" Danh dự, đối với một người rất quan trọng. Rất nhiều người không chịu nổi áp lực của dư luận, có suy nghĩ dịch dung thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Đêm hôm qua Dư Tư Nhạc còn không nghĩ nhiều như vậy, hôm nay toàn bộ báo chí đều đăng tin này, mới bắt đầu cảm thấy vừa nghĩ lại mà sợ.

Cô rất muốn trả thù Khuru Mẫn, nhưng vẫn không nghĩ tới quay đến chết người. Nói đến cùng, Khuru Mẫn là một diễn viên nổi tiếng, mới có thể chọn con đường "bán thịt" cầu vinh này.

Du Lăng Thần đóng laptop lại: "Đừng nghĩ nhiều."

Tất cả đều do Khuru Mẫn chuốc lấy phiền phức. không trách người khác được.

"Nhưng mà anh hai....." Dư Tư Nhạc còn muốn nói cái gì.

Du Lăng Thần đánh gãy lời nói của cô: "cho dù hôm nay chúng ta không đem tin này đăng ra ngoài, Khuru Mẫn tiếp tục phát triển nữa, sớm hay muộn cũng sẽ gây ra loại chuyện này."

Cô có năng lực làm việc, trèo lên giường Du Lăng Thần, giống như treo lên giường của những ông chủ lớn khác. Giấy không thể gói được lửa, đây là quy tắc ngầm thông thường trong làng giải trí. Chẳng qua là trước khi Khuru Mẫn vùng lên, đem tương lai về sau của người này chặt đứt.

Hai tuần lễ sau, ngày ngày trôi qua rất bình thản, không có sóng ta gió lớn gì xảy ra.

Sau khi trải qua chuyện kia, Dư Tư Nhạc tìm kiếm trên mạng xem cuộc sống của Khuru Mẫn như thế nào. Trong đó có một trả lời, Khuru Mẫn đã quyết định "xuống biển" với công ty đã ký kết.

Hai

chữ "xuống biển", thay cho con đường diễn viên AV này.

Dư Tư Nhạc nghĩ thế nào cũng không nghĩ Khuru Mẫn làm sao có thể đắm mình trong truy lạc? Có lẽ cô ta nên rời khỏi làng giải trí, kết thúc cuộc đời sự nghiệp diễn viên của mình, cũng tốt hơn là để người khác chế giễu.

.....

Gần đến cuối học kỳ, qua ba tuần nữa, là đến kỳ thi cuối học kỳ.

Thời gian này Dư Tư Nhạc càng ngày càng bận rộn, lúc trong trường, giáo viên phát bài kiểm tra trên lớp, tiến hành trắc nghiệm một vòng. Sau khi sửa bài kiểm tra, lần lượt giảng giải ý nghĩa từng quá trình.

Có sự giúp đỡ của anh hai khi học thêm, Dư Tư Nhạc có tiến bộ rất rõ ràng.

Trước kia, khi giải một đề toán, cô cần ít nhất nửa giờ. Mà hiện tại, dường như đụng đến đề tài này, trong đầu đã có suy nghĩ giải quyết vấn đề rõ ràng, tốc độ làm bài chính xác không ngừng tăng lên.

A Bruo gắt gao theo sau Dư Tư Nhạc, ba vệ sĩ khác từ đầu đến cuối đều bảo vệ an toàn cho Dư Tư Nhạc rất chu toàn. Học sinh khác thấy bốn vệ sĩ hung thần sát khí kia, tất cả đều sợ tới mức đi đường vòng.

Thái độ của nhóm bảo vệ ngày càng nghiêm túc hơn.

Dư Tư Nhạc đoán nguyên nhân trong đó, nhất định là do anh hai cản dận.

"Là sợ hãi Khuru Mẫn trả thù sao?" Dư Tư Nhạc lưng đeo túi xách, đi về phía cổng trường.

Rau cải trong nhà lại hết sạch, nên đi siêu thị thôi.

"Tiểu thư, trong khoảng thời gian này nên cẩn thận một chút là tốt hơn."

Khuru Mẫn là loại con gái gì, vừa nhìn là biết không dễ bị bắt nạt.

Nghe nói ông chủ công ty AV của cô ta có dính đến chuyện xấu không dám cho ai biết. Sợ Khuru Mẫn dựa vào ông chủ kia, định tìm cơ hội trả thù bọn họ.

"Tôi biết, tôi sẽ cố gắng không đến chỗ có nhiều người."

Phàm là chỗ có nhiều người ồn ào, sẽ có chuyện không thể khống chế được.

Dư Tư Nhạc nghĩ cũng không muốn làm khó A Bruo.

Cô vào siêu thị mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày, còn có mua rau dưa và các loại thịt. Bởi vì có ba vệ sĩ bảo vệ, bọn họ đi đến bãi đỗ xe, định lái xe về biệt thự.

Có chuyện xảy ra, thì phát sinh ở đây.

Theo sau chiếc BMW màu đỏ, bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông với ánh mắt tàn nhẫn, trong tay ông ta cầm theo một thùng nước nhỏ. Ông ta đi đến, nước trong thùng lắc lư. Ông ta không muốn lấy cứng chọi đá với nhóm người vệ sĩ, mà là ném thùng nước ề phía Dư Tư Nhạc.

A Bruo nhìn thấy người này có điểm không thích hợp, vội vàng động thân chắn trước người Dư Tư Nhạc.

A Bruo thân thủ phản ứng rất nhanh, hầu như cùng một thời gian, thân thể theo bản năng kéo Dư Tư Nhạc tránh về phía người bên cạnh. Một chất lỏng trong suốt bắn trên mặt đất, âm thanh vang lên, bên trong bãi đậu xe rất vang dội.

"Là a xít sun phu rít." Tay áo A Bruo bị thùng vải lỗ lớn, cánh tay hơi đỏ một chút.

Chất lỏng trên mặt đất từ từ chảy ra, âm thanh sôi sục vang lên truyền vào tai người khác. Ba người vệ sĩ ném túi to đi siêu thị trong tay xuống, nhanh chóng đuổi theo người đàn ông tạt a xít sun-phu-rít.

Chỉ tiếc người đàn ông này rất gian xảo, sau khi ông ta hất a xít sun-phu-rít xong, lập tức bỏ chạy, cuối cùng vệ sĩ cũng không đuổi kịp.

"Đưa A Bruo đi bệnh viện." Gương mặt Dư Tư Nhạc bình tĩnh, đám người này thật quá kiêu ngạo rồi.

"tiểu thư, mặc kệ tôi, tự tôi đi bệnh viện là được rồi." A Bruo lấy đại cục làm trọng "Ba người các cậu tiếp tục bảo vệ tiểu thư, một tắc cũng không rời."

Cánh tay phải nhanh chóng đến bệnh viện xử lý, A Bưu nói vài câu đơn giản với đồng nghiệp, rồi tự mình đến chỗ bãi đậu xe.

Ngửa đầu nhìn mấy góc nhà bãi đậu xe, Dư Tư Nhạc nhìn thấy co camera giám sát, rồi nói với một vệ sĩ: "A Vỹ, anh giúp tôi gọi điện thoại báo nguy, A Phàm, anh liên lạc với nhân viên siêu thị, gọi bọn họ dẫn theo lực lượng điều tra đến đây."

Chỉ cần có hình ảnh chụp điện mạo người đàn ông này, ông ta tuyệt đối chạy không thoát.

Vệ sĩ nghe sự phân phó của Dư Tư Nhạc liền nhanh chóng làm việc.

Rất nhanh, cảnh sát đã đến hiện trường, Dư Tư Nhạc thông dong bình tĩnh lấy lời khai.

Sau khi Du Lăng Thần nghe vệ sĩ báo lại chuyện này, gọi thư ký Tôn hủy bỏ cuộc họp hôm nay, lập tức lái xe đến.

Lúc này Dư Tư Nhạc và tất cả cảnh sát đều đứng trong phòng theo dõi.

Lực lượng điều tra đã đến, chính là đang tiến hành chiếu đoạn video theo dõi lại. Sự thật giống như lời Dư Tư Nhạc miêu tả, cô và vệ sĩ đang chuẩn bị lái xe đi, bỗng nhiên có một người chạy đến, tiến hành công kích với bọn họ.

Người đó mặc áo T-shirt màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai. Trang điểm rất chuyên nghiệp, mũ vừa đúng có thể ngăn cản tầm mắt theo dõi, đầu của ông ta luôn cúi thấp, căn bản không nhìn rõ diện mạo của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Đây là đoạn băng ghi hình mà không cần sự trợ giúp." Sau khi xem xong đoạn băng ghi hình, nhân viên cảnh sát thở dài lắc đầu, tỏ vẻ bất lực: "Nhưng mà Du tiểu thư, cô có thể dựa vào trí nhớ, miêu tả diện mạo hung thủ, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức lực bắt tên đó."

"Cảm ơn." Dư Tư Nhạc đối với diện mạo của người kia vẫn còn ấn tượng, có thể miêu tả bảy phần. Nhưng mà trí nhớ nhớ ra gì đó, cuối cùng không có băng ghi hình chụp lại sẽ không chính xác.

Du Lăng Thần nhìn chăm chú vào màn hình máy ghi hình: "Làm phiền quay thời gian lại mười giây."

Anh nói những lời này khiến mọi người chú ý.

Nhân viên cảnh sát cũng biết anh em nhà này, là nhân vật có uy tín nhất thành phố C, đối với hai người họ luôn tôn trọng lễ phép.

Trên màn hình nội dung lui về sau mười giây, mọi người tập trung tinh thần nhìn vào hình ảnh trong màn hình.

"Các người nhìn xem cánh tay anh ta, có một hình xăm" Giọng nói Du Lăng Thần vẫn đều đều, giọng điệu lạnh lùng, lạnh lẽo hơn so với gió mùa đông: "Người này hẳn là một tên phạm tội hình sự nhiều lần, nói không chừng cảnh sát sẽ có dữ liệu của anh ta."

Kẻ phạm tội hình sự nhiều lần!

Như vậy danh sách người hành hung có thể thu nhỏ phạm vi lại.

Dư Tư Nhạc bị đưa về cục cảnh sát, làm ghép hình theo trí nhớ. Trong quá trình này, Du Lăng Thần luôn đứng bên cạnh cô.

Viên cảnh sát đang phải dùng máy tính phát họa lại diện mạo của hung thủ theo sự miêu tả của Dư Tư Nhạc, tiến hành kiểm tra cơ sở dữ liệu. Khoảng một giờ, rốt cuộc cũng có kết quả.

Sự việc giống như những gì Du Lăng Thần đoán, người hành hung kia thật sự là kẻ phạm tội mấy lần, đã từng vào cục cảnh sát hai lần. Người này từng hắc đầu lửa vào nhà người ta, hoặc là dùng thủ đoạn khác đe dọa người bị hại.

"Xin hai vị cứ yên tâm, cục cảnh sát chúng tôi sẽ bắt được hung thủ về xử lý." Nhân viên cảnh sát lại vỗ ngực cam đoan với hai người, cũng để cho bọn họ về nhà yên tâm chờ đợi tin tức cảnh sát.

Lúc Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần làm xong tất cả mọi việc, từ cục cảnh sát đi ra, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Bọn họ được vệ sĩ hộ tống trở về biệt thự.

Vừa queo qua cổng chính biệt thự, Dư Tư Nhạc nhìn thấy A Bưu đứng trước cửa chờ bọn họ.

“A Buru, thương thể của anh có quan trọng không?”

Miệng vết thương của A Buru đã trải qua xử lý, được băng gạc quấn một vòng sắp tới không thể thấm nước.

May mắn là A Buru phản ứng nhanh chóng nên không bị nhiều a xít bắn vào người, nếu không bây giờ đã nằm viện, mà không phải bình yên vô sự đứng ở đây.

"Tiểu thư, tôi không sao." Sắc mặt A Buru hơi đỏ, xem ra a xít sun phu ric không quan trọng với anh ta: "Tôi là bảo vệ do Du thiếu mời đến, bảo vệ cô là nhiệm vụ của tôi."

Nói là nói như thế, ở giai đoạn sinh tử, có mấy người dám hy sinh vì mình? A Buru là người cẩn thận, khó trách anh hai sẽ dùng anh ta như thế.

"A Buru, anh trở về nghỉ ngơi đi, bị thương đừng để bản thân mệt quá." Dư Tư Nhạc cho phép anh ta nghỉ ngơi.

Sau khi anh ta thấy, lại kiên quyết lắc đầu: "Tiểu thư, đêm nay tôi và bọn họ phải thay phiên nhau trực."

Dư Tư Nhạc muốn tiếp tục khuyên anh ta, Du Lăng Thần đứng một bên kéo cánh tay cô đi về phía phòng ngủ.

Bốn vệ sĩ còn lại ở phòng khách, phụ trách thay phiên trực đêm. Đổi lại trước kia, vệ sĩ không cần đến biệt thự trực đêm, nhưng mà hiện tại cô cùng đặc biệt chuyên Khuru Mẫn một ngày chưa giải quyết xong, bọn họ không thể yên tâm ngủ ngon.

"Anh hai, vì sao anh kéo em đi?" Sau khi đóng cửa lại, Dư Tư Nhạc hỏi nguyên nhân từ Du Lăng Thần.

Về mặt Du Lăng Thần không khác bình thường lắm, dường như đối với động tác kia hết sức bình thường, anh sửa lại tay áo sơ mi một chút lộ ra cổ tay: "A Buru đã trải qua quá trình huấn luyện bảo vệ chuyên nghiệp, bảo vệ chủ nhân là trách nhiệm của bọn họ. Lờn vừa rồi em nói, là đang nghi ngờ trình độ huấn luyện của anh ta."

Dư Tư Nhạc há miệng thở dốc, muốn phản bác lại. Anh hai nghĩ quá nhiều rồi sao? Cô chỉ muốn A Buru nghỉ ngơi dưỡng thương thật tốt.

Du Lăng Thần thấy bộ dáng không phục của cô, lại tiếp tục nói: "Chỉ cần A Buru không bị thương đến mức dậy không nổi, cậu ta tuyệt đối sẽ liều chết bảo vệ em đến phút cuối cùng. Cậu ta bị a xít sun phu ric bắn vào cũng không nhiều, bị thương rất nhỏ, tứ chi cũng hoạt động như cũ. Mới từ bệnh viện xuất hiện, thì lập tức trở về bảo vệ chủ nhân. Em cho là dựa vào hai ba câu nói của em là có thể đuổi cậu ta đi sao?"

Mang bệnh mà giữ vững công việc cái gì, đồ phá hoại thì có! Trong lòng Dư Tư Nhạc oán thán vài câu, nói thầm, sau khi bị thương nên ngoan ngoãn dưỡng thương.

Nhìn Dư Tư Nhạc gắt gao nhíu chặt đôi mi thanh tú. Du Lăng Thần giơ tay lên muốn vuốt giúp cô, trong nháy mắt ngón tay tiếp xúc đến làn da cô, dường như có một dòng điện nhỏ, theo ngón tay anh chạy vào trong tim.

Cả người Du Lăng Thần chấn động, hoảng loạn thu tay, cố gắng che giấu hành động thất thố của mình: "Đừng suy nghĩ nữa, đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì, ở thành phố C này, người dám động đến anh chỉ có vài người."

Chuyện làm ăn của tập đoàn Du thị liên lụy rất nhiều....

Một khi Du Lăng Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì những công ty đi cùng sẽ không trôi lên được. Đến lúc đó, cả thương nghiệp và chính trị ở thành phố C, nhất định sẽ xảy ra sóng gió không nhỏ. Nói cách khác, tập đoàn Du thị bị những công ty khác chiếm đoạt, nhưng tuyệt đối không thể mất đi Du Lăng Thần, cục diện bày đàn này, thật dễ dàng xuất hiện hỗn loạn.

Hướng chỉ tập đoàn Du thị trên dưới có hơn mấy ngàn công nhân, một khi nhà họ Du không may xảy ra chuyện gì, nhóm người này sắp phải gặp nguy hiểm thất nghiệp.

Trong lòng Dư Tư Nhạc rất loạn: "Nhưng mà, nghe nói lần này Khuru Mẫn tìm chỗ dựa vững chắc có dính dáng đến hắc đạo..."

Xế chiều hôm nay xảy ra việc tạt a xít sun phu ric, không phải chứng minh đám người này không dễ chọc sao?

Khóe miệng Du Lăng Thần ý cười lạnh lẽo ngày càng sâu, trấn an cảm xúc Dư Tư Nhạc: "Công ty đó không dám làm gì anh đâu."

Du Lăng Thần nói chuyện rất tự tin, như đã sớm đoán được cục diện này.

"Vì sao?" Dư Tư Nhạc đầu đầy mờ mịt, cảm thấy dung lượng não rất ít, thật là một chuyện bi thương.

Tâm trạng này khi đối diện với anh trai nắm chắc chuyện lập kế hoạch trong tay càng mãnh liệt hơn.

"Vậy vì sao bọn họ muốn tạt a xít với em, mà không trực tiếp tìm anh gây phiền phức." Du Lăng Thần vỗ vỗ vai cô, nói cho cô biết đừng tiếp tục suy nghĩ lung tung: "Nhanh đi ngủ thôi, ngày mai còn phải thức dậy đi học nữa."

Dư Tư Nhạc mím môi, tiếp tục suy nghĩ....

Tương đối không nghĩ ra đáp án, không bỏ qua hứng thú.

Trước khi Du Lăng Thần ra khỏi phòng ngủ của cô, đi đến cửa, bổ sung thêm một câu: "Ngoang ngoãn đi ngủ, sau ngày mai, tất cả nguy hiểm đều qua đi."

Trời ơi! Quân được hay không? Dường như trong đầu loạn lên như bánh quai chèo, không bỏ được. Ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu Dư Tư Nhạc đều là vì sao....vì sao.....vì sao....

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Ngày thứ hai, Dư Tư Nhạc mang theo mặt mèo rời giường, xung quanh hốc mắt đều thâm đen.

Đêm qua cô suy nghĩ chuyện kia đến khuya, vẫn không hiểu rõ lời nói của anh hai. Vì sao công ty đó không dám động vào Du Lăng Thần? Vì sao anh hai nói tất cả nguy hiểm đều trôi qua rất nhanh?

Làm Dư Tư Nhạc cả đêm bị mất ngủ, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Vừa xuống lầu đến phòng khách, thì nhìn thấy bốn vệ sĩ đứng ở đó. Nhìn tinh thần bọn họ phần chần chừ hơn so với người nằm ngủ trên giường như Dư Tư Nhạc, ồn ào chào hỏi Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc cười chào hỏi lại, sau đó đi vào phòng bếp.

Tối hôm qua thật sự không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đều bị anh hai nói trúng rồi.

Dư Tư Nhạc đưa tay mở tủ lạnh, cầm lấy hai quả cam tươi ra, một tay cầm một trái, muốn đi ép nước trái cây uống.

Cầm quả cam bỏ vào máy ép, Dư Tư Nhạc nhấn nút mở xuống, máy ép lập tức làm quấy đều.

Du Lăng Thần cũng có thói quen thức sớm, nghe thấy trong phòng bếp có âm thanh, anh vừa sửa ống tay áo, vừa cất bước đi vào phòng bếp.

"Tối hôm qua ngủ thế nào?" Du Lăng Thần nhìn chăm chăm vào vành mắt cùng với vẻ mặt mệt mỏi của cô.

Biết rõ còn hỏi! Dư Tư Nhạc vụng trộm nhe răng trợn mắt, cô suy nghĩ cả một đêm, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, trong lòng khỏi phải nói bức tức cỡ nào. Nhưng mà từ mặt mũi, Dư Tư Nhạc kiên trì trả lời: "Em ngủ được, một đêm không gặp ác mộng."

Lấy sự thông minh của Du Lăng Thần, sẽ tin Dư Tư Nhạc nói dối sao?

Tất nhiên sẽ không.

Nhưng mà anh không vạch trần cô, chỉ nói: "thật ra có rất nhiều lúc, những chuyện xung quanh xem sẽ nhắc nhở em một chút. Cần thận suy nghĩ một chút, sẽ dễ dàng nghĩ ra đáp án."

Dư Tư Nhạc nghi ngờ ngẩng đầu, anh hai, anh đây là đang nói với em, hay là vẫn vòng vo nhắc nhở em?

"Có thể nói rõ hơn một chút không?" Dư Tư Nhạc áp ứng, trong giọng nói mang theo một chút xấu hổ.

Có trời mới biết đêm qua cô suýt chút phát điên rồi! Trời ơi, chỉ số thông minh không đủ dùng, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được vì sao.

Sống chung với người có đầu óc thông minh, Dư Tư Nhạc phát hiện... Bản thân mình ngày càng tự ti! Có phải không?

Du Lăng Thần mở cửa tủ lạnh lấy một hộp sữa bò, nghiêng tay nhắm ngay cái miệng ly, chất lỏng màu trắng chảy vào đầy ly: "Đáp án rất đơn giản."

Còn đơn giản Nếu sự thật là đơn giản vì sao giày vò Dư Tư Nhạc mất ngủ cả đêm.

Du Lăng Thần cầm cốc sữa lên, đi đến trước mặt cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ly nước trái cây.

Quả cam trong máy ép trái cây đã hoàn toàn thay đổi, một dòng nước nhỏ từ miệng bình chảy ra "Em nhìn cái gì? Đây chính là đáp án."

Dur Tư Nhạc có một cổ xúc động đến choáng váng! Làm nửa ngày, anh hai muốn thừa nước đục thả câu? Suy nghĩ trong đầu Dur Tư Nhạc đều rối loạn cả lên.

Máy ép trái cây?

Cũng coi là nhấc nhò sao?

"Cố gắng nghĩ đi, cuối cùng cũng sẽ ra." Du Lăng Thần an ủi sò sò trấn cô, xoay người ra khỏi phòng bếp.

Dur Tư Nhạc từ từ nhìn theo bóng lưng anh hai rồi đi, thu hồi tầm mắt, ngược lại nhìn chăm chăm vào máy ép trái cây đến ngẩn người.

Anh hai không cố ý lừa cô, như vậy đáp án của chuyện này, có thể từ máy ép trái cây này ra sao?

Máy ép trái cây sử dụng cái gì? Hoa quả được ép lấy nước còn lại cạn bã, ép ra một ly nước ngon miệng. Những lời này hiện lên trong đầu Dur Tư Nhạc, bừng tỉnh trong lúc đó, mờ mịt trong sương mù, loáng thoáng lộ ra con đường nhỏ. Loại cảm giác này như đầy sương mù gặp trăng sáng.

Nếu máy ép trái cây là công ty đó, chẳng lẽ Khuru Mẫn là quả cam sao?

Ý thức được điều này, tay cầm ly nước trái cây của Dur Tư Nhạc hơi run run.

"Anh hai." Dur Tư Nhạc vội vàng gọi một tiếng vọng ra bên ngoài, muốn tìm đáp án chính xác từ anh trai.

Du Lăng Thần ngồi trên ghế sofa, không hoảng hốt bất loạn uống sữa: "Chính là như em nghĩ."

Giọng nói rất lạnh lùng, cũng thật vô tình.

Dur Tư Nhạc muốn nói chuyện gì, khóe môi giật giật vài cái, nhưng một âm thanh cũng không phát ra.

Một tiếng chuông dễ nghe đột nhiên vang lên.

Là chuông điện thoại của Du Lăng Thần.

Dur Tư Nhạc nghe qua rất nhiều lần, là ca khúc tiếng anh rất có tiết tấu.

"Alo." Du Lăng Thần cầm lấy di động đặt sát vào lỗ tai, im lặng nghe đối phương nói chuyện, mãi cho đến cuối cùng, anh mới nói: "Không thành vấn đề, chút nữa tôi sẽ qua đó."

Du Lăng Thần nói chuyện rất ngắn gọn, một cuộc điện thoại không tốn 2 phút.

"Là cục cảnh sát gọi đến, đã bắt được người hành tung, tên là Dương Hạo, là một tên côn đồ ngoài đường." Du Lăng Thần đứng lên, quay đầu nhìn Dur Tư Nhạc: "Nhưng mà tin tức qua trọng, trước sau anh ta vẫn không chịu tiết lộ. Anh ta thừa nhận đã tạt a xít sun phu ríc với em, nói là có người cầm tiền mời anh ta làm vậy. Giao dịch giữa bọn họ chỉ liên hệ bằng di động, cũng chưa từng gặp mặt nhau, vì vậy kết quả người kia là ai, anh ta cũng không biết."

Nói cách khác, chứng cứ này chứng minh không có người đứng phía sau.

Dur Tư Nhạc mắng thảm, thật là đồ phá hoại!

"Anh phải đến cục cảnh sát một chuyến, em ăn sáng xong thì đi học đi." Du Lăng Thần sửa lại cổ tay áo, xác định quần áo đã chỉnh tề mới cất bước rời khỏi biệt thự."

.....

Bởi vì có vệ sĩ ở biệt thự, nên lúc làm bữa sáng Dur Tư Nhạc cố ý làm sáu phần.

Lần đầu tiên cô rửa nhiều bát như vậy, lãng phí thời gian một chút, làm cho việc đi học trễ hơn vài phút.

Tuy rằng biết sự kiện tạt a xít sun phu ríc đã kết thúc, nhưng mà vì phòng ngừa những chuyện chưa xảy ra, nhóm người vệ sĩ vẫn lấy thái độ bảo vệ Dur Tư Nhạc cẩn thận, đem việc bảo vệ tiến hành chặt chẽ.

Buổi trưa tan học, Dur Tư Nhạc vẫn chưa về nhà.

Đồng dạng, bữa trưa của Du Lăng Thần cũng ra ngoài giải quyết.

Thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi chỉ có hai giờ, cho tới nay, Dur Tư Nhạc đều tùy tiện ra ngoài ăn trưa, sau đó quay trở lại trường tiếp tục làm bài tập.

Hôm nay cô vừa ra khỏi trường, định đến nhà ăn gần đây lấp đầy bụng trống rỗng. Lúc ở trên đường gặp phải một người không muốn gặp.

Khuru Mẫn trang điểm cũng không tệ, đáng người gọi cảm quyến rũ, eo thon nhỏ dường như đầy cả nắm tay, có thể nhốt chặt vào lòng.

Cô ta phe phẩy mái tóc xoắn rất phong tình cận chừng, cười vẫy tay với Dư Tư Nhạc: "Dư tiểu thư! Lâu quá không gặp, không nghĩ tới có thể gặp nhau ở đây, thật sự là quá khéo."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Sắc mặt Khâu Mẫn thay đổi: "Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tao, tao có cục diện ngày hôm nay, là do anh em các người làm hại, đừng tưởng rằng Du Lăng Thần là tổng giám đốc của tập đoàn Du thị, thì tao sẽ không có cách nào trả thù. Sớm hay muộn gì tao cũng sẽ đem những thống khổ của tao trả lại cho anh em mày, tất cả trả lại cho các người."

Dư Tư Nhạc vẫn duy trì trầm mặc, không mở miệng.

Khâu Mẫn cho rằng cô bị dọa sợ hãi, nói chuyện càng ngày càng không kiêng nể: "nghe nói hôm qua có người tạt a xít sun phu ríc vào cô, cô có bị thương không? Tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết nhau, tôi quan tâm cô, đây cũng là chuyện nên làm."

"Cảm ơn sự quan tâm của tôi, nhờ phúc của cô mà tôi không bị thương." Lúc đối mặt với Khâu Mẫn, Dư Tư Nhạc không có một chút tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh, cô rất muốn khuyên bảo cô ta, lại tìm không thấy lời nói thích hợp, đến cuối cùng, chỉ có thể nói một câu: "Khâu Mẫn, cô thu tay lại đi."

Thu tay lại?

Khâu Mẫn cười ha ha, lắc đầu với Dư Tư Nhạc: "Dư tiểu thư, cô còn không rõ tình huống hiện tại sao? Chỉ cần có thể báo thù, cái gì tôi cũng đều nguyện ý làm. Các người làm tôi thân bại danh liệt, hiện tại bày ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa, bảo tôi dừng tay như vậy, truyền ra ngoài không sợ người khác chê cười sao?"

Dư Tư Nhạc gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, vẻ mặt bất đắc dĩ nhếch môi: "Cô biết rõ công ty đó của ông chủ cô thì thế nào, ông ta giúp cô, chỉ vì cô có giá trị lợi dụng. Chờ sau khi ông ta ép khô cô rồi, ông ta sẽ đá cô qua một bên, mặc kệ sự sống chết của cô. Thừa dịp cô còn chưa sa chân vào vũng bùn, nhanh chóng rút chân ra đi."

Gương mặt Khâu Mẫn chợt dữ tợn khó coi, mười ngón tay bấm vào da thịt: "không cần cô giả hảo tâm, các người cứ chờ đi, sớm hay muộn các người cũng sẽ hối hận! Là các người hủy đi cuộc sống của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho các người!"

Sai, không phải chúng tôi hủy hoại cuộc sống của cô, mà chính tay cô tự hủy hoại cuộc sống của mình.

Bốn vệ sĩ đều đứng bên cạnh Dư Tư Nhạc, đề phòng Khâu Mẫn làm ra những hành vi tấn công bất ngờ.

Dư Tư Nhạc tiếp tục nói lý với cô ta: "Khâu Mẫn, cô lợi dụng tôi, chẳng lẽ người khác không biết lợi dụng cô sao? Cô muốn trong vòng lần quần này tìm ra thành công, tham vọng đó không có lỗi gì cả, lỗi là ở biện pháp mà cô dùng. Đừng tiếp tục sai nữa, thừa dịp còn có thể quay đầu lại đi."

Giả dụ lúc đó Khâu Mẫn không lợi dụng Dư Tư Nhạc để tiếp cận Du Lăng Thần, như vậy Du Lăng Thần sẽ xem xét phần kỹ thuật biểu diễn của cô, ra sức tăng bốc cô. Mà cô lại nghĩ một bước lên trời, muốn mượn danh tiếng Du Lăng Thần để bản thân có vị trí lớn mạnh trong Làng Giải Trí.

Khâu Mẫn cười thê lương: "Các người đều là những kẻ có tiền, ngoại trừ nói mát ra thì còn biết làm cái gì? Chúng ta chờ xem."

"Công ty đó chỉ lợi dụng cô." Dư Tư Nhạc nói.

"Đúng thì thế nào? Trong lòng Khâu Mẫn rất rõ sự thật này: "Tôi và bọn họ lợi dụng lẫn nhau thôi, chỉ cần có thể trả thù các người, có làm cái gì cũng đáng giá."

"Ngộ nhớ chỉ một bên lợi dụng thì sao?" Các nửa ngày, Dư Tư Nhạc bình tĩnh phun ra câu này.

Không khí trầm mặc quý dị.

Khâu Mẫn nắm chặt tay, càng càng chặt: "Không có khả năng!"

Cô nói chuyện giọng rất lớn.

Đay chứng tỏ trong lòng cô ta thật không có lo lắng bao nhiêu.

"Cô cần thận suy nghĩ một chút, tôi không hy vọng cô dùng như vậy mà chôn vùi cả đời mình. Người trẻ ngã, nên học cách đứng lên." Dư Tư Nhạc mang theo vệ sĩ đi qua bên cạnh Khâu Mẫn.

Anh trai cố ý dùng chuyện máy ép trái cây nói cho Dư Tư Nhạc biết quan hệ giữa Khâu Mẫn và công ty đó là thế nào. Làm sao có thể có một cuộc giao dịch hoàn toàn công bằng trên nền tảng cơ sở không chắc chắn như vậy? Lại liên hệ với lời nói của anh hai, ở thành phố C này không có mấy người dám động đến anh ấy.

Thật dễ dàng đưa ra một kết luận...

Công ty đó tìm người tạt a xít sun phuríc vào Dư Tư Nhạc là cố ý làm cho Khâu Mẫn xem. Từ lúc bắt đầu bọn họ đã tính toán không báo thù giúp Khâu Mẫn. Chỉ giả vờ đối phó với Dư Tư Nhạc, mục đích là dụ dỗ Khâu Mẫn làm việc cho công ty.

Bình thường nhìn qua là một cô gái rất thông minh, cổ tình bởi vì tức giận mà đánh mất lý trí, sa vào bẫy của người khác.

Dư Tư Nhạc chưa nói đến hận Khâu Mẫn bao nhiêu, vì vậy mới đưa ra lời khuyên.

Chỉ hy vọng cô gái này có thể ngộ ra những việc của mình.

Lại tiếp tục bị thù hận che mờ hai mắt, người hối hận không phải là Dư Tư Nhạc, là chính là Khâu Mẫn.

.....

Sau khi cục cảnh sát bắt được người hành hung, cũng có thể kết án rồi. Dương Hạo vì đã thương người vô tội, bị phán ở tù thời gian ba năm.

Dương Hạo cần rằng không nói người đứng sau là ai, làm hại cục cảnh sát không có báo cáo kết quả rõ ràng.

Đáy lòng Dư Tư Nhạc đồng tình với cảnh ngộ của Khâu Mẫn, làm hại cô ta thành bộ dạng này, Dư Tư Nhạc cũng có trách nhiệm. Sau khi nghe cục cảnh sát nói có manh mối, ma xui quỷ khiến thế nào mà Dư Tư Nhạc bảo cục cảnh sát không cần điều tra nữa, nói là sự việc đã đến mức này, đã vừa lòng rồi.

Lúc đầu Du Lăng Thần không đồng ý, anh làm việc, từ trước đến nay đều thích dẹp trừ tai họa về sau, không chừa đường lui cho bất cứ ai. Hết lần này đến lần khác Dư Tư Nhạc đều quán lấy anh, không ngừng quán quýt nói loạn, cuối cùng khiến anh thỏa hiệp một lần.

Đêm rất yên tĩnh, anh trắng mờ mờ như tấm lụa bạc mỏng như làn sương, tỏa ánh sáng trang nghiêm và thánh thiện.

Trong thư phòng mở đèn sáng.

Một lớn một nhỏ ngồi trước bàn học.

"Anh hai, lần này giáo huấn với Khâu Mẫn đã đủ sâu sắc rồi." Còn náo loạn nữa, cho dù là người có kiên nhẫn cỡ nào cũng bị dồn vào đường cùng.

Dư Tư Nhạc không hy vọng Khâu Mẫn bị biến thành bi kịch nhất.

"Tiểu Nhạc, em rất mềm lòng rồi." Du Lăng Thần cầm ly cà phê lên uống một ngụm, tiếp tục xem văn kiện trên bàn.

Có sao?

Đại khái là có một chút đi.

Trong lòng Dư Tư Nhạc thừa nhận.

"May mắn là không ảnh hưởng đến tập đoàn Du thị của anh, nếu không con đường phía trước của tập đoàn cần phải lo lắng." Âm thanh lật văn kiện rất vang dội.

Dư Tư Nhạc lại thừa nhận, cô không có suy nghĩ đến chuyện kinh doanh. Dù sao tập đoàn Du thị có anh trai chống đỡ rồi, cô cũng không cần phải lo lắng.

Có một người anh trai như vậy, thật sự Dư Tư Nhạc là một người có phúc.

.....

Sau khi tắm xong thật thoải mái dễ chịu, Dư Tư Nhạc bật laptop lên, lên mạng vào forum diễn đàn.

Có một dòng tiêu đề làm Dư Tư Nhạc chú ý.

"Một tác phẩm phim AV đầu tay của nữ thần Khâu Mẫn bán với số lượng lớn."

Tâm tình của Dư Tư Nhạc trong nháy mắt chìm vào đáy bể, Khâu Mẫn thật sự lựa chọn con đường sa đọa rồi.

Có rất nhiều người trả lời, có người khen Khâu Mẫn là báu vật trời sinh, có đáng người lung linh, có người khen âm thanh rên rỉ của cô ta, quả thật là giấc mơ của nhiều người đàn ông.

Còn có một cổ người chế nhạo Khâu Mẫn, quả thật là bán thịt trên đường.

Khâu Mẫn nhanh chóng trở thành nhân vật hot nhất trên mạng.

Đầu tiên là sóng gió hình khiêu dâm, sau đó là đôi sang tác phẩm AV đầu tay....

Ngay cả ảnh hậu cũng là diễn viên, chủ đề câu chuyện cũng không đề cập nhiều đến cô ấy.

Trên mạng đồn một tuần sau Khâu Mẫn có thể cho ra một bộ phim Av mới, nghe nói còn là tác phẩm SM dạy dỗ có hệ thống.

Mỗi khi thấy tin đó, trong lòng Dư Tư Nhạc có một loại phiền muộn không nói nên lời.

Dứt khoát tắt máy tính, Dư Tư Nhạc trèo lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thật là uất ức cho anh hai

Tuy nói tập đoàn Du thị là do Du Lăng Thần nắm quyền nhưng trong tay tiểu thư Dư Tư Nhạc này cũng có cổ phần. Cụ thể có bao nhiêu thì không ai biết. Tất cả mọi người biết Dư Tư Nhạc là thiếu nữ vị thành niên, trước khi tròn mười tám tuổi thì toàn bộ quyền cổ phần của cô thuộc về người giám hộ là Du Lăng Thần, do anh sử dụng thay cô. Cho nên Du Lăng Thần có quyền lợi cao nhất ở tập đoàn Du thị.

Xế chiều hôm nay trường tổng vệ sinh, không chia nhiệm vụ cho các bạn học nên có thể rời trường sớm.

Sau khi tan học, Dư Tư Nhạc bảo Tiểu Vương lái xe đưa cô tới tổng công ty của tập đoàn Du thị. Vốn cô định đi tìm anh hai nhưng không ngờ tới không đúng lúc. Du Lăng Thần đang họp với những chỉ nhánh khác.

Dư Tư Nhạc buồn chán ngồi trong phòng làm việc, lật sách Anh văn ra học thuộc lòng từ và cấu trúc.

Nửa giờ trôi qua, cửa chính phòng họp vẫn đóng chặt như cũ.

Dư Tư Nhạc đi tới cửa phòng họp, vòng hai vòng..

Phòng họp có hiệu quả cách âm vô cùng tốt, chỉ cần đóng chặt cửa lớn lại thì dù bên trong có tiếng động lớn gì, bên ngoài cũng không nghe thấy chút nào.

Vốn cô còn định tìm anh cả để giảng cho cô hai đề toán, nhưng gặp lúc anh họp nên ngay cả bóng anh cô cũng không thấy.

Lấy sách bài tập từ trong túi xách ra, Dư Tư Nhạc nghiêm nghiêm túc túc làm bài tập.

Càng tới gần kỳ thi cuối kỳ, áp lực học tập càng ngày càng nặng. Không ai ép Dư Tư Nhạc nhất định phải thi có thành tích tốt, nhưng trong lòng cô lại nghĩ nhất định phải đạt được một phiếu điểm tốt để cho Du Lăng Thần xem.

Không thể nói được rốt cuộc là bởi vì tình cảm hay là chỉ đơn thuần muốn chia sẻ thành quả lao động của cô cho anh hai.

"Tiểu Nhạc, em chờ bao lâu rồi?" Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Du Lăng Thần kẹp một xấp tài liệu dưới nách đi ra.

Anh đi tới trước bàn làm việc, để tài liệu xuống.

Dư Tư Nhạc vô ý liếc thấy dòng đầu tiên trên xấp tài liệu viết bốn chữ "Thỏa thuận thu mua".

Dường như Du Lăng Thần không quá bằng lòng cho cô xem, cố ý kẹp tài liệu vào trong xấp tài liệu khác.

Cô chưa bao giờ can thiệp vào chuyện công ty của Du Lăng Thần, chỉ thăm nghi ngờ rồi quên ngay chuyện này.

"Mới tới." Dư Tư Nhạc lật sách bài tập toán, tìm hai đề mà mình không làm được, "Anh hai, hai đề này giải thế nào?"

Du Lăng Thần vừa họp xong, chắc là nói nhiều trong cuộc họp nên miệng hơi khô.

Đưa sách bài tập cho anh xong, Dư Tư Nhạc chạy tới trước máy lọc nước, rót cho anh một ly nước lọc, "Anh hai, anh uống nước trước đi."

Sự quan tâm cẩn thận này khiến nội tâm khô cạn đã lâu của Du Lăng Thần như được làn mưa phùn tưới ướt ngay lập tức.

Dư Tư Nhạc nha vậy sao có thể không thu hút ánh mắt của anh?

Về mặt Du Lăng Thần không có chút thay đổi nào nhưng trong lòng vì hành động nhỏ bé này của Dư Tư Nhạc mà trào lên làn sóng thay đổi không dễ dàng phát hiện ra.

Nhận lấy ly nước, Du Lăng Thần uống một ngụm, cầm bút ký tên, về lên giấy nháp, "Tiểu Nhạc, từ đáp án em có thể tính ra những điều kiện chưa biết nào?"

Dư Tư Nhạc nhìn đề bài, nằm trên bàn trà, trả lời một cách nghiêm túc. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ bong bóng khẽ mở khẽ khép khiến người ta nhìn mà muốn cắn một cái.

"Em tính rất giỏi. Nhưng em vẫn bỏ quên một điều, nhìn vấn đề thì phải suy nghĩ từ nhiều góc độ khác nhau. Em thử đứng trên quan điểm của người khác nghĩ xem, đáp án của đề này sẽ trở nên đơn giản, cũng không phức tạp như trong suy nghĩ." Ngòi bút vòng một vòng lên điều kiện mà Dư Tư Nhạc không chú ý tới. Du Lăng Thần luôn dùng cách đơn giản nhất để dạy cô, nhanh chóng tính ra đáp án.

Sau đó, anh lại giảng một đề khác cho cô.

Dư Tư Nhạc dăm dăm bảo trăm phần trăm rằng Du Lăng Thần mà đổi nghề làm thầy giáo thì chắc chắn sẽ được đông đảo học sinh chào đón! Không chừng còn có thể được bầu là thầy giáo đẹp trai nhất năm.

Thừa dịp trong đầu còn ghi nhớ cách bước giải, Dư Tư Nhạc vui đầu vào làm, cầm bút lên viết từng bước vào sách bài tập.

Du Lăng Thần dọn dẹp tài liệu trên bàn làm việc, cất thỏa thuận thu mua vào ngăn kéo, khóa lại.

"Tiểu Nhạc, tối nay em muốn ăn gì? Anh dẫn em đi ăn."

Không về nhà ăn? Vậy cũng tốt, Dư Tư Nhạc đỡ phải xuống bếp.

Thật ra thì cô vô cùng muốn ăn ở quán ăn vỉa hè, hay là thịt nướng..

Đã lâu chưa ăn, rất nhớ.

Dư Tư Nhạc nhìn chằm chằm vào tây trang quý giá trên người anh hai. Mặc quần áo thế này đi ăn ở quán ăn vỉa hè? Suy nghĩ một chút là thấy kỳ lạ rồi. Huống hồ anh hai quen ăn món ăn ngon ở nhà hàng cấp năm sao, bảo anh đi ăn thứ này, chắc là anh sẽ không thích, Tối lúc đó anh lại hỏi sao cô muốn tới ăn ở quán ăn vỉa hè mới là chuyện khiến người ta đau đầu nhất.

"Em thì sao cũng được." Cuối cùng, Dư Tư Nhạc nói ra những lời này.

"Vậy anh kêu người đặt com tây."

...

Nhà hàng có thể khiến Du Lăng Thần tới ăn thì dù là tiếng tăm hay là hương vị tuyệt đối là trong trăm có một.

Du Lăng Thần có cái lưỡi quý giá, về mặt ăn uống thì vô cùng soi mói.

Mỗi lần đi với anh tới nhà hàng ăn com, trong lòng Dư Tư Nhạc đều có thêm một chút nghi ngờ rằng vì sao anh hai có thể ăn được đồ cô nấu? Cô không chính thức học nấu ăn với đầu bếp, đồ nấu ra có thể miễn cưỡng ăn được, hoàn toàn không hơn hai chữ "mỹ vị" này được. Vậy mà anh hai vẫn cứ có vẻ vô cùng thích ăn.

Có đôi khi, Dư Tư Nhạc sẽ nghĩ...Ăn món ăn cô nấu thật uất ức cho anh hai.

Đêm, mưa bụi bay đầy trời.

Cả thành phố chìm trong làn mưa, cơn mưa bụi như làn sương, bông bành như làn lụa trắng.

Mây đen khắp trời, hạt mưa rơi xuống càng lúc càng lớn.

Khi Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ăn com xong, ra khỏi nhà hàng thì thấy người đi đường tránh mưa đứng đầy hai bên đường.

Như bức tranh thủy mặc, thành phố phồn hoa vào lúc này bị mờ đi bởi cơn mưa.

Cách Dư Tư Nhạc không xa có hai mẹ con. Cậu bé nắm chặt tay mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mưa xối ướt nhưng lại cười vô cùng rục rịch, "Mẹ,

cuộc thi cuối kỳ hôm nay con được một trăm điểm. Mẹ thưởng cho con xe hơi điều khiển từ xa được không?"

Giọng cậu bé tràn đầy ngây thơ.

Dư Tư Nhạc nhìn khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn của cậu, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Người mẹ nhéo mặt cậu bé một chút, "Ngoan, thi được một trăm điểm thì mẹ chắc chắn mua đồ chơi cho con. Chẳng lẽ mẹ nói không giữ lời à?"

"Mẹ là tốt nhất!" Cậu bé ôm tay mẹ làm nũng.

Dư Tư Nhạc nhìn cảnh này tới mê mẩn.

Trong đồng tử nổi lên chút hâm mộ.

Cô lớn lên trong cô nhi viện, không từng được hưởng thụ sự ấm áp của tình thân. Mỗi khi thấy người ta cưng chiều con mình, trong lòng đều tự nhiên sinh ra cảm xúc hâm mộ. Thứ cô không có, chỉ nhìn cũng được.

Cảm xúc của Dư Tư Nhạc không thoát khỏi mắt Du Lăng Thần.

Anh ôm vai cô, đi về phía chiếc xe đỗ ở ven đường, mở cửa xe, nói: "Vào nhanh đi, đừng để dính nước mưa."

Du Lăng Thần hơi khom người, cố gắng dùng thân thể ngăn cản mưa gió cho Dư Tư Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cô là đồ dễ vỡ ư?

Một lát sau, một cơn gió mạnh thổi qua, kèm theo nước mưa xối lên người Du Lăng Thần.

Bờ vai Du Lăng Thần rất rộng, tựa như chi cần đứng trong vòng tay anh thì bất kỳ gió táp mưa sa gì cũng đều không tạo thành uy hiếp.

Con mưa như trút nước trở thành nền, giờ phút này trên mặt Du Lăng Thần không hề che giấu sự cưng chiều luyến tiếc chút nào, vĩnh viễn viễn viễn in vào lòng Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc ngồi vào chỗ cạnh tài xế.

Sau đó, Du Lăng Thần vòng qua bên kia xe trong mưa gió, chui vào xe.

Mới chỉ hai phút mà quần áo anh đã ướt đầm.

Mưa thật lớn.

Cởi áo khoác Âu phục xuống, Du Lăng Thần cầm áo ném vào băng ghế sau, "Quần áo em có bị ướt không?"

Sợ Dư Tư Nhạc cảm lạnh, Du Lăng Thần lấy khăn giấy đưa cho cô, bảo cô lau nước mưa dính trên người.

"Em không sao." Dường như Dư Tư Nhạc không hề bị nước mưa dính vào, chỉ bị ướt chút tóc.

"Mau về biệt thự để tắm. Anh sợ thân thể em không chịu nổi." Du Lăng Thần khởi động xe.

Trong lòng Dư Tư Nhạc không kiềm được mà oán hận. Anh hai coi cô là đồ dễ vỡ mà nâng niu trong lòng bàn tay à? Thân thể của cô hơi yếu nhưng cũng không tới nỗi bị dính vào giọt nước mưa là bị cảm chứ? Nhưng sự ấm áp này lại bao chặt lấy Dư Tư Nhạc.

Xe đi qua từng vùng nước đọng tạo nên từng đóa hoa bằng bọt nước, lao đi thật nhanh.

Thình thoảng hai cần gạt nước gạt đi hạt mưa trên kính chắn gió.

Trời mưa nên tầm nhìn rất mờ, cộng thêm việc đất có nước đọng nên Du Lăng Thần giảm tốc độ xuống vì sự an toàn.

"Tiểu Nhạc, còn bao lâu nữa là các em thi cuối kỳ?" Du Lăng Thần vừa lái xe vừa hỏi thăm.

Không nghĩ ra vì sao anh hai lại hỏi điều này...

Dur Tư Nhạc sùng sốt một chút, trả lời: "Còn hai tuần nữa."

"Anh nhớ kỳ thi giữa học kỳ em đứng thứ 23?" Ngón tay Du Lăng Thần khẽ gõ lên tay lái, "Nếu em thi đứng top 10 trong lớp, anh dẫn em ra ngoài du lịch."

Gi cơ?

Phản ứng bây giờ của Dur Tư Nhạc là như bị một tia sét giáng trúng, đờ đẫn hồi lâu mới xác định mình không nghe lầm.

Đây coi như là phần thưởng cho việc đạt tiêu chuẩn trong cuộc thi hả?

Lần đầu tiên Dur Tư Nhạc được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, khỏe môi từ từ cong lên.

"Anh hai, em sẽ cố gắng!"

...

Lái xe vào khu biệt thự.

Bỗng có bóng người xông ra từ ven đường, nhào vào xe, hai tay vỗ lên cửa sổ xe, miệng nói gì đó.

May mà Du Lăng Thần phản ứng nhanh, dẫm lên phanh, nếu không người nhào tới kia nhất định bị đụng văng ra.

Hiệu quả cách âm của xe rất tốt, bên ngoài lại mưa to khiến toàn bộ lời người bên ngoài nói bị chìm trong tiếng mưa, người trong xe căn bản không thể nghe rõ ràng.

Dur Tư Nhạc quan sát cẩn thận đường nét khuôn mặt người kia, tìm vài phút mới nhận ra.... Là cha của Tường Oánh Oánh.

Du Lăng Thần từ từ quay cửa kính xe bên kia xuống, "Tường tổng, ông tới biệt thự của tôi làm gì? Có việc gì thì ông hẳn nên tới công ty tìm tôi."

Thái độ của Du Lăng Thần rất lạnh lùng. Lần trước lúc đám người kia tìm tới biệt thự anh còn có thể giả làm bạn tốt một chút, mời người ta vào cửa. Mà hôm nay, dường như anh không định làm thế.

Trong mắt Tường Quốc Lương tràn đầy van xin, nằm lên cửa sổ xe, vẻ mặt rất tiêu điều, "Du tổng, tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu. Tôi tới công ty anh tìm anh nhưng thư ký vẫn nói anh đang họp hoặc đi ra ngoài. Tôi.. Tôi không còn cách nào mới tìm tới đây."

Toàn thân ông ướt đầm, tóc ướt nhẹp dính vào mặt.

"Du tổng, coi như là tôi van xin ngài.... Công ty Ninh Dịch là sinh mạng của tôi, van ngài giờ cao đánh khẽ, đừng thu mua nó." Ông nói năng lộn xộn, tay bắt lấy cửa sổ xe tựa như bắt một cây cỏ cứu mạng, "Chỉ cần ngài không nhúng tay vào thì chắc chắn tôi có thể xoay sở được tài chính, gắng gượng vượt qua cửa ải khó khăn này."

Khỏe môi Du Lăng Thần nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng, chứa chút giễu cợt: "Ngeh lời ngài như thể tôi cố ý giẫm vào một chân mới hại công ty ông bị vỡ nợ?"

Tường Quốc Lương cũng nhận ra mình nói sai, nhưng chẳng phải sự thật là vậy à?

"Du tổng, tôi biết con gái tôi đắc tội ngài, nhưng đó là chuyện giữa bọn nhỏ, sao có thể liên lụy tới việc công được? Nếu không thì tôi giao con gái cho ngài, ngài muốn đánh muốn mắng gì cũng được. Chỉ xin ngài đừng thu mua công ty Ninh Dịch, để tôi cắt đứt quan hệ cha con với Tường Oánh Oánh cũng được!" Công ty dựa vào ông kinh doanh cả đời mới từ từ phát triển.

Mới chỉ không tới một tháng mà đã bị Tường Oánh Oánh hại thành như vậy!

Tường Quốc Lương thật hối hận đã sinh ra đứa con gái như thế.

Ông từng muốn mượn vốn các công ty lớn để bù vào phần trăm mà công ty bị thiếu. Nhưng không có một công ty nào đồng ý giúp ông. Lúc đó ông cũng rất buồn bực. Sao chỉ trong một đêm mà toàn bộ đám người kia như thể vội vàng vạch rõ giới hạn với ông?

Sau này mới từ lời bạn họp tức nhiều năm biết được Du Lăng Thần đã nói với các công ty khác là không giúp đỡ. Ai dám giúp đỡ công ty Ninh Dịch thì tức là gây chuyện với Du Lăng Thần anh.

Sắc mặt Du Lăng Thần càng ngày càng trầm, nhìn chằm chằm Tường Quốc Lương bằng ánh mắt lạnh thấu xương, "Tường tổng ngàn vạn lần đừng nói lung tung. Thương nhân trong thương giới nói ông kinh doanh không giỏi, sao lại kéo chuyện lên trên người bọn nhỏ? Ông cho là tôi sẽ buông tha miếng thịt béo đã tới miệng à?"

Rất rõ ràng không thể nào.

Một khi đã quyết định thu mua công ty mà còn muốn Du Lăng Thần thay đổi chủ ý thì còn khó hơn lên trời.

Dư Tư Nhạc nhìn Tường Quốc Lương đang chìm trong mưa gió, chợt nhớ tới xấp tài liệu "Thỏa thuận thu mua" trong phòng làm việc của anh hai lúc chiều. Nguyên nhân của tất cả mọi chuyện hiện ra trong lòng cô.

"Tổng, tối nay mưa lớn, dầm mưa nữa sẽ bị cảm đấy. Ông rảnh rồi dầm mưa ở đây không bằng vì công ty mà sắp xếp lại vấn đề tài chính một chút cho tốt. Qua chuyện này...Công ty Ninh Dịch phải đổi tên thay họ rồi." Du Lăng Thần từ từ quay cửa sổ xe lên, không muốn nhiều lời với Tường Quốc Lương nữa.

Tường Quốc Lương hoảng hốt lo sợ, cầu xin tha thứ không ngừng, bàn tay chụp lên cửa sổ xe không buông.

Hành động này của ông khiến Du Lăng Thần không thể lái xe rời đi.

"Du tổng, coi như là tôi cầu xin ngài, muốn tôi quỳ xuống cũng được...Ngài giờ cao đánh khẽ một lần đi."

"Dưới gối đàn ông có vàng, lễ này tôi không nhận nổi." Về mặt Du Lăng Thần vẫn lạnh băng băng, không bị cảm động bởi sự cầu xin tha thứ của Tường Quốc Lương. "Tổng, nếu ông không đi tôi sẽ gọi bảo vệ đấy."

Ở đây đã là trong phạm vi của khu biệt thự, gọi bảo vệ tới rất dễ dàng.

Tường Quốc Lương vẫn chưa từ bỏ ý định quán lấy Du Lăng Thần, mãi chos tới cuối cùng thì bị bảo vệ kéo ra ngoài.

Tiếng cầu xin của ông từ từ tan đi theo làn mưa mịt mờ.

Xe lại khởi động, đi từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đây được coi là phòng không gối chiếc à?

Du Lăng Thần lái xe vào ga-ra.

Ở đây có hơn mười chiếc xe nổi tiếng đang đậu, chiếc nào cũng có giá trị không rẻ.

Dư Tư Nhạc ngồi trên ghế, không biết đang nghĩ chuyện gì. Du Lăng Thần gọi cô mấy lần nhưng dường như cô không nghe thấy.

"Tiểu Nhạc, nên xuống xe." Du Lăng Thần cời dây an toàn ra, nhắc lại bên tai Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc vẫn đang như đi vào cõi thần tiên.

"Anh hai, không phải bởi vì Tường Oánh Oánh tìm người đối phó với em ở trường, anh muốn báo l.q.đ thù giúp em, mới muốn đánh sập công ty Ninh Dịch đấy chứ?" Nhiều việc xảy ra trước mặt cô như vậy, rất khó để cô không liên hệ các sự việc với nhau.

Du Lăng Thần từ từ dừng động tác lại, quay sang Dư Tư Nhạc, không đoán ra được cảm xúc trong đồng tử anh.

"Nếu anh trả lời là 'Đúng', em sẽ nghĩ thế nào?" Giọng Du Lăng Thần bình tĩnh không sóng.

Dư Tư Nhạc cắn khóe môi, "Như Tường Quốc Lương nói, chuyện giữa em và Tường Oánh Oánh thì nên để bọn em giải quyết, quả thực không liên quan mấy tới ba cậu ấy."

Không có lý nào Tường Oánh Oánh làm sai lại để ba cô ấy chịu đựng.

Tuy có câu là "Nuôi mà không dạy là lỗi của cha"* nhưng đạo lý này tới trước mặt Dư Tư Nhạc sẽ bị phủ định một cách kiên quyết. Bởi vì trong nhận thức của cô thì ai làm người đó chịu.

*Một câu trong Tam tự kinh.

Chẳng lẽ con trai giết người lại để ba đi ngồi tù?!

Ý cười thoáng hiện trong đôi mắt Du Lăng Thần nhưng về mặt lại không có gì sơ hở, "Đừng suy nghĩ nhiều. Chuyện công việc không đơn giản như em nghĩ đâu. Ngay từ nửa năm trước thì tài chính của công ty Ninh Dịch đã xảy ra vấn đề. Anh chỉ coi như lấy tư cách người quyết định sách lược của tập đoàn Du thị, không có lý nào có lợi mà lại không kiếm, chuyện này không hợp với thân phận thương nhân của anh."

Lời của anh hai cũng đúng.

Nhưng Dư Tư Nhạc cảm thấy có vấn đề ở đâu đó.

"Anh hai, anh sẽ không lừa em chứ?" Cô không tin chắc nên hỏi dò.

"Anh chỉ có một người thân, em cho là anh sẽ lừa em à?" Du Lăng Thần không trả lời trực tiếp mà lại ném vấn đề lại cho cô.

Cô mím chặt môi, không nói gì nữa.

Cô liên tục ám thị cho mình là nhất định phải tin tưởng anh hai.

Trên thế gian này chỉ có mình anh hai đối xử tốt nhất với cô, sao cô có thể nghi ngờ lời anh?!

Trước mắt bỗng có một bóng đen trùm lên.

Dư Tư Nhạc cúi đầu xuống nhìn theo bản năng thì thấy Du Lăng Thần đang cúi người trước mặt mình.

Anh vươn hai tay qua, sờ soạng ở eo cô, vừa hay sờ tới chỗ thịt khiến cô ngứa ngáy.

"Anh hai, bỏ tay ra...Bỏ tay ra..Ha..Cười chết em, không chịu nổi."

Du Lăng Thần như thể phát hiện ra mảnh đất mới, cố ý gãi vài cái ở eo cô. Dư Tư Nhạc cười tới mức tiếng càng lúc càng lớn.

"Anh hai, anh bỏ qua cho em đi, cười tới mức không thờ được này."

"Anh hai!" Dư Tư Nhạc tròn tròn mắt, trong đồng tử xuất hiện nước mắt do cười.

Bộ dáng này mang theo một phần hồn dỗi, lại có chút uất ức.

Cho dù là ai nhìn thấy cnahr tượng này thì trong lòng cũng sẽ nhộn nhạo, gợn sóng.

Hầu kết Du Lăng Thần căng thẳng, cố giả vờ bình tĩnh mà vỗ vỗ eo cô, "Đừng lộn xộn, anh coi dây an toàn giúp em."

Cô nào có lộn xộn chứ?! Rõ ràng là anh hai sờ loạn mà.

Á á! Coi dây an toàn có cần phải cố ý đụng vào chỗ thịt ngứa ngáy của cô không? Dư Tư Nhạc thầm bực bội mà nghĩ.

Sau khi cô sống lại thì chỉ có cô sờ thân thể này. Đây là lần đầu tiên phát hiện ra có người gãi eo thì cô sẽ không kiềm được mà cười lớn.

Vừa cởi dây an toàn ra, Dư Tư Nhạc liền chui ra khỏi xe như một làn khói, thoát khỏi ma chướng của Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần cũng đi ra từ trong xe, tiện thể đóng cửa xe, sau đó cùng vào biệt thự với Dư Tư Nhạc.

Thầm nghĩ sau này sẽ tìm thêm cơ hội gãi thịt ngứa của Dư Tư Nhạc.

Cảm xúc "ăn hiếp" này quả thật khiến Du Lăng Thần nghiện.

Trong đầu toàn là dáng vẻ uất ức của Dư Tư Nhạc vừa rồi.

...

Mấy ngày sau, Du Lăng Thần càng ngày càng bận rộn.

Liên tiếp hai ngày không về ăn cơm tối.

Làm hại Dư Tư Nhạc phòng không gối chiếc, vừa ăn cơm vừa xem phim, ngày nào cũng thừa một đồng đồ ăn.

Dư Tư Nhạc không hỏi anh hai đang bận gì, bởi vì trong lòng cô đã đoán được câu trả lời.

Trên màn hình TV đang là bản tin tài chính và kinh tế, người dẫn chương trình nói rằng công ty Ninh Dịch xuất hiện khủng hoảng, tập đoàn Du thị định thu mua.

Trước kia cùng lắm là Dư Tư Nhạc chỉ xem tin tức được tiếp sóng lúc bấy giờ, đâu có rảnh mà chú ý tới tin tức tài chính và kinh tế. Vậy mà sống với anh hai không tới hai tháng, từ từ nuôi ra thói quen này. Mà mỗi lần đọc trang nhất các báo cô đều tìm tin tức liên quan tới tập đoàn Du thị theo thói quen.

Thấy hình anh hai được in ở đó, cô đặc ý còn hơn mình được đăng báo, càng vui vẻ hơn.

Dư Tư Nhạc cảm thấy cô từ từ mắc bệnh anh trai điều khiển rồi!

Tiếp tục ý lại anh hai như vậy nữa, sau này làm sao cô sống được? Cho nên nhất định phải chữa khỏi bệnh này.

Cô chạy vào phòng bếp rửa sạch chén đĩa, rửa xong, lau khô tay đi ra thì thấy điện thoại di động đặt trên ghế sofa đang rung.

Người gọi điện thoại cho cô cũng không nhiều. Tính tất cả cũng không hơn mười người. Người có số lần trò chuyện nhiều nhất tất nhiên là anh hai Du Lăng Thần này.

"Alo." Dư Tư Nhạc nhìn cũng không nhìn mà nhấn nút nghe.

Đầu dây bên kia im lặng, không tiếng động.

Lúc này Dư Tư Nhạc mới phát hiện ra điều kỳ lạ, liếc nhìn màn hình điện thoại. Không ngờ dãy số hiện lên trên đó là của Khâu Mẫn.

Cô ta gọi điện thoại tới làm gì?"

"Alo..." Dư Tư Nhạc nhắc lại.

"Tới tầng thượng cao ốc Thi Quân gặp tôi."

Trong giọng Khâu Mẫn mang theo chút sắc bén tựa như cố ý đè nén cảm xúc điên cuồng trong nội tâm, giọng hơi run run.

Dư Tư Nhạc vừa định trả lời một câu "Tôi không đi", điện thoại đã bị cúp, tiếng tút tút tút truyền vào tai cô một cách rõ ràng.

Giọng Khâu Mẫn vô cùng kỳ lạ...

Rốt cuộc lạ ở đâu? Nhất thời nửa khắc Dư Tư Nhạc không nghĩ ra được.

Chẳng phải cao ốc Thi Quân ở đối diện với cao ốc của tập đoàn Du thị à?

Tầng thượng!

Dư Tư Nhạc bỗng đứng lên, cầm điện thoại, vội vàng chạy ra ngoài.

Rốt cuộc Khâu Mẫn định làm gì? Thật như những gì cô suy đoán trong lòng ư? Cô ta nên biết dù cho cô ta làm vậy thì cũng chỉ tốn công vô ích, cái chết không tạo được uy hiếp với bất cứ ai. Kết quả người thảm nhất sẽ chỉ là người chết mà thôi.

...

Tầng 26 cao ốc Thi Quân.

Dư Tư Nhạc đi taxi, lúc tới đây thì xung quanh đã có không ít người tụ tập lại thành một vòng, tất cả mọi người đều ngửa đầu lên nhìn. Ở rìa tầng cao nhất có một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ, mái tóc cuộn sóng xoắn tung, bay bay theo gió.

Cô ngửa đầu nhìn bầu trời xanh, không biết là nhìn thứ hư vô mờ mịt gì mà không hề có chút phản ứng nào với tiếng động ồn ào xung quanh.

Tiếng bàn tán bay đầy trời, rất nhiều người đi đường nam nữ già trẻ tới xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tôi đã tới tầng thượng

Có người báo cảnh sát nhưng nhân viên cảnh sát còn chưa tới hiện trường.

Dư Tư Nhạc nhân lúc này vọt vào cao ốc. Cô không quen chỗ này, chỉ tìm thang máy ở đâu mà đã tốn không ít thời gian.

Thang máy chạy thẳng lên lầu 25. Khi Dư Tư Nhạc cất bước chạy tới tầng thượng thì lần đầu tiên cảm thấy bước chân nặng nề như vậy.

Điện thoại di động rung lên rất lâu trong lòng bàn tay cô thì cô mới phản ứng được, "Alo."

Giọng truyền tới lần này là giọng mà Dư Tư Nhạc vô cùng quen thuộc.

"Tiểu Nhạc, em đang ở đâu?"

Dư Tư Nhạc bước từng bước lên cầu thang tầng thượng, "Cao ốc đối diện với công ty."

"Đừng đi đâu, rời khỏi phạm vi tòa cao ốc này, anh tới tìm em." Giọng Du Lăng Thần hơi trầm thấp, ần ần chút sốt ruột.

"Em đã tới tầng thượng rồi."

Bước chân chần chừ không quyết, trong lòng Dư Tư Nhạc do dự nên nghe lời anh hai hay nên đi gặp Khâu Mẫn bên kia...

Khoảng thời gian chần chừ này không nhiều hơn mười giây. Cô vừa định xoay người vòng xuống lầu thì bỗng có người trên tầng thượng quát lên với cô: "Ai vậy? Cô lên đây làm gì? Còn không xuống mau đi."

Trên tầng thượng tòa cao ốc có hơn mười nhân viên đang đứng, trong đó có mấy người mặc đồng phục bảo vệ màu xanh da trời.

Bảo vệ hét lên ngay lập tức khiến ánh mắt của mọi người hướng hết về phía Dư Tư Nhạc.

Cùng lúc đó, Khâu Mẫn bỗng kích động, đứng lên từ trên hàng rào bảo vệ.

Chiều ngang hàng rào bảo vệ chỉ tầm ba bốn mươi xen-ti-mét. Cô ta đứng trên đó thật giống như chỉ một con gió là có thể thổi bay đi.

"Cô ta không thể đi! Không thể đi! Gọi cô ta tới đây cho tôi."

Nhân viên cao ốc lập tức luống cuống, mồ hôi lớn bằng hạt đậu chảy xuống từ trên trán. Từng người thăm ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông Khâu Mẫn một lần. Một khi cao ốc có án mạng, tuyệt đối là chuyện cực kỳ khó giải quyết, sẽ xuất hiện ảnh hưởng cực lớn tới danh tiếng của cao ốc, còn trực tiếp dẫn tới bị hạ phần trăm lợi nhuận.

Vài nhân viên bảo vệ đi tới trước mặt Dư Tư Nhạc, sắc mặt cũng không quá tốt, "Vị tiểu thư này, có thể mời cô qua khuyên nhủ cô ấy...Cô cũng thấy đây, cảm xúc của cô ấy không ổn định."

"Dù gì cũng là một cái mạng...Cô nói có đúng không?"

Lúc này Dư Tư Nhạc muốn rời đi cũng không được.

Nhân viên bảo vệ đã mở lời như vậy rồi, lúc này Dư Tư Nhạc từ chối, bị truyền ra thì nhất định sẽ có người nói cô máu lạnh, thấy chết mà không cứu. Nếu bị người ta biết cô là thiên kim tiểu thư nhà họ Du thì không tránh khỏi tạo thành ảnh hưởng xấu tới tập đoàn Du thị.

Cân nhắc lợi hại xong, cuối cùng Dư Tư Nhạc gật đầu.

Cô bước từng bước về phía hàng rào bảo vệ. Bước chân cô vô cùng vững vàng, khoảng cách bước chân gần như bằng nhau.

.....

Cao ốc đối diện cũng chính là tổng công ty của tập đoàn Du thị.

Từ trước cửa sổ sát đất phòng làm việc của Du Lăng Thần nhìn sang, vừa hay có thể thu toàn bộ cảnh tượng ở tầng thượng cao ốc Thị Quân vào mắt.

Du Lăng Thần một cái ống nhòm trong tay, nhìn chăm chăm gió thổi cỏ lay ở lầu đối diện từ xa.

Bỗng thấy bóng dáng Dư Tư Nhạc giữa cảnh đó, đồng tử sâu thẳm trầm xuống. Anh ném ống nhòm đi, cất bước ra khỏi phòng làm việc.

"Ông chủ, ông tổng của công ty Huệ Cần tới, đang chờ ngài ở phòng họp."

"Nói cho ông ta biết là tôi có việc gấp phải làm, bảo ông ấy hôm khác lại tới." Nói xong câu đó, Du Lăng Thần đã bước vào trong thang máy. Thang máy từ từ khép lại, đi xuống rất nhanh.

....

"Khâu Mẫn, cô có lời gì muốn nói với tôi?" Cách chỗ Khâu Mẫn bốn mét, Dư Tư Nhạc đứng lại, tỏ ra rất bình tĩnh.

Trên mặt Khâu Mẫn có mấy vết bầm, khóe môi bị nứt tới rách da, bộ dạng còn thảm hại hơn mấy ngày trước.

Vóc người cô ta vốn rất thon thả, khi bầu trời cao làm nền cho cô ta thì càng khiến vóc người cô ta thêm gầy.

Khóe môi cô ta nhếch lên thành nụ cười giễu cợt, "Biết vì sao tôi chọn cao ốc Thị Quân không?"

Dur Tư Nhạc nghĩ tới chuyện này, cũng đoán được đáp án. Ai cũng có thể vào được tầng một của tập đoàn Du thị, nhưng từ tầng thứ hai trở lên thì nhân viên phải quét thẻ khi đi làm mới có thể đi vào. Nếu có thể lựa chọn chỗ nhảy lầu, Dur Tư Nhạc tin... Có lẽ Khâu Mẫn càng sẵn lòng chọn tầng thượng tập đoàn Du thị.

Tiếc rằng cô ta không vào được.

"Bởi vì ở đây cách tập đoàn Du thị gần nhất!" Cô ta bỗng giơ tay lên, chỉ vào tầng cao nhất của tòa cao ốc đối diện, "Từ phòng làm việc của Du Lăng Thần có thể nhìn sang đây! Cho dù tôi chết cũng sẽ không để các người nhàn nhả sống trên thế giới này."

Không, cái chết của cô....Dur Tư Nhạc chỉ thương cảm ba phút. Cô sẽ cam thấy thương tiếc và thông cảm cho cô ta nhưng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà không vui.

"Khâu Mẫn, sao cô không nghĩ cho tương lai của mình?" Tuổi của Dur Tư Nhạc ở kiếp trước cũng xấp xỉ với Khâu Mẫn.

Từng ném nhiều đau khổ như vậy, chịu nhiều khó khăn như vậy, cô không còn nghĩ tới chuyện vứt bỏ mạng sống.

Mà Khâu Mẫn lại chỉ vì một lần thất bại mà suy sụp.

Nữ minh tinh bị khai ra chuyện hình khiêu dâm cũng không chỉ có mình cô ta. Những người khác chẳng phải cũng còn sống đó sao? Hơn nữa lại còn sống rất có ý nghĩa, không kém hơn bất cứ ai.

"Ha ha ha" Khâu Mẫn cười thảm thương, cười tới mức ra nước mắt, càng cười thì giọng càng lớn. Tới cuối cùng thì tiếng cười biến mất, chỉ còn lại tiếng nức nở của cô ta. Cô ta chỉ vào Dur Tư Nhạc như phát điên, "Dur Tư Nhạc! Cô có tư cách gì mà nói chuyện tương lai với tôi? Chẳng phải người phá hủy tôi là các người sao? Buồn cười, quá buồn cười!"

Dur Tư Nhạc giữ vững im lặng. Cô vẫn muốn nói câu kia: Không phải cô phá hủy cuộc đời Khâu Mẫn mà là cô ta từng bước phá hủy chính mình.

"Cô nói đi, nếu tôi bước một bước ra ngoài thì cảnh tượng sẽ thế nào? Tôi đáng được lên thiên đường chứ? Hay là nên xuống địa ngục đây?" Ánh mắt Khâu Mẫn di chuyển trên bầu trời, mơ hồ mang theo chút cuồng nhiệt.

Trạng thái tinh thần của cô ta đã không bình thường.

Toàn bộ nhân viên bị dọa sợ tới mức chảy mồ hôi. Mọi người di chuyển tới chỗ hàng rào bảo vệ, định ngăn cản ý nghĩ coi thường mạng sống của mình của Khâu Mẫn.

"Khâu tiểu thư, mọi chuyện nên bàn bạc cho tốt! Cô đã từng tỏa sáng trong làng giải trí, cũng coi như bây giờ sự nghiệp đã tới đáy cốc, sớm muộn gì cũng leo lên một lần nữa. Cần gì nghĩ không thoáng chứ? Cô còn có rất nhiều cơ hội mà!"

"Khâu tiểu thư, yêu quý mạng sống đi. Cô không suy nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho người khác. Sau khi cô nhảy xuống từ đây thì người thân của cô sẽ khổ sở tới mức nào."

"Cô còn chưa kết hôn, chưa sinh con, đời người mới chỉ được một nửa, chết như vậy thì không có lợi chút nào...Khâu tiểu thư, cô xuống đây nhanh đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Cô không nỡ bỏ anh hai

Nhân viên cao ốc bắn như súng liên thanh, nói ra từng chuỗi câu.

Cả tầng thượng chỉ có Dur Tư Nhạc và Khâu Mẫn là im lặng.

Sau thời gian dài im lặng, Dur Tư Nhạc bỗng nói: "Khâu Mẫn, rốt cuộc vì sao cô lại muốn tự sát?"

Giọng nói rất bình tĩnh. Lời này được nói ra từ miệng Dur Tư Nhạc thật giống như lời hỏi thăm "Cô ăn cơm chưa" vậy.

Khâu Mẫn như con mèo bị giẫm phải đuôi, hai mắt tròn to ngay lập tức, trong mắt dần dần hiện ra sự sợ hãi.

Người cô ta hơi run rẩy...

Dur Tư Nhạc thấy từ cổ cô ta trở xuống có dấu răng đo đỏ, hơi sâu, thậm chí còn rách cả da, cũng có vài dấu thì nông, chỉ để lại một vết đỏ. Cô di chuyển ánh mắt tới hai chân của cô ta, phát hiện thể đứng cũng có vấn đề.

Khâu Mẫn cười tới mức càng ngày càng thâm thương, nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt, "Tôi... Bị cưỡng gian."

Giọng cô ta rất nhỏ, nhỏ như tiếng muỗi kêu, không ai ở đây nghe rõ.

"Cô nói gì?" Có một ý nghĩ đáng sợ từ từ xuất hiện trong lòng Dư Tư Nhạc. Cô vội vàng hỏi tới.

Người Khâu Mẫn càng run lợi hại hơn. Cô ta hô về phía Dư Tư Nhạc như bị tâm thần: "Tôi bị cưỡng gian! Cô nói đúng! Bọn họ căn bản không định giúp tôi trả thù, chỉ là vì để tôi quay AV miễn phí cho bọn họ. Tôi còn ngu ngốc xem bọn họ như hy vọng trả được thù! Dư Tư Nhạc, cô vui chưa? Cô vui chưa?"

"Bọn họ lấy quay AV làm ngụy trang, kêu những người khác nhau tới làm nhục tôi! Ngay cả gà tôi cũng không bằng. Ít nhất làm gà còn có quyền chọn khách, tôi thì không! Tôi mà phản kháng thì bọn họ liền lấy hợp đồng ra đe dọa tôi. Nói nếu tôi không muốn làm thì có rất nhiều cách để đối phó tôi!" Tinh thần Khâu Mẫn đã tới ranh giới sụp đổ.

Tất cả mọi người bị lời này dọa sợ tới mức ngây ngẩn cả người.

Công ty AV kia cũng có bối cảnh trong giới xã hội đen, đương nhiên không cần phải nói cũng đoán được là đen tối thế nào.

"Bọn họ trói tôi trên giường ba ngày ba đêm. Tôi không nhớ rõ có bao nhiêu người từng chạm vào người mình. Có đàn ông trung niên bụng phệ, cũng có ông già đầu trọc..." Khâu Mẫn dần dần rơi vào ký ức đáng sợ, ánh mắt trở nên càng ngày càng rục rờ.

Dư Tư Nhạc từ từ nắm chặt nắm đấm...

Cô hận Khâu Mẫn là không sai, nhưng không có nghĩa là cô có thể tha thứ cho chuyện cưỡng gian này.

Hễ là người có chút lương tri lúc này đều sẽ xuất hiện cảm xúc tức giận.

Có một nhân viên bảo vệ lòng đầy căm phẫn kêu lên, "Cô có thể báo cảnh sát mà! Cũng đã qua rồi, nghĩ quản mà đi nhảy lầu làm gì? Cô nhảy lầu chẳng phải là có lợi cho đám khốn nạn kia à?"

"Không... Không... Tôi không thoát khỏi số kiếp đó được." Khâu Mẫn điên cuồng lắc đầu như mất khống chế, hai tay ôm chặt đầu, giọng run rẩy, nói từng chữ không rõ ràng, "Tôi ký hợp đồng, hợp đồng mười năm... Tổng cộng mười năm..."

Mười năm là khoảng thời gian thanh xuân đẹp nhất trong đời người phụ nữ. Sau mười năm thì Khâu Mẫn đã hoa tàn ít bướm, còn muốn hòa vào trời đất của làng giải trí thì quả thực là người si nói mộng.

Chỉ cần công ty AV lấy có quay AV, nhất định Khâu Mẫn phải ngoan ngoãn làm việc theo sự sắp xếp của công ty.

Đây căn bản là một hợp đồng bất bình đẳng!

Có trách thì trách Khâu Mẫn bị thù hận che mắt che lòng, một lòng muốn trả thù, cũng không quá chú ý tới nội dung trên hợp đồng.

Bây giờ trong lòng Dư Tư Nhạc là phức tạp, có cảm giác rối loạn không cắt đi được.

Khóe miệng Khâu Mẫn từ từ vẽ ra một nụ cười điên rồ, "Dư Tư Nhạc, cô lại đây... Tôi có lời muốn nói với cô. Tôi chỉ nói cho cô, chỉ cho mình cô biết."

Người Dư Tư Nhạc vẫn không nhúc nhích. Cô đồng cảm với Khâu Mẫn nhưng không có nghĩa là... Cô sẽ vì chuyện này mà làm những hành động khác.

Nhưng ở đây không chỉ có mình Dư Tư Nhạc mà còn có một đám nhân viên, ngay cả quản lý cao ốc cũng đứng đây.

Quản lý ăn mặc hết sức kiêu cách, bị chuyện này quấy rầy mà tới đây rồi anh ta lại khá bình tĩnh.

Rõ ràng rằng anh ta biết Dư Tư Nhạc. Anh ta nói: "Du tiểu thư... Nếu không thì... cô qua khuyên nhủ cô ấy xem?"

Dư Tư Nhạc rất muốn từ chối. Cô cảm thấy Khâu Mẫn đã không còn lý trí để nghe.

Quản lý cố ý coi thường sự từ chối trong mắt cô, nói tiếp, "Du tiểu thư, lát nữa sau khi cô đi qua thì kéo tay cô ấy, chúng tôi sẽ phối hợp kéo cô ấy lại. Cô cũng biết sau khi Khâu Mẫn nhảy xuống từ đâu thì nhất định tiếng tăm của cao ốc chúng tôi sẽ rớt thê thảm. Tôi không cho phép chuyện này xảy ra."

Lúc này Dư Tư Nhạc mà từ chối thì nhất định sẽ ra về cố ý gây sự.

Một sinh mệnh sống đặt trước mặt bạn, bạn lại thấy chết mà không cứu, ở đây có nhiều người nhìn vào như vậy, về tình về lý đều không thể nói được.

"Nghe theo sự sắp xếp của anh đi." Dư Tư Nhạc thờ ra một hơi, nhấc chân lên, đi về phía hàng rào bảo vệ.

Thân bất do kỷ, bốn chữ này có thể giải thích tình cảnh của cô rất dễ dàng.

Khâu Mẫn nhìn Dư Tư Nhạc từ từ tới gần, dường như cảm xúc đã khá hơn, nụ cười nơi khóe môi càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ.

Lúc Dư Tư Nhạc cách Khâu Mẫn hai bước...

Tay Khâu Mẫn bỗng bắt lấy cánh tay cô, "Đoán được tôi muốn nói gì với cô không?"

Sự điên cuồng áp chế trong lời nói bỗng chốc bộc phát ra.

Khâu Mẫn ôm chặt tay Dư Tư Nhạc, nhảy ra ngoài hàng rào bảo vệ, "Tôi muốn nói với cô rằng tôi hận cô. Tôi hận Du Lăng Thần! Tôi muốn cô chết cùng tôi!"

Trái tim Dư Tư Nhạc đập thình thịch tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mất đi nhịp điệu ổn định bình thường. Cánh tay bị một lực lớn kéo, gần tay gần như bị kéo thẳng trong nháy mắt, đau tới nỗi cô phát ra tiếng 'shhhh'.

Lập tức, người phía sau hoảng loạn, đám người kêu to mau cứu người, mau kéo bọn họ lại.

Dư Tư Nhạc có thể nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, trong lòng không khỏi căng thẳng, trong đầu hiện ra khuôn mặt lạnh băng băng của anh hai. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, cô không nỡ bỏ anh hai.

Người càng ra khỏi hàng rào bảo vệ, Dư Tư Nhạc lại cảm nhận sự hoảng sợ trước khi chết một lần nữa.

Lần này, cô không muốn chết!

Tay bắt lung tung khắp nơi, cô đụng tới một vật thể cứng rắn mang theo cảm giác ấm áp, còn có đốt ngón tay rõ ràng.

Dư Tư Nhạc thình lình ý thức được... Đây là tay của người.

"Nắm chặt!" Giọng nói quen thuộc.

Dư Tư Nhạc cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, là gương mặt mà cô quen thuộc.

Anh hai.

Lần đầu tiên thấy trên mặt anh hai hiện lên vẻ mặt kia. Anh đang gấp gáp vì cô, trong mắt có sự lo lắng không che giấu được.

Dư Tư Nhạc cảm thấy cho dù chết cũng đáng.

Du Lăng Thần nhủ chặt mày, nửa người nhào ra ngoài hàng rào bảo vệ. Anh sống chết nắm chặt lấy tay Dư Tư Nhạc, không chịu buông ra.

Một tay của Dư Tư Nhạc bị Khâu Mẫn nắm lấy, rõ ràng chỉ cách cái chết một đường mỏng manh nhưng Khâu Mẫn lại cười tới mức cực kỳ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Du Lăng Thần không chịu buông tay, Khâu Mẫn cũng nắm chặt cánh tay Dư Tư Nhạc không buông.

Hai cánh tay bị kéo dài ra, khiến Dư Tư Nhạc cảm giác hai tay cô bị kéo muốn đứt lìa ra.

"Tôi muốn cô chết với tôi.... .." Khâu Mẫn nhếch mép cười.

Một nét cười thoáng này, nhìn qua làm người ta khiếp sợ.

Chết cái con khi! muốn chết thì tự mình chết đi!

Cánh tay Dư Tư Nhạc bị kéo đau khiến cô nói chuyện khó khăn, cô nắm chặt tay anh hai.

Hai tay nắm chặt nhau, không có một chút khe hở.

Trong lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi, nóng rực, dường như có một tia từ lòng bàn tay len lỏi vào trái tim.

Nhìn thấy cả người anh hai muốn trượt ra ngoài, Dư Tư Nhạc cảm thấy cả kinh hoảng mang.

"Anh hai.... .." Dư Tư Nhạc nhếch môi, phun ra hai chữ.

"Ngoan, đừng buông tay, nắm chặt tay của anh." Thái dương Du Lăng Thần toát mồ hôi lạnh, đầu của anh hướng xuống dưới, máu chảy ngược nhất định rất khó chịu.

Tất cả nhân viên tòa cao ốc đều hoảng hốt lo sợ, quản lý ra sức kêu cứu người.

Các nhân viên an ninh nắm chặt cả người Du Lăng Thần kéo anh lên trên.

Nhân viên cảnh sát cũng dần dần đến đây, sau khi thấy cảnh tượng này, tất cả đều vào hàng ngũ tập trung cứu người.

Trong lòng bàn tay mồ hôi ra càng nhiều, bàn tay ả ả hơi trượt xuống.

Dư Tư Nhạc biết tay cô và anh hai đang từ từ cách xa, có lẽ sau đó, cô sẽ không nắm được tay anh hai, từ trên cao này rơi xuống.

Khâu Mẫn cười điên cuồng, dùng sức nắm chặt tay Dư Tư Nhạc không nhúc nhích.

Có chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng, có lẽ đây chính là suy nghĩ của Khâu Mẫn trong giờ phút này.

"Nhanh.... ..Nhanh chóng kéo người lên." Nhân viên cảnh sát làm hành động cứu trợ, so với các nhân viên an ninh thì thuần thục hơn nhiều.

Ánh mắt Du Lăng Thần gắt gao nhìn chăm chăm Dư Tư Nhạc, do dù không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt lại nói rõ - kiên trì một chút, không thể buông tay.

Vì anh hai! Vì không thể lãng phí cơ hội trọng sinh này!

Dư Tư Nhạc cũng không buông tay.

Dưới đất, nhân viên cảnh sát đang thổi phồng đệm lót. Nếu Khâu Mẫn thật lòng muốn chết, như vậy thời gian của cô ta cũng không còn nhiều nữa. Một khi đệm lót đã thổi phồng xong, cho dù cô ta có từ nơi này nhảy xuống, cũng không giết người.

Cả người Du Lăng Thần từ từ đổ trở về.

Cánh tay Dư Tư Nhạc cũng bị kéo lên hai tắc, trái tim đang thấp thỏm từ từ thả lỏng, Dư Tư Nhạc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Phản ứng sau khi trọng sinh của Khâu Mẫn và Dư Tư Nhạc hoàn toàn bất đồng, cô thấy vị trí của mình dần dần rời lên, bên trong đồng tử tràn đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi.

"Cô ngay cả chết còn không sợ, còn có thể sợ cái gì?" Cánh tay Dư Tư Nhạc vô cùng đau đớn, còn khó chịu hơn so với rút gân, mở miệng nói: "Khâu Mẫn, mạng sống chỉ có một lần, cô phải suy nghĩ rõ, không có cơ hội cho cô hối hận."

Khâu Mẫn do dự một chút, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn nhân viên viện trợ.

Cơ thể nhanh chóng rơi xuống dưới....

Vài giây, trở thành cái bóng mơ hồ.

Dư Tư Nhạc mở to mắt, vẫn không dám tưởng tượng Khâu Mẫn lựa chọn cách kia mà không lựa chọn cách quay đầu trở lại.

Trong đầu vẫn hiện đi hiện lại hình ảnh ánh mắt của Khâu Mẫn trước khi chết.

U oán, khủng bố, tràn đầy nguyên rủa oán hận.

Thiếu sự trói buộc của Khâu Mẫn, nhân viên cảnh sát làm nhiệm vụ cứu người càng dễ dàng hơn.

Dư Tư Nhạc rất nhanh đã được kéo lên.

Dư Tư Nhạc hoàn toàn trong trạng thái ngơ ngác, không đợi cô hồi phục lại tinh thần, cơ thể cô đột nhiên bị kéo vào một vòng ôm ấm áp.

Hơi thở của người này, Dư Tư Nhạc vô cùng quen thuộc. Ngay cả nhắm mắt lại không cần nhìn, cũng đoán được là Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, xem như là trấn an tinh thần cô: "Không có việc gì....Không phải anh đã bảo em đừng lên tầng cao nhất sao? Vì sao còn không nghe lời?"

Rõ ràng là lời nói trách cứ, nhưng mang theo cảm xúc nồng đậm.

Em đã quay lại để đi xuống lầu....là bắt đắ dĩ mới bị bảo vệ kéo vào chuyện này.

Dư Tư Nhạc rất muốn giải thích, hết lần này đến lần khác mở miệng đều cảm thấy khó khăn. Cảm giác sinh tử này, mỗi một lần đều làm trong lòng người ta run sợ, đầu óc Dư Tư Nhạc hỗn loạn mơ hồ, cả người phản ứng cũng chậm hơn so với bình thường một chút.

"Anh hai, Khâu Mẫn thật sự đã chết." Một lúc lâu sau, Dư Tư Nhạc nói ra những lời này đầu tiên.

Cô cho rằng...Sau khi gặp uy hiếp phải chết, Khâu Mẫn sẽ phải biết lạc đường mà quay lại, hiểu được mạng sống rất quý giá, nhưng mà Khâu Mẫn ở trước mặt cô, không do dự tìm đường chết!

Thậm chí cô còn nhớ đến khoảnh khắc Khâu Mẫn buông tay, đã nói câu kia...

Thật sự là cô và anh hai đã bức tử cô ta sao?

"Là cô ta gieo gió gặt bão." Du Lăng Thần hồi phục tinh thần, vẫn như lúc trước.

Dư Tư Nhạc tùy ý để Du Lăng Thần ôm xuống lầu, cô càng thêm tham luyến hơi thở ấm áp từ anh hai, hận không thể ôm lấy anh, như vậy mới có thể làm ấm trái tim đang lạnh lẽo của cô.

Nhân viên cảnh sát yêu cầu người ở đây đến sở cảnh sát để lấy lời khai.

Lúc đi ngang qua tầng thấp nhất của tòa cao ốc, Dư Tư Nhạc nhìn đến chỗ Khâu Mẫn nhảy xuống...

Bởi vì đệm chưa được thổi phồng xong, sau khi Khâu Mẫn nhảy xuống, không có tác dụng giảm xóc, nên vẫn xác định được cô ta đã tử vong.

Người nhảy cầu chết, có xem cũng không tốt.

Dư Tư Nhạc chỉ nhìn một cái, thì rời mắt nhìn sang chỗ khác.

"Chính cô ta lựa chọn con đường này, trách người khác không được." Tay phải Du Lăng Thần cũng bị thương, đến bây giờ dùng sức vẫn không được.

Dư Tư Nhạc càng khó phải nói, hai chân căn bản không có cảm giác, mềm nhũn đặt hai bên người.

Dư Tư Nhạc tự an ủi mình, là Khâu Mẫn xứng đáng..., nếu cô không muốn báo thù, thì làm sao bị ông chủ công ty AV lợi dụng? Nếu cô ta nghe lời Dư Tư Nhạc khuyên nhủ ngay từ đầu, sẽ không sa chân vào vũng bùn này, rồi khỏi công ty AV, làm sao bị người ta cưỡng gian, bị buộc đến mức phải nhảy lầu?

Khâu Mẫn đối với thù hận của bọn họ, ả ả còn ả giấu một tia giận chó đánh mèo. Bởi vì bức tử cô không phải là Dư Tư Nhạc, cũng không phải là Du Lăng Thần, mà là công ty AV, cô đem thù hận trong lòng ném vào anh em bọn họ.

Dư Tư Nhạc phối hợp với cảnh sát lấy khẩu cung lần nữa.

Đối với anh em bọn họ cách hai tuần đến sở cảnh sát một lần, tất cả nhân viên cảnh sát đều nhìn họ với cặp mắt khác xưa.

Trong lòng thầm nghĩ, kẻ có tiền có phải ăn no rồi hơi không có việc gì làm, luôn thích tham gia vào chuyện thị phi phi không?

Việc lấy lời khai rất thuận lợi, cảnh sát lấy kết quả tự sát, tuyên án Khâu Mẫn kết thúc mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chọn hồng mềm mà bóp

Cơ trên cánh tay Du Lăng Thần bị giãn nên không tự lái xe được. Anh gọi điện thoại báo Tiểu Vương tới lái xe đưa hai người về biệt thự.

Bầu không khí trong xe nặng nề, không có bất cứ ai mở miệng nói chuyện.

Nhìn một sinh mệnh sống biến mất từ bên cạnh mình, cảm giác nặng nề đó vẫn luôn đè lên trái tim Dư Tư Nhạc. Đặc biệt là ánh mắt Khâu Mẫn trước khi chết luôn trở đi trở lại trong đầu Dư Tư Nhạc, rất có cảm giác đúng là âm hồn bất tán.

Vừa vào nhà, Dư Tư Nhạc liền ôm chặt gối, ngồi trên ghế sofa.

Âm lượng TV mở tối đa, tựa như muốn dùng âm thanh ồn ào huyền ảo để xua đi tâm trạng bất an trong lòng cùng với bóng dáng Khâu Mẫn xuất hiện liên tiếp trong óc cô.

Về mặt Du Lăng Thần bình tĩnh không khác gì bình thường, tới tủ lạnh, lấy một ly sữa tươi, hâm nóng xong thì đưa cho Dư Tư Nhạc.

Uống một ly sữa tươi trước khi đi ngủ có thể giúp ngủ ngon rất hiệu quả.

"Cám ơn anh hai." Dư Tư Nhạc bung ly lên từ từ uống, trên môi dính chút chất lỏng màu trắng.

"Đi ngủ sớm đi, đừng quá để ý tới chuyện này."

"...Em biết."

Biết là một chuyện, có thể làm được hay không lại là một chuyện khác. Dư Tư Nhạc không hề buồn ngủ chút nào. Trái tim trải qua hoảng sợ dữ dội cho tới bây giờ vẫn không có cách nào trở lại bình tĩnh.

Dư Tư Nhạc thật lòng khâm phục sự bình tĩnh của anh hai..

Nếu cô cũng có thể dễ dàng quên đi chuyện của Khâu Mẫn thì tốt rồi.

Vừa nhắm mắt lại, toàn là hình ảnh trước khi Khâu Mẫn chết. Mỗi khi nghĩ tới một màn kia, trong lòng Dư Tư Nhạc đều từ từ trầm xuống. Rõ ràng đã cảnh cáo mình phải nhanh quên đi, nhưng hình ảnh trong đầu lại càng ngày càng rõ ràng.

Du Lăng Thần lẳng lặng theo bên cạnh Dư Tư Nhạc. Kim đồng hồ từ từ chỉ tới mười hai giờ đêm, Dư Tư Nhạc không không có ý trở về phòng ngủ chút nào.

Hình ảnh trên màn hình TV đổi rồi lại đổi, lại phát quảng cáo lần nữa.

Du Lăng Thần cầm điều khiển từ xa, nhấn nút tắt, màn hình lóe lên rồi đen thui rất nhanh.

Vỗ vỗ vai Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần nói: "Đừng ngủ ngồi, về phòng ngủ."

Dư Tư Nhạc hồi lâu không lên tiếng.

"Lại không nghe lời?" Du Lăng Thần lấy thái độ của anh hai nên có, nghiêm mặt mà nhìn cô.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, đối mắt với Du Lăng Thần, ánh mắt rất mơ màng.

Đúng, trong mắt Dư Tư Nhạc không có đau lòng quá mức, cũng không có quá nhiều sợ hãi mà lại là mơ màng. Cô bây giờ khiến người ta có cảm giác đi vào ngõ cụt, biết rất rõ cuối con ngõ không có gì cả, lại cứ không thể chạy ra khỏi đó.

"Anh hai, em không ngủ được."

Du Lăng Thần ôm vai cô, kéo cô lên từ trên ghế sofa. "Có gì mà không ngủ được?"

Chuyện Du Lăng Thần phải trải qua vượt xa những thứ này. Khâu Mẫn chẳng qua chỉ là một người qua đường trong cuộc đời anh. Bây giờ quả thực không chiếm nhiều giá trị trong ký ức anh. Nhìn thiếu nữ vì chuyện này mà mất ngủ này nọ, Du Lăng Thần càng thêm không có một chút thiện cảm với Khâu Mẫn.

"Vừa nhắm mắt lại, trong đầu toàn là chuyện liên quan tới Khâu Mẫn." Trở đi trở lại, không ngừng không nghỉ....

Du Lăng Thần dẫn cô vào phòng ngủ của cô, bắt buộc cô nằm lên giường, đắp kín chăn cho cô.

Làm xong tất cả mọi chuyện, anh cất bước đi tới cửa. Đang lúc anh định tắt đèn giúp cô thì cô nói, "Anh hai, cứ để đèn đi."

Ngón tay Du Lăng Thần hơi khựng lại rồi buông xuống, "Em ngủ sớm một chút."

Mắt cô mở to, không nhắm lại.

Im lặng như vậy qua năm phút, ánh mắt Du Lăng Thần rất bất đắc dĩ. Lúc trước ở trường học Dư Tư Nhạc một bộ ai ăn hiếp tôi thì tôi sẽ tàn nhẫn mà ăn hiếp lại. Bây giờ bởi vì Khâu Mẫn tự tử mà lại ồn ào tới mức ngủ không yên?

"Thật ra thì em không cần phải tự trách mình." Du Lăng Thần quay lại, nhìn cô từ trên cao xuống. "Nghe này, lời này anh chỉ nói một lần. Bây giờ tâm trạng em suy sụp, anh có thể hiểu được. Nhưng vì cái chết của loại người như Khâu Mẫn mà tỏ ra không vui, có đáng không? Cô ta ở dưới kia thấy bộ dáng này của em, có lẽ còn cười nhạo em đấy."

"Khâu Mẫn nghĩ như thế nào là chuyện của cô ta, quan trọng nhất là em cho rằng thế nào. Em có từng làm chuyện có lỗi với cô ta không?"

Đáp án rất rõ ràng -- không.

Cho dù nhắc lại chuyện cũ, truy cứu từ chuyện lời hình khiêu dâm ra ánh sáng.... Đó cũng là một tay Du Lăng Thần làm, có liên quan gì tới Dư Tư Nhạc?

Từ đầu tới cuối cô đứng trên thái độ thờ ơ, cô có đích thân nhúng tay vào không? Đến lúc làm diễn viên, là Du Lăng Thần tìm tới, tiết lộ hình khiêu dâm cho giới truyền thông cũng là Du Lăng Thần dặn dò thư ký làm.

Vì sao Khâu Mẫn dám tìm Dư Tư Nhạc gây rắc rối? Mà không dám chĩa mũi nhọn về phía anh?

Là bởi vì người.... Từ trước tới nay luôn lấn thiện sợ ác, ai cũng biết bóp hồng thì phải chọn quả mềm.

Du Lăng Thần so sánh với Dư Tư Nhạc thì không thể nghi ngờ rằng cô là quả hồng mềm kia.

Lại im lặng một lúc...

Ý tứ dưới sự diễn đạt của Du Lăng Thần được che giấu rất kỹ.

Nhưng Dư Tư Nhạc lại hiểu ngay lập tức.

"Tiểu Nhạc, sinh ở nhà họ Du, nhất định phải loại trừ sự do dự thiếu quyết đoán, biết không? Lần này với tư cách là anh hai em, anh có thể tha thứ cho em. Dù sao tuổi em cũng còn nhỏ. Nhưng lần sau...Nếu để anh thấy em như vậy nữa thì anh sẽ rất thất vọng về em." Có lẽ nhận ra mình nói quá nặng, anh khom người, khẽ xoa lên trán cô "Ngoan, ngủ đi, anh hai ở đây chờ em ngủ rồi mới đi."

Cô ôm chặt lấy anh, ấp úng nói: "Anh hai."

Dư Tư Nhạc có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lời vừa tới miệng, làm thế nào cũng không bật ra được.

Bị Du Lăng Thần ấn trở lại giường...

Lần này cô không cúi kính nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Du Lăng Thần cứ đứng bên cạnh giường như vậy, không nói tiếng nào, nhìn khuôn mặt khi ngủ của Dư Tư Nhạc.

Có lẽ ban ngày bị hoảng sợ quá độ, lại té từ tầng thượng xuống nên không bao lâu sau cô đã ngủ say.

Du Lăng Thần khe khẽ gọi một tiếng "Tiểu Nhạc", không ai đáp lại.

Hô hấp của cô rất dài, ổn định, không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

"Tiểu Nhạc?" Du Lăng Thần lại gọi.

Cô ngủ rất say, mắt nhắm tịt tai ngơ với tiếng động bên ngoài.

Du Lăng Thần từ từ cúi người, cách thiếu nữ đang trong giấc mơ chỉ vài cm.

Lặng lẽ quan sát khuôn mặt không chút đề phòng khi ngủ của cô, anh vươn tay ra, đặt lên mặt cô, rất mềm rất non nớt, tựa như chỉ bấm mạnh là có thể bấm ra nước.

Không ai biết...Khi nhìn thấy Dư Tư Nhạc bị Khâu Mẫn túm ra ngoài hàng rào bảo vệ anh bị sợ tới mức tứ chi lạnh như băng, suýt chút nữa thì sự bình tĩnh mà anh lấy làm kiêu ngạo cũng bị phá vỡ.

Nếu trước kia Du Lăng Thần vẫn không rõ anh ôm bao nhiêu tình cảm với Dư Tư Nhạc..

Vậy thì lần này anh quanh quẩn bên bờ sinh tử, anh đã ý thức được phần tình cảm ẩn sâu trong nội tâm kia là gì.

Anh khẽ sát vào mặt Dư Tư Nhạc, môi khẽ chạm lên thành nụ cười nhạt, mang theo ý vị nhất định phải có được, ấn xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước bên phải mặt cô.

"Chúng ta còn nhiều thời gian, nên, chúng ta sẽ đi từ từ."

Giọng ép tới rất thấp, tựa như sợ đánh thức thiên hạ đang trong giấc mộng, lại có chút cảm giác vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đặt vé tình nhân

Sau khi nghĩ thông suốt về chuyện Khâu Mẫn, Dư Tư Nhạc một đêm không mơ, ngủ thẳng tới sáng.

Anh hai nói đúng, tất cả đều là Khâu Mẫn gieo gió gặt bão, không thể truy cứu trách nhiệm của ai. Nếu Khâu Mẫn không vì thù hận mà bám theo bọn họ không buông, sao lại âm ỉ tới mức này. Người nên chịu trách nhiệm lớn nhất hẳn phải là chính Khâu Mẫn.

Sau khi thức dậy, Dư Tư Nhạc thay một bộ quần áo, lại khôi phục lại bộ dáng thần thái sáng lạng.

Khi Du Lăng Thần xuống lầu, thấy bữa sáng trên bàn ăn thì khóe môi không kiềm được mà nhếch lên. Đây mới là dáng vẻ Tiểu Nhạc nên có. Sao có thể bởi vì người không liên quan gì mà phá hỏng tâm trạng của cô?

"Anh hai, ăn sáng." Dư Tư Nhạc mang lên hai đôi đĩa.

Du Lăng Thần ngồi vào ghế đối diện, tinh tế quan sát vẻ mặt cô, thấy trong đồng tử cô không còn mơ màng và những cảm xúc không tốt khác, mới dần dần thu hồi ánh mắt, bắt đầu ăn sáng.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua vài ngày.

Chuyện Khâu Mẫn nhảy lầu bay đầy trời trên mạng. Không ít kênh cũng đưa tin về chuyện này. Tên Khâu Mẫn hoàn toàn truyền khắp mỗi góc ngách thành phố.

Rất nhiều người dùng mạng đoán nguyên nhân cái chết của cô ta, tới cuối cùng cũng không có kết quả mà chết.

Lúc nghe thấy tin "Thiên kim tập đoàn Du thị dũng cảm cứu mình tình nhảy lầu, lại suýt chút nữa bị liên lụy rơi lầu", đám người dùng mạng ào ào hỏi thăm thân thể Du tiểu thư thế nào. Thậm chí có người còn tìm ra ảnh của Dư Tư Nhạc, phong cô là nữ thần trong lòng.

Mỗi khi nhìn thấy những thứ này, Dư Tư Nhạc vừa rầu rĩ vừa dở khóc dở cười.

Tang sự của Khâu Mẫn là do người thân của cô ta lo liệu, nghe nói phần mộ đặt ở nghĩa trang núi Thanh Vân.

Nghĩ rằng dù sao cũng quen nhau, Dư Tư Nhạc dặn Tiểu Vương mua một bó hoa, đưa tới trước mộ cô ta.

Mà Dư Tư Nhạc lại không tự đi.

Chuyện không vui đã trôi qua, nên quên đi...

Về phần nguyện vọng trước khi chết của Khâu Mẫn, có lẽ vĩnh viễn sẽ không có cách thực hiện. Dư Tư Nhạc sẽ không vì cái chết của cô ta mà cả đêm khó ngủ. Cảm xúc là nhất thời, từ vong lại là vĩnh viễn.

...

Toàn tâm tập trung vào chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi cuối kỳ, Dư Tư Nhạc đêm nào cũng chong đèn tới mười hai giờ. Ban ngày không ôm sách tiếng Anh học từ thì cũng cắn bút, vắt hết óc giải đề toán.

Những chuyện này đều được Du Lăng Thần nhìn trong mắt...

Một ngày, Du Lăng Thần vừa kết thúc cuộc họp về phòng làm việc thì gọi thư ký Tôn tới.

"Đặt giúp tôi hai vé du lịch tình nhân, cố gắng đặt khoảng số 23, hành trình năm ngày." Hai tay Du Lăng Thần bắt ngang eo, nói yêu cầu của anh cho thư ký Tôn.

Lúc nghe ba chữ "Vé tình nhân", suýt chút nữa thư ký Tôn cho là mặt trời mọc từ đằng tây. Cô liếc nhìn hoàng hôn, không phải vừa hay ở đằng tây à? Nếu bỏ qua mặt trời đang chuyển động đi xuống thì thật có vài phần cảm giác sai lầm rằng vừa hừng sáng.

"Ông chủ, cần đặt vé ngắm cảnh ở đâu?" Thư ký Tôn không hổ là cấp dưới tự tay Du Lăng Thần tuyển, cùng lắm chỉ ngạc nhiên một lúc liền khôi phục lại bình tĩnh, cố gắng hết khả năng hỏi yêu cầu cụ thể của ông chủ.

"Cố gắng đặt ở gần thành phố, phương diện phong cảnh...Cô chọn giúp tôi, chỗ người trẻ tuổi thích đi ấy." Du Lăng Thần rất ít ra ngoài chơi, họp đồng làm ăn buôn bán có phạm vi khắp thế giới nhưng lại không có...

Nhưng đó là đi công tác, ngoài xã giao thì anh gần như không có thời gian đi dạo.

Thư ký Tôn tò mò quan sát ông chủ vài lần. Chẳng lẽ Boss vừa ý người phụ nữ nào rồi à? Vô cùng cuồng công việc mà lại sẵn lòng gác lại chuyện công việc, chạy đi bồi cô ấy đi du lịch, lại còn cố ý đặt vé tình nhân, thật là đủ ân ái.

"Ông chủ, tôi sẽ làm tốt." Thư ký Tôn rất rõ ràng cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi.

Cô là thư ký trên công việc của Du Lăng Thần, không phải "Thư ký tư nhân bên người", ông chủ muốn hẹn hò với ai, cô không xen vào. Bị bản tính thích nhiều chuyện của con gái thúc đẩy nên cô hơi ngạc nhiên mà thôi.

Du Lăng Thần dọn dẹp tài liệu trên bàn làm việc, định hoàn thành công việc ngày mai trước thời gian, vậy mới có thể yên tâm bởi Tiểu Nhạc đi chơi.

Về phần rút cuộc Dư Tư Nhạc có thể thi được top 10 hay không...Du Lăng Thần có vẻ như cho tới bây giờ không hề suy nghĩ qua.

Bởi vì bất kể Dư Tư Nhạc có đạt tới tiêu chuẩn hay không, Du Lăng Thần cũng đã quyết định đưa cô ra ngoài giải sầu.

...

Kỳ thi cuối kỳ tới rất nhanh.

Kỳ thi được chia làm ba ngày, mỗi ngày thi hai môn.

Học sinh đứng trước kỳ thi cuối kỳ, vừa lo lắng không yên tâm, sợ mình thi không tốt, phụ lòng mong mỏi của người nhà; mặt khác lại vui vẻ sung sướng, vì kỳ thi cuối kỳ vừa xong chính là kỳ nghỉ hè khiến lòng người nhộn nhịp.

Thi xong môn buổi chiều, Dư Tư Nhạc cất bước ra khỏi phòng thi.

Vừa ra liền đụng phải hai học sinh nữ có dáng vẻ thanh thuần.

"Bạn học Du, có thể phiền bạn một chuyện được không?" Hai học sinh nữ xấu hổ đỏ mặt.

Lần trước bị Tưởng Oánh Oánh lừa đi tham gia tiệc sinh nhật, làm hại Dư Tư Nhạc đối với thiếu nữ d.đ.l.q.đ tuổi trăng tròn* đã có hiểu biết khác biệt. Cho nên lúc đối mặt với hai học sinh nữ này thì trong lòng Dư Tư Nhạc tồn tại đề phòng.

*Gốc là 二八年华 = nhị bát niên hoa, lấy ý từ bài thơ "Giang Hạ hành" của Lý Bạch. Trong bài thơ này có câu: Hồng trang nhị bát niên, ý chỉ thiếu nữ tuổi trăng tròn.

"Chuyện gì?" Dư Tư Nhạc buột miệng nói.

Học sinh nữ nhét phong thư trong lòng vào lòng Dư Tư Nhạc, "Bọn mình rất thích anh hai bạn, có thể trao thư tình tận tay không? Bọn mình sẽ rất biết ơn bạn."

"Mình cũng vậy. Mình biết...Mình không xứng với Du thiếu nhưng Du thiếu thật sự rất khốc, rất tuần tú, chỉ nhìn hình của anh ấy mà trái tim của mình đã không kiềm được mà cuồng loạn."

"Cảm ơn nhé!" Sợ Dư Tư Nhạc từ chối, hai học sinh nữ tỏ bày tiếng lòng ngưỡng mộ xong thì vội vàng chạy mất dạng.

Trên hành lang có mấy học sinh nữ nhìn thấy cảnh này thì từng một đám ào ào muốn thử. Lại có ba bốn học sinh nữ nhét thư tình vào lòng cô.

Dư Tư Nhạc cúi đầu nhìn một đồng thư tình trong lòng, thăm than anh hai quả thật là sức quyến rũ vô biên...

Em gái đưa thư tình đều đưa tới chỗ cô.

Mới đầu, Dư Tư Nhạc định vứt những bức thư tình này đi, nhưng...Ý nghĩ chơi xấu xuất hiện trong lòng, cũng không dè xuống nữa. Càng ngày cô càng tò mò muốn biết...Anh hai nhận những bức thư tình này thì sẽ có phản ứng thế nào.

Tức giận? Hay là mặt chán ghét mà vứt vào thùng rác?

Dư Tư Nhạc cất một đồng thư tình vào túi xách, bước chân vội vàng tiêu sái ra khỏi trường.

Dư Tư Nhạc như thường ngày, chạy tới chỗ Tiểu Vương đậu xe thì thấy Du Lăng Thần đang nửa dựa vào chiếc xe màu đen.

Du Lăng Thần thường tới phòng tập thể hình tập, vóc người thon dài, sẽ không có vẻ quá mức vạm vỡ, tỷ lệ vóc người càng hoàn mỹ hơn người mẫu nam một chút, quả thực là cái móc áo trời sinh. Giữa hai ngón tay anh đang kẹp một điều thuốc, thấy Dư Tư Nhạc ra thì gẩy tàn, ném xuống đất lấy chân nghiền nát, vẩy tay với cô, "Thi thế nào? Có nắm chắc không?"

Lúc thi, Dư Tư Nhạc đều căng thẳng hơn bất cứ ai. Chuyện này có thể liên quan tới nghiệp lớn cô có thể thành công đi du lịch không.

"Không khó lắm!" Dư Tư Nhạc không dám bảo đảm nhưng xem ra trong bài thi vật lý có rất nhiều đề dạng như trong sách bài tập, cô đã làm hết.

Cách giải chắc chắn không sai...

Đáp án à? Cô tính đi tính lại hai ba lần, chắc chắn không thành vấn đề mới nộp bài.

Cũng sẽ không sai nhiều.

Nghe ra sự tự tin trong giọng của Tiểu Nhạc, Du Lăng Thần càng thêm yên tâm.

"Anh hai, sao anh lại rảnh tới đón em? Công ty không bận à?" Dư Tư Nhạc mở cửa xe, ngồi vào.

"Tiểu Nhạc thì, sao anh có thể không tới?" Du Lăng Thần đóng cửa xe cho cô, di chuyển qua bên kia, ngồi vào chỗ ghế lái.

Ngày đó trên tầng thượng, hai người nắm tay tới mức tay bị kéo giãn. Có điều chút thương tích này không tính là gì, theo thời gian trôi đi thì từ từ sẽ khỏi.

Đến bây giờ đã không còn thấy đau đớn chút nào.

"Cũng không phải thi vào đại học, anh hai không cần phải tới đón em tan thi." Dư Tư Nhạc sợ làm trễ nải thời gian của Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần lại lắc đầu, "Không tốn bao nhiêu thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Sau khi trở lại biệt thự, Dư Tư Nhạc nhớ trong túi sách mình có thư tình, do dự có nên lấy ra hay không.... ..

Du Lăng Thần đang xem tạp chí, thấy cô nắm chặt túi sách ngồi trên ghế sofa, anh mở miệng hỏi: "Không cần ôn tập sao?"

Mấy hôm trước sau khi tan học, thi ôm sách không buông, hôm nay sao lại khác thường như vậy?

"Khụ khụ.... .."

Dư Tư Nhạc ho khan một tiếng, ngón tay từ từ kéo khóa túi sách, vừa kéo một đường nhỏ vừa liếc mắt nhìn bức thư bên trong vài lần.

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh lẽo thật đáng sợ.

Anh bỗng nhiên đứng lên, kéo túi sách Dư Tư Nhạc qua rồi thò tay vào trong tìm kiếm, móc ra một đồng thư tình. Màu sắc rất rực rỡ, phía trên bức thư còn vẽ hình "mũi tên xuyên trái tim" hoặc là "tâm đầu ý hợp".

"Đây là cái gì?" khẩu khí chất vấn.

Dư Tư Nhạc sợ tới mức ngồi thẳng lưng, trả lời câu hỏi với thái độ đúng đắn: "thư tình."

"Thư tình?" Du Lăng Thần lạnh lùng lặp lại hai chữ này, ánh mắt lạnh như băng, anh đến gần Dư Tư Nhạc, đứng trước mặt cô.

Dư Tư Nhạc ngồi, còn Du Lăng Thần đứng.

Bởi vì quá cao, nên Dư Tư Nhạc phải ngửa đầu đối mặt với Du Lăng Thần. Có lẽ chính vì chiều cao so le này, làm trong lòng Dư Tư Nhạc nảy sinh cảm giác áp lực, từ đôi mắt của anh hai.

Trời ơi! vì sao chuyện này lại thành cục diện này rồi? Vốn cô còn tưởng rằng dựa vào những bức thư tình này, hóa trang thành sói đuôi dài, trêu chọc chế nhạo anh hai.

Vì sao bỗng chốc lại thay đổi rồi?

Cô đột nhiên biến thành sói đuôi dài hạ gục tiểu bạch thỏ.

"Tiểu Nhạc, lần trước họp phụ huynh giáo viên đã nói thế nào?" Du Lăng Thần lật qua lật lại một bức thư tình, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Dư Tư Nhạc lui về phía sau ghế sofa, phải ở trong nhà? Lúc đó toàn trường đều biết chuyện Dung Húc tặng hoa hồng cho cô.

"Không cho phép yêu sớm." Dư Tư Nhạc trả lời bằng giọng lo lắng.

Du Lăng Thần khí thế bức người, người có sức lực yếu đuối chỉ cần Du Lăng Thần liếc mắt một cái, sẽ sợ tới mức lùi bước trước khi lâm trận rồi.

Một cỗ sức lực đè nén xuất hiện trong lòng, đột nhiên trong lúc đó bùng phát, Dư Tư Nhạc ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Anh hai, đây không phải là thư tình dành cho em, là của một nữ sinh trong trường tặng cho anh...Em chuyển giúp."

Trời ơi.... Nhìn anh làm sao còn lớn tiếng với em

Dư Tư Nhạc hơi dương dương tự đắc.

Lần này người hái hoa ngất cỏ không phải là cô.

Dư Lăng Thần sững sờ, ánh mắt càng thêm thâm trầm

"Là cho anh?" Tròng mắt Dư Lăng Thần chuyển động, sắc mặt cũng không chuyển biến tốt, anh tùy tay cầm lấy một bức thư ném qua cho Dư Tư Nhạc rồi nói: "Đọc nghe một chút."

Cái gì? Dư Tư Nhạc khó tin trừng to hai mắt.

Loại thư tình này không cần phải chia sẻ chứ? Tự mình về phòng xem không tốt hơn sao?

Nhưng mà, anh cả như cha....

Tất cả chi phí ăn mặc của Dư Tư Nhạc, đều do Dư Lăng Thần chi. Nói cách khác, hiện tại Dư Lăng Thần là người giám hộ của Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc dùng phương châm nhất nhất nghe lời.

"Xin chào, Du thiếu. Em là bạn học lớp cấp ba, Tần Cẩm, có lẽ anh chưa từng gặp em, nhưng em vẫn thường yên lặng quan sát anh. Lần trước lúc anh đến trường họp phụ huynh cho em gái anh, lần đầu tiên em nhìn thấy anh, em phát hiện....Em đã thích anh sâu đậm. Phần yêu thích này đã làm em không thể kiềm chế được, mỗi ngày mỗi đêm em đều nghĩ đến anh. Anh là tâm của em, là gan của em, là ba phần tư cuộc đời em..." Sau khi Dư Tư Nhạc đọc liên tiếp những lời nói buồn nôn xong, toàn thân cô đều nổi da gà.

A! Trẻ em bây giờ đều thích yêu sớm sao? Còn là ba phần tư cuộc đời nữa, cô ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Cuộc đời còn chưa đến một phần tư đâu.

"Tiếp tục đọc..." Dư Lăng Thần cầm lấy một bức thư ném qua cho Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc kinh hồn bạt vía xé bức thư ra, lại bắt đầu nhận được một vòng khảo nghiệm tâm lý: "Du thiếu, em yêu anh...."

Mở đầu bức thư này, đã có một câu thông báo nóng hổi.

Lúc đọc những lời này, trong lòng Dư Tư Nhạc cảm thấy rất kỳ quái. Cô luôn an ủi bản thân mình, coi như đây là đọc tập làm văn, không nhìn ra ý nghĩa của ba chữ này.

Ánh mắt Dư Lăng Thần sâu thẳm khó dò, dường như nghĩ đến cái gì, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt. Nhìn chăm chú vào ánh mắt Dư Tư Nhạc, dần dần trở nên ôn hòa.

"Ánh mắt em luôn dõi theo anh, lời nói của em lặp lại trên bờ môi, nên giới thiệu thế nào mới đủ rõ ràng. Bóng dáng của anh đã cắm rễ trong lòng em, không đếm được có bao nhiêu đêm, em muốn anh đi vào giấc mộng..."

Trời ơi! Bức thư tình này hoàn toàn là từ ngữ nghệ thuật.

Lúc Dư Tư Nhạc đọc xong một bức thư thì miệng đã khát khô, Dư Lăng Thần còn săn sóc rót cho cô một ly nước, để cô uống xong rồi tiếp tục đọc....

Những từ ngữ trong thư tình đều chua như giấm, hôm nay xem như Dư Tư Nhạc học được chuỗi kiến thức. Có lẽ bảo cô ăn một giỏ táo chua, cũng không chua bằng bức thư tình này.

Thẳng đến sau khi đọc xong bức thư cuối cùng, rốt cuộc Dư Tư Nhạc thở phào nhẹ nhõm. Cái gì gọi là "tự gây nghiệt, không thể sống?" Những lời này chính là hình dung cô bây giờ! Sau này cô có đọc thư tình cho người khác nữa, nhất định là tình thần cô không được bình thường rồi.

"Anh hai..." Dư Tư Nhạc ra về tội nghiệp gọi một tiếng, cổ họng khàn khàn.

Dư Lăng Thần ngồi một bên nhìn cô: "Sau này còn có gan làm loại chuyện này nữa không?"

"Không dám nữa." Lần giáo huấn này còn chưa đủ thâm sao?

"Ném ra ngoài hết đi." Dư Lăng Thần từ trên ghế sofa đứng lên, ngẩng đầu xoa xoa đầu Dư Tư Nhạc: "Khả năng Tiểu Nhạc đọc chậm, còn phải nâng cao thêm. Sau này gặp loại chuyện này, biết nên làm thế nào rồi chứ?"

"Đã biết." Cô vội vàng ném đồng thư tình đi, không để anh hai phát hiện.

Dư Lăng Thần hài lòng gật đầu: "Ồ trường lo an phận học tập, sau này hãy yêu đương, bây giờ em còn nhỏ, việc này không cần gấp."

Ánh mắt Dư Lăng Thần khó dò, ần ần còn mang theo tia tính kế.

Dư Tư Nhạc cũng không cảm thấy tuổi mình còn nhỏ, tâm lý của cô đã là người trưởng thành. Nhưng mà... Đối với đám học sinh choai choai kia, quả thật cô không có nhiều hứng thú. Tìm đàn ông, phải tìm một người thành thực giống anh hai hoặc anh Trịnh mới được.

"Trong trường còn có người gửi thư tình cho em không?" Đã có người dám đưa thư tình cho Du Lăng Thần, như vậy nhất định sẽ có người viết thư tình cho Dư Tư Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Đầu tiên Dư Tư Nhạc ấp úng một hồi, nhưng trước cái nhìn chăm chú của Du Lăng Thần, cuối cùng cũng mở miệng trả lời: "Có, nhưng mà trước đây thôi."

Nắm bắt hai chữ quan trọng "trước kia."

Bàn tay Du Lăng Thần khoát lên vai cô, ôm lấy cô ngồi xuống, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

"Hiện tại thì sao?"

Dư Tư Nhạc quay đầu nhìn Du Lăng Thần, do dự nói: "bởi vì Dung Húc."

Chỉ mấy chỉ đơn giản này, dường như đã tiết lộ ra nguyên nhân.

Chuyện Dung Húc theo đuổi Dư Tư Nhạc, tất cả học sinh của trường đều biết, các giáo viên nhìn thấy bọn họ không có làm ra những hành động vượt quá giới hạn, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Dung Húc ở trường học có danh tiếng rất lớn, rất có uy tín, thậm chí có thể nói là một bá vương trong trường học.

Lúc đầu có vài nam sinh không tin cậu ta một tay che trời, nhất định phải suy nghĩ lại, lén lút viết thư tình cho Dư Tư Nhạc. Sau này bị Dung Húc biết được, bị cậu ta đánh cho một trận. Dung Húc làm giọng phách lối, nói rõ trong trường học "Dư Tư Nhạc là bạn gái của cậu ta, ai dám mơ tưởng đến người của cậu ta, chính là muốn ăn đòn."

Vì vậy, rốt cuộc không ai dám có ý nghĩ đến Dư Tư Nhạc.

Lúc đó Dư Tư Nhạc nghe các đồng học bàn luận chuyện này, cũng không có phản ứng gì nhiều. Cô nghĩ, có Dung Húc làm lá chắn cũng không tệ. Ít nhất sẽ có một nam sinh luôn viết thư tình để trong hộp bàn của cô, hoặc là mỗi buổi sáng luôn mua bữa sáng đem đến phòng học cho cô, một người luôn gọi cô ăn sáng.

Dư Tư Nhạc đem đầu đuôi mọi chuyện nói cho Du Lăng Thần nghe: "Thì chính là cái dạng này."

Sắc mặt Du Lăng Thần tương đối âm trầm, ánh mắt âm trầm nhưng trong chớp mắt thì biến mất không thấy. Anh vỗ vỗ đầu vai Dư Tư Nhạc: "Sắp đến ngày nghỉ, Dung Húc không dám đến biệt thự tìm em. Đừng xem thường người nhà họ Vinh, bọn họ luôn thích đứng sau lưng người khác. Dung Húc là cháu nội của Vinh Diệu Huy, cũng không phải là người lương thiện, có thể tránh mặt được, thì cố gắng tránh đi."

"Đã biết, anh hai." Dư Tư Nhạc thông minh không bằng Du Lăng Thần, nhưng xem ra là người cũng có mắt.

Nhớ lần đầu gặp Dung Húc, nhìn vào ánh mắt của cậu ta, giống như không nhìn người, ngược lại giống như một tên ăn chơi. Dư Tư Nhạc cho rằng Dung Húc thích cô chỉ vì muốn nhìn gương mặt này của cô, sau này phát hiện sự việc không phải như vậy.

Rốt cuộc Dư Tư Nhạc cũng đoán không ra Dung Húc đang nghĩ gì.

.....

Thi liên tục ba ngày, xế chiều mỗi ngày Du Lăng Thần đều bỏ công việc, đến trước cổng trường đón Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc bảo Tiểu Vương có thể đến đón, nhưng mà anh hai lại nói đúng lúc anh đang rảnh.

Kỳ nghỉ hè đến.....

Sau khi cả trường trải qua cuộc thi cuối kỳ, học sinh các lớp ngồi trong phòng học nghe giáo viên chủ nhiệm cho bài tập nghỉ hè, học kỳ này chính thức đi qua.

Tất cả học sinh hoan hô rồi đi.....

Tuy rằng về mặt Dư Tư Nhạc không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng rất vui vẻ. Một học kỳ dài đến bốn tháng, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ.

Vừa bước ra khỏi cửa lớp, Dư Tư Nhạc nhìn thấy bóng người quen thuộc, Dư Tư Nhạc vội đi đến vui vẻ gọi một tiếng: "Anh hai."

Nhìn cô gái nở nụ cười rực rỡ, khoe miệng Du Lăng Thần cũng nhếch lên độ cong nhỏ: "khi nào thi phát thành tích?"

"Một tuần sau, đến lúc đó có thể lên mạng xem điểm" Dư Tư Nhạc kích động ngồi vào trong xe.

Túi xách bị cô ném qua một bên, thấy trong xe có để một gói khoai tây chiên, cô xé gói khoai tây ra rồi cho vào miệng.

"Anh hai, nếu tên em đứng trong top mười người, thật sự sẽ đưa em đi du lịch sao?" Kiếp trước Dư Tư Nhạc chưa từng đi du lịch nhưng mà.....lần này có ý nghĩa khác.

Không chỉ có người thân duy nhất cùng đi với cô, hơn nữa đây là phần thưởng cho cuộc thi.

Đây là chuyện chưa từng có, Dư Tư Nhạc thật quý trọng cơ hội này.

Du Lăng Thần nhìn bộ dạng dè dặt cẩn trọng của cô, nhin không được nuốt ve đầu cô: "La sao anh hai có thể lừa em?"

Nói đúng ra, Du Lăng Thần là người quyết định của tập đoàn Du thị, làm sao có thể lừa gạt một tiểu cô nương?

Dư Tư Nhạc thật an tâm.

.....

Kì nghỉ hè trôi qua rất thoải mái, chỉ trong một tuần ngắn ngủi, Dư Tư Nhạc đã làm xong tất cả bài tập mà giáo viên đã giao.

Tất cả gánh nặng như được gỡ xuống, mỗi ngày chỉ phụ trách chơi đùa, lúc này trông Dư Tư Nhạc rất vui vẻ, đây chính là thời kỳ vô tư của cô gái tuổi mười bảy mười tám.

Nửa đêm, Dư Tư Nhạc từ trong giấc mộng tỉnh lại đi nhà vệ sinh. Cảm thấy miệng hơi khô, cô dự định xuống lầu uống một ly nước. Mới vừa đi ngang cửa phòng anh trai, cô nhìn thấy trong thư phòng cách đó không xa còn có ánh đèn.

Ánh sáng thật mờ, ánh mắt Dư Tư Nhạc mờ mịt, cô xoa xoa hai mắt rồi đi về phía đó.

Nhẹ nhàng mở cửa ra một chút.

Du Lăng Thần không mở đèn, cả căn phòng đều tối đen, chỉ có ánh sáng của màn hình máy tính.

Anh ngồi trên ghế, ngón tay liên tục gõ bàn phím.

Dư Tư Nhạc nhìn một màn kia đến thất thần, tay mở cửa phòng ngừng lại một chút. Chẳng trách mấy ngày nay quần mắt Du Lăng Thần đều thâm đen, thì ra mỗi đêm đều tăng ca công việc.

Nguyên nhân anh làm như vậy là chỉ có một.

Ánh mắt Dư Tư Nhạc hơi chua xót, thật cảm động, cô chậm rãi mở cửa ra, tìm công tắc đèn bật một cái: "Anh hai, ánh sáng mờ mịt không tốt cho mắt."

Không ngờ rằng Dư Tư Nhạc sẽ xuất hiện ở đây, tầm mắt Du Lăng Thần từ màn hình máy tính chuyển sang mặt cô: "Hơn nửa đêm không ngủ còn làm cái gì?"

"Những lời này, hẳn là em nên hỏi anh đó anh hai." Dư Tư Nhạc từ cửa đi vào.

Trên bàn làm việc chất một chồng văn kiện, số lượng kinh người.

Dư Tư Nhạc nhìn chữ viết dày đặc, một cỗ xấu hổ xuất phát từ nội tâm. Nếu không đi du lịch, anh hai không cần liều mạng xử lý công việc như vậy.

"Anh hai, đêm nay đừng xem văn kiện nữa, anh đi ngủ đi, đột nhiên em không muốn đi du lịch nữa rồi." Trong lòng Dư Tư Nhạc rất kích động, thốt ra những lời này.

Du Lăng Thần đầu tiên sững sờ một chút, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp. Quan trọng nhất trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó là ý cười, dường như rất vui mừng, cuối cùng lại nghiêm mặt nói: "Nói mê gì đó? Đây là những văn kiện ngày mai cần dùng, không có liên quan gì đến chuyện em đi du lịch. Cờ nữa, về đi du lịch anh đã phân phó cho thư ký chuẩn bị rồi."

Cái gì? Dư Tư Nhạc chú ý đến câu nói sau cùng kia: "Thành tích ngày mai mới có."

Nhanh như vậy đã chuẩn bị vé rồi, ngộ nhờ Dư Tư Nhạc không đạt được yêu cầu thì sao?

"Anh hai tin em." Du Lăng Thần cho cô ánh mắt cổ vũ.

Dư Tư Nhạc không biết nên trả lời thế nào.

Lần đầu tiên cảm giác được người nhà coi trọng, là một chuyện làm người ta rất vui vẻ, nhưng sẽ làm cho người ta sinh ra áp lực rất lớn.

"Tiểu Nhạc, em đi ngủ trước đi, anh phải xử lý xong phần văn kiện này."

Dư Tư Nhạc không chịu đi, ngồi vào ghế trước bàn học: "Vậy em chờ anh hai, anh hai không đi ngủ em cũng không ngủ được."

Du Lăng Thần không nói gì, lại tiếp tục cúi đầu gõ gõ bàn phím.

Khoảng hai mươi phút sau, hai người mới từ trong thư phòng đi ra.

Hai mắt Dư Tư Nhạc đều mở không lên rồi.

Nhưng nhìn Du Lăng Thần, tuy rằng thần sắc mệt mỏi, nhưng hai mắt rất trong sáng.

Sáng ngày thứ hai, Dư Tư Nhạc mở mắt ra, nhanh chóng ngồi dậy, lục laptop, mở máy lên.

Vào trang web của trường, dùng tài khoản học sinh đăng nhập vào xem thành tích.

Thứ tự mỗi lớp học được xếp trên trang web.

Dư Tư Nhạc bắt đầu từ tên đầu tiên tìm xuống, đến số thứ tự thứ chín, vẫn không thấy tên mình. Đang có chút nản lòng, thì nhìn thấy tên xếp ở vị trí thứ mười là 'Dư Tư Nhạc'. Sợ mình nhìn sai số thứ tự, Dư Tư Nhạc phản phản phục phục kiểm tra bảng xếp hạng mấy lần, mới xác định được cô đã đạt được yêu cầu mà anh hai đưa ra.

Vừa đúng vị trí thứ mười, không hơn không kém.

Dư Tư Nhạc ôm laptop chạy ra khỏi phòng ngủ, muốn đem tin tốt này nói cho anh trai biết.

Đến trước cửa phòng Du Lăng Thần, cô vui vẻ muốn xiu, ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng quên mất, nắm lấy tay cầm cửa vội vàng mở ra.

Du Lăng Thần đang thay đồ, vừa cởi áo chuẩn bị đổi một áo sơ mi khác. Nghe thấy âm thanh mở cửa thì quay đầu lại nhìn.

Ánh mắt nhìn trên người Dư Tư Nhạc.

Hai má Dư Tư Nhạc hơi đỏ, vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

Trong đầu hiện lên hình ảnh anh trai cười trần. Du Lăng Thần rất cường tráng, bình thường mặc tây trang vào, nhìn cũng không rõ. Vừa rồi trong chớp mắt chỉ có thời gian ngắn ngủi, nhưng đầu óc Dư Tư Nhạc phát họa từng đường cong trên người anh trai.

"Cũng không phải chưa từng nhìn qua, có cái gì phải né tránh." Du Lăng Thần không sợ hãi đưa lưng về phía cô, mở tủ quần áo ra tìm kiếm quần áo.

Lúc này Dư Tư Nhạc mới phản ứng kịp.... ..

Lần trước ở bãi cát cô đã thấy qua cơ thể trần trụi của anh trai, lúc này còn có gì đáng xấu hổ?

Đem một màn này làm thành lúc anh trai mặc áo tắm không được sao?

Cô lại quay qua, trong tay còn ôm laptop: "Anh hai, em muốn nói cho anh biết, đã có thành tích rồi."

"Tên thứ bao nhiêu?" Du Lăng Thần vừa hỏi, vừa mặc quần áo vào.

"Vừa đúng vị trí thứ mười."

Du Lăng Thần cài từng cúc áo, sau khi nghe xong, mặt không lộ ra tia ngạc nhiên, cũng không cao hứng quá mức, biểu hiện này ngược lại cảm thấy....
.....bất quá thành tích này cũng rất bình thường.

"Vé du lịch là ngày mai, em chuẩn bị một chút đi, chúng ta sẽ đi du lịch ở thành phố S." Sau khi Du Lăng Thần nói xong câu có thì đi vào nhà vệ sinh.

Có lẽ phải đi chải tóc, sửa sang lại quần áo một chút.

Đi du lịch nên tham gia vào đoàn cho tiện lợi. Bởi vì về điểm này, hướng dẫn viên du lịch hiểu biết hơn so với người khác. Có thể để cho người ta giải thích cụ thể. Hơn nữa, đi du lịch cùng đoàn, có nhiều người sẽ vui hơn một chút. Đọc theo đường đi, bạn chỉ cần vui chơi, những chuyện khác đoàn du lịch sẽ làm cho bạn.

Du Lăng Thần chỉnh quần áo chỉnh tề, sau khi chải tóc xong thì đi xuống lầu.

Ăn xong điểm tâm do chính tay Dư Tư Nhạc, anh cầm theo túi công văn đến công ty.

... ..

Trong phòng làm việc ở tầng cao nhất của tập đoàn Du thị.

"Thư ký Tôn, mấy ngày tới đây làm phiền cô rồi. Trên bàn này có văn kiện tôi đã xem xong, có chuyện gì quan trọng thì gọi điện thoại cho tôi." Du Lăng Thần vừa đến công ty một lúc thì bắt đầu bàn giao công việc với thư ký Tôn.

Trong khoảng thời gian này anh không có ở công ty, cần thư ký Tôn giúp đỡ nhiều trong việc quản lý công việc của công ty.

Thư ký Tôn ngạc nhiên nhìn đồng văn kiện lớn trên bàn làm việc, trong mắt hiện lên một tia bội phục. Đồng văn kiện này phải ít nhất một tuần mới xem xong, mà ông chủ chỉ mất đi thời gian khoảng ba bốn ngày ngắn ngủi đã xử lý xong tất cả, không hổ là người cuồng công việc nhất của tập đoàn Du thị.

"Ông chủ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng đốc thúc những nhân viên khác." Thư ký Tôn bắt đầu tò mò người đã hẹn hò với ông chủ, là vị thiên kim tiểu thư nào.... ..

Người nào lại có được sức quyến rũ lớn như vậy, có thể khiến Du Lăng Thần làm những hành động này.

"Được rồi, đi ra ngoài đi." Mấy ngày rồi chưa có một giấc ngủ ngon, Du Lăng Thần đều dùng sức chống đỡ.

Lại mở một phần văn kiện ra tiếp tục xem.... ..

... ..

Nghe anh trai nói hành trình lần này có năm ngày, tuy rằng thời gian ngắn, nhưng mà Du Lăng Thần liệu mạng sắp xếp.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Dư Tư Nhạc càng thêm quý trọng cơ hội khó có được này.

Bỏ vài bộ quần áo đơn giản vào túi du lịch, lại bỏ thêm vài túi đồ ăn vặt, còn có một ít đồ dùng. Ngoài ra Dư Tư Nhạc còn tìm mấy ảnh và ống nhòm, định đóng gói tất cả mang theo.

Sau khi thu dọn tất cả, Dư Tư Nhạc đã mở hời đàm địa.

Còn hành lý của Du Lăng Thần là buổi tối sau khi trở về mới thu dọn. Anh mang đồ dùng cũng giống như Dư Tư Nhạc, ngoại trừ đồ ăn vặt ra, còn có thêm dao cạo râu.

Tám giờ sáng, hai người đến chỗ của đoàn du lịch, tụ họp cùng mọi người. Ngoại trừ anh em của Dư Tư Nhạc, còn có hơn hai mươi du khách khác. Đoàn người cảm vẻ dựa theo số thứ tự mà xếp hàng chờ xuất phát.

Dư Tư Nhạc nhìn 2 vé này, mã số rất hợp, theo thứ tự là 13 và 14.

1314, có nghĩa là một đời một kiếp.... ..

Không biết bọn họ là vận cắt chó, hay là thế nào.....

Dù sao nhìn số thứ tự này, Dư Tư Nhạc cảm thấy rất kỳ lạ! Trong đầu nhanh chóng nghĩ đến câu nói "cùng em một đời một kiếp"

"một đời một kiếp chỉ có hai người"

Thành phố S cách thành phố C nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa.

Nhưng mà ngồi xe khoảng sáu giờ.

Sau khi nhiều người xuống xe đều thở phào nhẹ nhõm.

Hướng dẫn viên du lịch sẽ đoán được cảnh tượng này thì thân mật nói, bọn họ đã sắp xếp chỗ nghỉ ở khách sạn, sau khi đến đó, mọi người có thể ngủ một giấc thoải mái. Đợi ngày mai, là có thể du lịch hưởng thụ rồi.

Lần đầu tiên Dư Tư Nhạc đến thành phố S, nên tò mò nhìn xem cảnh vật xung quanh.

Đoàn du lịch này thật phí tiền, nhưng mà ngược lại, chỗ nghỉ ngơi và thái độ phục vụ đều tốt.

Số phòng là do hướng dẫn viên du lịch sắp xếp, lúc đến phiên Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần, hướng dẫn viên đưa họ đến phòng số 520, vừa nhìn thấy số phòng, Dur Tư Nhạc lại có cảm giác xúc động đến choáng váng. Trời ơi! Thế này là thế nào, 1314 thì thôi đi, bây giờ còn đến 520! Đây không phải là 1314520 sao?

"Hai người ở căn phòng này, còn hơn hai mươi du khách khác đang chờ tôi, tôi không thể nói nhiều với hai người, đêm nay hai người hãy nghỉ ngơi thật tốt." Trước khi đi, hướng dẫn viên còn cố ý trêu ghẹo nói.

Dur Tư Nhạc ngây ngẩn cả người.... ..

Cái gì? Hai người một phòng?

Hướng dẫn viên du lịch có làm không chứ? Dur Tư Nhạc muốn đuổi theo ra cửa, nhưng mà khi cô đi ra ngoài, hướng dẫn viên du lịch đã biến mất không thấy nữa.

Du Lăng Thần rất lạnh nhạt, giữ chặt tay Dur Tư Nhạc, kéo cô vào phòng, không hoảng hốt không rối loạn đóng cửa phòng lại.

"Có thể kinh phí của bọn họ xảy ra vấn đề, nên mới sắp xếp như vậy." Du Lăng Thần đem hai túi lịch để lên ghế sofa.

Khỏe miệng Dur Tư Nhạc giật giật, vào phòng quan sát bài trí trong phòng.

Một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng vệ sinh.... ..

Chỉ có một phòng, đêm nay ngủ thế nào?

Mùa hè còn chưa đến, ngồi xe một ngày, cả người đều thấy mệt mỏi. Du Lăng Thần kéo caravat trên cổ xuống, ngồi trên ghế sofa: "Chút nữa anh ngủ trên sofa, Tiểu Nhạc em ngủ trên giường đi."

Chỉ có thể như vậy rồi.

Còn không thì hai người ngủ chung với nhau đi.

Trước tiên không nói lời nói của con người ta đáng sợ thế nào, chỉ là giữa nam và nữ thụ thụ bất thân. Ngay cả Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần là anh em ruột mà cũng không tránh khỏi nghi ngờ.

Ánh mắt Dur Tư Nhạc nhìn về phía đầu ghế sofa, ghế sofa dài không đến 1,5 mét, hai người có thể ngủ nhưng một người đàn ông trưởng thành mà ngủ trên đó thì rất khó khăn.

Nhưng mà không có cách nào khác, chỉ có thể thông cảm qua đêm.

"Tiểu Nhạc, em đi tắm trước hay là anh đi trước?" Du Lăng Thần hỏi.

"Anh hai, anh đi trước đi." Dur Tư Nhạc buồn bực lấy gói đồ ăn vặt trong túi du lịch xé ra ăn.

Cô không thích lúc ngồi xe ăn cái gì, vì vậy sau khi xuống xe mới cảm giác được bụng đã đói.

Cách âm ở nhà vệ sinh cũng không tốt, tiếng nước chảy rào rào, Dur Tư Nhạc nghe rất rõ ràng.

Trời ơi! Từ đáy lòng sinh ra cảm giác kỳ quái.

Vì sao cô cảm thấy Lúc này cô và anh trai giống như mọi thanh niên khác đến thuê phòng vậy?

Cũng như hỏi: "Em tắm trước, hay là anh tắm trước? Nếu không thì cùng nhau tắm."

Dur Tư Nhạc bị suy nghĩ kỳ quái này làm cho sợ tới mức rung mình một cái, lắc đầu xua đuổi suy nghĩ không đáng tin này.

Du Lăng Thần tắm rất nhanh, hơn mười phút đã xong. Lúc đi ra, dưới thân quần một cái khăn tắm lớn, phía trên cởi trần. Rất nhiều bọt nước nhỏ còn đọng lại chưa được lau khô, ánh sáng lấp lóe chiếu lên người anh, làm tăng thêm phần mê hoặc.

Mỗi lần nhìn anh trai như thế này, Dur Tư Nhạc nhịn không được muốn nhìn vài lần, thế này sẽ làm cho nhiều cô gái thét chói tai!

"Tiểu Nhạc, em đi đi." Du Lăng Thần dùng khăn bông lau khô tóc, ý bảo cô có thể đi tắm.

Có lẽ phát hiện ánh mắt của mình căng thẳng, Dur Tư Nhạc đỏ mặt cúi đầu, "ạ" một tiếng, chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh rộng khoảng mười mét vuông, không có bồn tắm lớn, chỉ có vòi tắm hoa sen.

Dur Tư Nhạc đứng dưới vòi hoa sen, tùy ý để dòng nước chảy trên người mình.

Cửa phòng tắm là cửa kính mờ, hơi mờ....Nhìn xuyên qua ngọn đèn chiếu vào, ầm ầm có thể nhìn thấy người bên trong, mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ.

Lúc này ở bên trong đôi lại là cô, như vậy chẳng phải anh hai cũng có thể thấy?

Dư Tư Nhạc đỏ mặt lên, trời ơi, căn phòng này có tình sắp xếp như vậy! Không phải mỗi người một phòng thì thôi đi, ngay cả phòng tắm cũng thiết kế ái muội như vậy. Là cố ý thiết kế loại cửa kính mờ, tiện lợi cho du khách sao? Vội vàng tắm xong thì quần khăn tắm vào, bao lấy cả người, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Khi ra ngoài, Dư Tư Nhạc cố ý bước nhẹ chân, muốn nhìn xem anh trai đang làm gì.

Trên ti vi truyền đến âm thanh thật lớn, Du Lăng Thần ngồi trên ghế sofa nhìn vào màn hình ti vi, là tin tức buổi chiều.

Ánh mắt Du Lăng Thần từ từ chuyển qua: "Tắm xong rồi sao? Thay quần áo đi ngủ, nghe cơ hướng dẫn viên du lịch giới thiệu, ngày mai sẽ du lịch đến cảnh sơn cốc. Đến lúc đó, thời gian đi nhất định không ít, phải dưỡng thần đi."

Lúc Dư Tư Nhạc đến thành phố S nghe hướng dẫn viên du lịch giới thiệu, nghe nói sơn cốc là một trong những thắng cảnh du lịch nổi tiếng của thành phố S, rất thích hợp cho du lịch mùa hè, rất mát mẻ. Rất nhiều người lựa chọn mùa hè nóng bức đến đây vui chơi một trận.

"Dạ, đã biết."

Đêm nay trùng hợp đủ ái muội, làm hại mặt Dư Tư Nhạc đỏ bừng thật lâu vẫn chưa hết.

Vốn chủ nhân trước đây của cơ thể này, có suy nghĩ không phù hợp với anh trai của mình. Ông trời có tình trêu đùa cô, đầu tiên là "1314520", hiện tại là cửa kính ái muội thú vị này!

Rất quái dị rồi! Bị anh hai hiểu lầm sẽ làm sao? Cô còn mặt mũi nào nữa

Bước nhanh đến cửa phòng ngủ, Dư Tư Nhạc e sợ anh trai hiểu lầm cái gì, chọt mở cửa rồi nhanh chóng đi vào, giống như phía sau cô đang có thú dữ đuổi theo.

Lúc cô không nhìn thấy sau lưng.....

Khóe miệng Du Lăng Thần nhếch lên nụ cười yếu ớt, vượt cảm nhìn cửa đóng lại. Hôm nay biểu hiện của Tiểu Nhạc vượt xa suy nghĩ của mình, thật sự rất thú vị.....

Đặc biệt sau khi nhìn thấy số phòng, không thể tin vào mắt, trùng to như hai hạt châu muốn rơi xuống đất.

Vỗ vỗ ghế sofa không quá thoải mái, Du Lăng Thần nằm lên ghế, hai chân nhẹ nhàng đặt bên ngoài, tư thế này cũng không quá thoải mái, chân cũng không duỗi thẳng. Ngủ một đêm như vậy, sáng mai sau khi thức dậy, nhất định eo mỗi lưng đau.

Nhưng mà....Du Lăng Thần muốn, chính là kết quả này.

Đừng nhìn Dư Tư Nhạc ngẫu nhiên có chút thông minh, nhưng mà đa số cô mê mẩn. Rất nhiều manh mối bày ra trước mắt, cô cũng đều là xem nhẹ. Hoặc là nói cô rất tin tưởng người anh trai Du Lăng Thần này, trong tiềm thức luôn cho rằng anh trai này sẽ không làm hại cô, lại càng không làm ra chuyện phá hư tình cảm của hai người. Vì vậy lúc ở chung với Du Lăng Thần, cô sẽ không hao tổn tâm trí suy nghĩ phức tạp, tất cả đều xuất phát từ lòng thuần khiết nhất.

Cũng như Tiểu Nhạc mới làm Du Lăng Thần mê muội.

Có lẽ đã ngủ ở nhà quen, Dư Tư Nhạc đổi sang môi trường khác với những gì mình nhận thức từ bé, rất dễ dàng đi tiểu đêm.

Cô cảm thấy thảm trải sàn trong phòng khách sạn không ấm áp bằng ở nhà.

Càng nghĩ như vậy thì càng không ngủ được.

Đêm rất yên tĩnh, gần như không có chút tiếng động nào.

Dư Tư Nhạc khẽ nhón chân lên, rón ra rón rén định đi vệ sinh.

Cửa phòng ngủ vừa hay đối diện với ghế sofa. Trong khoảnh khắc Dư Tư Nhạc đẩy cửa phòng ra thì thấy anh hay nằm với tư thế không hề thoải mái trên đó.

Cũng đúng, ghế sofa hẹp như vậy....Anh hai cao hơn mét tám, ngủ trên đó sao có thể dễ chịu được.

Dư Tư Nhạc hổ thẹn...

Vóc người cô khá nhỏ, khi ngủ trên ghế sofa chỉ cần tìm đúng tư thế thoải mái, ngủ một đêm cũng không để lại di chứng gì. Nhưng đôi lại là anh hai mà

nói thì hoàn toàn khác.

"Anh hai." Dư Tư Nhạc đi tới, đẩy đẩy anh.

Du Lăng Thần ngủ rất nông, gần như là lúc tiếng Dư Tư Nhạc vừa vang lên thì anh đã tỉnh.

"Anh hai, nếu không thì anh tới phòng ngủ, em ngủ trên ghế sofa đi."

Du Lăng Thần nhìn cô chăm chăm, ánh mắt không cho từ chối, "Anh trai nhường cho em gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Tiểu Nhạc, ngoan ngoan về phòng ngủ. Ngày mai còn phải theo đoàn du lịch đi chơi."

Dư Tư Nhạc cũng không chịu thỏa hiệp, "Anh hai, anh không cần phải nhường em."

"Đừng nói bừa." Du Lăng Thần ngồi dậy.

Ý trong mắt anh rất rõ ràng. Anh là chủ gia đình, làm anh trai thì thương yêu em gái là chuyện không thể nghi ngờ.

Huống hồ với lòng tự trọng của Du Lăng Thần, anh sẽ dễ dàng chịu để phụ nữ nhường thứ gì đó cho à?

Rõ ràng là không thể.

Dư Tư Nhạc im lặng. Qua ba tháng chung sống, cô thật lòng coi anh là người thân, hơn nữa còn là người duy nhất.

Trong lòng anh nghĩ thế nào, cô cũng đoán được ít nhiều.

"Anh hai, em nói thật mà. Người em nhỏ, ngủ ghế sofa là vừa vặn. Anh bảo em nghỉ ngơi thật tốt, nhưng...Anh thì sao?" Cuộn tròn ngủ trên ghế sofa một đêm, đảm bảo ngày mai người sẽ đau.

Mặt Du Lăng Thần lạnh lại, "Chẳng lẽ em cho rằng những lời anh nói là giả?"

Một khi anh giận tái mặt, vậy tuyệt đối có thể phải khiến quý thần nhường bộ lui binh.

Có điều chung sống với anh đã lâu nên Dư Tư Nhạc dần dần trở nên không còn sợ hãi với khuôn mặt lạnh của anh hai.

Có lẽ là ích lợi duy nhất mà thói quen mang lại.

Biết anh hai sẽ không vì muốn thoải mái mà nhận ý tốt của cô, nhưng trong lòng cô cũng không muốn để anh hai chịu khổ.

Phòng khách sạn là phòng đôi, rất lớn, ba người cùng ngủ cũng sẽ không chật chội.

Trong đầu bỗng nghĩ ra cách vẹn cả đôi đường...

Dư Tư Nhạc bật thốt lên, "Anh hai, nếu không thì chúng ta ngủ chung đi."

Dù sao cũng không phải chưa từng ngủ.

Chỉ cần không làm chuyện xấu mà trẻ con không nên làm, vậy thì quan hệ của hai người vẫn trong sáng như cũ! Mỗi người ngủ một đầu, ai cũng sẽ không phiền ai.

Về mặt Du Lăng Thần hơi bối rối nhưng cũng không từ chối.

Dư Tư Nhạc không ngừng cố gắng, hoàn toàn không nghĩ rằng...Cô đây là đưa dê vào miệng cạp, hơn nữa đã là con dê ngốc nghếch đã bị lừa mà còn tắm rửa sạch sẽ đưa tới miệng con cạp.

"Anh hai, đừng chần chừ nữa, nhanh tới phòng ngủ đi, buồn ngủ muốn chết." Dư Tư Nhạc kéo tay Du Lăng Thần đi về phía phòng ngủ.

Ở nơi Dư Tư Nhạc không nhìn thấy, khóe môi Du Lăng Thần từ từ nhếch lên thành nụ cười thực hiện được âm mưu.

Vốn anh định dùng khổ nhục kế, đợi ngày mai lúc leo núi thì cố ý để cô biết anh ngủ không ngon, khiến cô nảy sinh cảm giác hổ thẹn. Sau đó, cô nhất định sẽ suy nghĩ cho anh, gọi anh lên ngủ cùng giường.

Mà với chuyện này...

Chỉ cần Du Lăng Thần cắn chặt, mượn lý do yêu thương em gái để cô ngủ giường lớn.

Vậy thì rất dễ dàng xảy ra cục diện cùng giường cùng gối hôm nay.

Kế hoạch luôn không theo kịp thay đổi, may mà Dư Tư Nhạc có sở thích bắt lương nửa đêm, nếu không anh thật sự phải khó chịu cả một đêm.

...

Trên giường chỉ có một cái chăn bông. Cũng may thời tiết mùa hè khá nóng, bình thường không cần đắp kín, chỉ tùy tiện tiện mà kéo góc chăn lên, đắp trên bụng, đề phòng bị cảm là được.

Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần chiếm lấy phần giường của mình.

Khác với lần trước...

Lần trước là Dur Tư Nhạc say, say tới bết nhè, ý thức không rõ ràng, cô không nhớ được vì sao lại ngủ cùng anh hai, cũng không nhớ được đầy đủ quá trình...Mà bây giờ...Đầu óc cô rất tỉnh táo, trong đầu có một giọng nói không ngừng nhắc cô phải tỉnh. Anh hai đang ngủ cạnh cô, cách cô có mười mấy cm

Đôi này lại thêm đôi trước, Dur Tư Nhạc chưa từng ngủ gần người đàn ông nào như vậy.

Trong lòng không ngừng ám thị mình rằng anh là anh hai của cô, ngủ cùng một giường thì sao? Có khi lúc bé hai người còn cời quần áo tắm chung ấy chứ!

Cô đếm từng con cừu, cảnh cáo mình phải ngủ nhanh lên. Ngày mai có rất nhiều cảnh đẹp chờ cô tới ngắm.

Len lén quay đầu qua, cô liếc nhìn anh hai.

Không ngờ mắt Du Lăng Thần lại đẹp như vậy. Đôi mắt sắc bén như kiếm giờ đây như đã tra vào vỏ, thu lại sự sắc sảo. Ngủ quan tuấn tú cứng rắn, tràn đầy mỹ cảm

Thật là đủ đẹp trai!

...

Dur Tư Nhạc không biết mình ngủ lại lúc nào. Hô hấp của cô từ từ trở nên dài và ổn định. Ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ, trút lên mặt cô, tô điểm cho cô thêm một phần cảm giác u tĩnh duy mỹ.

Đôi mắt vốn đang nhắm lại của Du Lăng Thần từ từ mở ra. Trong đêm tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt lờ lờ của thành phố lớn chiếu vào. Anh khẽ sát lại người bên cạnh, ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô, "Ngủ ngon."

Không có câu trả lời quen thuộc nhưng anh lại vô cùng hưởng thụ sự yên lặng này.

Ôm lấy người trong lòng, anh không dám quá dùng sức, sợ sẽ đánh thức thiếu nữ.

Anh hài lòng mà nhắm mắt lại, ôm cô chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Dur Tư Nhạc mở mắt ra, đầu tiên là nhìn thấy khuôn mặt anh hai gần trong gang tấc.

Đồng tử bỗng nhiên co lại, tròng thật lớn, kinh ngạc không thốt nên lời.

Sao cô lại ở trong lòng anh hai! Lại còn với tư thế thân mật như thế này?!

Chết tiệt! Chết tiệt! Không phải là cô chui vào lòng anh hai chứ?

Mặt Dur Tư Nhạc đỏ lên.

Có thể là bởi vì động tác của cô quá lớn nên đã đánh thức Du Lăng Thần.

Anh từ từ mở mắt ra, nhìn thấy dáng vẻ hoảng hồn không xác định của Dur Tư Nhạc.

Hai tay anh ôm lấy cô, kéo cô vào lòng. Tư thế này quá mức mập mờ, căn bản không nên xảy ra giữa hai anh em.

So với phản ứng thất kinh của Dur Tư Nhạc thì Du Lăng Thần lại bình tĩnh vững vàng như núi Thái Sơn (thực ra gốc là "lôi đã bất động" = sấm đánh không động, nhưng mình thấy câu "vững như núi Thái Sơn" có vẻ dễ hiểu hơn.) Anh thông thả thu hai tay lại.

"Còn lo lắng cái gì? Không nhanh lên đi. Đoàn du lịch hẹn tám giờ tập trung ở phòng ăn." Giọng anh vẫn lạnh lùng không thay đổi.

Nhưng có tác dụng rất lớn trong việc gạt đi sự xấu hổ.

Dur Tư Nhạc nhanh chóng bò dậy, "Biết rồi, anh hai."

Cố hết sức quên đi chuyện vừa rồi! Coi như ôm gối ôm ngủ một đêm!

...

So với hai anh em đã quen dậy sớm, những du khách khác lại không đúng giờ như vậy.

Có mấy sinh viên ra ngoài du lịch, tất cả đều ngủ quên, làm hại bọn Dur Tư Nhạc chờ thêm vài phút.

Đoàn du lịch đặt bữa sáng cho mọi người ăn.

Ăn xong các thứ, bọn họ an vị trên xe bus lên đường.

Từ thành phố S tới điểm tham quan đầu tiên mất một giờ. Xe bus ra khỏi thành phố, đi về phía ngọn núi phía xa. Không ồn ào như thành phố lớn, trong núi toàn mùi thơm trong lành của rừng cây. Họ đi vòng quanh núi từng vòng từng vòng.

Cho tới khi tới lối vào nơi tham quan, hướng dẫn viên du lịch mua hai mươi lăm cái vé, một đám người ào ào bước vào.

...

Thung lũng này là khu phong cảnh sinh thái tự nhiên được giữ gìn tốt nhất. Không ít ngọn núi trùng điệp, vực sâu, rừng rậm, biển trúc, cảnh đẹp thác nước trút xuống, cũng có con đường mòn, cầu phao nhân tạo.

Thung lũng vô cùng thanh tịnh và đẹp đẽ, rất nhiều phong cảnh đẹp không sao tả xiết.

Hướng dẫn viên du lịch đi phía trước, thỉnh thoảng giới thiệu nguồn gốc phong cảnh và ý nghĩa của nó.

Rừng rậm kéo dài mười mấy cây số vuông, cây cao chọc trời, tĩnh mịch lâu năm.

Vách đá cao vút, song song nhau, có chỗ cắt ngang nhau. Trong đó có rất nhiều tảng đá kỳ lạ, ví dụ như Phật tụng kinh, lạc đà đi về phía tây.

Nếu hướng dẫn viên du lịch không giải thích về những tảng đá này giống cái gì thì Dur Tư Nhạc không có cách nào liên tưởng chúng với nhau.

Lúc đi ngang qua những tảng đá kỳ lạ kia, tuyệt đối cô sẽ không liếc mắt lấy một cái.

Cô cầm máy chụp hình chụp tách tách không ngừng, thậm chí nếu đã ra ngoài chơi thì đương nhiên phải chụp nhiều hình làm kỷ niệm. Cô còn nhờ hướng dẫn viên du lịch chụp giúp cho mình và Du Lăng Thần rất nhiều.

Phong cảnh rất đẹp nhưng đường đi...Cũng rất khiến người ta không chịu nổi. Từ sai khi bước d.đ.l.q.đ vào điểm tham quan thì bọn họ đã đi hơn một giờ, á, đi tới mức chân như nhũn ra vậy.

Phía trước có đình nghỉ mát, hướng dẫn viên du lịch nhìn đáng vẻ mặt mỏi của đoàn người, vung tay lên, "Mọi người nghỉ ngơi một chút, cảnh đẹp còn ở phía sau đó."

Dur Tư Nhạc tìm một vị trí ngồi xuống.

Du Lăng Thần đưa cho cô một chai nước suối.

Cô mở nắp chai, uống hai miếng.

Làn gió thổi qua thung lũng rất mát. Cảm giác mát mẻ này điều hòa không thể so sánh được. Nó mang theo sự trong lành của thiên nhiên, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái tinh khiết.

Điện thoại bỗng vang lên, số hiển thị là một số lạ.

Dur Tư Nhạc chần chừ một lát, ấn nút nhận, "Alo, ai vậy?"

Giọng đối phương mang theo chút vui mừng, "Tư Nhạc, là anh."

Cô lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói này...Dung Húc.

Sao người này còn chưa từ bỏ ý định? Ngay cả nghỉ hè cũng không yên nữa.

"Tìm tôi có chuyện gì à? Không có gì thì tôi cúp đây." Nhìn thấy anh hai đang nhìn về phía này, cô từ từ trở nên chột dạ, hận không thể cầm dao chặt đứt tất cả mối liên hệ với Dung Húc.

"Khiến người ta đau lòng quá. Mỗi lần nhìn thấy anh hoặc là nghe giọng anh em đều coi anh như ôn thần mà tránh. Dur Tư Nhạc, em ghét anh vậy ư?" Trong giọng Dung Húc tràn đầy bất mãn.

Trong lòng Dư Tư Nhạc thầm oán mà nói, anh vốn chẳng khác gì ôn thần. Không...Anh còn khó chơi hơn ôn thần nhiều.

"Nghe giọng điệu của anh có lẽ cũng không có chuyện gì. Vậy...tôi cúp trước." Dư Tư Nhạc di chuyển điện thoại, định ấn nút kết thúc cuộc trò chuyện.

Giọng bên kia bỗng kêu lên đầy nóng nảy, "Du Tư Nhạc, không được cúp điện thoại."

Giọng Dung Húc như vậy, nhất định là đang hét to lên với cái điện thoại.

Giọng vang dội vọng ra từ điện thoại khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy, Du Lăng Thần cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt anh càng ngày càng lạnh, nửa dựa vào ghế, nhìn Dư Tư Nhạc.

Như ngồi trên bàn chông...ĐÓ là cảm giác lúc này của cô.

Bị ánh mắt Du Lăng Thần nhìn chăm chú, cô chợt dạ muốn chết.

Dung Húc bên kia đầu dây tiếp tục liều mạng mà nói: "Tư Nhạc, hè này em định thế nào? Đi chơi với anh đi? Ra nước ngoài du lịch có được không? Nghe nói gần đây bên Thụy Sĩ có một cuộc biểu diễn thời trang. Nếu em đồng ý, anh lập tức bảo ông nội đặt vé máy bay cho chúng ta."

À, ai quen anh vậy? Ai đồng ý đi chơi với anh vậy?

Dư Tư Nhạc hận không thể vạch rõ ranh giới với Dung Húc.

Ánh mắt Du Lăng Thần tối tới mức đáng sợ. Anh giơ tay lên giật lấy điện thoại của Dư Tư Nhạc, áp vào tai, chờ Dung Húc nói xong về hành trình mà anh ta tưởng tượng ra mới lạnh lùng mà nói: "Thiếu gia nhà họ Vinh, kỳ nghỉ hè này của anh rất cô đơn lạnh lẽo à? Rất cần người đi theo?"

Người đàn ông vừa mở miệng, hơi thở lạnh thấu xương lập tức tản ra ngoài.

Một vị đại suất ca trong đoàn du lịch luôn là đối tượng của rất nhiều phụ nữ. Rất nhiều người còn hỏi thăm hướng dẫn viên du lịch về thân thế bối cảnh của Du Lăng Thần nhưng hướng dẫn viên cũng nói không biết, còn cố ý nói với các cô là người đàn ông này là hoa đã có chủ. Người ta đặt vé tình nhân đây.

Cho nên rất nhiều người trong đoàn du lịch đều nghĩ Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần là hai người yêu nhau thắm thiết.

Lúc này có một người gần như là tình địch gọi tới hẹn bạn gái của anh...

Toàn bộ phụ nữ xung quanh đều xem một màn này, trong mắt mỗi người mang theo chút nhiều chuyện.

Địch chạm vào đúng chỗ, ma sát ra tia lửa, tình hình chiến đấu dữ dội!

Dường như Dung Húc không ngờ sẽ nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia thình lình thay đổi, im lặng vài giây, kè cả không chịu trả lời.

Du Lăng Thần cũng không thêm đề ý, nói tiếp: "Nếu thiếu gia nhà họ Vinh thật muốn tìm người đi cùng thì có thể tới 'Bar Mê Từ'". Nghe nói ở đó có rất nhiều cô gái bồi rượu. Chỉ cần anh chịu trả tiền, đừng nói ra nước ngoài du lịch, để các cô ấy ngày nào cũng đi theo anh chu du thế giới cũng không có vấn đề gì lớn. Lúc đi thì nói với ông chủ quán bar đó là Du Lăng Thần tôi giới thiệu anh tới, không chừng còn có thể giảm phần trăm cho anh."

Chưa bao giờ Dung Húc là người tình tình tốt, nghe ra sự mỉa mai trong lời của Du Lăng Thần thì giận tới mức hơi thở nặng nề.

Từ nhỏ Dung Húc sống trong nhung lụa, chỉ có ông nội anh ta dám chỉ vào mũi anh ta mà mắng. Những người khác khi nhìn thấy anh ta, ai không cho ba phần thể diện! Du Lăng Thần là tổng giám đốc tập đoàn Du thị, địa vị xã hội cao nhưng ông nội anh ta cũng là tổng giám đốc tập đoàn Vinh thị, ngang hàng với Du Lăng Thần!

"Người tôi theo đuổi là Dư Tư Nhạc, không liên quan gì tới anh!" Dung Húc nổi giận đùng đùng mà nói.

Vừa nghe những lời này là biết Dung Húc không biết nên trả lời ra sao.

"Cô ấy là em gái tôi, anh nói có liên quan tới tôi không? Dung Húc, còn nhớ lần trong KTV tôi đã nói những gì với anh không? Hay là lúc đó đầu óc anh không tỉnh táo nên quên mất rồi?" Du Lăng Thần lạnh lùng nói.

Dư Tư Nhạc lẳng lặng nghe bên cạnh, phứt hết sức nhớ lại đêm đó Du Lăng Thần đã nói gì...

Một đêm kia có thể nói là nổi nhục trong đời Dung Húc.

Bây giờ bị Du Lăng Thần nhắc lại, anh ta càng thêm giận không kiềm được mà rống lên với điện thoại "Mẹ mày".

Du Lăng Thần nhếch môi tựa như đang mỉa mai bộ dạng tức giận của Dung Húc, "Thì ra nhà họ Vinh dạy dỗ như vậy à? Xem ra trên phương diện dạy cháu nội của ông cụ nhà họ Vinh có sơ sót rất lớn."

Lần đầu tiên Dư Tư Nhạc thấy được bản lãnh mỉa mai người của anh hai...

Cô thầm than thật quá trâu bò. Nếu Dung Húc có tâm bệnh thì đoán chừng sớm bị tức đến phát nắc rồi.

Trong điện thoại truyền ra một tiếng thờ gáp, hình như Dung Húc cũng bị tức đến mức không nói nên lời.

Du Lăng Thần cũng không định lãng phí thời gian với anh ta, giọng lạnh lùng bình tĩnh, "Dung Húc, tôi nói lại câu kia một lần nữa, chuyển tới ông nội anh thay tôi, ít đánh chủ ý lên thứ gì đó đi, nếu không thì đừng trách Du Lăng Thần tôi không khách sáo."

Du Lăng Thần nói vậy, ý rất khó hiểu, có lẽ ngoài anh và Vinh Diệu Huy ra thì những người khác đều không biết hàm nghĩa trong đó.

"Ngoài ra, nói cho anh biết một chuyện, Tiểu Nhạc đang đi du lịch với tôi, không có thời gian trả lời điện thoại của anh đâu."

Du Lăng Thần nói xong những lời này thì cúp điện thoại, còn cho số Dung Húc vào danh sách đen.

Sau này, Dung Húc còn muốn gọi tới thì gần như không có cửa nữa, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Anh trả điện thoại cho Dư Tư Nhạc, nói: "Sau khi trở về thì đổi sim điện thoại khác."

"Hả?" Dư Tư Nhạc không hiểu, chớp mắt mấy cái.

Du Lăng Thần xoa xoa sợi tóc rơi trên trán cô, "Số này đã bị tiết lộ ra ngoài, đổi sim khác, đỡ phải có người lại tới phiền em."

Khâu Mẫn lấy được số điện thoại từ đâu, không ai biết; Dung Húc lại lấy được số từ đâu, cũng không ai biết...

Tránh cho Tiểu Nhạc không bị những người khác làm phiền, thay số là nhất định phải làm.

Dư Tư Nhạc nghe hiểu ý trong lời nói thì cũng gật đầu.

Nghỉ ngơi vậy là đủ rồi, hướng dẫn viên du lịch là dẫn một đám du khách bắt đầu tham quan thung lũng.

Cây cối mọc không đều, xanh um tươi tốt, nước chảy róc rách trong khe suối. Dư Tư Nhạc tò mò múc một gáo nước suối, lạnh như băng, ngấm rất sâu vào người.

...

Bữa trưa giải quyết ở nhà hàng trong khu vực tham quan. Bởi vì nhà hàng ở trong núi sâu nên tất cả nguyên liệu đều được vận chuyển từ chân núi lên. Hơn nữa sau khi bước vào khu du lịch thì xe không thể chạy, chỉ có thể dựa vào hai chân. Chi riêng phí vận chuyển thôi đã tốn không ít. Cho nên giá cả thức ăn trong khu du lịch cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Rất nhiều người trong đoàn đều là sinh viên đại học chưa độc lập về kinh tế, ăn một bữa cơm thì kêu lên rằng gan đều đau đớn.

Tới lúc về lại khách sạn thì đã là chạng vạng.

Một đám người mệt tới mức gục xuống.

Dư Tư Nhạc cũng nhũn chân ra, a, đây chính là hậu quả bình thường thiếu luyện tập!

Bấp chân co rút lại, đau từng hồi.

"Hôm nay tất cả mọi người mệt rồi, có thể về phòng nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta sẽ tới phố đồ cổ. Con đường này rất nổi tiếng ở thành phố S. Rất nhiều người đào được cổ vật ở đó, người phát lên trong một đêm cũng không ít." Ý hướng dẫn viên là phố đó tốt cỡ nào.

Tất cả du khách đều hết sức phấn khởi, dáng vẻ như thể nắm chắc mười phần rằng có thể đào được đồ cổ.

Dư Tư Nhạc không mấy hứng thú. Không có cách nào, bắp chân mỏi nhừ. Cô ngay cả đứng cũng không vững, làm sao còn có thể cảm thấy hứng thú với những thứ khác.

Hướng dẫn viên rất biết sắp xếp hành trình. Ngày mai tới phố đồ cổ coi như là cho mọi người nghỉ ngơi một ngày, sẽ không mệt mỏi như hôm nay.

Nhớ tới chuyện phòng ở, Dư Tư Nhạc gọi cô hướng dẫn viên lại.

"Có thể bố trí hai phòng được không?" Ngủ cùng anh hai trên một giường quá mất tự nhiên.

Cô hướng dẫn viên sững sốt một chút, chuyển mắt về phía Du Lăng Thần. Cô chịu trách nhiệm dẫn đoàn, đương nhiên biết trong hai người Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc ai có địa vị lớn hơn.

Du Lăng Thần nửa đùa Dur Tư Nhạc, thừa dịp cô không chú ý, hơi lắc đầu với cô hướng dẫn viên.

Cô lập tức hiểu ra, nghĩ thầm, chẳng lẽ người yêu cũ nhau? Bạn gái đòi phân phòng ngủ còn người đàn ông lại có ý khác.

Cô hướng dẫn viên vẫn hiểu đạo lý "Thà phá mười ngôi miếu cũng không hủy một việc hôn nhân". Sau khi hiểu về mặt Du Lăng Thần thì nói với Dur Tư Nhạc: "Vị tiểu thư này, e rằng tôi không thể giúp cô. Nghe khách sạn nói tất cả phòng đã được đặt rồi. Cô cũng biết ngày nghỉ lượng người nhiều, rất nhiều khách sạn không đủ phòng."

Chết tiệt! Chết tiệt! Dur Tư Nhạc thầm khóc cha chửi mẹ trong lòng.

Chẳng lẽ cô còn phải ở chung phòng với anh hai?

Du Lăng Thần ôm vai cô, đi về phía thang máy, "Đừng làm phiền cô hướng dẫn viên nữa. Chúng ta cố chịu vài tối nữa đi."

Ngoài làm vậy thì còn có thể làm gì? Dur Tư Nhạc bực mình, nghĩ thầm.

Cà phê mở phòng, Du Lăng Thần và Dur Tư Nhạc bước vào phòng.

Bây giờ quả thật là cô mệt không chịu được, bước chân đi cũng nặng trĩu. Cô ngồi xuống ghế sofa, không nghĩ được gì nữa.

Du Lăng Thần tháo cà vạt, ném qua một bên, hỏi: "Mệt lắm à?"

Dur Tư Nhạc mệt lả, gật đầu.

Cô cũng không ngờ thân thể này lại cao quý thành cái dạng này. Kiếp trước lúc cô đi du lịch hai ngày hai đêm thì tinh thần dồi dào, nào có bị cái bệnh vặt là chân mỏi nhừ rồi bị chuột rút thế này.

Cô dịch hai chân lên ghế sofa, xoa bóp chân, mong có thể khỏe sớm, nếu không chặng đường tiếp theo tuyệt đối là cô bị giày vò.

Du Lăng Thần đi tới, ngồi vào đầu kia ghế sofa, một tay nâng đùi phải của cô lên, đặt lên đùi mình, hai tay xoa bóp bóp chân cô không nặng không nhẹ.

Lâu sau Dur Tư Nhạc mới phản ứng được....Anh hai đang xoa bóp cho cô.

Một màn này quá ngoài dự đoán của cô. Cô ngỡ ngàng nhìn Du Lăng Thần, hoàn toàn cứng đờ, ngẩn người ra.

Ấn tượng của Du Lăng Thần với người khác là vô cùng lạnh lùng, tựa như động vật máu lạnh không có cảm xúc. Mà lúc này đây, người máu lạnh này lại bỗng quan tâm tới bạn, còn tự mình xoa bóp cho bạn thì sẽ phải nghĩ sao đây?!

Dù sao Dur Tư Nhạc cũng không muốn mất đi gì cả.

"Có dễ chịu hơn chút nào không?" Động tác trong tay Du Lăng Thần không dừng lại, ánh mắt nhìn về phía cô.

Một cảm giác không biết tên lan tràn trong lòng cô.

Cảm giác đó khiến cô không biết nên đặt tay chân ở đâu, thả ra hai chữ "dễ chịu" xong thì quay đầu đi, không dám đối mắt với anh hai.

A, gần đây hành động của anh hai càng ngày càng khác thường!

Không biết rốt cuộc là khác ở đâu. Những thứ này chỉ là trực giác của cô mà thôi.

Du Lăng Thần xoa bóp thay cô gần nửa giờ, tới cuối cùng, thấy không còn sớm mới bảo cô đi ngủ.

Có lẽ là ban ngày lúc tham quan thung lũng quá mệt nên sau khi cô tắm xong, lên giường, không tới mười phút đã ngủ say.

Cũng như tối qua, Du Lăng Thần đợi cô ngủ say mới lén lén lút lút kéo cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô. Động tác dịu dàng không nói lên lời, tựa như thứ anh đựng vào là đồ dễ vỡ, hơi dùng chút sức thì thứ trong lòng sẽ vỡ tan.

...

Ngày hôm sau, Dur Tư Nhạc lại thấy một màn quen thuộc.

Cô hận không thể tát mình hai cái. Sao lần nào khu ngủ cũng chui vào lòng anh hai? Ngộ nhớ truyền ra ngoài thì chẳng phải cô sẽ trở thành trò cười à?

Thả nhẹ động tác, cô khe khẽ dịch chuyển cánh tay anh hai, chui ra khỏi lòng anh, bò xuống. Cô lấy quần áo ra từ trong túi du lịch, ôm lấy, chạy vào nhà vệ sinh thay.

Khi cửa nhà vệ sinh đóng cách một cái, đôi mắt đang nhắm chặt của Du Lăng Thần từ từ mở ra.

Đáy mắt tỉnh táo như ban đầu, không hề mông lung như người vừa tỉnh ngủ.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, không biết đang nghĩ gì, đáng vẻ rất vui vẻ.

...

Hành trình được sắp xếp hôm nay là tới thăm phố đồ cổ.

Phố đồ cổ đã có từ thời dân quốc, trải qua lịch sử lần lượt thay đổi, các công trình xung quanh thay hình đổi dạng một lần. Nhưng mặt bằng hai bên đường vẫn duy trì buôn bán đồ cổ.

Trong đó có không ít cửa hàng đã làm ăn buôn bán hơn trăm năm.

Đương nhiên, ở đây có rất nhiều người không trả nổi tiền thuê mặt bằng. Đa số những người đó tập trung ở cuối phố, bày đầy các thứ như hàng via hè.

Đồ cổ được bày đầy trên đất, không có bất cứ vật bảo đảm nào, nhưng về giá tiền thì lại rẻ hơn những chỗ khác. Người có thể đào được đồ thật chỉ chiếm số ít, mà tỷ lệ mua phải hàng giả gần như là trăm phần trăm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Lên được phòng khách, đánh thắng được lưu manh

"Mọi người theo sát đội ngũ, chúng ta đã tới phố đồ cổ. Ở đây có đồ cổ của các triều đại để lại. Mọi người có thể đi tham quan xung quanh, đừng rời khỏi đội ngũ quá xa." Cô hướng dẫn viên du lịch quơ lá cờ nhỏ, nói to.

Bắp chân Dư Tư Nhạc vô cùng đau đớn, đi một bước là nó đau theo một lần.

Du Lăng Thần phát hiện Dư Tư Nhạc khác thường, lúc bước đi có ý đỡ cô, cố gắng để cô dễ chịu hơn một chút.

"Đau lắm à? Nếu không thì anh nói với hướng dẫn viên du lịch một tiếng, đưa em về khách sạn nghỉ ngơi nhé?" Anh hỏi.

Cô lắc đầu. Không dễ dàng gì mới ra ngoài du lịch một lần, cô nhất định phải quý trọng cơ hội này. Không biết lần sau được ra ngoài du lịch là lúc nào.

Cô có rất nhiều thời gian nhưng anh hai thì sao? Một năm có thể sắp xếp được nửa tháng đã không tệ rồi.

"Em muốn đi dạo một chút." Cô nâng bước đi về phía trước.

Quán bán đồ cổ hai bên đường được trang trí theo phong cách cổ xưa. Chỗ nào cũng có bình sứ kiểu triều Thanh, đồ sứ Thanh Hoa đời Minh, còn có rất nhiều bức tranh sơn thủy. Bầu không khí cổ đại tràn ngập.

Ở đây rong rần hỗn tạp, mua đồ hoàn toàn dựa vào nhãn lực. Hơi nhìn lầm một chút là mua ngay phải đồ giả, chỉ có thể tự cho là mình xui xẻo thôi.

Dư Tư Nhạc dạo mấy vòng quanh quán đồ cổ, nhìn sơ qua một hồi.

Đồ cổ bày trong quán khá giống đồ thật, tinh mắt nhìn qua thì không khác gì với đồ thật, giá cả cũng cao đến dọa người.

Dư Tư Nhạc nhìn một miếng ngọc bội khắc rồng trong quầy chăm chăm, hỏi Du Lăng Thần: "Anh hai, anh thấy ngọc này thế nào?"

Chất lượng ngọc bội không tệ, màu xanh biếc, rất thu hút ánh mắt.

Ông chủ quán bán đồ cổ làm ăn đã nhiều năm, nhìn người nhìn vật rất tinh, liếc thấy cách ăn mặc của hai người trước mặt chứng tỏ họ là người có tiền, ca ngợi tất cả đồ trong quán là hàng thật một cách uyển chuyển. Ngọc bội này không thể mua được ở chỗ khác, là thứ độc nhất vô nhị.

Về ngoài của Du Lăng Thần rất lạnh lùng, mắt nhìn ngọc bội mấy lần, nói: "Anh không nghiên cứu về đồ cổ."

Hỏi anh châu báu linh tinh thì anh còn có thể coi là nửa người trong nghề, nhưng về mặt đồ cổ này thì anh rất ít quan tâm.

Ánh mắt Dư Tư Nhạc chần chừ không chắc, đánh giá xung quanh quán bán đồ cổ. Ai biết thứ bán ở đây là thật hay giả? Đừng nghe ông chủ khoe khoang ba hoa chích chòe. Có đôi khi ông ta bán thứ gì đó không chừng là hàng giả. Chuyện đồ cổ vàng thau lẫn lộn còn ít à? Đồ giả công nghệ cao, đảm bảo bạn nhận không ra.

"Ngọc bội này bao nhiêu tiền?" Dư Tư Nhạc tùy ý nói.

Trong đồng tử ông chủ thoáng qua chút vui vẻ, "Thấy cô thích ngọc bội này như vậy, tôi lấy cô ba mươi vạn. Sao? Ngọc bội này qua tay một lần đảm bảo có thể lên tới ba mươi lăm vạn. Tôi nói thật với cô nhé, lúc này tôi đang túng thiếu, nếu không cũng sẽ không bán cho cô dễ dàng vậy đâu."

Dư Tư Nhạc giương mắt nhìn về phía người đứng sau quầy: "Ông chủ, lần sau lúc ra giá, xin đừng nói qua tay bán lại linh tinh. Bởi gì lời như thế, vừa nghe là biết yếu tố giả dối chiếm đa số. Nếu những thứ này là đồ thật, tùy tùy tiện tiện là có thể bán được ba mươi lăm vạn, ông còn có thể bán rẻ cho tôi à?"

Cô lại quay sang nhìn khay trà cách đó không xa, "Lần sau lúc giá nghèo thì nhớ tìm chỗ giấu bong bóng cá trên bàn đi, sơ hờ quá."

Nụ cười của ông chủ lập tức cứng lại.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần rời đi.

Hai người lại đi dạo một lát, Du Lăng Thần hỏi: "Có thích thứ gì không?"

Cô thành thành thật thật lắc đầu, "Xem vài nhà...Phân không rõ là thật hay giả."

Mua đồ cổ chính là như vậy, trừ khi là đồ cổ ghi giá công khai, nếu không lúc mua bán đều mang theo chút nguy hiểm. Người không biết rất dễ mua phải đồ giả.

"Ở thành phố C cũng có thương nhân buôn bán đồ cổ. Nếu em thích những thứ này thì sau khi chúng ta về sẽ mua." Du Lăng Thần ôm vai cô, đi về phía trước. Ở thành phố C anh có rất nhiều mối quan hệ, muốn mua vài thứ đồ cổ thật còn không dễ à?

Với động tác ôm vai đỡ lưng Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần càng ngày càng làm thành thực.

Dư Tư Nhạc cũng không quá để ý hành động này, chỉ cho là anh hai có sự bảo vệ nghiêm trọng với em gái.

"Đừng mua riêng cho em. Em cũng không thích đồ cổ cho lắm." Cô không có trình độ thưởng thức gì, mua về bày trong nhà còn không bằng mua chút đặc sản linh tinh về, có ích hơn.

Lúc Dư Tư Nhạc đi bộ thì hết nhìn đông tới nhìn tây.

Ánh mắt vừa hay nhìn thấy một cảnh thế này.

Một người phụ nữ ăn mặc rất mát đang xem một pho tượng Phật bằng ngọc phi thúy trên quán vỉa hè. Màu sắc của bức tượng Phật bằng ngọc này càng tinh khiết hơn bức trong quán bán đồ cổ, vừa nhìn là biết hàng thật.

Người phụ nữ cho rằng mình nhất định được lợi, cười tới mức không khép được miệng, đưa cho người bán quán vỉa hè một xấp tiền giấy màu đỏ, bảo người bán hàng gói lại cho cô.

Người phụ nữ cầm được đồ liền định bước đi, trong lòng sợ người bán hàng vỉa hè phát hiện thứ mà anh ta bán có giá cao hơn thế này.

Chuyện khiến người khác thấy kỳ lạ xảy ra ngay lúc này...

Rõ ràng Dư Tư Nhạc nhìn thấy người bán hàng vỉa hè lấy ra một bức tượng Phật bằng ngọc từ trong tay áo, bày lên quầy hàng của mình!

Đây là một trò bịp bợm!

Tượng Phật người phụ nữ nhìn trúng đã sớm bị đánh tráo.

"Anh hai." Dư Tư Nhạc kéo kéo áo người bên cạnh,

Du Lăng Thần cũng nhìn thấy một màn kia, gật đầu với cô.

Cô không thích xen vào việc người khác, cũng không thích lo lắng chuyện bất công của thiên hạ...

Người phụ nữ mua tượng Phật bằng ngọc cũng có chỗ sai. Ngay cả trẻ con cũng được thầy giáo dạy không được ham lời. Đại khái là người chiếm lợi được phân thành hai loại. Loại thứ nhất: người bán là người ngu ngốc; còn một loại chính là thả lưới, chờ bạn quăng một đồng tiền giấy màu đỏ vào.

Dư Tư Nhạc nhìn mấy lần, định đi vòng qua quầy hàng, không để ý

ti.

Ai ngờ Du Lăng Thần lại bước, dừng thẳng trước mặt quầy hàng vỉa hè, giơ một tay chỉ bức tượng Phật, lạnh lùng mà nói với người bán hàng: "Đưa bức tượng Phật bằng ngọc này cho tôi xem một chút."

Bộ dạng người bán hàng lấm la lấm lét, đặc biệt là cặp mắt kia, như thể khuấy tất cả vẩn đục trong đời.

Tượng tùy tâm sinh (tượng mạo sinh ra từ tâm), vừa nhìn liền biết không phải là người tốt.

Người bán hàng via hè vừa làm xong một cuộc buôn bán lớn, bây giờ lại có một thần tài tới, cười thành tiếng, miệng đầy lời nói dối: “Thưa ngài, tượng Phật bằng ngọc này là vật tổ truyền nhà tôi, tôi cũng không biết giá bao nhiêu. Anh xem có thể cho tôi bằng này không?”

Anh ta giờ ngón tay lên, ra dấu “ba” với Du Lăng Thần.

Ba vạn đồng...

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần không hẹn mà cùng nghĩ.

Xấp tiền mặt mà người phụ nữ ăn mặc rất mốt kia đưa ra có lẽ chỉ chừng một vạn.

Bây giờ người bán hàng via hè lại công phu sư tử ngoạn, hét thẳng lên gấp ba, cho Du Lăng Thần là dê béo à?

Bề ngoài Du Lăng Thần không có chút hoang mang nào. Anh vuốt ve tượng Phật, nhìn thêm vài lần, vừa mở miệng liền ép giá người bán hàng, “Năm ngàn đồng.”

Người bán hàng tròn tròn mắt...

Những người tới xem quầy của anh ta, ai không phải là vội vàng muốn mua tượng Phật bằng ngọc này? Chỉ có mình Du Lăng Thần là muốn ép giá. Rõ ràng ăn mặc dạng chó hình người vậy mà ngay cả ba vạn đồng cũng tiếc. Người bán hàng cho là mình nhìn nhầm rồi. Người này bề ngoài gọn gàng đẹp mắt nhưng thật ra lại là người phùng má giả làm người mập, chỉ là kẻ nghèo rớt mùng tơi mà thôi.

Năm ngàn đồng, dù sao cũng tốt hơn không kiếm được gì.

Trong ánh mắt người bán hàng nhìn Du Lăng Thần có chút khinh thường. “Tôi thấy anh cũng thích tượng Phật bằng ngọc này thật, đồng ý thôi. Tôi bọc lại cho anh.”

Người bán hàng lại muốn dùng cách như trước để lừa tiền.

Rốt cuộc trên mặt Du Lăng Thần hơi thay đổi. Khóe mắt anh khẽ nhếch lên ý giễu cợt rất rõ ràng, đếm năm mươi tờ tiền mặt màu đỏ đưa cho anh ta. “Không cần phải bọc lại đâu, tôi cầm thẳng đi.”

Trong lòng người bán hàng lo sợ, mặt đối mặt với Du Lăng Thần, gấp tới độ định cướp tượng Phật về. “Thứ này rất dễ vỡ, vỡ mất thì phải làm sao? Cứ để tôi bọc lại giúp anh đi.”

Anh ta không nói sai, bức tượng Phật này là vật tổ truyền nhà anh ta. Thứ này bán qua tay ít nhất cũng giá hai ba mươi vạn. Anh ta nhìn trúng suy nghĩ ham của rẻ của mọi người mới mượn tiếng thứ này để lừa tiền.

Du Lăng Thần lui lại từng bước một, ánh mắt có chứa cảm giác như mũi băng lạnh buốt. “Đồ tôi đã mua, tiền đã thanh toán xong, nên xử lý nó như thế nào có vẻ không liên quan gì tới anh nữa.”

Du Lăng Thần nắm tay Dư Tư Nhạc, bước đi.

Người bán hàng nhỏ một ngụm nước miếng xuống đất, miệng kêu ***, nhảy qua quầy hàng đuổi theo Du Lăng Thần. “Con mẹ nó, mày cố tình tới quấy rối có phải không?”

Dư Tư Nhạc tự như rớt cuộc anh cũng biết điều này rồi.

“Ông mày không nợ mày tiền, trả tượng Phật lại cho tao.” Người bán hàng rong không từ bỏ ý định đuổi theo, trong tay còn cầm năm nghìn đồng.

Về mặt Du Lăng Thần không thay đổi, dường như không quá muốn dây dưa với người ta trên đường, giọng càng ngày càng lạnh. “Dáng vẻ này... Có phải cũng không muốn trả lại tiền hả?”

Dứt lời, ngón tay nắm lấy tượng Phật từ từ buông ra, bức tượng không còn gì giữ lại, nhanh chóng rơi xuống đất.

Cú rơi này trăm phần trăm là bể nát.

Rất nhiều người xq nhìn thấy, đều ngừng thở.

Người bán hàng bị dọa sợ tới mức tim hoảng hốt... Đây là ba mươi vạn đó!

Ngày nào anh ta cũng lừa tiền ở đây cũng không kiếm đủ ba mươi vạn!

Anh ta định giờ tay đỡ, tiếc là còn chưa tới gần đã bị Du Lăng Thần một cước đá văng. Về mặt Du Lăng Thần lạnh thấu xương, khí thế bức người rất tự

nhien khiem tim gan moi nguoi xq phat run.

Trong lòng Dư Tư Nhạc không nghĩ nhiều như vậy. Cô nghiêng người về phía trước, hơi khom xuống, vững vàng đỡ được tượng Phật.

“Anh hai.” Cô không hài lòng mà trừng anh. “Thứ này đã là của chúng ta, làm hỏng như vậy không tốt lắm đâu.”

Dù gì cũng là tiền đó! Có nhiều tiền mấy cũng không thể lãnh phí đồ như vậy.

Câu “Bát vinh bát sĩ” rất hay, lấy lãng phí làm hổ thẹn, tác phong này không thể dài được.

"Bát vinh bát sĩ: là luận thuyết của Chủ tịch Hồ Cẩm Đào, nghĩa là "lấy yêu Tổ quốc làm vinh, coi làm hại Tổ quốc là nhục; lấy việc phục vụ nhân dân làm vinh, coi việc xa rời nhân dân là nhục; lấy tôn sùng khoa học là vinh, coi ngu muội vô tri là nhục; lấy lao động cần cù làm vinh, coi lười biếng hưởng lạc là nhục; lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, coi ích kỷ hại người là nhục; lấy thành thực giữ tín làm vinh, coi hám lợi bất nghĩa là nhục; lấy tuân theo kỷ cương phép nước làm vinh, coi vi phạm luật pháp là nhục; lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, coi ăn chơi sa đọa là nhục."

"Bát vinh, bát sĩ" là luận thuyết của Chủ tịch Hồ Cẩm Đào nghĩa là "lấy yêu tổ quốc làm vinh, coi làm hại tổ quốc là nhục; lấy việc phục vụ nhân dân làm vinh, coi việc xa rời nhân dân là nhục; lấy tôn sùng khoa học làm vinh, coi ngu muội vô tri là nhục; lấy lao động cần cù làm vinh, coi lười biếng hưởng lạc là nhục; lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, coi ích kỷ hại người là nhục; lấy thành thực giữ tín làm vinh, coi hám lợi bất nghĩa là nhục; lấy tuân theo kỷ cương phép nước làm vinh, coi vi phạm luật pháp là nhục; lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, coi ăn chơi sa đọa là nhục".

Người bán hàng lau mồ hôi lạnh, vội vàng định cướp lại tượng Phật từ trong tay Dư tư Nhạc, căn bản không để ý tới một cước bị đá đầy nhục nhã.

"Đưa cho tao, trả thứ này cho tao, tiền của chúng mày tao không cần." Người bán hàng đẩy năm ngàn ra, định đưa trả lại Dư Tư Nhạc.

Cô tránh về bên phải, thoát khỏi hay bàn tay đang với tới của anh ta, "Ông chủ, làm ăn phải chú ý mong muốn của đôi bên. Anh nhận tiền của chúng tôi thì thứ này là của chúng tôi, làm gì có lý thu lại? Nếu anh không nói lý thì chúng ta tới đồn công an, kêu cảnh sát phân xử giúp chúng ta."

Dư Tư Nhạc tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng, vừa kiểm tra xem tượng Phật có bị ném bể không.

Cô biết người bán hàng giờ thì sợ nhất là đám người trong đồn cảnh sát.

Anh ta làm âm ỉ chuyện này tới đồn cảnh sát thì có thể ra được không? Chắc chắn sẽ bị xử tội lừa đảo, sau đó bị giam vào tù.

Người bán hàng nhô liền tiếp mấy ngụm nước miếng xuống đất, một đồng lời chửi mắng tuôn ra từ miệng anh ta.

Rõ ràng anh ta không có can đảm làm âm ỉ tới đồn cảnh sát. Nhưng tượng Phật bằng ngọc trị giá ba mươi vạn, sao anh ta cam tâm?

"Con mẹ nó, mày chờ đó cho ông. Có can đảm thì đừng đi." Người bán hàng lấy điện thoại ra gọi, có vẻ là muốn tìm người giúp đỡ.

Dư Tư Nhạc cũng không ngốc, biết người kia là lưu manh, có thể nói lý gì? Cô cũng lấy điện thoại ra, gọi 110, còn cười nói với anh ta: "Đừng nóng vội. Anh gọi xong thì tới lượt tôi."

Cô cố ý giờ màn hình tới trước mặt người bán hàng, quơ quơ mấy cái.

Người bán hàng giận tới mức trợn mắt dựng mày, chửi bậy một câu tiếp một câu nhưng động tác gọi điện lại dừng lại.

Dư Tư Nhạc ghét nhất là người miệng đầy lời thô tục. Cô cầm tượng Phật, nói: "Anh hai, chúng ta về thôi."

Cảm giác bị nhìn chăm chăm vào củ khoai nóng bỏng trong tay thật sự không tốt lắm.

Du Lăng Thần lạnh lùng liếc nhìn người xung quanh, tay khoác lên vai Dư Tư Nhạc, nói với cô hướng dẫn viên "Tiểu Nhạc khó chịu", viện cớ đi về nghỉ trước.

Người bán hàng nhìn bóng lưng rời đi của hai người, giận tới mức sắp nôn ra máu. Anh ta suy nghĩ lại suy nghĩ, trong lòng không cam lòng, cuối cùng vẫn gọi tới dãy số đó, "Alo, là Nhị Hồ hả? Anh chặn hai người ở đầu phố giúp tôi..."

...

Vừa bước ra khỏi phạm vi phố đồ cổ, Du Lăng Thần bỗng dừng chân, hơi bất đắc dĩ mà nói với Dư Tư Nhạc: "Tiểu Nhạc, em rước lấy rắc rối rồi."

"Sao vậy?" Dư Tư Nhạc vuốt vuốt tượng Phật bằng ngọc trong tay. Chất lượng ngọc này quả thật rất tốt, vuốt lên thấy mát rượi.

Du Lăng Thần héch càm, nhìn về phía trước mặt, "Có người muốn đòi đồ của chúng ta."

Cô từ từ ngẩng đầu, nhìn ba người đứng cách đó không xa, trong tay bọn họ xách theo gậy gỗ, hung thần ác sát mà trừng mắt.

Quả nhiên là tác phong của đám côn đồ.

"Em không lấy tượng Phật ngọc này thì bọn họ cũng sẽ tìm chúng ta gây rắc rối." Cô mới không tin người bán hàng đó có thể nuốt trôi con tức này.

Huống hồ, người chọc rắc rối trước là anh hai. Cô không ngăn anh lại thì pho tượng Phật này đã rớt thành năm bảy mảnh rồi.

Về mặt Du Lăng Thần không có chút căng thẳng nào. Anh xắn tay áo lên tới khuỷu tay, không hoảng không loạn mà nói: "Đội lát nữa em đứng xa một chút, đừng để mình bị thương."

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên mà tròn to mắt...

Còn chưa hiểu ý của lời này đã thấy Du Lăng Thần bỗng quần lấy ba tên côn đồ thành một cục. Động tác của anh rất nhanh, trong nháy mắt chống lại bọn côn đồ, đầu tiên là đập mạnh vào lưng một tên, sau đó lại túm lấy gậy gỗ trong tay hắn, cho hắn một gậy.

Động tác của anh tàn nhẫn, tuyệt không giống người đàn ông cầm bút ngồi trong phòng làm việc thời gian dài.

Ba tên côn đồ biết mình khinh địch, tất cả kết hợp với nhau, ba mặt giáp công.

Dư Tư Nhạc lui lại từng bước một, cố gắng giao chiến trường cho anh hai. Thân thể này quả thực quá yếu đuối, yếu đuối tới mức có chỗ chỉ thêm cản trở.

"Mẹ mày! Các anh em, đánh cho tao." Đám côn đồ giờ gậy gỗ, đập về phía Du Lăng Thần.

Động tác của anh rất nhanh nhẹn, đuổi chân quét về phía một tên trong số đó, đập hắn ngã lăn ra, sau đó lại tấn công hai người kia.

Lúc này bóng dáng cao lớn của Du Lăng Thần khiến Dư Tư Nhạc có cảm giác đầy an toàn.

Tìm đàn ông thì phải tìm người như vậy...Lên được phòng khách, lại đánh thắng được lưu manh, quan trọng nhất là biết kiếm tiền nuôi gia đình, có cảm giác có trách nhiệm.

Không tới mười phút đồng hồ, thắng bại đã được phân rất nhanh.

Ba tên côn đồ ngã trái ngã phải trên đất, từng tiếng kêu đau đớn và tiếng rên rỉ phát ra, gậy gỗ bị ném hết ra cách đó vài mét.

Bởi vì vị trí ở gần đầu phố, không lâu sau đã có một số người tụ tập lại.

Mọi người thấy Du Lăng Thần lấy một địch ba, tất cả đều hò hét thật trâu bò, kích thích hơn cả xem đánh nhau trên ti vi.

Ven đường có một bé trai, sau khi nhìn thấy thì ánh mắt tràn đầy hâm mộ, "Anh thật là lợi hại...Sau này Tiểu Vĩ cũng muốn bắt chước anh đi đánh lưu manh."

Mẹ cậu bé nắm tay cậu, "Được, ngày mai mẹ sẽ đăng ký lớp học võ cho con."

Vì vậy, Du Lăng Thần lập tức hóa thành tấm gương của bọn trẻ.

Dư Tư Nhạc đi về phía Du Lăng Thần, lấy khăn giấy ra, đưa cho anh, "Anh hai, anh có bị thương không?"

Vừa rồi anh hai tràn đầy khí phách đàn ông, đẹp trai tới mức không có thiên lý.

Du Lăng Thần nhận lấy khăn giấy, lau mồ hôi trên trán, lắc đầu, nói: "Tôi phòng tập thể hình không uống. Anh không sao."

Dư Tư Nhạc yên tâm.

Trong đám người ồn ào, Dư Tư Nhạc nhìn thấy người bán tượng Phật ngọc. Về mặt anh ta đầy khiếp sợ mà nhìn Du Lăng Thần, hai mắt đầy tức giận. Ngay cả ba người Nhị Hồ cũng đều bị anh đánh gục, anh ta thật là không còn cách nào, chỉ có thể chấp nhận ngậm bồ hòn thôi.

Dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng đã lừa gạt được không ít tiền.

Nếu đầu nữa, âm ỉ tới đồn cảnh sát, chẳng những anh ta không lấy được tượng Phật ngọc về mà ngay cả mình cũng phải ăn com tù.

...

Đi theo đoàn du lịch chơi mấy ngày, đêm nào Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần cũng ngủ cùng một giường.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ...

Ít nhất, sau lần thứ ba thấy mình nằm trong lòng anh hai, Dư Tư Nhạc thật sự tuyệt không kinh ngạc chút nào. Cô vô cùng bình tĩnh mà dịch tay anh hai ra, đi đánh răng rửa mặt.

Du lịch là chuyện đáng để vô cùng vui vẻ, đồng thời cũng là một chuyện vô cùng hành hạ.

Choi năm ngày, chân Dư Tư Nhạc bị cọ tới mức phỏng lên.

Đêm qua, anh hai chọc bóng nước ra giúp cô, đau tới mức cô cau mày cả ngày. Sau khi hành trình kết thúc, tất cả du khách ngồi xe bus của đoàn du lịch, bước lên đường về.

Du Lăng Thần sợ vết thương ở chân Dư Tư Nhạc nặng thêm nên rất ít để cô xuống đi bộ. Từ khách sạn ra ngoài, tới lúc ngồi xe bus, toàn là anh ôm cô đi.

Rất nhiều du khách nhìn thấy đều khen ngợi tình cảm của đôi tình nhân này thật tốt. Nhìn người ta yêu đương nồng nhiệt, dựa sát vào nhau kia.

Tại Dư Tư Nhạc rất thính, rất buồn bực khi nghe thấy những lời này.

A, ai là tình nhân với anh hai? Mắt mấy người kia nhìn kiểu gì vậy...

Có lẽ trong cả đoàn du lịch chỉ có mình Dư Tư Nhạc tin cô và Du Lăng Thần không phải người yêu. Những người khác đã sớm do thám được từ miệng cô hướng dẫn viên, biết chuyện hai người mua vé tình nhân.

Xem xét toàn diện thì lần đi du lịch này rất tốt, rất đáng được người ta nhớ lại.

...

Sau khi về thành phố, ba ngày Dư Tư Nhạc không ra khỏi cửa, vẫn luôn ở nhà 'Dưỡng thương'. Cho tới khi vết phỏng ở chân từ từ chuyển biến tốt cô mới chạy tới siêu thị mua một đồng lớn trái cây rau quả.

Chung sống mấy tháng với anh hai, cô từ từ tìm hiểu khẩu vị của anh rõ ràng. Ví dụ như anh hai không

thích ăn thứ quá cay, cho nên mỗi lần cô xào rau sẽ cố gắng cho ít ớt. Lại ví dụ như anh trai thích ăn sầu riêng. Nhưng Dư Tư Nhạc lại không chịu nổi mùi này. Lần nào anh hai ăn xong cô cũng sẽ giữ vững một khoảng cách.

Cũng không biết tại sao, hình như Du Lăng Thần biết chuyện này, sau đó anh bảo cô đừng mua sầu riêng nữa.

Hôm nay, Dư Tư Nhạc mua một con gà, định về nấu canh uống.

Vừa tới nghỉ hè, cô hoàn toàn trở thành một người rảnh rỗi không có việc gì làm.

Cũng chỉ có nấu cơm làm thức ăn được cho là 'chính sự' của cô.

Mặc tạp dề, cô cầm cái muỗng, khuấy trong nồi.

Mùi thơm tỏa ra bốn phía, từng đợt hơi nước bay ra từ trong nồi.

Ánh mặt trời gay gắt, đang giữa trưa, bên ngoài biệt thự, ánh mặt trời chiếu qua tán cây dày đặc, tạo thành từng vệt sáng sáng lớn bằng đồng tiền trên mặt đất.

Dư Tư Nhạc lau mồ hôi trên trán, dùng muỗng múc canh vào bình giữ ấm, định đưa đến công ty cho anh hai. Dù sao sống trong biệt thự cô cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, không bằng nấu chút canh gà, an ủi anh hai làm việc cực khổ một chút.

Ngồi lên xe Tiểu Vương lái, hơn nửa giờ sau, Dư Tư Nhạc tới cổng công ty.

Các cô ngồi ở bàn tiếp tân thấy Dư Tư Nhạc, cũng không kinh sợ khi thấy chuyện kỳ lạ. Điểm khác duy nhất là mỗi khi cô tới công ty thì các cô ấy sẽ bày ra thái độ làm việc chính nhi bất kinh. Các cô ở quầy tiếp tân đang trang điểm nên cát son môi thì cát son môi, nên gương nhỏ thì gương nhỏ.

Đối mắt với ánh mắt của Dư Tư Nhạc, tiện thể tặng một nụ cười chuyên nghiệp hoàn mỹ không tỳ vết.

Đồng hồ điểm một giờ chiều, bình thường lúc này anh hai đã ăn bữa trưa xong, đã sắp về công ty làm việc.

Dư Tư Nhạc vội vàng xách bình giữ ấm đi vào trong thang máy.

Cô quen đường quen lối đi tới phòng làm việc của anh hai. Du Lăng Thần đang ngồi trên ghế duyệt tài liệu. Nghe thấy tiếng khóa cửa lạch cạch mở anh còn tưởng rằng thư ký Tôn vào, "Không tìm được tài liệu đó à?"

Dư Tư Nhạc ngăn người, "Anh hai, là em?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Du Lăng Thần từ từ ngẩng đầu lên, "Tiểu Nhạc, em không ở nhà mà nghỉ ngơi cho tốt, ra ngoài làm gì?"

"Trong nhà buồn muốn chết. Anh hai, em mang cho anh chút canh gà, uống chút nhé?" Dư Tư Nhạc bỏ bình giữ nhiệt lên bàn, đổ ra một chén canh từ

bên trong.

Vừa mở nắp ra thì mùi thơm bay vào mũi.

Du Lăng Thần buông bút máy ra, xoay ghế về phía Dư Tư Nhạc, giọng điệu hơi có vẻ quở mắng, “Chân khỏe chưa? Sao lại thích chạy loạn như vậy?”

Dư Tư Nhạc tự nhủ, thật nhiều chuyện.

Cũng không thể cả kỳ nghỉ hè cô đều sống trong biệt thự chứ? Đó có khác gì ngồi trong nhà tù đâu.

Đưa chén canh cho Du Lăng Thần, cô nhìn chăm chăm cho tới khi anh uống hết.

Du Lăng Thần chạm vào chén canh thì hơi nhấp một miếng, nhiệt độ vừa phải, không nóng không lạnh, ấm ấm, mùi vị vô cùng thơm ngon, không ngờ tay nghề nấu canh của Tiểu Nhạc cũng là hạng nhất.

“Mùa hè này em định thế nào?” Biết Dư Tư Nhạc không thích làm người rảnh rỗi không có việc gì làm, Du Lăng Thần tự hỏi có nên sắp xếp một chức vị cho cô làm không? Coi như là tiếp xúc với thực tế xã hội trước khi tốt nghiệp.

Ngoài nguyên nhân này thì để cô đi làm, thời gian ở chung của anh và cô cũng sẽ từ từ nhiều hơn.

Chỉ có sắp xếp Dư Tư Nhạc dưới mắt anh thì anh mới có thể yên tâm.

“Tạm thời còn chưa nghĩ tới.” Dư Tư Nhạc thành thành thật thật mà trả lời.

Du Lăng Thần uống một chén canh xong, thư ký Tôn bồng đầy cửa phòng làm việc ra, nhìn thấy Dư Tư Nhạc thì kêu “Xin chào cô Dư”.

Dư Tư Nhạc gật đầu với cô.

Thư ký Tôn bỏ một chồng tài liệu đang ôm lên bàn, nói: “Ông chủ, những thứ này chính là sổ sách gần đây về công ty Tinh Thần, ngài muốn xem qua không?”

“Ừ, đặt đó trước đi.” Du Lăng Thần đang cầm chén canh, mí mắt hơi nhướng lên, “Thư ký Tôn, cô có muốn uống một chén không? Đây là canh Tiểu Nhạc tự tay nấu đấy.”

Người thư ký Tôn hơi cứng lại, lắc đầu, nói với Du Lăng Thần: “Không được, ông chủ, tôi còn có rất nhiều việc phải làm, đi ra ngoài trước đây.”

Ăn canh? Thiên kim tiểu thư nhà họ Du tự mình nấu canh, cô cũng không có can đảm uống. Huống hồ rõ ràng canh gà này là nấu cho Du Lăng Thần. Cướp chén canh với ông chủ, cô ngại mạng quá dài phải không? Trong câu nói kia của anh, yếu tố khoe khoang chiếm phần lớn.

Cô còn không ngốc tới mức cho là thật.

“Tiểu Nhạc, ăn cơm trưa chưa?” Du Lăng Thần tán gẫu câu có câu không với cô.

“Ăn rồi.”

Anh uống một chén canh xong, buông chén xuống, “Đội lát nữa anh sẽ đi dạo studio, em có muốn đi cùng không?”

Du Lăng Thần biết cô em gái này của anh không có chuyện gì để làm. Nếu đã vậy tốt hơn hết là mình dẫn theo. Bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội ‘vừa gặp đã yêu’, cho nên đổi cách, để ‘lâu ngày sinh tình’ hình như cũng không tồi.

Điều kiện tiên quyết của ‘lâu ngày sinh tình’ là ở bên nhau hàng giờ hàng phút.

Bây giờ Du Lăng Thần hận không thể tìm một sợi dây thừng để buộc chặt anh và Dư Tư Nhạc cùng một chỗ, để tránh cô thừa dịp anh không để ý lại dây dưa không rõ với người đàn ông khác.

Đặc biệt là thằng nhóc Dung Húc kia...

Du Lăng Thần coi anh ta như sói để phòng.

"Em có thể đi ạ?" Dư Tư Nhạc dọn dẹp bình giữ nhiệt, studio...Cô chưa từng đi.

Rất hiếu kỳ làm thế nào để quay được một bộ phim.

"Công ty tinh thần đã đi vào quỹ đạo, gần đây chuyện bên đó đều giao cho Triệu Tần Lâm phụ trách. Anh muốn đi xem anh ta quản lý ra sao." Nếu không đạt được tiêu chuẩn của Du Lăng Thần, anh định thay người càng sớm càng tốt.

Dư Tư Nhạc tò mò, chớp mắt mấy cái, "Triệu Tần Lâm là ai?"

Trước đây chưa từng nghe nói.

Giọng Du Lăng Thần khựng lại một chút, "Là một họ hàng dòng thứ."

Lúc trước, người nhà họ Triệu tới đây cầu xin anh, lật ra ân oán mấy đời trước, dây dưa không rõ một trận với anh. Họ nói gì mà người ngoài không bằng người trong nhà, có chỗ để ăn nhờ nhất định phải để lại cho nhà họ Triệu bọn họ.

Du Lăng Thần vẫn luôn không thích quan tâm tới đám họ hàng với nhà họ Du. Bọn họ ai không phải là nhĩ trùng cái bánh tếp đoàn Du thị thơm ngon, muốn chia cho một chén canh?

"Triệu Tần Lâm đó là người như thế nào?" Dur Tư Nhạc phát hiện sắc mặt anh hai không tốt lắm.

"Là họ hàng bên mẹ." Nếu không phải là nhà họ Triệu dùng mối quan hệ đời trước tới dọa Du Lăng Thần thì chưa chắc anh sẽ sắp xếp cho Triệu Tần Lâm vào công ty. Anh khá coi trọng năng lực của người này. Nếu anh ta có bản lĩnh thật thì anh nhất định sẽ nâng đỡ.

Du Lăng Thần đã từng phái người đi điều tra lai lịch của Triệu Tần Lâm. Anh ta là một thanh niên bình thường không có khả năng gì. Tuổi khoảng hai bảy hai tám nhưng chưa từng làm chuyện gì đáng để khoe.

Dur Tư Nhạc không hỏi nhiều, trong lòng đoán được bảy tám phần.

Du Lăng Thần lật sổ sách công ty Tinh Thần thì mày càng cau chặt hơn.

"Các khoản có vấn đề?" Dur Tư Nhạc giật mình khi thấy anh hai cau mày, lời bật ngay ra khỏi khóe môi.

Du Lăng Thần khép sổ sách lại, lắc đầu với cô, bình tĩnh mà nói ra ba chữ, "Không có gì."

Không có gì mà nhăn mày làm gì? Dur Tư Nhạc đang định nói ra.

Du Lăng Thần lại nói tiếp: "Cũng là bởi vì không có vấn đề nên mới đáng để thấy kỳ lạ."

Lần này cô không nói, chỉ cần là người từng đi làm đều biết vài chuyện. Lúc nhân viên kế toán thống kê các khoản thì đều làm thành hai bản sổ sách. Một bản là sổ sách giả, một bản là sổ sách thật.

Sổ sách đưa tới cho Du Lăng Thần xem nhất định là sổ sách thật. Có thể khiến anh cau mày thì nhất định là có chỗ sơ suất.

Theo những gì Du Lăng Thần tìm hiểu được về Triệu Tần Lâm, người này không có thành tựu gì. Ban đầu anh đồng ý với yêu cầu của nhà họ Triệu cũng là có phần qua loa cho xong. Vị trí anh cho cũng không phải là bất cứ ai cũng có thể tùy tiện tiện ngồi vào.

Nếu anh không có thực lực đó thì dù hôm nay anh ngồi lên thì ngày mai cũng sẽ bị người khác đẩy bật ra. Du Lăng Thần cố tình sắp xếp như vậy là muốn cho Triệu Tần Lâm biết rõ thực lực của mình, biết bốn chữ 'biết khó mà lui' viết thế nào.

Nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng... Công trạng Triệu Tần Lâm lập nên lại không tệ.

Hoặc là nói, sau lưng có giấu bí mật gì mờ ám?

Chuyện này cần phải đi điều tra một chút.

Du Lăng Thần dẫn Dur Tư Nhạc ra khỏi phòng làm việc.

...

Du Lăng Thần không thích làm việc vô ích, lần tới studio này có thể được coi là 'kiểm tra đột xuất'.

Trên đường đi Dur Tư Nhạc cũng từng hỏi chuyện này.

Anh trả lời, "Nếu nói trước chuyện anh đi tuần tra ra, chờ tới lúc anh đến studio thì thứ nhìn thấy toàn là những thứ giả dối mà họ biểu diễn, vậy còn có ý nghĩa gì?"

Với điều này, Dur Tư Nhạc hiểu rất rõ.

Mỗi lần trường có lãnh đạo tới tuần tra, nhà trường sẽ lập tức phân phó học sinh tổng vệ sinh, hoặc bí mật dặn dò bọn họ mà nói gặp được một số người trong trường thì nhất định phải tích cực mà nói với họ rằng trường học quản lý vô cùng tốt. Tóm lại, chỉ có thể nói tin tốt, không thể nói tin xấu.

Giả dối thì phải làm triệt để.

Giả dối khiến cho người ta rất ghét.

Studio bọn Dur Tư Nhạc tới hôm nay đang quay một bộ phim thần tượng. Nữ chính là một ngôi sao ca nhạc đang nổi tiếng. Đĩa nhạc cô phát hành có

lượng tiêu thụ vô cùng lớn. Cũng chính vì thế mà công ty quản lý mới có thể để cô phát triển tới giới điện ảnh thứ.

Giới ca sĩ, giới diễn viên, phát triển hai mặt, tương lai khiến người ta hăm mộ biết bao...

Mặt trời chói chang, hơi ẩm của ánh nắng mặt trời luôn qua cửa xe.

Ra khỏi xe, trong khoảnh khắc bị ánh mặt trời chiếu sáng, có cảm giác bị bỏng.

Ánh mặt trời quá chói rồi.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần sóng bước bên nhau. Từ chỗ họ đứng vừa hay có thể nhìn thấy tổ quay phim đang quay cách đó không xa.

Dưới tán ô lớn bày một cái bàn nhỏ.

Người phụ nữ còn trẻ ngồi trên ghế, trong tay cầm đồ uống ướp lạnh, miệng kêu gào, "Thời tiết chết tiệt, vậy mà còn quay với diễn cái gì? Vừa đứng dưới ánh mặt trời vài phút là chảy mồ hôi, làm hại trang điểm trên mặt tôi trôi hết."

Người đại diện cầm kịch bản trong tay, quạt phần phật về phía người phụ nữ, đảm nhiệm chức năng của quạt điện.

Người phụ nữ tuyệt không thỏa mãn, than phiền không ngừng.

Đạo diễn và những nhân viên khác đứng hết dưới ánh mặt trời chói chang, nhìn người phụ nữ chăm chăm, "Cô Lý, một lát cô phản nản thời tiết, lát lại phản nản trường quay bố trí không tốt, rốt cuộc cô định tới lúc nào mới quay? Bộ phim này yêu cầu nửa năm sau công chiếu, đừng nói tôi không nhắc nhở cô, làm chậm tiến độ quay, cô không chịu nổi tất cả trách nhiệm đâu."

Đạo diễn là người đàn ông trung niên vừa lùn vừa mập, tính tình của ông nổi tiếng là điềm đạm trong giới. Phụ nữ có thể khiến đạo diễn Vệ nổi giận, nhất định là không tầm thường.

Người phụ nữ hừ một tiếng, như thể không để đạo diễn vào mắt.

"Ông có gì bất mãn có thể tìm giám đốc Triệu mà nói. Ông xem thời tiết quái quỷ này chút đi, ngộ nhờ phơi khô da tôi thì ông có chịu trách nhiệm không?"

"Giám đốc Triệu" trong lời người phụ nữ hẳn là Triệu Tân Lâm mà cô đã từng nói chuyện với Du Lăng Thần trước đó. Nghe giọng điệu của người phụ nữ này hình như có quan hệ vô cùng tốt với Triệu Tân Lâm? Quá kiêu ngạo, ngay cả lời đạo diễn cũng không nghe.

Đạo diễn không khỏi cau mày, hình như đang mắng gì đó.

Đáng tiếc cô đứng quá xa, nghe không rõ.

Lý Hi Vi lại hoàn toàn bị chọc giận, đập bốp cái ly trong tay xuống bàn, mắng đạo diễn: "Đại đạo diễn Vệ, nếu ông nói mọi việc đều đã được quyết định, Lý Hi Vi tôi cũng không sợ mất mặt hả? Ông nói tôi còn không bằng ngôi sao hạng hai à? Lời này là có ý gì? Có bản lĩnh thì ông mời người khác tới quay. Tôi không tin ông có thể tìm được người giỏi hơn tôi."

Lừa giữa hai người lập tức bùng lên.

Du Lăng Thần đứng xa xa nhìn, dường như không định ra mặt giải quyết, cũng không biết trong lòng anh nghĩ gì, ánh mắt rất lạnh lẽo.

Lúc này, điện thoại di động của anh bỗng vang lên. Anh cúi đầu nhìn màn hình, xoay lưng vừa đi vừa nói.

Cuộc chiến mắng nhau giữa đạo diễn và Lý Hi Vi rất quyết liệt, chuông điện thoại của Du Lăng Thần gần như bị át đi, không ai nghe thấy.

"Lý Hi Vi cô thật xem mình là đại minh tinh à? Ngôi sao nào mà tôi gặp từ khi làm đạo diễn tới nay kém cô? Cho là mình leo lên giường Triệu Tân Lâm thật thì cô liền có chỗ dựa, có thể tùy ý mà khinh người à?" Đại diễn Vệ gân cổ nói: "Tôi cho cô biết, bộ phim này có cô không có tôi. Ngày mai tôi sẽ nói với Triệu Tân Lâm. Anh ta mời ai quay thì mời."

Nếu không phải thù lao của tập đoàn Du thị khá cao thì Vệ Hâm ông còn chẳng thèm quay bộ phim này.

Nhưng chỉ vì thù lao mà bảo ông hợp tác với diễn viên không có thiên phú như Lý Hi Vi này thì cũng không thể. Ông chưa tới mức vì tiền mà đập nát danh tiếng của mình.

Sau khi công chiếu, nếu thu được tỷ lệ xem không cao, rất dễ khiến ông xuống dốc không phanh trong giới. Huống hồ Lý Hi Vi không có chút kỹ năng diễn xuất nào, bảo cô ta quay MV vài phút thì còn miễn cưỡng OK, nhưng quay phim nhiều tập, một tập hơn bốn mươi phút thì cô ta có khả năng à?

"Lời này là ông nói đấy nhé, đạo diễn Vệ. Lý Hi Vi tôi không tin không có ông chỉ đạo thì tôi không thể nổi tiếng." Cô ta kéo người đại diện đi.

Du Lăng Thần nói chuyện điện thoại xong, đang đi về phía bên này, thấy cuộc chiến mắng chửi đã xong, lạnh giọng hỏi: "Các người ồn ào xong chưa?"

Gìọng lạnh như băng vô cùng có sức uy hiếp.

Gần như là trong khoảnh khắc Du Lăng Thần nói, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía anh.

Vệ Hâm nhận ra anh trước, chào hỏi: "Du tổng, sao anh lại tới đây?"

Một màn vừa rồi chẳng lẽ đều bị anh thấy hết?

Du Lăng Thần ôm vai Dư Tư Nhạc đi tới trường quay, cảm kích bản lên lật lật: "Quay tới đây rồi?"

"Cảnh thứ mười lăm rồi." Đạo diễn Vệ trả lời.

Du Lăng Thần lật xem kịch bản rất nhanh.

Anh quanh năm xử lý các loại tài liệu, điều này trực tiếp thúc đẩy khả năng đọc của anh lên gấp nhiều lần.

Kịch bản này là phim truyền hình điển hình, kể chuyện cô bé Lọ Lem gặp gỡ phú nhị đại.

Du Lăng Thần chỉ lật vài tờ rồi gấp lại, ánh mắt nhìn về phía Lý Hi Vi, đánh giá cô ta vài lần từ trên xuống dưới, hỏi: "Cô vừa định rời đi?"

Lý Hi Vi bỏ tay người đại diện ra một cách nhanh chóng, đứng trước mặt Du Lăng Thần lần nữa: "Du tổng, anh nhìn lầm rồi, tôi không có ý này."

"Bây giờ cô có thể đi, sẽ không ai giữ cô lại." Ý trong lời của Du Lăng Thần rất rõ ràng.

Chỉ cần Lý Hi Vi bước một bước thì tuyệt đối không có vai diễn của cô ta trong bộ phim này.

Vệ Hâm nhìn cô ta với ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, hơi có ý châm biếm. Địa vị của Triệu Tàn Lâm có cao tới đâu trong công ty Tinh Thần thì trên đầu anh ta còn có boss Du Lăng Thần đè. Du Lăng Thần nói một câu, Triệu Tàn Lâm ngay cả rắm cũng không dám thở. Mất đi Lý Hi Vi không đầu óc cho rằng có Triệu Tàn Lâm làm chỗ dựa này, sau này Tinh Thần bước lên đại lộ vinh quang cũng bảo đảm hơn.

Về mặt Lý Hi Vi lần lượt thay đổi, vội vàng lắt đầu tỏ vẻ cô ta không định đi.

Du Lăng Thần đi vào tán ô, kéo ghế, ngồi xuống với Dư Tư Nhạc.

Anh bắt chéo chân mà nói: "Đạo diễn Vệ, quay tiếp có vấn đề gì không?"

"Đương nhiên không có." Đạo diễn Vệ ít nhiều biết được phong cách của Du Lăng Thần, không dám đắc tội vị siêu cấp đại boss trong giới thương mại này.

Về mặt Lý Hi Vi hoàn toàn khác với anh.

Lần đầu tiên cô ta tiếp xúc thân mật với anh, nhìn thấy anh, trong mắt liền lộ ra tinh quang tính toán. Cô ta vừa bảo người đại diện đi mua đồ uống, vừa tìm đủ đề tài tán gẫu với Du Lăng Thần.

Từ đầu đến cuối Du Lăng Thần không hề để ý tới cô ta, ngược lại lại tán gẫu không ít chuyện với Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc phân tâm nhìn ánh mắt Lý Hi Vi. Người phụ nữ này niềm nở quá rõ ràng. Xét về tâm cơ thì người phụ nữ này đúng là không đủ tư cách so với Khâu Mẫn.

Khoảng mười phút sau, lại có một người đi vào studio. Một người đàn ông tuổi không chênh Du Lăng Thần là mấy đi vào. Dáng người anh ta hơi mập, mặc Âu phục hơi không hợp, như thể muốn xé rách Âu phục ra vậy.

"Anh Du, sao anh tới studio mà không nói một tiếng cho em biết? Nếu không có người nhìn thấy anh rồi gọi cho em, em cũng không biết anh tới đây." Người đàn ông ngồi vào cạnh Lý Hi Vi, mắt nhìn về phía Dư Tư Nhạc mấy lần, dường như là lần đầu tiên thấy cô.

Anh ta khẽ nháy mắt. Thấy vậy, Dư Tư Nhạc rất khó chịu.

Cô nghiêng mặt đi, không muốn nhìn thẳng vào mắt Triệu Tàn Lâm.

Trong mắt Du Lăng Thần mang theo ý cảnh cáo.

Triệu Tàn Lâm bị dọa sợ, thu ánh mắt lại, không dám nhìn về phía cô nữa.

Người gọi điện cho Du Lăng Thần trước đó chính là Triệu Tàn Lâm. Không ngờ mới hai mươi phút mà người này đã tới studio rồi.

Ấn tượng của Du Lăng Thần với anh ta không tốt lắm, đặc biệt là ánh mắt nhìn Dư Tư Nhạc vừa rồi của anh ta khiến anh rất khó tha thứ.

Dư Tư Nhạc lơ đãng ngoảnh lại, thấy dưới gầm bàn, tay Triệu Tàn Lâm đang sờ soạng đùi Lý Hi Vi. Động tác của anh ta không kiêng dè chút nào, vừa

sờ vừa bóp đùi Lý Hi Vi.

Mẹ kiếp, em gái anh! Người này chính là kẻ háo sắc bại hoại!

Nhớ lại ánh mắt anh ta nhìn mình, cô nổi giận!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

TM đây là loại người nào? Người như thế có thể quản lý tốt công ty ngôi sao không? lại nhìn thái độ của Lý Hi Vi đi, cho dù đùi cô bị người khác chà đạp, trên mặt cô ta một chút phản ứng cũng không có.

Xem ra cô ta đã sớm bị quy tắc ngầm rồi. Nói không chừng có thể quay tiếp được bộ phim này, cũng là bởi vì chuyện này.

"Sau khi tôi gọi điện thoại cho cậu, còn có thể thấy được một màn phản kích này sao?" Giọng nói Du Lăng Thần lạnh lẽo, những lời nói không uy mà giận chứng tỏ khí thế của anh.

Triệu Tàn Lâm xấu hổ nói: "Anh Du, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn. Tiểu Vi này chung sống thật dễ, em đoán có lẽ là đạo diễn Vệ kia tính tình ngang bướng nên bọn họ mới có thể gây gổ."

Từ xa đạo diễn Vệ nghe thấy những lời này, thì tức giận đến nhe răng trợn mắt.

Du Lăng Thần sẽ tin những lời nói dối của Triệu Tàn Lâm sao? Thật rõ ràng không có khả năng.

"Người này là nghệ sĩ anh mới ký hợp đồng sao?" Du Lăng Thần dựa lưng vào ghế, lúc đặt câu hỏi, một chút cũng không để ý đến.

Triệu Tàn Lâm gật đầu: "Vừa mới ký, Tiểu rất có tiềm năng đóng phim, tuyệt đối có thể thu về cho công ty thật nhiều tiền. Anh Du, anh yên tâm 100%, công ty Tinh Thần cứ giao cho tôi, nhất định sẽ không phạm sai lầm."

Trong lòng Dư Tư Nhạc nói thầm, giao cho anh, mới đúng là lo lắng!

Vừa thấy hai người có quan hệ mập mờ, Dư Tư Nhạc thật nghi ngờ công ty Tinh Thần có phải bị chướng khí của anh ta làm cho mờ mịt không?

Cái này thì tính là thân thích gì? Quả thật là cố ý vứt bỏ thể diện của tập đoàn Du thị.

Dường như trong ánh mắt đã nói lên tất cả, Truyền Ứng nếu là diễn trò này, cô ta lập tức sẽ bị loại.

Trán Lý Hi Vi chảy mồ hôi lạnh.

Sau khi thợ trang điểm trang điểm lại cho cô, đúng lúc bên đạo diễn Vệ cũng đã bố trí xong, gọi người đến chuẩn bị quay phim.

Triệu Tàn Lâm này quả thật là chân chó, cái miệng đóng đóng mở mở không ngừng nghỉ, không ngừng nói sau khi anh ta quản lý công ty Tinh Thần, có biết bao là tiền đồ tốt. Nhìn một vài bức ảnh của một ngôi sao, người nào mà không bán mạng làm việc?

Dư Tư Nhạc không thể không nhìn người này với ánh mắt khác rồi.

Đại khái chính là người nói dối không chớp mắt, ba hoa không cần viết nháp.

Thật ra nghĩ rằng mắt cô và anh hai bị mù hết rồi sao? Ngay cả việc ông ta và Lý Hi Vi có chuyện mờ ám cũng không nhìn ra sao?

Vàng thật không sợ lửa? là tiền là bạc, phải luyện qua mới biết được. Cho dù Triệu Tàn Lâm có phô trương, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần cũng không tin ông ta bị chuyện nói dối, bởi vì người này vốn là trỏ ngại.

"Anh Du, tôi quản lý công ty Tinh Thần được hai tháng, tôi cũng không khiến công ty anh thua lỗ có phải không? Hơn nữa tôi còn kiếm thêm một khoản tiền nữa, chỉ cần nhìn điểm ấy, có thể chứng minh tôi có năng lực quản lý." Triệu Tàn Lâm vỗ mạnh vào ngực, biểu hiện tràn đầy tự tin: "Anh Du, anh hãy tin tưởng tôi một lần, tôi nhất định sẽ không làm lỗ vốn làm ăn của anh."

Có lẽ Du Lăng Thần không thích ông ta ồn ào, lạnh lùng nhìn qua: "Biết hai chữ 'yên tĩnh' viết thế nào không? Quay phim đi, cầm miệng."

Triệu Tàn Lâm thức thời khép miệng lại, đoán chừng thao thao bất tuyệt đã lâu, miệng đắng lưỡi khô, cầm lấy đồ uống ướp lạnh trên bàn bắt đầu uống.

Dư Tư Nhạc lại chú ý đến ông ta cầm ly nước này là của Lý Hi Vi.

Đây có tính là gián tiếp hôn môi không?

Cánh tay Du Lăng Thần khoát lên ghế dựa sau lưng Dư Tư Nhạc, dựa vào cô rất gần. Hành động này của anh rất tự nhiên, nhìn qua cũng không khiến người khác chú ý.

Dư Tư Nhạc lại không được tự nhiên xê dịch ra một chút.

Trong studio không có điều hòa, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Lần quay này, nữ chính Tô Nhu nhận được bó hoa hồng nặc danh, lai lịch của bó hoa hồng này khiến cô hơi lo lắng. Mỗi ngày đúng chín giờ sáng, hoa hồng đều đúng giờ được đưa đến tặng cô. Cho đến ngày thứ ba, phiền toái đã đến đây, không biết một cô gái từ đâu đến, đoán là gặp mặt cô ta bên ngoài. Vừa thấy mặt, thì hung hăng quăng cho cô một cái tát, nói là cô quyến rũ bạn trai của cô ta.

Cô gái kia mắng cô không biết vô liêm sỉ, chuyên đi quyến rũ bạn trai của người khác.

Lúc mở đầu, nữ chính luôn chịu đựng không hé răng, nhưng sau này, bỗng nhiên nghe thấy bạn trai của cô ta gọi là Trần Kiệt Phong. Cô đột nhiên sùng sốt, bởi vì thời trung học của cô, từng có một bạn trai tên Trần Kiệt Phong, chẳng qua đã trở thành quá khứ, bọn họ là mối tình đầu.

Chỉ là suốt cả quá trình, nữ chính luôn ở thế yếu.

Lần diễn này chỉ có vài phút ngắn ngủi, nhưng trong vài phút này, nữ chính có sự dao động rất lớn. Người muốn diễn tốt cảnh này thật không dễ dàng chút nào.

Đạo diễn nói "mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng", đứng bên cạnh máy quay phim, đối với những người khác là ra động tác ok, chính thức bắt đầu quay phim.

Cô gái kia là một ngôi sao không nổi tiếng, trong những bộ phim trước kia từng diễn qua một vài vai phụ. Tốc độ cô nhập vai nhanh hơn so với Lý Hi Vi, đặc biệt khi ra một cái tát, cũng rất hăng hái.

Gió thổi vù vù lên mặt Lý Hi Vi.

Bàn tay còn chưa rơi xuống, Lý Hi Vi né sang một bên, mắt cô tràn đầy tức giận: "Cô vốn đang chuẩn bị quay phim, vì sao lại tát tai tôi? Cô có biết gương mặt của mình tính là quan trọng biết bao nhiêu không?"

Mọi người bất thành linh nhìn về phía Lý Hi Vi.

Cái này gọi là nửa đường rơi xuống vòng cổ.

"Tôi không có đánh thật....Tôi không không chế được." Cô gái vô tội nói.

Lý Hi Vi không chịu buông tha tiếp tục hô to: "Không muốn đánh thật? Vừa rồi bàn tay cô rơi xuống, làm mặt tôi bị phá hủy rồi."

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi đối diện xem, cuối cùng hiểu rõ tại sao đạo diễn Vệ lại có con tức giận lớn như vậy. Lý Hi Vi thật sự là người không có khiếu đóng phim. Cái bạt tai vừa rồi của nữ chính, tất cả mọi người nhìn trong mắt, sức lực và khoảng cách cũng nắm rất tốt, tuyệt đối không thể thoát khỏi cái bạt tai này của cô ta.

Đoán chừng Lý Hi Vi lo lắng quá mức cho gương mặt của mình, mới sinh ra loại quan niệm sai lầm này.

Đạo diễn Vệ thờ phỉ phò cọ cọ chân: "Lý Hi Hi, TM cô còn muốn quay phim nữa không hả? Cô diễn thì diễn đi, trốn cái gì mà trốn. Cho dù đánh thật, tôi cũng chịu cho."

Tiếng tranh cãi lại tuôn trào.

Lý Hi Vi ra về ủy khuất nhìn về phía Triệu Tần Lâm.

Lúc này Triệu Tần Lâm nào dám bênh vực cho Lý Hi Vi, càng không ngừng đưa mắt ra hiệu cho cô ta, ý bảo Du Lăng Thần vẫn còn ngồi ở đây, phải biểu hiện tốt một chút, ông ta cũng không có cách nào bênh vực cho cô ta.

Lý Hi Vi oán hận liếc mắt cô gái kia một cái: "Đừng đánh thật, nếu không tôi sẽ cho cô biết tay."

Bị cãi nhau như vậy, lúc cô gái kia quay phim, giờ giờ phút phút đều lo lắng. Phát huy trình độ diễn xuất của mình, vô cùng nhuần nhuyễn không bao giờ giống như lần đầu tiên vậy.

Lúc bàn tay kia lao đi, ma sát vào má Lý Hi Vi.

Lý Hi Vi giả vờ giả vịt lui về sau một bước, đầu hơi nghiêng sang một bên.

Lúc này, nữ chính hiền nhiên khiếp sợ và không hiểu, không hiểu vì sao cô gái kia sẽ tát cô. Nhưng mà, trong mắt Lý Hi Vi một chút tự tin cũng không có, cô giống như kẻ đầu gỗ, vẻ mặt cứng nhắc khô khan, không khác gì cái bao lớn.

Đạo diễn Vệ không ngừng ra dấu cho cô, ý bảo cô nhanh chóng biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài.

Nhưng Lý Hi Vi cứng nhắc nửa ngày cũng không nặn ra một tia cảm xúc.

Dư Tư Nhạc bắt đầu dī thờ dài, chợt cảm thấy.... Tài diễn xuất thiên phú của Khâu Mẫn còn tốt hơn so với cô gái này.

"Dừng dừng dừng!" Đạo diễn Vệ quát mắt dựng râu kêu mọi người dừng quay, tới gần Lý Hi Vi, quát thẳng vào mặt cô ta: "Cô có thể quan tâm tới vai diễn nhiều hơn chút không? Trên mặt chẳng có biểu tình gì! Tôi nói bao nhiêu lần rồi, khi tay giáng xuống thì cô phải tỏ vẻ khiếp sợ khó hiểu, đồng tử tròn to chút, môi hơi mở ra chút, ánh mắt nhất định phải nhìn nữ chính. Còn cô thì sao?! Cô làm được điều gì chưa?"

Muốn quay một bộ phim tốt, là phải vạch lông tìm vết, tự cho mình rất cao, cảm thấy tài trí hơn người so với người khác.

"Vệ Hâm, ông lợi dụng cô việc để trả thù cá nhân có phải không? Tôi có chỗ nào mà không diễn tốt, ông cố ý đây phiên toái cho tôi phải không?"
Gương mặt của Lý Hi Vi nhìn từ bên ngoài trông rất thực nữ, nhưng vừa mới mở miệng, thì đã lộ nguyên hình, kiêu ngạo ương ngạnh, không để người khác vào mắt.

Trong đầu Dư Tư Nhạc nhanh chóng nhớ đến những tin tức về Lý Hi Vi, cô gái này chỉ có thể coi là ở bậc trung. Cô ta cũng dựa vào ba năm làm việc của mình, mới lên đến vị trí này. Thế nào sao khi hết đau khổ, ngược lại càng già càng ngu đi?

Vẫn là, cô ta cho rằng mình đã được thành tựu, thì không cần sợ ai nữa rồi?

Xem ra ở vị trí càng cao, tâm tình người ta càng thay đổi lớn.

Dư Tư Nhạc theo bản năng nhìn về phía người bên cạnh, anh hai vẫn bộ dạng lạnh như băng. Du Lăng Thần có một loại khí thế của người có quyền lực cao, loại khí thế này không giống với những người khác, sẽ không làm người ta sinh ra cảm giác người này rất tự mãn.

"Đi làm, cô hiểu không? Lý Hi Vi!" Vệ Hâm cố gắng khống chế cơn tức, ở trước mặt Du Lăng Thần, phải cố gắng giữ gìn bình tĩnh hòa nhã, cùng Lý Hi Vi phân rõ phải trái: "Cô có muốn nhìn xem vừa rồi đã quay cái gì không? Tùy tùy tiện tiện tìm một người đến quay còn khỏe hơn so với cô."

Vệ Hâm phân phó cho nhân viên quay phim chuyển đoạn băng ghi hình cho cô ta xem.

Bên này, Du Lăng Thần nhìn trò khôi hài này, độ ấm trong mắt ngày càng thấp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía nhóm người đang cãi nhau: "Triệu Tàn Lâm, đây là nữ chính vừa tìm được sao?"

Triệu Tàn Lâm đỏ mặt hơi lạnh, rút một tờ khăn giấy ra lau mồ hôi: "Anh Du, Tiểu Vi này tính tình hơi nóng nảy, kỹ thuật quay phim thì coi như có thể."

Đây cũng gọi là coi như có thể sao? Biểu như như khúc gỗ, ngoại trừ gương mặt có thể nhìn được, không có chỗ nào tốt.

Ánh mắt Du Lăng Thần dần dần chuyển sang người ông ta: "là kỹ thuật còn có thể sao?"

Giọng nói lạnh như băng, so với gió lạnh càng thêm thấu xương hơn.

Dư Tư Nhạc không ngờ anh hai lại nói chuyện trắng trợn như vậy, nước uống trong miệng suýt chút đã phun hết ra ngoài.

Sắc mặt Triệu Tàn Lâm lập tức khó coi, vội vàng lắc đầu: "Anh Du, tôi không hiểu ý anh nói gì."

Giả vờ không hiểu?

Vừa rồi ông ta đối với Lý Hi Vi sò mó gì đó, giải thích thế nào đây?

"Tiểu Nhạc, em gọi đạo diễn Vệ và Lý Hi Vi đến đây." Du Lăng Thần nâng mắt nhìn về phía Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc như một cô thư ký nhỏ chạy đi vào trong studio, gọi hai người đang cãi nhau đến.

Vệ Hâm mặt đỏ bừng, đoán chừng bị Lý Hi Vi chọc tức, vừa đi vào thì lập tức mở miệng nói: "Tổng giám đốc Du, ngài xác định muốn dùng người mới là Lý Hi Vi này sao? đề tài kịch bản này thật mới mẻ, có thể sau khi khởi chiếu sẽ có hưởng ứng rất cao. Nhưng nếu chọn nữ chính không tốt, nhất định giá trị của bộ phim này sẽ giảm xuống."

Lúc Vệ Hâm nói chuyện, cố ý nhấn mạnh hai chữ "người mới".

Lý Hi Vi vừa nghe xong rất bất mãn, "Tốt xấu gì tôi cũng lăn lộn trong giới giải trí ba năm, đạo diễn Vệ lại đánh giá thấp tôi như vậy."

Dư Tư Nhạc có chút không quen nhìn bộ dạng này của Lý Hi Vi, nói thầm, hiện tại trong giới phim truyền hình cô không phải là người mới sao? Một bộ phim truyền hình cũng chưa từng ra mắt, thì dám nói đạo diễn như vậy, thật không biết đầu óc suy nghĩ thế nào. Chưa từng nghe qua 'cười ba phần của

miệng' sao?

"Còn âm ỉ đâu chưa? Có muốn tôi gọi người đến quay phim rồi truyền lên mạng, cũng để cho nhiều người hiểu biết một chút đường đường là một đạo diễn lớn lại dẫu vô mồm với mình tình." Khi Du Lăng Thần nói chuyện, có loại khí thế rất đặc biệt, có thể uy hiếp tất cả người ở đây.

Vệ Hâm chợt thu lại hô hấp: "Thực xin lỗi, tổng giám đốc Du, tôi không có ý này."

Du Lăng Thần không chừa mặt mũi cho đạo diễn Vệ, ngược lại lúc nhìn đến Lý Hi Vi, sắc mặt không mấy thiện cảm: "Triệu Tàn Lâm, hủy bỏ hợp đồng với cô ta."

Chỉ một câu nói ngắn ngủn, khiến nhiều người sinh ra cảm giác khác nhau.

Triệu Tàn Lâm và Lý Hi Vi ngạc nhiên, Vệ Hâm vui sướng khi thấy người khác gặp họa, Dư Tư Nhạc..... luôn là tâm điểm của ồn ào.

"Tổng giám đốc Du, vì sao vậy? Tôi có chỗ nào không tốt chứ?" Lý Hi Vi lại âm ỉ.

Triệu Tàn Lâm không nỡ nhìn người đẹp chịu ủy khuất, đi đến ôm eo nhỏ của Lý Hi Vi: "Đừng buồn, lần này hợp tác không thành công, còn có lần sau mà." Nói xong, còn cố ý nheo nheo cổ cô ta.

Lý Hi Vi lộ ra hai hàng nước mắt, ánh mắt khẩn cầu nhìn Triệu Tàn Lâm, hy vọng ông ta cầu xin giúp mình.

Lý Hi Vi lộ ra hai hàng nước mắt, ánh mắt khẩn cầu nhìn Triệu Tàn Lâm, hy vọng ông ta cầu xin giúp mình.

Gần đây công ty Tinh Thần vừa ký hợp đồng với một diễn viên nữ, cũng chỉ có Lý Hi Vi là tương đối xinh đẹp. Triệu Tàn Lâm nhìn thấy người đẹp này, sau khi thu nhận cô ta thì nịnh nọt nói: "Anh Du, có thể cho Tiểu Vi một cơ hội không? Cô ấy thật sự không tệ, hơn nữa đã từng quay phim truyền hình rồi, nửa đường đổi nữ chính sẽ rất phiền phức."

Ông ta đã xem qua kịch bản, thấy rõ tổ kịch bản rất có tiến bộ.

Tiến bộ như vậy, không biết xấu hổ mà còn cầu xin sao?

Biểu hiện Du Lăng Thần không thay đổi, thờ ơ nghe Triệu Tàn Lâm nói. Cho đến khi Triệu Tàn Lâm nói tên Triệu Mẫn, Du Lăng Thần mới lạnh lùng trả lời: "Tôi có thể cho cô ta một cơ hội."

Du Lăng Thần vừa nói xong, Dư Tư Nhạc và Vệ Hâm đều ngạc nhiên nhìn anh ta.

Vệ Hâm không hiểu rõ, Du Lăng Thần nổi tiếng là boss mặt lạnh, một khi sau khi đã quyết định, ít khi nào thay đổi chủ ý.

Dư Tư Nhạc cũng không hiểu, đây không phù hợp với tác phong của anh hai. Cho dù có mẹ ruột là người nhà họ Triệu, cũng không chừa mặt mũi cho Triệu Tàn Lâm. Mặt mũi không thể là cơm để ăn, huống chi vừa nhìn Triệu Tàn Lâm cũng biết là một thằng ngu ngốc không chịu được.

"Nhưng mà.... .." Du Lăng Thần vừa nói chuyện, vừa giơ tay lên xoa xoa đầu Dư Tư Nhạc: "Kỹ thuật của cô ta còn thua cả Tiểu Nhạc."

Mọi người ở đây đều mở to mắt, trong đó bao gồm cả Dư Tư Nhạc.

Cái bàn tròn vừa đứng có thể che giấu ánh mắt của người khác, tay phải Dư Tư Nhạc đưa qua kéo kéo góc áo Du Lăng Thần.

Cô có kỹ thuật diễn gì chứ? Cô cũng không phải là người tốt nghiệp khóa điện ảnh, hơn nữa cô chỉ mới học đến trung học, ngay cả cơ hội đóng phim cũng không có.

Du Lăng Thần cho cô ánh mắt, ý bảo cô yên tâm một chút đừng nóng vội.

Triệu Tàn Lâm và Lý Hi Vi không hẹn mà nghĩ thầm, cơ hội đến rồi.

Lý Hi Vi thì không ăn thua gì, dù gì cô ta cũng ở trong ngành giải trí ba năm, về phương diện này thì không cần phải nói, cô ta tốt hơn nhiều so với một thiên kim tiểu thư như Dư Tư Nhạc chưa từng có mặt trong làng giải trí.

"Tổng giám đốc Du, lần này tôi nhất định sẽ diễn tốt." Lý Hi Vi nở nụ cười ngọt ngào, như là cơ hội này đã quay trở lại tay cô.

Sắc mặt Vệ Hâm rất không hài lòng, thậm chí còn nghĩ rằng.... .. Du Lăng Thần cố tình kéo Lý Hi Vi xuống bậc thang, cố ý thiên vị người nhà họ Du. Thậm chí ông ta còn nghĩ rằng, nếu công ty Tinh Thần cố ý tìm Lý Hi Vi để quay phim, ông ta sẽ bỏ của chạy lấy người.

Đạo diễn Vệ, nể mặt tôi mà quay thử một lần đi." Lời Du Lăng Thần nói ra, luôn không được phản bác lại.

Vệ Hâm cũng không thể không nghe, gật đầu nói: "Tổng giám đốc Du, nếu ngài.... .."

Ông ta nói muốn giao trái tim mình, lại bị Du Lăng Thần đánh gãy: "Kết quả thật sự còn chưa có, đạo diễn Vệ muốn nói cái gì thì đợi lát nữa nói cũng không muộn."

Lời vừa nói ra khỏi miệng, chỉ có thể nuốt lại vào bụng, Vệ Hâm miễn cưỡng đồng ý.

"Các cô ai chụp trước?" ánh mắt Du Lăng Thần dừng trên người Lý Hi Vi và em gái của mình.

Lý Hi Vi cười ha ha nói: "Nhường Du tiểu thư quay trước."

Trời ơi! Lão tử đây còn chưa chuẩn bị một chút tâm lý, chụp cái gì mà chụp? Trong lòng Dư Tư Nhạc oán giận hành vi vô lương của anh hai, nhưng lại không tìm thấy lý do thích hợp để thoái thác việc này, chỉ có thể rầu rĩ mở miệng: "Hay là Lý tiểu thư chụp trước đi, trước kia tôi chưa từng diễn, nên học tập trước một chút."

Lời nói này đã khiêm tốn, lại còn thỏa đáng hơn.

Cùng sánh với Lý Hi Vi về cách đối xử, quả thật là một trên trời một dưới đất.

"Tôi sẽ không nhường nhịn nữa." Lý Hi Vi phân phó cho chuyên gia trang điểm đến trang điểm lại cho cô.

Nhìn thái độ của cô ta, là muốn động chạm rồi.

Sắc mặt Vệ Hâm luôn không tốt lắm.

"Đạo diễn Vệ, đừng không tin tưởng với Tiểu Nhạc như vậy." Du Lăng Thần vẫn một bộ dáng nắm chắc kế hoạch.

"Anh hai, sao anh lại lời em ra làm bia đỡ đạn? Ngộ nhớ em... .." Dư Tư Nhạc thấy Lý Hi Vi ra khỏi tán ô, bước vào chỗ dàn cảnh quay, lập tức nói chuyện.

Du Lăng Thần vỗ vai trấn an cô: "Tiểu Nhạc, em có biết không.... ..mỗi khi em đối mặt với màn hình, dường như sẽ thay đổi thành một người khác, em thích quay phim."

Lần đầu tiên bọn họ đến bãi biển chụp hình, Du Lăng Thần phát hiện ra Dư Tư Nhạc đối với việc quay phim có một loại cảm giác thích thú không nói nên lời.

Có lẽ bản thân Dư Tư Nhạc không phát hiện ra, nhưng mà tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt Du Lăng Thần.

Có sao? Dư Tư Nhạc suy nghĩ thật kỹ.

"Không cần lo lắng, hãy tin tưởng vào chính mình, cũng tin tưởng vào ánh mắt anh không nhìn lầm người."

Dư Tư Nhạc gật đầu liên tục.

Vệ Hâm sau khi nghe lời nói kia, ánh mắt không khỏi đánh giá Dư Tư Nhạc vài lần.

Ánh mắt Du Lăng Thần nổi tiếng là chính xác sắc bén trong giới thương nhân. Hễ là cổ phiếu bị anh nhìn trúng thì không có cái nào là không tăng? Hễ là quyết sách do anh quyết định, ai không bị ảnh hưởng vô cùng lớn?

Chẳng lẽ.... ..Thật sự mở rộng ngoài ý muốn?

Vệ Hâm cầm lấy nước uống, sau khi uống một hớp rồi đi vào tán ô.

Tất cả bố cảnh đã chuẩn bị tốt, cảnh quay lại bắt đầu.

Triệu Tàn Lâm và mấy người Du Lăng Thần đều ngồi trong tán ô, chờ xem biểu hiện của Lý Hi Vi.

Lần này có cơ hội quay phim một lần nữa, tất cả đều dựa vào sự ra sức thực hiện của Triệu Tàn Lâm nên Lý Hi Vi không dám xem thường, bày ra thái độ nghiêm túc cẩn thận chưa từng có khi quay phim.

Vóc dáng của cô ta trông cũng khác, gương mặt nhỏ nhắn điển hình cho con gái Trung Quốc, có loại khí chất tao nhã thanh lịch.

Sau khi đạo diễn Vệ hô to một tiếng, cảnh tượng lại hiện ra trước mặt mọi người.

Dư Tư Nhạc cầm lấy kịch bản, cố gắng nhớ lại. Ánh mắt luôn nhìn về phía hội trường quay phim, lúc này biểu hiện của Lý Hi Vi tốt hơn rất nhiều, nhưng mà.... ..nữ chính vẫn không lo lắng, chỉ biểu hiện sự khoa trương của cô ta, chính vì điều này mà khiến cho nhân vật của cô trở nên giả dối.

Quay phim là chú ý nhất đến cảm xúc tự nhiên. Cố gắng giả vờ biểu hiện cũng không nhận được sự ủng hộ của người xem.

Đạo diễn Vệ hơi lắc đầu, dường như vẫn không vừa lòng.

Nhưng mà.... ..So với lúc trước, thì lần diễn này không làm người xem thất vọng.

Lý Hi Vi rất có cảm giác hài lòng, gỡ gỡ mái tóc rối, chân mang giày cao gót nhanh chóng chạy vào tán ô để tránh ánh nắng mặt trời chiếu vào.

"Tổng giám đốc Du, ngày có vừa lòng không?" Lý Hi Vi mỉm cười rất tự tin.

Nhưng mà Du Lăng Thần không cho cô ta câu trả lời.

"Tiểu Nhạc, nhớ kỹ lời kịch không?" Du Lăng Thần thấy chuyên gia trang điểm đã trang điểm cho Dư Tư Nhạc xong, anh ngăn lại hỏi: "Chỉ cần kỹ thuật diễn, không cần phải làm cho phiền phức."

Dư Tư Nhạc cũng không muốn vẽ loạn những thứ kia trên mặt, hơn nữa, cô cũng không phải quay phim thật sự, chỉ độ sức với Lý Hi Vi mà thôi, ngay cả máy quay phim đều không cần.

Thật ra trong lòng Dư Tư Nhạc cũng rất khẩn trương.

Trong studio có ít nhất 30 người, bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy khiến áp lực đè lên vai Dư Tư Nhạc cũng rất lớn.

Đã học thuộc lòng lời kịch, Dư Tư Nhạc từ trên ghế đứng lên, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô đi ra khỏi tán ô, "Đạo diễn Vê, có thể bắt đầu rồi."

Vị này là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Du thị, ai dám không cho cô ba phần mặt mũi?

Nữ diễn viên phụ không biết làm gì đứng trước mặt cô, trên trán chảy mồ hôi lạnh, đối mặt với Lý Hi Vi tai mo mặt lớn kia cô ta đã đủ khẩn trương rồi. Mà trước mặt lại là em gái của boss lớn, nghe nói boss còn rất đặc biệt sủng cô ấy. Ngộ nhờ cô sẩy tay, thật sự đánh trúng mặt cô ấy, sau này sẽ không còn chỗ đứng trong giới điện ảnh nữa.

"Nếu cô không kiềm chế nổi, có thể tát tai tôi, tôi sẽ không để ý đâu." Dư Tư Nhạc cười với cô ta, nụ cười này như ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống mùa đông lạnh lẽo, ấm áp thư thái.

Tất cả mọi người bị lời nói của cô làm rung động.... ..

"Không.....Không....." nữ diễn viên phụ theo bản năng lắc đầu, có một ánh mắt khủng bố đang nhìn chăm chăm vào cô ta khiến cô có cảm giác da đầu đang run lên. Cô theo bản năng hơi nghiêng người, lập tức nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của boss. Cô dám tin rằng, nếu sau khi cô kịch giả tình thật tát cho Dư Tư Nhạc một cái, vị boss lãnh khốc kia nhất định sẽ dùng tất cả biện pháp để đối phó cô.

Cô không có lá gan dám khiêu khích người của Du thị, liên tục lắc đầu nói: "Tôi sẽ kiềm chế được, Du tiểu thư."

"Kiềm chế không được cũng không sao." Trong lòng Dư Tư Nhạc đang ước gì đây là kịch giả tình thật, bởi vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc với công việc quay phim, nếu nữ diễn viên phụ có thể tát cô cô cái thật sự, có lẽ cô sẽ biểu hiện càng thật hơn.

Cô đã đồng ý độ sức kỹ thuật diễn xuất với Lý Hi Vi rồi, tất nhiên muốn phải thắng. Hơn nữa, từ sâu trong nội tâm cô không muốn Lý Hi Vi phá hư một kịch bản tốt.

Du Lăng Thần ngồi trong tán ô, nhìn hai cô gái đang đứng dưới ánh mặt trời ngoài xa kia.

Dư Tư Nhạc vẫn một bộ dáng dịu dàng nhu thuận đứng trước mặt nữ diễn viên phụ, ánh mắt hơi mang theo nghi hoặc và dè phòng. Cô mới mười bảy tuổi, chiều cao có hạn, thấp hơn nữ diễn viên phụ cao 1m6, vì vậy khi hai người đứng chung một chỗ sẽ có một loại cảm giác quý dī nói không nên lời.

Nhưng mà kỹ thuật diễn xuất và phần khí thế này của Dư Tư Nhạc ngang sức với nữ diễn viên phụ.

"Cô! Cô đói khát muốn quyền rũ đàn ông như vậy sao?" Nữ diễn viên phụ diễn xuất không tệ, khi nói những lời này đều nghiêng răng nghiêng lợi, trong đôi mắt như có sự phẫn nộ, và ghen tị giống như một người phụ nữ.

Phản ứng mà Dư Tư Nhạc làm ra rất thích hợp, đôi mắt chớp chớp hiện lên vẻ nghi hoặc, cô ngẩng đầu lên, đang muốn mở miệng giải thích, hoặc là hỏi cô gái này vì sao lại nói như vậy.... ..

Cũng không ngờ cô gái kia đột nhiên tát thêm một cái nữa.

Dư Tư Nhạc tránh không kịp, miễn cưỡng chịu một cái tát này, có lẽ là vì đối phương dùng sức quá nặng, nên cô xuất phát từ quán tính lui về phía sau hai bước. Bàn tay phải đặt lên gò má bên phải, trong mắt tất cả đều không thể tin được.

Du Lăng Thần ngồi ở góc xa hơi lệch hướng một chút, nữ diễn viên phụ và Dư Tư Nhạc đều quay lưng về phía bọn họ.

Không chỉ có Dư Tư Nhạc không thể tin được, nhân viên làm việc khác cũng không thể tin được, tất cả mọi người cho rằng.... .. Nữ diễn viên phụ này không muốn sống nữa, ngay cả thiên kim của Du thị cũng dám đánh, đây chính là tự hủy diệt tiền đồ của mình. Thật không biết khen cô có dũng khí, hay nên bội phục cô có tinh thần làm việc chuyên nghiệp.

Khi bàn tay hạ xuống, trong mắt Dư Tư Nhạc lộ vẻ khiếp sợ lại chuyển sang phẫn nộ, tất cả đều chuẩn bị bộc phát.

Ngay cả người từng trải như đạo diễn Vệ cũng bị kỹ thuật diễn xuất của Dư Tư Nhạc làm cho rung động.

Còn nói là lần đầu quay phim? Cô xác định là cô chưa từng diễn xuất sao?

Những người khác cũng biểu hiện sự rung động khác nhau, cùng thời gian Du Lăng Thần từ trên ghế đứng lên, đi về phía giữa sân.

Sắc mặt âm trầm đáng sợ.... ..

Ánh mắt anh giống như loài rắn độc hung ác, ánh mắt lạnh lùng tập trung vào con mồi.

Nữ diễn viên phụ khóc không ra nước mắt, trong lòng thầm kêu oan uổng.

"Tiểu Nhạc, gò má thế nào? Muốn đi bệnh viện hay không?" Du Lăng Thần đứng trước mặt cô, trong ánh mắt lộ ra một tia thương tiếc.

Loại tâm tình này ít khi xuất hiện trên mặt Du Lăng Thần, vì vậy làm cho Dư Tư Nhạc suýt chút không lấy lại được tinh thần.

Du Lăng Thần đưa tay kéo tay Dư Tư Nhạc đang ôm mặt, muốn kiểm tra một chút xem gương mặt Dư Tư Nhạc bị thương thế nào.

Trong chớp mắt khi anh nắm bàn tay cô chuyển đi, anh hơi sững sốt một chút.

Gò má của Dư Tư Nhạc.... ..hoàn hảo không bị tổn thương gì.

Sau đó, Dư Tư Nhạc mờ mịt nói chuyện: "Anh hai, em không sao."

Cái tát lúc này cũng không đánh xuống, mà lệch sang má bên phải một chút.

Cái gì gọi là diễn trò.... ..Đây mới là thật sự! Cái gì gọi là chân nhân bất lộ tướng, chính là miêu tả chân thật Dư Tư Nhạc.

Tất cả mọi người trong studio đều nhìn Dư Tư Nhạc với ánh mắt khác xưa, trước đây, ai cũng không nghĩ ra được cô có loại thực lực này. Thậm chí có thể nói, nhìn bên ngoài kỹ thuật diễn của Dư Tư Nhạc không thua kém gì diễn viên chuyên nghiệp.

Hơn nữa cô không có một chút tự cao tự đại gì của một thiên kim tiểu thư, đối xử với mọi người đều rất lễ phép. Có chỗ nào giống Lý Hi Vi, rõ ràng là công phu gà mờ, còn dám ồn ào trước mặt mọi người chỉ dẫn này nọ.

Lý Hi Vi thua thảm hại.... ..Về mặt không có một chút huyết sắc nào.

Vệ Hâm chưa từng có cảm giác hả lòng hả dạ như vậy.

Một loại "luyến tiếc" xuất phát từ nội tâm ông ta, nếu không phải ngại Du Lăng Thần đang đứng trước mặt, ông ta thật muốn hỏi Dư Tư Nhạc một câu "có hứng thú gia nhập vào giới điện ảnh và truyền hình không?"

Hiện tại Dư Tư Nhạc giống như hòn ngọc quý, chỉ cần có người điều khiển cẩn thận, sớm muộn cô sẽ bộ lộ được nhiều mặt.

"Lý Hi Vi" Sau khi xác định Dư Tư Nhạc không có việc gì, trong chớp mắt Du Lăng Thần không phục lại bình thường, quay lại xử lý chuyện nữ chính, lạnh giọng nói: "Cô đã hiểu rõ địa vị của mình ở đâu không?"

Lý Hi Vi nắm chặt bàn tay, môi bị cắn đến tái nhợt, từ sau khi cô nổi tiếng, mặt mũi chưa từng bị thua thiệt lớn như vậy.

Đây là đã kích động với cô, có thể nói là rất lớn.

Đến bây giờ cô cũng không chịu tin sự thật này.

Triệu Tàn Lâm khề thờ dài, chứng tỏ ông ta cũng không có cách nào giúp cô được.

Khó trách lúc trước Du Lăng Thần nói đồng ý cho cô một cơ hội.... ..Thì ra tỷ lệ của cơ hội này gần như bằng không.

Dư Tư Nhạc nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, cũng từ từ hiểu rõ.... ..Lần độ sức diễn xuất này, cô thắng một trăm phần trăm rồi.

"Tôi.... .." Hai chữ nhân thua nhìn thì đơn giản nhưng nói ra miệng thì rất khó, trong mắt Lý Hi Vi mang theo vẻ cầu xin: "Tổng giám đốc Du, có thể cho tôi một cơ hội nữa không, sau này tôi nhất định sẽ cố gắng đóng phim, sẽ không làm loạn phát cáu nữa."

Bộ dạng Lý Hi Vi cúi đầu nhận sai làm cho người ta đau lòng.

Triệu Tàn Lâm đã không nhịn được, muốn đem người đẹp ôm vào trong ngực an ủi một chút, lần này quay không xong, sau này còn nhiều cơ hội.

Hai người hã hê ôm nhau, không để ý đến ánh mắt đổ kỵ ngờ vực của mọi người.

Cho tới bây giờ Du Lăng Thần chưa từng làm mềm lòng người khác, có người nói anh trời sinh lãnh huyết vô tình, đều một bộ dạng bình tĩnh. Nghe nói khi cha mẹ qua đời, từ đầu đến cuối anh không rơi một giọt nước mắt. Khi đó anh dùng hai bàn tay chống đỡ Du thị đã mất đi trụ cột, phục hồi lại Du thị đi theo quỹ đạo một lần nữa.

Những lời này nghe như thật dễ dàng, trên thực tế, nếu không có sự quyết đoán bình tĩnh và năng lực lãnh đạo, hoặc là năng lực vượt qua những người bình thường, người bình thường cả đời cũng không có khả năng làm được như vậy.

Vậy mà Du Lăng Thần....chống đỡ Du thị một cách thần nhiên.

Cho dù Lý Hi Vi ăn nói khép nép nhận sai, nhưng giọng nói Du Lăng Thần không buông tha một chút nào: "Lý Hi Vi, cô không thích hợp đóng phim."

Một câu nói cắt đứt triệt để suy nghĩ của Lý Hi Vi.

"Tổng giám đốc Du....Tổng giám đốc Du, tôi sẽ cố gắng, thật sự....Lần này là thật."

Du Lăng Thần không tiếp tục để ý đến cô ta, ngược lại nói với Triệu Tàn Lâm: "Dẫn cô ta đi."

Ý tứ anh rất rõ ràng, Triệu Tàn Lâm đã ký kết với cô gái này, vậy thì để chính ông ta giải quyết.

Triệu Tàn Lâm nào dám làm trái lời nói Du Lăng Thần, kéo tay Lý Hi Vi biến mất khỏi studio.

Dư Tư Nhạc trầm nghĩ.... Cô ta lại đắc tội thêm một người rồi?

"Đạo diễn Vệ, tôi xử lý như vậy ông cảm thấy thế nào?" Du Lăng Thần thật tự nhiên đưa tay ra ôm lấy bả vai Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc tập mãi thành thói quen rồi.

Vệ Hâm lại ngạc nhiên nhìn động tác của Du Lăng Thần, cố gắng thu tâm tĩnh lại, biểu hiện cũng như bình thường: "Cách xử lý của tổng giám đốc Du tất nhiên là tốt nhất, tin rằng Lý Hi Vi cũng hiểu được mà suy nghĩ lại."

Ông ta rất bội phục vị tổng giám đốc trẻ tuổi Du Lăng Thần này, thủ đoạn quyết đoán tàn nhẫn và suy nghĩ khôn khéo, hai người bọn họ vẹn toàn rồi. Hơn nữa, là người không tự cao không chỉ vì cái lợi trước mắt, trong mấy tập đoàn lớn, người ta đều rất đánh giá tập đoàn Du thị.

"Vậy thì kính xin Vệ Hâm quan tâm nhiều về bộ phim này chút."

"Tổng giám đốc Du quá khách khí rồi." Vệ Hâm cũng không dám nói linh tinh "bỏ của chạy lấy người" nữa.

Dư Tư Nhạc nghe hai người nói tới nói lui, im lặng đứng trong khuỷu tay Du Lăng Thần.

Vệ Hâm lại nhìn cô nói: "Tổng giám đốc Du, Lý Hi Vi vừa đi, việc chọn người làm nữ chính vẫn chưa chuẩn bị.... .."

Ánh mắt ông ta gắt gao nhìn chăm chăm Dư Tư Nhạc, ý không cần nói cũng biết.

Mày kiếm của Du Lăng Thần hơi nhăn lại, cố ý hơi dùng sức ôm bả vai Dư Tư Nhạc: "Đạo diễn Vệ, còn hai tháng nữa Tiểu Nhạc phải đi học, nữ diễn viên chính có nhiều phần phải diễn, sẽ làm chậm trễ việc học tập."

Có lẽ Vệ Hâm hiểu rõ chuyện đó.

Nhà họ Du lại không thiếu tiền, đường đường là một thiên kim tiểu thư có cần thiết phải lộ diện ra ngoài không? Làm mình mình có thu nhập rất tốt, nhưng mà so sánh với người giàu nhất là Du Lăng Thần này thì giống như muối bỏ biển rồi.

Vệ Hâm chưa từ bỏ ý định: "Du tiểu thư, cô có hứng thú với việc đóng phim không? xem ra không thể làm nữ chính, nhưng mà....còn có một hai nữ phụ khác thích hợp với cô. Vai được phân là em gái của nam chính, tuổi cũng vừa đúng mười bảy mười tám, quả thực là nhân vật được tạo ra cho người."

Đây là xem như đục khoét nền tảng sao?

Đây là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc cảm thấy cô như hàng hóa tranh giành trên tay.

Quay phim truyền hình.... .., quả thật cô hơi động tâm một chút. Nghe đạo diễn giới thiệu, vai nữ phụ kia đoán chừng cũng quan trọng.

Nhất là khi nghĩ đến mình có thể xuất hiện trên màn hình ti vi, Dư Tư Nhạc thấy tâm ngửa ngửa.

Vệ Hâm rất biết thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, nhìn thấy đôi mắt long lanh của Dư Tư Nhạc đang do dự, lập tức thêm chút tăng bốc. Cuối cùng, đã tăng bốc đến mức 'nếu không cần người này, mà sinh ra là một tiếc nuối lớn'.

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn anh trai, cái khác cô không sợ, cô chỉ sợ làm mất mặt tập đoàn Du thị, hoặc là sợ anh hai không đồng ý.

Trước kia cô chỉ là một cô nhi không nơi nương tựa, làm chuyện gì cũng sẽ không sợ đổ kỵ. Nhưng mà hiện tại không chỉ có anh hai đứng sau lưng, lại còn có tập đoàn Du thì, làm một chuyện gì cũng cần phải suy nghĩ một chút xem có thể tạo thành rắc rối không cần thiết cho anh hai không.

Tâm tư của Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần làm sao đoán không được? Ngoại trừ việc nghiên cứu cô việc, hầu như tất cả thời gian còn lại Du Lăng Thần đều dành cho đứa em gái này. Chẳng những mỗi ngày nghe Vệ sẽ báo cáo hành tung của cô, còn lên lút để ý cô thích cái gì ăn cái gì.

Trước kia Du Lăng Thần chưa từng sinh ra loại cảm giác này, tất cả đều bởi vì sự tồn tại của Dư Tư Nhạc, dần dần lặng lẽ thay đổi.

"Chính em làm chủ, thích cái gì thì làm cái đó, anh hai sẽ không nhúng tay."

Dư Tư Nhạc có một loại xúc động muốn hét to. Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh hai một chút.

Cái ôm ấm áp này, đối với Dư Tư Nhạc là thay cho sự cảm ơn vô cùng trong sáng.

Mà trong mắt Du Lăng Thần, lại mang theo một ý nghĩa khác.

Anh chợt nhớ đến một câu nói, chỉ có hai cách đối xử với người. Thật rõ ràng, Dư Tư Nhạc là loại người "ăn mềm không ăn cứng."

Sau này, anh phải áp dụng phương pháp "êm dịu" để đối xử với Dư Tư Nhạc.

Lại kiên quyết trưởng thành, sớm muộn gì cũng bị anh đánh bại.

"Đạo diễn Vệ, xin chỉ bảo nhiều hơn." Dư Tư Nhạc tươi cười trả lời Vệ Hâm.

Vệ Hâm cũng rất vui vẻ: "Chỉ bảo thì không nói tới, Du tiểu thư vốn là một nhân tài."

... ..

Từ studio trở lại biệt thự, khóe miệng Dư Tư Nhạc luôn mỉm cười không khép lại được.

Du Lăng Thần thấy cô vui vẻ, trong lòng cũng không khỏi chế được vui vẻ theo.

Anh em ở chung rất hòa hợp, thậm chí một chút quấy rầy nhau cũng không có, cứ như vậy mà tự nhiên đến với nhau.

Về chuyện Triệu Tần Lâm quản lý công ty Tinh Thần, Du Lăng Thần chưa bắt được nhược điểm của ông ta, nên sẽ không dễ dàng gỡ bỏ vị trí của ông ta. Tốt xấu gì Triệu Tần Lâm cũng là con trai duy nhất của nhà họ Triệu, Du Lăng Thần làm việc không thể quá khó khăn, dù sao quan hệ của hai nhà cũng thân thích, nếu âm ỉ, truyền ra ngoài cho người khác cười nhạo là chuyện nhỏ, quan trọng là sợ nhất giới truyền thông viết tin loạn.

Người khôn khéo có lúc cũng mắc sai lầm, huống chi Triệu Tần Lâm và hai chữ "khôn khéo" này không có quan hệ với nhau.

Ba ngày sau, tổ làm phim lại tìm một minh tinh tương đương nhân vật của nữ chính. Mặc dù tiếng tăm của cô ta kém hơn Lý Hi Vi, nhưng khả năng diễn xuất lại vượt xa Lý Hi Vi.

Sau khi nhận được phần công việc ở tổ làm phim, thời gian của Dư Tư Nhạc dần trở nên chật kín hơn.

Thậm chí còn bận rộn không rút ra được thời gian hơn diễn tiết mục ngắn lúc đi học nữa.

Về vai em gái của nam chính, phần diễn xuất của cô xuất hiện hơn mười tập. Sắp xếp như vậy vừa đúng Dư Tư Nhạc có thể có được ngày nghỉ, tham gia hoàn toàn phần diễn xuất của mình. Nhưng mà cũng có một tác hại, là phải.....cả ngày bọn họ phải ở trong tổ làm phim.

Càng không rút ra được thời gian để về biệt thự nấu cơm cho anh hai.

Lúc đầu, Du Lăng Thần cố gắng duy trì quyết định của Tiểu Nhạc. Nhưng mà chàng vạng ngày thứ ba sau khi trở về, không cảm thấy ngon miệng khi ăn tối, sắc mặt Du Lăng Thần ngày càng đen. Thậm chí còn nhiều lần gọi điện thoại thúc giục đạo diễn Vệ nhanh chóng thả người.

Có lẽ đạo diễn Vệ chịu áp lực rất lớn.

Sau khi tan làm, Du Lăng Thần thường lái xe đến chỗ đoàn làm phim đón Tiểu Nhạc về nhà.

Có một lần nhìn thấy Dư Tư Nhạc ăn cơm đựng trong cặp lồng ở đoàn làm phim. Cặp lồng đựng cơm chỉ có vài miếng ít đến thảm thương, còn không có rau quả có giá trị dinh dưỡng nào.

Chân mày của anh không thể nhăn lại, cũng không biết đã nói gì với đạo diễn Vệ.

Từ đó về sau, thức ăn của đoàn làm phim có sự thay đổi lớn. Mỗi bữa cơm, giá trị dinh dưỡng của mỗi bữa cơm được nâng cao, không chừng là đồ ăn do chuyên gia dinh dưỡng nào đó làm ra.

Chương 60

Bên ngoài studio, một chiếc xe thể thao màu đen dừng lại.

Chiếc xe này là bản sản xuất số lượng có hạn. Tất cả hình dạng phong cách đều do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế, màu sơn đỏ thẫm xinh đẹp dưới ánh mặt trời.

Mỗi người đi ngang qua đều nhìn vài lần.

Có rất nhiều người bàn tán, đây là của thiếu gia nhà giàu nào đến studio theo đuổi con gái.

A, chiếc xe thể thao này rất gây sự chú ý.

Dư Tư Nhạc vừa đến studio, đã nhìn thấy rất nhiều người đi dạo đứng vây quanh chiếc xe thể thao. Lúc nhìn thấy chiếc xe kia, cõi lòng cô như bị ai đó hung hăng xé ra, người nọ cố ý lái xe đến đây khoe khoang à? E sợ người ta không biết anh ta rất có tiền sao?

Dư Tư Nhạc không có tâm tình đến gần chỗ náo nhiệt, cô quay đầu đi đường vòng.

Kính cửa xe thể thao đột nhiên hạ xuống, hé ra gương mặt đáng ăn đòn, nhìn về phía Dư Tư Nhạc hét to: "Dư Tư Nhạc, nhìn hướng này nè."

Sau khi nghe thấy giọng nói này, phản ứng đầu tiên của Dư Tư Nhạc là....Bước nhanh cước bộ, nhanh chóng rời đi.

Có lẽ nhìn ra Dư Tư Nhạc đang có ý bỏ chạy.

Dung Húc chợt mở cửa xe, bước ra đuổi theo. Lúc xuống xe, vẫn không quên lấy một bó hoa hồng đã chuẩn bị sẵn từ trong xe ra.

Lại là 99 đóa hồng.

Tiếng huyền não xung quanh bùng nổ trong nháy mắt.

Vị thái tử gia Dung Húc này, có chút danh tiếng ở thành phố C này. Nhân viên làm việc trong studio, ai mà chưa từng quen biết với người trong làng giải trí? Dung Húc là cháu nội của Dung Diệu Huy, một người cũng rất nổi tiếng, dù sao tương lai thì cậu là người nổi nghiệp của tập đoàn Dung thị.

"... Là Dung thiếu đó, anh ta đến đây theo đuổi Du tiểu thư sao?"

"Xe thể thao số lượng có hạn kết hợp với hoa tươi, thật sự là số tiền không nhỏ!"

"Người ngoài đều nói 'Dung thị và Du thị không đội trời chung', Dung thiếu theo đuổi Du tiểu thư, là muốn tạo ra một chuyện xưa thê lương của 2 gia tộc thù địch ư?"

Rốt cuộc là ai quá phận?

Ánh mắt Dư Tư Nhạc từ từ chuyển qua người cậu ta.

Cô ở studio ngây ngốc hơn mười ngày, vẫn luôn đi đường an toàn. Cô sợ có người nói, cô là vì quan hệ với anh hai, mới có thể vào được đoàn làm phim. Cô muốn vứt bỏ mác "thiên kim Du thị", làm từ cấp thấp nhất.

Dung Húc vừa xuất hiện, không thể nghĩ ngờ là tuyên bố với những người khác, đây là người thường khác với kẻ có tiền.

Tất cả đau khổ của Dư Tư Nhạc đều bị hủy trong chốc lát.

"Tặng cho em." Dung Húc hiểu trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì, cầm lấy bó hoa nhét vào ngực Dư Tư Nhạc, "Lúc ở trường học, ông nội bảo anh bớt phóng túng, đừng tặng hoa nữa làm cho người ta chê cười. Nhưng mà bây giờ đã nghỉ học, thầy giáo không xen vào chuyện hai chúng ta nữa."

Dư Tư Nhạc lui về phía sau trốn tránh thân mật với Dung Húc.

Hoa hồng này, chỉ có người ngu ngốc mới có thể nhận.

Có lẽ hoa hồng này vừa mới hái, dường như còn mang theo hương thơm tươi mát, thông qua việc xử lý đóng gói tỉ mỉ, bên trong bó hoa hồng này tuyệt

đôi là "lãng mạn", không thiếu một bộ phận nào.

Nhưng mà hoa hồng này nói rõ ý nghĩ rất....

Dư Tư Nhạc sẽ không dễ dàng nhận lấy bất kỳ hoa hồng của người nào.

Dung Húc bị cô cự tuyệt, hung hăng tổn thương, ánh mắt cậu ta hơi tức giận nhìn chằm chằm vào Dư Tư Nhạc "Rốt cuộc em muốn cự tuyệt tôi bao nhiêu lần, mới bằng lòng đồng ý? Dung Húc tôi chưa từng theo đuổi người nào! Dư Tư Nhạc, em cứ bình thường là được rồi, em lại tiếp tục như vậy nữa, ai cũng không còn mặt mũi."

Dư Tư Nhạc lùn hơn cậu ta một chút, không thể không khẽ ngẩng đầu lên nhìn cậu ta: "Cậu còn không hiểu sao? Dung Húc, tôi không thích cậu. Cho dù tôi đối với cậu có một chút hảo cảm, chỉ cần là người không có lòng dạ sắt đá, bị cậu theo đuổi đến cùng quán quýt không buông như vậy, cũng nên đồng ý rồi phải không? Chính là, không có cảm giác....nhất định là không có cảm giác."

Câu nói cuối cùng kia, dường như mang theo một tia thờ dãi.

Dư Tư Nhạc nhìn cậu ta vài lần, vượt qua người cậu ta, đi vào trong studio.

Dung Húc nhìn thấy người trước mặt bỏ đi, trong giây lát hoàn hồn lại, nhìn về phía bóng lưng Dư Tư Nhạc, quát to: "Dư Tư Nhạc, đừng tưởng rằng em nói như vậy, tôi sẽ không buông tha theo đuổi em. Dung Húc tôi muốn lấy món đồ vào tay, chưa từng có chuyện chạy thoát lần nào."

Đồ?

Dư Tư Nhạc khẽ lên tiếng, chỉ tiếc.....Cô là người.

Người là động vật có cảm giác, còn đồ vật là vật chết.

Tiến độ quay phim truyền hình bị Lý Hi Vi làm náo loạn như vậy, cách thời gian chiếu phim, có thể nói là vô cùng cấp bách. Mỗi ngày mỗi đêm đoàn làm phim đều đuổi theo tiến độ, ngay cả Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ.

Thợ trang điểm đang trang điểm cho Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc nhìn mọi người đang bận rộn trong studio, có một loại cảm giác phong phú. Lần diễn tiếp theo đã đến lượt cô.

Lần đầu tiên đến đoàn làm phim, Dư Tư Nhạc biểu diễn phần của mình, lần đầu tiên được thông qua.

Lúc đầu còn có người nói cô đi cửa sau, lại dựa vào địa vị của Du Lăng Thần ở Du thị, tổ kịch mới có ý chuẩn bị nhân vật cho cô.

Chính là theo số lần quay phim tăng lên, mọi người đều từ từ thay đổi, Dư Tư Nhạc biểu hiện thực lực của mình ra ngoài, so với thực lực của các ngôi sao khác cũng không tệ đến nỗi nào.

Dung Húc quyết tâm quần lấy Dư Tư Nhạc, cậu ta thật vất vả mới nghe được tin Dư Tư Nhạc đến tổ kịch quay phim, ngay cả quần áo thời trang mới và xuất sắc nhất của Thụy Sĩ cậu ta cũng không đi mua, vội vàng chạy tới triển khai hành động theo đuổi tình yêu của mình. Cậu ta đi theo sau Dư Tư Nhạc, Dư Tư Nhạc đi đến chỗ nào, cậu ta cũng đến chỗ đó.

Có đôi lúc bộ dạng rất ân cần, càng tích cực hơn so với trợ lý, vừa bung trà, vừa đưa nước,

"Dư Tư Nhạc đến lượt cô ra sân rồi, nhất định phải biểu hiện thật tốt." Vệ Hâm sớm nhìn ra ánh mắt buồn bực của cô, cố ý cầm kịch bản đi đến, thúc giục Dư Tư Nhạc nhanh chóng lên.

Lần này, cuối cùng Dư Tư Nhạc cũng tạm thời thoát khỏi Dung Húc bám như kẹo dẻo rồi.

Trong mắt Thái Tử gia của bọn họ, quay phim truyền hình cũng giống như trò chơi trẻ con. Nếu ngay từ đầu Dư Tư Nhạc đồng ý nói lời yêu sớm một chút, không chừng cậu ta sẽ suy nghĩ, tìm một số tiền lớn cho cô làm một bộ phim truyền hình.

Thật không biết diễn một vai diễn phụ nhỏ, có gì đáng giá mà cô lại vui vẻ.

Vệ sĩ phía sau Dư Tư Nhạc lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, đem chuyện Dung đại thiếu gia đến đoàn làm phim báo cáo lại cho Boss.

Du Lăng Thần từng dặn dò vệ sĩ, một khi Dung Húc tìm Dư Tư Nhạc thì phải báo cáo trước.

Dung Húc vất chân ngồi trên ghế, bộ dạng rất là cơ phát phờ. Cậu ta không có loại khí chất lạnh lùng được rèn luyện lâu dài như Du Lăng Thần, cho dù nhìn từ hướng nào, đều có cảm giác là một thiếu niên rất trẻ trung.

Cậu ta cũng giống như những người khác, đều nhìn vào Dư Tư Nhạc dưới màn ảnh.

Cậu ta gãi gãi đầu.... Chợt có cảm giác Dư Tư Nhạc trên màn ảnh thay đổi thành một người khác.

Càng trở nên vẻ vang khắp nơi rồi, càng làm cho người ta mê muội thêm.

... ..

Du Lăng Thần đến studio với tốc độ rất nhanh.

Không đến một giờ, đã nhanh chóng xuất hiện ở studio, còn hoa mỹ gọi đó là đi "thăm dò công việc của đoàn làm phim".

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu, Du Lăng Thần cố ý đến đây thăm em gái.

Những ngày gần đây, số lần anh đến studio, còn ít sao?

Du Lăng Thần đối với mức độ quen thuộc của đoàn làm phim ngày càng tăng.

Chiếc xe chạy trên con đường quen thuộc chính là đến trường quay, Du Lăng Thần vừa liếc mắt đã nhìn thấy cậu thiếu niên ngồi dưới rạp.

Dung Húc nhuộm tóc màu đỏ, tai phải còn bấm lỗ tai, một bông tai màu xanh thẫm được đặt phía trên. Dưới ánh mặt trời chợt hiện lên ánh sáng chói lọi.

"Không tệ....Không tệ, bước vào phần diễn tiếp theo." Đạo diễn và các nhân viên khác đều giữ nghiêm chức vụ, bất chấp dưới ánh nắng mặt trời, làm việc thật sự rất nghiêm túc.

Dư Tư Nhạc vào vai diễn rất nhanh, mỗi lần sau khi đạo diễn Vệ hô bắt đầu, ngay lập tức hòa nhập vào cảm xúc của nhân vật.

Du Lăng Thần nhìn cô quay phim, có một loại cảm giác hải lòng và tự hào lan tràn trong lòng.

Anh bước từng bước về phía ô lều, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Dung Húc, quay đầu hỏi thăm nhân viên trong studio: "Từ khi nào khi studio cho phép người rảnh rỗi vào được?"

Lời của anh là có chỗ ám chỉ.

Dung Húc lập tức hiểu được ý tứ trong lời anh, tức giận nhúu chặt chân mày, lại kiềm chế không phát tác.

"Tổng giám đốc Du....Chúng tôi....Chúng tôi không có ngăn cản...." Nhân viên nói chuyện khó nhọc.

Trên thực tế, Dung Húc ở đó, bọn họ nào dám ra tay ngăn cản chứ? Hơn nữa lúc Dung Húc xông vào studio, xông vào đi loạn, còn thô bạo hơn con bò, ai mà có la gan dám ngăn cản cậu ta chứ?

"Lần sau không được lặp lại nữa." Du Lăng Thần lạnh lùng nhúu mày nói, ngồi vào cái ghế bên cạnh Dung Húc.

Mỗi lần Du Lăng Thần đến studio, nhân viên làm việc đều chuẩn bị tinh thần để ứng phó, luôn nom nớp lo sợ làm việc, e sợ sẽ chọc giận vị boss siêu cấp này.

"Dung thiếu gia, cậu sẽ không quên tình hình giữa nhà họ Dung và Du thị thế nào chứ? Cậu chạy đến nơi làm việc của Du thị, không thể nào nói nổi, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Du thị sẽ không chịu trách nhiệm."

Lời này mang theo ý cảnh cáo, khóe mắt Du Lăng Thần lạnh lẽo, cực kỳ uy hiếp.

Dung Húc không chỉ một lần bị Du Lăng Thần làm mất mặt, hận ý đối với anh ngày càng tăng thêm, cái nắm tay đặt bên cạnh ngày càng xiết chặt, cắn răng nói: "Du Lăng Thần, anh đừng cố ý dùng những lời nói đó làm tôi sợ, Dung Húc tôi từ khi nào thì sợ anh."

Phải không?

"Tôi nhớ đến một câu nói....'nghe con mới sinh không sợ cạp'. 'Du Lăng Thần biểu hiện rất hào hứng, nhưng khi cổ tỉnh tỏ ra hào hứng như vậy, dường như lại mang theo chút kinh thường.

Tất cả nhân viên làm việc lật vật xung quanh đều sợ tới mức tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Lời nói của Du Lăng Thần, mỗi một câu sau so với câu trước càng sắc bén hơn, ngăn người khác nói không nên lời.

"Mẹ này." Dung Húc nghiêng đầu mắng một câu.

Lần trước lúc nói chuyện qua điện thoại, Dung Húc đã lĩnh giáo lời nói độc ác của Du Lăng Thần, nhưng mà lúc này không có nghĩa là cậu ta có thể tỉnh táo. Cậu ta chợt vận động tay, vung nắm đấm về phía gương mặt Du Lăng Thần, muốn đánh nhau với Du Lăng Thần.

Nắm tay còn chưa rơi xuống, chợt từ xa truyền đến một câu nói.

"Dung Húc, cậu là đang mắng mẹ tôi?" Dư Tư Nhạc nói chuyện giọng nói không thay đổi, nhưng lại có một cỗ lực lượng vô hình, dùng thế lực khổng lồ chế áp tay Dung Húc, trong chớp mắt cỗ khí lực hút ra khỏi người cậu ta.

Dung Húc từ từ buông tay ra, trong lòng thầm quỳnh lên, quát to: "Tôi đâu có chửi, mắng mẹ em chứ? Tôi đang mắng Du Lăng Thần.... .."

Cậu ta còn chưa nói xong, Dur Tur Nhạc đã cắt đứt lời nói của cậu ta: "Chẳng lẽ tôi không phải họ Du?"

Những lời này trong chớp mắt làm thức tỉnh lý trí Dung Húc, cậu ta ủ rũ cúi đầu giải thích: "Tôi không có ý kia."

"Tôi ghét nhất người nào lôi cha mẹ tôi ra mắng.... .." Dur Tur Nhạc không để ý đến cậu ta, lạnh lùng đi qua người cậu ta, ngồi vào bên cạnh Du Lăng Thần: "Cha mẹ cho cậu một cuộc sống, đáng để tôn trọng và quý trọng, cũng không phải là từ để cậu dùng để mắng chửi người khác."

Ánh mặt trời rất chói mắt, từng ánh mặt trời xuống qua tầng mây, chiếu xuống khắp nơi.

Vừa rồi Dur Tur Nhạc vừa diễn xong hai màn, trên trán đã chảy mồ hôi. Trong mắt của cô không có ý tứ giận, nhưng lời nói lại mang một loại khí thế không thể phản bác lại.

Về điểm này, trái lại ngày càng giống Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần rút một cái khăn ướt đưa cho cô.

Dur Tur Nhạc đã thành thói quen khi được anh trai chăm sóc cẩn thận, cầm lấy khăn ướt lau chùi mồ hôi, ánh mắt chống lại ánh mắt của Du Lăng Thần, trở nên ngây thơ trong suốt, hoàn toàn khác với thái độ khi đối mặt với Dung Húc: "Anh hai, sao anh lại đến đây? Buổi sáng không cần làm việc sao?"

Ngày thường, sau khi Du Lăng Thần xử lý công việc buổi chiều xong mới đến studio đón cô.

Làm sao hôm nay vừa sáng sớm đã đến rồi?

Du Lăng Thần tự nhiên xem nhẹ Dung Húc còn bên cạnh, bàn tay vỗ nhẹ vào đầu vai Dur Tur Nhạc: "Hôm nay rảnh rồi, vì vậy đến đây gặp em. Có mệt không? Có muốn anh gọi Vệ Hâm cho mọi người nghỉ ngơi một chút không?"

"Không mệt." Dur Tur Nhạc cười lắc đầu.

Mà nguyên nhân thật sự là sau khi Du Lăng Thần nghe A Bưu báo lại, anh lập tức chạy đến studio xem sắc lang Dung Húc này.

Hai người nói chuyện với nhau, xem Dung Húc như không khí, cậu ta tức giận đến xanh mét mặt mày.

"Khát nước không? Có muốn uống gì không?" Du Lăng Thần nhìn thấy miệng Dur Tur Nhạc khô, cố ý mở miệng hỏi.

Dur Tur Nhạc gật đầu không do dự, nói muốn uống nước chanh.

Thời tiết nóng cần uống nhiều nước, bổ sung thêm nước. Trước đó hai ngày bản tin thời sự còn phát sóng tin tức, có học sinh đi dạo phố thì bị cảm nắng ngất xỉu, Dur Tur Nhạc cũng không muốn mình là một thành viên trong đó.

Dung Húc lập tức cảm thấy.... ..có cơ hội bày tỏ tâm ý rồi.

Từ từ đứng lên, nói với Dur Tur Nhạc: "Tôi đi mua cho em."

Cậu ta nhanh chóng chạy ra xa, không để cho Du Lăng Thần có cơ hội.

Ở một chỗ cách hai người khoảng một cây số, có một máy bán nước tự động. Dung Húc ném vài đồng tiền xu vào, mua một chai nước chanh đem về.

"Cho em." Dung Húc thở hồng hộc, đem chai nước chanh đến trước mặt Dur Tur Nhạc.

Dur Tur Nhạc không từ chối, cô nhận lấy, mở nắp chai ra uống một ngụm, sau đó nói một tiếng "cảm ơn."

Đây là đồ Dung Húc cho Dur Tur Nhạc, lần đầu tiên cô không có từ chối.

Trái tim của cậu ta đều lâng lâng.

Trong đáy mắt Du Lăng Thần lóe lên một tia tinh quang rồi biến mất, nhanh đến nỗi làm cho người khác không nắm bắt kịp.

"Buổi sáng em ra ngoài vội vàng, cần ăn một chút gì đó để lấp đầy bụng không? Nghe nói bên cạnh studio có cửa hàng bán điểm tâm, làm cũng không tệ." Du Lăng Thần nói tên cửa hàng kia, hỏi thăm Dur Tur Nhạc có muốn ăn điểm tâm không, hơn nữa nói tự mình mua về giúp cô.

Dur Tur Nhạc im lặng thật lâu, mới nói ra mình muốn ăn bánh bao hấp.

Dung Húc vừa nghe xong, lập tức giành đi trước Du Lăng Thần, đứng lên nói: "Dur Tur Nhạc, em chờ một chút, cho tôi mười phút, tôi lập tức quay lại."

Dung Húc lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng chạy ra khỏi studio.

Du Lăng Thần nhìn bóng lưng cậu ta rời đi, khước miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

"Anh hai, anh đùa giỡn cậu ta như vậy, . Có phải quá không thân thiết không?"

Trước lúc Dung Húc chạy đến chỗ mua nước chanh, Dư Tư Nhạc cũng không thấy qua chỗ nào. Nhưng mà, khi anh hai nói muốn mua điểm tâm cho cô thì lúc này Dư Tư Nhạc mới phát hiện ra vấn đề.

Điểm tâm đều cho chính tay cô chuẩn bị, là dựa theo khẩu vị của cô và anh hai, làm ra hai phần. Sẽ không nhiều, cũng sẽ không

ít vì sáng nay cô vừa mới ăn phần ăn của mình, vừa ra cửa, làm sao có thể có cảm giác đói được?

Vì vậy, mua nước và mua điểm tâm, tất cả đều là thủ đoạn mà Du Lăng Thần cố ý nghĩ ra để muốn ác chinh Dung Húc.

"Chẳng lẽ không muốn cậu ta hết hy vọng?" Ánh mắt Du Lăng Thần nhìn về phía Dư Tư Nhạc, một câu nói đã bịt miệng Dư Tư Nhạc.

Quả thật làm cho Dung Húc bị áp chế vài lần, nói không chừng như thế cậu ta mới biết khó mà lui, buông tha việc theo đuổi cô.

Cô thật sự không muốn dây dưa nhiều với Dung Húc.

Bởi vì Dung Húc theo đuổi, biểu hiện vượt quá phạm vi bình thường. Quan hệ giữa Dung thị và Du thị rất ác liệt, tiếp tục quan hệ như vậy....Dung Húc lại không hề sợ hãi mà theo đuổi cô. Hoặc là vượt qua quá sâu, hoặc chính là có mục đích riêng.

Thực giác của Dư Tư Nhạc cho là về sau.

Dung Húc đầu đầy mồ hôi chạy về, trong tay cậu ta là một túi bánh bao hấp, chút hơi nóng tỏa ra bên ngoài.

Mùi hương xông vào mũi, hết sức hấp dẫn người khác.

Sợ hãi bị Dung Húc nhìn thấu âm mưu, Dư Tư Nhạc cố gắng ăn hai miếng. Sau đó đem bánh bao hấp còn lại chia cho những người khác trong đoàn làm phim.

Dung Húc đối với việc này không có tức giận, chỉ hơi nghi ngờ nhứ mảy.

Sau đó, Du Lăng Thần viện các loại lý do, cố ý an bài Dung Húc đi mua cái này cái kia.

Một giờ tối, dường như Dung Húc chưa được nghỉ ngơi một phút giây nào. Khí trời mùa hè vốn rất nóng, tuy nhiên ngày thường Dung Húc luôn chú trọng việc rèn luyện, nhưng mà bộ dạng chạy ngược chạy xuôi thế này, nên chịu không nổi, phía sau lưng mồ hôi đã ướt nhẹp, tóc ngắn dính chặt vào hai bên má.

Cả người tê liệt ngồi trên ghế, không ngừng thở hổn hển.

Trên bàn bày rất nhiều đồ, phần lớn tất cả đều là đồ ăn và thức uống.

Có nhiều thứ sau khi mua về, Dư Tư Nhạc thậm chí không động vào.

"Tiểu Nhạc, còn muốn uống cô ca không?" Du Lăng Thần vừa nói một câu.

Trong lòng Dung Húc run lên, trầm nghĩ, lại nữa rồi.

Người ngu ngốc cũng sẽ nhìn ra vấn đề trong đó.

Du Lăng Thần xem cậu ta như con khi mà đùa giỡn, hơn nữa còn trêu chọc miễn phí.

Cậu ta tức giận nắm chặt nắm tay, đánh mạnh một cái trên bàn. Tất cả những món đồ trên bàn đều bị văng khắp nơi.

Đoàn làm phim thường xuyên thay đổi cảnh nên những cái bàn này vì mang theo cho tiện, đều được lựa chọn từ những vật liệu nhẹ, cũng không rắn chắc.

Dung Húc đập một quyền xuống, vang lên tiếng động lớn, một góc bàn rơi xuống đất, đã bị hư rồi.

Về mặt Du Lăng Thần vẫn tỉnh táo như nước, anh kéo Dư Tư Nhạc lùi ra sau một bước, sợ bị đồ trên bàn văng trúng.

"Làm hư của công, coi theo giá mà bồi thường." Du Lăng Thần mặt không đổi nói.

Hai mắt Dung Húc đỏ rực, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Du Lăng Thần: "Các người có ý gì? Cố ý đùa giỡn với tôi? Có phải rất vui không? Không phải chỉ là một cái bàn thôi sao? Chẳng lẽ nhà họ Dung chúng tôi không thường nổi?"

Du Lăng Thần day day tâm mi, không trả lời.

Trong lòng Dư Tư Nhạc cảm thấy hơi áy náy.

"Dư Tư Nhạc, tôi biết rõ em không thích tôi, nhưng mà....Từ khi nào thì tôi lừa các người?" Dung Húc thở hổn hển, trên trán tràn ngập kích động.

Dư Tư Nhạc không phản bác được, im lặng một lúc lâu, giật giật khóe môi: "Dung Húc, cậu buông tay đi, tôi không thể thích cậu."

"Vì sao?" Dung Húc truy hỏi kỹ càng, cũng không sợ bị vạch mặt.

Cứ hết lần này đến lần khác bị từ chối thì ai cũng sẽ cảm thấy tức giận, chứ nói chi Dung Húc đường đường là con nhà giàu, dùng gia thế của cậu ta, muốn có loại phụ nữ nào mà không được?

Du Lăng Thần sờ đầu Dư Tư Nhạc, dùng cách trấn an này, trong lòng không muốn nói, người nhà họ Dung, thật sự càng ngày càng khó đối phó.

Dung Hiệu Huy có chủ ý, Du Lăng Thần đều một rõ hai ràng.

Không khí trầm mặc rất áp lực.

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của cậu ta: "Cậu thật sự muốn biết?"

Dung Húc không do dự gạt đầu.

"Bởi vì tôi có người trong lòng." Dư Tư Nhạc dùng ánh mắt nhìn về phía đám mây nơi chân trời, trong đôi mắt hiện lên sự xấu hổ của cô bé thắm mền một người anh: "Tôi thích người đàn ông ôn nhu, Dung Húc, trong lòng tôi đã có người khác rồi, không có chỗ cho cậu."

Dung Húc đứng ngây ngốc nơi đó, nắm tay bên người anh từ từ nắm chặt. Người nhà họ Dung tốt xấu gì cũng có mặt mũi ở thành phố C, lúc nào cậu ta cũng để ý những người quan hệ thân mật với Dư Tư Nhạc. Ngoại trừ trường học, biệt thự, Dư Tư Nhạc rất ít đến chỗ khác, càng không có tiếp xúc quá nhiều với những người khác.

Cậu ta theo phản xạ cho rằng Dư Tư Nhạc đang lừa gạt cậu, trong mắt tràn đầy không tin.

Mà Du Lăng Thần đứng bên cạnh Dư Tư Nhạc, ánh mắt chột lạnh như băng.

người đàn ông ôn nhu....

Năm chữ này, cùng người nào đó quen thuộc nhất, trong lòng Du Lăng Thần rất rõ ràng.

"Là ai?" Du Lăng Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói hai chữ này, cô cũng cảm phần quát to.

Du Lăng Thần cũng cúi đầu nhìn Dư Tư Nhạc.

"Anh ấy là Trịnh Thiệu Hoa."

Bên này động tĩnh cũng không lớn, trong cái ô lớn chỉ có ba người bọn họ. Mặc dù Dư Tư Nhạc nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để bọn họ nghe rõ.

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh như băng thật đáng sợ...Dường như trong chớp mắt hóa thành tòa núi băng ngàn năm, lộ ra ý lạnh.

Hai mắt Dung Húc đỏ rực, tiếng nắm tay vang lên răng rắc, trong miệng lặp đi lặp lại ba chữ "Trịnh Thiệu Hoa".

Nhà họ Trịnh là bác sĩ nổi tiếng thế giới, làm sao Dung Húc chưa từng nghe nói qua?

Thế hệ này nhà họ Trịnh đang đứng trong thời kỳ thay đổi vị trí, ngày càng có rất nhiều người nhắc đến Trịnh Thiệu Hoa.

"Em yêu anh ta?" Dung Húc hỏi lại.

Dư Tư Nhạc không do dự gạt đầu.

Trong lòng nói thầm, chỉ có thể xin lỗi anh Trịnh lần nữa. Lần trước cô cũng mượn danh nghĩa của anh Trịnh làm lá chắn, mới làm cho quan hệ với anh hai tốt hơn. Lần này lại phải dựa vào danh nghĩa của anh ta, mới bỏ được tên Dung Húc quần người như kẹo dẻo này.

"Dư Tư Nhạc, tôi sẽ không quên như vậy." Dung Húc hung hăng nói lời này, cậu ta đang nổi nóng, một cước đạp cái bàn rơi xuống đất, cất bước đi ra ngoài.

Trên đường đi, hề là có người xem náo nhiệt, Dung Húc sẽ trừng mắt lại.

Trong lòng Dung Húc tràn đầy lửa giận, có một ngọn lửa muốn bùng cháy.

Dư Tư Nhạc thở dài một hơi.

Hy vọng Dung Húc có thể vì vậy mà thu tay lại.

Ánh mắt Du Lăng Thần hoảng hốt bất định, ần ần một tia trầm tĩnh.

Lúc trước anh đã cảnh cáo Trịnh Thiểu Hoa một lần, không được phép quá thân mật với Tiểu Nhạc. Nhưng mà, Tiểu Nhạc.....Anh lại chưa từng coi trọng.

Bây giờ nghe Tiểu Nhạc nói những lời này, đột nhiên anh mới ý thức được, anh không chỉ đề phòng Dung Húc, càng phải đề phòng Trịnh Thiểu Hoa.

Bởi vì so với Dung Húc, Trịnh Thiểu Hoa có sức quyến rũ nhiều hơn. Chẳng những có được ý nghĩa thông thường của câu "Giàu có đẹp trai", hơn nữa còn đạt được về mặt tinh thần câu "Giàu có đẹp trai" nữa, chỉ số thông minh cao hơn người, giàu có có tài, cử chỉ lại rất nhã nhặn.

Bất kể là phương diện nào, đều là đối tượng đáng giá để các cô gái muốn kết hôn.

Trong lúc này, Triệu Tần Lâm không chỉ đến studio dò xét một lần. Mỗi lần đến đây, ông ta đều thể hiện ra bên ngoài là một người "dẫn đầu sáng suốt", đoàn làm phim có triển vọng thế nào, đối mặt với đoàn làm phim đang quay, thường xuyên phun ra vài câu nói hùng hồn.

Có không ít nhân viên đều nhìn ông ta không vừa mắt.

Ở trong mắt Dư Tư Nhạc, ông ta có ý diễn trò cho Du Lăng Thần xem. Ông ta đối với vị thiên kim tiểu thư Dư Tư Nhạc này khá lịch sự, thường xuyên nghe ông ta gọi một cách thân mật là "em họ".

Dư Tư Nhạc không thích ở chung với Triệu Tần Lâm, vì vậy, cố gắng tránh tiếp xúc với ông ta.

Dư Tư Nhạc nhiều lần trông thấy ông ta và diễn viên nữ trong studio nói chuyện không rõ.... ..

Càng thêm chán ghét cái loại là thân thích này.

Sau khi quay phim liên tục nửa tháng, phần diễn xuất của Dư Tư Nhạc từ từ giảm bớt, thời gian rảnh rỗi cũng càng ngày càng nhiều.

Từ lần trước sau khi Dung Húc tức giận bỏ đi, cho tới bây giờ, cậu ta không đến đây tìm Dư Tư Nhạc nữa. Thậm chí cô còn nghĩ rằng, lần đã kích trước còn ảnh hưởng lớn đối với Dung Húc, vì vậy cậu ta thật sự hết hi vọng rồi sao?

Phim truyền hình sản xuất ra các video, Dư Tư Lạc lướt xem các trang web chính thức.

Cư dân mạng đang mong chờ tin nhắn của cô, Dư Tư Nhạc cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Điện thoại di động đặt trên bàn trà đột nhiên vang lên.

Trong phòng khách, ánh mắt Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần cùng lúc nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Trên màn hình di động ba chữ "Trịnh Thiểu Hoa" đặc biệt làm người khác chú ý.

Du Lăng Thần lật trang báo, đặt trên đùi mình, giọng nói nghiêm túc vang lên: "Còn không mau nghe?"

Dư Tư Nhạc phục hồi tinh thần, đưa tay cầm lấy điện thoại di động. Dư Tư Nhạc nhấn nút trò chuyện, có lẽ là bởi vì mượn danh nghĩa của Trịnh Thiểu Hoa, qua hai lần nói dối, nên trong lòng có vài phần thấp thòm.

"Này, anh Trịnh tìm em có việc gì sao?"

Vừa kiểm tra sức khỏe xong cách đây mấy ngày, theo lẽ thường, Trịnh Thiểu Hoa không phải rảnh rỗi không có việc gì gọi điện cho cô.

Giọng nói Trịnh Thiểu Hoa vẫn ôn nhu như trước, khi đang nói chuyện dường như mang theo cảm giác tấm mát trong gió xuân.

"Tiểu Nhạc, ngày mai có thời gian rảnh không? Chúng ta đến làng du lịch câu cá."

Dư Tư Nhạc do dự không trả lời.

Du Lăng Thần nhân tiện hỏi: "cậu ta nói cái gì?"

Đưa điện thoại di động ra xa một khoảng cách, Dư Tư Nhạc nhẹ giọng trả lời: "Hỏi em ngày mai có muốn đi câu cá không?"

Du Lăng Thần hơi gật đầu "Trước tiên đồng ý đi."

Vì vậy nghe lời anh hai nói, trả lời Trịnh Thiểu Hoa.

Trịnh Thiểu Hoa rất thích trò chuyện, học thức của anh ta rất dồi dào, cho dù là người nào, đều có thể dễ dàng bắt chuyện với người khác. Hơn nữa,

cùng nói chuyện với Trịnh Thiếu Hoa sẽ có một cảm giác rất thư thái.

Nói chuyện khoảng mười phút, giọng nói Trịnh Thiếu Hoa trở nên trầm thấp, hỏi: "Tiểu Nhạc, anh trai em có ở bên cạnh không?"

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn Du Lăng Thần: "Có, làm sao vậy?"

"Đưa điện thoại cho Du thiếu, anh có vài câu muốn hỏi anh ấy."

Biết rõ anh trai và Trịnh Thiếu Hoa là quan hệ bạn bè, Dư Tư Nhạc "ừ" một tiếng, nói với Du Lăng Thần là anh Trịnh muốn trò chuyện với anh, lập tức bỏ điện thoại đi động vào tay anh.

Dường như Du Lăng Thần đã sớm đoán được như thế, không ngạc nhiên chút nào, cầm lấy điện thoại áp vào má: "Muốn nói cái gì với tôi?"

Dư Tư Nhạc im lặng ngồi bên cạnh, nghe lén Du Lăng Thần nói chuyện.

Chỉ tiếc Du Lăng Thần trả lời rất đơn giản, ngoại trừ 'ừ, có thể'.....chữ, không có những từ khác. Vì vậy, rốt cuộc Dư Tư Nhạc đoán không ra hai người đang nói chuyện gì.

Cuộc nói chuyện giữa bọn họ, chưa đến một phút đồng hồ đã kết thúc.

Dư Tư Nhạc chỉ nghe được đôi câu vài lời, cũng không thể gộp lại thành một câu đầy đủ.

Cô như một đứa bé tò mò chống cằm tự hỏi.

"Trịnh Thiếu Hoa hỏi anh có muốn đi đâu cả cùng hai người không?" Du Lăng Thần dừng một lát, lại nói tiếp: "Anh đồng ý rồi."

Đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói trước mặt Trịnh Thiếu Hoa. Anh định chờ qua một thời gian nữa, giành chút thời gian gặp mặt Trịnh Thiếu Hoa, nhưng không ngờ đối phương lại tự tìm tới cửa.

Như vậy anh cũng giảm bớt một chút công sức.

Hơn nữa nghe Trịnh Thiếu Hoa nói, có vẻ như anh ta đã biết chút chuyện. Người thông minh như Trịnh Thiếu Hoa, sớm muộn cũng phát hiện manh mối trong đó, Du Lăng Thần chưa từng nghĩ anh có thể giấu diếm cả đời.

Thời gian trôi qua thật nhanh, tháng này rồi cứ tháng khác luân phiên nhau trôi nhanh, một ngày mới lại bắt đầu.

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua bức màn chiếu thẳng vào phòng, cho dù không cần đồng hồ báo thức, Dư Tư Nhạc cũng có thể tỉnh giấc đúng giờ. Nghênh đón nắng sớm ban mai, hít lấy không khí mới mẻ, Dư Tư Nhạc đuổi người, hoạt động xương ống quyển, từ từ đứng lên đi làm điểm tâm.

Hôm nay khí trời rất tốt, ánh mặt trời cũng không quá gay gắt, nên thích hợp để ra ngoài dạo chơi.

Lái xe Tiểu Vương đã chờ đợi bên ngoài biệt thự.

Trông thấy Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc đi ra khỏi biệt thự, cậu ta lập tức mở cửa xe cho hai người.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi ở ghế ngồi phía sau.

Quay kính cửa xe xuống, gió mát mẽ nhẹ nhàng thổi vào, họ bắt đầu xuất phát.

... ..

Mục đích cuộc hẹn của Trịnh Thiếu Hoa, là nằm ở ngoại ô làng du lịch Vũ Tĩnh. Làng du lịch này thuộc về chỗ của cán bộ cao cấp, chỉ tiếp hội viên. Phạm là người có thể đi vào chỗ này, tất cả đều là những người nổi tiếng lừng lẫy.

Vừa vào trong phạm vi làng du lịch, các loại cảnh đẹp khác nhau tràn ngập nơi đây.

Trời còn đang sáng sớm, gió nhẹ thổi vào mặt, trong lành và mát mẻ.

Trịnh Thiếu Hoa đã ở trong làng du lịch chờ bọn họ.

Nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, rất thành thạo chào hỏi: "Du thiếu, Tiểu Nhạc, rốt cuộc các người cũng đến."

Du Lăng Thần hơi nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa, ánh mắt khó có thể suy đoán.

Trịnh Thiếu Hoa cũng nhìn về phía anh, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhẹ, đây là nụ cười trước sau như một của anh ta, nhưng mà hết lần này đến lần khác làm cho người ta có một loại cảm giác dường như anh ta biết tất cả sự việc sai lầm của họ.

Ánh mắt trao đổi giữa hai bên, không quá hai giây lại không phục bình thường.

Trịnh Thiếu Hoa đi tới đón hai người, dừng lại trước mặt bọn họ: "Chuyện câu cá đã chuẩn bị xong, đợi lát nữa chúng ta đi thẳng đến bên hồ. Đi câu cá, có thể bắt được sẽ để nhà hàng của làng du lịch nấu nướng."

Hiển nhiên Trịnh Thiếu Hoa là khách quen ở đây, đối với những chuyện xung quanh đây đều rất quen thuộc.

Thình thoảng nghiêng đầu nói chuyện phiếm với Tiểu Nhạc.

Lúc trước Dư Tư Nhạc dành tất cả thời gian cho việc quay phim nên hoàn toàn không có cơ hội ra ngoài hít thở không khí mát mẻ trong lành, hôm nay vừa đến đây, cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Phân công mỗi người cầm lấy một cây cần câu, Dư Tư Nhạc ngồi giữa hai người đàn ông, đem mỗi câu móc vào lưỡi câu, dùng sức vung lên, trong chớp mắt dây câu tạo thành một đường cong, ném xuống nước, một lần sóng nhỏ bắn tung tóe.

Câu cá, chú ý nhất chính là yên lặng, có thể rèn luyện thành công tính kiên nhẫn của con người.

Nghĩ về nghề nghiệp của Trịnh Thiếu Hoa một chút, gặp phải những bệnh nhân khác nhau, tính "kiên nhẫn" này rất quan trọng đối với anh ta. Còn làm cho người ta có ấn tượng với anh, giống như một bức tranh thủy mặc tĩnh lặng, lúc nào cũng duy trì bộ dạng âm áp trước mặt mọi người.

Ít nhất Dư Tư Nhạc chưa từng nhìn thấy anh ta tức giận.

Du Lăng Thần lặng lẽ ngồi bên cạnh Dư Tư Nhạc, ánh mắt vẫn luôn để ý hành động giữa hai người.

Anh có thể xác định....Trịnh Thiếu Hoa không có ý kia đối với Tiểu Nhạc. Nhưng Tiểu Nhạc này, tạm thời Du Lăng Thần chưa đưa ra kết luận được.

Bởi vì Tiểu Nhạc luôn miệng nói thích Trịnh Thiếu Hoa, không chỉ một lần nói qua những lời đó là sự thật, khiến cho Du Lăng Thần không thể nhìn được mục tiêu tình yêu của cô. Nhưng nhìn cách thức Dư Tư Nhạc sống chung với Trịnh Thiếu Hoa, không giống như vẻ ngoài của người con trai mà cô thầm mến.

Vì vậy, Du Lăng Thần quyết định quan sát một chút.

"Anh Trịnh." Dư Tư Nhạc thấp giọng nói, tránh quấy nhiễu những con cá nhỏ trong hồ: "Trong lòng em vẫn có thắc mắc."

Cái thắc mắc này trong lòng cô đã biết lâu rồi, chỉ là chậm chạp không chịu mở miệng thôi.

Du Lăng Thần và Trịnh Thiếu Hoa cùng nhìn về phía cô.

Về mặt Du Lăng Thần ngày càng nặng nề, bởi về anh đang nghĩ đến....Chẳng lẽ Tiểu Nhạc thừa dịp lần này ra ngoài câu cá, lại thổ lộ với Trịnh Thiếu Hoa?

Mỗi lần nghĩ đến khả năng này, tim Du Lăng Thần như có một tảng đá lớn đè xuống. Ánh mắt như lưỡi dao, dường như có thể cửa từng dao vào mặt người đàn ông kia.

Trịnh Thiếu Hoa chú ý rất rõ vẻ mặt thay đổi của anh, chẳng những không có tức giận, mà ngược lại trong mắt còn có vẻ trêu tức.

Xem ra....giống như anh ta đã suy đoán.

"Thắc mắc gì?" Trịnh Thiếu Hoa lên tiếng hỏi.

Dư Tư Nhạc nhìn chằm chằm vào mặt hồ yên tĩnh không gợn sóng, mỗi giờ mỗi phút đều chú ý động tĩnh cá ngoi lên mặt nước để thở hay không, nhẹ nhàng nói: "Đúng đây...." Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Du Lăng Thần ngồi bên cạnh đột nhiên vung cần câu lên, lướt trên mặt nước, một đuôi con cá không ngừng lắc lư, bị dây câu kéo lên.

Bầu không khí nói chuyện trong chớp mắt bị phá hư.

Du Lăng Thần bình tĩnh thu dây câu, tháo lưỡi câu ra khỏi miệng con cá, ném nó vào trong thùng nước, động tác không lộn xộn, cảm thấy rất có trật tự.

Dư Tư Nhạc không có tâm tư hỏi nữa.

Nhưng mà Trịnh Thiếu Hoa làm sao có thể theo như ý cô được?

Hơi nhếch lên nụ cười, cố ý nhìn về phía Du Lăng Thần, tựa như muốn nói, phá hư là hành vi không có đạo đức.

Giữa hai người rõ ràng không trao đổi ngôn ngữ, nhưng lại hiểu rõ lời nói trong lòng của đối phương.

"Tiểu Nhạc, em nói tiếp đi." Trịnh Thiếu Hoa vừa đưa ra vấn đề này.

Sắc mặt Du Lăng Thần rất nặng nề.

Cùng những biểu hiện của Trịnh Thiếu Hoa cho thấy, đã nói rõ với Du Lăng Thần, quả thật anh ta biết một vài chuyện, hơn nữa còn rất rõ.

Trong lòng Du Lăng Thần cũng có suy nghĩ của mình.... Còn không muốn cho người khác xía vào.

Ánh mắt mang theo ý vị cảnh cáo.

Tốt xấu gì Trịnh Thiếu Hoa cũng quen biết Du Lăng Thần hơn mười năm, làm sao có thể không hiểu lời nói của bạn mình.

Anh ta đáp lại bằng ánh mắt an tâm, Trịnh Thiếu Hoa anh biết chuyện gì nên nhúng tay, chuyện gì không nên nhúng tay vào. Anh ta cũng không phải là thanh niên choai choai như Dung Húc, anh ta bước vào xã hội đã lâu, hiểu được làm thế nào để sống chung với người khác.

"Em muốn hỏi là.... .." Dư Tư Nhạc hoàn toàn không phát hiện ra hai người đàn ông này đang trao đổi bằng ánh mắt, ánh mắt nhìn về phía mặt hồ, không dời qua: "Anh Trịnh, anh là viện trưởng của bệnh viện Khang Ninh, có quyền thế trong xã hội, vì sao lại nguyện ý bác sĩ tư cho nhà họ Du?"

Đúng vậy....Từ lúc trọng sinh đến giờ, vấn đề này đã ăn sâu vào lòng Dư Tư Nhạc.

Cô rất buồn bực, dùng địa vị của Trịnh Thiếu Hoa, không thiếu tiền cũng không thiếu thế lực, tại sao lại bằng lòng làm một bác sĩ tư nhân?

Cô vừa hỏi, trong chớp mắt Du Lăng Thần và Trịnh Thiếu Hoa chết trân tại chỗ.

Hai người đàn ông này không nghĩ đến, họ tốn nhiều công sức như vậy, câu hỏi cứ quán lấy Dư Tư Nhạc lại là câu này!

Nụ cười chế nhạo trên mặt Trịnh Thiếu Hoa lập tức biến mất.

Về mặt Du Lăng Thần đang khấn trương, từ từ khôi phục lại bình thường.

"Vì sao anh không thể làm bác sĩ tư nhân?" Trịnh Thiếu Hoa hỏi ngược lại, thay đổi tư thế ngồi: "Làm việc cho nhà họ Du, được tiền lương cao, có thêm một chức vụ cũng không có gì là không tốt."

Chính là....Anh không thiếu cái gì, cảm giác không thể nào nói nổi.

"Tiểu Nhạc, không có ai lại ghét có nhiều tiền." Trịnh Thiếu Hoa cười bổ sung thêm một câu.

Hơn nữa, Du Lăng Thần nói tiền lương như thế nào, chỉ có hai người bọn họ mới biết rõ.

Dư Tư Nhạc im lặng, không tiếp tục hỏi nữa.

Du Lăng Thần bỗng nhiên đứng lên, hất cằm về phía Trịnh Thiếu Hoa dương dương tự đắc nói: "Không ngại qua bên kia nói chuyện chứ?"

Dư Tư Nhạc nghi ngờ nhìn hai người, bọn họ muốn nói riêng cái gì?

Nhìn ra vẻ tò mò trong ánh mắt Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần nhẹ nhàng vuốt ve trán cô: "Là chuyện trên công việc, đứa bé không cần phải xem vào."

Trời ơi! ai là đứa bé chứ?

Về tâm lý cô là người trưởng thành thật sự.

Được rồi....Thật ra không phải tuổi sinh lý, Dư Tư Nhạc cũng nhận thức được.

Trịnh Thiếu Hoa không do dự đi theo phía sau Du Lăng Thần, hai người đi đến một rừng cây bên cạnh, cách Dư Tư Nhạc một khoảng rất xa, xa đến nỗi không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện.

"Du thiếu, có lẽ tôi và anh không có chuyện công việc để bàn." Trịnh Thiếu Hoa móc một điều thuốc ra, đưa cho Du Lăng Thần, nhưng mình thì không đốt lên.

Huống hồ bình thường anh ta không hút thuốc, nhiều lắm chỉ uống rượu vang hơi có nồng độ nhẹ. Anh ta rất thích hương vị thuần khiết, rất đáng giá để người ta nhắm nháp lần nữa.

Du Lăng Thần cảm thấy trong lòng rất bực bội, lấy bật lửa ra, nhóm lửa lên, hung hăng hít một hơi.

"Vừa rồi cậu có ý gọi ra với Tiểu Nhạc, muốn nói với cô ấy cái gì?" Du Lăng Thần hỏi.

Trịnh Thiếu Hoa cười, lắc đầu: "Như vậy, Du thiếu, anh sợ Tiểu Nhạc sẽ nói cái gì?"

Bầu không khí lập tức bị đè nén.

Hai người ngăm ngăm lẫn nhau.

Cách một lúc lâu sau, Trịnh Thiệu Hoa phá vỡ phần yên tĩnh này, anh ta hỏi: "Hai ngày trước tên tiểu tử Dung Húc kia đến tìm tôi."

Du Lăng Thần nhú mày, không nói chuyện.

Trịnh Thiệu Hoa nói tiếp: "Dung Húc nổi giận đùng đùng chạy đến phòng làm việc của tôi làm ầm ĩ lên, nói tôi cướp bạn gái của cậu ta. Lúc ấy tôi rất nghi ngờ, chính mình từ khi nào thì có quan hệ với bạn gái của cậu ta?"

Về cuộc sống riêng tư của mình thế nào, không ai rõ ràng hơn so với Trịnh Thiệu Hoa. Mỗi ngày anh ta đến bệnh viện có bạn rợn cũng không hết chuyện, nào đâu có thời gian mà hẹn hò với bạn gái?

"Sau đó thế nào?" Một liều thuốc nhanh chóng cháy đến phần cuối, Du Lăng Thần nhìn thấy ánh mắt của Dư Tư Nhạc nhìn về phía bên này mấy lần, thúc giục Trịnh Thiệu Hoa đừng để lại dấu vết.

Khóe miệng Trịnh Thiệu Hoa nhếch lên nụ cười: "Sau đó tôi mới biết được..... cái gọi là bạn gái của Dung Húc chính là Tiểu Nhạc."

Du Lăng Thần lạnh lùng liếc anh ta một cái, ném liều thuốc trong tay.

Sau khi nghe thấy những lời này, bề ngoài Du Lăng Thần vẫn tỉnh táo, cũng không xuất hiện tâm tình nào khác. Bởi vì trong khoảnh khắc Dung Húc tức giận rồi đi, anh đã đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Tiểu Nhạc không phải là bạn gái của cậu ta." Du Lăng Thần lạnh lùng nói.

Đương nhiên Trịnh Thiệu Hoa không tin lời nói của Dung Húc: "Tôi biết, Tiểu Nhạc không có khả năng không có mắt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Cháu trai Dung Diệu Huy là hạng người gì, Trịnh Thiệu Hoa ít nhiều gì có chút hiểu rõ. Huống chi Dung Húc vừa náo loạn một lần ở trước mặt anh, từ hành vi cử chỉ của cậu ta, cũng có thể đoán ra tính cách cậu ta như thế nào.

Số lần anh và tiểu Nhạc tiếp xúc cũng không nhiều, nhưng Trịnh Thiệu Hoa cũng rất tin tưởng ánh mắt của cô.

Ánh mắt Trịnh Thiệu Hoa dần dần trở thành nhìn không thấu, anh lẳng lặng nhìn Du Lăng Thần, rất lâu sau mới mở miệng nói: "Du thiếu, có vài chuyện giấy không thể gói được lửa, ngôi sao cấp bậc ảnh đế cũng không thể lúc nào cũng không lộ ra sơ hở."

Du Lăng Thần chau chau mày, đương nhiên biết rõ sự thật này.

"Cho nên?" Du Lăng Thần khạc ra một vòng khói.

Trịnh Thiệu Hoa tựa như bắt đắc dĩ, lại kiên định lắc đầu một cái, trầm giọng nói: "Thích, là không giấu được."

Một câu nói ngắn gọn, làm rõ mục đích cuối cùng hôm nay bọn họ hẹn nhau ra ngoài.

Thích một người là một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, mùi vị đó làm cho người ta hăm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế được.

Mới đầu, Trịnh Thiệu Hoa cũng không có đoán được Du Lăng Thần có cảm giác khác thường đối với tiểu Nhạc, cho đến khi Dung Húc chạy đến phòng làm việc của anh ta, uy hiếp đe dọa anh ta. Trịnh Thiệu Hoa mới bừng tỉnh hiểu ra, nhớ tới lần nghỉ phép ở bờ biển, Du Lăng Thần cũng từng đã cảnh cáo mình lời tương tự. Lúc ấy anh ta chỉ cho là Du Lăng Thần vì ở góc độ anh cả, lo lắng chuyện yêu đương của em gái, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Trí nhớ ảm sâu bị lật ra, cảnh tượng hai lần dần dần trùng khít, Trịnh Thiệu Hoa cho ra một kết luận. Du Lăng Thần nào lo lắng vấn đề tiểu Nhạc yêu sớm, rõ ràng muốn ngăn chặn cô tiếp xúc thân mật với đàn ông khác, từ đó đạt tới hiệu quả gần quan được ban lộc.

Chỉ cần tiểu Nhạc ở bên anh hơn một ngày, Du Lăng Thần sẽ thêm một cơ hội bắt trái tim cô làm tù binh.

Nếu nói quan hệ anh em, những thứ này tất cả không phải Du Lăng Thần muốn. Anh chỉ là đánh trúng chiêu bài ‘quan hệ anh em’, thận trọng, len lén đem phần rung động này phát triển thành quan hệ yêu đương anh muốn.

Hai người ở chung một chỗ đã lâu, nhiều loại cảm giác pha chung một chỗ, ai dám bảo đảm sẽ không thay đổi?

Lúc trước anh còn tưởng rằng Du Lăng Thần lương tâm chưa mất, gia tăng cung chiều đối với em gái. Thật ra thì căn bản là lòng muông dạ thú.

"Cậu quả nhiên biết." Không có cảm giác quẫn bách sau khi bị vạch trần, bề ngoài của Du Lăng Thần vẫn vạn năm không thay đổi, đề tài chột chuyển hướng, hỏi: "Biết rõ tại sao tôi phải kết giao bạn bè với cậu không?"

"Bởi vì tôi không thích lắm lắm?" Trịnh Thiếu Hoa không xác định dò hỏi.

Du Lăng Thần lắc đầu một cái, "Không phải."

"Vậy là cái gì?" Đường như Trịnh Thiếu Hoa cũng nổi lên nghi ngờ.

Du Lăng Thần lạnh lùng nhìn anh ta, ngữ điệu lạnh lẽo nói: "Bởi vì cậu và tôi cùng một loại người, chẳng những máu lạnh giống nhau, ngay cả cách thức cũng giống nhau."

Cái gì? Trịnh Thiếu Hoa bỗng nhiên mờ to mắt, trong mắt lưu chuyển thần thái không thể tin.

"Trịnh Thiếu Hoa, cậu cảm thấy không phải che giấu? Mới vừa rồi cậu đã nói với tôi, tôi vẫn trả nguyên lại cho cậu."

Du Lăng Thần xử sự có sơ hở, chẳng lẽ Trịnh Thiếu Hoa chưa từng có? Chỉ cần không phải tâm địa sắt đá, người nào không từng có một người?

Chỉ là, Du Lăng Thần và Trịnh Thiếu Hoa đều lựa chọn chôn dấu trong lòng.

Loại người giống như bọn họ có thói quen trước khi làm việc sẽ cân nhắc tất cả lợi và hại, sau khi đảm bảo con mồi sẽ không chạy ra khỏi lòng bàn tay, mới bằng lòng đưa nanh vuốt ra, một kích tất trúng, không cho con mồi có cơ hội chạy trốn.

Về một điểm này, bọn họ thật rất giống nhau.

Trịnh Thiếu Hoa cam bái hạ phong (chịu thua) cười hai tiếng, quả không hổ là Boss lãnh đạo siêu cấp tài năng lớn nhất giới thương nghiệp, ánh mắt nhìn người biết vật quả thật vượt quá xa người bình thường, ngay cả lòng mình cũng bị lộ ra bày ở trước mặt anh.

"Có lẽ cậu không biết. ánh mắt cậu nhìn tiểu Nhạc khác với khi nhìn những người khác." Chỉ là ánh mắt này vẫn che giấu ở chỗ sâu nhất trong tròng mắt Du Lăng Thần, nếu không phải là quan sát cực kỳ cẩn thận, người bình thường không thể nào tìm được một tia sơ hở.

"Cậu cũng giống vậy." Du Lăng Thần trở lại một câu ngắn gọn.

Được rồi, Trịnh Thiếu Hoa thừa nhận bọn họ có quá nhiều điểm giống nhau.

Điểm giống nhau quá nhiều, đều đại biểu cho hai người vô cùng hiểu rõ đối phương là dạng người gì. Cho nên, mặc dù hai người quen biết hơn mười năm, nhưng phân trần sâu hay không sâu, nói cạn cũng không cạn. Gặp gỡ sau chuyện lớn, bọn họ cũng nguyện ý đưa tay ra trợ giúp, lại sẽ không nhúng tay quá nhiều vào cuộc sống riêng của đối phương.

"Tôi hi vọng cậu giữ bí mật." Du Lăng Thần gần từng chữ để khắc ra những lời này.

Làm sao Trịnh Thiếu Hoa không hiểu đạo lý bên trong, "Thật ra thì, lựa chọn tốt nhất của tiểu Nhạc. Cuối cùng vẫn là cậu."

Du Lăng Thần dường như hết sức vừa ý với những lời này, ý lạnh trên mặt dần dần cởi ra, cũng không phủ nhận những lời này là chính xác.

"Trò về câu cá đi, tiểu Nhạc lại nhìn sang bên này rồi." Nụ cười nguyên bản của Trịnh Thiếu Hoa lại trở về trên mặt.

Thời gian bọn họ nói chuyện với nhau đã khá lâu, tiếp tục kéo dài nữa sẽ khiến cho Dư Tư Nhạc hoài nghi.

Du Lăng Thần dẫn đầu đi ở phía trước, ngồi vào bên cạnh Dư Tư Nhạc, bàn tay rất tự nhiên khoác lên trên đầu vai cô.

Động tác này nhìn như là tư thế bảo vệ, trên thực tế, cũng có thể lý giải là. Một loại bá đạo độc chiếm, không muốn chia sẻ với những người khác.

.

Dư Tư Nhạc nghi hoặc nhìn hai người, cảm giác không khí giữa anh hai và anh Trịnh bỗng nhiên lại thay đổi.

Thật là quá khó đoán.

Trải qua ba giờ ngồi câu cá, đến cuối cùng nghiệm chứng thành quả câu cá, Dư Tư Nhạc hận không thể che mặt của mình, không muốn gặp ai.

CMN! Những con cá này có phải cũng trọng sắc khinh bạn hay không? Thích mỹ nam? Từng con luôn chủ động chui lên lưới câu của hai người đàn ông này.

Rõ ràng ba người bọn họ đều ngồi cùng chỗ câu cá, tại sao cá do cô câu đều ít nhất và nhỏ nhất. Anh hai câu được tổng cộng mười con, anh Trịnh tám

con, mà Dur Tư Nhạc. Một con!

Chiến tích bỏ rỗng cỡ nào! Nói ra đều rất không tốt.

Đứng ở bên cạnh thùng nước, Dur Tư Nhạc nhìn trong thùng nhỏ nhất có một con cá đang vui vẻ bơi lội, tự nhiên sinh ra bi phần (đau buồn phần nộ).

"Lần sau cố gắng hơn." Du Lăng Thần dọn dẹp cần câu và dụng cụ câu, đồng thời vẫn không quên an ủi em gái mình.

Còn lần sau? ! Hàm răng Dur Tư Nhạc cắn vang như tiếng đập đầu.

Trịnh Thiệu Hoa nói: "Tiểu Nhạc, hóa bi phần là thức ăn, đợi lát nữa ăn nhiều cá hơn. Cá có hàm lượng protein cao gấp hai heo, và lại thuộc loại protein chất lượng tốt, thân thể con người có tỉ lệ hấp thu cao. Hơn nữa còn giàu amin, riboflavin cân bằng khoáng chất."

Trịnh Thiệu Hoa thao thao bất tuyệt một tràng.

Dur Tư Nhạc không nhịn được cắt đứt anh, "Anh Trịnh đừng nói ahhh... Em biết rồi, tóm lại. Cá có giá trị dinh dưỡng rất cao chứ gì?"

Trịnh Thiệu Hoa cười gật đầu, "Đạo lý là như thế."

Du Lăng Thần vỗ nhẹ đầu vai của cô, nói: "Đừng lo lắng, nếu có người hỏi em câu được bao nhiêu con cá, anh hai và Trịnh thiếu gia đều sẽ nói. Tất cả đều là em câu được, sẽ không để cho em mất thể diện."

Đây không phải là vấn đề trọng điểm! Lời nói dối này, sẽ không khiến Dur Tư Nhạc sinh ra cảm giác thành tựu nào cả!

Trịnh Thiệu HoavàDu Lăng Thần không hẹn mà cùng cười một tiếng.

"Đúng, tất cả đều là tiểu Nhạc câu được." Trịnh Thiệu Hoa phụ họa nói.

Dur Tư Nhạc càng không có mặt mũi gặp ai.

Ăn năn hối hận xách theo thùng nước, hướng phòng ăn làng du lịch đi tới.

.

Tổng cộng 19 con cá, ba người bọn họ không có cách nào ăn một bữa hết sạch. Cho nên, phóng sinh 14 con, dọn dọn phòng ăn vừa chiên vừa nấu xử lý ba con, sau đó tiểu Nhạc và Trịnh Thiệu Hoa chia ra xách một con cá, dự định sau khi trở về sẽ hầm canh cá uống.

Tài nghệ của đầu bếp nhà hàng rất xuất sắc, đặc biệt là cá hầm cách thủy vừa mềm lại vừa thơm, không có chút mùi tanh, đừng nhắc tới thì ăn thật ngon.

Ba người Dur Tư Nhạc lấp đầy bụng xong, mỗi người đi một ngả, tự về nhà mình.

Dur Tư Nhạc trở về biệt thự, chuyện đầu tiên chính là đem cá đi hầm. Như thế đến lúc ăn cơm tối, cô và anh hai có thể uống được canh cá tươi ngon.

Một ngày này, trừ bỏ cảm giác bức bối về thành quả thu hoạch câu cá ra thìDur Tư Nhạcrất vui vẻ.

Cùng lúc đó, Dur Tư Nhạc cũng quan sát được anh hai cả ngày đều không tập trung. Đặc biệt là sau khi nói chuyện với anh Trịnh xong, Du Lăng Thần thay đổi rõ ràng truyền vào trong lòng cô.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Dur Tư Nhạc cho là gặp phải phiền toái trong công việc.

Nhìn bộ dáng Du Lăng Thần chân mày cau lại, cô cũng lo lắng.

Canh cá trong nồi đã hầm xong, Dur Tư Nhạc mượn cớ cho anh bát canh, cố ý mở miệng hỏi: "Anh hai, có phải có phiền phức gì rất khó giải quyết hay không?"

Đây là thứ duy nhất Dur Tư Nhạc có thể nghĩ tới.

Du Lăng Thần nhận lấy chén canh, đặt ở trên khay trà. Canh cá mới ra lò, nhiệt độ rất nóng, cần để nguội một chút mới có thể uống vào trong bụng, nếu không nhất định nóng bỏng lưỡi.

"Không có phiền toái nào, làm sao em hỏi như vậy?" Du Lăng Thần rất thông minh, gần như là khi Dur Tư Nhạc mở miệng thì trong nháy mắt đã đoán được cái gì.

"Tại sao anh nhíu mày sâu khổ?" Dur Tư Nhạc hỏigọn gàng dứt khoát.

Du Lăng Thần nhíu mày chặt hơn, giả bộ như bất đắc dĩ thở dài một hơi, cả người ngã xuống ghế sa lon, con mắt chăm chú tập trung vào Dur Tư Nhạc,

"Còn nhớ trước đó ở studio, em đã nói gì với Dung Húc chứ?"

Mượn danh nghĩa Trịnh Thiệu Hoa, đuổi cái kẹo mè xừng Dung Húc đi?

Dư Tư Nhạc gật đầu nói: "Nhớ".

Giọng điệu Du Lăng Thần bình thản không có gì lạ, chỗ sâu trong mắt lại lóng lánh một tia sáng loáng nhanh không bắt được, "Hôm nay anh giúp em hỏi Trịnh Thiệu Hoa, hỏi cậu ta thích nữ sinh gì, em có hứng thú hay không."

Dư Tư Nhạc nghe thấy, trong tích tắc bị sợ đến trắng bệch cả mặt, một hộp canh cá phun ra ngoài, bị sặc.

CMN! Tại sao anh hai hỏi vấn đề này chứ, không cần gấp gấp giúp cô chuyện chung thân chuyện lớn chứ! Khó trách sau đó sắc mặt anh Trịnh cũng có chút quái dị.

Dư Tư Nhạc suy nghĩ, đã bị một anh hai vô lương nói gạt.

Trong lòng tựa như mèo cào, lòng thấp thỏm, hận không thể cầm đầu đi đâm.

Trên lưng Dư Tư Nhạc đeo oan khuất có nhảy vào sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch, trong lòng rối rắm, sau này cô vẫn còn mặt mũi lui tới với anh Trịnh ư? ! Ngay cả đi bệnh viện kiểm tra thân thể, Dư Tư Nhạc cũng không có can đảm đi!

Du Lăng Thần rút ra một tờ khăn giấy từ trong hộp giấy đưa cho Dư Tư Nhạc, rất săn sóc nói: "Nhìn bộ dạng em gấp gấp kia, ăn canh gấp cái gì? Lại không ai giành với em."

Dư Tư Nhạc không nhìn thấy góc khuất, khoe miệng Du Lăng Thần nhắc lên một đường cong. Hình như bị bộ dạng sợ hãi lo lắng của Dư Tư Nhạc làm cho vui vẻ.

Dư Tư Nhạc có loại cảm giác muốn khóc.

Cô không phải là gấp gấp! Là bị dọa sợ!

Một đám rom rã găm thết ở trong lòng cô.

Dư Tư Nhạc lòng như lửa đốt kéo vạt áo Du Lăng Thần, "Anh hai, anh Trịnh trả lời như thế nào?"

Ánh mắt Du Lăng Thần lập tức âm trầm, động tác khẽ dừng lại, đuôi lông mày móc nghiêng nhìn cô.

Trong lòng nghĩ là tiểu Nhạc gấp gấp như vậy là muốn biết đáp án, thật chẳng lẽ có ý đối với Trịnh Thiệu Hoa?

Anh không chút hoang mang bưng bát canh lên uống một hớp.

Thơm ngon như vậy, hương vị độc nhất vô nhị, anh không được phép chia sẻ với những người khác.

"Trước khi anh nói ra đáp án, em trả lời anh một vấn đề trước." Du Lăng Thần cong chân ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay đang cầm bát canh, thần sắc lạnh lùng bình tĩnh, "Em thật sự thích Trịnh Thiệu Hoa?"

Dư Tư Nhạc do do dự dự hồi lâu.

Cô quả thật thích tính tình của Trịnh Thiệu Hoa, nhưng loại thích này. Cũng không phải giữa nam nữ.

"Em. . . ." Dư Tư Nhạc chậm rãi cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ nổi lên gương mặt, "Em. Nói là lừa gạt người, đó là vì thoát khỏi Dung Húc dây dưa, em mới cố ý nói như vậy."

Về mặt Du Lăng Thần dừng lại, nhưng trong đầu chợt nhảy ra cảnh tượng mấy tháng trước, dùng sức nắm bát canh, trầm giọng tiếp tục hỏi: "Lần đầu tiên nói 'thích Trịnh Thiệu Hoa' với anh, cũng là giả?"

Lời vừa nói ra, trầm mặc thật lâu.

Không khí giữa hai người nhanh chóng ngột ngạt, giống như miếng bông chặn ở cổ họng Dư Tư Nhạc, thậm chí cô nói không ra lời.

Lúc ấy cô một lòng muốn xoay chuyển cảm giác giữa hai anh em, cũng không phải cố tình lừa gạt anh hai.

Hơn nữa, lời nói láo cũng rất hữu hiệu hóa giải mâu thuẫn giữa bọn họ, không phải sao?

Nếu như cô không lấy Trịnh Thiệu Hoa ra làm bia đỡ đạn, có lẽ cảm giác giữa hai anh em họ, còn là không liên quan như nước với lửa.

Nhưng ngay từ đầu Dư Tư Nhạc đã suy tư sai lầm.

Du Lăng Thần thay đổi cái nhìn đối với cô, nào bởi vì Trịnh Thiếu Hoa đang kẹt ở giữa, mà bởi vì kể từ khi cô tự sát tình dậy, thói quen của cô đã xảy ra biến hoá lớn.

Dư Tư Nhạc cảm thấy hết sức có lỗi với anh hai, đau lòng không ngóc đầu lên được, buồn buồn đáp một tiếng.

Nghe Dư Tư Nhạc thừa nhận, trong nháy mắt trong lòng Du Lăng Thần hiện lên một tia lửa giận. Lửa giận hưng phấn thiêu đốt sau vài giây, lại chợt dập tắt.

Anh tức giận là, không ngờ Du Lăng Thần anh cũng có lúc bị người lừa gạt. Nhưng chờ đón chính là vui sướng, lại tràn đầy trời đất, trong một đêm che hết lửa giận ít ỏi. Bởi vì sau khi anh biết trong lòng Dư Tư Nhạc không có ai, chợt có cảm giác may mắn vì lãnh địa không bị ai chiếm lĩnh.

"Anh hai, em biết mình sai lầm rồi, em không nên lừa gạt anh." Dư Tư Nhạc biết sai liền thay đổi, vô cùng cố gắng, lập tức bày ra thái độ nhận lỗi.

Du Lăng Thần tức giận trong lòng, cũng xúc không ra được.

Thiếu nữ xinh đẹp nhưng gò má hơi cúi, Du Lăng Thần làm sao có thể thành tâm trách cứ cô? Nhưng không có nghĩa là anh sẽ buông tha cơ hội đòi hỏi bồi thường.

"Tiểu Nhạc, anh không phản đối em kết giao bạn trai." Du Lăng Thần tỉnh táo nói ra những lời này, Dư Tư Nhạc vừa định nghi ngờ đặt câu hỏi, anh lại lên tiếng, "Nhưng em kết giao bạn trai, phải thông qua cửa ải của anh hai. Ở trong xã hội con gái vốn có địa vị ở thế yếu, không được anh hai kiểm định cho em, anh không yên lòng."

Nếu như lời này bị Trịnh Thiếu Hoa nghe thấy, nhất định sẽ vỗ tay than thở trình độ phức tạp của BOSS lớn này. Lừa lấy một thiếu nữ ngây thơ thì thôi, còn cố tình lừa thiếu nữ cam tâm tình nguyện, cảm động làm thiếu nữ lệ nóng doanh tròng.

Kiểm định? Kẻ nào sẽ dễ dàng tha cho kẻ địch nhích lại gần người phụ nữ của mình?

Du Lăng Thần tuyệt đối là kiểm soát, danh chánh ngôn thuận đánh cờ hiệu, cố gắng trả đũa kẻ địch.

Dư Tư Nhạc đâu sẽ nghĩ sâu xa như vậy, chỉ cho là anh hai đơn thuần vì người nhà mà suy nghĩ, liền không ngừng gật đầu, "Anh hai, em hiểu. Tuổi em còn nhỏ, không cần phải gấp gáp nói chuyện yêu đương. Anh hai cũng còn chưa cưới được chị dâu, em làm sao có thể nhanh gả đi như vậy."

Dư Tư Nhạc theo như lời nói, tất cả đều là xuất phát từ nội tâm.

Du Lăng Thần lớn tuổi hơn so với cô, đến bây giờ, việc hôn nhân vẫn chưa xếp đặt, cô là em gái, làm sao có thể vượt mặt anh hai kết hôn trước?

"Thật sao? Vậy trước khi anh chưa kết hôn, tiểu Nhạc, thật không lập gia đình?" Trong tròng mắt Du Lăng Thần tính toán cái gì, dẫn dụ thiếu nữ làm cam kết.

"Em bảo đảm!" Dư Tư Nhạc liên tục gật đầu.

Du Lăng Thần giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng xoa sợi tóc rơi trên trán cô, "Như vậy thì lời nói đã định, tiểu Nhạc không được lật lọng."

Làm sao lại như vậy? Trong đôi mắt Dư Tư Nhạc phấp phất ánh sáng bất mãn, hình như oán trách anh hai không tin lời cô.

. Từ đầu đến cuối Dư Tư Nhạc hoàn toàn không có ý thức được, cô đã đem mình bán đi rồi.

Khóe miệng Du Lăng Thần khoi lên một tia cười khế, lại xoa cái trán của cô.

Nếu như mà anh vĩnh viễn không cưới, vậy thì em vĩnh viễn không thể gả đi, cam kết đã được lập, Du Lăng Thần không được phép để nó thay đổi. Nhưng nếu thật muốn gả. Du Lăng Thần nhìn chăm chú thiếu nữ ngồi bên cạnh, như vậy, chỉ có thể gả cho anh.

.

Trải qua chuyện này, Dư Tư Nhạc sợ lại sinh ra hiểu lầm gì đó, cố gắng tránh tiếp xúc với Trịnh Thiếu Hoa. Mỗi lần Trịnh Thiếu Hoa gọi điện thoại cho cô, gọi cô đi làm kiểm tra toàn bộ, cô đều sẽ giữ vững khoảng cách một mét trở lên với anh ta, không dám áp sát quá gần. Sau khi kiểm tra xong, lập tức mang theo vệ sỹ rời đi.

Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng tiểu Nhạc như thế, Trịnh Thiếu Hoa đều không nhịn được bật cười.

Không thể không nói, Du Lăng Thần không chỉ biết tính toán chuyện buôn bán, cũng tương tự biết tính toán cảm xúc.

Ít nhất từ biểu hiện tiểu Nhạc nhìn xem, rất rõ ràng, một thiếu nữ đã bị ăn sít sao.

.

Nghỉ hè đảo mắt đã qua hơn một tháng, nhanh đến mức làm người ta cả ngày cũng hoảng sợ.

Tối nay tổ diễn kịch lại có bố trí tụ hội, Dur Tur Nhạc không chút nghi ngờ nhận được lời mời.

Chỗ bọn họ đặt là một nhà hàng tương đối nổi tiếng, nghe nói giá tiền com, do Triệu Tàn Lâm trả, làm như vậy là để khao các nhân viên cực khổ trong công việc.

Tối hôm đó Dur Tur Nhạc đem chuyện này nói cho anh hai, còn nói tối nay sẽ về trễ một chút.

Gần đây Du Lăng Thần cũng bận rộn, xem từ lúc anh tan việc càng ngày càng trễ là có thể đoán được.

Đại khái lại đang nói chuyện gì trên phương diện hợp tác làm ăn?

Bên cạnh Dur Tur Nhạc có vệ sỹ đi theo, Du Lăng Thần không đến nỗi lo lắng vấn đề an toàn của cô, anh rất tin tưởng bốn người A Bru.

"Cố gắng về nhà sớm, đừng chơi quá muộn." Du Lăng Thần dặn dò vài lời, cuối cùng liên tục nói cho cô biết, chớ đến quá gần Triệu Tàn Lâm.

Bởi vì hành động tác phong của Triệu Tàn Lâm rất có vấn đề, Du Lăng Thần không muốn anh ta ảnh hưởng đến tâm lý phát triển khỏe mạnh của tiểu Nhạc.

Dur Tur Nhạc cũng không phải là đứa trẻ không có năng lực nhận biết, ngay từ lúc gặp mặt đầu tiên, đã xác định Triệu Tàn Lâm ẩn giấu bản chất xấu xa.

Sau khi liên tục bảo đảm sẽ giữ một khoảng cách với Triệu Tàn Lâm, Dur Tur Nhạc mới cúp điện thoại.

Gần tối, mặt trời vụt tắt những tia sáng chói mắt, ánh nắng chiều đốt đỏ cả bầu trời. Đường phố thị người đến người đi, các loại xe hơi lao vùn vụt.

Ở dưới dư âm ánh mặt trời, Dur Tur Nhạc mở cửa xe, đi ra ngoài.

Dặn tiểu Vương một lát nữa tới đón cô xong, Dur Tur Nhạc cất bước đi vào nhà hàng.

Tối nay, Triệu Tàn Lâm tổ chức. Người tới tham gia tụ hội không chỉ có nhóm trong tổ diễn kịch của họ, còn có người của hai tổ diễn kịch khác, đều là nhân viên dưới quyền công ty Tinh Thần.

Cửa phòng đóng, Dur Tur Nhạc vừa định đẩy cửa đi vào, chợt nghe thấy âm thanh quyến rũ.

"Quản lý Triệu, trước tiên nói rõ. vai nữ phụ lần sau nhất định phải do em diễn, nếu không em không thuận theo anh." Âm thanh làm người ta tê dại, mang theo nồng đậm thích thú.

Bất luận là người đàn ông nào nghe được, đoán chừng cũng sẽ không nhận được mà ôm chủ nhân của âm thanh.

Dur Tur Nhạc và vệ sỹ đằng sau đồng thời dừng lại động tác, đứng lẳng lặng ở tại cửa ra vào, không vội vã tiến vào.

"Anh có thể có biện pháp gì? Cái cảnh kia anh vốn đã tính toán sắp xếp em đảm đương, ai biết thiên kim Du thị chợt tới thò một chân vào." Triệu Tàn Lâm an ủi người đẹp trong ngực, ý muốn chối bỏ trách nhiệm, "Ngày đó anh Du đang ở trong studio theo dõi, anh làm sao có thể không đồng ý? Đó là em gái duy nhất của anh ta, anh và anh ta có quan hệ họ hàng, cũng không bì nổi cô em gái kia. Anh ta sẽ thiên vị ai, không cần đầu óc cũng có thể nghĩ ra được."

Các loại phỏng đoán hiện lên ở trong đầu Dur Tur Nhạc.

Sắc mặt A Bru cũng không quá tốt.

Triệu Tàn Lâm có ý là. Du thiếu lấy việc công làm việc tư, sắp xếp tiểu thư vào tổ diễn kịch?

Tất cả là chó má! Dur Tur Nhạc có thực lực như thế nào, tất cả bọn họ đều nhận thấy.

"Lần này sắp xếp nhân vật cho em cũng không kém đâu! Phần diễn so với cái sừng Dur Tur Nhạc kia còn nhiều hơn, em có cái gì không vừa lòng hay sao?" Tay Triệu Tàn Lâm không ngừng sờ loạn bóp loạn trên người cô gái.

Xuyên qua khe cửa nhỏ hẹp, Dur Tur Nhạc vừa vặn có thể nhìn thấy một màn này.

Người phụ nữ cười ha ha.

Mặt khác mọi người chung quanh tựa như không có nghe thấy ngồi ở tại chỗ, hình như đối với hành động của Triệu Tàn Lâm và người phụ nữ, thấy nhưng không thể trách.

Chẳng lẽ cuộc sống thâm kín của Triệu Tàn Lâm là như vậy?

Dur Tur Nhạc thấy hai người bọn họ không tiếp tục đàm luận về chuyện của mình nữa, làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy, đẩy cửa ra đi vào.

Bề ngoài của Triệu Tàn Lâm bỗng trở nên tương như hai người, rướn về phía Dur Tur Nhạc chào hỏi, "Em họ, tới đây ngồi."

Chỗ Triệu Tàn Lâm chỉ nằm ở bên cạnh anh ta.

Dư Tư Nhạc tuyệt không muốn đến gần anh ta, cố ý đi tới cái ghế đối diện phía anh ta ngồi xuống, "Tôi ngồi bên này."

Triệu Tàn Lâm nhìn ra cô cực tuyệt, không có miễn cưỡng nữa.

Rất nhiều diễn viên đều có ý nịnh bợ Triệu Tàn Lâm, thỉnh thoảng mời rượu anh ta, hoặc là bợ đỡ.

Trong đó có rất nhiều diễn viên đều có chút danh tiếng ở trên màn ảnh. Một phòng tuần nam nữ, người xem hoa cả mắt.

So với Dư Tư Nhạc là thiên kim Du thị, đám diễn viên này càng thích di chuyển quần lấy Triệu Tàn Lâm. Bởi vì Dư Tư Nhạc còn quá nhỏ tuổi, căn bản không có quyền nói chuyện ở Du thị, bản về quyền lợi thì vẫn còn kém hơn Triệu Tàn Lâm. Cho nên phàm là người có chút đầu óc, toàn bộ đều chen lấn đi về phía Triệu Tàn Lâm.

Chỉ cần lấy lòng quan hệ với cấp trên, còn sợ không có cơ hội lộ mặt ư? Nhìn mấy vị mỹ nữ bên anh ta mà xem, không người nào là nhanh chóng nhảy lên thăm dò?

Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết bên trong có mảnh khoe gì.

Dư Tư Nhạc khó chịu ngó ngàng nhìn một màn này, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía tình hình bên kia. Triệu Tàn Lâm sinh trưởng trong bụi hoa, chung quanh đều là phụ nữ đẹp khuôn, bàn tay không ngừng mon men lên trên người các cô gái, tiếp đó sờ sờ cái mông cô gái, tiếp nữa lại cố ý siết chặt eo thon của họ.

Mà cả đám phụ nữ kia từng người đều cam chịu động tác mập mờ này.

Dư Tư Nhạc hơi hơi nhíu đầu mày, kể từ lúc Triệu Tàn Lâm ngồi lên vị trí quản lý công ty Tinh Thần, nếp sống quy tắc ngầm đã từ từ được tạo thành. Chỉ nhìn thái độ của các cô gái là có thể đoán được đại khái.

Tiếp tục như vậy nữa, danh dự công ty Tinh Thần sớm muộn gì cũng sẽ bị anh ta phá hủy.

Tuy nhiên Triệu Tàn Lâm làm ra chút sản nghiệp. Dư Tư Nhạc quay tiết mục ngắn, đồng thời cũng cố ý quan sát qua tình hình của tổ diễn kịch, chỉ tiếc đến hiện tại, cô vẫn không có tìm được chút nhược điểm nào của anh ta.

Đoán chừng là bởi vì tổ diễn kịch kia có sự tồn tại của Dư Tư Nhạc, cho nên nếp sống quy tắc ngầm mờ nhạt hơn tổ diễn kịch khác. Thật không dám tưởng tượng tổ diễn kịch khác có môi trường thế nào.

Sâm banh thức uống đầy bàn.

Trong phòng có vài nam minh tinh, phàm là nam sĩ có lòng cầu tiến đều muốn coi Dư Tư Nhạc là một cơ hội. Một đôi mắt như lang như hổ nhìn chăm chăm vào cô. Có mấy nam minh tinh dám chen đến bên cô, giơ ly rượu mời cô.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim hưng hăng mừng chửi, cô không giống với Triệu Tàn Lâm cảm thú kia! Cô không có quy tắc ngầm mới tốt.

"Tôi không uống rượu." Đối mặt với rất nhiều nam sĩ nâng chén mời rượu, Dư Tư Nhạc mặt không đổi sắc trả lời.

Nhưng đám nam minh tinh này sẽ bỏ qua cho cô sao? Không biết.

Từ nhỏ Dư Tư Nhạc đã được nuông chiều, lớn lên xinh đẹp, da dẻ vô cùng mịn màng, khuôn mặt nhỏ bé không xoa son phấn, trắng hồng rạng rỡ.

Quả thật chính là Bạch Liên hoa trên núi, cùng một phong cách ăn mặc nữ minh tinh nhưng tạo thành đối lập rõ ràng.

Đối mặt với nam minh tinh dây dưa đuôi tới tận cửa cũng không buông, Dư Tư Nhạc nóng nảy, nhẫn nhịn cũng sắp hao hết, từ từ đứng lên, nói với bọn họ một tiếng 'muốn đi nhà cầu', mượn cơ hội bỏ chạy.

Trong lòng cực kỳ phiền não, muốn đi ra ngoài cho yên tĩnh.

Chuyển qua khúc quanh hành lang, Dư Tư Nhạc Tiến đi vào nhà vệ sinh.

Cô đột nhiên xuất hiện, hình như đã quấy rầy người trong nhà vệ sinh. Cô gái đứng trước bồn rửa tay bỗng nhiên ngẩng đầu, trong tay cô ta hình như đang cầm thứ gì đó, đang hút.

Sau khi nhìn thấy có người đi vào, bị sợ đến vội vàng hấp tấp đưa gì đó trong tay nhét vào ví da, kinh hoàng thất sắc nhìn Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc chú ý thấy trong tay cô ta nắm chặt cái túi nhỏ trong suốt, kích cỡ chỉ tương đương ngón tay.

Từ bồn rửa tay nhìn lại, trên mép dính một chút bột màu trắng. Ánh mắt dần dần chuyển qua mặt cô gái, miệng cô gái cũng có dính bột màu trắng, cô ta

vội vãi lấy mu bàn tay quệt khôe miệng.

Dư Tư Nhạc nhú nhú mày theo bản năng.

Cô gái kinh hoàng thất sắc đi ngang qua Dư Tư Nhạc, lúc đi ngang qua cô, còn kêu một tiếng ‘Du tiểu thư’.

Giọng cô ta rất nhỏ, rất kinh hoàng.

Nhưng Dư Tư Nhạc vẫn nghe thấy.

Người này nhất định biết mình, chẳng lẽ là nghệ sĩ của công ty Tinh Thần?

Dư Tư Nhạc chợt coi trọng chuyện này hơn, móc túi khăn giấy ra, vứt bỏ khăn giấy bên trong, lại đem bột màu trắng tán loạn trên bồn rửa tay bỏ vào trong túi.

Lúc Dư Tư Nhạc làm việc luôn cực kỳ cẩn thận.

Những bột màu trắng này cũng không nhiều, hơn nữa bởi vì mép bồn rửa tay có nhiều nước bắn tung tóe, hơn nữa chỗ bột đã bị hòa vào nước.

Trở lại phòng lần nữa, Dư Tư Nhạc nghiêng đầu tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng nhìn thấy cô gái mới vừa ở trong nhà vệ sinh đang ở một cái góc.

Bộ dáng cô gái xinh đẹp, tinh thần rất chán chường, mặc dù trang điểm đậm, cũng không che giấu được trông mất mỗi một của cô ta.

Dư Tư Nhạc gọi nam mình tinh bên cạnh hỏi tin tức về cô gái kia.

Nghe nói Cô ta cũng là một trong những minh tinh dựa vào Triệu Tàn Lâm.

Giống như vào giờ khắc này, có một vài manh mối dần dần xuất hiện trước mặt Dư Tư Nhạc, Dư Tư Nhạc làm rõ những suy nghĩ trong đầu.

Dư Tư Nhạc quyết định, sau khi trở về đem toàn bộ sự việc nói cho anh hai.

Cuộc tụ hội này kéo dài gần 10 giờ mới kết thúc.

Sau lại có người đề nghị đi KTV hát hò.

Dư Tư Nhạc không muốn lãng phí thời gian với bọn họ, cô ý mang danh nghĩa Du Lăng Thần ra nói cho bọn họ biết, anh hai kêu cô trước 11 giờ phải trở về.

Ai cũng rõ ràng. Dư Tư Nhạc còn là một thiếu nữ vị thành niên, chuyện như vậy cũng chẳng kỳ quái.

Rối rít tạm biệt xong, Dư Tư Nhạc mang theo vệ sỹ ngồi lên xe tiểu Vương lái.

Trong đầu đều là chuyện về bột màu trắng, thật hy vọng sự thật không như cô đoán. Nếu không, người như Triệu Tàn Lâm thật sự quá không bằng cảm thù! Kéo ra ngoài đánh cho nhừ đòn cũng không hà giận.

.

Dư Tư Nhạc trở về biệt thự, vào cửa đã nhìn thấy anh hai ngồi ở trên ghế sofa xem tài liệu.

Nghe âm thanh khóa cửa chuyển động, Du Lăng Thần ngẩng đầu lên nhìn cô, "Tối nay chơi thế nào?"

"Anh hai, em phát hiện một chút manh mối." Dư Tư Nhạc đóng cửa lại, lập tức mở miệng nói.

Ánh mắt Du Lăng Thần đột nhiên nghiêm túc, đặt tạm tài liệu trong tay xuống, ngoắc gọi Dư Tư Nhạc ngồi xuống cạnh anh.

"Manh mối gì?"

Dư Tư Nhạc mở túi của mình ra, từ bên trong lấy ra túi khăn giấy chứa bột màu trắng, "Buổi tối em đi nhà vệ sinh, trong lúc vô tình nhìn thấy một nữ minh tinh đang hút vật này."

Du Lăng Thần mở túi khăn giấy ra, bên trong có lượng bột màu trắng cực ít.

Sắc mặt Du Lăng Thần trở nên rất trầm trọng, âm thanh trầm thấp nói: "Ngày mai anh sẽ sai người mang đi hóa nghiệm."

Thật ra thì, mấy ngày gần đây, anh bận rộn cũng không phải vì chuyện hợp đồng làm ăn, mà là bận quan sát vấn đề của công ty Tinh Thần.

Vấn đề hoàn mỹ mấy cũng sẽ có chỗ sơ hở.

Du Lăng Thần nắm chắc có thể bắt được cái chuỗi của Triệu Tần Lâm.

Ít nhất từ đồ tiểu Nhạc mang về có thể chứng thực suy đoán của anh.

Dư Tư Nhạc hướng về phía anh gật đầu một cái, lại đem một màn nhìn thấy trong tụ hội tối nay nói cho Du Lăng Thần.

Cuối cùng, lòng đầy căm phẫn nói một câu: "Triệu Tần Lâm thật không phải đồ tốt."

"Anh ta không làm được chuyện lớn." Đây là Du Lăng Thần đánh giá anh ta.

Mới bắt đầu bên Triệu gia kia thôi phong Triệu Tần Lâm ở trên trời dưới đất, liên tục bảo đảm với Du Lăng Thần, bằng năng lực của Triệu Tần Lâm, tuyệt đối có thể quản lý tốt công ty Tinh Thần. Lúc đầu Du Lăng Thần cũng cho là vậy, con người có thể rèn luyện ra, cho nên, xem đời trước, miễn cưỡng cho Triệu Tần Lâm một cơ hội, đồng thời cũng khiến Triệu Tần Lâm nhận rõ thực lực của anh ta đang ở đâu trên một đường thẳng.

Chỉ cần Triệu Tần Lâm không đạt được tiêu chuẩn của anh, anh lập tức có lý do khai trừ Triệu Tần Lâm.

Nhưng là, vạn vạn không ngờ, người này không có tài năng thì thôi, lại mang công ty Tinh Thần đi theo hướng không chính đáng.

"Anh sẽ xử lý chuyện này." Du Lăng Thần cúi đầu nhìn túi khăn giấy trong tay.

Anh không dễ dàng tha thứ nữa.

Nếu không công ty Tinh Thần không bị mất danh tiếng, cũng sẽ bị Triệu Tần Lâm phá hủy.

Dư Tư Nhạc trở về phòng, tắm rửa sạch rồi đi nằm ngủ.

Sau mỗi ngày đến studio, trong lòng càng thêm chú ý phương diện này.

.....

Kết quả xét nghiệm sẽ có vào chiều ngày hôm sau.

Mặt Du Lăng Thần nặng nề ngồi ở trên ghế sa lon.

Anh không nói lời nào, Dư Tư Nhạc cũng không dám đánh vỡ trầm mặc.

Du Lăng Thần lấy ra một tờ xét nghiệm đưa cho cô.

Trên tờ xét nghiệm viết một trang các tên hóa học, đại đa số đều là tên Dư Tư Nhạc không biết.

"Kết quả hóa nghiệm là, những bột màu trắng được chứng thực là Heroin." Ngữ điệu của Du Lăng Thần rất lạnh lẽo, tròng mắt không có chút nhiệt độ.

Cái kết quả này, thật ra thì hai người bọn họ cũng đoán được. Thế nhưng khi chuyện thiên chân vạn xác đặt ở trước mắt bọn họ, trong lòng vẫn có cảm giác nặng nề không nói ra miệng được.

Dư Tư Nhạc ngây ngơ ở tổ diễn kịch, bình thường cô cũng không có nhìn thấy có người hút thứ này.

Du Lăng Thần móc ra một điếu thuốc đốt, đây là thói quen khi anh phiền lòng.

Khói thuốc từ từ lượn lờ, mông lung giữa tầm mắt.

Trên khay trà đặt một túi công văn, Du Lăng Thần chỉ chỉ, nói: "Vấn đề của tổ diễn kịch không chỉ có những thứ này, em nhìn xem đồ trên bàn."

Dư Tư Nhạc nghe theo lời anh, xé túi công văn ra, bên trong là một xấp hình.

Trong xấp hình, có rất nhiều nghệ sĩ ký hợp đồng, vẽ mập mờ cùng một ông chủ lớn ở quán rượu ăn cơm. Các ông chủ tùy ý hướng về phía mỗi mình tỉnh vừa kéo vừa ôm, có người còn thân mật hơn hôn gò má mình tỉnh.

Bữa tiệc xã giao, chuyện này thường gặp ở trong giới giải trí.

Có vài mình tỉnh thậm chí công khai ghi giá, bồi ăn một bữa cơm cho bao nhiêu tiền.

Dư Tư Nhạc đoán không ra xấp hình này đại biểu cái gì.

"Anh lại không biết nghệ sĩ trong công ty, tất cả đời nghề đi làm quan hệ xã hội rồi." Du Lăng Thần từ từ nhả ra một vòng khói, vẻ mặt nặng nề lập lòe, "Triệu Tần Lâm không thoát được liên quan với chuyện này, nói không chừng anh ta nhận được lợi ích của người khác."

Khó trách sản nghiệp công ty Tinh Thần nhất định bảo trì trạng thái vững vàng, Triệu Tần Lâm nhất định là mượn danh nghĩa công ty Tinh Thần, kiểm

thêm thu nhập bên ngoài. Coi như sản nghiệp công ty Tinh Thần thua lỗ, anh ta cũng có thể dùng khoản tiền kiếm được khác phân chia bù vào. Về phần sổ sách, đoán chừng cũng là tìm nhân sĩ chuyên nghiệp, thay anh ta làm sổ sách già.

Nếu giải thích như vậy, tất cả đều có thể thông suốt.

Dư Tư Nhạc lật một tấm hình, không cần nói, đoán chừng đều đủ để truyền thông đào móc một trận. Bất quá nữ minh tinh tiếp rượu bán rẻ tiếng cười bùng nổ, ai không có hứng thú?

"Anh hai, anh thấy chuyện này thế nào?" Dư Tư Nhạc không hiểu rõ lắm về giới thương nghiệp, cho nên cũng không thể giúp một tay.

Chỉ là nhìn thần thái của Du Lăng Thần cũng biết chuyện nghiêm trọng.

Lần này Triệu Tàn Lâm thọt cái sọt lớn rồi.

"Anh hoài nghi trong tổ diễn kịch có người buôn bán ma túy, hơn nữa phần lớn có dính líu tới Triệu Tàn Lâm, thậm chí. chuyện nữ minh tinh xã giao trong bữa tiệc, cũng là một phần trong kế hoạch của Triệu Tàn Lâm." Lần này nước càng ngày càng vẩn đục.

Nhìn ngoài mặt, hai chuyện bắn đại bác cũng không tới, nhưng phân tích suy turti mỉ, lại có thể tìm ra liên hệ giữa hai chuyện.

"Tin tức không thể lộ ra ngoài, nếu không sẽ có ảnh hưởng đối với hình tượng công ty Tinh Thần." Du Lăng Thần dập tắt tàn thuốc, ném vào trong cái gạt tàn thuốc, "Chuyện này khó giải quyết, ngày mai anh sẽ đi tìm nữ minh tinh đó nói chuyện."

Chính là nữ minh tinh hít thuốc phiện? Dư Tư Nhạc theo bản năng nghĩ đến.

Chuyện bữa tiệc xã giao này, có lẽ chỉ lộ ra tảng băng ngầm, chân tướng có lẽ giấu kín đáo hơn.

Dư Tư Nhạc thật có ý nghĩ bóp chết trái tim Triệu Tàn Lâm.

Gặp gỡ loại thân thích này, nhà họ Du thật là khổ tám đời.

"Anh hai, ngày mai em đi cùng anh."

"Ừ." Du Lăng Thần lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái.

Dư Tư Nhạc có mấy lời không biết có nên nói hay không, hơi do dự.

Du Lăng Thần nhìn ra cô có lời muốn nói, sờ sờ đầu của cô, "Muốn nói cái gì thì nói luôn, nơi này chỉ có hai anh em chúng ta."

Dư Tư Nhạc khẽ cắn môi, hé mở hàm răng, nói: "Anh hai, nếu như có lần sau, ngàn vạn lần đừng giao công ty cho loại người như Triệu Tàn Lâm quản lý."

Giao cho loại người mảnh vụn này, quả thực là tổn nhân bất lợi kỷ (tổn hại).

Du Lăng Thần trầm mặc gật đầu.

Dư Tư Nhạc nói tiếp: "Thân thích cũng không được."

Du Lăng Thần không nhịn được kéo ra một tia cười yếu ớt, "Tiểu Nhạc, có vài chuyện không đơn giản như bề ngoài. Có giao cho loại người như Triệu Tàn Lâm hay không, anh không thể bảo đảm. Thương trường như chiến trường, các quan hệ rất phức tạp. Thời gian quay ngược trở lại hai mươi năm trước, Du thị còn là công ty nhỏ không có một người căn cơ, mà Triệu gia cũng rất có địa vị ở thành phố C. Biết nhà họ Du phát gia trí phú (phát tài) thế nào sao?"

Dư Tư Nhạc chưa từng lý giải những việc này, thành thật lắc đầu. Chẳng lẽ trong này còn có huyền cơ?

"Bởi vì cha chúng ta cưới thiên kim tiểu thư nhà họ Triệu."

Du thị 20 năm trước chỉ là một công ty nhỏ không có danh tiếng gì. Du thị bởi vì cuộc hôn nhân này mà được, dần dần phát triển.

Năm đó Triệu Mỹ Phụng, cũng chính là mẹ Dư Tư Nhạc, vận dụng sức mạnh gia tộc, hướng Du thị rót vào số lượng tài chính lớn, mới đủ giúp công ty mới bắt đầu vận hành bình thường. Nếu như không có nhà họ Triệu lớn mạnh làm hậu thuẫn, Du thị hai mươi năm trước có thể bị bất kỳ một công ty nào đánh sụp.

"Bây giờ nhà họ Triệu xuống dốc, nhưng mạng lưới liên lạc vẫn còn tồn tại." Du Lăng Thần nghiêm túc giảng giải cho Dư Tư Nhạc những liên quan trong đó, "Nếu như người nhà họ Triệu cầu tới cửa, chúng ta cũng không giúp một tay, sẽ chịu miệng lưỡi người đời. Hơn nữa, lấy phong cách người phụ nữ quản lý nhà họ Triệu, không tới nửa tháng, cả giới thương nghiệp đều sẽ truyền ra tin tức ‘Du thị bội bạc’."

Người làm ăn buôn bán, coi trọng nhất là uy tín.

Huống chi Du thị còn có nhiều bạn hợp tác làm ăn, lời này truyền tới tai đối phương, khó tránh khỏi sẽ tạo thành ảnh hưởng không đáng có.

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu Du Lăng Thần đồng ý yêu cầu nhà họ Triệu.

Nhưng khiến Du Lăng Thần bất ngờ chính là, Triệu Tàn Lâm sẽ dùng chiêu này với anh. Người này không có lòng cầu tiến thì thôi, thế nhưng vận dụng đường dây không chính đáng kiếm tiền. Muốn công ty Tinh Thần làm đá đặt chân, cũng phải hỏi xem Du Lăng Thần anh có đồng ý hay không.

Đây là điều Du Lăng Thần không thể tha thứ.

Hoá ra là như vậy

Dư Tư Nhạc luôn buồn bực vì sao anh hai sẽ kiên nhẫn, dùng người như Triệu Tàn Lâm. Trên thực tế, do người bề trên tạo áp lực sao?

"Sau lần này, nhà họ Triệu không thể yêu cầu chúng ta làm những chuyện khác nữa." Trầm ngâm một lúc sau, Du Lăng Thần nói. Ánh mắt của anh trở nên càng sắc bén, hình như trong mắt có hung ác.

Du Lăng Thần nói chuyện, thường đều là nói là làm.

Dư Tư Nhạc nghi ngờ nháy mắt mấy cái, nghe không hiểu ý tứ trong lời nói.

Dường như Du Lăng Thần cũng không định giải thích.

Có lúc, lúc bắt đầu chuyện nào đó đã hỏng bét, nhưng đến cuối cùng, lại có kết quả không tưởng được.

Mượn cơ hội lần này, xử lý quan hệ ân oán với nhà họ Triệu, không thể tốt hơn.

Dư Tư Nhạc mới hiểu rõ Du thị.

Trong đầu nhảy ra một câu, gây dựng sự nghiệp khó khăn, giữ vững sự nghiệp càng khó hơn.

Anh hai ngồi ở vị trí cao nhất, chắc hẳn cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Dư Tư Nhạc càng ngày càng yêu thương người đàn ông ở trước mắt, nếu như đem Tập đoàn Du thị so sánh với một cây đại thụ, vậy thì Du Lăng Thần sẽ là người làm vườn phụ trách chăm sóc cây cối. Mỗi lần bón phân thì vừa phải suy nghĩ thành phần dinh dưỡng cho đại thụ có đủ hay không, lại cần quan sát mỗi một phiến lá có dấu hiệu vàng úa hay không.

Tóm lại, rất khó chăm sóc toàn bộ.

Nhưng người đàn ông này lại làm rất tốt.

"Anh hai, tối nay anh muốn ăn cái gì?" Dư Tư Nhạc không có biện pháp giúp anh làm những chuyện khác, chỉ có thể chăm sóc dạ dày của anh.

Du Lăng Thần nhìn ra một thiếu nữ đang thay đổi, có chút ngạc nhiên, không ngờ bởi vì chuyện Triệu Tàn Lâm, Dư Tư Nhạc thế nhưng đau lòng vì anh?

Có thể coi là thu hoạch ngoài dự đoán hay không?

"Em làm chủ." Du Lăng Thần cũng không kén ăn.

Dư Tư Nhạc suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Vậy thì giao cho em đi!"

Dư Tư Nhạc quyết định làm một bữa ăn tối thịnh soạn an ủi anh hai.

.

Về chuyện nữ minh tinh đó là ai, lại đang giữ trò gì trong tổ diễn kịch, Dư Tư Nhạc sẽ thăm dò rõ ràng từ sau đêm gặp mặt đó.

Buổi chiều hôm sau, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi xe đi đến tổ diễn kịch.

Tiến độ quay chụp phim truyền hình đã bắt kịp. Phần diễn của Dư Tư Nhạc dần được giảm bớt, trong khoảng thời gian gần đây, ba ngày cũng không thấy cô đóng phim.

Dư Tư Nhạc cũng vui vẻ vì được rảnh rỗi.

Tổ diễn kịch này quay một bộ phim võ hiệp cổ trang, studio khá xa, nhóm Dư Tư Nhạc ngồi một giờ xe mới tới.

Bọn họ vẫn áp dụng hình thức kiểm tra đột kích như cũ, trước khi đến, không có nói cho bất cứ ai.

Trong Studio có diễn viên đang tiến hành quay chụp.

Dư Tư Nhạc nhìn chung quanh mấy lần, phát hiện có mấy gương mặt quen, từng gặp trong cuộc họp mặt.

Ánh mắt của bọn họ âm trầm không có ánh sáng, thường mất hồn.

Dư Tư Nhạc mất tinh nhận ra nữ minh tinh gặp ở trong nhà vệ sinh từ trong đám người.

Giật nhẹ ống tay áo anh hai, nhìn về bên kia, "Anh hai, chính là cô gái đó."

Du Lăng Thần khẽ vuốt cằm, ý bảo anh biết rồi.

Hai người cố gắng đi ở chỗ khuất, không gây chú ý cho người bên cạnh, cách xa dò xét động tĩnh bên trong studio.

Bóng dáng Triệu Tàn Lâm đứng lúc trong tầm nhìn của bọn họ. Vì để tránh cho bị Triệu Tàn Lâm phát hiện, hai người tạm thời núp ở dưới bóng cây, từ xa nhìn tình hình bên trong studio.

"Tiểu Lý, tối nay có rảnh không? Ông chủ Lê có một bữa tiệc, muốn gọi thêm mấy người đi cho náo nhiệt." Thái độ của Triệu Tàn Lâm tâm đắc đi tới trước mặt cô gái kia, bàn tay không an phận ôm eo cô ta, thân mật cúi ở bên lỗ tai cô ta nói.

Hình như nữ minh tinh hơi khó chịu, cơ thể khẽ run, vâng vâng dạ dạ nói: "Quản lý Triệu, tối nay. Tối nay em còn có chuyện phải làm, có thể để hôm khác hay không?"

"Hôm khác?" Sắc mặt của Triệu Tàn Lâm lập tức thay đổi, "Bữa tiệc có thể thay đổi à? Đám lão tổng kia có thể đợi à? Em không muốn kiếm tiền rồi hả?"

Sắc mặt của Triệu Tàn Lâm hung tợn.

Cô gái kia bị sợ đến vội vàng lắc đầu, âm thanh đứt quãng, "Em không có ý đó."

"Vậy em có ý gì? Hay là nói, em không muốn thứ kia nữa." Triệu Tàn Lâm cố ý hạ thấp giọng nói.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần liếc mắt nhìn nhau, trong lòng biết rõ thứ Triệu Tàn Lâm ám chỉ là cái gì.

Xem ra Triệu Tàn Lâm thật đúng là can thiệp ở bên trong.

"Em Mẹ em nhập viện rồi, tối nay em muốn đi chăm sóc bà ấy, Quản lý Triệu, bằng không anh tìm người khác đi thay?" Trong giọng nữ minh tinh mang theo cầu khẩn.

Triệu Tàn Lâm lại làm như không thấy, đưa tay nắm cằm cô ta, "Là Lê tổng chỉ đích danh muốn em đi, đừng có lâm trận bỏ chạy cho tôi, nếu không sau này em đừng mơ lấy được thứ kia. Không có thứ kia, em biết sẽ là tự vị gì."

Lời của anh ta mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ.

Trông mặt nữ minh tinh lập tức uor ướt, giống như là lúc nào cũng có thể khóc lên, cắn răng không lên tiếng.

Triệu Tàn Lâm lại tiếp tục tăng thêm giọng điệu, cảnh cáo cô ta mấy câu sau đó rồi đi.

Nữ minh tinh sững sờ đứng tại chỗ, bộ dáng không biết nên làm sao, tâm tình càng thêm bi thương.

Uy hiếp? Ma túy?

Liên hệ hai thứ này với nhau, chân tướng sự việc mơ hồ lộ ra.

Du Lăng Thần đã từng mời thám tử tư theo dõi mấy nữ minh tinh trong tổ diễn kịch, phát hiện họ đều dính líu tới ma túy. Ma túy là thứ gì? Là thứ làm con người ta nghiện. Một khi dụng phải, lúc con nghiện phát tác, so với cầm dao cắt mình thì càng khó chịu hơn.

Nghe những lời Triệu Tàn Lâm vừa nói, dường như anh ta có nguồn cung cấp ma túy?

Lặng lặng nhìn vẻ mặt bi thương của cô gái kia đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời Dư Tư Nhạc không biết nên làm sao.

Du Lăng Thần lại bước ra, đi về phía cô gái kia, dừng ở trước mặt cô ta.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng theo sau.

"Chúng tôi nghe thấy đoạn đối thoại giữa cô và Triệu Tần Lâm rồi." Du Lăng Thần đi thẳng vào vấn đề, làm rõ mục đích đến.

Trông mặt cô gái né tránh, sợ tới mức thất kinh*.

*Thất kinh: hoảng hốt lo sợ

Phạm là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty Tinh Thần thì ai mà không biết Du Lăng Thần? Coi như chưa từng nhìn thấy người thật, cũng nên nhìn thấy anh qua các phương tiện truyền thông đưa tin.

"Tôi. . . ." Cô gái nắm chặt quả đấm, không biết nên giải thích thế nào, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt cô ta.

Du Lăng Thần nhìn xung quanh thêm vài lần, phát hiện có người đang nhìn bên này, nói: "Nếu như cô nghĩ thoát khỏi uy hiếp của Triệu Tần Lâm thì đi theo ta, chúng ta chuyển sang nơi khác nói chuyện."

Những lời này không thể nghi ngờ là tràn đầy mê hoặc.

Có ai sẽ cam nguyện đi bữa tiệc xã giao? Nói dễ nghe một chút là bữa tiệc, nói khó nghe. Triệu Tần Lâm gọi là bọn họ phải đi làm tiểu thư bồi bàn.

Du Lăng Thần dắt tay Dư Tư Nhạc đi ra bên ngoài studio.

Nữ minh tinh do dự mấy phút, mới bước đi tập tễnh theo phía sau bọn họ, nhất định bảo trì khoảng cách hơn 100m, không dám áp sát quá gần. Bên trong Studio người nằm vùng cho Triệu Tần Lâm quá nhiều, nếu như bị anh ta biết. Cô ta sắp phản bội anh ta, cô ta sợ sẽ xảy ra phiền phức.

Du Lăng Thần đi vào một quán cà phê gần đó.

Không bao lâu sau, nữ minh tinh cũng tiến vào.

Du Lăng Thần chọn chỗ ngồi rất khuất, tầm mắt người khác khó có thể nhìn thấy.

Nữ minh tinh khoanh tay ngồi xuống, sợ hãi rụt rè gọi: "Tổng giám đốc Du."

Phục vụ đưa hai tách cà phê tới, một ly nước trái cây.

Du Lăng Thần bưng tách cà phê lên uống một hớp, "Tôi tìm cô vì chuyện gì, cô hẳn là rõ ràng."

Nữ minh tinh cắn môi, không có phủ nhận.

Tên của cô ta là Đặng Tạ Liên, vào nghề hơn một năm rồi, tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh. Từ sau con đường phát triển giới văn nghệ, vẫn xuôi gió xuôi nước, một đường nhảy lên thăm đò.

Có điều Dư Tư Nhạc đặc biệt lưu tâm tin tức của cô ta ở trên mạng, phát hiện mặc dù người này có chút thực lực, nhưng nguyên nhân nhảy lên thăm đò vẫn không thiếu được người khác nâng đỡ.

Đặc biệt là sau khi tiến vào công ty Tinh Thần, con đường sự nghiệp của Đặng Tạ Liên thẳng tắp dâng cao, thường có thể thấy cô ta trên màn hình.

Rốt cuộc người nào có thể nâng cô ta lên thăm đò, trong lòng tất cả mọi người đều rõ.

"Đặng Tạ Liên, cô có giải thích gì về đoạn đối thoại xé chiêu hôm nay?" Tình cách của Du Lăng Thần lạnh lùng, ánh mắt có uy bức khiếp người.

Dưới uy bức này, có thể làm người ta sinh ra ảo giác bị nhìn thấu, Đặng Tạ Liên cứng ngắc cả người, sắc mặt tái nhợt.

Cánh môi tái nhợt khô nứt mở lại khép, lặp lại rất nhiều lần, cô ta siết chặt quả đấm, áp chế nội tâm không cam lòng, chậm rãi nói ra: "Tổng giám đốc Du, anh dám nói từ đầu đến cuối đều không biết sao? Triệu Tần Lâm là thân thích của anh, anh thực sự sẽ giúp tôi ư?"

Giúp người thân không để ý người lạ, từ trước đến giờ đều phải công nhận sự thật này.

Trong mắt Đặng Tạ Liên ẩn chứa nghi ngờ.

Dư Tư Nhạc ngồi ở bên cạnh Du Lăng Thần, cô lấy ống hút uống nước trái cây, khẽ ngước đầu, "Tôi cho là. Chúng tôi tới tìm cô cũng đã nói rõ thái độ rồi. Đặng Tạ Liên, cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ, không bao giờ có thể có cơ hội lần thứ hai tìm tới cửa nữa đâu."

Du Lăng Thần thích chọn trọng điểm để nói, âm điệu lạnh lùng, giọng nói đặc hữu truyền tới, "Chúng tôi điều tra được mẹ cô nhập viện rồi, nghe nói phải phẫu thuật cắt bỏ gan. Cô không chỉ cần cung ứng tiền thuốc thang bệnh viện mà còn phải tốn tiền mua ma túy, năng lực kinh tế của cô có thể gánh được?"

Những lời này hình như đâm chọt chỗ đau của Đặng Tạ Liên, tay cô ta siết chặt tách cà phê, ngón tay run rẩy nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm. Trên màn hình cô ta luôn phong quang vô hạn, mà trên thực tế thì sao? Ngay cả trả tiền thuốc thang, cô ta cũng phải dựa vào chấp vá lung tung.

Thậm chí lần trước hút ma túy, là do cầu xin Triệu Tàn Lâm, anh ta mới bố thí cho cô ta một ít đủ để đỡ thèm. Trong quá trình đang hút, vừa vận bị Dư Tư Nhạc bắt gặp.

"Rốt cuộc hai người muốn thế nào?" Đặng Tạ Liên hít thở hai lần, nói nặng trịch.

Du Lăng Thần lặng lẽ nhìn cô ta, giọng nói vẫn lạnh lùng, "Cô chỉ cần phối hợp với chúng tôi."

"Tại sao? !" Trong mắt Đặng Tạ Liên trôi lên oán hận, "Tôi làm sao biết có phải các người một phe hay không? Nếu như không phải làm lỡ ra nhập công ty Tinh Thần, tôi cũng sẽ không thay đổi thành ra như vậy! Ngoài mặt ở Làng giải trí càng bỏ càng cao, trên thực tế. Chẳng qua là con cò trong tay Triệu Tàn Lâm, quyền lợi nói 'không' cũng không có."

Bị nắm trong tay?

Dư Tư Nhạc bắt được câu chữ trong lời nói của cô ta, ánh mắt mang theo suy tư.

Chẳng lẽ là. ?

Du Lăng Thần hình như nghĩ ra đáp án nhanh hơn cô một bước, bề ngoài lạnh lẽo như băng, nói: "Chẳng lẽ cô không muốn chữa trị tốt bệnh của mẹ cô? Tôi quen biết vài người giới y học, cô có thể tìm chuyên gia uy tín nhất cho mẹ cô."

Phút chốc Đặng Tạ Liên có chút động lòng.

"Tôi trả toàn bộ chi phí." Du Lăng Thần biết cô ta lo lắng vấn đề gì, lại ném ra lợi ích mê hoặc lần nữa, "Tôi cũng có thể thu xếp cho cô ra nước ngoài cai nghiện, ở nước ngoài không có ai biết cô, cai nghiện xong, cô lại trở về trong nước, sẽ không có ai biết cô từng hút thuốc phiện, vẫn có thể tiếp tục lăn lộn trong Làng giải trí, xen lẫn phong sinh thủy khởi."

Ánh mắt Đặng Tạ Liên đã trở nên do dự.

Du Lăng Thần ném ra rất nhiều lợi ích, cô ta vốn đã rơi xuống vực sâu địa ngục, mà lúc này Du Lăng Thần lại nói có thể kéo cô ta về thiên đường lần nữa.

Cô ta chậm chạp không dám làm ra quyết định, có lẽ là bởi vì trong lòng còn có điều cố kỵ.

"Đặng Tạ Liên, bây giờ cô không có đường lui, nếu tiếp tục để Triệu Tàn Lâm định đoạt, cuộc đời cô sẽ thế nào? Chẳng lẽ cô đợi đến khi chuyện tình bại lộ, bị truyền thông tuôn ra tin tức hút thuốc phiện bán rở tiếng cười, mới hối tiếc cả đời?" Giọng Dư Tư Nhạc ẩn chứa khuyên giải.

Cô dường như từ Đặng Tạ Liên nhìn thấy bóng dáng Khâu Mẫn.

Đều là vì sự nghiệp không ngừng bò lên trên, lại làm đường lở bước.

Cô cũng hi vọng người trước mắt lạc đường có thể biết quay lại, không phải trở thành Khâu Mẫn thứ hai. Hoặc là nói, Dư Tư Nhạc muốn từ cô ta bù đắp lại tiếc nuối trước kia.

Đặng Tạ Liên suy tư hồi lâu, cánh môi mím thật chặt, cuối cùng vẫn phá phòng tuyến trong lòng, "Hai người muốn tôi làm gì?"

"Trước tiên hãy nói cho chúng tôi làm sao cô dính vào ma túy? Có liên quan tới Triệu Tàn Lâm hay không?" Du Lăng Thần nhàn nhã bung tách cà phê lên, khóe mắt nhìn xéo, mơ hồ mang theo ánh sáng lạnh.

Dư Tư Nhạc An an tĩnh ngồi, chờ Đặng Tạ Liên trả lời.

Đặng Tạ Liên hình như không đếm xỉa đến gì nữa, không đáp a ập ứng. Vào giờ phút này cô ta quyết tâm bỏ ra từ vũng bùn, những nguy hiểm khác đều bị cô ta phớt lờ.

"Đứng! Chính là đồ cặn bã bại hoại đó!" Vừa nói đến Triệu Tàn Lâm, Đặng Tạ Liên đã bạo phát, nắm tay ghì chặt ở chung một chỗ, phần nộ đến điên cuồng hét lên, nhưng bởi vì là nơi công cộng nên phải hạ thấp giọng, mang theo cảm giác dè dặt, "Tôi đã từng ở chung mấy ngày cùng Triệu Tàn Lâm."

Dư Tư Nhạc nhíu nhíu mày, lập tức nghĩ ra hai chữ 'ở chung' đại biểu hàm nghĩa gì.

Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc đều đảm nhiệm nhân vật những người nghe hoàn mỹ, cũng không có che miệng.

"Anh ta len lén trộn lẫn ma túy vào trong rượu của tôi, ngày thứ tư thì tôi và anh ta tách ra, con nghiện phát tác, tôi mới dần dần ý thức được anh ta làm

cái gì với tôi." Giọng Đặng Tạ Liên run rẩy, cổ làm kiên cường lấy mu bàn tay lau nước mắt tràn ra khóe mắt.

"Lúc ấy tôi hoàn toàn bị sợ đến choáng váng, người duy nhất tôi nghĩ tới chỉ có Triệu Tàn Lâm, tôi hốt hoảng gọi điện thoại cho anh ta. Anh ta lại nói cho tôi biết, nếu như muốn tiếp tục hút thuốc kia phải nghe lời anh ta, làm theo ý anh ta. Hầu như tiền của tôi là dùng để mua ma túy, anh ta yêu cầu muốn chúng tôi đi bồi dưỡng ông chủ kia ăn cơm, thậm chí yêu cầu chúng tôi lên giường với bọn họ."

Cô ta đã từng phản bác, từng cự tuyệt.

Nhưng mỗi khi con nghiện hành hạ cô ta thương tích khắp người, một chút tâm tư phản kháng đều hóa thành hư không.

Đặng Tạ Liên khóc lóc kể về chuyện đau buồn mà cô ta trải qua.

Dư Tư Nhạc hận không thể bóc da Triệu Tàn Lâm, rút gân Triệu Tàn Lâm!

Quả nhiên là không bằng cảm thú.

"Chuyện tôi dính vào ma túy, không dám nói với người ngoài, tôi sợ hủy hoại danh tiếng, sợ mất đi tất cả những thứ có được bây giờ."

"Anh ta dùng ma túy không chế bao nhiêu người?" Sau khi trầm mặc, Du Lăng Thần lạnh giọng hỏi.

"Cụ thể tôi không rõ lắm." Đặng Tạ Liên lắc đầu một cái, dùng khăn giấy lau sạch sẽ nước mắt, "Tuy nhiên phạm là cô gái của tổ diễn kịch quan hệ gần gũi với anh ta, hầu như đều bị khống chế, bao gồm cả sĩ Lý Hi Vi."

Nghe được cái tên quen thuộc này, Dư Tư Nhạc hơi sững sờ.

"Bây giờ cô ta không phải là nghệ sĩ công ty chúng ta, Triệu Tàn Lâm sai sử cô ta, càng thêm không chút kiêng kỵ. Hai người xem tạp chí bát quái mấy ngày nay, mỗi một bản đều đăng tin cô ta và ông chủ khác thân mật."

Bởi vì gần đây Dư Tư Nhạc cũng gia nhập vào Làng giải trí, cho nên, khi rảnh rỗi cô cũng xem tạp chí bát quái này.

Cô đã từng vì Lý Hi Vi náo loạn ở công ty Tinh Thần, nóng lòng muốn tìm nhà tài trợ khác, mới lôi kéo ông chủ lớn khắp nơi. Nhưng sự thật nói ra từ trong miệng Đặng Tạ Liên, Dư Tư Nhạc mới biết chuyện có quá nhiều ẩn ý.

Đây cùng gái mại khác nhau ở chỗ nào? !

"Những ông chủ kia biết các cô nghiện không?" Dư Tư Nhạc hỏi.

Đặng Tạ Liên lắc đầu một cái, hình như không dám xác định, "Cũng không biết nữa, làm sao Triệu Tàn Lâm có thể đi khoe khoang chuyện này?"

Đặng Tạ Liên đem toàn bộ sự thật nói cho họ biết.

Đến cuối cùng, cô ta đã khóc không thành tiếng. Nhắc lại chuyện cũ giống như tách mở vết thương đã khép lại của cô ta, tổn thương lại đâm thẳng vào lòng cô ta.

"Con nghiện của cô bao lâu tái phát một lần?" Du Lăng Thần trầm mặc nói.

Đặng Tạ Liên không biết tại sao anh hỏi cái này, lại vẫn trả lời thành thật, "Ước chừng mỗi tuần phát tác một lần."

Con nghiện đã sâu.

Nếu như cô ta tiếp tục hút nữa, không chừng Triệu Tàn Lâm sẽ làm ra chuyện gì. Triệu Tàn Lâm không có khả năng mỗi lần đều trắng trợn cung cấp ma túy cho Đặng Tạ Liên, người kia không phải là người thích mua bán lỗ vốn.

"Bữa tiệc tối nay cô hãy đi, đừng làm cho Triệu Tàn Lâm đem lòng sinh nghi. Hai ngày nữa, tôi có việc sắp xếp cô đi làm." Nhìn ra Đặng Tạ Liên do dự, Du Lăng Thần bổ sung: "Tôi sẽ thu xếp chuyển viện cho mẹ cô."

Đặng Tạ Liên kinh ngạc một lát, ngay sau đó lộ ra vẻ vui mừng, "Cảm ơn anh, tổng giám đốc Du."

"Không cần cảm ơn tôi, chúng ta đôi bên đều có lợi. Nếu như cô làm không xong chuyện tôi sắp xếp, tôi sẽ thu hồi tất cả những lời đã nói."

Đặng Tạ Liên dĩ nhiên biết. Du Lăng Thần sẽ không đại phát thiện tâm cứu chữa mẹ cô vô điều kiện.

Bữa tiệc xã giao cũng không phải là lần đầu tiên cô ta đi. Nếu như vậy có thể đổi lấy môi trường chữa trị tốt nhất cho mẹ, cô ta sẽ không chút do dự đi làm.

Sau đó Du Lăng Thần dặn dò cô ta mấy câu, kêu cô ta chờ hành động thiếu suy nghĩ, bứt dây động rừng. Chờ thêm mấy ngày nữa, anh sẽ liên lạc với cô ta.

.

Sau khi rời khỏi quán cà phê, trong lòng Dư Tư Nhạc hết sức nặng nề.

Trước kia mặc dù cô sống khổ cực, nhưng hoàn cảnh tốt hơn so với hiện tại rất nhiều, không có mưu mô tranh đoạt, càng không có mặt tối của xã hội.

Cuộc sống giàu có thì thế nào? Trong hoàn cảnh này, người ta có thể vui vẻ ư?

Du Lăng Thần vẫn muốn tiểu Nhạc tránh tiếp xúc những thứ này, nhưng mặc kệ anh tránh thế nào, những thứ này cũng sẽ chủ động dựa sát vào cô. Cho nên, kể từ sau chuyện của Khâu Mẫn, anh nghĩ, có lẽ bảo vệ Dư Tư Nhạc cũng không phải biện pháp tốt nhất, để cho cô thích ứng hoàn cảnh này mới là cách trực tiếp nhất.

Sinh ở nhà họ Du, thiên kim tiểu thư nhà họ Du danh giá.

Những thứ này sớm muộn cũng sẽ gặp phải.

Du Lăng Thần xoa xoa mái tóc của cô, tựa như đang an ủi cô.

Giữa hai người rõ ràng không nói gì, nhưng hình như lại nghe thấy tiếng lòng của nhau.

.

Trong đầu Dư Tư Nhạc đều là thông tin về con nghiện khổng chế nữ mình tình, vừa căm thù thủ đoạn tàn ác của Triệu Tàn Lâm, vừa cảm thấy các nữ mình tình không nên đem cơ thể ra mua bán, đến gần Triệu Tàn Lâm.

Nếu họ đi con đường đoan chính, làm sao sẽ bị Triệu Tàn Lâm lợi dụng sơ hở?

Càng nghĩ càng thấy tức giận.

Ngón tay bỗng bị lưỡi dao sắc bén cắt phải, đau đến mức Dư Tư Nhạc nhẹ răng nhếch miệng phát ra tiếng la, máu tươi từ ngón tay chảy xuống, văng trên tấm thảm.

Dư Tư Nhạc lập tức để dao thái xuống, kiểm tra đầu ngón tay của mình.

Ngồi ở phòng khách, sau khi Du Lăng Thần nghe thấy âm thanh liền đi tới, nhìn thấy đầu ngón tay Dư Tư Nhạc bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt bỗng nhiên lạnh xuống, "Đang suy nghĩ gì, không cẩn thận như vậy?"

Dư Tư Nhạc vừa định trả lời, đột nhiên bị hành động của anh hai dọa sợ, một câu nói nghẹn ở cổ họng.

Du Lăng Thần giơ ngón tay của cô lên, bỏ vào trong miệng, từ từ liếm hết máu tươi.

Hành động mập mờ không khí mập mờ tràn đầy hơi thở của nhau.

Tim đập dồn dập, dường như cô không khống chế được tần số.

Xúc cảm khi đầu lưỡi quét qua ngón tay, chấn động cả người Dư Tư Nhạc cứng ngắc không có cách nào nhúc nhích, một đôi mắt trong veo có hồn trừng lớn.

Về mặt Du Lăng Thần cũng không khác gì bình thường, chân mày hơi hơi nhíu tở rõ tâm trạng anh không tốt lắm.

"Lại đang sửng sốt cái gì?" Du Lăng Thần bỏ đầu ngón tay Dư Tư Nhạc ra, móc ra khăn giấy lau chùi miệng.

Gương mặt Dư Tư Nhạc đỏ bừng.

"Không có. Không có." Dư Tư Nhạc ấp úng trả lời.

Vết thương trên đầu ngón tay không sâu cũng không dài, được Du Lăng Thần ngâm một lúc thì đã không có chảy máu nữa.

Nhìn cô bị thương, trái tim Du Lăng Thần giống như bị người ta bóp mạnh, cảm giác đau lòng không cách nào nói ra khỏi miệng. Xoay người đi tìm hòm thuốc, từ bên trong lấy ra băng keo cá nhân.

"Lúc thái thức ăn thì nên tập trung vào."

"Em biết rồi, anh hai." Mới vừa rồi cô không cẩn thận mới cắt phải ngón tay, người đang đi bờ sông nào không ướt giày, thái thức ăn nấu cơm cũng không phải là lần đầu tiên bị cắt phải tay.

Dư Tư Nhạc biểu hiện ra thái độ, cũng không có quá mức chú trọng.

"Về chuyện Triệu Tàn Lâm, trong lòng anh có chừng mực, em không cần quá lo lắng." Du Lăng Thần nói.

Dư Tư Nhạc vẫn rất tin tưởng năng lực giải quyết của anh hai, chưa từng có hoài nghi, nhưng cô lại vô cùng hiếu kỳ muốn biết anh hai sẽ làm gì tiếp theo.

Du Lăng Thần dán băng keo cá nhân lên cho cô, "Vì bảo toàn danh dự của công ty Tinh Thần, chuyện này chỉ có thể lén lút xử lý."

Dư Tư Nhạc đoán được sẽ là như vậy, cũng không thể công bố ra ngoài chuyện Triệu Tàn Lâm buôn lậu thuốc phiện khổng lồ chế nỡ mình tình? Như vậy tương đương với bê bối tự đập vào chân mình, tự tát vào mặt mình.

"Tạm thời em không cần phải suy nghĩ những việc phiền lòng kia."

"Nhưng. . . ." Dư Tư Nhạc nhếch miệng, nói: "Em muốn đứng ở bên anh hai, em muốn san sẻ với anh hai. Em biết rõ trên vai anh hai có trọng trách rất nặng nề, cũng quen một mình gánh vác. Mặc dù em chỉ có thể chia sẻ áp lực nhỏ nhất, nhưng đây là việc duy nhất em có thể làm vì anh."

Dư Tư Nhạc nói một hơi xong, sau đó trầm mặc thật lâu.

Đây là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc trực tiếp nói ra tiếng lòng.

Đoạn văn này lặp lại nhiều lần trong đầu Du Lăng Thần, bề ngoài lạnh lùng của anh hoàn toàn tan rã, sờ sờ cái trán của cô, "Anh không cần vì em làm gì cả, em ngoan ngoãn đứng ở sau anh chính là khích lệ lớn nhất đối với anh rồi."

Thật sao?

Dư Tư Nhạc hơi vĩnh mặt lên, nhìn Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần hướng về phía cô gật đầu.

Đây là lần đầu tiên anh muốn dùng hết sức lực bảo vệ một người. Trái tim, cũng là lần đầu tiên thích một người như vậy.

Bởi vì ngón tay Dư Tư Nhạc bị thương, không có cách nào tiếp tục nấu nấu cơm. Du Lăng Thần mang theo cô ra ngoài, đi khách sạn Hoài Hương giải quyết bữa tối.

Trước kia gần như mỗi một ngày Boss lớn đều tới khách sạn Hoài Hương dùng cơm. Mà mấy tháng này số lần tới càng ngày càng ít, làm hại mỗi người nhân viên trong khách sạn đều suy đoán, có phải tài nghệ nấu nướng của đầu bếp giảm xuống hay không? Làm cho Boss lớn chán ăn rồi.

Đầu bếp đẩy áp lực vào các thủ trưởng, nguyên một đám yêu cầu tiêu chuẩn cao đối với nấu nướng, e sợ có chỗ khiến Boss không hài lòng, ngay cả khắc hoa cũng làm đi làm lại mấy lần, lựa ra một bóng đẹp nhất đưa lên bàn cơm.

Ăn thức ăn do khách sạn làm, Dư Tư Nhạc cảm thấy mỗi một món đều cực kỳ xinh đẹp.

.

Thời gian luôn trôi qua nhanh chóng, đảo mắt lại qua hai ngày.

Vết thương trên tay Dư Tư Nhạc đã khép lại, mấy ngày nữa có thể tháo băng keo cá nhân ra.

Gần tối, sắc trời dần dần tối xuống, cảnh sắc ngoài cửa sổ từ từ bao phủ trong màu đen.

Dư Tư Nhạc tắt ti vi, định trở về phòng ngủ trên lầu chơi máy vi tính. Lúc đi ngang qua phòng anh hai thì đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng chuông đang vang lên, ước chừng vang lên hơn một phút đồng hồ cũng không có ai nghe.

Cô khẽ nghiêng đầu, phát hiện cửa không có khóa.

Sao anh hai không nhận điện thoại?

Dư Tư Nhạc đẩy cửa ra một cái khe hở, xuyên qua khe hở nhìn thấy điện thoại di động đặt trên kệ kê rề rề. Cách đó không xa, còn đặt một đồng quần áo lộn xộn.

Tiếng nước chảy đầm đề vang lên trong gian phòng.

Anh hai đang tắm?

Sợ là có nhân vật quan trọng gọi điện thoại tới, Dư Tư Nhạc đi tới bên cạnh, nhìn thấy trên màn ảnh hiển thị cái tên "Tiêu Hề Nhi" điện tới.

Dư Tư Nhạc do dự nên nhận hay không nhận? Đây là điện thoại của anh hai, cứ thế ấn phím trả lời có phải không tôn trọng anh hay không?

"Anh hai. . . ." Dư Tư Nhạc cầm điện thoại đi tới phòng tắm, gõ vang cửa phòng tắm, "Anh hai, điện thoại của anh."

Bên trong chậm chạp không có phản ứng, Dur Tur Nhạc nhíu mày một cái, gia tăng âm thanh la lên với Du Lăng Thần.

Đại khái qua ba phút sau, âm thanh của Du Lăng Thần mới truyền tới.

Cửa phòng tắm bị kéo ra một cái khe hở hơn mười mấy centimet, trên người Du Lăng Thần còn dính rất nhiều bọt, đoán chừng là tắm, tắm được một nửa thì bị tiếng gõ cửa của Dur Tur Nhạc quấy rầy, nửa dưới chỉ vội vàng quấn một cái khăn tắm.

Hơi nước mờ mờ bay ra từ trong phòng tắm, cơ bụng bèn chắc của Du Lăng Thần hiện ra trước mặt Dur Tur Nhạc.

Cô xấu hổ nghiêng đầu, cố gắng không nhìn vóc dáng của anh hai.

CMN. Đây là mỹ nam lửa thể mị hoặc!

Nếu như người này không phải anh hai cô, cô nhất định sẽ mất dầy mày dạn dạn lên, làm cuộc theo đuổi thần tượng. Nhưng hai chữ ‘anh hai’ này đã tuyên bố quan hệ giữa hai người, dù Dur Tur Nhạc đói khát khó nhịn thể nào cũng không dám đánh chủ ý lên Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần đưa tay lấy di động trong tay Dur Tur Nhạc, nhìn thấy hiển thị người điện tới xong thì cúp điện thoại ngay trước mặt Dur Tur Nhạc.

Động tác không có chút do dự.

Dur Tur Nhạc muốn hỏi tại sao anh hai cúp điện thoại, màn hình đột nhiên lại sáng lên lần nữa, vẫn là ‘Tiêu Hề Nhi’ gọi đến.

Du Lăng Thần hơi nhíu chân mày, vẫn là cự tuyệt không nể mặt.

Mỗi khi Du Lăng Thần cúp điện thoại thì trong nháy mắt đối phương lại không ngừng cố gắng gọi đến, rất có dũng khí kiên định ‘anh không phải nghe điện thoại, em gọi tới khi anh nhận mới thôi’.

"Anh hai, người này là ai?" Dur Tur Nhạc nghi hoặc nhìn ba chữ ‘Tiêu Hề Nhi’ sáng lên lần nữa.

Trước kia sao không có nghe anh hai nói tới tên người này? Tuyệt đối là con gái.

"Là người của nhà họ Tiêu." Du Lăng Thần nâng mắt lên nhìn cô, trong ánh mắt hình như mang theo qua loa, không muốn nói sự tồn tại của người này cho Dur Tur Nhạc.

Dur Tur Nhạc bắt được biểu cảm trong mắt của anh, bộc phát tò mò.

Cũng không biết lá gan từ đâu tới, Dur Tur Nhạc đoạt lấy điện thoại trong tay Du Lăng Thần, nhanh chóng nghe.

Bên kia nhanh chóng truyền đến giọng của cô gái, mang theo một tia thẹn quá thành giận lại cấp thiết lòng, nói: "Lăng Thần, tại sao anh cúp điện thoại của em? Hơn một năm không gặp, có nhớ em hay không?"

Nhớ cô, sẽ cúp điện thoại của cô sao?

Dur Tur Nhạc không biết tức giận từ đâu tới, tóm lại vô cùng không thích giọng điệu cô gái nói chuyện. Đặc biệt là câu ‘Lăng Thần’! CMN, lúc nào thì anh hai thân cận với người này như thế!

Cô vừa định hỏi cô gái gọi điện thoại tìm anh hai làm cái gì? Chẳng lẽ là vì ‘ôn chuyện’?

Không đợi cô nói ra khỏi miệng, điện thoại di động bị người đoạt đi lần nữa, có lẽ là bởi vì ở trong phòng tắm ngây ngô quá lâu, giọng Du Lăng Thần hơi khàn khàn, "Cô tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện thì không thể tìm anh sao? Lăng Thần, mấy ngày trước em mới từ nước Mỹ trở lại, chúng ta tách ra hơn một năm, anh không biết em rất nhớ anh ư?" Cô gái biểu đạt tâm ý sâu đậm của cô ta đối với Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần càng nghe thì mày nhíu lại càng sâu.

Dur Tur Nhạc tràn đầy lửa giận vô hình, thiếu sạch làm trong tròng mắt cô mang theo màu đỏ.

Du Lăng Thần vừa nghe điện thoại, vừa chú ý bề ngoài biến hóa của Dur Tur Nhạc.

Nhìn thấy đuôi lông mày của tiểu Nhạc có vẻ giận dữ, trong lòng thế nhưng cảm thấy ngứa ngáy, hận không thể lập tức hóa thành sói, ăn thiếu nữ này đến mảnh vụn cũng không còn dư lại. Nhưng lý trí vẫn còn tồn tại, anh không làm được chuyện cảm thú như vậy. Bởi vì tới nay một khi anh thật sự làm ra chuyện vượt qua phòng tuyến anh em, từ nay về sau, tiểu Nhạc tuyệt đối sẽ hận anh.

Đây không phải là kết quả anh muốn.

Cái anh muốn không chỉ có thân thể thiếu nữ, mà còn muốn trái tim cô.

"Nhưng tôi không nhớ cô." Du Lăng Thần lạnh lùng nói, mỗi câu nói đều lộ ra thái độ cự tuyệt lui tới.

Cô gái hình như sớm đoán được anh sẽ nói như vậy, lời lẽ không có chút thay đổi, "Anh vẫn lạnh lùng như trước kia, chỉ là. Không sao, giữa vợ chồng cần tha thứ, nếu em thích anh nhất định có thể chịu được khuyết điểm của anh."

Vợ chồng.

Khi nghe hai chữ này, trái tim Dư Tư Nhạc bỗng nhiên căng thẳng, nhìn ánh mắt Du Lăng Thần tràn đầy chất vấn.

Cô thật muốn điên cuồng hô lên, cô gái này rốt cuộc có quan hệ thế nào với anh hai? !

"Cô xác định. Có thể chịu được tất cả khuyết điểm của tôi?" Về ngoài cửa Du Lăng Thần càng ngày càng lạnh, sức tay gia tăng, hận không thể bóp vỡ di động, nói từng chữ.

"Dĩ nhiên." Giọng điệu của Tiêu Hề Nhi tràn đầy kiên định, "Ngay từ mười năm trước em đã nhận định em là một nửa kia tương lai của anh rồi."

"Như vậy. mà cô cũng có thể chịu đựng?"

Du Lăng Thần chợt kéo Dư Tư Nhạc, nụ hôn lập tức tới, Du Lăng Thần hôn rất kích động, đầu lưỡi chui vào khoang miệng của Dư Tư Nhạc, tùy ý chiếm đoạt, cái lưỡi của Dư Tư Nhạc cùng anh quấn lấy.

Tiếng nước chảy tí tách vang dội ở bên trong gian phòng.

Đầu óc Dư Tư Nhạc lập tức nhanh nhạy, anh hai lại hôn cô rồi! Lần thứ hai!

Cô khó thở, đến cuối cùng, chỉ có thể thở hồng hộc.

Dư Tư Nhạc còn không có hiểu tại sao anh hai làm như vậy.

Du Lăng Thần ghé đầu vào sát lỗ tai cô, cố gắng kéo xa khoảng cách với điện thoại di động, nhỏ giọng nói với cô: "Gọi hai tiếng nghe một chút."

Cái gì? Dư Tư Nhạc chỉ cảm thấy dung lượng não không đủ dùng.

"Nhanh gọi." Du Lăng Thần thúc giục.

Gọi? ! Cái này cô thật không biết.

Cô hướng về phía Du Lăng Thần lắc đầu.

Du Lăng Thần hình như cũng ý thức được, cái này hơi khó với tiểu Nhạc. Dù sao tiểu Nhạc vẫn còn nhỏ, vẫn không có trải qua chuyện đó, làm sao có thể gọi?

Ánh mắt của anh từ từ trở nên tỉnh mạch khó dò, cắn liếm vành tai Dư Tư Nhạc một cái, có lúc còn dùng hàm răng mài mài vành tai của Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc bị sợ đến bất động.

Anh hai đang làm gì thế hả? !

Anh hai đây là định. Cô không gọi ra, liền muốn cô gọi ra mới thôi?

Cái suy nghĩ này dọa Dư Tư Nhạc sợ đến chân tay lạnh lẽo, lập tức nhớ lại đoạn AV lần trước Du Lăng Thần cho cô xem, học mấy tiếng ừ a a.

Giọng Dư Tư Nhạc xuyên qua điện thoại di động, truyền tới lỗ tai cô gái bên kia.

Bên kia chợt râm, không biết cái gì bị đập bể.

"Du Lăng Thần, xem như anh lợi hại!" Tiêu Hề Nhi cắn răng nghiêng lợi gào thét, giọng nói cũng trở nên bén nhọn.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng rê.

Dư Tư Nhạc lập tức đẩy Du Lăng Thần ra, giữ vững một khoảng cách cùng anh. Bên trên vành tai còn nóng, gò má của Dư Tư Nhạc cũng đỏ ửng khác hẳn với bình thường.

Cô thở hổn hển từng ngụm, cảm thấy dưỡng khí trong không khí đều bị tước đoạt, "Anh hai, mới vừa rồi em."

Dư Tư Nhạc muốn giải thích.

Du Lăng Thần đứng ở bên cạnh cửa, sắc mặt cũng không lạnh như vừa rồi, lại mang theo một tia nặng nề, "Anh không có ý định nghe điện thoại."

Ý là, là Dur Tư Nhạc nghe điện thoại nên mới vịn bắt đắc dĩ làm ra hành động kia?

Dur Tư Nhạc tạm thời không có biện pháp tiếp nhận sự thật anh hai lại hôn cô lần nữa, cảm giác. Quan hệ của bọn họ bỗng nhiên lại biến trở về cục diện trước kia.

Cô thậm chí sợ đối mặt với Du Lăng Thần.

"Anh chỉ muốn mượn cơ đuổi cô gái kia đi." Du Lăng Thần xoa chân mày, hình như cũng bị chuyện này làm cho phiền lòng.

Ở trên mặt Du Lăng Thần thoáng qua chút phiền não.

Nhìn thấy anh này bời bở ngoài hậu, Dur Tư Nhạc trong lòng lửa giận chợt liền dập tắt, cũng nửa đốt không đứng lên. Thật ra thì anh hai nói đúng, nếu như không phải là cô xung động nghe điện thoại, anh hai làm sao sẽ tựa như nổi điên hôn cô? Mặc dù cô không thể tiếp nhận nụ hôn này, nhưng là vừa không có biện pháp thật trách cứ anh hai hành động.

Hơn nữa gần đây công ty Tinh Thần chuyện bên kia, đã đầy đủ làm anh hai ưu tâm, Dur Tư Nhạc không muốn cho anh thêm thêm phiền.

Giơ tay lên lưng lau chùi miệng, Dur Tư Nhạc cố gắng làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, "Anh hai, có thể nói cho em biết, cô gái kia có quan hệ như thế nào với anh hay không? Tại sao. Tại sao cô ấy nói hai người là vợ chồng?"

Thật ra thì, đây mới là điều Dur Tư Nhạc quan tâm.

Khóe miệng Du Lăng Thần kéo ra một nụ cười lạnh lùng, tựa hồ đang giễu cợt ý nghĩ kỳ lạ của cô gái kia, "Chính xác mà nói. Cô ta là vị hôn thê của anh."

Trong lòng Dur Tư Nhạc chợt lạnh, rõ ràng có hơi nước trong phòng tắm thổi qua, nhưng cô lại cảm thấy lạnh.

Du Lăng Thần nhìn ra vẻ mặt cô khác thường, giơ tay lên nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực trấn an, "Nhưng. anh vĩnh viễn sẽ không cưới cô ta."

Những lời này giống như xoa dịu trái tim của Dur Tư Nhạc.

Sau đó, cô lại sinh ra nghi ngờ, nếu anh hai không thích cô ta, tại sao vẫn đính hôn với cô ta? Hơn nữa, chuyện này, anh chưa bao giờ nhắc tới với cô.

Dẫu gì cô cũng là em gái của anh, chẳng lẽ tới thiếu nhất quyền biết cũng không có sao?

Tuy nhiên hai người nghĩ chuyện theo hướng khác nhau.

Du Lăng Thần lần đầu tiên hiểu được cảm giác động lòng là như thế nào, làm sao có thể nói với người trong lòng, nói mình đã đính hôn cùng người khác? Đó không phải là tương đương với chặn con đường hạnh phúc của mình ư?

Đối với bất cứ ai đều là ích kỷ.

Thật ra thì, anh đã sớm nghe qua tin tức Tiêu Hề Nhi trở lại trong nước rồi. Nhưng anh thủy chung thi hành phương châm 'hờ hững', không muốn có bất kỳ dính líu gì tới cuộc sống của cô ta, muốn nói cho cô biết trá hình, sớm làm đẹp ý niệm này đi.

"Em nên đoán được bảy năm trước Du thị gặp phải một lần khó khăn trước nay chưa có." Du Lăng Thần đi ra phòng tắm, ngồi xuôi theo bên cạnh, hình như định nói một chuyện xưa cũ khá dài.

Dur Tư Nhạc rất muốn hiểu rõ chân tướng.

Cô cảm thấy, cô là một thành viên nhà họ Du nhưng lại có hiểu biết cực ít về nhà họ Du. Rất nhiều chuyện anh hai đều gạt cô, có lẽ là vì suy nghĩ cho cô, nhưng cô thật sự muốn nỗ lực vì nhà họ Du, mà không phải ngay cả quyền lợi biết cũng không có.

Du Lăng Thần đi tới, cầm bao thuốc lá lên, rút ra một cây đốt, "Sau khi ba mẹ xảy ra tai nạn xe cộ thì bỏ lại Tập đoàn Du thị với cục diện rối rắm. Người đứng đầu các tập đoàn đều ức hiếp Du thị chúng ta không người, nghĩ rằng đây là một cơ hội tốt phân chia Du thị, cho nên tập thể cô lập Du thị, muốn khiến Du thị từng bước suy tàn."

"Lúc ấy anh còn ở nước ngoài, sau khi nghe tin lập tức trở về trong nước. Tiếp nhận Tập đoàn Du thị." Lúc Du Lăng Thần nói lời này, dừng lại một chút, hình như nhớ tới hồi ức không tốt đẹp vẫn luôn bị anh xem nhẹ bỏ qua.

Dur Tư Nhạc lắng lắng nghe, không dám quấy rầy anh.

Du thị của bảy năm trước còn không phải là tập đoàn lớn nhất thành phố C, thực lực tương xứng với Tập đoàn Du thị.

Ở dưới sự chỉ đạo của Du Lăng Thần từ từ vượt qua Tập đoàn Du thị, trở thành ông trùm của giới thương nghiệp.

"Bởi vì ba mẹ qua đời, có rất nhiều hạng mục hợp tác bị ngưng hẳn, khi đó tài vụ của Tập đoàn Du thị xuất hiện vấn đề rất lớn."

Du Lăng Thần nói thật lâu, cũng không còn nói đến chuyện của nhà họ Tiêu.

Dư Tư Nhạc khó tránh khỏi có chút gấp gáp.

Du Lăng Thần cũng không vòng vo nữa, nói: "Nếu như Du thị muốn vượt qua cửa ải khó khăn, phải tìm tập đoàn khác giúp đỡ về tiền bạc thì nhà họ Tiêu chính là một lựa chọn tốt nhất."

Đừng xem thực lực tập đoàn Tiêu thị bây giờ không bằng Du thị, nhưng khi đó cũng là cây cò cứu mạng Du thị.

"Tiêu Hề Nhi là con gái duy nhất của nhà họ Tiêu gia, đối một câu nói, sau này nhà họ Tiêu sớm muộn cũng thuộc về cô ta. Cô ta chủ động tìm anh, nói nguyện ý giúp đỡ Du thị, chỉ có một yêu cầu. Chính là đính hôn với anh." Lúc Du Lăng Thần nói chuyện có hơi nhũn mảy.

Mới đầu anh cũng không có cho là cuộc đám cưới gia tộc này có gì không ổn. Dù sao gia thế nhà họ Tiêu không tệ, có thể trở thành một sự giúp đỡ lớn cho Du thị trong giới thương nghiệp, cưới được Tiêu Hề Nhi, tương đương với tương lai có Tiêu thị.

Nhưng sau khi anh phát hiện mình thích tiểu Nhạc, tâm tư của anh liền thay đổi.

Nếu như lúc này bắt anh làm trái lương tâm, cưới một cô gái không yêu, anh tuyệt đối không làm được! Hơn nữa, nghĩ đến một khi anh buông tay, về sau trong cuộc đời tiểu Nhạc sẽ xuất hiện một người đàn ông khác thay cô che gió che mưa, anh liền đổ kỵ.

Không ai có thể cướp tiểu Nhạc đi, thiếu nữ trước mắt chỉ có thể thuộc về anh.

"Anh sẽ giải trừ hôn ước với cô ta." Trầm mặc một hồi lâu, Du Lăng Thần khạc ra một câu.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân kết quả, trong lòng Dư Tư Nhạc cũng không tức giận nữa.

Nếu đổi thành bất cứ ai, đối mặt với tình thế kia cũng sẽ làm ra quyết định như vậy, Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ.

"Anh hai." Dư Tư Nhạc cầm tay Du Lăng Thần, truyền đạt cô luôn ủng hộ anh.

Người đàn ông này rốt cuộc yên lặng gánh chịu áp lực bao lâu?

Du Lăng Thần trở ngược cầm tay cô, anh chưa bao giờ cảm thấy khô, tất cả đều có báo đáp lại.

Ánh mắt Du Lăng Thần nhìn cô, không có một khắc nào dịu dàng như vậy, giống như còi bò vô ngoài lạnh như băng, lộ ra bộ mặt thật lòng.

Sau đó Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần lại tiếp tục đàm luận một chút về tập đoàn Tiêu thị.

Cho đến 11 giờ đêm, Dư Tư Nhạc mới quay về phòng ngủ.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thẻ công hiến sức lực vì anh hai!

Đến ngày thứ ba, Du Lăng Thần mới liên lạc với Đặng Tạ Liên, ước định gặp mặt tại quán cà phê lần trước.

Lúc Du Lăng Thần gọi điện thoại, Dư Tư Nhạc Chính đứng ở bên cạnh, nghe đoạn đối thoại giữa hai người, tự đứng ra nói cô cũng muốn đi.

Phản là yêu cầu của Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần cực ít khi phản bác.

Đặng Tạ Liên chờ ở trong quán cà phê từ sớm, nhìn thấy Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc đi tới, lập tức giương mắt nhìn bọn họ.

Hình như tinh thần của cô ta không tốt lắm, cả khuôn mặt tái nhợt, ngón tay cũng hơi run.

"Tôi. con nghiện của tôi sắp phát tác." Khoảng cách với lần hút ma túy trước đó đã qua gần một tuần.

Mỗi khi sắp sửa phát tác, tình hình sức khỏe của cô ta cũng sẽ trở nên không tốt.

Có lẽ là sợ bị người ái mộ nhận ra, Đặng Tạ Liên mang mắt kính.

Dư Tư Nhạc ngồi ở bên cạnh cô ta, ở khoảng cách gần quan sát cô ta, cô ta rất gầy, gầy đến xương đốt ngón tay cũng lộ rõ. Cô ta chăm sóc khá tốt, cũng có nghiên cứu đối với cách ăn mặc, đảm bảo phần bệnh trạng gầy gò này ngày càng trở nên xinh đẹp.

Trước kia Dư Tư Nhạc từng nghe người khác nói qua, phàm là người hút ma túy, không ít người sẽ từ gầy như que củi, đó là loại gầy gò không bình thường. Là bởi vì cơ thể đã trúng độc, bộ máy bị tổn hại.

Du Lăng Thần giống như chờ thời cơ này, nghiêng chân mày liếc mắt nhìn cô ta, móc ra một phong thư dày cộm, "Phần tiền này, cô cầm đi mua ma túy của Triệu Tần Lâm."

Đặng Tạ Liên hoài nghi nhìn anh, cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy.

"Anh định làm gì?" Âm thanh của cô ta mang theo run rẩy.

Du Lăng Thần lại móc ra một vật nữa, đặt ở trước mặt cô ta, là một đôi bông tai thủ công tinh xảo. Vây quanh là đá màu xanh dương, tinh xảo và chói mắt, là phong cách phụ nữ yêu thích.

"Ở trong vòng tai này, có trang bị máy định vị bỏ túi toàn cầu cùng máy nghe trộm mini." Giọng Du Lăng Thần lạnh lùng thổi qua, có một loại yên lặng tĩnh táo, anh nói từng chữ: "Tôi muốn cô quay lại quá trình giao dịch với Triệu Tần Lâm."

Cái gì? ! Con mắt Đặng Tạ Liên đột nhiên tròn to.

Hình như nói qua. Vậy làm sao có thể? Làm như vậy, không thể nghi ngờ là cuốn cô ta vào trong.

Cô ta cắn môi, không dám nhận lấy hai thứ đồ này.

Du Lăng Thần chưa bao giờ là một người có phẩm đức cao thượng, anh thích bắt được nhược điểm của người khác, công chiếm đánh bại phòng ngự của đối phương.

"Tôi hôm qua bên bệnh viện truyền đến tin tức, bệnh của mẹ cô cần làm giải phẫu ngay lập tức, tiếp tục kéo dài nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Du Lăng Thần không chút để ý nói xong, hình như cũng không đem chuyện này để ở trong lòng.

Thế nhưng vừa nói, Đặng Tạ Liên cũng không có lựa chọn nào khác.

Cuối cùng cô ta cầm hai đồ vật này lên, đeo bông tai lên trước, sau đó nhét phong thư vào trong bóp da.

"Nếu cô làm việc cho tôi, tôi sẽ không để cho cô gặp chuyện không may. Điều kiện mà tôi cam kết, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào." Du Lăng Thần cố gắng gạt bỏ lo lắng trong lòng cô ta.

Đặng Tạ Liên cười khổ hai tiếng, bây giờ cô ta đã không có đường có thể lui. Cho dù Du Lăng Thần nói ra điều kiện cũng không phải là tốt như vậy, cô ta cũng sẽ dốc toàn lực đi làm.

Sau khi Dư Tư Nhạc hiểu rõ hành động của anh hai, có lẽ đã hiểu kế hoạch đằng sau của anh là gì.

Vì không để bại lộ ra Đặng Tạ Liên, người hai bên cố bớt tiếp xúc để bảo đảm an toàn.

Sau khi Du Lăng Thần đem chuyện nói cho cô ta biết, đứng lên, lúc đi ngang qua Đặng Tạ Liên thì lại dừng bước lại, cúi lại gần lỗ tai của cô ta, nhỏ giọng nói đôi câu.

Cặp mắt Đặng Tạ Liên chợt trừng lớn, mười ngón tay siết chặt.

"Nếu như cô còn muốn bảo toàn cho mình thì dựa theo lời của tôi đi làm." Nói xong câu đó, Du Lăng Thần nắm đầu vai Dư Tư Nhạc rồi đi.

Suốt đường đi Dư Tư Nhạc đều nghĩ, sau cùng anh hai đã nói hai câu gì với Đặng Tạ Liên?

Đáng tiếc đến cuối cùng, cô cũng không có biện pháp đoán được.

Giống với. Hồi 40 ở Hồng Lô Mộng rốt cuộc viết kết cục gì, bởi vì mất bản thảo nên khó có thể kiểm chứng. Dư Tư Nhạc cũng không phải là con giun trong bụng Du Lăng Thần, làm sao hiểu trong lòng anh rốt cuộc đánh chủ ý gì?

Có lúc cô có thể đoán trúng, đó là bởi vì đối phương nguyện ý rộng mở cánh cửa lòng cho cô đoán. Nếu như Du Lăng Thần không muốn người khác đoán được, làm sao có thể để cho những người khác có đầu mối, làm cho người ta hiểu rõ tâm tư của anh?

.

Ban đêm.

Trăng sáng mặt trời trốn vào tầng mây nghỉ ngơi, chỉ để lại mấy vì sao giống như là đang canh gác.

Căn cứ theo tin tức của Đặng Tạ Liên, tối nay Triệu Tàn Lâm hẹn cô ta đi khách sạn giao dịch.

Nhờ có máy theo dõi trong bóng tối, có thể cung cấp cho Du Lăng Thần địa điểm cô ta đến. Dựa theo tuyến đường, Du Lăng Thần lái xe chở Dư Tư Nhạc, ẩn núp ở trong bóng tối, đi theo sau Đặng Tạ Liên.

Mỗi lần nghĩ đến người cận kề Triệu Tàn Lâm hại nhiều nữ minh tinh như vậy, Dư Tư Nhạc sẽ không nhận được muốn hung hăng chửi mắng anh ta một trận.

Khách sạn nằm ở khu Tây Thành.

Xác định Đặng Tạ Liên đã đi vào khách sạn, Du Lăng Thần từ từ đem xe dừng sát ở nơi cách khách sạn không xa.

Sợ bị người khác phát hiện khác thường, khi tầm mắt tiến vào trong khách sạn, Du Lăng Thần liền tắt đèn xe.

Xa xa nhìn lại, xe hơi màu đen đã dung nhập vào màn đêm đen vô tận.

"Anh hai, anh có thể thành công chứ?" Dư Tư Nhạc khó tránh khỏi có chút lo lắng.

"Vào thời điểm cùng đường rồi, con người ta sẽ bị kích ra tiềm lực không thể tưởng tượng được, cô ta chỉ có một con đường thành công mà thôi." Nếu không. kết quả của Đặng Tạ Liên thế nào, suy nghĩ một chút là có thể đoán được.

Dư Tư Nhạc vô cùng hiếu kỳ muốn biết chiếc vòng tay này mua được từ đâu, cảm giác giống như đặc viên phim ảnh, đặc biệt có hứng thú.

Vừa nghĩ tới đối thoại của mình có khả năng bị người khác nghe rõ ràng, Dư Tư Nhạc hốt hoảng kiểm tra người mình, có chỗ nào có thể bố trí máy nghe lén.

Du Lăng Thần nhìn cô uốn éo thân thể, không biết là đang tìm cái gì.

Một cái đã nhìn thấu tâm tư của cô, nói: "Trên người em không có máy nghe lén."

Làm sao anh biết? Ngộ nhờ có thì sao?

Dư Tư Nhạc nháy mắt mấy cái, cảm giác tình cảnh của mình càng ngày càng nguy hiểm.

Du Lăng Thần nheo mắt lại, lạnh giọng nói tiếp: "Chỉ là. Ngược lại có một máy định vị."

Cái gì? Dư Tư Nhạc tròn to mắt, "Anh hai, sẽ không phải cố ý gạt em đấy chứ."

Người nào ăn nhiều rảnh rồi cài đặt máy theo dõi cô?

Chẳng lẽ là cuồng theo dõi?

Du Lăng Thần đưa tay vì cô cởi dây nịt an toàn ra.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy động tác quen thuộc này, thói quen lui về phía sau, sợ anh hai lại ngựa ngáy gài cô.

Vậy mà, lần này Du Lăng Thần chẳng hề làm gì cả, ngón tay đưa vào trong túi cô, lấy ra chiếc điện thoại mới mua.

Đây là chiếc máy mới mua sau khi du lịch trở lại, anh hai đưa cho cô, cũng nhân tiện đổi sim điện thoại.

"Máy theo dõi ở trong này." Du Lăng Thần giờ điện thoại di động, hướng về phía cô nói.

Dư Tư Nhạc kinh ngạc đoạt lấy điện thoại di động, lật đi lật lại nhìn mấy lần, ngay cả pin cũng lôi ra kiểm tra.

"Ồ trong điện thoại di động có bộ linh kiện, cái di động này là do anh cố ý tìm người đặt làm." Ngữ điệu của Du Lăng Thần không có một chút nào dư thừa, nói như chuyện đương nhiên.

Cho đến bây giờ Dư Tư Nhạc vẫn không chịu tin tưởng. Trong điện thoại di động của cô, thế nhưng cũng có thứ kia! Mà thứ kia còn do anh hai đưa cho! Nếu anh hai đã len lén cài đặt ở trong điện thoại của cô rồi, thì làm gì phải thẳng thắn với cô?

"Tại sao?" Trong giọng nói của Dư Tư Nhạc nghe không ra vui mừng.

Hai tay Du Lăng Thần khoác lên trên tay lái, tròng mắt tĩnh mịch lóe lên, "Còn nhớ rõ lần đầu tiên em bị Dung Húc đưa đi tiệc sinh nhật không? Lúc ấy anh không biết vị trí cụ thể của em ở đâu, chỉ có thể hỏi thăm xung quanh dấu chân em đi qua."

Cảm giác thần kinh thấp thỏm đó, Du Lăng Thần không bao giờ muốn thể nghiệm lần thứ hai.

Trải qua mấy lần trắc trở, cuối cùng Du Lăng Thần mới tìm được phòng KTV có tiểu Nhạc. Nếu như anh đến trễ một chút thôi, còn không biết thằng nhóc Dung Húc sẽ làm gì cô nữa.

Băng qua mấy chặng đường, làm chậm trễ bao nhiêu thời gian?

Nếu như lúc ấy Dur Tư Nhạc bị bắt cóc, hay hoặc giả là gặp nguy hiểm gì, ngộ nhờ anh không có kịp thời chạy tới, sẽ là cảnh tượng như thế nào? ! Du Lăng Thần không muốn suy đoán đến phương diện kia.

Dur Tư Nhạc nghe xong lời giải thích này, làm sao có thể tức giận nữa?

Trầm mặc một lúc lâu.

Dur Tư Nhạc nâng lên vẻ mặt tươi cười, vuốt vuốt điện thoại di động, "Thật ra thì cài đặt máy theo dõi cũng tốt đấy! Nếu em lạc đường, anh hai sẽ tới đón em."

Du Lăng Thần hướng về phía cô gật đầu, sờ sờ sợi tóc rơi trước trán của cô, "Có anh hai ở đây, sẽ không lạc đường."

Dur Tư Nhạc chấp nhận sự tồn tại của máy định vị.

Chuyện này cứ thế khép lại.

Tiếp đó nghe thấy máy vang lên xèo xèo, giống như là bị từ trường quấy nhiễu. Cách mấy chục giây sau, lại rõ ràng.

Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần cũng ngồi nghiêm chỉnh, lắng nghe đối thoại truyền tới từ máy theo dõi.

"Tiền mang đủ chưa? Vật kia là xa xỉ phẩm, số lượng lần trước đã coi như là tự tôi móc tiền túi ra cho em, lần này em đừng nghĩ rằng có thấy lấy được vật kia miễn phí."

Là giọng của Triệu Tàn Lâm.

Âm thanh nước chảy xuống truyền đến, có lẽ là Triệu Tàn Lâm đang rót đầy rượu đỏ.

". Quản lý Triệu, mẹ em nằm viện, tiền em để dành đã dùng hết rồi." Giọng Đặng Tạ Liên điềm đạm đáng yêu.

Dầu gì cô ta cũng là diễn viên, muốn dùng kỹ thuật diễn lừa gạt tên ngu ngốc Triệu Tàn Lâm này cũng khá dễ dàng.

Sắc mặt của Triệu Tàn Lâm bỗng nhiên hung hãn, "Vậy em còn hẹn tôi ra ngoài làm cái gì? Coi tôi là nhà từ thiện sao? Không có tiền thì đừng nghĩ tới hút món đồ kia nữa, đến lúc đó bị người ta bắt gặp bộ dáng em phát tác con nghiện, xem kết cục của em thế nào."

"Quản lý Triệu, em đã nghe theo lời anh nói, đi tham gia các loại bữa tiệc rồi." Tiền bữa tiệc xã giao, Đặng Tạ Liên cô ta chưa từng nhận được. Không cần đầu óc nghĩ, cũng đoán được vào túi của người nào.

Triệu Tàn Lâm cười lạnh, "Chuyện này liên quan gì tới tôi? Nhất mã quy nhất mã, chớ nói nhập làm một."

"Nhưng."

Giọng của Đặng Tạ Liên càng khúm núm hơn, ngón tay đè chặt lại ví da, hình như muốn bảo vệ thứ gì đó trong ngực, lại vô cùng muốn lấy được thứ nào đó từ Triệu Tàn Lâm.

Dáng vẻ do dự của cô ta làm Triệu Tàn Lâm chú ý, khóe mắt anh ta thoáng qua một tia cười xảo trá, đưa tay níu lại Đặng Tạ Liên, cướp đoạt túi da của cô ta.

Vừa mở ra, bên trong là một xấp tiền mặt màu hồng.

Triệu Tàn Lâm lấy ra giờ gio, "Đây không phải là có tiền sao? ! Giấu cái gì chứ!"

"Đó là tiền thuốc thang của mẹ em." Trong giọng nói của cô ta mang theo tia ghen ghét.

"Không phải là người già sao? Chết tốt hơn, chết em cũng sẽ không phải chịu gánh chịu kinh tế." Triệu Tàn Lâm không chút phật lòng, lại tiếp tục tìm kiếm trong bao da sợi tổng hợp của cô ta, lấy ra toàn bộ thu vào trong túi của mình.

Loại lời nói đại nghịch bất đạo này mà Triệu Tàn Lâm có thể nói ra miệng được!

Dur Tư Nhạc nghe lời nói truyền tới từ máy theo dõi, trong lòng nguyên rủa Triệu Tàn Lâm không chết từ tế được.

Du Lăng Thần trầm mặc lắng nghe, bề ngoài cũng không có tức giận, lục lại thẻ điện thoại mới cắm vào trong điện thoại di động, thông qua một cái mã số, có ý thay đổi âm điệu, nói: "Là đồn cảnh sát sao? Tôi hoài nghi trong khách sạn Kỳ Ủy đang tiến hành giao dịch ma túy, địa điểm là phòng số 406."

Dư Tư Nhạc kinh ngạc nhìn về phía anh hai.

Anh hai có ý gì? Không để ý tới an nguy của Đặng Tạ Liên sao? Một khi cảnh sát đến, chuyện Đặng Tạ Liên hít thuốc phiện tuyệt đối sẽ chiếm cứ trang đầu tạp chí bất quá!

Du Lăng Thần lưu loát cúp điện thoại, lấy thẻ điện thoại ra, bẻ gãy thành hai nửa, ném ra ngoài cửa xe.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, ánh mắt của Du Lăng Thần mới từ từ chuyển sang phía Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc lập tức nói: "Anh hai, Đặng Tạ Liên vẫn còn ở trên đó!"

"Anh biết rõ." Du Lăng Thần trả lời.

Dư Tư Nhạc cảm thấy, anh hai làm hơi quá rồi. Anh rõ ràng bảo đảm qua. Bảo vệ an nguy của Đặng Tạ Liên, lúc này lại đẩy cô ta vào trong hồ lửa.

Dư Tư Nhạc mở cửa xe, muốn đi thông báo cho Đặng Tạ Liên mau chóng rời đi. Người còn chưa có chui ra khỏi cửa xe đã bị Du Lăng Thần kéo trở lại.

"Đừng kích động như vậy." Du Lăng Thần hơi hơi nhíu lông mày, nói: "Đặng Tạ Liên cô ta biết nên làm thế nào."

Ước chừng mười lăm phút sau, đồn cảnh sát phái người tới hiện trường.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy rất nhiều cảnh sát bước vào cửa chính khách sạn, xông vào bên trong.

Trong lòng Dư Tư Nhạc sôi ruột, sợ Đặng Tạ Liên bị cảnh sát bắt tại trận, cánh tay của cô dùng sức muốn tránh khỏi quần chế của anh hai.

Đúng lúc này, trong máy theo dõi hình như truyền ra âm thanh đồ đặc ném vỡ.

Ly rượu vỡ tan, mảnh vụn rơi đầy đất.

Đặng Tạ Liên đứng ở trước cửa sổ sập đất, âm thanh run rẩy nói: "Quản lý Triệu, em nhìn thấy có cảnh sát tiến vào cửa chính khách sạn."

Cái gì! Sắc mặt Triệu Tàn Lâm thay đổi, chạy đến bên cửa sổ, hướng lầu dưới nhìn, quả nhiên là một đám người ăn mặc đồng phục cảnh sát.

Trong lòng Triệu Tàn Lâm thấy may mắn, an ủi mình đừng nghĩ nhiều, "Đây chỉ là trùng hợp."

Không tới hai phút, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, tự xưng là phục vụ phòng khách, "Tiền sinh tiểu thư bên trong, hôm nay là kỷ niệm hai năm ngày khách sạn chúng tôi thành lập, mỗi khách hàng đều có thể nhận được một phần quà tặng đặc biệt."

Triệu Tàn Lâm bị sợ đến hồn cũng mau biến mất.

Cơ thể run lên mạnh mẽ, nhìn qua cửa phòng.

Trước đó còn thấy may mắn trong lòng, toàn bộ tan thành mây khói. Nghĩ tới đám người bên ngoài tám phần là cảnh sát.

Anh ta cất giấu ma túy, nếu như bị lục soát ra, ngồi trong phòng giam coi như nhẹ! Sợ nhất là bị đồn cảnh sát tra ra anh ta buôn bán ma túy, nữ minh tinh tham dự bữa tiệc xã giao, một vài chuyện đủ để đòi mạng anh ta rồi.

Anh ta hốt hoảng móc túi ma túy ra, đi tới nhà vệ sinh, đem bánh màu trắng đổ vào trong bồn rửa, xả vào cống thoát nước.

Những chuyện anh ta đang làm đều bị Đặng Tạ Liên thu lại toàn bộ.

Du Lăng Thần nghe âm thanh nước chảy ào ào, cũng có thể đoán được Triệu Tàn Lâm đang làm cái gì.

"Em chớ nói bừa." Triệu Tàn Lâm hung hăng trừng Đặng Tạ Liên, cảnh cáo nói. Nếu như không phải là tình thế bức bách, nói không chừng anh ta sẽ nghiêm hình bắt Đặng Tạ Liên thú nhận, có phải cô ta bán tin tức cho cảnh sát hay không, nếu không làm sao cảnh sát có thể tới trùng hợp như thế!

"Anh yên tâm, em sẽ không nói lung tung, em cũng không muốn bị tống vào chỗ cai nghiện." Đặng Tạ Liên sợ hãi rụt rè nói, biểu hiện rất sợ.

Lời này hình như làm Triệu Tàn Lâm tin, anh ta sửa sang lại cổ áo, đi tới trước cửa, mở cửa.

Một đám cảnh sát xông tới, lập tức đè Triệu Tàn Lâm và Đặng Tạ Liên xuống.

Đặng Tạ Liên từng lên màn ảnh, trong đó có người cảnh sát nhận ra cô ta, hơi kinh ngạc nhìn hai người, "Cô là minh tinh Đặng Tạ Liên?"

Đặng Tạ Liên gật đầu thừa nhận.

"Bây giờ không phải là lúc hỏi han minh tinh." Một người cảnh sát già cất bước đi vào, ánh mắt quét về phía Triệu Tàn Lâm, "Chúng tôi hoài nghi nơi này đang tiến hành giao dịch ma túy, xin phối hợp để chúng tôi lục soát."

Triệu Tàn Lâm bị sợ đến đầu đầy là mồ hôi, bề ngoài cố tình giả bộ không biết, "Cảnh quan, ngài đừng nói lung tung, cẩn thận tôi kiện ngài phi báng! Ma túy gì chứ! Tôi không biết các ngài đang nói cái gì."

Đặng Tạ Liên cúi đầu, cô ta là nhân vật công chúng, sợ nhất hình tượng bị tổn hại.

"Chờ sau khi tìm thấy sẽ biết." Người lão luyện của đồn cảnh sát nói xong xách dây lưng quần, phát tay một cái, ý bảo những đồng nghiệp khác đi vào lục soát.

Có hai cảnh sát lục soát Triệu Tàn Lâm, sờ khắp người anh ta, cũng không có tìm được ma túy – thứ đồ phạm pháp.

Đặng Tạ Liên hết sức phối hợp để cảnh sát lục soát, cô ta mặc váy ngắn bó sát, không có chỗ có thể giấu ma túy. May là như vậy, nữ cảnh sát cũng lục soát một lần.

Lúc một gã cảnh sát đi tới nhà vệ sinh, về mặt Triệu Tàn Lâm hơi lộ ra khẩn trương, e sợ bị anh ta tra được cái gì.

Ước chừng khoảng mười phút, tên cảnh sát kia mới đi ra từ nhà vệ sinh, nhìn anh ta ủ rũ cúi đầu, dường như cũng không lục soát được cái gì.

"Không có."

"Thủ lĩnh. Bên này tôi cũng không có phát hiện gì."

"Chẳng lẽ là có người đánh điện thoại tới đồn cảnh sát chơi đùa?" Không biết là ai nói.

Triệu Tàn Lâm chợt tiếp lời, "Nói không chừng chính là như vậy, tôi thấy. Là người ái mộ Đặng Tạ Liên, ghen tỵ nữ thần ra ngoài hẹn hò với tôi, mới cố ý sử dụng chiêu này phá hư."

Cũng tồn tại loại khả năng này.

Nhưng nhân viên cảnh sát cũng không thể dễ dàng qua loa kết thúc vụ án này được.

"Mời hai vị đi theo tôi trở về đồn cảnh sát làm ghi chép, nếu như hai người thật sự trong sạch vô tội, cảnh sát nhất định sẽ không oan uổng người tốt." Cảnh sát thâm niên kêu hai cảnh viên áp giải Triệu Tàn Lâm và Đặng Tạ Liên rời đi.

Đôi tay Đặng Tạ Liên che mặt, cố gắng không lộ mặt ra, "Cảnh quan, nếu như chúng tôi không có làm chuyện phạm pháp, hôm nay ngài náo loạn như vậy, hình tượng của tôi sẽ bị hủy sạch. Muốn tôi phối hợp các anh tra án cũng được, ít nhất phải giúp tôi không bị ai trông thấy, anh cũng biết lời ra tiếng vào sẽ tạo thành rất nhiều mặt trái ảnh hưởng đến tôi."

Mấy cảnh sát thâm niên hình như cũng cảm thấy có lý, lúc đi bộ cố ý che chắn cho Đặng Tạ Liên, giảm bớt tỷ lệ cô ta bị những người khác nhìn thấy.

Cảnh đội rất nhanh đi ra từ khách sạn.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi ở trong xe xa xa nhìn bọn họ rời đi.

Trái tim Dư Tư Nhạc vẫn treo lơ lửng, cho đến khi xe cảnh sát biến mất ở trong tầm mắt cô, cô mới chậm rãi tựa vào ghế dựa xe.

"Em không cần quá lo lắng, cảnh sát không tra ra chứng cứ, nhiều nhất chỉ có thể giam người 24 giờ." Du Lăng Thần lên tiếng an ủi cô.

Ít nhất từ tình thế vừa rồi nhìn ra cảnh sát không có nắm giữ được bất kỳ tin tức hữu hiệu nào.

Hình như là chuyện như vậy.

Dư Tư Nhạc thôi sầu lo, lại tỉnh lại lên tinh thần.

Anh hai biểu hiện thật bình tĩnh tự nhiên, điều này nói rõ tất cả mọi chuyện nằm trong lòng bàn tay của anh. Dư Tư Nhạc thật sự đoán không ra tâm tư của anh hai, ánh mắt của Du Lăng Thần tinh minh như hồ nước, người bị ném vào, có thể nhìn thấy bóng mình, lại nhìn không thấu độ sâu của anh.

"Có câu gọi là ‘tìm đường sống trong cõi chết’, hiện tại đến lượt người ta nôn nóng, cũng không phải là chúng ta." Du Lăng Thần khởi động xe hơi nhún chân ga, lái xe đi mất.

Bánh xe đè nát chướng ngại vật chính là hai mảnh thẻ điện thoại trên đất.

Hoàn toàn hóa thành mảnh vụn.

.

Sau khi trở lại biệt thự, Du Lăng Thần nhốt mình vào thư phòng, mấy giờ chưa hề đi ra.

Dư Tư Nhạc vẫn chờ đợi ở bên ngoài, cũng không biết rốt cuộc anh hai ở bên trong làm gì.

Trong đầu cô có rất nhiều nghi vấn, không nghĩ ra đáp án.

Cô lưỡng lự đứng ở ngoài cửa, mấy lần muốn gõ cửa gọi anh hai mở cửa, lại sợ quấy nhiễu anh hai làm việc.

Cuối cùng, chỉ có thể kiềm chế lại đứng chờ đợi.

Một tiếng kéo kẹt, cửa thư phòng bị kéo ra.

Du Lăng Thần từ trong phòng đi ra, nhìn thấy. Một thiếu nữ ngồi chồm hổm ở bên hành lang, ánh mắt đang nhìn bên này.

"Chờ ngồi dưới đất, sàn nhà rất lạnh." Du Lăng Thần đi tới kéo thiếu nữ dậy.

Ngồi chồm hổm hơi lâu, hai đầu gối của Dư Tư Nhạc như nhũn ra, không có đứng vững, đụng vào trong ngực Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần thuận thế ôm hông của cô, giúp cô ổn định cơ thể, "Gấp gấp làm cái gì, tuổi cũng không nhỏ."

Nào có? Dư Tư Nhạc cắn răng, chân cô ê ẩm nên mới không có đứng vững.

"Trong lòng em rất loạn?" Du Lăng Thần đọc lên chữ trong mắt cô.

Đó còn cần phải nói sao?

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu lên nhìn anh, "Anh hai, anh nói xem. ngộ nhờ con nghiện của Đặng Tạ Liên phát tác trong đồn cảnh sát thì phải làm sao?"

Ai cũng biết thời gian cách con nghiện của Đặng Tạ Liên phát tác không xa.

Du Lăng Thần hơi hơi nhíu chân mày, "Chuyện này chỉ có thể xem vận mệnh của cô ta thôi, không phải em vẫn luôn thắc mắc. vì sao anh lại gọi điện thoại thông báo với đồn cảnh sát sao? Tôi đây, có đồ tốt cho em xem."

Du Lăng Thần theo cầu thang đi đến phòng khách xong ngồi vào trên ghế sa lon.

Anh lấy điện thoại di động ra, điều chuyển một đoạn ghi âm để cho Dư Tư Nhạc nghe.

". Quản lý Triệu, mẹ em nằm viện, tiền em để dành đã dùng hết rồi."

"Vậy em còn hẹn tôi ra ngoài làm cái gì? Coi tôi là nhà từ thiện sao? Không có tiền thì đừng nghĩ tới hút món đồ kia nữa, đến lúc đó bị người ta bắt gặp bộ dáng em phát tác con nghiện, xem kết cục của em thế nào."

"Quản lý Triệu, em đã nghe theo lời anh nói, đi tham gia các loại bữa tiệc rồi."

"Chuyện này liên quan gì tới tôi? Nhất mã quy nhất mã, chớ nói nhập làm một."

.

Đoạn đối thoại quen thuộc lặp lại lần nữa.

Dư Tư Nhạc không rõ sự thật gãi gãi đầu, "Anh hai mở cái này làm gì?"

Hửu dụng không?

Dư Tư Nhạc không hiểu dụng ý của anh.

Du Lăng Thần tạm thời không nói thêm gì, cầm điện thoại di động lên, lục một cái dải số, gửi đoạn ghi âm đi.

Trên màn hình điện thoại di động biểu hiện ra chữ 'gửi đi thành công'.

"Đợi lát nữa, em sẽ hiểu rõ vì sao anh làm như vậy." Du Lăng Thần nhếch miệng lên cười lạnh lùng.

Dư Tư Nhạc như hòa thượng hai mét không sờ được đến đầu.

"Thế hệ này nhà họ Triệu chỉ có một mình Triệu Tần Lâm, em nói xem, nếu Triệu Tần Lâm vào ngục giam, tương lai nhà họ Triệu sẽ ra sao?" Du Lăng Thần nhẹ nhàng giải thích, "Triệu Khánh Vân hơn 40 tuổi mới sinh ra đứa con trai Triệu Tần Lâm này, hiện giờ đã hơn 60 tuổi, ông ta mất đi đứa con trai này, nhà họ Triệu sẽ tuyệt chủng."

Dư Tư Nhạc đột nhiên nhớ tới câu ‘hiện tại đến lượt người ta gấp gáp, cũng không phải chúng ta’

Ý của anh hai nói là đại khái nhà họ Triệu sớm bởi vì chuyện Triệu Tàn Lâm vào đồn cảnh sát mà náo loạn ầm ỹ.

Ghi âm mới vừa gửi đi thành công mấy phút, lập tức có người gọi tới.

Chuông điện thoại di động vang dội ở trong phòng khách trống trải.

Du Lăng Thần cố ý trì hoãn một phút, không để ý chuông điện thoại di động.

Tiếng chuông vẫn vang

Thời gian trì hoãn càng dài, thời gian đối phương chờ cũng càng dài. Đây có thể nói là một loại chiến thuật tâm lý, khi đối phương gấp gáp, bộ dáng cố ý lạnh nhạt thờ ơ đối phương, có thể để cho trong lòng đối phương không yên ổn.

Hồi lâu sau, Du Lăng Thần mới cầm điện thoại di động lên, dè xuống phím kết nối.

Bên đối phương truyền tới một giọng phụ nữ, già nua lại mang theo khí phách, có lẽ là mẹ Triệu Tàn Lâm - Thẩm Hà Dao.

"Du Lăng Thần, cậu ý gì? Dùng đoạn ghi âm này uy hiếp nhà họ Triệu ư?" Thẩm Hà Dao khí thế hung hăng nói, giọng điệu hết sức cứng rắn, "Năm đó nhà họ Du các người nếu không chịu ân huệ của nhà họ Triệu, làm sao có thể nổi trội ở thành phố C? Sau khi lên như điều gặp gió, học được lấy oán trả ơn rồi hả? Du Lăng Thần, cậu muốn chơi cứng quan hệ giữa hai nhà sao? Cậu muốn Mỹ Phụng chết không nhắm mắt sao?"

Nghe Thẩm Hà Dao mang tên mẹ mình ra, nói ân oán hai nhà.

Đôi mày thanh tú của Dư Tư Nhạc nhăn thật chặt, cuối cùng cô hiểu anh hai dùng tâm tư gì đối mặt với nhà họ Triệu.

Bề ngoài Du Lăng Thần cũng không có bởi vì lời nói này mà mây may thay đổi, dáng vẻ vẫn lạnh lẽo như cũ, "Uy hiếp nhà họ Triệu? Du Lăng Thần tôi nào dám, chỉ là. Triệu phu nhân."

Nghe ba chữ ‘Triệu phu nhân’, bên Thẩm Hà Dao hạ thấp âm thanh xuống, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Dựa theo vai vế quan hệ thân thích, theo lý thuyết Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc nên gọi bà ta một tiếng ‘Mợ’. Nhưng bây giờ Du Lăng Thần tựa như phải sạch quan hệ, kêu bà ta một tiếng ‘Triệu phu nhân’.

"Chẳng lẽ bà không biết tên khốn kiếp Triệu Tàn Lâm làm ra cái chuyện gì sao? Buôn bán ma túy, khống chế nữ minh tinh tham gia bữa tiệc xã giao? Người bình thường nào làm được." Giọng Du Lăng Thần lạnh lẽo đến không có chút nhiệt độ, lạnh lùng kể rõ sự thật, "Dù là anh em ruột, cũng tính sổ rõ ràng, huống chi nhà họ Du và nhà họ Triệu có liên hệ máu mủ xa thế kia. Dù là Triệu Tàn Lâm có muốn vụng trộm, cũng không thể đem công ty Tinh Thần vào chỗ chết. Chẳng lẽ bà không biết hai chữ ‘uy tín’ đối với một công ty quan trọng thế nào à?"

Du Lăng Thần nói từng câu có lực, khí thế oai phong trải rộng ra.

Bên kia điện thoại giống như không lời có thể nói, hồi lâu không có trả lời.

"Nếu như mà tôi đem đoạn ghi âm gửi đến đồn cảnh sát, bà nên biết hậu quả sẽ là như thế nào."

Triệu Tàn Lâm tuyệt đối sẽ bị định tội, sau đó bỏ tù.

Tiếp đó Thẩm Hà Dao hoảng hốt, bà ta biết Du Lăng Thần là một người nói được là làm được, nếu như đoạn ghi âm bị truyền đến đồn cảnh sát, sẽ không cứu được Triệu Tàn Lâm.

Nhưng bà ta lại không muốn cam chịu, cầu xin Du Lăng Thần bỏ qua cho Triệu Tàn Lâm một lần, nhắm mắt nói: "Cậu bằng vào một đoạn ghi âm này đã muốn nhất định con tôi đắc tội, không khỏi quá tự tin rồi. Nhân viên cảnh sát không có lực soát thấy ma túy, cũng không đủ chứng cứ có thể định tội nó, tội của nó sẽ không được thành lập."

"Thật sao? Vậy tôi sẽ nói cho nhân viên cảnh sát, kêu bọn họ đi kiểm tra bồn rửa tay có dính thành phần gì không, có lẽ còn có thể tra được chút chứng cứ cũng nên."

Đoạn ghi âm kia, Thẩm Hà Dao nghe cẩn thận, đặc biệt là tiếng nước chảy, đại biểu ý nghĩa gì, bà ta đoán được hết.

"Không. Đừng làm như vậy, Du Lăng Thần, dựa vào quan hệ thân thích mà chớ tuyệt tình như vậy." Trong giọng nói của Thẩm Hà Dao mang theo bèn nhọt.

Du Lăng Thần lạnh giọng cười, "Nhà họ Du coi các người như thân thích, nhưng nhà họ Triệu lúc nào thì suy nghĩ cho nhà họ Du? Loại thân thích này của các người, nhà họ Du không dám với."

Nghe giống như nói lấy, nhưng ý tứ trong lời nói cũng rất rõ ràng. Du Lăng Thần là muốn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Triệu!

Thẩm Hà Dao cầm chặt di động, trái tim nhảy dòn đập cuồng loạn, ". Cậu làm vậy thì được lợi gì cho mình chứ? Danh tiếng Công ty Tinh Thần sẽ bị hủy hoại theo, chúng ta lên lút giải hòa thì như thế nào? Con tôi tạo ra tổn thất cho cậu, nhà họ Triệu chúng tôi sẽ bồi thường toàn bộ! Em đem băng gốc ghi âm cho tôi."

Cái điều kiện này rất khiến người ta động lòng.

Mới bắt đầu Du Lăng Thần cũng muốn. Hai nhà lên lút giải hòa, đừng làm náo loạn quá, nếu không Du thị cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Nhưng chỉ bằng một câu nói đã đáp ứng Thẩm Hà Dao thì không khỏi quá nhanh, nhanh quá sẽ không cho người ta dấy dỗ nên chịu.

"Trước hết để cho tôi suy nghĩ đã, Triệu phu nhân an tâm chờ, trong vòng 24 giờ tôi sẽ cho bà câu trả lời chắc chắn."

24 giờ, không phải bằng với giai đoạn nguy hiểm sao?

Chờ sau 24 giờ, Triệu Tần Lâm được đồn cảnh sát thả ra, nhà họ Triệu gia còn phải sợ Du Lăng Thần ư?

Nếu như trong đoạn thời gian này Du Lăng Thần hơi không hài lòng, cố ý đem đoạn ghi âm truyền cho đồn cảnh sát, cả đời này Triệu Tần Lâm coi như xong.

Hiện nay, thần kinh của tất cả người nhà họ Triệu đều thấp thỏm, e sợ Du Lăng Thần mất dây thần kinh, sẽ ôm tổn hại hai bên mà cùng nhà họ Triệu đồng quy vu tận, đưa Triệu Tần Lâm vào chỗ chết.

Đến cuối cùng, Thẩm Hà Dao thật sự không ngồi yên, ngồi xe chạy tới biệt thự của Du Lăng Thần.

.

Trên khay trà để một tấm giấy trắng.

Du Lăng Thần nắm bút máy, đang không ngừng tính toán con số.

Dư Tư Nhạc nhìn mấy lần, cũng không thể xem hiểu con số đại biểu ý nghĩa gì.

"Anh hai, anh đang tính cái gì?"

Du Lăng Thần cúi đầu tiếp tục tính, cũng không có ngẩng đầu nhìn Dư Tư Nhạc, trong miệng lại trả lời: "Tính tài khoản, đợi lát nữa phải dùng tới."

Tính tài khoản gì?

Dư Tư Nhạc nghe không hiểu, nghiêng đầu quan sát anh, muốn từ vẻ mặt của anh nhìn ra chút tin tức. Chỉ tiếc, Dư Tư Nhạc vẫn phải thất vọng, bởi vì gương mặt đó của Du Lăng Thần gần như không có bất kỳ biểu cảm nào. Dùng hai chữ hình dung thì là 'mặt than'.

Nửa giờ sau, chuông cửa biệt thự bị nhấn.

Dư Tư Nhạc vội vã chạy đi mở cửa, từ trong mắt mèo, có thể nhìn thấy một người phụ nữ già nua năm sáu chục tuổi đứng ở phía ngoài.

Dư Tư Nhạc không biết bà ta.

Du Lăng Thần nhìn cũng không nhìn, nói: "Mở cửa cho bà ta."

Dư Tư Nhạc nghe theo lời của anh, kéo cửa ra.

Người phụ nữ già nua vội vã chui vào, "Du Lăng Thần, chúng ta ngay mặt nói rõ ràng, cậu xóa bỏ đoạn ghi âm, người hai nhà chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện này."

Dư Tư Nhạc đoán ra bà ta là ai, cô nhận ra giọng nói này, chính là người phụ nữ nói chuyện trong điện thoại.

Du Lăng Thần hình như tính toán xong, gạt tờ giấy kia ra, bỏ qua bộ dáng người phụ nữ tức giận đặng đặng, "Triệu phu nhân, không ngờ tôi còn chưa có đi mời bà mà bà đã tự mình đi tới. Ngồi xuống đi, vừa đúng lúc nói chuyện về chủ đề trước."

Thẩm Hà Dao lẫn lộn ở trong giới thượng lưu đã mấy chục năm, một chút lễ nghi làm rất quen, ngồi ở trên ghế sa lon, cái eo thẳng tắp, có phong cách đoan trang điển nhã.

"Cậu muốn nói chuyện gì?"

"Không phải bà mới vừa nói bồi thường tổn hại lợi ích cho Du thị sao? Tôi đã tính rồi, tổng cộng là 76 triệu." Khóe miệng Du Lăng Thần thoáng cười, hàm chứa ý lạnh.

Cặp mắt Thẩm Hà Dao lộ ra không thể tin, "Cậu cố ý lừa gạt?"

"Du Lăng Thần tôi chưa bao giờ làm chuyện lén hiếp người khác, hay là nói bà cảm thấy con trai mình không đáng giá cái giá tiền này? Máy tổ diễn kịch trong Công ty Tinh Thần có bao nhiêu nữ minh tinh đều bị anh ta dùng ma túy hãm hại rồi, tôi không chỉ phải tốn tiền chuẩn bị quan hệ, hơn nữa còn cần phải bồi thường tiền trái với hợp đồng, số này coi như ít đấy." Du Lăng Thần tính toán xong, toàn bộ các loại phí tổn đều tính lên trên đầu nhà họ Triệu.

Thẩm Hà Dao nghe xong thì không tìm ra lý do phản bác.

Nhìn ra sắc mặt của Thẩm Hà Dao cực kỳ khó coi, Du Lăng Thần khoi lông mày lên, nói: "Nhà họ Triệu không giữ lời hứa cũng được, tôi sẽ đem đoạn ghi âm truyền đến đồn cảnh sát, vừa đúng lúc tôi biết cục trưởng đồn cảnh sát, còn có thể bớt đi không ít chuyện."

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Công việc làm ăn của nhà họ Triệu đã sớm suy tàn, nếu không phải vì con trai, bọn họ cũng không cần phải nương nhờ Du thị. Nhà họ Triệu cũng chỉ còn lại có một cái thùng rỗng, miệng cọp gan thò. Lấy tài lực hiện giờ của bọn họ, lấy ra 76 triệu là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng vì bảo toàn cho Triệu Tàn Lâm, bọn họ lại không thể không cắn răng đồng ý.

"Được, tôi lập tức kêu người đi chuyển khoản." Bất luận như thế nào, trước hết cứu Triệu Tàn Lâm ra. Những chuyện khác, chỉ có thể để sau lại nói.

"Triệu phu nhân thật ngay thẳng, chẳng qua tôi còn có một yêu cầu."

So với bộ dáng nóng lòng hoảng sợ của Thẩm Hà Dao, Du Lăng Thần hoàn toàn khác biệt, trấn định còn mang theo khí thế khiếp người.

"Cậu còn muốn điều kiện gì nữa? Nói luôn một lần đi." Thẩm Hà Dao phải cứu con trai bằng bất cứ giá nào.

"Từ đó về sau, nhà họ Triệu và nhà họ Du không có liên quan gì nữa, ngài cũng đừng mong nhét người vào trong tập đoàn của tôi, cho người nhà họ Triệu mưu phúc lợi." Du Lăng Thần lạnh lùng nói qua yêu cầu, "Triệu Tàn Lâm không thể lần nào cũng có vận tốt như vậy."

Thẩm Hà Dao giận đến bức bối trong lòng, về sau bà ta nào dám nhét người vào Tập đoàn Du thị. Thái độ này của Du Lăng Thần, rõ ràng là không chấp nhận người nhà họ Triệu.

"Tôi đồng ý." Thẩm Hà Dao gật đầu nói.

Tất cả chuyện đều nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Du Lăng Thần, Du Lăng Thần cũng không có biểu hiện ra vẻ vui sướng vì thắng lợi.

Dư Tư Nhạc yên lặng nghĩ, trận chiến này anh hai thắng thật đẹp! Chẳng những cứu vãn được tồn thất từ nhà họ Triệu, còn hoàn toàn diệt trừ hậu hoạn là nhà họ Triệu, một công đôi việc.

Du Lăng Thần tìm kiếm đoạn ghi âm trong điện thoại di động, dưới cái nhìn soi mói của Thẩm Hà Dao, xóa bỏ đoạn ghi âm.

"Mời Triệu phu nhân trở về, đêm đã khuya, tôi không giữ người." Du Lăng Thần mở miệng đuổi khách.

Thẩm Hà Dao tức giận trong lòng, cũng không còn biện pháp đối chọi với Du Lăng Thần, người đàn ông này nổi tiếng là nhân vật hung ác, tất cả nhân sĩ kinh doanh đều biết.

Anh muốn đuổi tận giết tuyệt một xí nghiệp, đó là chuyện dễ dàng.

Ánh mắt Thẩm Hà Dao khẽ lóe lên, dường như đang lên kế hoạch gì đó.

Bà ta thậm chí đang suy nghĩ, nếu Du Lăng Thần đã xóa đoạn ghi âm, bà ta dứt khoát đổi ý được, dù sao không có giấy trắng mực đen viết rõ mà chỉ nói suông.

Du Lăng Thần giao thiệp lão luyện, làm sao sẽ không biết trong lòng bà ta nghĩ cái gì, "Triệu phu nhân, bà cho rằng Du Lăng Thần tôi sẽ ngốc đến trình độ đó sao? Trong vòng 24 giờ mà khoản kinh phí không tới tài khoản, đừng trách tôi làm ra chuyện khiến bà đau lòng."

"Cậu còn giữ đoạn ghi âm khác?" Thẩm Hà Dao hiểu được ý trong lời nói của anh.

"Chuyện còn chưa có kết thúc, làm sao tôi có thể dễ dàng xóa bỏ đoạn ghi âm? Du Lăng Thần tôi cũng không phải là thằng ranh mới bước ra kinh doanh." Du Lăng Thần nâng chung trà lên uống một hớp, cười lạnh nói: "Vừa rồi chỉ là tôi thử thái độ của bà thôi, rất rõ ràng, thành ý hợp tác của bà làm cho người ta rất không yên tâm."

Thẩm Hà Dao giận đến phát run, lại nói không ra được lời nào.

"Mời trở về." Du Lăng Thần đuổi người lần nữa.

Thẩm Hà Dao đẩy mạnh cửa ra, đi ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, Dư Tư Nhạc cũng không nói một câu chen vào. Chủ yếu là bởi vì khí thế của anh hai quá mạnh mẽ, trực tiếp áp đảo, đây là lần đầu tiên

cô nhìn thấy người có khí thế này.

Kim chi giờ của đồng hồ đã chỉ hướng ba giờ sáng.

Du Lăng Thần nhìn thấy trong con mắt thiếu nữ hàm chứa kính nể, đột nhiên cảm thấy. rất tự hào.

"Như thế nào? Anh hai có khiến tiểu Nhạc thất vọng không?"

"Không, anh hai giỏi lắm!" Dư Tư Nhạc nói khoe khoang, quả nhiên giống nhau tin đồn như đúc, anh hai thật là có năng khiếu trong giới thương nghiệp.

"Đi ngủ đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm, nếu như tiểu Nhạc nguyện ý, có thể tới giúp anh một chút."

Trong lòng Dư Tư Nhạc thầm nói, thề ra sức vì anh hai!

Gật đầu thật mạnh, nói một câu 'toàn bộ nghe theo sắp xếp của anh hai'.

.

Đêm nay, Dư Tư Nhạc ngủ rất nhanh.

Trong lúc ngủ mơ, cô mơ thấy Dung Húc đang cầm 99 đóa hoa hồng tới theo đuổi cô.

Cô đang muốn nói cho Dung Húc, đừng có lãng phí thời gian lãng phí tiền bạc ở trên người cô nữa. Ngẩng đầu lên, lại phát hiện gương mặt Dung Húc biến thành anh hai.

Hơn nữa, điều làm cô không thể tin được chính là, cô thể nhưng quý thần xui khiến nhận lấy hoa hồng.

Bị sợ đến mức cô thức tỉnh từ trong mộng, đầu đầy mồ hôi.

Chuyện đầu tiên rời giường chính là mắng một tiếng 'CMN nằm mộng gì chứ!'.

Nghe trong căn phòng cách vách có động tĩnh, Du Lăng Thần cho là xảy ra chuyện gì, đi tới ngoài cửa phòng ngủ của cô, gõ gõ cửa, "Tiểu Nhạc, em làm sao vậy?"

Dư Tư Nhạc Hồi nhớ tới nội dung giấc mộng kia, gương mặt nóng bừng, vội vàng trở lại: "Không có. Không có việc gì, gặp một con ác mộng."

Đúng! Đó chính là con ác mộng!

Cả ngày hôm đó, tinh thần của Dư Tư Nhạc hoảng hốt, giấc mộng kia thỉnh thoảng xuất hiện ở trong đầu cô, tựa như biểu thị cái gì.

Du Lăng Thần phát hiện sự khác thường của cô, hỏi cô có phải là không thoải mái hay không, còn gọi Trịnh Thiếu Hoa tới đây kiểm tra một lượt cho cô.

Sau khi xác nhận cô không có việc gì, Du Lăng Thần mới từ từ yên tâm.

Khoản tiền kia, nhà họ Triệu đã chuyển vào tài khoản của Tập đoàn Du thị.

Đến ban đêm, thời gian trùng với tối hôm qua, 24 giờ rút cuộc cũng kết thúc.

Hai người Triệu Tàn Lâm và Đặng Tạ Liên được thả ra.

Chuyện đầu tiên Du Lăng Thần làm là tìm Triệu Tàn Lâm, từ trong miệng anh ta dò xét biết ra, rốt cuộc hại qua những nữ minh tinh nào.

Mới đầu Triệu Tàn Lâm không chịu phối hợp, sau lại từ trong miệng Thẩm Hà Dao biết chuyện đoạn ghi âm, tâm không cam không nguyện bày ra một phần danh sách cho Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần căn cứ tên tuổi trên danh sách, tìm ra nữ minh tinh trong tổ diễn kịch, bí mật đem toàn bộ người tụ tập lại một lượt. Cũng bảo đảm sẽ cho bọn họ một công đạo, một mặt bồi thường tiền, mặt khác lại cam kết đưa họ ra nước ngoài cai nghiện.

Tất cả điều kiện nói ra, na ná như Đặng Tạ Liên.

Mặc dù Du Lăng Thần làm ra sắp xếp như thế, nhưng không có nghĩa là có thể tiếp nhận chuyện họ dùng cơ thể đổi lấy cơ hội lên ống kính. Cho nên, phàm là người ở trên danh sách, Du Lăng Thần yêu cầu hủy hợp đồng với bọn họ.

Một đám nữ minh tinh cũng biết phải giữ bí mật chuyện này, chuyện này chẳng những liên quan đến thanh danh của các cô, mà còn liên quan đến tương lai của các cô nữa. Không vì Tập đoàn Du thị suy nghĩ, cũng phải vì cuộc sống của mình mà suy tính.

Du Lăng Thần bận rộn tròn ba ngày.

Anh cũng làm theo cam kết trước đó cùng Đặng Tạ Liên, đưa mẹ cô ta đến bệnh viện Trịnh Thiếu Hoa, chuẩn bị cứu trị.

Tất cả chuyện đều tiến hành thứ tự.

Dư Tư Nhạc hết sức thích phương thức xử lý của anh hai, cả ngày đi theo phía sau anh đi dạo như cái đuôi nhỏ. Thỉnh thoảng nhìn thấy anh hai bôn ba mệt mỏi thì tự mình bưng trà dâng nước cho anh.

Mỗi lần Du Lăng Thần nhìn thấy ánh mắt trong suốt như lúc ban đầu của cô sẽ cảm thấy. Tất cả đều đáng giá.

Mặc kệ anh mệt mỏi hay khô nữa, anh cũng nguyện ý che ở trước mặt Dư Tư Nhạc, vì cô chặn lại tất cả đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Sau khi bận rộn cả một ngày, Dư Tư Nhạc vừa về tới biệt thự đã ngồi liệt ở trên ghế sofa lười phải nhúc nhích.

Du Lăng Thần kéo cà vạt, ngồi ở bên cạnh cô.

Dư Tư Nhạc thuận tay cầm hộp điều khiển ti vi lên, mở ti vi, trong chớp mắt màn hình sáng lên, phát ra chương trình.

Cô cảm giác, cái giá phải trả đối với Triệu Tàn Lâm, thật sự là quá nhẹ rồi. Trừ bỏ làm nhà họ Triệu tổn tài ra, hầu như Triệu Tàn Lâm không được dạy dỗ bất kỳ cái gì bài học thực tế nào.

Triệu Tàn Lâm làm quản lý công ty Tinh Thần, dám chắc sẽ bị gỡ bỏ.

Các nữ minh tinh cũng nhận được sắp xếp thỏa đáng nhất.

Nhưng Triệu Tàn Lâm thực sẽ biết lỗi sao? Trong lòng anh ta sẽ sinh ra một tia lo lắng và đau lòng ư? Dư Tư Nhạc không dám khẳng định điều này, hai cặp mày thanh tú nhăn thật chặt.

"Có những lời nói rất hay, oan có đầu, nợ có chủ, chắc chắn sẽ có người trừng trị Triệu Tàn Lâm." Du Lăng Thần an ủi vỗ vỗ đầu vai Dư Tư Nhạc, "Cô nhóc này, không phải chúng ta thay các nữ tinh ra."

Có ý gì? Khóe mắt Dư Tư Nhạc liếc sang, nhìn anh hai, suy đoán ý trong lời nói của anh.

Đúng lúc này, đang phát tin tức đô thị buổi chiều. Trên màn ảnh tivi, nữ phát thanh viên trẻ trung nói những chuyện lớn đã xảy ra. Tin tức buổi chiều này kém hơn so với tin tức trung ương chính thức, theo lời nói, cũng ở tại thành phố C xảy ra một vài chuyện mới lạ đáng giá để bàn tán. Ví như tin tức địa phương nào xảy ra tai nạn xe cộ, địa phương nào đảo được chút hoá thạch cổ....

"Nhân viên phòng vấn của chúng tôi đã đến hiện trường, mọi người có thể nhìn thấy, chuyện xảy ra ở hiện trường hỗn loạn đến cỡ nào. Theo người đi đường vây xem giới thiệu, việc cầm dao đâm nhân viên văn phòng xảy ra ở sau khách sạn chúng tôi. Người bị hại vừa rời khách sạn, người hành hung lập tức bị bắt, một dao đâm vào bụng của anh ta."

Nữ phát thanh viên vừa chỉ vào hình ảnh trên màn hình, vừa giải thích cặn kẽ cho người xem: "Trước mắt, xe cấp cứu đã đến hiện trường, người bị hại đang được đưa đi bệnh viện. Sau khi lưu manh hành hung rời khỏi hiện trường, nhân viên cảnh sát đang tiến hành truy bắt."

Dư Tư Nhạc bức dọc nóng nảy, lực chú ý cũng không tập trung ở trên tivi, nghe sơ bộ đại khái.

Ngược lại, Du Lăng Thần nghe rất say sưa, đôi mắt chăm chú nhìn màn hình tivi.

Dư Tư Nhạc không biết từ lúc nào loại tin tức này cũng có thể làm anh hai chú ý, có chút nghi ngờ.

Du Lăng Thần gờ ngón tay lên, chỉ vào xe cấp cứu trên màn hình huỳnh quang. "Nếu không nhìn thì sẽ bỏ lỡ."

Dư Tư Nhạc nhú nhú mày, lại dựa theo lời anh hai nói, cẩn thận nhìn chăm chăm màn hình huỳnh quang.

Chợt nhìn thấy một gương mặt quen.

"Sao lại là anh ta?"

Thế giới thật là quá kỳ diệu! Trong màn hình huỳnh quang, người nằm ở trên băng ca cấp cứu, không phải là Triệu Tàn Lâm sao? Ngủ quan của anh ta

vặn vẹo lại một chỗ, bàn tay che bụng thật chặt, máu tươi rỏ tí tách nhuộm đỏ băng ca.

Một đám nhân viên y tế đang tiến hành cứu trợ, thời gian chớp mắt trôi qua, anh ta được chuyển vào trong xe cấp cứu, sau khi cửa đóng lại, xe nghiêng ngang rời đi.

Dư Tư Nhạc cả kinh sững sốt vài giây, đây là chuyện gì xảy ra?

"So với chúng ta, người hận anh ta quá nhiều." Du Lăng Thần mở miệng nói lần nữa.

Triệu Tần Lâm chỉ làm hại công ty Tinh Thần tổn thất một khoản tiền, mà. Đối với những người bị hại khác không chỉ là tổn thương cơ thể, còn có tổn thương tâm hồn.

Không phải tất cả mọi người là sinh vật lấy oán báo oán, nếu Triệu Tần Lâm làm ra chuyện người người căm phẫn, sau khi suy tàn, làm sao có thể không nhận đủ loại hậu quả xấu?

Dư Tư Nhạc dần dần hiểu anh hai nói rồi.

Tâm tư người đàn ông này quả thật rất là đáng sợ, giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh, không trốn thoát được.

Nhưng Dư Tư Nhạc lại không biết, thứ khó nắm trong tay nhất, thật ra là lòng người. Cảm xúc con người thay đổi phức tạp, có lúc bạn rõ ràng cảm thấy đoán được nó, nhưng khi kết quả lộ ra lại phát hiện tất cả hoàn toàn khác biệt so với suy nghĩ của bạn.

"Em đột nhiên hiểu ý nghĩa của ‘người thiện được quả thiện’ rồi." Tâm tư của Dư Tư Nhạc dần dần bay xa.

Du Lăng Thần không bác bỏ cũng không bày tỏ đồng ý, "Triệu Tần Lâm đơn thuần là tự thực ác quả."

Khi hai người bàn chuyện này, Triệu Tần Lâm đang cấp cứu trong phòng giải phẫu, bởi vì bụng là bộ phận mềm mại nhất trên cơ thể, bên trong chứa lục phủ ngũ tạng, nếu như bộ máy bên trong bị đâm thủng, tuyệt đối là chuyện vô cùng nguy hiểm.

.

Trong chớp mắt, kỳ nghỉ hè đã trôi qua hơn nửa.

Phản diễn thuộc về Dư Tư Nhạc đã hoàn thành xong. Lúc Dư Tư Nhạc và nhân viên tổ diễn kịch tạm biệt, rất nhiều người vây cô đến nước chảy không lọt.

Đặc biệt là Vệ Đạo, thật vất vả gặp được một đứa nhỏ có tài diễn xuất thiên phú như vậy, hận không thể trực tiếp giam giữ Dư Tư Nhạc, kêu cô tiếp tục nán lại trong tổ diễn kịch. Mấy lần chạy đến trước mặt Dư Tư Nhạc, không ngừng nói lời lẽ tâm thường ‘Du tiểu thư có rảnh rồi nhớ về thăm nhé, lúc nào rảnh rồi thì nói một tiếng cho tôi biết, có nhân vật tốt tôi sẽ giữ lại cho em’.

Cảm giác kia, so với giả khuê nữ còn không bỏ được hơn.

Các diễn viên khác đều rối rít bày tỏ tiếc nuối, chủ yếu là bởi vì Dư Tư Nhạc vừa đi, bọn họ sợ hộp cơm lại trở thành thức ăn cho heo. Ngẫm nghĩ lại, kể từ sau khi thiên kim Du thị tới tổ diễn kịch, chất lượng món ăn của bọn họ cũng lần lượt tăng lên, hơn nữa ngày thường phải làm thêm giờ để đuổi kịp tiến độ, Du tổng sẽ tự mình gọi điện thoại thúc giục Vệ Đạo mau chóng thả người.

Một khi tiểu tổ tông này rời đi, như vậy chẳng phải Vệ Đạo sẽ tàn phá tâm linh của bọn họ ngày một thậm tệ hơn sao!

Đáng tiếc cho dù bọn họ muốn níu giữ như thế nào, Dư Tư Nhạc cũng phải rời khỏi tổ diễn kịch. Dù sao cô còn là học sinh.

.

Không cần đi tổ diễn kịch nữa, cuộc sống trở nên nhàn nhã dễ dàng hơn.

Nhiệm vụ chủ yếu của Dư Tư Nhạc, chính là phụ trách một ngày ba bữa ăn, tiếp đó đi tưới nước cho hoa cỏ trong sân.

Đối với việc này, người hài lòng nhất không phải là Du Lăng Thần thì là ai.

Sau khi tan việc trở về, vừa vào nhà đã có thể ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, đây mới là cuộc sống trong mơ của anh.

Thời gian chung đụng của Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần càng dài, giữa hai người càng ăn ý hơn.

Giả sử tiếp tục trôi qua như vậy, thì tuyệt đối sẽ là chuyện vô cùng mỹ mãn.

Nhưng, có người cố tình thích phá vỡ cuộc sống yên lặng ấm áp này.

.

Thời gian trước có quá nhiều chuyện, Dư Tư Nhạc loay hoay ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Lần này rảnh rồi, Dư Tư Nhạc càng muốn ở nhà.

Thường chạy đi siêu thị mua một đồng đồ ăn về, và mấy ngày không ra khỏi cửa. Nếu như không phải toàn bộ rau dưa trong nhà bị nấu nướng hết, có lẽ cô vẫn đợi đến tận trường.

Trong tay nắm vệ sỹ phía sau ôm rất nhiều rau dưa, Dư Tư Nhạc móc chìa khóa ra cắm vào trong khóa cửa, cạch một tiếng, đẩy cửa ra đi vào.

"A Bưu, làm phiền cậu giúp tôi đặt đồ vào trong tủ lạnh." Dư Tư Nhạc vừa chỉ huy đám vệ sỹ làm việc, vừa mang các loại gia vị mới mua bỏ vào trong tủ chứa đồ.

Mỗi vệ sỹ đều không hện mà cùng nghĩ, bọn họ thật sự đến làm vệ sỹ ư? Cậu xác định tiểu thư không coi bọn họ như vú em ư?

Mấy người bọn họ cũng hết sức thích vị cô chủ này, đặc biệt là Dư Tư Nhạc, một chút đáng về thiên kim tiểu thư cũng không có. Mặc dù thỉnh thoảng sẽ quên bọn họ là vệ sỹ, dẫn dõ bọn họ dọn bàn khiêng ghế, nhưng bọn họ vẫn không cự tuyệt, cam tâm tình nguyện phụ giúp.

Hệ thống an ninh ở khu biệt thự này nghiêm ngặt hơn so với những khu khác. Trừ bỏ trường hợp đặc biệt ra, hầu như sẽ không có ai chạy đến nơi đây làm loạn.

Bốn vệ sỹ hộ tống Dư Tư Nhạc trở về biệt thự xong, đều bị cô đuổi đi. Lầy lời nói của Dư Tư Nhạc mà nói, biệt thự là nhà của cô, ở nhà có thể có nguy hiểm gì, huống chi bên ngoài thỉnh thoảng sẽ có an ninh tuần tra, cần gì phải lo lắng?

Lúc Du Lăng Thần ở nhà, cũng tương tự là đuổi bốn vệ sỹ đi. Nhưng động cơ của anh hoàn toàn trái ngược với Dư Tư Nhạc. Anh nghĩ, thật vất vả khổ cực làm việc xong một ngày, sau đó trở lại biệt thự, thế nào cũng phải đơn độc chung đụng với tiểu Nhạc, người nào phá hư thế giới của hai bọn họ, vậy thì đồng nghĩa với phá hư trái tim Du Lăng Thần. Hậu quả này rất nghiêm trọng!

Thời gian gần đến năm giờ chiều, Dư Tư Nhạc vẫn như thường ngày, chuẩn bị rửa rau nấu cơm.

Bình thường, năm giờ rưỡi là Du Lăng Thần tan việc, hơn sáu giờ sẽ về đến nhà. Dư Tư Nhạc thuộc lòng quy luật đi làm của anh.

Lấy gạo, xả nước, bỏ vào nồi cơm điện.

Động tác thuần thục, sau khi làm xong tất cả, Dư Tư Nhạc giơ tay lên lau cái trán chảy mồ hôi hột.

Giương mặt trắng nõn như sứ hơi đỏ ửng. Cô muốn bỏ cái trắng vào trong nồi xào, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Dư Tư Nhạc hơi hơi nhíu mày, anh hai có chìa khóa, vào nhà nhất định không cần phải nhấn chuông cửa. Như vậy ngoài cửa là ai?

Dư Tư Nhạc vội vã từ phòng bếp chạy đến, xuyên qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài. Đứng ở phía ngoài là hai người ăn mặc đồng phục, Dư Tư Nhạc nhận ra. Là phục vụ viên khách sạn Hoài Hương. Bọn họ đến đây làm gì?

Mở cửa ra, Dư Tư Nhạc nghi hoặc nhìn nhân viên phục vụ.

Trong tay người phục vụ xách theo hai hộp giữ nhiệt, mặc dù chưa mở, Dư Tư Nhạc cũng có thể ngửi thấy mùi thơm bay ra từ bên trong.

Anh hai kêu khách sạn Hoài Hương đưa thức ăn tới đây? Sao không báo với cô một tiếng, sớm biết cô cũng không nấu cơm, làm hại cô lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Tại con đường khác ngoài biệt thự, một chiếc xe sang trọng đang đậu.

Một giọng nữ giòn giã duyên dáng truyền đến từ đằng xa. Cô gái trẻ cao gầy ăn mặc váy ngắn nổi tiếng, cất bước đi ra từ xe thể thao, trên mắt cô ta được che bởi một chiếc kính mắt, trên đầu còn đội mũ che nắng.

"Sẽ ở ở cửa làm gì, mau đưa thức ăn vào. Cũng chạng vạng tối, thời gian không còn sớm." Cô gái không cảm được oán trách, đôi môi bôi trét son, hết sức diễm lệ.

Dư Tư Nhạc tròn tròn mắt.

Đây là tình huống gì? Cô gái này từ đâu ra?

Cô gái cất bước muốn vào nhà, Dư Tư Nhạc nhanh chóng ngăn ở trước mặt cô ta, không cho cô ta đi vào, lạnh giọng nói: "Nơi này là nhà họ Du."

Cô gái hình như không ngờ người thiếu nữ này, thậm chí có can đảm cản đường đi của cô ta, ngón tay nắm gọng kính, nhẹ nhàng kéo xuống dưới.

Cô gái có một đôi mắt xé trời xinh, khóe mắt hẹp dài, vô cùng xinh đẹp, cảm giác câu hồn phách người ta.

Dư Tư Nhạc đeo tạp dề, trong tay nắm cái xẻng, trên mặt thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Có lẽ là mới từ phòng bếp đi ra, còn có mùi vị đặc thù của phòng bếp.

Hình như cô gái hiểu lắm cái gì, tựa như ghét bỏ bịt lỗ mũi, "Nếu như nơi này không phải nhà họ Du, tôi sẽ không muốn đến. Cô là giúp việc của Du Lăng Thần à? Hiện tại nhà họ Du không cần cô, lương tháng của cô là bao nhiêu? Tôi trả cho cô."

Cái gì? Dư Tư Nhạc bỗng nhiên tròn to mắt.

CMN, cô gái này rốt cuộc có ý gì? Đuổi việc cô? Cũng phải hỏi xem anh hai có đồng ý hay không. Hơn nữa, bộ dáng của cô rất giống là giúp việc à? Dư Tư Nhạc giận đến cắn răng nghiến lợi, tròng mắt hơi tức giận.

Nói như vậy, thức ăn khách sạn Hoài Hương không phải anh hai đặt, hẳn là cô gái trước mắt này tự chủ trương.

Trong lòng Dư Tư Nhạc cuộn cuộn sóng lớn mãnh liệt, ngoài mặt lại áp chế cơn tức giận của mình, chậm rãi cúi tạp dề ra, khéo môi nhẹ nhàng hé mở, nói: "Không biết cô là ai? Và có quan hệ như thế nào với nhà họ Du? Trước đây, tôi chưa từng thấy cô."

Câu nói sau cùng, Dư Tư Nhạc cắn từng chữ.

Ý là, Du Lăng Thần chưa từng nhắc tới cô gái trước mặt, tại sao cô phải nghe theo lời của cô ta.

Giọng điệu của Dư Tư Nhạc không thân thiện, nhưng cũng không phải là vô cùng không có lễ phép.

Cô gái dương dương đắc ý nhếch miệng, "Tôi. . . . Là nữ chủ nhân nơi này, vợ chưa cưới của Du Lăng Thần, cô nói xem, tôi có tư cách đuổi cô không?"

Tiêu Hề Nhi!

Cái tên này đột nhiên nhảy ra trong đầu Dư Tư Nhạc.

Ánh mắt của Dư Tư Nhạc từ từ trở nên nặng nề.

Tiêu Hề Nhi cho là cô bị dọa sợ, nụ cười bên khóe miệng càng ngày càng sâu, "Thừa dịp trong lòng tôi khá tốt, tôi có thể cho cô nhiều hơn 20% tiền thuê, nhanh chóng biến mất khỏi mắt tôi, nếu không một phen tiền cô cũng không lấy được."

Dư Tư Nhạc không thích giọng điệu nói chuyện của cô ta, quá tự kiêu, thật sự coi mình là nữ chủ nhân của nhà họ Du rồi ư?

Dư Tư Nhạc khề ngẩng đầu lên, dùng khí thế không thua kém ai, nhìn lại cô ta, "Có lẽ phải làm cô thất vọng rồi, ngoại trừ cha mẹ tôi ra thì không ai có thể đuổi tôi ra khỏi nhà họ Du, trên thế giới cũng không ai có tư cách này, thật bất hạnh thay vì bọn họ đều qua đời. Quên tự giới thiệu mình, tên của tôi là 'Du Tư Nhạc', cũng được xưng là nữ chủ nhân nhà họ Du."

Hai người nhà họ Du, một nam một nữ. Anh hai là nam chủ nhân, vậy danh hiệu nữ chủ nhân, không phải là của cô sao? Dư Tư Nhạc không hề cảm thấy đỏ mặt, cô làm tất cả việc nhà, chẳng lẽ còn không xứng với ba chữ 'nữ chủ nhân' này?

Hơn nữa cũng chỉ có cái từ 'nữ chủ nhân' này, mới có thể dập tắt tinh thần của đối phương.

Con gái chưa xuất giá, cứ như bò hờ hết vậy, nếu thật sự vào cửa, chẳng phải sẽ nghĩ tất cả biện pháp đá cô cút ra khỏi nhà họ Du à?

Sắc mặt của Tiêu Hề Nhi nhất thời trở nên khó chịu, không thể tin nhìn khuôn mặt của Dư Tư Nhạc, quan sát cô hồi lâu.

Cô ta không có ấn tượng sâu sắc với em gái Du Lăng Thần, tổng cộng số lần gặp mặt, không quá ba lần. Hơn nữa bên ngoài cũng có tin đồn quan hệ giữa Du Lăng Thần và em gái rất gay gắt, Tiêu Hề Nhi càng không coi cô thành chuyện gì to tát.

Không ngờ hai người gặp mặt lại dùng loại phương thức này, nụ cười trên mặt Tiêu Hề Nhi không nén được cơn giận.

"Thì ra là tiểu Nhạc?" Tiêu Hề Nhi đổi bộ mặt khác, chào hỏi cô.

Dư Tư Nhạc không đáp lại.

"Đã nhiều năm không gặp mặt, đều do chị Tiêu không nhận ra em, tiểu Nhạc sẽ không giận chứ? Như vậy đi, em thích thứ gì? Ngày mai chị sẽ mua cho em, coi như là quà tặng xin lỗi em." Dầu gì cũng là em chồng tương lai của mình, Tiêu Hề Nhi cố gắng lôi kéo quan hệ.

Trong lòng cũng đang buồn bực, tại sao Du Lăng Thần ở cùng một chỗ với cô? Chẳng lẽ trong vài năm cô ta ra nước ngoài, đã xảy ra chuyện gì lớn?

Đúng là thay đổi, hơn nữa còn thay đổi cực lớn.

Sự thay đổi này, chỉ là ở dưới đáy lòng Dư Tư Nhạc, cùng với thái độ và cảm giác của Du Lăng Thần đối với cô.

"Tôi và cô đã gặp mặt?" Dư Tư Nhạc nghi ngờ chớp mắt mấy cái, cố ý giả vờ như chưa từng nghe nói nhân vật 'Tiêu Hề Nhi', vô tội ngây thơ nói: "Tôi chưa từng nghe anh hai nói có vị hôn thê, có phải cô làm hay không?"

Trời mới biết cô đang suy nghĩ, tại sao lần trước rõ ràng Du Lăng Thần đã cự tuyệt rồi, cô gái này còn có thể giả vờ như không có việc gì, chạy tới biệt thự nhà họ Du.

Vị hôn phu của mình, cùng những cô gái khác ‘hôn môi’, chuyện như vậy là người thường có thể chịu được sao?

Tiêu Hề Nhi giận đến mu bàn tay khẽ phát run.

Trong lòng cô ta biết rõ Du Lăng Thần không nói, nếu như không phải là năm đó nhà họ Du gặp nạn, anh tuyệt đối sẽ không đáp ứng đính hôn với mình. Không nói cho người khác biết chuyện bọn họ đính hôn, thật không có gì lạ.

Tiêu Hề Nhi cố gắng kìm nén lòng mình, cố gắng an ủi mình, cho dù Du Lăng Thần bài xích đính hôn với cô, thế nhưng cũng là chuyện có thật, có truyền thống làm chứng, Du Lăng Thần cũng không thể chống chế.

"Thực giả của chuyện này, em có thể hỏi anh hai em." Tiêu Hề Nhi nhẫn nhịn.

Phục vụ viên đưa thức ăn đã đặt thức ăn trên bàn ăn, đi ra.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng Dur Tư Nhạc có một tia tức giận khó hiểu, đặc biệt là lúc nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hề Nhi, tức giận vô danh này, sẽ càng đốt càng lớn.

Vào lúc Dur Tư Nhạc do dự nên đuổi người, hay nên đón người vào nhà thì nơi xa truyền đến âm thanh quen thuộc.

"Tiểu Nhạc."

Dur Tư Nhạc nhắm hai mắt, cũng có thể đoán ra là ai trở lại.

"Anh hai." Dur Tư Nhạc nhìn người đi từ phía xa tới.

Sắc mặt Du Lăng Thần trầm xuống, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Tiêu Hề Nhi bên cạnh cô, nhiệt độ trong phòng trở nên lạnh xuống.

Dur Tư Nhạc đứng ở bên Du Lăng Thần, toát thở, chuyện phiền phức đã tới. Mấy ngày trước cô gái này chỉ gọi điện thoại hỏi thăm anh, hôm nay tự mình chạy tới, xem anh giải quyết thế nào.

Du Lăng Thần lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Hề Nhi, "Làm sao em tới đây?"

"Anh là người đàn ông của em, em không thể đến nhà anh được sao?" Tiêu Hề Nhi hôn Du Lăng Thần, đôi tay ôm khuỷu tay của anh.

Tiêu Hề Nhi là một cô gái rất có sức quyến rũ, hai chữ ‘cảm giác’ thay những ngôn từ về cô ta, từ trên xuống dưới người cô ta đều có sức quyến rũ khiến đàn ông đỏ mặt tím đập nhanh.

Cô ta vừa nói, âm thanh quyến rũ gần như có thể khiến người ta yếu mềm.

"Có thể chấp nhận tôi đụng chạm những cô gái khác? Không ngờ Tiêu tiểu thư độ lượng như vậy." Du Lăng Thần không để lại dấu vết đẩy cô ta ra.

Dur Tư Nhạc suýt nữa bị nghẹn nước miếng, anh hai lại không để ý thể diện chút nào, mang chuyện cô gọi là (hôn môi), đã kích Tiêu Hề Nhi!

Sắc mặt của Tiêu Hề Nhi cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục bình thường. "Đàn ông lúc còn trẻ khó tránh khỏi có chút hoa tâm. Ít nhất anh không có gạt em, điều này nói rõ anh là người đàn ông tốt nguyện ý thẳng thắn với vợ mình, em rất thích anh!"

Dur Tư Nhạc không thể không lau mắt mà nhìn đối với Tiêu Hề Nhi, ánh mắt của cô gái này đã đều rời xa giới hạn của con người? !

Trong không khí, bay tới mùi khét!

Lỗi mũi của Dur Tư Nhạc bị sặc, lập tức nhớ tới lúc ra ngoài mở cửa thì trong nồi còn đun thức ăn, khẳng định khét rồi! Đều do Tiêu Hề Nhi đột nhiên chạy tới biệt thự, làm cho cô quên mất chính sự.

Dur Tư Nhạc vội vã chạy vào bên trong nhà.

Du Lăng Thần cũng ngửi thấy mùi này, bước chân vào nhà.

Dur Tư Nhạc nhanh chóng tắt chổi lửa, bên trong phòng bếp tràn ngập mùi cháy khét. Thật may là phát hiện sớm, nếu không cháy lên sẽ thảm.

"Sao quên trước quên sau thế? Về sau lúc đun thức ăn, nhớ lưu ý tắt lửa." Du Lăng Thần nói một câu tựa như trách cứ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy cưng chiều.

Tiêu Hề Nhi đi vào theo, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt đó của Du Lăng Thần.

Tình cảm trong mắt Du Lăng Thần cô ta chưa từng thấy qua.

Cô ta ngỡ ngác sững sốt mấy giây, rất là nghi hoặc, muốn nói lúc nào thì Du Lăng Thần chung đụng hòa hợp với em gái như vậy? Đường đường là thiên kim Du thị thế nhưng lại nấu cơm? Hơn nữa còn tự mình xuống bếp.

Du Lăng Thần nhìn thấy hơn mười món ăn bày trên bàn ăn.

Dựa vào Tiểu Nhạc, tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại mua thức ăn của khách sạn Hoài Hương. Huống chi, Du Lăng Thần chưa bao giờ nói với cô số điện thoại của khách sạn Hoài Hương. Cho nên, thức ăn trên bàn là ai mang tới, vừa nghĩ liền đoán được.

"Tiêu Hề Nhi, nhà họ Du có tiểu Nhạc làm đầu bếp, ở nhà, tôi chỉ ăn thức ăn do người nhà nấu."

Ý trong lời nói rất rõ ràng, những món ăn này, anh hoàn toàn không muốn động đũa.

Ý cự tuyệt rõ ràng truyền ra ngoài.

Dư Tư Nhạc cho là cô gái này nên biết khó mà lui rồi, ai biết Tiêu Hề Nhi chẳng những không có bày ra sắc mặt khó coi, ngược lại đi vào bên trong phòng bếp, cười cười với Dư Tư Nhạc, "Lăng Thần nói đúng, nếu ở trong nhà, phải có hương vị gia đình. Tiểu Nhạc, em không để ý dạy chị nấu cơm chứ? Chị sẽ khổ tâm học hỏi."

CMN! Cô gái này có phải da mặt quá dày hay không? !

Nữ theo đuổi nam cũng không cần phải chết mặt dày mày dạn thế chứ?

Dư Tư Nhạc đột nhiên cảm thấy, so với cô gái trước mắt, công phu Dung Húc quần quýt không buông, rõ ràng không bằng.

Cô còn chưa gạt đầu đồng ý, Tiêu Hề Nhi đã nhặt cái trắng trong bồn rửa lên, thủ pháp rửa hờ hững, trong đó có mấy cọng rau quả không chịu nổi cô ta giày vò, bay ra ngoài.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần liếc mắt nhìn nhau, trong mắt của anh đầy bất đắc dĩ.

Dư Tư Nhạc lén lén lút lút sát đến bên anh hai, kéo tay áo của anh, kéo ra ngoài, xác nhận cách Tiêu Hề Nhi đủ xa, mới hạ thấp giọng hỏi: "Anh hai, anh định giải quyết chuyện với cô ấy như thế nào?"

Tiêu Hề Nhi trừ biểu hiện kiêu ngạo tự mãn ra, dường như cũng không có khuyết điểm nào, trong hoàn cảnh sống của cô ta, có chút kiêu ngạo cũng có thể hiểu. Có điều Dư Tư Nhạc không có cách nào thích cô ta. Trong lòng có không vui, ảnh hưởng tới cảm giác của cô, khiến cho cô nhìn Tiêu Hề Nhi thế nào cũng không thuận mắt.

Du Lăng Thần cũng đang vì chuyện này mà ưu phiền, tạm thời không nghĩ ra đối sách, "Cố gắng bỏ đi ý nghĩ cô ta không phù hợp thực tế."

Gần đây những chuyện phiền toái tìm tới cửa, làm bọn họ không có thời gian thư giãn.

Làm thế nào mới có thể khiến Tiêu Hề Nhi hết hy vọng? Trêu chọc đùa bỡn cô ta? Dùng biện pháp lần trước đối phó Dung Húc?

Dư Tư Nhạc nghiêng đầu, nhìn về phía Tiêu Hề Nhi trong phòng bếp, lắc đầu một cái. Hai người bất đồng, tại sao có thể dùng phương pháp giống nhau? Tiêu Hề Nhi ngay cả Du Lăng Thần 'bên ngoài' cũng có thể tiếp nhận, chứ đừng nói đến biện pháp trẻ con đó.

Quá khó khăn.

Theo lẽ thường mà nói, có cô gái nào đồng ý gả cho anh hai, Dư Tư Nhạc nên vui mừng mới đúng. Song cô lại không vui mừng nổi, tuyệt không đồng ý để Tiêu Hề Nhi trở thành chị dâu tương lai của cô.

Dư Tư Nhạc suy tư thật lâu, cũng không nghĩ ra tại sao sinh ra tư tưởng này, cuối cùng đáp án là, nguyên nhân do cô không vừa mắt về Tiêu Hề Nhi.

Du Lăng Thần vỗ nhẹ đầu vai của cô, "Sẽ nghĩ ra biện pháp đuổi cô ta đi."

Anh muốn nói, Dư Tư Nhạc không thể nào gọi ai là 'chị dâu', bởi vì không có ai có tư cách.

Nhấn nhện 'hỗ trợ' Tiêu Hề Nhi động tay động chân, Dư Tư Nhạc làm một bữa cơm tiêu hao thêm hơn nửa giờ so với bình thường mới làm xong.

Bày thức ăn lên bàn.

Dư Tư Nhạc bày ra ba đôi đũa.

Vào nhà chính là khách, không có đạo lý đến giờ ăn cơm, cô lại đuổi Tiêu Hề Nhi ra khỏi cửa? Việc này truyền ra ngoài, sẽ khiến người khác cười nhà họ Du không có lễ giáo.

Làm bốn nạng một canh, chỉ là số lượng nhiều hơn so với bình thường.

Thức ăn là do Dư Tư Nhạc làm, canh là do Tiêu Hề Nhi nấu.

Dư Tư Nhạc cầm cái muống canh múc thêm một bát nữa, chỉ nhấp một miếng, lại không dám nếm.

Du Lăng Thần nhìn thấy chân mày của cô nhíu chung một chỗ, hỏi: "Sao vậy?"

"Quá ngọt." Dư Tư Nhạc chạy đi uống hai cốc nước, hòa tan mùi vị trong miệng, hướng về phía Tiêu Hề Nhi nói: "Có phải cô coi đường là muối cho vào hay không? Canh không cần phải bỏ đường."

Sắc mặt của Tiêu Hề Nhi khó coi, không tin cũng múc thêm một bát nữa, mới vừa uống vào trong miệng, liền ói ra ngoài.

Thật sự rất ngọt.

Du Lăng Thần hướng về phía cô ta lắc đầu, lạnh giọng nói: "Tiêu Hề Nhi, em có nghĩ rằng chúng ta không thích hợp hay không? Vợ tương lai của tôi, tài nấu nướng phải vượt qua kiểm tra."

Tiêu Hề Nhi nhăn nhin một bụng tức, không có chỗ phát tiết.

Bảy năm trước, cô ta còn có thể thừa dịp nhà họ Du gặp rủi ro, uy hiếp Du Lăng Thần đính hôn với cô ta. Nhưng bảy năm sau, địa vị của nhà họ Du lại dần dần vững chắc, cô ta nên dùng phương pháp gì giữ lại Du Lăng Thần đây?

"Lăng Thần, vì anh, em sẽ cố gắng học tập nấu nướng." Tiêu Hề Nhi cắn chặt răng nói, Du Lăng Thần là người đàn ông cô ta đã nhận định, chẳng những liên quan đến cuộc sống hạnh phúc của mình, cũng liên quan đến tương lai của tập đoàn Tiêu thị.

Mặc kệ như thế nào, cô ta phải bắt trái tim Du Lăng Thần làm tù binh.

Dư Tư Nhạc nhức đầu che cái trán, Tiêu Hề Nhi là ăn đòn cân sất, không phải là anh hai không lấy chồng?

Sau khi com nước xong, sắc trời dần dần tối xuống.

Du Lăng Thần mượn lý do không đồng ý ở chung trước hôn nhân, đuổi Tiêu Hề Nhi đi.

Tiêu Hề Nhi mới vừa đi ra biệt thự, Dư Tư Nhạc không còn muốn nguy trang bề ngoài nữa, há mồm oán trách với Du Lăng Thần.

"Anh hai, Tiêu Hề Nhi ý lại vào anh."

Du Lăng Thần trầm mặt, chỗ sâu trong tròng mắt lóe ý lạnh.

Không khí trầm mặc.

Hồi lâu sau, Du Lăng Thần nói: "Tiểu Nhạc, nhanh chóng trở về phòng ngủ đi."

Dư Tư Nhạc ngáp một cái, gật đầu với anh.

Sau đó, anh liền rời đi.

Lưu lại một mình Dư Tư Nhạc ngây ngốc ở trong phòng khách.

.

Từ khi Dư Tư Nhạc ra đời, trong cơ thể đã tồn tại cái gân lười, chẳng qua là vì cuộc sống, mới phải chịu khó dậy sớm.

Chuẩn bị bữa sáng cho anh hai xong, Dư Tư Nhạc lại bò vào trong chăn ngủ nướng.

Hấp lại giấc ngủ đến phơi ba sào, mới từ từ bò dậy.

Tiêu Hề Nhi quả nhiên là người khó dây dưa, hơn 10 giờ sáng đã chạy tới nhấn chuông cửa rồi.

Vào giờ phút này Dư Tư Nhạc còn mặc đồ ngủ, áo ngủ rộng thùng thình, thân thể của cô càng thêm nhỏ bé.

Tiêu Hề Nhi mang theo một cái túi vào cửa, hết sức lạc quan nói: "Tiểu Nhạc, em xem, đây là mỹ phẩm có hạn mới đưa ra thị trường, chị đặc biệt sai người đi mua, làm quà tặng em để xin lỗi, như thế nào? Về sau chúng ta ở chung một mái nhà, có mâu thuẫn gì phải hóa giải, không thể ảnh hưởng đến tình cảm được không?"

Ai ở chung một mái nhà với cô ta vậy? Dư Tư Nhạc nói móc trong lòng, ngoài mặt không có nói ra bất kỳ lời mâu thuẫn nào.

Chỉ là, Tiêu Hề Nhi đưa sai quà tặng, cô ghét nhất là mỹ phẩm, không thích đồ tô vẽ ở trên mặt, thỉnh thoảng cũng bôi sản phẩm bổ sung nước.

Nói đến da, từ nhỏ Du Tư Nhạc đã có thói quen chăm sóc, chăm sóc đến trắng nõn. Đứng dưới ánh mặt trời, có mỹ cảm long lanh trong suốt, giống như cô chính là búp bê sứ.

"Cám ơn Tiêu tiểu thư." Dư Tư Nhạc thuận tay nhận lấy túi, ném tới trên ghế sa lon.

Tiêu Hề Nhi nhìn ra hành động cô xem thường quà tặng, còn tưởng rằng cô không hài lòng, lại làm bộ hỏi: "Tiểu Nhạc không thích sao? Chị Tiêu có thể đổi quà khác cho em."

Chị Tiêu?

Dư Tư Nhạc tự nhận là không thân quen với cô ta, thủy chung không chịu đổi lời nói, vẫn duy trì gọi 'Tiêu tiểu thư'.

"Không cần, tôi rất thích." Dư Tư Nhạc che giấu lương tâm nói chuyện.

"Vậy chị an tâm." Tiêu Hề Nhi giả bộ hiền lương thực đức.

Chỉ tiếc từ lần đầu gặp mặt cô ta, Dư Tư Nhạc đã có nhận thức khác đối với cô ta, sẽ không bị bộ mặt giả dối của cô ta lừa gạt.

"Anh hai đến công ty làm việc, nếu cô tìm anh ấy, nên đi Tổng công ty Tập đoàn Du thị." Dư Tư Nhạc tốt bụng nhắc nhở cô ta.

Mỗi lần đối mặt với Tiêu Hề Nhi, trong lòng cô cũng cực kỳ buồn bực, tựa như không thở nổi.

Tiêu Hề Nhi cố tình thích tìm tới cửa.

"Không phải chị đến tìm Lăng Thần." Tiêu Hề Nhi vội vàng lắc đầu nói, sợ Dư Tư Nhạc hiểu lầm dụng ý của cô ta, "Chị chỉ muốn tới xem hoàn cảnh sinh hoạt gần đây của Lăng Thần, hẳn là mấy tháng gần đây anh ấy mới chuyển vào biệt thự này? Lúc trước, anh ấy vẫn ở ngôi biệt thự nằm ở ngoại ô. Chỗ đó vắng vẻ, ít người ở, hiện tại có tiểu Nhạc ở cùng với anh ấy, chị yên tâm hơn nhiều."

Tiêu Hề Nhi nói một tràng những lời sáo sỗng, ám chỉ với Dư Tư Nhạc, cô ta nhớ Du Lăng Thần bao nhiêu.

Dư Tư Nhạc nghiêng mặt nhìn cô ta, cũng không có ngắt lời cô ta.

Tiêu Hề Nhi nói tiếp, "Giữa anh em với nhau có thể hóa giải ân oán, nhìn thấy em và Lăng Thần hòa hợp, chị thật sự rất vui mừng."

—— Dư Tư Nhạc cũng rất vui mừng.

Bởi vì Du Lăng Thần là người thân duy nhất của cô, cũng là người đối xử với cô tốt nhất trên thế giới này. Mặc dù anh cưng chiều, nhưng Dư Tư Nhạc không có cách nào không tham luyện cảm giác ấm áp này.

"Nếu như cô chỉ muốn quen thuộc hoàn cảnh của biệt thự, có thể đi dạo chung quanh một chút, tôi lên trên lầu đổi bộ quần áo." Dư Tư Nhạc nghe cô ta lao đao nói xong, cất bước đi phía cầu thang.

Cô không sợ Tiêu Hề Nhi sẽ trộm đồ, nhà họ Tiêu không luân lạc đến mức tới nông nổi đi trộm đồ.

Tiêu Hề Nhi đi lại chung quanh, đầu tiên là ở dưới lầu tùy tiện xem một chút.

Ngẩng đầu lên ngưng mắt nhìn lầu hai.

Lầu hai ở trong mắt cô ta, như cũng là một khu. Trước kia cô ta cũng đến biệt thự khác của Du Lăng Thần, nhưng cũng chỉ có thể đi lại ở trong phạm vi lầu một. Lầu hai là chỗ riêng tư của Du Lăng Thần, không được chủ nhân chấp thuận không thể tùy ý đi vào, nhất định sẽ chọc giận Du Lăng Thần.

Còn lần này, cô ta được Dư Tư Nhạc cho phép, có thể đi dạo chung quanh một chút, như vậy lên lầu hai, cũng không quá chứ?

Mở bước chân, bước ra bước đầu tiên, đi lên trên lầu.

Tiếng bước chân cộc cộc vang lên ở bên trong biệt thự.

.....

Dư Tư Nhạc đổi một bộ quần áo chỉ tốn 4-5 phút.

Lúc trở lại phòng khách, phát hiện chung quanh trống không, không biết Tiêu Hề Nhi chạy đi đâu.

Dư Tư Nhạc tìm mấy nơi, cũng không tìm được bóng hình của cô ta, lúc đi qua cầu thang, chợt nghe thấy phía trên vang động.

Cô rón rén đến gần ngọn nguồn âm thanh.

Bên trong thư phòng, Tiêu Hề Nhi đang đánh giá chung quanh.

Phạm là tài liệu quan trọng, Du Lăng Thần đều sẽ khóa ở trong ngăn kéo, trên bàn sách cũng không có bày bất kỳ tài liệu nào. Trên giá đầy sách, đa số là tiểu sử danh nhân, hoặc là bộ sách triết lý miệt mài của người giàu.

Dư Tư Nhạc đứng ở bên cửa, lẳng lặng quan sát mấy lần, thấy cô ta cũng không có lục lọi lung tung, liền không đi qua ngăn cản.

Trong đầu đột nhiên nhảy ra một kế hoạch.

Căn cứ theo quan sát cẩn thận của Dư Tư Nhạc, dường như Tiêu Hề Nhi thật sự thích anh hai, thậm chí mòng theo vài phần sùng bái, say đắm theo đuổi.

Nếu như cô có thể phá hư hình tượng anh hai ở trong lòng Tiêu Hề Nhi, Tiêu Hề Nhi có lùi bước hay không, hay náo loạn?

Bất luận như thế nào, Dư Tư Nhạc cũng phải thử một lần.

Cô lén lút trở về gian phòng của mình, tìm kiếm AV trong máy CD lần trước anh hai đưa cho cô.

Thừa dịp Tiêu Hề Nhi không có chú ý, chạy vào trong phòng anh hai, mở máy CD ném vào trong.

Trên máy CD có ba cô gái, cảm giác mê người, tư thế không bị cản trở.

Dư Tư Nhạc yên lặng nói xạo trong lòng, cô cũng vì trợ giúp anh hai bỏ rơi phiền toái Tiêu Hề Nhi này thôi. Mặc dù có thể khiến anh hai phủ thêm tội danh ‘sắc lang’, nhưng tin tưởng anh hai sẽ không để ý.

Dù sao lần trước anh hai cũng mượn dùng chiêu ‘hôn môi’ kia đuổi Tiêu Hề Nhi, như vậy lần này, để cho Dư Tư Nhạc dựa trên cơ sở lúc trước, ném trả viên thuốc hung ác!

Không ai có thể dễ dàng tha thứ cho chồng tương lai của mình là một lăng tử chứ?

Đại khái cảm thấy cảnh tượng bố trí không đủ toàn diện, Dư Tư Nhạc lại trở về phòng ngủ, lấy ra vài món áo lót và quần lót chưa mặc, xé toang nhãn hiệu, cùng ném vào phòng anh hai.

Bộ dáng như vậy đủ chế tạo ra ‘cuộc sống riêng thối nát’ chứ?

Hải lòng nhìn thành quả lao động của mình, Dư Tư Nhạc nhanh chóng chạy ra ngoài cửa, làm bộ như mới từ phòng ngủ của mình đi ra.

Lúc này Dư Tư Nhạc mới phát hiện, khả năng diễn siêu phạm vô cùng có lợi vì che giấu được tất cả.

Tiêu Hề Nhi đi ra từ thư phòng, vừa vặn gặp Dư Tư Nhạc trên hành lang.

"Tiểu Nhạc, em thay xong quần áo rồi à?"

"Ừ." Dư Tư Nhạc gật đầu ứng tiếng.

Vừa rồi Dư Tư Nhạc cố ý không có khép cửa phòng ngủ của anh hai lại, mà để khép hờ.

Tiêu Hề Nhi liếc mắt nhìn cánh cửa kia.

Dư Tư Nhạc giải thích: "Đó là phòng ngủ của anh hai tôi."

Trong mắt Tiêu Hề Nhi toát ra một tia tò mò, "Chỉ có thể vào xem một chút không?"

Cá quả nhiên mắc câu!

Dư Tư Nhạc giả vờ do dự một lát, treo ngược khẩu vị đủ rồi, mới há mồm nói chuyện, "Dĩ nhiên có thể, nhưng anh hai không thích có người đụng lung tung vào đồ của anh ấy."

"Chỉ chi xem một chút thôi." Tiêu Hề Nhi bảo đảm.

"Như vậy tùy cô." Dư Tư Nhạc lui ra một bước, nhường chỗ cho cô ta.

Tiêu Hề Nhi chậm rãi đẩy cánh cửa kia ra.

Dư Tư Nhạc đi theo sau cô ta, cùng nhau đi vào.

Trên bàn là quần lót viền tơ màu đỏ, trong nháy mắt làm Tiêu Hề Nhi chú ý.

Cô ta bước nhanh tới trước cửa sổ, nhìn gì đó, cặp mắt tràn đầy lửa giận.

Quần lót tơ lụa viền đỏ cháy, Dur Tur Nhạc chê nó biến thái, cho nên vẫn không có mặc, không nghĩ tới bây giờ lại có chút công dụng.

Cô lúng túng ho khan hai tiếng, muốn rời tầm mắt của Tiêu Hề Nhi.

". Anh hai tôi thường mang phụ nữ trở lại, rất nhiều mình tỉnh giỏi văn nghệ. Cô yên tâm, nếu như anh hai thích cô, nhất định sẽ từ bỏ tật xấu này vì cô." Dur Tur Nhạc sắm vai nhân vật phản diện, cố tình cố ý bôi đen Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần đang xử lý tài liệu ở phòng làm việc, giống như có tâm linh cảm ứng, cảm thấy sau lưng lạnh lẽo. Còn tưởng rằng nhiệt độ máy điều hòa không khí quá thấp, tăng nhiệt độ lên vài lần.

Sắc mặt của Tiêu Hề Nhi lần lượt thay đổi, quả đấm vang dội.

Lần trước, cô ta có thể chịu được Du Lăng Thần cùng người khác hôn môi, đó là bởi vì cô ta không ở tại đây, chỉ nghe âm thanh truyền ra trong điện thoại.

Còn lần này, toàn bộ chứng cứ đặt ở trước mắt.

Dẫu cho sự nhẫn nại của cô ta mạnh hơn nữa, cũng không thể kiềm chế lại lửa giận trong lòng.

Dur Tur Nhạc tiếp tục thêm dầu thêm mỡ, "Có thể cô không biết. Tôi nhiều lần bắt gặp anh hai cùng những cô gái khác hôn môi ở phòng khách, thỉnh thoảng còn truyền đến âm thanh thọt lét. Nghe nói cô là vị hôn thê của anh hai, trong lòng tôi thậm chí vui mừng, nghĩ tới có một chị dâu, nói không chừng anh hai sẽ thu lại cuộc sống riêng phóng túng."

Mỗi một câu của Dur Tur Nhạc đều có tính ám chỉ Du Lăng Thần là một người không đáng giá phó thác cả đời.

Không chừng sau khi kết hôn, người ta sẽ ra ngoài tìm rượu mua vui.

Sắc mặt của Tiêu Hề Nhi đã cực kỳ khó coi, ánh mắt nhìn thấy AV máy CD tán lạc trên chần thì càng không kềm được cơn giận.

Tiêu Hề Nhi cố gắng áp chế sự nóng nảy, khóe miệng kéo ra nụ cười, ngược lại nói với Dur Tur Nhạc, "Tiểu Nhạc, đồ hôm nay chúng ta nhìn thấy, tất cả đều giữ bí mật có được hay không? Tin tức này truyền đi, sẽ không tốt lắm đối với danh tiếng của anh hai em."

Cái gì! Dur Tur Nhạc quả thật hoàn toàn bái phục Tiêu Hề Nhi rồi.

Đến nước này, cô gái này vẫn còn có thể nhẫn nhịn được, chỉ có hai loại khả năng. Hoặc là quá sâu, suy nghĩ mọi mặt vì Du Lăng Thần, cố kỵ thanh danh của anh; hoặc là hoàn toàn không, nếu nói tức giận, cũng chỉ là cô gái nhất thời tức giận, kì thực cô ta không thêm để ý gì hết.

Dur Tur Nhạc có chút nhìn không thấu.

Nghi ngờ gật đầu, nói: "Tôi đương nhiên sẽ giữ bí mật, anh ấy là anh hai tôi."

Ngay cả chiều này cũng vô dụng, Dur Tur Nhạc không có biện pháp nào nữa.

Nghĩ tới chờ sau khi anh hai trở lại, có muốn chủ động thừa nhận sai lầm 'thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị' hay không, nói cho anh biết chuyện 'bội nhọ anh'?

Vừa nghĩ tới bộ dáng trầm mặt của anh hai.

Cuối cùng, Dur Tur Nhạc quyết định, vẫn có thể lừa gạt bao lâu thì lừa gạt bấy lâu.

Dù sao chuyện cũng chỉ có cô và Tiêu Hề Nhi biết, mà Tiêu Hề Nhi cũng sẽ không tiết lộ với anh hai.

Sau khi Tiêu Hề Nhi đi tới biệt thự, dường như không có ý định rời đi.

Com trưa mượn cơ lãnh giáo tài nấu nướng của Dur Tur Nhạc, cố ý lưu lại, ở chỗ này ăn không uống không.

Dur Tur Nhạc viết chữ 'nhịn'.

Cố gắng không nhìn thấy sự tồn tại của cô ta.

Giữa chừng, Tiêu Hề Nhi nhận được một cú điện thoại. Giống như là sợ Dur Tur Nhạc nghe thấy, cô ta chạy ra bên ngoài biệt thự nhận điện thoại xong mới trở về.

Dur Tur Nhạc phát hiện sắc mặt của cô ta không tốt lắm.

Nhưng quan hệ của hai người, vốn không quá thân quen nên Dur Tur Nhạc cũng không có hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Tiêu Hề Nhi tận lực biểu hiện một mặt hiền lương thực đức của mình, thỉnh thoảng giúp đỡ Dư Tư Nhạc làm một chút chuyện nhà linh tinh.

Khi Du Lăng Thần quay trở lại biệt thự, trời đã chạng vạng tối.

Nói xấu người khác sau lưng không phải là hành động hay ho, trong lòng Dư Tư Nhạc vẫn thấy áy náy, cứ nhìn thấy ánh mắt của anh hai lại cảm thấy chột dạ.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã gần tàn lụi.

Ba người ngồi cùng một bàn ăn cơm.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Du Lăng Thần đều rất thâm trầm.

Dường như cảm thấy vô cùng khó chịu với một người nào đó có mặt trong biệt thự này.

Giọng nói lạnh lẽo đến dọa người, "Tiêu Hề Nhi, cô không cần đến tập đoàn Tiêu thị làm việc sao?"

Đại diện cho nhà họ Tiêu chỉ có một mình Tiêu Hề Nhi, có thể nói cô ta là tương lai và hy vọng của Tiêu thị. Tiêu Hề Nhi đi du học quay về, theo lý mà nói thì nên đến Tiêu thị làm việc mới đúng, sao ngày nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm chạy đến biệt thự theo đuổi đàn ông?

Khi Du Lăng Thần nói ra những lời này, thân thể Tiêu Hề Nhi rõ ràng run lên một cái. Cô ta vội vàng che giấu sự lúng túng của mình, đặt đôi đũa xuống.

"Việc của Tiêu thị vẫn do ba em quản lý."

"Không phải cô về nước là để tiếp nhận Tiêu thị sao? Tuổi của bác Tiêu đã lớn rồi, chuyện điều hành tập đoàn cũng nên giao lại cho thế hệ sau chứ?"

Lời nói của Du Lăng Thần, nếu như nói với các bậc tiền bối thì nhất định có thể coi là khiêu khích.

Nhưng ngồi ở trước bàn cơm đều là những người trẻ tuổi.

Dư Tư Nhạc thì không cần phải nói, cô chưa từng có ý định tham dự vào công việc của tập đoàn Du thị. Về việc hoạt động của tập đoàn, cô cũng không quá để ý.

Còn đối với Tiêu Hề Nhi? Dư Tư Nhạc không tin cô ta không có dã tâm. Người phụ nữ này hết sức kiêu ngạo tự mãn, loại người như cô ta sợ nhất là kém cỏi so với người khác.

Ánh mắt Tiêu Hề Nhi khẽ lóe lên, nhìn chằm chằm Du Lăng Thần, dường như đang suy đoán không biết đối phương có nhận ra tâm tư của mình hay không.

"Em chưa thực sự làm việc ở công ty, chỉ có thể giải quyết một số bận tâm của ba mà thôi. Em nhất định sẽ giúp đỡ ông nhiều hơn nữa." Tiêu Hề Nhi nói.

Dư Tư Nhạc lắng lắng nghe đoạn đối thoại của bọn họ, có cảm giác anh hai sẽ không vô duyên vô cớ hỏi đến chuyện này. Chẳng lẽ anh hai đã phát hiện ra điều gì?

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu, ánh mắt di chuyển qua lại ở giữa hai người.

.....

Sau khi ăn cơm tối xong, Dư Tư Nhạc phụ trách rửa chén, dọn dẹp bàn ăn.

Đi vào phòng bếp rồi thì không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài nữa, cũng không cần biết Du Lăng Thần và Tiêu Hề Nhi ở chung một chỗ với nhau như thế nào.

Lòng cô rất rối bời, mấy lần nghĩ muốn lên lút ghế đầu ra ngó một chút.

Vội vã rửa sạch bát đĩa rồi ra khỏi phòng bếp.

Trong phòng khách không còn một bóng người, tiếng TV ầm ĩ vang vọng khắp phòng.

Dur Tư Nhạc buồn bực gãi gãi đầu, anh hai và Tiêu Hề Nhi chạy đi đâu rồi?

Đột nhiên lầu hai truyền đến một tiếng “choang” thật lớn, giống như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Dur Tư Nhạc theo bản năng chạy nhanh lên lầu hai.

Cửa phòng ngủ của Du Lăng Thần đang khép hờ.

Qua khe hở, vừa vặn có thể nhìn thấy gò má lạnh lẽo của anh hai.

Ly nước bị ném xuống, mảnh vỡ rơi tung tóe.

Khí thế của Du Lăng Thần không giận mà uy, ánh mắt lạnh lùng như băng.

"Tiêu Hề Nhi, cô nhìn lại bộ dạng hiện giờ của cô đi? Hạ thấp bản thân theo đuôi đàn ông, loại hành động này không giống cô một chút nào." Giọng nói thanh lãnh, lạnh thấu xương.

Dur Tư Nhạc tạm thời chưa hiểu được hàm ý của những lời này, đứng bên cạnh cửa phòng, định vào xem tình huống bên trong một chút.

Nào ngờ mới đẩy nhẹ cửa một cái nó đã mở bung ra.

Hai người bên trong phòng đồng loạt quay sang nhìn Dur Tư Nhạc.

Nghe lên bị người khác phát hiện là việc rất mất mặt, Dur Tư Nhạc lúng túng đứng tại chỗ, nhất thời quên phải phản ứng.

Dur Tư Nhạc thấy. Tiêu Hề Nhi hoàn toàn lỏa thể nằm trên mặt đất. Tiêu Hề Nhi là điển hình của kiểu phụ nữ có mặt trái xoan, đôi mắt hẹp dài mang theo phong thái hấp dẫn khác thường. Cô ta túm lấy chăn đơn, tận lực che đi cảnh đẹp trước ngực.

Ôi trời? ! Cô rừa chén mất có hơn mười phút, thế mà mọi chuyện đã thành ra thế này?

"Anh hai?" Dur Tư Nhạc ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Từ hôm qua, Tiêu Hề Nhi làm ra đủ trò cho người ta xem, sức chịu đựng cùng độ dày da mặt của người phụ nữ này quả thật không phải thuộc dạng bình thường. Hiện tại còn coi hết quần áo là muốn quyến rũ anh hai sao?

Nhìn tình hình hiện giờ thì có lẽ quyến rũ không thành công rồi.

"Tại sao?" Tiêu Hề Nhi cắn môi, thất vọng nói: "Tại sao anh có thể lên giường cùng những người phụ nữ khác nhưng lại không chịu đựng vào em? Chẳng lẽ đáng vẻ của em còn thua kém đám phụ nữ kia?"

Dur Tư Nhạc nuốt nước miếng một cái, thật là một tình tiết mắc ói.

Người ta thường nói ‘nữ theo đuôi nam cách một tầng sa mông’, khẳng định vừa rồi Tiêu Hề Nhi sử dụng một chiêu này.

Khó trách anh hai lại tức giận đập vỡ cái ly.

Du Lăng Thần cho rằng Tiêu Hề Nhi đang nói đến lần nói chuyện điện thoại kia, cũng không nghĩ đến cái gì khác, "Tại sao à?"

Anh khẽ nhắc lại mấy chữ này, nói: "Bởi vì tôi sẽ không đựng vào những người phụ nữ đến gần tôi mà có mục đích."

Trong nháy mắt, Tiêu Hề Nhi bị đâm trúng chỗ đau, con ngươi lập tức co rút lại, "Phụ nữ lên giường cũng phải phân loại ư? Vậy Du Lăng Thần, em hỏi anh, những người phụ nữ đến với anh đều là thật lòng sao?"

Dur Tư Nhạc bị dọa sợ đến căng thẳng, cô lấy danh dự của mình ra thế, anh hai tuyệt đối là một người đàn ông có phẩm hạnh cực kỳ tốt. Không hút thuốc lá, không uống rượu, càng không đùa giỡn phụ nữ.

Xem ra Tiêu Hề Nhi đã hoàn toàn tin tưởng mấy biểu hiện giả mà cô diễn lúc trước, thành công tạo nên hình tượng “bề ngoài lịch sự, trong lòng đen tối” cho Du Lăng Thần. Cho nên, cô ta mới dùng thân thể để đánh cược, muốn thử dò xét xem Du Lăng Thần có động tâm hay không?

Không khí yên lặng lạ thường, đè nén đến khó thở.

Du Lăng Thần cũng không trả lời câu hỏi của Tiêu Hề Nhi ngay, ngược lại mở miệng nói: "Tiêu Hề Nhi, từ khi cô bước chân vào biệt thự ngày hôm qua cho tới bây giờ, tôi phát hiện ra thái độ của cô có sự thay đổi rất lớn. Nếu người ta đứng cao hơn một người, họ sẽ hạ thấp bản thân xuống. Nhưng rõ ràng cô tuyệt đối sẽ không làm vậy. Tôi vẫn cảm thấy thật khó hiểu, cô cố gắng nhẫn nại như thế là vì cái gì."

So về tài lực thì tập đoàn Tiêu thị kém hơn Du thị, nhưng dù gì Tiêu Hề Nhi cũng là người thừa kế duy nhất, có cả Tiêu thị ở phía sau làm hậu thuẫn thì cô

ta cần gì phải sợ hãi?

Còn nhớ bảy năm trước, người phụ nữ này nhằm ngay lúc Du thị gặp rủi ro, nghênh ngang kiêu ngạo đứng ở trước mặt anh, hỏi anh có đồng ý đính hôn với cô ta hay không.

Du Lăng Thần tiếp xúc với Tiêu Hề Nhi rất ít, nếu lần đó cô ta không chủ động đến tìm thì anh cũng không nhận ra cô ta là ai.

Lúc gặp mặt lần đầu tiên, Du Lăng Thần nhìn ra ngay Tiêu Hề Nhi là một người cao ngạo tự phụ, loại người này luôn lấy mình làm trung tâm, cô ta sẽ không vì người nào mà thay đổi bản thân.

"Anh." Tiêu Hề Nhi không ngờ mình bị người khác nhìn thấu, kinh ngạc tròn to mắt.

Dư Tư Nhạc cũng mơ hồ cảm thấy. Tiêu Hề Nhi tới tận cửa quán chật không thả là có mục đích khác.

Sau khi thấy cô ta thừa nhận, trong lòng lại sinh ra một cảm giác nhẹ nhõm.

Du Lăng Thần nhặt quần áo lên ném cho Tiêu Hề Nhi, "Mặc vào đi, không cần biết cô ôm mục đích gì, tôi cũng nói rõ cho cô biết, tôi không thể giúp cô."

Tiêu Hề Nhi cắn chặt môi.

"Dù sao bảy năm trước em cũng giúp anh một lần, Du Lăng Thần, anh muốn qua sông rút ván sao?" Tiêu Hề Nhi nói.

"Năm đó tôi cũng đâu cầu xin nhà họ Tiêu của cô giúp đỡ." Du Lăng Thần lạnh lùng híp mắt.

So với những biện pháp khác, cùng Tiêu Hề Nhi đính hôn là biện pháp nhanh chóng nhất.

"Ha ha." Tiêu Hề Nhi cười một tiếng, trong lòng hiểu rõ, "Quả nhiên là tác phong của anh, bất luận làm cái gì cũng đều chọn biện pháp ít tổn thất nhất để đạt được mục đích."

Dư Tư Nhạc kéo ghế ra ngồi xuống, lẳng lặng diễn vai "người lắng nghe".

Tiêu Hề Nhi nói tiếp: "Bây giờ, có phải anh định nói với em, anh sẽ công bố hủy bỏ hôn ước với truyền thông hay không?"

Du Lăng Thần không gật đầu, cũng không lắc đầu, "Thật ra lần hợp tác bảy năm trước, nhà họ Tiêu các người cũng thu về không ít lợi ích. Cô dám nói nhà họ Tiêu không phải nhằm vào cơ hội kiếm tiền mà tới xin hợp tác không?"

Cho dù không có nhà họ Tiêu đưa tay ra trợ giúp, Du Lăng Thần vẫn có thể tìm ra biện pháp khác giúp Du thị vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng quá trình sẽ quanh co trắc trở hơn, còn mang theo cả nguy hiểm nữa.

Ngay lúc đó, tập đoàn Du thị bị rất nhiều gia tộc nhìn vào chăm chăm, mà có thể nói, cùng Tiêu Hề Nhi đính hôn là cái cớ để hai nhà lấy lý do hợp tác, cũng không đến nỗi để nhà họ Triệu bị mọi người chỉ trích.

"Em không đồng ý hủy hôn với anh, Du Lăng Thần, anh nghĩ cũng đừng nghĩ." Tiêu Hề Nhi cắn răng kiên quyết nói.

"Sự yêu thích của cô đối với tôi cũng đâu sâu đậm như cô tưởng. Không phải sao?" Du Lăng Thần dừng một chút, rồi tiếp tục nói: "Bạn trai nước ngoài của cô gọi điện về cho cô không phải chỉ một lần đâu."

Giọng nói của Du Lăng Thần thật bình tĩnh.

Dư Tư Nhạc kinh ngạc há hốc mồm, trời ơi, cô ta còn có bạn trai ở nước ngoài? Đã vậy còn chạy tới nhà cô biểu diễn tiết mục tình cảm thâm sâu, rốt cuộc trong lòng người phụ nữ này đang nghĩ cái gì vậy?

Nếu là lúc trước Dư Tư Nhạc còn có thể dễ dàng tha thứ cho hành động của Tiêu Hề Nhi, nhưng vào giờ phút này, cô lại cảm thấy có chút chán ghét.

Tiêu Hề Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Làm sao anh biết?"

"Những chuyện tôi biết không chỉ có từng đó thôi đâu." Du Lăng Thần lấy từ cặp công văn ra một tấm hình, đưa cho Tiêu Hề Nhi, "Bức ảnh của bé trai này cô nên xem qua đi."

Dư Tư Nhạc nghẹn cổ, cố gắng nhìn về phía tấm hình kia.

Trong hình là một bé trai khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, gương mặt đáng yêu. Bộ dạng có vài nét tương tự với Tiêu Hề Nhi.

"Hai ngày trước tôi mới biết, Tổng giám đốc tập đoàn Tiêu thị có nuôi một đứa con riêng bên ngoài, chắc cũng phải hơn mười tuổi rồi?" Du Lăng Thần bình thản nói những lời này, mỗi một chữ đều đâm trúng trái tim của Tiêu Hề Nhi.

Tiêu Hề Nhi là một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, từ việc bảy năm trước cô ta không một chút do dự chạy đến tìm Du Lăng Thần yêu cầu đính hôn là

có thể nhìn ra được.

Từ nhỏ, thành tích học tập của cô ta đã rất xuất sắc, sau đó lại ra nước ngoài học quản lý kinh tế. Tất cả những chuyện đó cũng chỉ để sau này có thể tiếp nhận được tập đoàn Tiêu thị.

Mà sau khi Tiêu Hề Nhi học xong quay trở lại, phát hiện sau lưng ba mình lại nuôi một đứa con riêng! Điều này không thể nghi ngờ là có tính uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của cô ta. Cho nên Tiêu Hề Nhi nhớ ngay đến người là vị hôn phu trên danh nghĩa của mình, chỉ cần cô ta có thể lôi kéo Du Lăng Thần về bên cô ta thì còn sợ tập đoàn Tiêu thị thoát khỏi bàn tay của cô ta sao?

Tiêu Hề Nhi tính toán rất tốt, chỉ tiếc là không thể qua được ánh mắt của Du Lăng Thần.

Sau khi Dư Tư Nhạc nghĩ hết nguyên do kết quả xong, cũng cảm thấy tâm tư của Tiêu Hề Nhi thật thâm sâu. Khó trách lúc trước gặp bất cứ chuyện gì, cô ta cũng quyết tâm nhịn xuống.

"Nếu tôi mà là cô, lúc này sẽ không đính hôn, mà là hủy hôn." Du Lăng Thần móc ra một miếng thuốc.

Vừa định bật lửa, đã bị Dư Tư Nhạc một tay cướp đi.

Gần đây Dư Tư Nhạc hay nhìn thấy anh hai hút thuốc, cô đã sớm muốn ngăn cản rồi, "Anh hai, hút thuốc có hại cho sức khỏe."

Du Lăng Thần không nói gì, chỉ nhìn cô một cái, rồi cất lại bật lửa vào trong túi.

Tiêu Hề Nhi nghe không hiểu, hiện tại cô ta phải đơn độc chiến đấu, Du Lăng Thần là viện binh duy nhất cô ta có thể nghĩ tới. Nếu cô ta buông tha việc lôi kéo Du Lăng Thần, thì sao cô ta có thể đoạt lại vị trí thuộc về mình. Chẳng lẽ để cái thứ con hoang đó được lợi?

Khóe miệng Du Lăng Thần khẽ nhếch lên cười lạnh lùng, vừa giống như giễu cợt lại vừa tựa như thờ dài: "Nếu nhà họ Tiêu chỉ có một người con gái là cô, việc cùng nhà khác kết thân là chuyện không phải nghi ngờ, trong một thời gian ngắn cũng có thể thúc đẩy tập đoàn phát triển. Dù sao sau khi các tiền bối qua đời, toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Tiêu và nhà họ Du cũng chuyển hết sang cho đời sau. Nhưng nếu nhà họ Tiêu có một đứa con trai thì mọi chuyện sẽ không như vậy nữa, bọn họ sẽ muốn để nhà họ Tiêu phát triển lớn mạnh hơn."

"Tiêu Hề Nhi, tôi nói thẳng cho cô biết, nếu cô thật sự muốn bước vào nhà họ Du, tôi tuyệt đối sẽ không cản cô, bởi vì trong kế hoạch của tôi, tôi sẽ từng bước từng bước thu tóm Tiêu thị, sáp nhập nó vào Du thị. Nếu như cô cảm thấy. cô có bản lĩnh giữ được Tiêu thị an toàn khi ở trong tay tôi thì cứ tới đây thử một lần."

Đáy mắt Du Lăng Thần chợt lóe lên ánh sáng ngoan độc.

Tiêu Hề Nhi cắn chặt môi, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, sau đó tự giễu lắc đầu một cái. Cô ta sẽ không tự lượng sức mình đến mức đi đấu với Du Lăng Thần.

"Vậy em nên làm thế nào? Chẳng lẽ cứ trơ mắt ra nhìn những thứ thuộc về em bị kẻ khác đoạt đi sao? Em không làm được." Câu nói sau cùng, hai mắt Tiêu Hề Nhi đã đỏ lên.

Dư Tư Nhạc nhìn chòng chọc vào cô ta.

"Không, cô còn một sự lựa chọn khác." Du Lăng Thần nhìn cô ta lắc đầu.

Dường như thấy được ánh sáng hy vọng cuối cùng, Tiêu Hề Nhi mở to hai mắt, có chút hoài nghi nhìn về phía Du Lăng Thần.

"Cô đừng quên. Cô mới là thiên kim tiểu thư danh chính ngôn thuận của nhà họ Tiêu, một đứa con riêng không là gì hết. Nếu cô muốn cùng tranh với thằng nhóc kia, cô phải có được thành tích ưu việt trước mặt các trưởng bối. Hơn nữa."

Ánh mắt Du Lăng Thần trở nên nghiêm túc.

Tiêu Hề Nhi thúc giục: "Anh nói tiếp đi."

"Hơn nữa, cô phải bảo đảm sinh ra thế hệ sau cho nhà họ Tiêu, mà đứa bé đó nhất định phải mang họ 'Tiêu'. Nếu không cô muốn có được địa vị trong tập đoàn Tiêu Thị, cơ hội là rất mong manh. Không có người nào nguyện ý chấp tay tặng sản nghiệp cực khổ phần đầu cả đời cho người ngoài."

Đặc biệt là mấy lão già đứng ở vị trí cao kia, có thể nói Tiêu thị là sinh mạng của bọn họ. Bọn họ ở trong thương giới lăn lộn nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng đoán ra được bước tiếp theo Du Lăng Thần sẽ làm thế nào. Nếu Tiêu Hề Nhi muốn tranh giành địa vị ở tập đoàn Tiêu thị, thì phải làm theo cách có được sự công nhận của bọn họ, phải có một vị hôn phu chấp nhận dùng hôn nhân để bước vào.

Mà điều kiện đó, Tiêu Hề Nhi tuyệt đối có khả năng đạt được, chắc chắn sẽ thắng đứa con riêng không được công nhận kia.

Theo như lời của Du Lăng Thần, nhìn thì đơn giản, nhưng lại dẫn hướng Tiêu Hề Nhi tới một cách suy nghĩ khác.

Dư Tư Nhạc lật qua lật lại suy tư mấy lần, cuối cùng cũng nghĩ ra, anh hai đang biến tướng nói cho Tiêu Hề Nhi biết, cô ta chỉ có một con đường duy nhất là hủy bỏ hôn ước.

Dur Từ Nhạc nhìn về phía anh hai, bỗng đưng phải đôi mắt đen thâm sâu khó dò kia, rồi bị hãm thật sâu trong đó.

Du Lăng Thần có một đôi mắt đen nhánh như đá Obsidian, vừa toát ra sức quyến rũ thành thực trầm ổn, lại sắc bén như mắt chim ưng.

". Quả nhiên không hổ là Du thiếu, anh nói nhiều như vậy chẳng phải là muốn em hủy bỏ hôn ước hay sao?" Tiêu Hề Nhi đứng lên, vừa mặc áo vừa nói: "Em đồng ý, cảm ơn anh hôm nay đã chỉ bảo em."

Biểu hiện của Du Lăng Thần không có vui mừng cũng chẳng có mất mát.

Sau khi Tiêu Hề Nhi mặc quần áo chỉnh tề, khi gần bước ra khỏi cửa thì đột nhiên quay đầu lại, "Du Lăng Thần, anh có người trong lòng rồi phải không? Nếu không thì bằng với thủ đoạn buôn bán quyết đoán tàn nhẫn của anh, nhất định sẽ đồng ý kết hôn với em."

Giọng điệu của cô ta rất chắc chắn.

Dur Từ Nhạc lén lút nhìn gương mặt của anh hai.

Cô cho rằng anh hai sẽ không để ý tới Tiêu Hề Nhi, ai ngờ Du Lăng Thần lại gật đầu.

Đây là thừa nhận sao?

Dur Từ Nhạc kinh ngạc không khép được miệng, trong lòng dần dần dâng lên một chút ghen tuông. Cô vắt hết óc suy nghĩ, người phụ nữ anh hai yêu là ai.

"Cô cũng có khả năng buôn bán đấy, không chừng về sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác." Du Lăng Thần nói.

Tiêu Hề Nhi nhếch miệng cười một tiếng, "Hi vọng là như thế, thật ra em cũng không muốn dùng hôn nhân để làm bàn đạp cho sự nghiệp. Hôn nữa em nghĩ rằng. cùng một người đàn ông đào hoa kết hôn, sau khi cưới nhất định sẽ rất cực khổ. Em không muốn cả đời mình phải sống trong bình đắng chua."

Du Lăng Thần hơi nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ hàm ý trong lời nói của cô ta.

Dur Từ Nhạc chợt dạ chảy mồ hôi lạnh, hận không thể cầm chổi đuổi Tiêu Hề Nhi đi thật nhanh, chỉ lo cô ta nói ra chuyện kia.

Chuyện mà Dur Từ Nhạc lo lắng, cuối cùng vẫn cứ xảy ra.

Tiêu Hề Nhi nhẹ nhàng nhấc ngón tay lên, chỉ vào cái chăn bông, nói: "Lần sau anh mang phụ nữ về nhà thì cũng nên dọn dẹp một chút. Ít nhất thì cũng cất gọn quần áo đi, không nên để trẻ con nhìn thấy. Em nhớ hình như em gái của anh còn chưa trưởng thành, có đúng không?"

Nói xong, Tiêu Hề Nhi cất bước đi thẳng.

Dur Từ Nhạc hận không thể đập ngay đầu vào tường! Trời ơi là trời!

Khi Dur Từ Nhạc lấy lại được tinh thần, phản ứng đầu tiên của cô là phải chạy nhanh, cách thật xa hiện trường gây án.

Nhưng đáng tiếc tốc độ của Dur Từ Nhạc sao có thể vượt nổi Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần còn nhanh hơn cô một giây, đóng luôn cửa chính phòng ngủ, còn tiện tay khóa lại.

Hành động này dọa Dur Từ Nhạc tay chân cứng ngắc, không dám chạy trốn nữa.

Du Lăng Thần đi về phía giường lớn, lật chăn bông lên.

Bên trong lộ ra mấy cái áo lót, quần lót, còn có cả hai đĩa CD phim người lớn.

Sau khi Dur Từ Nhạc chế tạo ra hiện trường giả, Tiêu Hề Nhi vẫn luôn đi theo cô, làm cô không tìm được cơ hội tiêu hủy những thứ này, bây giờ lại bị anh hai nhìn thấy.

Dur Từ Nhạc chợt dạ lùi lại hai bước.

Du Lăng Thần bước từng bước tới gần, khí thế áp bức, "Tiểu Nhạc, em có muốn giải thích cái gì hay không?"

Có! Đương nhiên là có!

Trong lòng Dur Từ Nhạc nóng như lửa đốt: "Anh hai, em chỉ đang giúp anh thôi mà. Em nghĩ nếu phá hỏng hình tượng của anh thì nói không chừng Tiêu Hề Nhi sẽ không thích anh nữa."

Chẳng phải biện pháp hữu hiệu nhất để đối phó với những kẻ "theo đuổi điên cuồng" là bôi đen hình ảnh thần tượng trong lòng của kẻ đó hay sao?

Dư Tư Nhạc tham khảo rất nhiều tạp chí mới đưa ra được kết luận này đây!

"Như vậy, có thành công không?" Du Lăng Thần lạnh lùng hỏi.

Dư Tư Nhạc ra sức nịnh nọt, tranh công nói: "Cũng coi như thành công được một phần nhỏ."

Cô đầu dám khẳng định chắc chắn.

Nếu như không phải là do câu nói cuối cùng kia của anh hai thì Tiêu Hề Nhi tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Muốn thành công thì có rất nhiều cách, câu này anh đã nói với em rồi."

Đúng, lúc cô ôn bài anh đã nói câu tương tự thế này.

"Đối phó với những người khác nhau thì cần phải có những biện pháp khác nhau. Biện pháp hữu hiệu nhất là nói trúng tim đen. Phải tìm hiểu kỹ đối phương đang có mục đích gì, rồi cho người đó một kích thật mạnh." Du Lăng Thần khẽ híp mắt lại.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng suy nghĩ, trong đầu lại nhảy ra một câu 'biết người biết ta, trăm trận trăm thắng', có lẽ là cùng một ý với câu nói này đi.

"Tiểu Nhạc, nói cho anh biết, em lừa gạt Tiêu Hề Nhi như thế nào?" Du Lăng Thần hiểu rất rõ khả năng diễn xuất của em gái mình. Nếu cô đã không muốn để lộ ra sơ hở, thì những người khác hoàn toàn không có khả năng biết cô đang gạt người.

Dư Tư Nhạc toàn thân cứng ngắc không động đậy, "Anh hai, chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi."

Dư Tư Nhạc tuyệt đối không muốn nói ra, sợ sau khi Du Lăng Thần nghe xong lại nhin không được một tát đập chết cô.

Nhưng Du Lăng Thần lại không chịu bỏ qua như vậy, anh ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân, "Nói nghe xem nào."

Da đầu Dư Tư Nhạc tê rần, nhìn vào ánh mắt của Du Lăng Thần mấy lần, cuối cùng phải chịu thua, kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện đã lừa gạt Tiêu Hề Nhi cho anh nghe.

Du Lăng Thần càng nghe, sắc mặt càng đen.

Dư Tư Nhạc nghiêm túc chăm chú quan sát biến hóa trên gương mặt anh, trong lòng treo lơ lửng một hòn đá lớn, lo lắng căng thẳng, chảy mồ hôi lạnh.

". Anh hai, em nói xong rồi." Thấy Du Lăng Thần mãi mà không có phản ứng, Dư Tư Nhạc sợ hãi gọi anh một tiếng.

Du Lăng Thần từ từ ngước mắt lên, nhìn cô chằm chằm.

Cặp mắt liếc lên trên, khóe mắt mang theo ánh sáng lạnh lẽo mãnh liệt.

"Thì ra hình tượng của anh trong lòng Tiểu Nhạc là như vậy?" Du Lăng Thần dường như rất thất vọng.

Dư Tư Nhạc sợ tới nỗi suýt chút nữa quỳ xuống đất cúi đầu nhận sai.

Dư Tư Nhạc mặt không đỏ, khí không suyễn nói: "Anh hai, trong cảm nhận của em, anh là người đàn ông hoàn mỹ nhất."

Du Lăng Thần chau mày, hoài nghi độ chân thật của những lời nói này.

Dư Tư Nhạc gật đầu thật mạnh.

"Anh hai, thật sự chỉ vì muốn giúp anh mà thôi." Dư Tư Nhạc liên tục bảo đảm.

Du Lăng Thần yên lặng thờ dài một hơi, bày ra bộ dạng 'thật hết cách với em', nói: "Lần sau không làm theo cách này nữa, có muốn giúp anh cũng phải sử dụng đúng phương pháp."

Dư Tư Nhạc nghĩ thầm, còn dám có lần sau nữa sao?

Lần sau mà còn thế, có khi bị anh hai lột sống cũng không biết chừng?

Ánh trăng thanh khiết, vừa trong trẻo vừa tĩnh mịch. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ bị che giấu trong màn đêm, tĩnh lặng vô cùng.

Du Lăng Thần thấy thời gian đã không còn sớm, kêu Dư Tư Nhạc về phòng nghỉ ngơi.

Thời gian được nghỉ học còn khoảng nửa tháng.

Điều này cũng có nghĩa là không còn bao lâu Dư Tư Nhạc sẽ đón cuộc sống của học kỳ mới.

Dư Tư Nhạc ảo não chạy về phòng ngủ, ủ rũ cúi thấp đầu. Trong lòng cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa. Tại sao mỗi lần cô giờ trò gì đó ở trước mặt anh hai thì đều bị thất bại?

Tuy rằng vừa rồi anh hai không lên tiếng trách cứ nhưng cô tin chắc rằng nhất định anh hai đang âm thầm cười trộm cô.

.....

Sự thật đúng như Dư Tư Nhạc đã nghĩ.

Chỉ có điều Du Lăng Thần có cười trộm, thì cũng không phải giễu cợt hành động của cô, mà là vui vì tâm ý cô dành cho anh.

Du Lăng Thần nhìn những thứ linh tinh ngổn ngang trên giường, khóe miệng khẽ cong lên cười yếu ớt.

Những thứ này chứng tỏ, ở một phương diện nào đó, không phải Tiểu Nhạc không có cảm giác với anh, chỉ là tạm thời cô vẫn chưa phát hiện ra, hay có thể nói, ở phương diện tình cảm Tiểu Nhạc phản ứng tương đối chậm chạp.

Xem ra sau này anh vẫn cần bỏ ra nhiều công sức hơn.

Nếu tình thế bắt buộc, anh sẽ mua luôn một quyển “sổ tay hướng dẫn tình yêu” để về tham khảo.

.....

Sáng sớm, Du Lăng Thần lái xe đi làm. Khi đi trên làn đường ngang qua biệt thự, anh lơ đãng nhìn về phía sân cỏ trống xa xa.

Khẽ sửng sốt một chút, hình như anh nhớ tới cái gì đó.

Trong sân của biệt thự có rất nhiều chỗ trống.

Lúc trước Tiểu Nhạc còn nói muốn trồng một ít hoa. Nếu trồng hoa ở đó cũng không tệ lắm.

Du Lăng Thần quyết định, sau khi tan làm hôm nay sẽ đi dạo chợ hoa một vòng, mua mấy loại hoa thật xinh đẹp mới được.

Dư Tư Nhạc ở nhà xem TV cả ngày, không có Tiểu Hề Nhi làm phiền nữa, cô lại quay về với cuộc sống yên ổn.

Nhưng trong lòng cô lại mọc thêm một “cây gai”.

Cả đầu chỉ nghĩ đến một chuyện, có phải anh hai giấu cô đi yêu ai rồi hay không?

Thình thoảng cô lại ảo não, có lúc lại sửng sốt, có khi lại buồn bực, cảm xúc thay đổi liên tục.

Sau khi Du Lăng Thần quay về, nhìn thấy cảnh tượng Dư Tư Nhạc ngồi ôm gối, hai chân bắt chéo nhau, rõ ràng đang nhìn chăm chăm vào màn hình TV nhưng không biết đang nghĩ người cái gì, ánh mắt vô hồn.

"Tiểu Nhạc." Du Lăng Thần lên tiếng gọi kéo suy nghĩ của cô trở về.

Dư Tư Nhạc giật mình một cái, lập tức hoàn hồn. Thấy Du Lăng Thần đang đứng ở ngoài cửa, buồn bực nói: "Anh hai, anh về khi nào thế?"

Sao cô lại không biết?

"Em đang nghĩ gì vậy? Nếu lúc này người bước vào là lưu manh thì em đã sớm bị bắt đi rồi đấy." Du Lăng Thần vẫn đứng im ngoài cửa không nhúc nhích, dường như không có ý định vào nhà.

Gương mặt Dư Tư Nhạc hiện lên một màu đỏ ửng ngượng ngùng, cũng không trả lời câu hỏi của Du Lăng Thần.

Nếu anh hai biết được trong đầu cô đang lập danh sách một loạt những người phụ nữ có thể hẹn hò qua lại với anh hai thì không biết cô có bị mắng hay không đây?

"Theo anh ra đây đi, anh có mua ít đồ cho em." Du Lăng Thần xoay người bước ra ngoài.

Dư Tư Nhạc nhảy ra khỏi ghế salon, xỏ dép rồi chạy đuổi theo bước chân của Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần dừng lại trước cốp xe.

Dư Tư Nhạc nghi hoặc nhìn anh, hiện giờ cô không thiếu gì cả, anh hai lại mua thứ gì cho cô vậy?

Du Lăng Thần mở cốp xe ra.

Bên trong có rất nhiều cây hoa, trên lá còn dính cả bùn đất.

Dư Tư Nhạc kinh ngạc nhìn chỗ hoa trước mắt, hơi sững sờ, ở đây phải có ít nhất hơn mười loại hoa. Rất nhiều bông hoa nhỏ nhỏ mà Dư Tư Nhạc còn không biết tên. Cô còn phát hiện ra bên trong có lẫn một gốc hoa hồng.

Cây hoa hồng này không nở hoa, Dư Tư Nhạc nhận ra nó là Diệp Tử, là một loại cây rất giống hoa hồng.

Anh hai" Dư Tư Nhạc đứng ở bên cạnh, cảm xúc bộc phát mà hô lên một tiếng.

"Không phải em muốn trồng nhiều hoa một chút sao? Vừa vặn chiều nay anh rảnh rồi nên đi chợ hoa dạo một vòng. Em có thích những cây hoa này không? Nếu không thích chúng ta đi đổi loại khác." Du Lăng Thần bình thản nói.

Nhưng nội tâm Dư Tư Nhạc lại nổi lên một đợt sóng lớn.

Cái gì mà vừa vặn buổi chiều rảnh rỗi? Nhất định là anh hai tranh thủ thời gian chạy ra đó mua.

Làm sao Dư Tư Nhạc có thể tin tưởng cái cố của anh hai được? Cô chỉ tùy tiện nói muốn trồng ít hoa mà thôi, không ngờ người đàn ông này chẳng những nhớ rõ, lại còn giúp cô mua về.

Dư Tư Nhạc càng ngày càng đắm sâu vào trong tình thương của anh hai dành cho mình, nhưng đồng thời, cô cũng ý thức được, cô chỉ là em gái, không thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh hai. Sớm hay muộn thì anh trai cũng sẽ lập gia đình, cưới một phụ nữ khác.

"Lại ngăn người gì thế? Mau giúp anh lấy hoa ra đi, rồi tới trồng ở chỗ sân cỏ nhé." Du Lăng Thần đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô.

Dư Tư Nhạc lập tức hoàn hồn gật đầu, nhanh nhẹn giúp Du Lăng Thần một tay, chuyển gốc hoa ra sân cỏ trồng.

Tới phòng kho dụng cụ lấy ra một cái xẻng, Dư Tư Nhạc nhìn anh hai đào đất, sau đó cô đặt một gốc hoa vào.

Hai người phối hợp hết sức ăn ý.

Khoảng chừng nửa giờ sau, tất cả gốc hoa đều được trồng xuống sân.

"Việc lớn đã xong." Dư Tư Nhạc vỗ vỗ hai bàn tay đầy bùn đất.

Cả tay Du Lăng Thần cũng không còn chỗ nào sạch sẽ, trồng hết hoa xong liền đi tới vòi nước để rửa tay.

"Chờ đến mùa xuân, nơi này sẽ nở đầy hoa tươi."

Dư Tư Nhạc gật đầu tán thành, "Tới lúc đó, ngày nào chúng ta cũng có thể nhìn thấy những đóa hoa nở rộ rồi."

Vừa tưởng tượng ra cảnh tượng hoa nở đầy sân, nụ cười trên khóe miệng của Dư Tư Nhạc càng ngày càng sâu.

Nhưng dần dần, nụ cười của cô không duy trì được thêm nữa. Cô ngược mắt nhìn Du Lăng Thần, chuyện anh hai có bạn gái bất ngờ đánh úp vào đầu óc cô, không để cô kịp chuẩn bị tinh thần. Có lẽ người cùng anh hai ngắm hoa năm sau chưa chắc đã phải là cô.

Chưa tới mười ngày nữa đã đến lúc phải về trường.

Dư Tư Nhạc suy tính, có nên chuyển qua ở trường luôn không, tách ra khỏi anh hai. Đau dài không bằng đau ngắn, để kéo dài càng lâu, Dư Tư Nhạc lại càng không muốn rời khỏi anh.

Tối hôm đó, Dư Tư Nhạc nói dự định của mình cho anh hai biết.

Du Lăng Thần trầm mặt, con ngươi lóe lên ánh sáng phức tạp. Tiểu Nhạc muốn chuyển ra ngoài ở? Tại sao? Du Lăng Thần nhìn ánh mắt của cô, thử thăm dò.

"Cho anh một lý do." Giọng nói của Du Lăng Thần khá bình tĩnh, ánh mắt tỉnh mạch.

Dư Tư Nhạc cắn môi một hồi, "Anh hai, học kỳ sau của lớp 11 rất vất vả, ở trường luôn sẽ thuận tiện hơn."

Cái cố này chả có sức thuyết phục gì hết.

Trong lòng Dư Tư Nhạc cũng biết rõ điều này.

Quả nhiên, Du Lăng Thần lập tức bác bỏ, "Anh không đồng ý, em là con gái, trường học lại xa như vậy, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?"

"Em có phải trẻ con nữa đâu, có thể tự chăm sóc mình mà." Dư Tư Nhạc biết rất rõ khả năng của mình đến đâu. Từ nhỏ cô đã biết tự lập, sống một mình ở bên ngoài cũng không có vấn đề gì.

Ánh mắt của Du Lăng Thần lại càng thêm thâm trầm.

"Chuyện này về sau đừng nhắc đến nữa, anh sẽ không đồng ý." Con vịt mình vỗ béo đã sắp tới tay, Du Lăng Thần làm sao có thể dễ dàng thả ra?

Anh không chịu được ngôi nhà mà không có Tiểu Nhạc.

Vừa nghĩ đến hình ảnh ngôi biệt thự trống không, không có bóng dáng của Tiểu Nhạc, Du Lăng Thần đã không tiếp nhận nổi được chuyện này.

Không khí nhạt nhẽo một hồi, Du Lăng Thần đứng lên, về phòng ngủ trên lầu hai.

Dư Tư Nhạc nhìn theo bóng lưng của anh hai, thất vọng ngã ngối xuống ghế sa lon. Không biết có nên hỏi người phụ nữ mà anh hai yêu rốt cuộc là ai hay không? Để cho cô biết rõ mọi chuyện cũng tốt, ít nhất cũng biết chị dâu tương lai là ai.

Vì chuyện này mà mấy ngày hôm sau tinh thần của Dư Tư Nhạc rất rối rắm.

Sau đó, cô nấu canh mang đến phòng làm việc cho anh hai.

Nhân viên làm việc trong công ty ai cũng nhận ra Dư Tư Nhạc, thấy cô tới, ngay cả thông báo cũng không cần, cứ thế để cô đi.

Liên tục mấy tối Dư Tư Nhạc ngủ không ngon, lúc đi bộ không ngừng ngáp ngáp dài.

"Chào buổi sáng, Du tiểu thư." Một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ truyền đến từ bên cạnh.

Bây giờ cũng đã 11 giờ rồi, còn chào buổi sáng gì nữa?

Dư Tư Nhạc nghĩ thầm trong bụng, quay lại liền bắt gặp ánh mắt của thư ký Tôn.

Trong đầu đột nhiên phát ra hai tiếng “leng keng”, cô vội vã kéo thư ký Tôn chạy vào trong một góc hẻo lánh, chỉ sợ người khác phát hiện.

Thư ký Tôn ôm rất nhiều tài liệu trong ngực, bị Dư Tư Nhạc kéo như vậy, suýt chút nữa đứng không vững. Hai cánh tay ôm chặt lấy tài liệu, khó khăn lắm mới không để tài liệu rơi xuống đất.

"Du tiểu thư, có chuyện gì không?"

"Có chuyện!" Dư Tư Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ này.

Làm hại thư ký Tôn cuồng quyết nghĩ thầm, không lẽ mình đã đắc tội vị thiên kim tiểu thư này rồi? Nhưng cô vẫn luôn làm việc đúng bổn phận của mình, ngay cả Boss cũng không tìm ra lỗi nào, sao có thể chọc tới Du tiểu thư được?

"Thư ký Tôn, tôi có mấy lời muốn hỏi chị." Dư Tư Nhạc hạ thấp giọng, sau khi nhìn thấy ánh mắt đề phòng của thư ký Tôn, cô bổ sung thêm: "Chị đừng lo lắng, không phải chuyện công việc đâu."

Thư ký Tôn thờ phào nhẹ nhõm.

"Thư ký Tôn, chị ngày ngày làm việc ở bên cạnh anh hai, xử lý cho anh ấy đủ loại chuyện lớn nhỏ, chị có biết gần đây anh ấy thường xuyên với người phụ nữ nào không?" Dư Tư Nhạc hỏi.

Thư ký Tôn suy nghĩ cẩn thận một hồi, không nghĩ ra được, lắc đầu một cái, "Ông chủ ngày nào cũng bận rộn đi họp, phê duyệt tài liệu, tôi không thấy anh ấy liên lạc quá nhiều với ai cả."

Không có sao? Dư Tư Nhạc không tin.

Cô dứt khoát hỏi thẳng: "Anh hai có đi ra ngoài hẹn hò không?"

Hẹn hò? Sắc mặt thư ký Tôn lập tức thay đổi, nhớ ngay tới chuyện ông chủ kêu cô đi chuẩn bị cái vé kia. Hơn nữa, lúc này Du tiểu thư còn tới hỏi thăm như vậy, có lẽ việc Du Lăng Thần mới yêu nhất định đã truyền vào tai Du tiểu thư rồi, cho nên mới chạy tới đây nghe ngóng.

Từ trước tới giờ thư ký Tôn làm việc đều hết sức cẩn trọng, nghiêm túc; hành vi bàn luận về chuyện riêng của ông chủ là điều tối kỵ hàng đầu. Nếu bị Du Lăng Thần biết được cô lén lút nói thông tin cho Dư Tư Nhạc, không phải cô sẽ bị trách cứ hay sao?

Vậy nên thư ký Tôn suy nghĩ một lát, nhìn Dư Tư Nhạc rồi lắc đầu, nói ‘không có’.

Dư Tư Nhạc nhìn bộ dạng của thư ký Tôn, rõ ràng rất kỳ lạ.

Trả lời do dự như thế, không cần nghĩ cũng biết nhất định đáp án là ngược lại.

Như vậy, anh hai thật sự có đi hẹn hò cùng người khác?

Dư Tư Nhạc không biết hiện giờ trong lòng mình đang có cảm giác gì.

Thư ký Tôn nhân lúc Dư Tư Nhạc đang ngẩn người, lách qua bên cạnh rồi chạy mất.

Dư Tư Nhạc xách theo hộp giữ nhiệt, đi vào phòng làm việc của Du Lăng Thần. Nếu không phải điều kiện không cho phép thì Dư Tư Nhạc rất muốn lén lấy trộm điện thoại di động của anh hai, lục tìm xem gần đây anh hai nói chuyện với ai nhiều nhất.

Nếu Du Lăng Thần mà biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì, nhất định sẽ không hề do dự mà đưa di động ra cho cô, còn thuận tay giúp cô ghi chép lại lịch sử trò chuyện.

Bởi vì kể từ mấy tháng trước, trong lịch sử trò chuyện của anh, Dư Tư Nhạc vẫn đứng ở vị trí “đầu bảng”, chưa có thay đổi.

"Anh hai, em mang canh tới cho anh này." Sau khi Dư Tư Nhạc bước vào phòng làm việc, ngay lập tức thu lại suy nghĩ của bản thân, tận lực biểu hiện ra thái độ như ngày thường, che giấu cảm xúc khi cùng nói chuyện với thư ký Tôn ban nãy.

Du Lăng Thần đang vui đầu vào xem tài liệu, chỉ tùy ý ừ một tiếng.

Dư Tư Nhạc cũng không dám làm phiền anh, đổ canh ra chén rồi giúp anh để lên bàn.

Hai người vốn rất hiểu ý nhau, nên Dư Tư Nhạc làm xong thì tự mình chạy đến bàn trà, ngồi chơi Laptop, cũng không phát ra tiếng động nào.

Khung cảnh hài hòa lại hết sức yên tĩnh, không khí giữa hai người tựa như không ai có thể chen vào được.

"Sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây vậy? Không ở nhà nghỉ ngơi sao?" Du Lăng Thần cảm thấy Tiểu Nhạc nên sớm đi ra ngoài chơi một chút, lần cuối cùng cô bước ra khỏi cửa cách đây đã bao nhiêu ngày, không còn đếm nổi nữa.

Dư Tư Nhạc có hơi ghen hờn, cô thích ở nhà, không có việc quan trọng nào thì chạy ra ngoài làm gì.

"Em nấu canh." Cho nên mới ra khỏi cửa.

Dư Tư Nhạc chậm rãi cúi đầu.

Du Lăng Thần cũng không tiếp tục làm khó cô, bưng chén canh lên, uống một ngụm.

Tài nấu nướng của Tiểu Nhạc dần tốt hơn rồi, đặc biệt là sau khi đuổi được Tiêu Hề Nhi đi, sự ham mê với việc nấu ăn của cô đột nhiên tăng cao, ngày nào cũng ôm lấy sách nấu ăn, quanh quẩn ở trong phòng bếp, làm hết món này đến món nọ. Có mấy lần còn học theo đầu bếp, muốn làm một món xào lăn. Xào lăn cái gì? Lửa phụt hết cả lên! Lần đó Dư Tư Nhạc không khống chế được độ lửa, suýt chút nữa là đốt cháy cả phòng bếp.

Sau đó Du Lăng Thần ra lệnh cưỡng chế không cho cô xào lăn nữa.

Dư Tư Nhạc cũng bị dọa cho sợ quá rồi, nên từ đó về sau, thò thò khác khác đều cẩn thận nhìn độ lửa.

"Đến giờ ăn trưa rồi đấy, chúng ta ra ngoài ăn đi." Du Lăng Thần cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, nói.

"Vâng." Dư Tư Nhạc gật đầu lên tiếng.

Hai người đi đến một nhà hàng kiểu tây, nơi này nổi danh với món thịt bò bít tết cực ngon.

Dư Tư Nhạc dùng dao nĩa thái từng miếng cho vào miệng, vừa ăn vừa quan sát anh hai.

Khi anh hai làm việc, bất luận nhìn từ phương diện nào, đều là một người đàn ông ưu tú. Nhưng ở phương diện tình cảm, lại là một chuyện khác. Nhìn anh hai từ ngày này qua ngày khác chân không chạm đất cũng đủ biết anh hai có thể bớt được chút thời gian nào đi hẹn hò hay không.

Thật không biết anh hai có thể yêu đương với kiểu phụ nữ như thế nào.

Dư Tư Nhạc vừa cắt thịt vừa nói: "Anh hai, chúng ta chơi trò ‘Hề hỏi thì đáp’ được không?"

Du Lăng Thần có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, sau đó gật đầu.

Dư Tư Nhạc thấy có một tia hi vọng, há miệng hỏi luôn: "Trong những người mà anh quen biết, có người nào phù hợp với tiêu chuẩn chọn vợ của anh không?"

"Có." Du Lăng Thần đáp luôn không cần suy nghĩ.

Đang lúc Dư Tư Nhạc định hỏi tiếp, Du Lăng Thần ngồi đối diện đột nhiên cắt ngang, "Không phải lần lượt mỗi người hỏi một câu hay sao? Đến lượt anh."

Dư Tư Nhạc cắn môi một cái, trầm nghĩ, hỏi thì cứ hỏi đi, dù sao cô cũng không có bí mật nào cả.

"Giữa anh hai và người đàn ông của em, em sẽ chọn ai? Chỉ có thể chọn một." Về mặt Du Lăng Thần rất thân thiện, giống như vấn đề này chỉ tùy ý nói ra chứ không có ý gì khác.

Trong nháy mắt, Dư Tư Nhạc ngần ngừ cả người, hai chọn một? Tại sao lại phải chọn? Bình thường người ta sẽ hỏi: ‘nếu người đàn ông của em và mẹ em đồng thời rơi xuống nước thì em sẽ chọn ai?’, như vậy ít nhất cũng có điều kiện là ‘rơi xuống nước’.

Nhưng qua miệng của Du Lăng Thần thì chẳng cần vòng vo mà hỏi thẳng luôn, tựa như cành cây khô trụi không có lá.

Dư Tư Nhạc suy nghĩ thật lâu, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn anh hai.

Cuối cùng nặn ra một câu: "Chọn anh hai."

Hiện giờ cô còn chưa có người đàn ông của mình, chỉ có thể chọn anh hai.

Đối phương dường như rất hài lòng với câu trả lời này, khóe miệng khẽ cong lên.

Lần này Dư Tư Nhạc không tiếp tục đi vòng vèo nữa, nhanh chóng đặt câu hỏi, "Anh hai, người anh hai thích là ai?"

Sắc mặt của Du Lăng Thần từ từ thay đổi, buông dao nĩa xuống, nói: "Trò chơi kết thúc tại đây."

Cái gì? Dư Tư Nhạc tròn to mắt.

Thái độ của Du Lăng Thần rất kiên quyết, ý tứ cũng rất rõ ràng, anh không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Dư Tư Nhạc hỏi cũng không ra đầu mối gì, chỉ có thể lộ vẻ tức giận rồi cúi đầu xuống.

"Tạm thời anh không thể công khai cô ấy được." Sau một hồi trầm mặc, Du Lăng Thần đột nhiên nói.

Những lời này truyền đến tai Dư Tư Nhạc, chẳng lẽ người phụ nữ kia là một nhân vật của công chúng? Cần phải chú ý đến ánh mắt của người khác?

Dư Tư Nhạc cảm thấy suy đoán này rất có khả năng, cần phải đặc biệt chú ý đến người trong giới Điện ảnh và Truyền hình mới được.

Lúc đi ngang qua tiệm sách báo, Dư Tư Nhạc nhìn thấy bìa của một quyển tạp chí có in ảnh của anh hai, cô dừng bước đứng nhìn nó một hồi.

Trang bìa tạp chí kia có một dòng chữ thật lớn: ‘Tin tức độc quyền: Hôn ước giữa tập đoàn Du thị và tập đoàn Tiêu thị đã bị hủy bỏ, là ai đã làm tổn thương ai?’

Câu nói sau cùng kia làm Dư Tư Nhạc nổi cả da gà.

Cái gì mà đau lòng khổ sở? Giữa Tiêu Hề Nhi và anh hai chả có chút tình cảm nào.

Cùng lắm cũng có thể coi Tiêu Hề Nhi ít nhiều thích anh hai một chút mà thôi.

Nhưng người phụ nữ kia cũng không phải kiểu người ‘trọng tình cảm’.

Dư Tư Nhạc bước nhanh rời khỏi tiệm sách báo, không muốn nhìn quyển tạp chí đó thêm nữa, nhìn cũng biết là người ngoài cố ý đặt chuyện nói bừa.

Ai thừa tiền đi mua mấy cái vở xiếc bịa đặt đó đây?

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của một mình Dư Tư Nhạc.

Có rất nhiều người chú ý đến tin tức này, đặc biệt là mấy tiểu thư danh媛. Trước kia cho dù biết rõ Du Lăng Thần đã đính hôn, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc hai người còn chưa thực sự đi đăng ký, thì bọn họ vẫn có cơ hội leo lên giường của Du Lăng Thần. Ai cũng không muốn bỏ qua người đàn ông “kim cương” này, chứ nói gì đến bây giờ người ta đã là người tự do; bọn họ lại chẳng vội vàng hướng về phía Du Lăng Thần mà ra sức tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66.1

Buổi chiều, anh sẽ đi gặp một người bạn trong giới thương nhân, Tiểu Nhạc có hứng thú đi với anh không?"

Du Lăng Thần chỉnh sửa lại quần áo trên người mình, cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc bỏ vào túi quần.

Dư Tư Nhạc khẽ chớp mắt: "Em cũng có thể đi sao?"

Không phải anh hai đi bàn công việc sao?

"Chút nữa thư ký Tôn lại có việc, không thể làm trợ lý cho anh, Tiểu Nhạc, em có đồng ý đi hay không? Sau này sớm muộn gì em phải vào tập đoàn Du thị, bây giờ đi gặp cũng có lợi."

Thư ký Tôn đang đứng trước máy pha cà phê, hung hăng hắc hơi một cái, trong lòng nhủ thầm, là ai đang nói xấu sau lưng cô? Đúng rồi, đúng lúc hôm nay được dịp rảnh, đến trường học xem con trai học tập thế nào.

Du Lăng Thần không thể hiện ra ngoài mặt, chớ nói chi lộ ra sơ hở gì.

"Tất nhiên là đồng ý đi." Dư Tư Nhạc dứt khoát gật đầu, có thể giúp đỡ công việc cho anh hai, cô sẽ cố gắng hết sức.

... ..

Nơi hai bên hẹn gặp là một quán bar cao cấp. Du Lăng Thần vừa đến quán bar, lập tức có nhân viên phục vụ dẫn hai người đến phòng bao.

Trên bàn đã bày đầy các món ăn, đối phương cũng có hai người, một người là một ông lão hơn năm mươi tuổi, người còn lại là nữ thư ký hơn hai mươi tuổi.

Sau khi nhìn thấy Du Lăng Thần đi vào, ông lão vẫy vẫy tay, nói: "Tổng giám đốc Du, đã lâu không gặp, dạo này khỏe không?"

Dư Tư Nhạc dò xét nhìn ông lão đó vài lần, ông lão mặc trang phục đòi Đường, mái tóc trên đầu hầu như đều bạc trắng, tinh thần vô cùng phấn chấn, khí thế cũng rất dồi dào.

"Ông Tiêu, nhìn ông vui vẻ như vậy, có phải là có việc gì vui không?" Du Lăng Thần ngồi xuống.

Dư Tư Nhạc ngồi bên cạnh anh.

Họ Tiêu? Chẳng lẽ đây là ba của Tiêu Hề Nhi?

Dư Tư Nhạc càng nhìn càng cảm thấy có chuyện như vậy.

Đúng như dự đoán, ông lão vừa mở miệng đã nói: "Ài, Vốn tưởng rằng hai nhà có thể kết thành vợ chồng, không nghĩ tới con bé Hề Nhi kia lại có bạn trai ở nước ngoài. May mắn không phải là người nước ngoài, nếu không tôi không nỡ gả con gái đi xa như vậy." Ông lão nói lời xin lỗi Du Lăng Thần.

Từ đầu đến cuối Du Lăng Thần đều cực kỳ lạnh nhạt, không cười cũng không đau lòng.

"Tính tình của cậu rất tốt, nếu đổi lại là người khác, vợ chưa cưới của mình dây dưa không rõ với người đàn ông khác, đã sớm nổi giận đùng đùng rồi. Tổng giám đốc Du à, chuyện này coi như nhà họ Tiêu có lỗi với cậu, uống rượu mừng nhất định phải đến đó."

Tính tình anh hai rất tốt sao? Trong đầu Dư Tư Nhạc thoáng hiện lên hình ảnh anh hai có yêu cầu khắc khe trong công việc đối với nhân viên, lập tức lắc đầu, mấy gia tộc nhỏ làm việc dưới trường tập đoàn Du thị sẽ không cho rằng như vậy.

Khỏe miệng Du Lăng Thần nhẹ nhàng nhếch lên: "Đến lúc đó tôi nhất định có mặt, nghe người ta nói, người đàn ông kia yêu Tiêu Hề Nhi sâu đậm, có ý định ở rể nhà họ Tiêu?"

Vừa nói đến chuyện này, ông lão há mồm ra cười: "Đúng, cậu cũng biết đấy....Tôi chỉ có một đứa con gái này, mặc dù gả nó cho nhà người ta, trong lòng của tôi.....Luôn không thoải mái. Khó có được người đàn ông có tình cảm thâm thiết đối với Hề Nhi, mặc dù gia thế không bằng nhà họ Tiêu, nhưng ít ra cũng là nhân tài, sau này giao tập đoàn Tiêu thị cho vợ chồng nó quản lý, tôi cũng yên lòng."

Dư Tư Nhạc nói thầm trong lòng, ông đúng là có một đứa con gái, nhưng ông vẫn còn một đứa con khác.

Giọng điệu của ông Tiêu, ông ta đã chấp nhận Tiêu Hề Nhi làm người thừa kế rồi sao?

Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, Tiêu Hề Nhi này thật đúng là có năng lực.

Lần này ông Tiêu hẹn Du Lăng Thần ra ngoài, là để tỏ lòng xin lỗi?

Ông lão vẫy tay với thư ký, thư ký lập tức hiểu rõ ý của ông ra, lấy một thiệp cưới đỏ thắm từ trong cặp da ra.

"Từ Đô quyết định đến đây. Tháng sau bọn họ sẽ tổ chức đám cưới. Tuy tôi và cậu hai nhà không thể thân càng thêm thân, nhưng là bạn bè nhiều năm như vậy, hôm nay tôi đích thân đến gửi thiệp cưới này cho tổng giám đốc Du, hy vọng tổng giám đốc Du có thể đến chung vui." Ông lão nói đi đôi với

làm

Trên thực tế, ông ta cũng sợ ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa tập đoàn Du thị.

Mấy năm nay bọn họ đều bám vào cây cao tập đoàn Du thị này, cũng vót được nhiều kế hoạch hợp tác. Tập đoàn Du thị còn nhớ đến ân tình trước kia, lúc nào lựa chọn hợp tác mua bán thì trước tiên cũng đều nghĩ đến nhà họ Tiêu, việc này cũng làm cho thực lực của nhà họ Tiêu được tăng thêm một bậc.

Vì vậy về hôn ước bảy năm trước, ông Tiêu không dám hủy bỏ một cách dễ dàng.

Gần đây trong giới thương mại có một số tin đồn về cổ phần công ty Du thị, trong lòng ông thật muốn chứng thực những lời kia, càng không dám kết thông gia cùng nhà họ Du.

Bây giờ do Du Lăng Thần lên tiếng hủy bỏ hôn ước trước, làm cho ông Tiêu thật sự rất vui vẻ. Nhưng vừa muốn, vừa sợ hai nhà kết thành thông gia, sau này có được lợi ích, nhà họ Du sẽ không nhớ tới bọn họ.

Dù sao cũng đấu với đám người kia nhiều năm, sao Du Lăng Thần có thể nhìn không thấu ông Tiêu đang nghĩ gì, thuận tay nhận lấy thiệp cưới.

"Ông Tiêu không cần khách khí như thế, làm gì phải đích thân gửi thiệp cưới, trực tiếp gọi thư ký gửi đến là được."

"Không được, như vậy sao được, tự mình gửi mới có ý nghĩa chứ." Ông ta và Du Lăng Thần nói chuyện một lúc, lại chú ý Dư Tư Nhạc ngồi bên cạnh anh yên lặng không lên tiếng, đưa mắt nhìn về phía cô: "Đây là thiên kim nhà họ Du sao? Lớn lên rất giống mẹ của cô ấy."

Dư Tư Nhạc từng xem ảnh chụp của Triệu Mỹ Phụng, mặt mũi của cô đúng thật rất giống mẹ mình.

"Xin chào bác Tiêu." Dư Tư Nhạc mỉm cười nói.

Ông ta cười lên: "Miệng mồm thật ngọt."

Ông ta tỉ mỉ đánh giá mặt mũi Dư Tư Nhạc, vừa quay đầu nói với Du Lăng Thần: "Anh em các người lớn lên.... .."

Ông Tiêu nói được một nửa thì dừng lại, trong mắt dường như hàm chứa một tia nghi ngờ.

Dư Tư Nhạc không biết.....Rốt cuộc có gì đáng để ông ta nghi ngờ.

Rồi lại đoán được, ông vốn nghĩ rằng diện mạo của cô và Du Lăng Thần không hề giống, về điểm này trước kia Dư Tư Nhạc cũng từng so sánh.

Cũng không phải là anh em ruột, sao diện mạo lại giống được?

"Tổng giám đốc Du ngũ quan cường tráng, Du tiểu thư ngũ quan dịu dàng, gien nhà họ Du rất tốt, sinh con đều có diện mạo rất đẹp." Ông Tiêu đột nhiên sửa lại lời nói.

Dư Tư Nhạc nói theo: "Bác Tiêu có gien cũng tốt, Tiêu tiểu thư được mọi người công nhận là người đẹp xấu xa."

Nói gì làm cho ông ta vui vẻ nhất? Tất nhiên là khen con gái ông ta.

Dư Tư Nhạc rất biết phối hợp, chọc cho ông Tiêu cười không khép miệng được.

Không biết ông Tiêu nhớ tới cái gì, chợt nói: "Tổng giám đốc Du, tôi nhớ Du tiểu thư vừa tròn 18 tuổi phải không? Tôi có một đứa cháu trai cũng không tệ lắm, tính tình ôn nhu, lại tôn trọng trường bối, nếu như.... .."

Ông ta rất muốn nói cái gì, mọi người trong phòng rất rõ ràng.

Dư Tư Nhạc dùng động tác uống nước lại, trời ơi, ông già này tính cho cô xem mắt sao? Tiêu Hề Nha và anh hai đám cưới không thành, dứt khoát kéo cô xem mắt cháu trai ông ta?

Sắc mặt Du Lăng Thần càng thêm trầm xuống, vừa rồi không khí thoải mái vui vẻ, bỗng chốc đã thay đổi.

Nhưng trong ánh mắt ông Tiêu lóe lên tia tinh quang: "18 tuổi cũng không nhỏ, nếu ở cổ đại đã sớm lập gia đình, để cho thanh niên bọn họ gặp mặt cũng tốt, không có ý về phương diện kia, cũng có thể trở thành bạn bè."

Lần này ông Tiêu càng nói trắng trợn ra.

Àm.... ..

Du Lăng Thần "không cẩn thận" làm đổ ly trà trong tay, nước trà văng tung tóe khắp bàn.

Lần này ai cũng biết.... ..Ông Tiêu đã chạm đến chuyện cấm kỵ của Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc vội vàng giảng hòa: "Con còn muốn học thêm vài năm nữa, tâm ý của bác Tiêu con xin ghi nhớ."

Ông Tiêu rất biết nhìn mặt người, tuy ông có hơi nghi ngờ về chuyện cổ phiếu của Tiêu thị, nhưng hiện nay Du Lăng Thần đang quản lý, ông ta không dám không sợ chết đắc tội với người trong đó, cũng nín thở thu miệng lại.

Sau khi dùng cơm xong, ông Tiêu và Du Lăng Thần bàn vài chuyện làm ăn, còn nói muốn lập vài cái hợp đồng.

Dư Tư Nhạc hỏi nhân viên phục vụ vài câu, đi toilet.

Du Lăng Thần nhân cơ hội nhỏ giọng nói với ông Tiêu: "Không muốn trở mặt với tôi, cũng đừng có ý đồ với Tiểu Nhạc, hay là các người muốn trở thành nhà họ Dung thứ hai?"

Vừa nhắc tới nhà họ Dung, tự nhiên lại nhớ tới kẻ thù của hai nhà.

Du Lăng Thần đang cảnh cáo ông ta?

Ánh mắt của ông Tiêu càng tăng thêm nghi ngờ.

"Hôn nhân của Tiểu Nhạc, là do cô ấy làm chủ, tôi không thể để cho cô ấy trở thành vật hy sinh trong giới thương mại." Du Lăng Thần lạnh lùng nói câu đó, đáy mắt một mảnh lạnh như băng.

Có một số việc giấy không gói được lửa, gần đây không biết ai tung tin, ăn đứt lưỡi nhà họ Du. Ngay cả mấy lão già trong giới thương nhân kia, đều lên lút lút bàn tán chuyện này sau lưng tập đoàn Du thị.

Nhìn bề ngoài ông Tiêu, Du Lăng Thần đã đoán được đối phương nhất định đã nghe gì rồi.

Chẳng trách trong chuyện gả con gái này, ông ta lại do do dự dự như vậy, trái lại đưa một đứa cháu trai đến, đổi lại muốn dùng cách kết thông gia với nhà họ Du.

Ông Tiêu cũng hiểu được thứ gì có thể muốn, thứ gì không thể muốn. Ông ta nghe giọng điệu của Du Lăng Thần, là có bao nhiêu kiên quyết.

Lúc Dư Tư Nhạc trở lại phòng bao lần nữa, cảm thấy bầu không khí càng thêm buồn bực.

"Cái kế hoạch kia, tôi sẽ phân phó thư ký chăm đến Tiêu thị các người. Ông Tiêu yên tâm, chúng ta ở trong giới thương nhân, Du Lăng Thần tôi làm việc, sẽ không để tình cảm cá nhân liên lụy tới công việc, quan hệ hợp tác giữa nhà họ Tiêu và nhà họ Du không có bất kỳ thay đổi gì, vẫn duy trì giống như lúc trước." Du Lăng Thần đứng lên, còn nói thêm "Hôm nay cảm ơn ông Tiêu đã chiêu đãi, tôi và em gái phải về trước rồi."

Dư Tư Nhạc đứng ngây ngốc ở cửa ra vào, nhất định trong lúc cô rời đi, hai người đó đã nói những chuyện khác.

Nếu không sắc mặt anh hai sao lại kém như vậy?

Dư Tư Nhạc vội vàng nói: "Bác Tiêu hẹn gấp lại " rồi đuổi theo bước chân Du Lăng Thần.

Ông Tiêu ngồi trên ghế, khẽ thở dài một tiếng, nói với thư ký: "Cô thấy chuyện Du thị thế nào?"

Cô thư ký trả lời: "Bây giờ nhìn Du thị như gió êm sóng lặng, sau lưng nước lại rất sâu. Có tin đồn không có lửa làm sao có khói, nghe giọng điệu Du Lăng Thần thật sự có chuyện này, sớm muộn gì Du thị cũng sẽ bị quây đến long trời lở đất, lúc này vẫn nên ít trà trộn vào sẽ tốt hơn."

Ông Tiêu cũng nghĩ giống như thế: "Còn tôi từ chỗ bạn già cũng tìm được tin tức, thật sự gả con gái cho Du Lăng Thần, ngộ nhờ tin đồn là thật, sau này tôi sẽ không tìm đến Du thị nữa."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 66.2

Hai tay của Du Lăng Thần đặt trên tay lái.

Dư Tư Nhạc nghiêng mắt vụng trộm đánh giá anh hai. Sau khi từ quán rượu đi ra, dường như trên trán anh hai xuất hiện đầy mây đen, vẻ mặt âm trầm.

"Anh hai, vừa rồi các người đã nói những gì?" Dư Tư Nhạc nhìn không được mở miệng hỏi.

Du Lăng Thần trầm mặc thật lâu, vẫn không trả lời.

Đang lúc Dư Tư Nhạc lo lắng anh sẽ không nói chuyện, Du Lăng Thần mở miệng nói: Tiểu Nhạc, sau này trong giới thương mại, có người giới thiệu người yêu cho em, đừng để ý đến bọn họ. Nhớ kỹ, hề người nào nói với em những lời này, tất cả đều có âm mưu đen tối."

Một bụng nghi ngờ, bật ra trong đầu Dư Tư Nhạc.

Cô khẽ gật đầu: "Dạ, em biết rồi."

Sắc trời ngày càng tối, Du Lăng Thần cũng không lái xe về công ty, mà trực tiếp về biệt thự.

Trên đường lớn Bàn Sơn, một chiếc xe màu đen có rèm che dùng tốc độ thật nhanh chạy băng qua.

Hai bên đường, ngọn đèn sáng lấp lóe, chiếu sáng con đường mờ mịt phía trước.

Đêm tối đen, nhiều ngôi sao sáng lấp lánh.

Dư Tư Nhạc và anh hai nói chuyện những chuyện thú vị được đăng trên mạng, chọt bánh xe như bị trượt đường, vốn đang chạy có quỹ đạo, trong chớp mắt bị lệch ra ngoài.

Chỗ này vốn là một khúc cua, trước kia từng xảy ra tai nạn giao thông, từ cua quẹo rơi xuống núi, nhất định chết không toàn thây.

Trong chớp mắt bánh xe bị trượt, đầu Dư Tư Nhạc đụng vào cửa sổ xe thật mạnh.

Du Lăng Thần phản ứng kịp thời, khẩn trương hét to: "Tiểu Nhạc, có sao không?"

Trên trán Dư Tư Nhạc chảy máu, tia máu xẹt qua khóe mắt chảy xuống, đau đến nỗi cô phải nhe răng trợn mắt che trán mình lại, chống đỡ nói: "Không có.....Không có sao."

Trên trán đau đớn làm cho ý thức của cô dần dần tan rã.

Bánh xe ngày càng mất khống chế, không ngừng lao về phía trước.

Du Lăng Thần bóp phanh mấy lần đều không dừng lại được.

Ảo não dùng sức đánh vào tay lái, tức giận nói: "Có người hắt dầu trên đường."

Dư Tư Nhạc bỗng trừng to hai mắt, cũng ý thức được tình cảnh nguy hiểm đến cỡ nào.

Hắt dầu trên đường, rất dễ gây ra tai nạn giao thông. Là ai phát điên vậy chứ?

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Du Lăng Thần từ vị trí lái xe, leo đến bên cạnh Dư Tư Nhạc, ôm thiếu nữ vào trong ngực.

"Vài phút nữa, chiếc xe từ cua quẹo lao thẳng xuống dốc núi, chúng ta phải bỏ xe." Du Lăng Thần vừa khẩn trương, vừa tràn đầy bình tĩnh và tỉnh táo.

Dư Tư Nhạc cũng hiểu tình cảnh nguy hiểm đến cỡ nào.

Bàn tay Du Lăng Thần nắm cửa xe, mở ra ngoài, từng cơn gió lạnh thổi vù vù vào, thổi bay mái tóc của hai người.

Dư Tư Nhạc biết anh hai cô muốn làm gì, đột nhiên hồi phục tinh thần, muốn đẩy Du Lăng Thần ra.

Nhưng Du Lăng Thần gạt gao bảo vệ cô gái trong ngực, nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Xe chạy với tốc độ thật nhanh....

Trong khoảnh khắc hai người nhảy ra khỏi xe, chiếc xe bên hai người nhanh chóng lao đi.

Tiếng gió gào thét, thổi qua da thịt con người càng nguy hiểm hơn so với dao găm cắt.

Dư Tư Nhạc nghe thấy âm thanh va chạm trên mặt đất, âm thanh va chạm rất khó chịu, Du Lăng Thần ôm Dư Tư Nhạc lăn vài vòng trên mặt đất, còn chưa ngừng lại.

Trên trán Dư Tư Nhạc bị thương, lại vừa lăn từ trên xe xuống một cái thật mạnh, đầu nghiêng sang một bên, lâm vào hôn mê.

Vì che chở cho Dư Tư Nhạc, nên hầu như tất cả va chạm bên ngoài đều do một mình Du Lăng Thần gánh chịu.

Trước lúc Dư Tư Nhạc hôn mê, trông thấy anh hai vì đau đớn mà mặt méo mó.

Sau khi chiếc xe màu đen có rèm không ai giữ tay lái, càng lao ra như điên, đụng vào hàng rào bảo vệ, lao thẳng xuống núi.

Xem có rèm che đung vào cây cối trên vách đá, âm thanh vang lên ầm ầm, trong đêm tối cực kỳ vắng dội.

Tiếp theo một ánh lửa sáng rực lên, dường như chiếc xe đã bị nổ mạnh.

Sau khi xảy ra mọi chuyện, ngay cả một chút ấn tượng Dư Tư Nhạc cũng không có.

... ..

Mở mắt ra, trông thấy vách tường được thiết kế màu trắng một cách hoàn mỹ, đèn chân không được treo trên trần nhà, phát ra ánh sáng chói mắt.

Dư Tư Nhạc có chút không thích ứng, hơi nhắm mắt lại.

Cái mũi đang hít phải mùi thuốc khử trùng.

Trên trán truyền đến cảm giác đau đớn, thật giống như bị xé ra, đau đớn khiến đầu Dư Tư Nhạc như muốn nứt ra.

Chuyện gì xảy ra? Dư Tư Nhạc cố gắng nhớ lại những chuyện trước khi hôn mê, cảnh anh hai ôm cô nhảy ra khỏi xe mạnh mẽ xuất hiện trong đầu cô, trong khoảng khắc hình ảnh đó xuất hiện, một âm thanh khẽ động bên cổ tay còn đang gắn ống truyền dịch.

"Đừng lộn xộn.... .." Một giọng nói ôn nhu quen thuộc vang lên bên tai cô.

Dư Tư Nhạc chậm rãi quay đầu lại, trông thấy một gương mặt quen thuộc.

Trịnh Thiếu Hoa nhíu mày lại, dùng giọng nói dạy dỗ nói: Vừa mới tỉnh lại đã làm ra hành động lớn như vậy, muốn làm cái gì? Nằm xuống đi, đừng động đến trán đang bị thương."

Dư Tư Nhạc tròn to hai mắt quan sát cảnh vật xung quanh, nhìn thấy mấy cô ý ta mặc quần áo trắng đi tới cửa,

Nơi này là bệnh viện sao?

Câu đầu tiên Dư Tư Nhạc mở miệng nói: "Anh hai của em đâu?"

Trịnh Thiếu Hoa hơi sùng sốt một chút, sau đó nói: "Đầu em bị va chạm mạnh, não hơi chấn động, cần theo dõi thêm vài ngày."

"Anh hai của em đâu?" Dư Tư Nhạc không quan tâm đến lời nói của anh ta, tiếp tục hỏi.

Trịnh Thiếu Hoa nâng kính lên: "Ở phòng bệnh cách vách."

Trong chớp mắt hai mắt Dư Tư Nhạc đã ươn ướt, không quan tâm đến ống dẫn trên cổ tay, muốn xuống giường.

Trịnh Thiếu Hoa nhìn thấy cô muốn làm gì, kéo tay cô trở về: "Anh hai em không sao, anh ta có sức khỏe hơn người, lúc này đã tỉnh lại rồi, vẫn cứ ở bên cạnh em, sau khi trông chừng em một đêm vừa mới ngủ rồi."

Dư Tư Nhạc cắn chặt môi.

"Tiểu Nhạc, phúc khí của em thật lớn, trước kia lúc xảy ra tai nạn xe có ba mẹ bảo vệ em, hiện tại đổi thành anh hai em." Trịnh Thiếu Hoa hơi thờ nhẹ, nắm bắt trái tim cô gái trước mặt: "Trước khi Du thiếu rơi vào hôn mê, vẫn còn quan tâm đến em, gắt gao ôm chặt em, mãi cho đến khi cậu ta được đưa lên cán, ý thức mới dần dần bất tỉnh."

"Anh hai của em thế nào rồi?" Dư Tư Nhạc không muốn nghĩ đến chuyện khác, lại muốn lấy kim tiêm trên cổ tay ra, xuống giường đi tìm Du Lăng Thần.

Trịnh Thiếu Hoa liếc nhìn cô, rồi nói: "Còn có thể thế nào?? Nhảy xuống từ chỗ xe đang chạy với tốc độ nhanh, không gãy tay gãy chân đã là vận khí tốt rồi."

"Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Du thiếu khăn trương vì một người như vậy, chẳng những có thể dùng thân thể mình bảo vệ em, ngay cả sau khi bị thương mà vẫn chăm sóc em." Dường như Trịnh Thiếu Hoa đang rất xúc động, ý nói Du Lăng Thần quan tâm Dư Tư Nhạc đến cỡ nào.

Dư Tư Nhạc ngày càng cảm thấy xấu hổ với anh hai, càng ngày càng muốn nhìn anh hai xem thế nào.

"Anh ấy là anh trai của em." Sau khi nghe Trịnh Thiếu Hoa nói rất nhiều lời, Dư Tư Nhạc ghen ngào nói.

Cách một lúc lâu sau, Trịnh Thiếu Hoa mới hiểu ý trong lời nói của Dư Tư Nhạc.

"Không ai có nghĩa vụ đối tốt với ai, Tiểu Nhạc, em phải quý trọng anh trai của em." Trịnh Thiếu Hoa cười khế, cô bé này đến bây giờ vẫn không hiểu tâm tư của Du Lăng Thần? Xem ra đoạn đường này của Du thiếu vẫn còn dài.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, nên chỉnh đốn lại vị Boss cả ngày nghiêm mặt lạnh lùng kia.

Dư Tư Nhạc lâm vào trầm trư, thật lâu sau, chậm rãi ngẩng đầu lên, lại hy vọng muốn nhìn thấy anh trai.

Trịnh Thiếu Hoa thấy không lay chuyển được cô, cuối cùng đành phải đồng ý lời yêu cầu của cô.

Chân nhỏ của Dư Tư Nhạc cũng bị va đập, tím bầm một mảng thật lớn, lúc đi đều ngã trái ngã phải, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Trịnh Thiếu Hoa sợ cô đi không xong, đi tìm một chiếc xe lăn đến cho cô, để cô ngồi lên trên, sau đó đẩy cô đến phòng bên cạnh.

Trên giường, Du Lăng Thần đang nằm ngửa.

Tay và chân của anh đều lộ ra ngoài, bên trên có rất nhiều vùng da bị trầy xước, cánh tay phải còn quấn băng vải.

Chân mày của anh gắt gao nhíu chặt lại, dường như đang lo lắng cái gì.

Dư Tư Nhạc ngây ngốc nhìn người đàn ông đang ngủ say, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời, vừa chua xót vừa ngọt ngào, càng đau lòng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 66.3

Nếu nghĩ lại một cách nghiêm túc thì thời gian cô và Du Lăng Thần quen nhau chỉ mới mấy tháng ngắn ngủn, nhưng người đàn ông này lại tình nguyện lấy thân làm lá chắn, ngăn cản nguyên hiểm cho cô. Phần quan tâm che chở này, trước đây Dư Tư Nhạc chưa từng trải qua.

"Nữ sinh khóc nhè, sẽ trông rất khó xem." Trịnh Thiếu Hoa thấy ánh mắt cô ươn ướt, mở miệng trêu ghẹo.

Dư Tư Nhạc hung hăng hít một hơi, lau khô nước mắt "Tại sao em phải khóc? Anh hai vẫn còn tốt đó."

Trịnh Thiếu Hoa nhỏ giọng cười.

Theo quan sát của anh ta, Tiểu Nhạc hẳn là có ý với Du thiếu, chỉ có điều tình cảm này bị xóa sạch, bị cô quy lại thành tình cảm anh em mà không phát hiện ra. Loại người có suy nghĩ thay đổi phức tạp nhất, có một số sau ngày đã sống chung với nhau, đến cuối cùng họ vẫn không phân biệt được hôn nhân, vẫn còn là bạn bè.

Đều nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, có lẽ đạo lý nào đúng nhất.

Du Lăng Thần vốn ngủ không say giấc, hầu như lúc hai người nói chuyện, mí mắt anh giật giật, từ từ tỉnh lại.

Nhìn thấy Dư Tư Nhạc ngồi trên xe lăn, nhanh chóng ngồi dậy, trách cứ nói: "Không nằm trên giường nghỉ ngơi cho khỏe, chạy đến đây làm gì?"

Sau đó nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa, dường như muốn nói, một người bác sĩ như cậu sao hồ đồ theo cô như vậy.

Trịnh Thiếu Hoa đọc được lời anh muốn nói, lập tức tìm lý do giải thích cho mình: "Tiểu Nhạc chỉ bị thương nặng ở trên trán, những chỗ khác đều là vết xước nhỏ, không có gì đáng ngại, cô ấy muốn thăm anh một chút, tôi ngăn cản cũng không được."

Du Lăng Thần không tiếp tục nói thêm gì, cả người anh đều mệt mỏi vô cùng đau đớn, lúc té xuống khỏi xe hơi, cánh tay bị một vết thương dài hơn mười cm, miệng vết thương khá sâu, còn bị may mấy mũi, lại đau âm ỷ.

May mắn nhờ ngày thường anh có đi đến phòng tập thể hình, về mặt sức khỏe tốt hơn so với người bình thường, phục hồi cũng nhanh hơn một chút.

"Tôi nghi ngờ có người nhắm vào nhà họ Du." Du Lăng Thần nhìn chăm chú vào vết thương trên trán của Đào Du Du, tay đặt hai bên từ từ nắm chặt lại, là ai hất dầu lên con đường kia, sớm muộn anh sẽ điều tra ra, nếu không làm sao giải quyết được mối hận trong lòng anh.

Sau khi Du Lăng Thần gặp chuyện không may, dựa vào sự kiên cường và ý thức cuối cùng gọi điện thoại cho Trịnh Thiếu Hoa, chống đỡ đến lúc Trịnh Thiếu Hoa đến hiện trường, mới từ từ ngất đi.

"Tôi đã xem vết dầu trên mặt đường, hẳn là vừa được hất không lâu, có lẽ có người biết anh sẽ qua chỗ đó, cố ý hất dầu trên đường đi muốn đi."

Lúc ấy đầu của Dư Tư Nhạc bị va đập mạnh, cảm giác đau đớn đó luôn quanh quẩn trong đầu cô, làm hại cô không thể nhìn kỹ xung quanh, vì vậy cái gì cô cũng không biết.

Hiển nhiên Du Lăng Thần nắm rõ tin tức nhiều hơn cô, "Ở thành phố C này người muốn giết tôi chỉ có hai loại. Một loại là muốn mạnh hơn người khác về mặt quyền lực tiền tài, loại người còn lại tôi đang lo lắng, loại thứ hai này nói một cách thông thường sẽ là chó cùng đút gạo, không quan tâm hậu quả."

Trịnh Thiếu Hoa cũng nghĩ như vậy: "Gần đây anh có đuổi tận giết tuyệt người khác không?"

Dư Tư Nhạc cũng quay đầu nhìn anh trai.

Du Lăng Thần lắc đầu nói: "Kẻ thù của tôi, cậu còn không rõ sao? Đúng là những người kia, nhưng cách này không giống như bọn họ đã làm. Chuyện này nhìn bề ngoài có khả năng là loại thứ hai, trên thực tế, lại có khả năng giống loại thứ nhất."

Việc này thật không đơn giản.

Sắc mặt của Du Lăng Thần nặng nề.

Trịnh Thiếu Hoa cũng trầm mặt.

Dư Tư Nhạc nhìn vẻ mặt của Trịnh Thiếu Hoa, đột nhiên có cảm giác người đàn ông kia cũng mang theo một chút cảm giác lạnh lùng, chỉ có điều ở những nơi khác, anh ta chỉ cần thu lại phần lạnh lùng này, để cho người khác thấy được vẻ bề ngoài luôn ấm áp như gió.

"Gần đây trong giới truyền thông đều loan tin nhà họ Du, Du thiếu, anh phải làm việc cẩn thận, không chừng sau bảy năm, đám người kia sẽ bắt đầu hành động." Trịnh Thiếu Hoa nói những lời mập mờ.

Dư Tư Nhạc nghe không hiểu.

Du Lăng Thần gật đầu với anh ta: "Nên tới sớm muộn sẽ tới, không có cách nào ngăn cản được."

Dư Tư Nhạc càng nghĩ không ra rốt cuộc hai người đàn ông này đang nói cái gì.

Hai mắt của Dư Tư Nhạc hiện lên tia nghi ngờ, ánh mắt dò xét, lặng lẽ quan sát Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần nhìn cô ngồi bên cạnh, rồi nói: "Tiểu Nhạc, em cũng thấy tình hình của nhà họ Du rồi, bên ngoài không an toàn, một mình em chuyển đến trường học, anh rất lo lắng."

Không nghĩ tới anh hai vừa nhắc đến chuyện ở nội trú, Dư Tư Nhạc cắn cắn môi, bây giờ cho dù anh hai có đồng ý cho cô ở nội trú, cô cũng không muốn đi. Trên người anh hai còn đang bị thương, để một mình anh ở lại biệt thự, Dư Tư Nhạc làm sao yên tâm đây?"

Vừa nhìn trận tai nạn xe này, nhất định là có âm mưu giết người, Dư Tư Nhạc càng không thể để anh trai đối mặt một mình.

"Anh hai, em sẽ không ở nội trú nữa." Dư Tư Nhạc chậm rãi nói.

Ánh mắt của Trịnh Thiếu Hoa dừng lại giữa hai người, dường như đang nghi hoặc, đang tốt đẹp, sao lại ở nội trú?

"Hai người ở lại bệnh viện vài ngày đi, sau khi theo dõi một thời gian rồi hãy trở về. Dù sao trong bệnh viện chưa bao giờ thiếu chỗ, không phải không có chỗ cho các người ngủ."

Dư Tư Nhạc trầm ngâm rằng nghiêng lợi, trời ơi! Cho dù bệnh viện có sắp xếp chỗ ở, cô cũng không muốn đến ở, cả phòng đều là mùi thuốc khử trùng.

Du Lăng Thần khiêu mày, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ viện trưởng Trịnh định đập bỏ sự nghiệp, tính kéo tôi và Tiểu Nhạc cho cậu một kết quả tốt đẹp?"

Trịnh Thiếu Hoa nhếch môi mỉm cười: "Du thiếu, anh lại nói đùa rồi, sao anh có thể vượt quá giới hạn chứ? Bệnh viện của tôi thật vất vả chờ mong anh đến một lần, không ở lại, đi nhanh như vậy làm cái gì?"

Ai đồng ý ở lại bệnh viện chứ? Không ai đồng ý thường xuyên ngã bệnh để đến bệnh viện cả.

Biết rõ Trịnh Thiếu Hoa đang nói đùa, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần cũng không tức giận, trái lại ba người tán gẫu không ít chủ đề.

Phòng bệnh này khá tốt, chỉ có một mình Du Lăng Thần ở, nếu không có âm thanh của ba người nói chuyện, thế nào cũng phải quấy nhiễu đến những bệnh nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 66.4

Sau ba ngày ở lại bệnh viện, Trịnh Thiếu Hoa mới đồng ý thả người.

Tiểu Vương lái xe đến đón bọn họ, cậu ta đã chờ đợi ở bãi đậu xe.

Dư Tư Nhạc thay quần áo bệnh nhân, mặc lại quần áo của mình, từ từ ngồi dậy, đột nhiên trước mắt tối sầm, Dư Tư Nhạc nghĩ rằng do thiếu máu nên không để ý nhiều lắm, cô vén chăn lên.

Xoa xoa mặt mình, cảm giác đen tối trước mắt từ từ biến mất.

Du Lăng Thần thay một bộ âu phục đi đến, trang phục anh đang mặc thể hiện sự lão luyện nghiêm túc, một phần tinh anh.

Anh đứng ở cửa ra vào "Tiểu Nhạc, thu dọn thế nào? Có thể đi được chưa?"

"Lập tức đến ngay." Dư Tư Nhạc ôm túi đồ của mình, chạy đến bên cạnh Du Lăng Thần.

Cánh tay của Du Lăng Thần bị thương nghiêm trọng nhất, vì bị may vài mũi, nên trong thời gian tới này, không được đụng nước, lúc tắm rửa phải đặc biệt chú ý. Sau khi xuất viện, Trịnh Thiếu Hoa luôn cẩn thận, dùng khăn nước vắt lên miếng vải băng bó.

Dư Tư Nhạc đối với những lời này cảm thấy rất buồn, sau khi vào biệt thự, mỗi giờ mỗi phút đều canh chừng anh trai, ngay cả động tác anh uống nước, cũng đều quan sát cẩn thận, chỉ sợ anh là đồ lý nước, nước sẽ bắn tung tóe lên vết thương.

Du Lăng Thần thấy bộ dạng lo lắng của cô, trong lòng xuất hiện tia ngọt ngào, giống như được ăn kẹo ngọt.

Thường xuyên tìm đủ mọi cớ nói cơ thể mình không thoải mái, gọi Dư Tư Nhạc xuống đắp bóp vai.

Dư Tư Nhạc vẫn luôn nhớ anh trai nhảy ra khỏi xe che chắn cho mình, gần như là ngoan ngoãn phục tùng, Du Lăng Thần bảo cô làm gì, cô lập tức làm cái đó, cũng không do dự.

Ban đêm, gió thổi hiu hiu.

Trong phòng khách, đèn sáng trưng.

Ngon đèn xuyên qua cửa sổ sát đất, trên mặt đất xuất hiện vài vệt sáng.

"Ừ, tay nghề đắp bóp của Tiểu Nhạc tiến bộ rồi, có thể mạnh hơn một chút, tốt lắm, cứ tiếp tục duy trì lực đạo này." Du Lăng Thần rất biết hưởng thụ cuộc sống, vừa cảm thụ được sự chăm sóc hết lòng hết dạ của Dư Tư Nhạc, vừa ngồi trước ti vi, xem tin tức tài chính và kinh tế.

Bàn chân nhỏ của Dư Tư Nhạc bị trầy xước, đã đỡ hơn nhiều rồi, đi đứng cũng ổn hơn so với mấy ngày trước.

Bởi vì Du Lăng Thần gặp tai nạn bị thương nên mấy ngày nay anh cũng không đến công ty đi làm. Hễ có hội nghị lớn, đều trực tiến hành làm việc trên máy tính.

Có mấy lần trong công ty có vài việc nhỏ cần làm, đều đến làm phiền Du Lăng Thần. Lúc đó Du Lăng Thần đang uống nước canh do Dư Tư Nhạc nấu, lòng tốt của cô bị mấy cuộc điện thoại đánh tan thành mây khói, anh trực tiếp mắng những người kia vài câu, nói là phát tiền lương mời họ đến làm việc, chính là gì giải quyết phiền toái cho tập đoàn Du thị. Nhưng cũng lấy loại chuyện nhỏ nhặt này ra làm phiền anh, vậy anh mời họ đến làm cái gì.

Từ sau lần đến đây, trong công ty trừ bỏ những việc quan trọng ra, hầu như không ai dám tùy tiện gọi điện thoại cho boss.

Chuông cửa vang lên.

Mấy ngày nay có không ít người muốn giới thiệu an ủi người bệnh, chạy đến biệt thự tặng quà cho Du Lăng Thần, lấy lòng nịnh nọt.

Dư Tư Nhạc nghĩ rằng là người nào đó lại đến đây, vừa mở cửa ra lại nhìn thấy gương mặt Dung Húc.

Rất lâu rồi không gặp Dung Húc nên Dư Tư Nhạc có chút không quen.

"Dư Tư Nhạc, tôi có mua giỏ trái cây, con mang cho em rất nhiều thuốc bổ. Mấy hôm trước tôi nghe nói em vào bệnh viện, cơ thể em thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?" Dung Húc quần lấy Dư Tư Nhạc hỏi này nọ.

Du Lăng Thần đang ngồi trên ghế sofa, sau khi nghe tiếng động chợt giọng nói lạnh lùng vang lên: "Đại thiếu gia nhà họ Dung, nhà họ Du không đến mức không mua nổi thuốc bổ, mời cậu mang về đi, ông nội của cậu hẳn là cần thứ này hơn."

Tên tiểu tử Dung Húc lâu rồi không gặp Dư Tư Nhạc, chẳng trách trong lòng thấy nhớ. Trước đây chưa từng gặp qua cảm giác này. Trước kia cậu ta kết giao với rất nhiều bạn gái, hầu như một tháng đổi một người, cậu ta chưa bao giờ có cảm giác nhớ một người nào. Nhưng lần này chia tay Dư Tư Nhạc gần một tháng, trong lòng cậu ta luôn có một giọng nói thúc giục cậu ta nên nhanh chóng đi gặp cô.

Dung Húc là kẻ thù của Du Lăng Thần, nhìn nhau rất ngứa mắt.

Dung Húc không quen nhìn bộ dạng khó gần này của Du Lăng Thần, trong lòng thầm mắng, không phải là giả vờ sao? cậu ta xụ mặt, cũng bày ra bộ dạng lạnh lùng.

"Dung Húc, cậu hãy mang đồ đó về đi, lần trước tôi đã nói rất rõ, tôi không muốn nhắc lại lần nữa." Vốn tưởng rằng Dung Húc đã hết hy vọng rồi, không ngờ cậu ta lại dám đến đây làm phiền.

Ở trong mắt Dư Tư Nhạc, Dung Húc là một tên tiểu tử choai choai. Chưa tới mức yêu thích, cũng chưa mức quá chán ghét, chỉ là không muốn ở gần cậu ta.

"Dư Tư Nhạc, rốt cuộc tôi có chỗ nào khiến em không thuận mắt hả? Em nói đi, tôi nhất định sẽ sửa đổi đến khi em hài lòng mới thôi." Dung Húc đưa giò trái cây đến trước mặt, chặn trước mặt Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc không biết nên nói thế nào.

Cô thật sự không có cách nào thích Dung Húc, chẳng những trò chuyện, ngay cả tuổi tác cũng là vấn đề!

Dư Tư Nhạc nhanh chóng suy nghĩ tìm cớ, nhìn sang anh trai đang ngồi không nhúc nhích, vừa quay đầu lại nhìn Dung Húc, nói: "Cậu không cần sửa đổi."

"Vì sao?"

"Tôi có người trong lòng rồi." Dư Tư Nhạc lấy cái cớ lần trước đã dùng.

Dung Húc hừ lạnh một tiếng, tay đặt trên cánh cửa: "Dư Tư Nhạc, em đừng nghĩ gạt được tôi, lần trước lúc tôi hỏi Trịnh Thiếu Hoa, biểu hiện của anh ta rất hoảng sợ, như là không biết chuyện này, em đang cố ý gạt tôi."

Lời nói dối bị vạch trần.

"Tập đoàn của hai nhà chúng ta đối đầu nhau." Dư Tư Nhạc bịa ra lời nói dối khác.

Dung Húc hừ lạnh: "Liên quan gì đến chuyện tập đoàn?"

Dư Tư Nhạc trời sinh là một người không thích đối đáp, cô chỉ là một sinh vật đơn bào, có thể nghĩ ra cớ như vậy là nhiều rồi. Đang tự hỏi nên dùng cái cớ gì để đuổi Dung Húc, trước mắt đột nhiên bị che phủ.

Không biết Du Lăng Thần đã đến bên cô từ lúc nào.

Lạnh lùng liếc Dung Húc, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Cậu đang hỏi Tiểu Nhạc lý do cự tuyệt cậu à?"

"Dung Húc đối với sự uy hiếp lớn của Du Lăng Thần, khí thế yếu đi một chút."

"Tôi nói cho cậu biết." Giọng nói của Du Lăng Thần rất lạnh, hai mắt nhếch lên, có cảm giác sắc bén như dao "Chỉ bằng anh trai là tôi đây không đồng ý, cậu và Tiểu Nhạc vĩnh viễn không có khả năng."

Dung Húc chợt mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy tức giận.

Một câu "Dư Tư Nhạc cũng không phải là đồ chơi của anh, tại sao anh phải quyết định thay cô ấy" còn chưa nói ra miệng, cửa phòng bị đóng lại cái rầm.

Cũng may Dung Húc đứng bên ngoài cửa, nếu không trong khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, có thể trực tiếp đập nát mũi cậu ta rồi.

Dung Húc chưa từ bỏ ý định đập mạnh vào cửa biệt thự, trong miệng liên tục xuất hiện những lời thô tục, một lúc lại mắng Du Lăng Thần, một lúc lại gọi Dư Tư Nhạc mở cửa.

"Đừng quản cậu ta, cậu ta thích gõ cửa, thì để cậu ta gõ. Gõ hỏng, thì gọi nhà họ Dung bồi thường." Du Lăng Thần cất bước lên lầu hai.

Dư Tư Nhạc nhìn đến cửa chống trộm không ngừng phát ra âm thanh, nhìn vài lần, cũng đi theo anh trai lên lầu hai. Đi đến cầu thang, hầu như không còn nghe thấy tiếng gõ cửa nữa. Đối phó với Dung Húc dính người như keo này, phải nhẫn tâm một chút.

Từ lúc nằm viện, sau khi nghe anh trai nói những lời kia, trong lòng Dư Tư Nhạc dần dần nghĩ ra một vài nguyên nhân. Ví dụ như, Dung Húc theo đuổi cô, nhất định không phải biểu hiện đơn giản như vậy. Nếu không vì sao vừa nhắc đến từ "kết hôn", anh trai luôn cảnh cáo cô, không được gần gũi với đàn ông khác.

Nếu để cho Dư Tư Nhạc biết, vị boss nào đó nói như vậy thật ra cũng có một chút nhỏ mọn, chắc chắn sẽ gặp trở ngại lớn.

Thủ đoạn săn mồi của Du Lăng Thần, chính là gài gao nắm chặt con mồi trong lòng bàn tay, mãi đến khi nó chết mới buông ra. Điểm này rất giống với phương pháp theo đuổi nữ sinh của anh, cũng thích chậm rãi truy đuổi và đồng thời không thích những người khác nhìn con mồi thuộc về mình.

Lúc Dư Tư Nhạc đi ngang qua phòng anh trai, nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy, lỗ tai cô khẽ run lên, mở cửa phòng ra, đi vào.

"Anh hai, anh đang làm gì đó?" Dư Tư Nhạc đứng trước cửa phòng tắm.

Dư Lăng Thần không quay đầu lại, nắm vòi sen trong tay "anh muốn tắm một chút."

Từng dòng nước được phun ra từ vòi sen, suýt chút đã bắn lên bằng quần trên cánh tay.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng giật vòi sen lại: "Anh Trịnh nói, mấy ngày này anh không được đụng nước."

"Em thực sự xem lời cậu ta nói thành thánh chỉ rồi sao?" Dư Lăng Thần ra vẻ kiên trì muốn tắm.

"Phải nghe lời dặn của bác sĩ, nếu không bệnh tình làm sao tốt lên được? Anh Trịnh cũng vì muốn tốt cho anh thôi." Dư Tư Nhạc vừa tắt vòi nước, trong chớp mắt, dòng nước bị ngăn chặn lại, từ từ trở thành từ giọt nước rơi xuống.

Dư Lăng Thần nhú chặt chân mày, biểu hiện rất không hài lòng.

Dư Tư Nhạc biết rõ.....Anh trai có tính sạch sẽ, cũng rất khó khăn chịu đựng dơ bẩn.

Ngay lúc Dư Lăng Thần muốn rời khỏi phòng tắm, Dư Tư Nhạc chợt mở miệng nói: "Anh hai, hay là em giúp anh tắm."

Nếu có một người giúp đỡ, không để cho cánh tay của Dư Lăng Thần bị dính nước là được rồi.

Gọi đầu sao? Không phải là Dư Tư Nhạc không làm được! Tuy rằng đây là lần đầu tiên gọi đầu cho người khác.

Dư Lăng Thần dừng bước, ngọn đèn kéo dài bóng lưng của anh, chiếu lên mặt đất cái bóng thật dài.

Sau khi dừng chân lại vài giây, Dư Lăng Thần xoay người đi trở lại.

Ngoài mặt lộ ra sự cao hứng, có lẽ là vui sướng, tóm lại là tâm tình lộ ra trên mặt.

Dư Tư Nhạc đi ra ngoài, mang một cái ghế nhỏ vào.

"Anh hai, anh ngồi đi." Dư Tư Nhạc chỉ vào cái ghế rồi nói.

Dư Lăng Thần cao hơn Dư Tư Nhạc một cái đầu, bảo cô đứng tắm rửa cho mình, làm sao có thể được? Chẳng lẽ cô phải nhón chân, hai tay giơ lên cao gọi đầu cho anh? Cánh tay không mỏi mới lạ.

Dư Lăng Thần không có bất kỳ chống đối nào, nghe lời Dư Tư Nhạc ngồi xuống.

Tiếng nước chảy ào ào lại vang lên lần nữa.

Dư Lăng Thần nghiêng người về phía trước, bộ dạng như cúi đầu, lúc xả nước, nước chảy cũng không văng lên người anh.

Dòng nước được dội lên đầu Dư Lăng Thần, nhanh chóng làm ướt mái tóc của anh.

Đàn ông có tóc ngắn rất dễ dàng tắm gội.

Dư Tư Nhạc đổ một chút dầu gội rồi bôi lên tóc anh, chỉ trong chốc lát, trên đầu đã dính đầy bọt.

Khóe miệng Dư Lăng Thần từ từ xuất hiện nụ cười hài lòng, chỉ tiếc Dư Tư Nhạc đang đứng đưa lưng về phía anh, nên không thấy.

Cái gương trong phòng tắm phản chiếu hình ảnh của hai người.

Bức tranh này thật ấm áp và xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 67.1

Ngón tay của Dư Tư Nhạc rất thon dài, giống như một bút măng ngài viết, lại càng xinh đẹp thêm.

Du Lăng Thần cảm nhận được ngón tay của cô xuyên qua mái tóc mình, hận không thể cho thời gian dừng lại vào lúc này.

Chỉ tiếc rằng, tình cảnh tốt đẹp này, cũng sẽ bị phá vỡ theo thời gian.

Dư Tư Nhạc lấy máy sấy được để trên bồn rửa mặt, mở mức độ thường, gió thổi vù vù.

Tóc ngắn dễ dàng sấy khô, vài phút sau, mái tóc của Du Lăng Thần khôi phục lại như lúc ban đầu, hơi rối tung.

"Anh hai, làm xong rồi." Dư Tư Nhạc buông máy sấy ra, dùng lược chải lại mái tóc ngắn cho anh trai.

Giọng nói của Du Lăng Thần hơi trầm thấp, chỉ ừ một tiếng, rồi phun ra hai chữ "tắm rửa."

Lúc Du Lăng Thần nói những lời này, mặt không đổi, giống như đạo lý hiển nhiên.

Dư Tư Nhạc chột trợn tròn mắt, tắm rửa? Cô xác định là cô không nghe lầm chứ?

Một người tạm thời là đàn ông chưa kết hôn, một người là cô gái chưa trưởng thành, sao lại tắm rửa giúp được? Chẳng lẽ muốn tắm uyên ương?

Bị suy nghĩ của mình dọa sợ hãi, Dư Tư Nhạc tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía anh trai.

Trong gương, cô gái cũng giống như thế, nhìn người đàn ông bên cạnh.

Từ góc nhìn của Du Lăng Thần, đúng lúc có thể nhìn thấy phản ứng của cô gái phía sau qua tấm gương.

Ánh mắt của anh hơi nhếch lên, dường như mang theo tính toán xấu xa.

Du Lăng Thần đổi giọng nói: "Có thể dùng khăn lau cho anh."

Lau cũng không được! Dư Tư Nhạc không có can đảm đối mặt với người đàn ông đẹp trai hấp dẫn này, mà im lặng, ngộ nhờ cô làm ra hành động không có đạo đức, còn không bị anh trai cười đến rụng răng sao?

Tất cả vẻ bề ngoài của Dư Tư Nhạc bị Du Lăng Thần thu vào trong mắt thông qua cái gương kia.

Mà Dư Tư Nhạc hoàn toàn không phát hiện ra hành vi xấu xa của người đàn ông nào đó.

Ý cười trong mắt Du Lăng Thần ngày càng sâu.

Thời gian dần trôi qua, trong chớp mắt vẻ mặt thay đổi hoàn toàn, ý cười trong khóe mắt biến mất không chút dư thừa, anh xụ mặt nói: "Lau nửa người trên là được rồi, em nghĩ đi đâu thế hả?"

"Không có.....Không có." hai má của Dư Tư Nhạc đỏ bừng.

Cô nói làm sao anh trai có thể hào phóng mà cời trần trước người khác như vậy, thì ra chỉ là nửa người trên thôi à? Vì sao có một cảm giác mất mát?

Dư Tư Nhạc bị cảm giác này dọa sợ hãi khiến hai chân mình lạnh lẽo, xem ra cô thật sự mất khôn rồi, suýt chút nữa đã lộ ra bộ mặt háo sắc trước mặt anh trai rồi.

Du Lăng Thần cời áo sơ mi của mình ra, ném lên trên bề, lồng ngực được phơi bày trước mặt Dư Tư Nhạc, nâng tay của mình lên đưa ra sau đầu, tránh để bị nước dính vào: "Tiểu Nhạc đừng lo lắng, Lau nhanh một chút."

Đầu óc của Dư Tư Nhạc còn không kịp phản ứng, cánh tay đã làm theo lời anh trai nói, bắt đầu hoạt động.

Cô dùng khăn ướt sau khi vắt khô đưa đến gần cơ thể cời trần của Du Lăng Thần.

Cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của anh, tránh tầm mắt của anh.

Nếu cô không ngưng ngừng, nguyện ý ngẩng đầu thì nhất định sẽ nhìn thấy ánh mắt của Du Lăng Thần đang nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt kia tràn đầy cưng chiều, dường như lại xen lẫn nóng bỏng.

Bàn tay nhỏ bé của Dư Tư Nhạc chạy loạn trên người anh, nơi nào tay cô lướt qua, tựa như nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, thiêu đốt thần trí của Du Lăng Thần.

Lúc Du Lăng Thần xã giao, có những người khác hẹn địa điểm ăn chơi, vì để điều hòa không khí, luôn gọi những nữ tiếp viên làm không khí sôi động hơn. Có những nữ tiếp viên vì tiền mà bán đứng bản thân, lúc tiếp khách sẽ vô tình hay cố ý khiêu khích đàn ông.

Đối mặt với đám tiếp viên nữ khiêu khích kia, Du Lăng Thần chưa từng động tâm. Nhưng giờ phút này, chỉ vì động tác vô ý của Dư Tư Nhạc, lại có thể vén lên ngọn lửa bị đè nén trong lòng anh.

Anh cảm thấy như được sống lại, ngọn lửa cháy hừng hực này suýt chút nữa đã thiêu đốt lý trí anh.

Lại tiếp tục như vậy, anh không cần chờ tâm ý của Dư Tư Nhạc, nếu có thể, anh sẽ ăn sạch cô ngay tại đây ngay cả cận bã cũng không còn.

Ngay lúc bàn tay của Dư Tư Nhạc lau đến gần sát nách anh.

Du Lăng Thần chột lui về sau một bước, nói: "Lau như vậy được rồi, Tiểu Nha, đêm nay không còn sớm nữa, em về nghỉ ngơi đi."

Từ đầu đến cuối Dư Tư Nhạc vẫn luôn cúi đầu, trong lòng luôn nhớ, vẫn còn một cánh tay chưa chà mà?

Nhưng lời này vừa lên đến miệng, cô lại nuốt trở vào.

Gương mặt nóng như bị lửa đốt, nghe anh trai nói không cần lau nữa, Dư Tư Nhạc vội vàng cất bước ra ngoài.

Cô vừa đi vừa nói: "Anh hai, anh không được tùy tiện đựng nước đó."

Giọng nói khàn khàn của Du Lăng Thần vang lên, nhìn cô gái nào đó lao đảo chạy ra khỏi phòng ngủ của mình.

Tiếng bước chân cạch cạch vang vọng cầu thang.

Giống như trái tim của Dư Tư Nhạc đang nhảy lên, hòa hai làm một.

Vì sao vừa rồi khi lau người cho anh trai, Dư Tư Nhạc lại đỏ mặt tim đập nhanh như vậy? Trái tim đập thật nhanh, suýt chút nữa đã làm cô không chịu được.

Cô cảm thấy đầu óc cô bị rút sạch triệt để rồi, nếu không tại sao lại có tư tưởng này chứ?

Dư Tư Nhạc không phải là cô bé bảy tám tuổi nữa, tuy kiếp trước cô chưa từng lưu luyến, nhưng cũng hiểu tim đập rộn lên là có ý nghĩa gì.

Sau khi trở lại phòng mình, Dư Tư Nhạc đóng cửa phòng lại, nhốt mình trong phòng.

Trong mắt đều là tia mờ mịt.

Không hề nghi ngờ, có vẻ như, có lẽ cô đã động tâm với anh trai của mình rồi?

Cái ý nghĩ này giống như thể hồ quán đỉnh, tiến vào trong đầu cô, chiếm lấy thế giới nội tâm của cô.

Anh trai là một nhà giàu đẹp trai đúng chuẩn, người đàn ông độc thân hoàng kim, có tài, có năng lực, còn có địa vị, cho dù ở đâu cũng đều làm phụ nữ động lòng.

Nhưng.....Nhưng.....Người đó là anh trai của cô!

Hai người họ là anh em ruột, sao Dư Tư Nhạc có thể thích anh được? Đây không phải là bôi nhọ mặt mũi nhà họ Du sao?

Hơn nữa nghĩ tới khi còn sống Dư Tư Nhạc vì nguyên nhân gì huyền ảo làm vỡ quan hệ với anh trai, Dư Tư Nhạc càng không có cách nào nhìn thẳng vào cảm giác này. Ngay cả chính cô cũng không tiếp thu được phản cảm giác này, đừng nói gì tới người anh luôn giữ niềm chán ghét với tình yêu anh em.

Trong phòng ngủ của Dư Tư Nhạc có đặt một cái gương lớn, Dư Tư Nhạc nhìn vào hình ảnh phản chiếu cô gái trong gương.

Các thân xác này, vừa que thuộc, vừa lạ lẫm.

Từ khi linh hồn nhập vào thân xác này đã được vài tháng, linh hồn và thân xác từ từ hòa nhập vào nhau. Đến bây giờ, cô vẫn không hiểu, rốt cuộc cô là Dư Tư Nhạc hay Du Tư Nhạc? Cảm giác này giống như một giấc mơ, khó mà phân biệt được.

Dư Tư Nhạc nhìn vết sẹo trên cổ tay mình, vết sẹo này nhắc nhở cô..... Cho dù có thay đổi, nhưng linh hồn vẫn như cũ, cô vẫn là Dư Tư Nhạc không hề thay đổi.

Về phần tình cảm đối với anh trai, có lẽ nên chôn sâu trong đáy lòng, để tránh huyền ảo làm tan vỡ quan hệ anh em.

... ..

Nghĩ thì dễ, làm thì khó. Đặc biệt từ sau khi có ấn tượng tốt với anh trai mình, Dư Tư Nhạc mỗi lần nhìn thấy anh trai, càng không khống chế được tình cảm của mình. Dùng một câu nói có thể hình dung cảm nhận của Dư Tư Nhạc vào lúc này, đó chính là nước lũ phá vỡ con đê, nước chảy cuộn cuộn, càng không thể cứu vãn.

Cũng giống như lần trước, Dư Tư Nhạc né tránh ánh mắt, đưa cho anh trai một ly cà phê.

Thói quen của Dư Tư Nhạc sau khi ăn sáng xong sẽ uống một ly sữa, nhưng anh trai lại không thích, buổi sáng anh chỉ thích uống một ly cà phê đậm đặc để tỉnh thần hưng phấn.

"Làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Du Lăng Thần thấy sắc mặt của cô không bình thường, xuất phát từ quan tâm hỏi.

Anh bụng ly cà phê lên uống một ngụm.

Mùi thơm nồng đậm lưu lại trên răng, trước sau anh vẫn thích uống hương vị này.

"Không có." Dư Tư Nhạc nhỏ giọng đáp, trong lòng không yên bụng lấy ly sữa bò.

Chống lại đôi mắt của anh trai, Dư Tư Nhạc như có một loại cảm giác cô bị nhìn thấu. Giống như vẻ bề ngoài chỉ ngụy trang cho nội tâm, anh hai còn nhìn nữa, từng lớp từng lớp một sẽ bị tan rã, không còn chỗ nào để trốn.

Dư Tư Nhạc không muốn bộc lộ cảm xúc của mình, cố gắng bình tĩnh một chút.

Du Lăng Thần còn tưởng rằng cô còn xấu hổ vì chuyện đêm qua, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, tựa như đang cười.

"Ngày mấy em khai giảng?" Sau khi Du Lăng Thần ăn xong bữa sáng của mình, anh dò hỏi.

Dư Tư Nhạc thuận miệng nói: "Ngày 7 sẽ khai giảng."

Anh hai hỏi việc này làm gì?

Vết thương trên tay Du Lăng Thần từ từ bình phục, vài ngày nữa có thể đến bệnh viện cắt chỉ rồi.

Mai là ngày 7, có nghĩa là kỳ nghỉ hè của Dư Tư Nhạc sắp hết.

"Ngày mai anh đưa em đi khai giảng." Du Lăng Thần nâng mắt nhìn cô.

Bàn tay Dư Tư Nhạc chợt run lên, đang yên lành sao phải đi cùng cô? Khai giảng đơn giản chỉ là đóng học phí, xin sách giáo khoa, cũng không phải là chuyện khó gì. Bây giờ học sinh tiểu học cũng có thể một mình đi báo danh đóng học phí, căn bản không cần cha mẹ đi cùng.

Dư Tư Nhạc muốn từ chối ý định của anh trai.

Du Lăng Thần mở miệng cắt đứt lời cô: "Anh ở nhà trừ bỏ rảnh rỗi cũng chỉ rảnh rỗi, mấy ngày nay không có ra ngoài một chút rồi, tiện thể đến trường em tham quan một chút. Lần trước họp phụ huynh có rất nhiều người, không thể đi dạo một vòng."

Dư Tư Nhạc rất muốn hỏi, chẳng lẽ ngày khai giảng, sẽ không có nhiều người sao?

Nhưng lời này làm sao cũng không nói nên lời.

Anh hai không phải vì che chở cho cô, sao cánh tay có thể bị thương nặng như vậy chứ?

Thật vất vả mới có thể viện cớ bị bệnh để nghỉ ngơi, tất nhiên Du Lăng Thần muốn ở cùng với cô nhiều hơn.

Quanh năm anh đấu đá với mấy lão hồ ly trong giới thương dân anh sống tồi chết, đối với việc suy đoán lòng người anh nhất định sẽ biết rõ. Gần đây, anh phát hiện tình cảm của Tiểu Nhạc đối với mình đã từ từ đâm chồi, bây giờ làm thế nào cũng phải gia tăng công sức, để cho chồi non này nhanh chóng khỏe mạnh phát triển.

Đừng hỏi làm thế nào Du Lăng Thần phát hiện, trừ bỏ chuyện làm ăn ra, anh chỉ quan tâm nhất chính là Dư Tư Nhạc. Nếu ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng không nhìn ra, vậy thì thật xin lỗi vì lực quan sát của Du Lăng Thần rất kém.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 67.2

Trong chớp mắt, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Dư Tư Nhạc tìm sách bài tập hè, bỏ vào trong túi xách.

Đã lâu không xem sách giáo khoa.....Dư Tư Nhạc rất nhớ cảm giác này.

Du Lăng Thần ngồi trong xe chờ đợi, vừa nhìn thấy Dư Tư Nhạc kéo túi xách bước vào, lập tức phản phò Tiểu Vương: "Lái xe."

Tiểu Vương lái xe cho nhà họ Du hơn mười năm, nên rất hiểu rõ tính cách của Du Lăng Thần.

Trên đường đi rất thức thời làm không khí, nghiêm túc chăm chú lái xe.

Trong xe rất yên tĩnh, không có người nói chuyện.

Trước kia, tiểu thư và Du thiếu ngồi chung xe, cái gì cũng đều nói, sau khi lên xe, vẫn luôn nói đến khi xuống xe.

Sao hôm nay lại không tán gẫu rồi? Tiểu Vương thầm nghĩ.

Càng đến gần cổng chính của trường học, xe hơi đậu càng nhiều.

Vì giao thông hơi tắc nghẽn, nên xe di chuyển khó khăn một chút, sau vài phút, mỗi chiếc xe mới có thể di chuyển lên một đoạn đường ngắn.

Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, thỉnh thoảng ánh mặt trời chiếu vào trên kính chiếu hậu, chói sáng làm cho người đi đường mở mắt không ra.

"Tiểu Vương, dừng đậu xe trong trường, đến chỗ đậu xe cũ đi, tôi và anh hai đi vài bước là đến trường học, để tránh bị tắc nghẽn, nửa giờ sau mới có thể di chuyển được." Dư Tư Nhạc mở cửa xe bước ra ngoài.

Du Lăng Thần dùng một tay mở cửa xe, theo Dư Tư Nhạc xuống xe.

Trường học này vẫn có tiếng ồn như trước, rất nhiều học sinh đi cùng bạn học, đều bán tán kỳ nghỉ hè trôi qua như thế nào.

Dư Tư Nhạc đứng nơi đây nhìn không khí cảm thấy rất vui vẻ, tim cũng ngày càng đập nhanh.

"Đi thôi." Du Lăng Thần thân mật khoát tay lên vai Dư Tư Nhạc.

Trước kia thường làm động tác này, khiến cho Dư Tư Nhạc trong chớp mắt căng cứng người.

Dư Tư Nhạc rút khỏi tay anh trai mình, bước nhanh lên trước mặt anh.

Sau khi Du Lăng Thần phát giác sự khác thường của Dư Tư Nhạc, chân mày hơi nhíu lại. Tiểu Nhạc đang cố ý tránh anh?

Tâm Du Lăng Thần từ từ trầm xuống, từ sáng đến giờ, biểu hiện của Tiểu Nhạc hơi kỳ lạ, là vì sao? Lúc đầu anh nghĩ rằng Tiểu Nhạc bối rối vì chuyện đêm qua, nhưng quan sát đã lâu, Du Lăng Thần lại cảm thấy không giống như vậy.

Tám giờ sáng

... ..

Mỗi lần lên một lớp, phòng học sẽ thay đổi một lần.

Dư Tư Nhạc chào hỏi bạn bè xong, cất bước đi về phía phòng học mới.

Trong trường có rất nhiều người đã nghe qua danh tiếng của Du Lăng Thần, nhìn bóng Dư Tư Nhạc, cả đám người đều rướn cổ mong chờ.

Du Lăng Thần đi đến đâu, đều giống như một ánh sáng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thuận tiện khiến cho mọi người nhìn đến Dư Tư Nhạc.

"Anh hai, bọn em phải vào lớp rồi, không chừng cô giáo phải lái nhai đến một hai giờ." Dư Tư Nhạc nhớ đến buổi khai giảng lúc trước, cô giáo luôn không sợ người khác làm phiền ít nói nhảm một chút, cần phải đủ hai giờ, đến mười một giờ trưa mới thả các em học sinh ra đi làm việc khác.

Du Lăng Thần nhẹ nhàng sờ trán cô: "Anh hai biết rồi, anh ở bên ngoài đợi em."

Hai giờ cũng đợi?

Dư Tư Nhạc chớp mắt vài cái, nghĩ nên nói anh trai dứt khoát về nhà. Ở lại trường vừa không có người ở cùng với anh hai, lãng phí hai giờ, cảm giác chờ đợi người khác thật khó chịu.

Du Lăng Thần nhìn ra cô đang nghĩ gì, khẽ rung động, đâu chỉ có hai giờ? Cả đời này anh đều chấp nhận chờ đợi, chỉ cần Dư Tư Nhạc chịu ở lại bên cạnh anh.

"Anh đi tham quan xung quanh một chút, sau khi em ra thì gọi điện thoại cho anh."

"Biết rồi." Dư Tư Nhạc trả lời.

Du Lăng Thần thật sự xoay người rời đi.

Dư Tư Nhạc nhìn theo bóng lưng anh, mãi đến khi anh biến mất ở cuối hành lang, cô mới cất bước đi vào phòng học.

... ..

Trong phòng học là một cảnh ồn ào, các nhóm tụm năm tụm ba một chỗ, mỗi người đều nói nhỉ hè đi du lịch ở đâu, hoặc là mình đã làm những chuyện gì.

Do bắt đầu học kỳ mới, tạm thời không nói đến việc sắp xếp chỗ ngồi, Dư Tư Nhạc tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Còn vài phút nữa, cô giáo đã đến trường.

Lớp càng cao thì kỷ luật càng nghiêm khắc hơn, hầu như cô giáo vừa vào cửa, phòng học lập tức im lặng như tờ.

Học kỳ mới, bắt đầu mới.

Cô giáo dùng giấy giảng bài vừa gõ, miệng vừa nói lưu loát, truyền đạt khái niệm "Tri thức thay đổi số phận."

Dư Tư Nhạc đi theo cô giáo này đã được một học kỳ, ít nhiều cũng có thể hiểu rõ một chút về cách thức của cô ấy.

Cô giáo này vừa mở miệng, chính là nói thao thao bất tuyệt, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, cũng có thể dùng những hiểu biết từ những người kinh doanh, gộp lại thành một bài văn nhỏ. Thậm chí có thể nói đến nửa giờ, hơn hai giờ cũng không đọc hết.

Đêm qua Dư Tư Nhạc phát hiện mình đã ôm lòng trắc ẩn đối với anh hai, cả đêm đều trằn trọc không ngủ được, lăn qua lăn lại đến ba bốn giờ sáng mới chìm vào giấc ngủ.

Nghe giáo viên chủ nhiệm nói chuyện thao thao bất tuyệt, Dư Tư Nhạc cảm thấy âm thanh kia có khả năng trở thành bài hát ru.

Cô dụi dụi hai mắt, gắng gượng tinh thần mới không buồn ngủ.

Cô không muốn ngày đầu tiên khai giảng, đã bị giáo viên chủ nhiệm điểm danh.

Quả thật không nằm ngoài dự đoán của Dư Tư Nhạc, chờ sau khi giáo viên chủ nhiệm nói xong, đã là một giờ sau.

"Nghe xong những lời này của cô, tin tưởng rằng trong học kỳ mới này, mọi người nên đưa ra thái độ học tập như thế nào."

Hôm nay không phải là buổi học chính thức, mà gọi là đến trường báo danh.

Vừa ra khỏi phòng học, Dư Tư Nhạc lấy điện thoại gọi cho anh trai.

Gần như vừa kết nối, điện thoại đã có người nghe.

"Anh đang ở ngoài cổng trường của em." Giọng nói Du Lăng Thần truyền đến.

"Dạ, em lập tức đến liền." Dư Tư Nhạc cúp điện thoại, cất bước đi ra ngoài.

Du Lăng Thần mặc bộ âu phục, đôi chân thon dài còn cao hơn so với người mẫu. Khí thế của anh vốn lạnh lẽo âm trầm, một bộ âu phục càng làm nổi bật vẻ lạnh lùng của anh.

Trước cổng trường có đặt một khối đá, trên mặt điêu khắc: "Thiếu niên tiến bộ thì đất nước tiến bộ, thiếu niên giàu có thì đất nước giàu có, thiếu niên mạnh mẽ thì đất nước mạnh mẽ."

Du Lăng Thần đứng nhìn khối đá này, khoảng cách chừng một mét.

Xung quanh có rất nhiều người phát tờ rơi quảng cáo, bọn họ tóm lấy người qua đường, rồi nhét vào tay họ những tờ quảng cáo này.

Dư Tư Nhạc đang đi về phía anh trai, còn chưa đến gần, đã bị một người phát tờ rơi chặn lại.

"Tiểu thư, xem một chút đi, những món ăn vặt này đều thật ngon. Tiệm của chúng tôi đang bán gần đây, có thể giảm giá 80% nha. " Người kia đưa cho Dư Tư Nhạc một tờ rơi.

Dư Tư Nhạc nhận lấy, đi ngang qua người anh ta, nhanh chóng chạy về phía Du Lăng Thần.

"Anh hai, anh vội không?" Dư Tư Nhạc ôm túi sách, sóng vai đi trên đường với Du Lăng Thần.

"Không có." Du Lăng Thần nhìn cô một cái, vén mái tóc ra sau tai giúp cô.

Dư Tư Nhạc hơi cứng người, tâm tình che giấu thật kỹ, trong chớp mắt, khôi phục lại bình thường.

Trong tay cô còn cầm tờ roi, vừa rồi không có thời gian nhìn kỹ, vốn nghĩ rằng tờ roi của tiệm tạp hóa. Đây là con đường bán đồ ăn vặt nổi tiếng ở thành phố C, ở đó có rất nhiều món ngon.

Du Lăng Thần sống rất có quy luật, chưa bao giờ thấy anh ăn đồ ăn vặt.

Dư Tư Nhạc trầm nghĩ, có lẽ loại đồ ăn này, anh nhìn cũng không nhìn?

Thật ra Dư Tư Nhạc rất thích ăn đồ ăn vặt, nhưng ngại gọi anh hai đi cùng mình. Dư Tư Nhạc đang định ném tờ roi vào thùng rác, định sau này trốn anh hai đi ăn một lần cho đã thèm.

Tờ roi còn chưa bị văng tay, tay cô đã bị tay Du Lăng Thần dè lại.

"Sắp đến bữa trưa rồi, anh thấy trên tờ roi giới thiệu đồ ăn cũng không tệ lắm, chúng ta đi nếm thử."

Dư Tư Nhạc mở to hai mắt, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Anh hai chủ động đưa cô đến đường bán đồ ăn vặt?

Cô nghĩ rằng anh hai sống một cuộc sống cao cao tại thượng, không phải món ăn do nhà hàng cao cấp là thì sẽ không ăn.

Ăn đồ ăn này, anh thật không cảm thấy mình bị hạ giá sao?

"Em không muốn đi ăn sao?" Thật lâu vẫn không thấy phản ứng của Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần dò hỏi.

Vừa rồi anh trông thấy vẻ mặt thèm ăn của Dư Tư Nhạc, cố ý dò hỏi tâm tư cô.

"Muốn ăn." Dư Tư Nhạc thèm ăn đến nước miếng sắp chảy ra rồi.

Chỉ có hương vị của món ăn cá viên, cổ vịt mới có thể khiến cho Dư Tư Nhạc nhớ lại kiếp trước! Đây mới thật sự là Dư Tư Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 67.3

Cánh tay của Du Lăng Thần bị thương nên không thể lái xe, vì vậy vẫn để cho Tiểu Vương lái xe chở hai người đến con đường bán đồ ăn vặt.

Từ đầu đường đến cuối đường, toàn là nơi tập trung các món ăn vừa ngon vừa rẻ tiền.

Dư Tư Nhạc vừa đi vào trong này, câu sấu thèm ăn trong bụng đã kêu to.

Các món hấp, luộc, rán, cho đến những món ăn bình dân đều trải rộng trên cả con đường.

Hiếm khi Du Lăng Thần được trông thấy vẻ mặt cao hứng của Dư Tư Nhạc, đột nhiên anh cảm thấy có lẽ anh chưa từng thật sự hiểu rõ về Tiểu Nhạc. Cô tỏ ra khôn ngoan hiểu chuyện, nhưng phần lớn chịu ràng buộc đối với mình, chuyện ràng buộc này giống như gông xiềng gắt gao xiết chặt cô, làm cho ý định lúc đầu của cô không được tự do mà bị kiềm nén lại.

"Ông chủ, cho hai xâu cá viên." Dư Tư Nhạc móc bóp tiền ra, đứng trước quầy hàng.

Ông chủ thu tiền, đưa cho Dư Tư Nhạc hai xâu cá viên.

Sau khi Dư Tư Nhạc nhận lấy, việc đầu tiên cần làm không phải là mở miệng ra cắn, mà đưa cho Du Lăng Thần một xâu: "Anh hai, anh nếm thử một chút đi, hương vị cá viên này rất đặc biệt."

Du Lăng Thần nhìn món ăn đã chiên qua dầu mỡ trong tay cô, viên tròn tròn, bên trên còn rắc nhiều hạt tiêu.

Chân mày kiếm hơi nhíu lại, nhưng không làm cô mất hứng, nhẹ nhàng cắn một cái.

Về mặt của Dư Tư Nhạc thấp thỏm chờ mong nhìn anh: "Anh hai, thế nào? Ăn ngon không?"

Dư Tư Nhạc hôn hờ nhai nuốt mấy viên cá viên.

Du Lăng Thần nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, trái tim bị kích động theo sự vui vẻ của Dư Tư Nhạc.

Anh hơi nhếch môi, gật đầu nói: "Hương vị cũng tạm được."

Ba chữ đánh giá "cũng tạm được" kia, có nghĩa là bình thường. Bình thường Du Lăng Thần sẽ không ăn những món ăn đã chiên qua dầu mỡ và rất béo, ăn như thế nhất định sẽ không tốt cho cơ thể khỏe mạnh. Nhưng chỉ cần Dư Tư Nhạc vui vẻ, sao Du Lăng Thần có thể ngăn cản? Chỉ cần không ăn nhiều những thứ này, anh sẽ thuận theo Dư Tư Nhạc.

"Anh hai, chúng ta qua bên kia đi dạo đi." Dư Tư Nhạc mở to hai mắt nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng tìm các món ăn ngon.

Đi dạo một vòng, cả hai tay đều cầm những món ăn ngon.

Mực nướng, cánh gà chiên, cổ vịt.....

Dư Tư Nhạc nhìn thấy những món ăn kia, bảo ông chủ quán, bán mỗi món một phần.

Du Lăng Thần đi theo phía sau cô, trong ánh mắt khó có thể che giấu được sự cưng chiều.

... ..

"Dung thiếu, mình nói tất cả những món ăn ở đây đều rất ngon, cậu còn không tin, chúng ta không đến sai chỗ chứ?"

Trong nhóm người ở phía xa, có một người cất giọng nói.

Dung Húc đi bên cạnh một nhóm nam sinh, trong tay cậu ta cầm vài viên cá viên chiên.

"Hương vị thật không tệ." Dung Húc nhét một viên cá viên vào miệng, mấy viên cá trong tay đã được ăn xong.

Phổ bán món ăn rẻ tiền thật huyền ảo ồn ào, ở khắp nơi có thể nhìn thấy những chàng trai trẻ nắm tay bạn gái đến đây hẹn hò. Giống như lúc nhóm người của Dung Húc tụ tập ở đây cũng rất bình thường.

Ăn món ăn rẻ tiền đồ tốn kém lại thực dụng, và là món tuổi trẻ thích ăn nhất.

Điện thoại của Dung Húc bất cẩn rơi trên mặt đất, đang muốn nhặt lên xem có bị hỏng không, khẽ cúi người, vừa đứng lúc trông thấy Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc ở nơi xa.

Hai tay Dư Tư Nhạc xách đầy đồ ăn vặt, một tay giơ lên lau vết bẩn ở khóe miệng, miệng khép mở, dường như đang nói chuyện với Du Lăng Thần.

Sau đó, Du Lăng Thần móc khăn tay ra, nhẹ nhàng lau chùi giúp cô.

Hình ảnh này tràn vô cùng mập mờ, từ xa nhìn lại, hai người thật sự không khác gì những đôi tình nhân yêu nhau.

Dung Húc bị chấn động, có một suy nghĩ không thể tin được hiện ra trong đầu cậu ta.

Anh em nhà họ Du không phải ruột thịt, hầu như người trong giới thương nhân đều biết. Đây vẫn là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy Du Lăng Thần đối xử với người khác bao dung như vậy, khóe miệng của người đó bị dính dơ, anh lau giúp, trong tay người đó xách rất nhiều đồ, anh lại xách giúp.

Người đàn ông có vẻ mặt tràn đầy cưng chiều kia thật sự là Du Lăng Thần sao?

Sau khi Dung Húc nhặt điện thoại lên, vội vã xông về phía hai người họ, muốn tìm Dư Tư Nhạc, sau đó chào hỏi cô. Nhưng cậu ta vừa đi được vài bước, mới phát hiện Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần biến mất không thấy bóng dáng đâu.

"Dung thiếu, cậu đi vội vàng hấp tấp là muốn tìm cái gì vậy?" Luru Khanh mở miệng dính đầy dầu mỡ hỏi.

Dung Húc quay đầu liếc cậu ta một cái, rồi chỉ vào khóe miệng mình, nói: "Luru Khanh, lúc cậu ăn cái gì đó, miệng dính đầy dầu mỡ, chị của cậu sẽ làm thế nào? Sẽ móc khăn tay ra lau cho cậu sao?"

Trong nhà Luru Khanh có người chị ruột, tất cả mọi người đều biết chuyện này.

Cậu ta cười khúc khích: "Chị ấy có thể lau miệng? Từ nhỏ chị ấy rất thích sạch sẽ, nhìn thấy miệng mình bẩn, không chừng còn đẩy mình ra xa."

Nếu trong tay cậu đang xách đầy đồ, chị ấy có lau giúp cậu không?"

Luru Khanh trả lời không chút do dự: "Tất nhiên sẽ không, cùng lắm thì chị ấy xách đồ giúp mình một chút, bảo mình tự lau, sao mình lại không tự làm?"

Lưu Khanh cảm thấy Dung Húc thật kỳ lạ, không rõ nguyên nhân mà nhìn cậu ta.

Sắc mặt Dung Húc ngày càng nặng nề, đầu óc cậu ta ong ong như muốn nổ tung, giống như có vật gì đó đánh thẳng vào đầu cậu ta. Nhất định cậu ta đã quên chuyện gì? Chẳng trách Du Lăng Thần vẫn luôn là một bộ dạng lạnh lùng, đứng trước mặt Dư Tư Nhạc, từ chối ý định thổ lộ của cậu ta, chắc chắn sau lưng đang cất giấu bí mật không để người khác biết.

"Chúng ta đi thôi." Dung Húc cất bước đi phía trước.

Lưu Khanh cùng mấy người kia nhanh chóng đuổi theo.

.....

Giương mặt Dư Tư Nhạc hơi ửng hồng, khóe miệng tựa như còn lưu lại cảm giác ấm áp từ ngón tay của Du Lăng Thần.

Động tác vừa rồi kia thật ái muội, mập mờ khiến Dư Tư Nhạc phải suy nghĩ lung tung.

Vừa nói rõ tâm ý của mình cách đây không lâu, hiện tại Dư Tư Nhạc đang trong thời kỳ nhạy cảm, cho dù một cơn gió nhỏ thổi cỏ lay cũng có thể làm cho tinh thần cô hỗn loạn.

Cô vội trộm liếc nhìn anh trai, trên mặt anh cũng không có gì khác thường, chẳng qua chỉ xem động tác lau miệng quá mức bình thường.

Dư Tư Nhạc thầm nói mình đừng suy nghĩ lung tung, anh trai lau khóe môi giúp em gái, có gì đáng bối rối?

Bọn họ đi dạo hết con đường, hề là món ăn ngon rẻ tiền, Dư Tư Nhạc đều mua một phần.

Ăn xong bụng cần tò, phình to ra.

Rất lâu rồi Dư Tư Nhạc không ăn thoải mái như thế.

Dư Lăng Thần nhìn cô cười híp mắt, trong lòng anh tràn đầy thỏa mãn. Đây là lần đầu tiên xuất hiện cảm giác bị người khác nắm bắt trái tim mình.

Sau đó Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi vào xe trở lại biệt thự, vừa vào trong phòng, Dư Tư Nhạc nằm dài trên ghế sofa chẳng muốn động dậy.

"Ăn no quá." Dư Tư Nhạc vuốt ve cái bụng nhỏ của mình, trước đây cô ăn thứ gì cũng đều rất hạn chế, mỗi lần chỉ ăn no khoảng bảy phần, bây giờ không nhịn được, bất cứ thứ gì ngon đều nuốt vào bụng.

Dư Lăng Thần mỉm cười nghe ngóng, anh đi đến tủ thấy lấy một hộp thuốc, lấy hai viên thuốc trong hộp ra bỏ vào lòng bàn tay của Dư Tư Nhạc.

"Có thuốc trợ giúp tiêu hóa thức ăn nè." Du Lăng Thần đi lấy cho cô một ly nước.

Dư Tư Nhạc nhận lấy, trực tiếp bỏ vào miệng.

Đi ra ngoài nửa ngày, Dư Tư Nhạc thật sự rất mệt mỏi, dựa vào ghế sofa, không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Dư Lăng Thần nhỏ giọng gọi mấy lần, cũng không thể đánh thức cô về phòng ngủ.

Ngồi bên cạnh ghế sofa, Du Lăng Thần lạnh lùng nhìn dung nhan ngủ say của cô, trầm mặc thật lâu, chợt mở miệng nói: "Càng ngày càng khiến anh trầm luân."

Anh cúi đầu, đặt lên trán Dư Tư Nhạc một nụ hôn.

Nhẹ nhàng giống như lông vũ rơi xuống, sau đó tách ra.

Anh về phòng ngủ tìm một tấm chăn, rồi đắp lên người Dư Tư Nhạc, tránh cho cô khỏi bị cảm.

Vừa làm xong tất cả mọi người, điện thoại của Du Lăng Thần chợt vang lên.

Là một số lạ.

Dư Lăng Thần nhíu chặt chân mày, vẫn tiếp máy.

Giọng nói của đối phương tràn đầy tức giận, vừa mở miệng lại mắng chửi trực tiếp: "Con mẹ nó! Du Lăng Thần anh là một thằng khốn."

"Thiếu gia nhà họ Dung gọi điện thoại đến đây, là cố ý phát tiết mắng chửi người sao?" Giọng nói của Du Lăng Thần không chút tức giận, giọng nói lạnh nhạt mang theo một chút bức người.

Dung Húc hung hăng nghiêng rằng: "Anh ôm tâm tư gì đối với Tiểu Nhạc? Hà? Xem ra anh đã có ý xấu từ lâu rồi, không ngờ anh lại găm cò gần hang, đã nảy sinh chủ ý với em gái mình."

Hôm nay vừa về đến nhà, Dung Húc phải người đi nghe ngóng chuyện của Du Lăng Thần. Trong lúc vô tình cậu ta biết được Du Lăng Thần phân phó thư ký mua hai vé đồng hành? Vật đó đại biểu cho ý gì, chắc trong lòng mọi người đều biết rõ.

Đáng giận nhất là chuyện, người cùng đi du lịch với Du Lăng Thần không phải là ai khác mà chính là Dư Tư Nhạc.

Nghe nói hai vé đồng hành này là vé cùng ăn cùng ở: một căn nhà một phòng ngủ, cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Nói quan hệ giữa hai người trong sáng ai mà tin! Dung Húc tức giận đến cả người đều là lửa, thậm chí cảm thấy Dư Tư Nhạc đã lừa gạt cậu ta, nói thích Trịnh Thiếu Hoa, không chừng để che giấu tai mắt mọi người.

Sắc mặt của Du Lăng Thần ngày càng lạnh xuống đến cả trong ánh mắt dần dần xuất hiện ý lạnh như băng.

Anh liếc mắt nhìn cô gái đang ngủ say trong phòng, rồi cất bước đi xuống lầu, vừa đi vừa nói: "Hiếm khi thiếu gia nhà họ Dung thông minh một lần."

"Anh thừa nhận anh thích Tiểu Nhạc?" Phía bên kia cất tiếng chế giễu, không phải ám chỉ ý tứ này chứ?

"Đúng thì thế nào?" Dung Lăng Thần lạnh lùng nhếch môi, hào phóng thừa nhận, không cố ý che giấu một chút nào: "Tôi từng nói, có anh trai là tôi ở đây, Dung Húc cậu sẽ không có bất kỳ cơ hội nào theo đuổi Tiểu Nhạc."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 67.4

Mượn danh nghĩa "anh trai" để cắt đứt những người khác theo đuổi!

Dung Húc tức giận hung hăng nắm chặt nắm đấm: "Dư Tư Nhạc biết anh yêu cô ấy không? Nếu sau khi cô ấy biết, anh cho là mình còn có cơ hội không?"

Dương như cách uy hiếp này không có tác dụng nào đối với Du Lăng Thần, giọng nói anh lạnh lùng, mặt lạnh như băng: "Cậu có thể thử nói cho cô ấy biết."

Du Lăng Thần trả lời làm cho Dung Húc suy nghĩ lung tung. Dung Húc phản phản phục phục suy nghĩ lời nói của anh, vậy rốt cuộc Dư Tư Nhạc có biết chuyện này không?

Nếu cô biết Du Lăng Thần yêu cô, nói không chừng hai người đã xác định quan hệ rồi? Cậu ta đi nói cho cô biết, không phải tự rước lấy nhục à!

Nếu cô chưa biết.... ..

Cậu ta nói cho Dư Tư Nhạc biết chuyện Du Lăng Thần xấu xa không muốn cậu gặp cô, có thể sau này cô ấy sẽ cách xa Du Lăng Thần ra, quay lại với cậu không?

Trong lòng Dung Húc đều rất rối loạn, tạm thời không thể đưa ra lựa chọn nào.

Du Lăng Thần như không muốn tiếp tục tranh cãi với cậu ta, cắt đứt cuộc trò chuyện.

Du Lăng Thần đứng bên cửa sổ, làn gió nhẹ thổi vào mặt anh. Đôi mắt của anh âm u và tĩnh mịch, ngẩng đầu nhìn cây cối trên mặt đất ở phía xa.

Từ nơi này nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ lần trước anh và Dư Tư Nhạc gieo hạt trồng hoa.

Trong đó có một loài hoa mà Du Lăng Thần cố ý tìm kiếm, tên của nó là hoa hồng.

Anh tin rằng, sẽ có một ngày, anh và Dư Tư Nhạc sẽ giống như cây hoa này, tốt đẹp như Du Lăng Thần mong muốn.

... ..

Ngày hôm sau, Dư Tư Nhạc chính thức bắt đầu kiếp sống đi học.

Sáng sớm làm xong bữa sáng, cô bung lên bàn ăn.

Sau khi ăn hết phần của mình, cô ngồi vào xe, bảo Tiểu Vương đưa cô đến trường.

Cùng lúc đó, Du Lăng Thần nghỉ dưỡng bệnh cũng đã đủ rồi. Sau khi đến bệnh viện kiểm tra, tháo bỏ băng quấn xuống thì về công ty xử lý công việc.

Trong khoảng thời gian này Du Lăng Thần không ở trong công ty, một đám nhân viên bên dưới thật mệt mỏi cực khổ. Cái gì gọi là mất đi, mới có thể quý trọng? Chính là trong khoảng thời gian boss không có ở đây, nhân viên cấp trên thường xuyên đưa ra những chủ ý bất định, một đám phản phản phục phục tra tấn bọn nhân viên cấp dưới, đánh báo cáo sửa bản kế hoạch, không biết làm bao nhiêu lần.

Khi bọn họ nhìn thấy boss đi vào công ty thì tất cả đều nước mắt lưng tròng.

... ..

Trải qua thói quen của kỳ nghỉ hè nhân hạ, từ trạng thái nghỉ ngơi đột nhiên chuyển sang trạng thái trường học, trong khoảng thời gian năm ngày, Dư Tư Nhạc mới hoàn toàn thích ứng được.

Tất cả các bài tập không giới hạn bay vào túi sách.

Lúc vào trường, Dư Tư Nhạc gặp Dung Húc vài lần.

Cô nghĩ rằng Dung Húc đang đi về phía mình, nhưng mỗi lần sau khi cậu ta cất bước, lại quay trở lại, biến mất khỏi tầm mắt của Dư Tư Nhạc.

Hành động của cậu ta thật kỳ lạ, rất khó không làm cho Dư Tư Nhạc chú ý.

Cậu ta đang do dự cái gì?

Dư Tư Nhạc nhíu mày, lười phải tiếp tục suy nghĩ.

... ..

Lấy chìa khóa ra mở cửa, Dư Tư Nhạc đi vào biệt thự.

Vừa vào cửa, đã nhìn thấy anh hai và Trịnh Thiếu Hoa ở bên trong.

Trịnh Thiếu Hoa ngồi bên cạnh anh trên ghế sofa, trong tay đang cầm một ảnh chụp, nghe tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu hỏi: "Tiểu Nhạc, mùi vị đi học thế nào?"

"Như cũ, trừ bỏ bài tập, vẫn là bài tập." Dư Tư Nhạc ngồi bên cạnh anh trai.

Trên bàn trà có rất nhiều ảnh chụp, tất cả đều là ảnh chụp hiện trường tai nạn xe vào đêm đó.

"Kiểm tra nhiều ngày như vậy, đầu mối cũng không tra được gì, hung thủ làm việc rất khôn khéo." Trịnh Thiếu Hoa buông ảnh chụp ra, lại cầm lên bức khác nhìn vài lần: "Tôi cho vài người đi điều tra, đều không thu hoạch được gì."

Du Lăng Thần thu hồi tầm mắt lại, lấy điều thuốc ra hít một hơi.

"Chuyện này có người cố ý nhằm vào tôi, nhất định hung thủ biết rõ hành trình của tôi, nếu không sao hết lần này đến lần khác tôi gặp phải chuyện hắc dầu trên mặt đường? Các cậu cũng điều tra qua, những vết dầu kia xuất hiện không đến 20 phút, vậy trong 20 phút hung thủ vẫn luôn ở đó."

Trên con đường đi về biệt thự, có rất ít xe đi qua. Số người sống ở khu biệt thự này vốn rất ít, phần đông họ đều có nhà ở bên ngoài, không nhất định mỗi ngày phải trở về.

Ngay cả Trịnh Thiếu Hoa cũng như thế, một tuần anh ấy mới về đây một lần, đã coi là không tệ rồi.

Đàn ông như Du Lăng Thần mỗi ngày sau khi tan tầm trở về nhà đã ít lại càng ít.

"Tôi không nghĩ như thế, chỉ tiếc khúc cua kia không nằm trong phạm vi của khu biệt thự, cũng không có nằm trong sự theo dõi của cơ quan chức năng." Trịnh Thiếu Hoa sửa lại tập ảnh chụp cho tốt: "Tôi có lý do tin rằng hung thủ cũng hiểu được điểm này, vì vậy mới chọn chỗ đó để ra tay."

Dư Tư Nhạc lẳng lặng nghe anh hai và Trịnh Thiếu Hoa nói chuyện, rốt cuộc là người nào thống hận nhà họ Dư? Muốn bọn họ chết như vậy.

"Tôi tin rằng qua một thời gian ngắn, hung thủ sẽ lộ ra dấu vết, lần này hẳn ta không thành công, sẽ cố gắng thêm lần nữa." Du Lăng Thần phun ra một vòng khói, bình tĩnh nói.

Rõ ràng liên quan đến việc an toàn, giống như anh lại không quan tâm.

"Cho nên trong khoảng thời gian này hai người phải chú ý an toàn." Trịnh Thiếu Hoa đẩy đẩy khung kính mát, lộ ra nụ cười như gió: "Đặc biệt là Tiểu Nhạc, trước kia em chưa từng xảy ra chuyện phiền phức, càng phải chú ý thêm."

Ý là anh hai không chỉ gặp qua một lần rồi sao?

Dur Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn về phía Du Lăng Thần, đột nhiên có chút đau lòng vì người đàn ông trước mắt này.

Tầm mắt của Du Lăng Thần cũng chống lại cô.

Trịnh Thiếu Hoa tiếp tục nói: "Trong giới thương nhân có ai là người lương thiện? Có thể làm ra chuyện này, tuyệt không có gì lạ."

"Cậu có chèo chống cũng không dễ dàng, mỗi ngày đều phải đề phòng những người khác, một khi lộ ra sơ suất, một đám người đuổi theo phía sau sẽ không buông tha." Lời nói của Du Lăng Thần rất khó hiểu.

Thật sự Dur Tư Nhạc nghe một chút cũng không hiểu được hàm ý bên trong.

Trịnh Thiếu Hoa bắt đầu dĩ thử dài, nói: "Còn không phải đám lão già kia náo loạn chuyện này, nói thật, tôi muốn làm một bác sĩ bình thường hơn so với việc tiếp nhận bệnh viện."

"Nhưng mà cậu không có quyền lựa chọn." Du Lăng Thần giương mắt nhìn anh ấy, ánh mắt lơ đãng một chút.

Trịnh Thiếu Hoa cũng nói: "Anh cũng giống vậy."

Du Lăng Thần không có phủ nhận.

Khi anh bước vào nhà họ Du, số phận đã định trước rồi.

Mất thấy trời sắp tối, Dur Tư Nhạc giữ Trịnh Thiếu Hoa ở lại ăn cơm.

Dường như Trịnh Thiếu Hoa rất thích món ăn của nhà này nấu, ăn nhiều hơn một chén so với Du Lăng Thần.

"Sau này ai cưới được công chúa nhỏ của nhà họ Du, thật sự tu ba đời mới có phúc, bây giờ cô gái biết nấu ăn ngày càng ít. Có người đều sống một cuộc sống được chiều chuộng, có thói quen ngồi bên bàn ăn, chờ đợi người khác dâng bát cơm đến tay." Lúc nói những lời này, Trịnh Thiếu Hoa cố ý nhìn về phía Du Lăng Thần.

Tự như muốn nói, anh càng phải cố gắng thêm, bây giờ Tiểu Nhạc còn chưa bộc lộ ý khác với anh.

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nâng mí mắt, không nói chuyện.

Gương mặt Dur Tư Nhạc hơi đỏ lên: "Anh Trịnh, anh có thấy cô gái 17 tuổi kết hôn sinh con không?"

Có phải hôm nay cô có chỗ nào không đúng rồi không? Vì sao gần đây có người để tâm chuyện cô kết hôn vậy?

"Chúng tôi đang đề phòng cho em." Trịnh Thiếu Hoa cười nói.

Tiêm dự phòng?

Rõ ràng Trịnh Thiếu Hoa không lớn hơn cô mấy tuổi? Vì sao anh hai và anh Trịnh thích cật mình nhiều tuổi chứ?

Bọn họ trò chuyện đề cập đến việc tháng sau nhà họ Tiêu mở tiệc mừng, Trịnh Thiếu Hoa cũng nói anh ấy cũng nhận được thiệp mời do nhà họ Tiêu gửi đến.

Hôn sự của con gái duy nhất của nhà họ Tiêu, nghe nói lần này bọn họ làm rất long trọng, mời không ít bạn bè trong giới thương nhân.

Đây là lần đầu Dur Tư Nhạc biết Trịnh Thiếu Hoa cũng có quan hệ mật thiết trong giới thương nhân.

Sau khi Trịnh Thiếu Hoa ăn xong, nói lời chào tạm biệt với anh em nhà họ Du.

Dur Tư Nhạc tiễn anh ấy ra cửa, cũng nói một tiếng "chào tạm biệt" với anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 67.4

Về chuyện hôn sự của nhà họ Tiêu, là chủ đề được bàn tán nhiều nhất của những nhà khác.

Không ít người kéo việc hôn sự của nhà họ Tiêu với nhà họ Du vào cùng một chỗ, nói là Tiêu Hề Nhi từ nước ngoài trở về, nhân tiện dẫn một người bạn

trai về, thật sự cố tình tát một cái thật mạnh vào Du thị. Rất nhiều người nghĩ rằng Du Lăng Thần sẽ không còn mặt mũi tham gia tiệc cưới của nhà họ Tiêu.

Nhưng mà sự thật của câu chuyện, có giống như họ suy nghĩ không?

Đĩ nhiên là không phải.

Lần hủy bỏ hôn ước này, thật ra là do chính Du Lăng Thần nói, về phần Tiêu Hề Nhi muốn kết hôn với ai, anh tuyệt đối không để ý.

"Tiểu Nhạc, chuẩn bị xong chưa?" Du Lăng Thần gõ cửa phòng ngủ của Dư Tư Nhạc.

"Đợi một chút, sắp xong rồi." Trong phòng truyền đến tiếng hét buồn bực của Dư Tư Nhạc.

Hôm nay là ngày Tiêu Hề Nhi kết hôn, nhà họ Tiêu mở tiệc chiêu đãi nhiều người có địa vị trong xã hội ở nhà hàng cao cấp năm sao, trong đó phần đông là người trong giới thượng nhân.

Đi tham gia tiệc cưới thế này, ít ra cũng phải mặc thật xinh đẹp, nếu không ra ngoài sẽ làm mất mặt nhà họ Du?

Trước đó, Du Lăng Thần cho thư ký Tôn đi đặt một bộ lễ phục theo số đo của Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc tự mình trang điểm, miễn cưỡng nhìn vào cũng không quá khó khăn. Cô dựa theo lời nói của anh trai, vẽ mắt màu hồng nhạt, đúng là màu sắc này rất thích hợp với cô. Nhìn qua không xinh đẹp, cũng không quá lạnh nhạt.

Mở to hai mắt nhìn vào trong gương, Dư Tư Nhạc hài lòng với bộ dáng lúc này của mình. Vừa tô son môi xong.....Dư Tư Nhạc nhanh chóng thu dọn lại dụng cụ trang điểm, cất vào gọn gàng.

Lễ phục là chiếc váy ngắn màu Champagne, sau lưng là khóa kéo kiểu kín đáo, phần xếp ly dưới váy có chút bông bênh, phong cách mạnh mẽ thời thượng những vẫn không mất đi nét đơn giản.

Sau khi Dư Tư Nhạc mặc vào, nhanh chóng mở cửa phòng ra.

Du Lăng Thần đang nhìn đồng hồ, nghe tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn, trong con ngươi dường như sùng sốt một chút.

Dư Tư Nhạc thường mặc loại quần áo thoải mái, rất ít khi mặc quần áo bó sát.

Bộ lễ phục này vừa đúng kích cỡ, hoàn toàn làm cô thay đổi thành một tiểu linh lung, vẻ đẹp hoàn mỹ được vẽ ra. Dư Tư Nhạc còn nhỏ tuổi, gương mặt trẻ trung rung động lòng người, hấp dẫn ánh mắt mọi người, làm cho người ta muốn ngắt một cái.

Mỗi khi Dư Tư Nhạc bày ra vẻ mặt này, cũng làm cho Du Lăng Thần vô cùng say mê. Anh đối xử với cô như báu vật, lại hận không thể giấu cô đi, mặt khác anh lại muốn tuyên bố với tất cả mọi người, người này chỉ thuộc về một mình Du Lăng Thần anh.

Dư Tư Nhạc lấy tay vuốt vuốt sợi tóc, ngẩng đầu nhìn anh hai vẫn không có động tĩnh gì, nói: "Anh hai, có thể đi rồi."

Du Lăng Thần lấy lại tinh thần, lạnh nhạt gật đầu, bàn tay tự nhiên khoát lên vai cô.

Trải qua một khoảng thời gian, Dư Tư Nhạc có thể không chế được mình, dần dần đưa cảm giác khác thường đối với anh hai vào chỗ sâu nhất trong lòng, sẽ không xuất hiện cục diện rối rắm như trước nữa.

... ..

Nhà họ Tiêu mở tiệc mừng, bao hết cả một quán rượu. Trình độ xài tiền, khiến người khác phải liú lười.

Bên trong quán rượu được trang trí lại lần nữa, rất nhiều chỗ treo vật tượng trưng cho sự vui mừng.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần vừa bước chân vào cửa quán rượu, lập tức có người tiến lên mời bọn họ.

"Tổng giám đốc Du, Du tiểu thư, các người đã đến!" ông Tiêu mặc một bộ quần áo màu đỏ, vẻ mặt rất vui vẻ.

"Ông Tiêu, chúc mừng." Du Lăng Thần nói ngắn gọn.

Dư Tư Nhạc liếc nhìn đánh giá xung quanh, không trông thấy bóng dáng cô dâu chú rể đâu.

Ông Tiêu nhìn ra cô đang tìm cái gì, nói: "Hề Nhi và Hàn Duy đều mời khách ở trên lầu, sau khi các người lên đó thì có thể nhìn thấy."

Dư Tư Nhạc nói vài câu chúc mừng với ông Tiêu, sau đó đi cùng thang máy với anh hai lên lầu ba.

Lầu ba chuyên dùng để bày trí tiệc rượu, rất nhiều người đã đến.

Dư Tư Nhạc trông thấy không ít người quen, ông Dung, Dung Húc và Trịnh Thiếu Hoa đều đang ở đây, mà ngay cả ông chủ khách sạn Kim Bích - Đào Thanh Úc, cô chỉ gặp qua một lần cũng có mặt ở đây.

"Du thiếu, Tiểu Nhạc, xem ra các người đến muộn nhất." Trịnh Thiếu Hoa bưng một ly rượu vang đến, ánh mắt cố ý nhìn về phía cách đó không xa: "Các người nhìn bên cạnh, đối thủ một mất một còn của tập đoàn Du thị, hầu như đều đến đông đủ."

Theo ánh mắt của anh ấy nhìn sang, có bốn năm người đang tụ họp một chỗ tán gẫu.

Dư Tư Nhạc chỉ biết hai người trong số đó, một là Vinh Diệu Huy, một là Đào Thanh Úc, về phần hai người kia, Dư Tư Nhạc chưa từng gặp qua.

Sắc mặt của Du Lăng Thần rất nặng nề, từ lúc quyết định tham gia yến tiệc này, anh đã đoán được sẽ chạm mặt với đám người kia.

"Từ bỏ ông Vinh, ba người kia từng là thành viên hội đồng quản trị của Du thị." Giọng nói của Du Lăng Thần rất lạnh nhạt, trong đôi mắt xuất hiện tia lạnh như băng.

Đã từng? Dư Tư Nhạc nắm bắt được hai chữ trong lời nói.

Khóe miệng Trịnh Thiếu Hoa nhếch lên tia trào phúng: "Đúng vậy, tất cả đều là những tên vong ân bội nghĩa."

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dư Tư Nhạc càng nghe càng mơ hồ.

Trịnh Thiếu Hoa nhìn ra cô có hứng thú với chuyện này, khóe môi vẫn giữ ý cười nhạt, hất cằm về phía bên kia: "Nhìn thấy người đàn ông đeo caravat màu xanh lá cây kia không? Ông ta tên là Ngô Môn Thư, từ sau khi rời khỏi tập đoàn Du thị, sáng lập ra tập đoàn Ngô thị, tập đoàn phát triển được sáu năm, thực lực vừa đạt đến bậc trung."

Dư Tư Nhạc miễn cưỡng gật đầu, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhớ kỹ tướng mạo và thông tin về Ngô Môn Thư.

Trịnh Thiếu Hoa tiếp tục giới thiệu: "Người đàn ông trung niên đứng đối diện với ông ta, là tổng giám đốc của tập đoàn Xương thị - Xương Dương Dung, cũng là một nhân vật lợi hại."

Dư Tư Nhạc hiểu được chút ít, Đào Thanh Úc, Ngô Môn Thư và Xương Dương Dung họ đều là bước ra từ Hội Đồng Quản Trị của tập đoàn Du thị sao? Bọn họ rời khỏi Du thị, tự lập địa vị trong xã hội, là vì sao chứ?

"Trịnh Thiếu Hoa, cậu nói cho Tiểu Nhạc biết chuyện này làm gì?" Du Lăng Thần bất mãn trừng mắt với cậu ta, tựa như nói cậu ta lắm miệng.

Trịnh Thiếu Hoa khẽ cười nói: "Du thiếu, tôi biết anh muốn bảo vệ Tiểu Nhạc, nhưng ít ra cũng nên để cho cô ấy biết rõ ai là kẻ thù của Du thị, ngộ nhỡ sau này xảy ra chuyện gì, Tiểu Nhạc có thể tự mình đối phó được."

Vừa bảo vệ, vừa không tạo nên ảnh hưởng lớn. Hơn nữa gần đây trong vòng lân cận này, mỗi người đều ở sau lưng bàn tán chuyện tập đoàn Du thị, không biết tập đoàn Du thị có thể yên bình được bao lâu. Trịnh Thiếu Hoa nói vậy, là muốn Dư Tư Nhạc tỉnh ngộ, không muốn lúc cô gặp phải khó khăn, lại hoàn toàn không biết gì.

Du Lăng Thần hiểu đạo lý này, nhưng anh luôn trốn không được tâm tư của mình, anh muốn gánh vác hết tất cả trách nhiệm, không muốn áp đặt gánh nặng lên vai Dư Tư Nhạc.

Mỗi người có một cách thức đối xử của mình. Ví dụ như, có một số bạn bè hay cãi nhau, cũng có một số tương kính như lân, mà Du Lăng Thần thuộc kiểu người đó, thà chần gió che mưa cho cô. Cho dù xảy ra chuyện gì, giờ giờ phút phút anh đều đứng trước mặt cô, không cho bất kỳ chuyện buồn phiền nào làm cô lo lắng.

Có lẽ đối phương chú ý đến ánh mắt của nhóm người Du Lăng Thần, cả đám đều quay đầu lại, chống lại tầm mắt của Du Lăng Thần.

Ông Vinh là người dẫn đầu, ông ta đi tới trước, chào hỏi cùng Du Lăng Thần, trái lại nói chuyện với Dư Tư Nhạc: "Du tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau, dạo này thế nào?"

Dư Tư Nhạc được sủng ái mà lo sợ, nhìn ông ta, trả lời: "Bình thường."

Vì sao cô lại cảm thấy Vinh Diệu Huy muốn mượn sức cô?

Có chuyện gì, không phải ông ta nên nói trực tiếp với anh hai là được sao? Vì sao lại quan tâm cô như thế? Hơn nữa, thái độ của Vinh Diệu Huy đối xử với cô lại hoàn toàn khác xa anh hai.

Mấy ông chủ khác đều chào hỏi Dư Tư Nhạc, trên mặt họ đều nở nụ cười tươi.

Nếu không phải Trịnh Thiếu Hoa vừa nói những lời kia với cô, Dư Tư Nhạc thật sự cho rằng bọn họ đều là ông chú hiền lành, sự thật thì sao? Mỗi người đều là sói đội lốt cừu.

"Du thiếu, chú Dung, chú Đào.....Các người đều đến đây?" Tiêu Hề Nhi từ xa đi đến, lần lượt gọi tên bọn họ.

Cô ta mặc một bộ lễ phục màu trắng dài chạm đất, phối hợp với trang điểm đậm, càng khiến cô ta vô cùng quyến rũ. Lễ phục được. Bộ lễ phục làm tôn lên sự thanh nhã và cao quý của cô.

"Hôm nay là đám cưới của Tiêu tiểu thư, làm thế nào chúng tôi cũng phải từ bỏ chuyện làm ăn để đến đây chúc mừng."

"Kết hôn là khoảnh khắc quan trọng nhất của đời người, Tiêu tiểu thư kết hôn, dĩ nhiên chúng tôi sẽ không bỏ qua."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 68.1

Về chuyện hôn sự của nhà họ Tiêu, là chủ đề được bàn tán nhiều nhất của những nhà khác.

Không ít người kéo việc hôn sự của nhà họ Tiêu với nhà họ Du vào cùng một chỗ, nói là Tiêu Hề Nhi từ nước ngoài trở về, nhân tiện dẫn một người bạn trai về, thật sự cố tình tát một cái thật mạnh vào Du thị. Rất nhiều người nghĩ rằng Du Lăng Thần sẽ không còn mặt mũi tham gia tiệc cưới của nhà họ Tiêu.

Nhưng mà sự thật của câu chuyện, có giống như họ suy nghĩ không?

Dĩ nhiên là không phải.

Lần hủy bỏ hôn ước này, thật ra là do chính Du Lăng Thần nói, về phần Tiêu Hề Nhi muốn kết hôn với ai, anh tuyệt đối không để ý.

"Tiểu Nhạc, chuẩn bị xong chưa?" Du Lăng Thần gõ cửa phòng ngủ của Dur Tư Nhạc.

"Đợi một chút, sắp xong rồi." Trong phòng truyền đến tiếng hét buồn bực của Dur Tư Nhạc.

Hôm nay là ngày Tiêu Hề Nhi kết hôn, nhà họ Tiêu mở tiệc chiêu đãi nhiều người có địa vị trong xã hội ở nhà hàng cao cấp năm sao, trong đó phần đông là người trong giới thương nhân.

Đi tham gia tiệc cưới thế này, ít ra cũng phải mặc thật xinh đẹp, nếu không ra ngoài sẽ làm mất mặt nhà họ Du?

Trước đó, Du Lăng Thần cho thư ký Tôn đi đặt một bộ lễ phục theo số đo của Dur Tư Nhạc.

Dur Tư Nhạc tự mình trang điểm, miễn cưỡng nhìn vào cũng không quá khó khăn. Cô dựa theo lời nói của anh trai, về mắt màu hồng nhạt, đúng là màu sắc này rất thích hợp với cô. Nhìn qua không xinh đẹp, cũng không quá lạnh nhạt.

Mở to hai mắt nhìn vào trong gương, Dur Tư Nhạc hài lòng với bộ dáng lúc này của mình. Vừa tô son môi xong....Dur Tư Nhạc nhanh chóng thu dọn lại dụng cụ trang điểm, cất vào gọn gàng.

Lễ phục là chiếc váy ngắn màu Champagne, sau lưng là khóa kéo kiểu kín đáo, phần xếp ly dưới váy có chút bông bênh, phong cách mạnh mẽ thời thượng nhưng vẫn không mất đi nét đơn giản.

Sau khi Dur Tư Nhạc mặc vào, nhanh chóng mở cửa phòng ra.

Du Lăng Thần đang nhìn đồng hồ, nghe tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn, trong con ngươi dường như sừng sốt một chút.

Dur Tư Nhạc thường mặc loại quần áo thoải mái, rất ít khi mặc quần áo bó sát.

Bộ lễ phục này vừa đúng kích cỡ, hoàn toàn làm cô thay đổi thành một tiểu linh lung, vẻ đẹp hoàn mỹ được vẽ ra. Dur Tư Nhạc còn nhỏ tuổi, gương mặt trẻ trung rung động lòng người, hấp dẫn ánh mắt mọi người, làm cho người ta muốn ngắt một cái.

Mỗi khi Dur Tư Nhạc bày ra vẻ mặt này, cũng làm cho Du Lăng Thần vô cùng say mê. Anh đối xử với cô như báu vật, lại hận không thể giấu cô đi, mặt khác anh lại muốn tuyên bố với tất cả mọi người, người này chỉ thuộc về một mình Du Lăng Thần anh.

Dur Tư Nhạc lấy tay vuốt vuốt sợi tóc, ngẩng đầu nhìn anh hai vẫn không có động tĩnh gì, nói: "Anh hai, có thể đi rồi."

Du Lăng Thần lấy lại tinh thần, lạnh nhạt gật đầu, bàn tay tự nhiên khoát lên vai cô.

Trải qua một khoảng thời gian, Dur Tư Nhạc có thể khẳng định được mình, dần dần đưa cảm giác khác thường đối với anh hai vào chỗ sâu nhất trong lòng, sẽ không xuất hiện cục diện rồi rầm như trước nữa.

... ..

Nhà họ Tiêu mở tiệc mừng, bao hết cả một quán rượu. Trình độ xài tiền, khiến người khác phải lú lỏi.

Bên trong quán rượu được trang trí lại lần nữa, rất nhiều chỗ treo vật tượng trưng cho sự vui mừng.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần vừa bước chân vào cửa quán rượu, lập tức có người tiến lên mời bọn họ.

"Tổng giám đốc Du, Du tiểu thư, các người đã đến!" ông Tiêu mặc một bộ quần áo màu đỏ, vẻ mặt rất vui vẻ.

"Ông Tiêu, chúc mừng." Du Lăng Thần nói ngắn gọn.

Dư Tư Nhạc liếc nhìn đánh giá xung quanh, không trông thấy bóng dáng cô dâu chú rể đâu.

Ông Tiêu nhìn ra cô đang tìm cái gì, nói: "Hề Nhi và Hàn Duy đều mời khách ở trên lầu, sau khi các người lên đó thì có thể nhìn thấy."

Dư Tư Nhạc nói vài câu chúc mừng với ông Tiêu, sau đó đi cùng thang máy với anh hai lên lầu ba.

Lầu ba chuyên dùng để bày trí tiệc rượu, rất nhiều người đã đến.

Dư Tư Nhạc trông thấy không ít người quen, ông Dung, Dung Húc và Trịnh Thiếu Hoa đều đang ở đây, mà ngay cả ông chủ khách sạn Kim Bích - Đào Thanh Úc, cô chỉ gặp qua một lần cũng có mặt ở đây.

"Du thiếu, Tiểu Nhạc, xem ra các người đến muộn nhất." Trịnh Thiếu Hoa bung một ly rượu vang đến, ánh mắt có ý nhìn về phía cách đó không xa: "Các người nhìn bên cạnh, đối thủ một mất một còn của tập đoàn Du thị, hầu như đều đến đông đủ."

Theo ánh mắt của anh ấy nhìn sang, có bốn năm người đang tụ họp một chỗ tán gẫu.

Dư Tư Nhạc chỉ biết hai người trong số đó, một là Vinh Diệu Huy, một là Đào Thanh Úc, về phần hai người kia, Dư Tư Nhạc chưa từng gặp qua.

Sắc mặt của Du Lăng Thần rất nặng nề, từ lúc quyết định tham gia yến tiệc này, anh đã đoán được sẽ chạm mặt với đám người kia.

"Từ bỏ ông Vinh, ba người kia từng là thành viên hội đồng quản trị của Du thị." Giọng nói của Du Lăng Thần rất lạnh nhạt, trong đôi mắt xuất hiện tia lạnh như băng.

Đã từng? Dư Tư Nhạc nắm bắt được hai chữ trong lời nói.

Khóe miệng Trịnh Thiếu Hoa nhếch lên tia trào phúng: "Đúng vậy, tất cả đều là những tên vong ân bội nghĩa."

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dư Tư Nhạc càng nghe càng mơ hồ.

Trịnh Thiếu Hoa nhìn ra cô có hứng thú với chuyện này, khóe môi vẫn giữ ý cười nhạt, hất cằm về phía bên kia: "Nhìn thấy người đàn ông đeo caravat màu xanh lá cây kia không? Ông ta tên là Ngô Môn Thư, từ sau khi rời khỏi tập đoàn Du thị, sáng lập ra tập đoàn Ngô thị, tập đoàn phát triển được sáu năm, thực lực vừa đạt đến bậc trung."

Dư Tư Nhạc miễn cưỡng gật đầu, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhớ kỹ tướng mạo và thông tin về Ngô Môn Thư.

Trịnh Thiếu Hoa tiếp tục giới thiệu: "Người đàn ông trung niên đứng đối diện với ông ta, là tổng giám đốc của tập đoàn Xương thị - Xương Dương Dung, cũng là một nhân vật lợi hại."

Dư Tư Nhạc hiểu được chút ít, Đào Thanh Úc, Ngô Môn Thư và Xương Dương Dung họ đều là bước ra từ Hội Đồng Quản Trị của tập đoàn Du thị sao? Bọn họ rời khỏi Du thị, tự lập địa vị trong xã hội, là vì sao chứ?

"Trịnh Thiếu Hoa, cậu nói cho Tiểu Nhạc biết chuyện này làm gì?" Du Lăng Thần bất mãn trừng mắt với cậu ta, tựa như nói cậu ta lắm miệng.

Trịnh Thiếu Hoa khẽ cười nói: "Du thiếu, tôi biết anh muốn bảo vệ Tiểu Nhạc, nhưng ít ra cũng nên để cho cô ấy biết rõ ai là kẻ thù của Du thị, ngộ nhỡ sau này xảy ra chuyện gì, Tiểu Nhạc có thể tự mình đối phó được."

Vừa bảo vệ, vừa không tạo nên ảnh hưởng lớn. Hơn nữa gần đây trong vòng lân cận này, mỗi người đều ở sau lưng bàn tán chuyện tập đoàn Du thị, không biết tập đoàn Du thị có thể yên bình được bao lâu. Trịnh Thiếu Hoa nói vậy, là muốn Dư Tư Nhạc tỉnh ngộ, không muốn lúc cô gặp phải khó khăn, lại hoàn toàn không biết gì.

Du Lăng Thần hiểu đạo lý này, nhưng anh luôn trốn không được tâm tư của mình, anh muốn gánh vác hết tất cả trách nhiệm, không muốn áp đặt gánh nặng lên vai Dư Tư Nhạc.

Mỗi người có một cách thức đối xử của mình. Ví dụ như, có một số bạn bè hay cãi nhau, cũng có một số tương kính như lân, mà Du Lăng Thần thuộc kiểu người đó, thà chấn gió che mưa cho cô. Cho dù xảy ra chuyện gì, giờ giờ phút phút anh đều đứng trước mặt cô, không cho bất kỳ chuyện buồn phiền nào làm cô lo lắng.

Có lẽ đối phương chú ý đến ánh mắt của nhóm người Du Lăng Thần, cả đám đều quay đầu lại, chống lại tầm mắt của Du Lăng Thần.

Ông Vinh là người dẫn đầu, ông ta đi tới trước, chào hỏi cùng Du Lăng Thần, trái lại nói chuyện với Dư Tư Nhạc: "Du tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau, đạo này thế nào?"

Dư Tư Nhạc được sủng ái mà lo sợ, nhìn ông ta, trả lời: "Bình thường."

Vì sao cô lại cảm thấy Vinh Diệu Huy muốn mượn sức cô?

Có chuyện gì, không phải ông ta nên nói trực tiếp với anh hai là được sao? Vì sao lại quan tâm cô như thế? Hơn nữa, thái độ của Vinh Diệu Huy đối xử với cô lại hoàn toàn khác xa anh hai.

Mấy ông chủ khác đều chào hỏi Dư Tư Nhạc, trên mặt họ đều nở nụ cười tươi.

Nếu không phải Trịnh Thiếu Hoa vừa nói những lời kia với cô, Dư Tư Nhạc thật sự cho rằng bọn họ đều là ông chủ hiền lành, sự thật thì sao? Mỗi người đều là sói đội lốt cừu.

"Du thiếu, chú Dung, chú Đào.....Các người đều đến đây?" Tiêu Hề Nhi từ xa đi đến, lần lượt gọi tên bọn họ.

Cô ta mặc một bộ lễ phục màu trắng dài chạm đất, phối hợp với trang điểm đậm, càng khiến cô ta vô cùng quyến rũ. Lễ phục được. Bộ lễ phục làm tôn lên sự thanh nhã và cao quý của cô.

"Hôm nay là đám cưới của Tiêu tiểu thư, làm thế nào chúng tôi cũng phải từ bỏ chuyện làm ăn để đến đây chúc mừng."

"Kết hôn là khoảnh khắc quan trọng nhất của đời người, Tiêu tiểu thư kết hôn, dĩ nhiên chúng tôi sẽ không bỏ qua."

Mấy ông chủ cấp độ S chào hỏi Tiêu Hề Nhi.

Đứng bên cạnh Tiêu Hề Nhi là một người đàn ông cao gầy. Người đàn ông này có lông mi rộng lớn, tuấn tú lịch sự, tướng mạo rất xuất chúng.

"Chúc mừng Tiêu tiểu thư." Trịnh Thiếu Hoa cười nói.

Tiêu Hề Nhi có năng lực giao tiếp rất giỏi, đối với nhiều người như vậy, lại thành thạo trò chuyện cực kỳ vui vẻ.

Không lâu sau tiệc kết hôn chính thức bắt đầu.

Trong khách sạn to như vậy, bài hát đám cưới vang vọng.

Dư Tư Nhạc nâng mắt nhìn cách trang trí trên sân khấu, Tiêu Hề Nhi và người đàn ông của cô ta cùng với người chủ trì đứng ở trên.

Áo cưới màu trắng bó sát phát họa đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô ta, bề ngoài đoan trang kín đáo, với cô gái xinh đẹp nhất đang hiện ra trước mắt mọi người. Tầm lùa mỏng hình như A trên đầu, tung bay rồi bù ở phía sau khiến cô ta đẹp như một thiên sứ.

Chú rể tự nhiên hào phóng, vừa đẹp trai lại vừa trầm ổn, đứng bên cạnh Tiêu Hề Nhi, nhìn cũng có ý trai tài gái sắc.

Người chủ trì này là nhân viên công ty tiệc cưới, từ trong miệng phun ra một đoạn lời mở màn là cho không khí sôi động thêm.

Có nhiều người muốn vào giáo đường Phương Tây để kết hôn, nhưng có người thật sự trải qua rồi mới biết được ở đất nước của mình, trừ phi là người theo Cơ Đốc Giáo, nếu không vào giáo đường cũng không đồng ý mời cha xứ chủ trì hôn lễ cho họ.

Và lại bây giờ công ty tiệc cưới đã vượt lên đứng đầu, cũng không phải không có đạo lý, bình thường bọn họ có thái độ phục vụ rất tốt, dùng cách thức trang trí chuyên nghiệp làm hài lòng mọi người.

"Xin hỏi cô dâu, mời cô tiến lên một bước, cẩn thận nghe rõ câu hỏi của tôi. Cô có đồng ý kết làm vợ chồng với ngài Niếp, Vĩnh viễn kính trọng ngài ấy, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, dù giàu sang hay nghèo khó, đều nắm tay cả đời với ngài ấy không?"

Khỏe môi Tiêu Hề Nhi luôn cười, có vẻ rất hạnh phúc, cô ta lớn tiếng nói: "Tôi đồng ý."

"Vậy chú rể và cô dâu có thể đeo nhẫn cho nhau." Người chủ trì nói giọng hùng hồn, vang vọng khắp lầu ba.

Dư Tư Nhạc lẳng lặng nhìn một màn này, người đàn ông trong tư thế nửa quỳ, trịnh trọng và thiêng liêng đeo chiếc nhẫn vào tay Tiêu Hề Nhi.

Dư Tư Nhạc cũng chú ý, Dung Húc luôn quàng ánh mắt về phía cô, ánh mắt hơi né tránh, do dự, không giống với ánh mắt cô nhìn thấy cách đây mấy ngày trong trường.

Nghi thức kết hôn chấm dứt, Dung Húc đột nhiên đến trước mặt Dư Tư Nhạc: "Tôi có chuyện muốn nói với em."

Cậu ta cố ý liếc nhìn Du Lăng Thần, nhỏ giọng, khẽ sát vào tai Dư Tư Nhạc: "Không tốn nhiều thời gian của em, nếu em theo tôi ra ngoài, có lẽ từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ làm phiền em nữa."

Dư Tư Nhạc nghi ngờ tính chân thực của lời nói này.

"Dung Húc tôi không phải là tên khốn kiếp, sẽ không lật lọng." Dung Húc bị ánh mắt của cô chọc giận, hung hăng chửi một câu.

Cuối cùng Dư Tư Nhạc vẫn lựa chọn tin tưởng cậu ta, vừa mới cúi đầu nói với anh hai, cô đi ra ngoài với Dung Húc một chút, lập tức chống lại ánh mắt lạnh đến cực điểm của anh hai.

Tầm mắt của Du Lăng Thần dần dần dời sang Dung Húc, trong mắt mang theo tia cảnh giác.

Dung Húc hung hăng trừng ngược lại, không chút sợ hãi, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận.

"Anh hai, em ra ngoài một chút, chút nữa sẽ trở lại." Dư Tư Nhạc kéo ghế đứng lên.

Du Lăng Thần cũng không ngăn cản: "Yến tiệc sắp bắt đầu rồi, nhớ về sớm một chút."

Dư Tư Nhạc lên tiếng, đi ra ngoài cùng Dung Húc.

Hai người đến cửa thang lầu của khách sạn, chỗ đó có vài cửa sổ được mở ra, từ cửa sổ nhìn xuống, có thể nhìn thấy khu đô thị phồn hoa ồn ào náo nhiệt.

Người bình thường đều lựa chọn di chuyển bằng thang máy, nên chỗ cửa thang lầu có vẻ vắng lặng.

"Cậu hẹn tôi ra đây làm gì?" Dư Tư Nhạc đứng trước cửa sổ, vừa nhìn phong cảnh đô thị nhộn nhịp vừa hỏi.

Dường như Dung Húc rất ôn quyết tâm, dứt khoát cất bước đến bên cạnh cô, lời vừa nói ra khỏi miệng, cuối cùng lại lệch hướng.

"Em sợ tôi lừa em sao?" Dung Húc phun ra một câu.

Dư Tư Nhạc nhíu mày, có chút không hiểu: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

"Em trả lời tôi là được." Dung Húc hơi bực bội tiến lên hai bước.

"Mọi người đều rất ghét bị lừa gạt." Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ.

Đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ còn cần phải hỏi sao? Vì sao hỏi kỳ quái vậy chứ?

"Tôi tra được một ít chuyện, là liên quan đến anh hai của em." Dung Húc đứng lại, nhìn thẳng vào Dư Tư Nhạc, nói: "Em đừng bị vẻ bề ngoài của Du Lăng Thần lừa gạt! Anh ta mới chính là cảm thú, mất hết tính người!"

Dư Tư Nhạc thay đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh băng như gió: "Dung Húc, cậu tìm tôi ra đây, chính là vì chửi bới anh hai tôi à?"

Chưa từng gặp người khác chửi người thân của mình, người trước mặt lại đang mắng chửi!

Ý của Dung Húc là sao? cô ý khiêu khích hay là gì? Dư Tư Nhạc cô chưa đến mức phải sợ cậu ta.

Dư Tư Nhạc tức giận nhìn cậu ta vài lần, muốn rời đi.

Dung Húc biết cô hiểu lầm tâm lòng của mình, một tay bắt lấy cánh tay cô lại, mạnh mẽ kéo cô trở lại, quát to: "Em biết tại sao Khâu Mẫn nhảy lầu không? Là vì Du Lăng Thần và ông chủ công ty AV lên lút bày mưu hãm hại!"

Câu nói sau không, trong chớp mắt khiến lòng Dư Tư Nhạc xao động.

Cô mạnh mẽ ngoảnh đầu lại nhìn chăm chăm vào Dung Húc.

Sau khi Dung Húc nói những lời này, ngược lại càng trở nên bình tĩnh hơn, Cậu ta tiếp cận theo dõi Du Lăng Thần nửa tháng, cuối cùng cũng tìm được những tin tức liên quan đến anh.

"Cậu nói cái gì?" Dư Tư Nhạc hỏi lại lần nữa, trong lòng thầm hy vọng cô đang nghe nhầm biết bao.

Chuyện Khâu Mẫn chết, vẫn làm cô bị kích động. Trước kia trải qua sự an ủi của Du Lăng Thần, thật vất vả mới phai mờ đi. Hiện

tại Dung Húc nói những lời này, lại tự như mũi dao sắc bén đâm sâu vào tim cô.

'Khâu Mẫn bị người ta cưỡng hiếp, là có người âm thầm an bài, nếu không tại sao lại có người cố ý đi đối phó Khâu Mẫn? Ông chủ công ty AV không thù không oán gì với cô ta, cần gì phải lãng phí sức lực lớn như vậy, nhận lấy tội danh "cưỡng hiếp" sao?" Giọng nói của Dung Húc như một lưỡi dao sắc

bén, đâm thẳng vào trái tim của Dư Tư Nhạc, dường như cậu ta không phát hiện ra Dư Tư Nhạc có điểm khác thường, tiếp tục nói: "Không chỉ có chuyện này, mà chuyện nhà họ Trường phá sản, cũng đều do anh ta làm ra!"

Dung Húc hung hăng chửi vài câu thô tục, cậu ta và Trường Oánh Oanh xem như là quan hệ bạn bè, lúc đầu cậu ta định nhờ ông nội mình ra tay giúp đỡ nhà họ Trường, ai ngờ ông nội cậu ta lại chửi một trận, nói cậu ta lòng dạ đàn bà, không thành người có năng lực. Vì nhà họ Trường, đáng giá để bị góp vào Du thị sao?

Cậu ta hỏi ông nội vì sao?

Vinh Diệu Huy nói lý do chính đáng cho cậu ta biết.... ..

Dung Húc nhớ ông nội cậu ta từng nói: "không nên dây vào người nhà họ Trường, Du Lăng Thần đã nói trong giới thương nhân, ai dám ra tay giúp đỡ người nhà họ Trường, chính là gây sự với anh ta."

Từ lâu quan hệ giữa nhà họ Dung và nhà họ Trường như lửa, nào có rảnh đi quan tâm chuyện nhà họ Trường chứ? Hơn nữa trong giới thương mại chính là như vậy, khi bạn tự hào được đứng trong thương trường, có một đám người nguyện ý kết giao với bạn. Một khi nghịch ý, vậy thì xin lỗi, tất cả mọi người đều đối nghịch lại với bạn.

Tạm thời Dung Húc không vào tập đoàn Dung thị làm việc, nhưng sống trong vòng lẩn quẩn này, sao lại không hiểu rõ đạo lý đó chứ?

Trước đây Dư Tư Nhạc luôn suy nghĩ ra những kết quả khác nhau, bùm một cái sụp đổ hoàn toàn.

Cô vừa nhớ lại cảnh Khâu Mẫn từ trên tầng cao nhất rơi xuống đất, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Cô vốn cho rằng Khâu Mẫn tự rước lấy nhục nhã, gieo gió gặt bão, cô ta tự mình báo thù, mới đi đến con đường đóng phim AV.

Nhưng giờ phút này có người nói cho cô biết, thật ra bọn họ chính là hung thủ hại chết Khâu Mẫn, cuối cùng Khâu Mẫn cũng không tìm được đối tượng mình muốn báo thù!

Dư Tư Nhạc cảm thấy không khí như bị cướp sạch, càng ngày càng khó thở, cố gắng trấn định lại tinh thần, lạnh lùng nói một câu với Dung Húc: "Đúng thì thế nào?"

"Người nhà họ Dung chúng tôi bảo vệ em, sớm muộn gì Du Lăng Thần sẽ ra tay với em, em và anh vốn không phải.... .."

"Không phải là anh em ruột?" Dư Tư Nhạc cắt đứt lời nói của Dung Húc, tiếp tục nói: "Tôi và anh ấy không phải là anh em ruột, chẳng lẽ nhà họ Dung các người thì đúng sao? Dung Húc, so với người ở cùng với mình hơn mười năm, cậu cảm thấy tôi nên tin cậu, hay là tin anh hai?"

"Cậu tra ra được chân tướng sự thật rồi, nhưng lời vừa nãy nói lên điều gì? Cậu biết sau lưng đang che giấu cái gì? Cậu biết tại sao anh hai phải làm chuyện như vậy không?" Mỗi lời nói của Dư Tư Nhạc khiến người khác cảm thấy sợ hãi, giọng nói lạnh lùng sắc bén.

Dung Húc bị phản ứng của cô làm cho sợ hãi.

"Em.... .." Dung Húc ấp úng.

"Đó là anh hai của tôi. Tôi nói lại lần nữa.... ..Tôi là người của nhà họ Du!" Dư Tư Nhạc hất tay Dung Húc ra, quay đầu đi về phía nhà vệ sinh: "Tôi cần yên tĩnh một chút, đừng làm phiền tôi."

"Em xem anh ta.... .."

Em xem anh ta là anh trai, anh ta có xem em là em gái không? Em biết tâm tư của anh ta xấu xa thế nào không?"

Dung Húc nghĩ đến chuyện này muốn nói tiếp, lại bị Dư Tư Nhạc quay đầu lại lạnh lùng nói: "Tôi đã nói rồi, tôi cần yên tĩnh một chút."

Lời Dung Húc vừa đến miệng, lập tức nuốt trở về, nhìn Dư Tư Nhạc đi càng ngày càng xa. Vì sao khi cậu ta nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Dư Tư Nhạc, lại cảm thấy đau lòng?

Một người mỗi ngày mỗi đêm đối với người khác "anh em", sớm muộn sẽ có một ngày, người kia dần dần bị hãm vào trong lời nói dối, rơi vào trong thật giả lẫn lộn.

Bây giờ Dung Húc là người có loại tư tưởng đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 68.2

Dư Tư Nhạc suy nghĩ rất hỗn loạn, những hình ảnh nhỏ trước kia xuất hiện lần nữa, làm đảo lộn suy nghĩ của cô.

Hận anh hai lừa gạt cô? Không, cô không hận được, vì tất cả những chuyện anh hai làm cũng là vì cô. Hơn nữa nói một cách chính xác, anh hai không lừa cô, mà là.....Đang gạt cô?

Cô nhớ rõ, cô từng hỏi anh hai, không phải bởi vì ở trường học Tưởng Oánh Oánh tìm người đối phó cô, cho nên mới cô ấy đánh sập công ty Trữ Dịch, muốn báo thù cho cô.

Lúc ấy anh hai trả lời cô thế nào?

Anh nói: "Em nghĩ rằng như thế?"

Lúc ấy Dư Tư Nhạc lựa chọn tin tưởng "không phải!"

Nếu không phải Khâu Mẫn cố ý lừa gạt Dư Tư vào trong vòng này, có lẽ anh Hứa sẽ không làm những chuyện nhắm vào Khâu Mẫn. Nếu không phải cô và Tưởng Oánh Oánh có mâu thuẫn, công ty nhà họ Tưởng sẽ không gặp phải cảnh phá sản.

Vì sao cô cảm thấy...Sau khi cô trọng sinh, luôn gây nhiều phiền phức cho anh hai?

Cô chậm rãi bước vào nhà vệ sinh, muốn tạt nước lạnh vào mặt, làm cho mình tỉnh táo một chút.

Nước chảy từ trong vòi nước ra, Dư Tư Nhạc vừa cúi đầu, muốn rửa mặt.

Phía sau đột nhiên có người đè đầu cô xuống, đánh một cái thật mạnh vào gáy cô.

Phản cổ bị đánh mạnh, ý thức của Dư Tư Nhạc dần dần mất đi.

... ..

Nửa giờ sau.

Du Lăng Thần thấy Dung Húc trở về, mở miệng hỏi: "Cô ấy đâu?"

"Đi vệ sinh rồi." Đối mặt với Du Lăng Thần, Dung Húc không khống chế được lòng mình, đặc biệt khi cậu ta phát hiện ra cậu ta có một chút tình cảm với Dư Tư Nhạc, cậu ta càng không muốn gặp Du Lăng Thần.

"Nhìn thấy cậu một bộ dáng ủ rũ như vậy, ném mùi thất bại rồi hả?" Du Lăng Thần nhếch môi cười lạnh.

"Không.....Tôi không nói cho cô ấy biết chuyện 'anh yêu cô ấy'." Dung Húc nở nụ cười: "Anh cũng đừng cao hứng quá sớm, sự thật anh hại chết Khâu Mẫn, và chuyện Tưởng Quốc Lương bị phá sản, tôi đã nói cho cô ấy biết hết rồi."

Con người của Du Lăng Thần co rút lại.

"Nếu cậu đủ thâm sâu, vậy sau khi nói những lời này, sẽ không đắc ý khoe khoang với tôi." Đáy mắt của Du Lăng Thần hiện lên ý lạnh: "Đây là nguyên nhân cậu bị bắt làm tù binh cũng không vào được lòng con gái."

Mười phút sau, Tiểu Nhạc vẫn chưa trở lại hội trường khách sạn.

Du Lăng Thần hơi sốt ruột, Dung Húc đã đứng ngồi không yên.

Hai mươi phút sau, Tiểu Nhạc vẫn chưa trở về.

Hai người ngày càng sốt ruột.

Du Lăng Thần đột nhiên đứng lên, cất bước đi về phía nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh đưa chỉ ra phòng riêng của nam và nữ, Du Lăng Thần và Dung Húc đứng bên ngoài.

Dung Húc không để ý hình tượng đối với nhà vệ sinh, cậu ta gọi tên Dư Tư Nhạc vài lần, bảo cô đi ra.

Nhưng bên trong căn bản không có phản ứng.

Du Lăng Thần thấy có chuyện không đúng, nơi đáy mắt lộ ra một tia lạnh như băng khiến cho người khác sợ hãi.

Rất nhiều người hiếu kỳ đến xem, Tiểu Hề Nhi vẫn mặc váy cưới đi đến: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiêu tiểu thư, cô vào xem Tiêu Nhạc có ở bên trong không?" Du Lăng Thần nói.

Nhà vệ sinh nữ, bọn họ là đàn ông nên không tiện đi vào.

Tiêu Hề Nhi nhíu chặt đôi mi thanh thú, cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc. Sau khi gạt đầu, đi vào trong nhà vệ sinh.

Không quá hai phút, cô ta đi ra nói: "Bên trong không có ai."

Làm sao có thể? A Bưu dẫn đầu bốn người vệ sĩ không thể tin được, bọn họ vẫn luôn canh giữ bên ngoài, cũng không trông thấy tiểu thư đi ra.

Cả người Du Lăng Thần lạnh như băng, sau khi mọi người đứng xung quanh nhìn thấy sắc mặt của anh, đều lùi về sau vài bước.

"A Bưu, trong vòng nửa tiếng, các người có thấy nhân vật nào khả nghi từ trong nhà vệ sinh đi ra không?" Du Lăng Thần ổn định lại tinh thần, cũng không trách cứ nhóm vệ sĩ, mà nói: "Có lẽ Tiêu Nhạc đã bị người ta bắt cóc."

Câu nói sau cùng, giọng điệu của anh càng thấp.

Tiếng nói này, rõ ràng tuyên bố với những người khác, người đàn ông này đang rất khó chịu.

A Bưu kinh ngạc đến sắc mặt cũng thay đổi, có thể loại bỏ một người ra vào nhà vệ sinh, dù sao Du Tư Nhạc cũng lớn như vậy, muốn biến mất trước mặt bọn họ, chuyện này rất khó."

"Tôi nhớ ra rồi, có một người di phụ trách dọn rác trong nhà vệ sinh, từ bên trong đi ra." A Bưu vỗ một cái thật mạnh vào đầu, tựa như rất hận bản thân, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội cứu tiểu thư.

Du Lăng Thần nghiêm mặt nhìn những người đứng xung quanh.

Dù sao chuyện này cũng xảy ra ở tiệc cưới của Tiêu Hề Nhi, làm sao cũng không tránh khỏi có liên quan với nhà họ Tiêu, ông Tiêu lập tức nói: "Tôi gọi khách sạn đưa băng ghi hình ra, Hề Nhi, con hỏi vài người bên bộ phận vệ sinh đi."

Có thể hỏi ra được mới lạ!

Sự kiện bắt cóc lần này với tai nạn xe lần trước do bị hắc đầu nhất định là do một người gây ra.

Lần trước hung thủ không để lại sơ hở, lần này nhất định cũng sẽ không.

Chỉ còn chờ đợi hung thủ chủ động liên hệ với mình.....

Du Lăng Thần hơi nhíu mày, liếc nhìn Dung Húc, nếu không phải cậu ta khiến Tiêu Nhạc có tâm trạng không tốt, làm cho hung thủ có cơ hội ra tay khi có một mình Tiêu Nhạc chứ?

Rất nhiều người rời đi, đi vào phòng quan sát nhìn.

Hung thủ nguy trang rất khá, mặc quần áo vệ sinh, trên mặt đeo khẩu trang, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt mũi.

Tiêu Hề Nhi đến bộ phận vệ sinh điều tra, người bên bộ phận vệ sinh kiểm tra thấy thiếu một bộ quần áo.

Rõ ràng đã bị hung thủ lấy trộm.

"Minh tôi có cách tìm được Tiêu Nhạc, ông Tiêu tiếp tục ăn mừng lễ cưới đi, đừng để khách đợi lâu." Du Lăng Thần hơi nhướng mày, hàm chứa hơi thở nguy hiểm.

Lúc này, không có ai dám sờ vào lông mày của anh.

Ông Tiêu nói không nên lời phản bác nào: "Tổng giám đốc Du có gì cần nhà họ Tiêu giúp đỡ thì cứ mở miệng, nhà họ Tiêu chúng tôi tuyệt đối sẽ không từ chối."

Du Lăng Thần chào tạm biệt mọi người, mặt lạnh rời đi.

Vinh Diệu Huy đến bên cạnh cháu trai, ánh mắt ông ta mang theo tia trách cứ: "Con và Du tiểu thư đã nói những gì? Sao cô ta có thể mất tích? Con là người cuối cùng mà cô ta gặp mặt, con biết điều này có nghĩa gì không?"

Từ ánh mắt của người khác nhìn cậu ta, Dung Húc đã đoán được.

Cậu ta trở thành người khả nghi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 68.3

Màn đêm buông xuống.

Bóng đèn đen kịt, giống như dùng mực đậm nặng nề mà vẽ loạn cuối chân trời không ranh giới, ngay cả ánh sáng nhàn nhạt của những vì sao cũng không có.

Hai mắt của Dư Tư Nhạc bị người ta bịt lại, trước mắt mà một mảnh tăm tối.

Có lẽ do mất đi thị giác, nên thính giác càng nhạy bén hơn. Chưa quen với hoàn cảnh này, cô nghe thấy tiếng nước chảy.

Tuy không mở mắt được, nhưng cô đoán được chỗ này rất ẩm ướt.

Cô ngồi trên sàn nhà lạnh như băng, có thể cảm giác rất rõ về cái lạnh này.

Đây là đâu?

Hai tay giật giật, cô phát hiện mình bị trói bằng dây thừng. Hai tay bị trói ở sau lưng, hai chân cũng bị cột lại cùng một chỗ.

Đây là bắt cóc?

Dư Tư Nhạc ngây ngẩn cả người. Cô không ngờ mình lại có thể cảm nhận được tình tiết này chỉ trong phim mới có.

Cô hồi tưởng lại hình ảnh trước khi hôn mê, cô rửa mặt ở nhà vệ sinh, khi đó đột nhiên có người tấn công từ sau lưng cô.

"Cô đã tỉnh?" Một giọng nói kỳ lạ của người đàn ông vang lên.

Dư Tư Nhạc nhú chặt chân mày, người này sợ cô nhận ra giọng nói, cho nên thay đổi giọng nói khác?

"Các người là ai? Bắt tôi làm gì?" Dư Tư Nhạc đột nhiên nghĩ đến vụ tai nạn xe lần trước, chẳng lẽ..... Là cùng một nhóm người?

Đối phương cười lạnh, bởi vì đã thay đổi tiếng, giọng nói nghe rất chói tai.

Nếu hai tay của Dư Tư Nhạc có thể hoạt động được, cô nhất định sẽ không chút do dự mà bịt tai lại.

"Tôi thật vui.... .." Đối phương đắc ý cười to "Cho dù ở thành phố C này Du Lăng Thần có quyền lực lớn cỡ nào thì em gái của cậu ta vẫn nằm trong tay tôi như thường."

Nghe giọng điệu của tên đó, tên đó có mối thù rất lớn với anh hai sao?

Tim của Dư Tư Nhạc điên cuồng đập loạn, lo sợ người trước mặt nổi điên lên, muốn giết người rửa hận.

"Tại sao ông lại hận anh hai tôi?" Dư Tư Nhạc cố gắng duy trì bình tĩnh, kéo dài thời gian.

"Nói cho cô biết, không phải bại lộ thân phận của tôi sao?" Hung thủ cũng không ngốc, nhìn ra Dư Tư Nhạc có chủ ý gì.

Tuy Dư Tư Nhạc không nhìn thấy bất kỳ cái gì, nhưng cô có thể cảm nhận được một ánh mắt mạnh mẽ nhìn chằm chằm vào cô.

"Bên ngoài đều nói Du Lăng Thần là người máu lạnh, không biết tôi cắt ngón tay út của cô, rồi gửi đến biệt thự của anh ta thì anh ta sẽ có vẻ mặt thế nào?" Tiếng bước chân ngày càng gần.

Dư Tư Nhạc nghe tiếng leng keng của lưỡi dao, người đó đang thử lưỡi dao có đủ sắc bén không!

Dư Tư Nhạc quá sợ hãi, người này tuyệt đối không nói đùa.

Vừa nghĩ đến mình sẽ mất đi ngón tay, Dư Tư Nhạc hung hăng cắn chặt răng.

Đối phương xoay người cô lại, Dư Tư Nhạc lập tức đưa lưng về phía anh ta.

Cô có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh buốt đang cọ sát vào ngón tay của mình.

Có lẽ hung thủ đang cân nhắc nên chém từ chỗ nào xuống.

Dư Tư Nhạc đầu đầy mồ hôi, trong đầu như đang nghĩ đến việc máy tưới chảy không ngừng, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Lưỡi dao từ từ rời khỏi ngón tay cô, có lẽ hung thủ muốn chọn cách một dao chém xuống, cho Dư Tư Nhạc cảm thấy thật sáng khoái.

Thần kinh của Dư Tư Nhạc đều căng thẳng, nhưng một lời cầu xin tha thứ cô cũng không chịu nói.

"Bắt đầu rồi, Du tiểu thư." Trước tiên hung thủ cố ý gọi tên cô.

Dư Tư Nhạc nhắm chặt hai mắt lại, cùng chờ đợi khoảnh khắc đau đớn phủ xuống.

Cũng đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Trong chớp mắt hung thủ đẩy Dư Tư Nhạc ngã trên mặt đất, rồi đi ra khỏi phòng, như đang nghe điện thoại: "Cái gì? Không cho tôi động đến cô ta? Dựa vào cái gì? Tôi tốn rất nhiều công sức mới bắt được người của nhà họ Du, không bao giờ có thể có cơ hội lần sau."

Dư Tư Nhạc cố gắng từ trên mặt đất đứng lên, lỗ tai giật giật vài cái, có thể nghe lén hung thủ nói chuyện điện thoại,

Đúng là có đồng lõa!

Nhưng dường như đối phương không tham gia hành động lần này.

Bởi vì Dư Tư Nhạc nghe rõ hung thủ nói: "Nói địa điểm cho ông biết? Thật xem tôi là tên gốc sao? Ông đến đây vạch trần tôi, tôi còn không bị cảnh sát tóm đi à."

Không lâu sau, hung thủ nói chuyện giọng nói dần dần trở nên bình tĩnh, dường như đã đạt được thống nhất với ng ở đầu dây bên kia.

"Hóa ra là như vậy? Tôi đồng ý với ông, nhưng ông phải chuẩn bị cho tôi một chiếc ca nô, sau khi tôi giết chết Du Lăng Thần, sẽ không bao giờ trở về đây nữa, về phần thiên kim nhà họ Du, các người muốn làm sao thì làm."

Trong lòng Dư Tư Nhạc thầm dấy lên một làn sóng mãnh liệt.

Người nói chuyện với hung thủ là ai?

"Có người cứu cô một mạng, xem như ngón tay của cô được giữ lại." Hung thủ cầm điện thoại trên tay, chụp vài tấm hình Dư Tư Nhạc lại: "Tạm thời tôi chỉ có thể dùng ảnh chụp uy hiếp Du Lăng Thần đến đây. Có lẽ cô còn có thể gặp mặt anh trai mình lần cuối."

Trời ơi! Anh mới gặp mặt lần cuối, Dư Tư Nhạc thầm nguyện rửa cả nhà hung thủ.

Hai tiếng tách tách vang lên, có lẽ ảnh chụp đã được chụp xong.

... ..

Trong khoảnh khắc Du Lăng Thần nhìn thấy tin nhắn đó, sắc mặt trông như đáy nồi.

Anh đưa điện thoại di động cho Trịnh Thiếu Hoa: "Đúng như tôi dự đoán."

Trên màn hình, cô gái bị trói hai tay, đôi mắt còn bị bịt lại.

Trịnh Thiếu Hoa cười khế nói: "Anh nên cảm thấy may mắn, thủ đoạn của hung thủ không tính là quá đẫm máu, nếu không bây giờ ảnh chụp mà anh nhìn thấy, chỉ là một bộ phận trên người Tiểu Nhạc."

Đáng tiếc Trịnh Thiếu Hoa không biết... Hung thủ thay đổi ý định ban đầu, tất cả đều là vì một cú điện thoại.

Bên dưới tin nhắn có ghi chú một dòng chữ nhỏ "Nếu muốn cứu em gái của mày, mày mang theo ba trăm ngàn đến ngoại ô phía tây, không được báo cảnh sát, nếu không đừng trách tao không khách khí với em gái của mày."

"Mục tiêu của tên đó là tôi." Du Lăng Thần ngồi trong xe, lạnh giọng nói: "Đến ngân hàng rút tiền, sau đó lái xe đến ngoại ô phía tây."

"Chẳng lẽ anh không nên báo cảnh sát sao? Cục trưởng cục cảnh sát có quan hệ với nhà tôi, tôi có thể tìm bạn huy động những người này." Trịnh Thiếu Hoa hơi ngẩng đầu lên nhìn anh.

Du Lăng Thần chưa bao giờ nghi ngờ mối quan hệ của nhà họ Trịnh.... ..

Ở thành phố C này, những người nhà giàu nào mà không bệnh không đến bệnh viện của anh ta? Trước lạ sau quen, quan hệ của nhà họ Trịnh ở thành phố C này ngày càng rộng lớn.

"Không cần, tôi không muốn Tiểu Nhạc gặp nguy hiểm." Du Lăng Thần lắc đầu từ chối.

Xe từ từ lăn bánh, chạy như bay.

Trịnh Thiếu Hoa thở dài thật sâu: "Nhưng.....Như thế, anh sẽ gặp nguy hiểm."

"Tôi không quan tâm như vậy, nếu đổi lại thành người trong lòng cậu cũng gặp tình huống như vậy, cậu sẽ làm thế nào?" Du Lăng Thần hỏi ngược lại anh ta.

"Lựa chọn của tôi cũng giống như anh." Anh ta sẽ nói điều kiện với nhà của mình, cố gắng để cô vào vòng bảo vệ của mình, anh ta cũng không để cho cô gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

... ..

Sau khi đến ngoại ô phía tây, một mình Du Lăng Thần xuống xe "Các người ở trong xe chờ tôi, nếu hai giờ sau tôi còn chưa ra.....Các người cứ báo cảnh sát."

Bốn vệ sĩ đồng ý với cách làm của boss "Du thiếu, tôi muốn thay ngài đi giao tiền chuộc."

"Các người đi, hung thủ sẽ không đồng ý. Tên đó biết số di động của tôi, nói là anh ta biết sức lực của tôi thế nào. Nhưng chỉ yêu cầu lấy ba trăm ngàn..." Du Lăng Thần giải thích rõ với mọi người.

Trịnh Thiếu Hoa đồng ý nói "Anh ta muốn đào tài khoảng riêng, số tiền nhiều hơn, anh ta cũng không mang đi, lấy ra còn có tác dụng gì?"

Du Lăng Thần khẽ gật đầu.

Đó không phải là vụ án bắt cóc bình thường, tên kia muốn đổi phó với Du Lăng Thần.

"Anh nên cẩn thận mọi chuyện." Trịnh Thiếu Hoa dặn dò.

Du Lăng Thần vỗ vai anh ta, rất cảm ơn người bạn thân đã giúp đỡ.

Du Lăng Thần ôm cặp da, từ từ đi vào trong bụi cây.

Ngoại ô phía tây là vùng núi, cây cối xanh tươi. Nơi này ít người qua lại, cũng không có xe cộ qua lại.

Du Lăng Thần gửi một tin nhắn "tôi đến rồi."

Sau khi đối phương nhận được tin, nhanh chóng trả lời lại.

"Vẫn đi về hướng tây, mày sẽ thấy một căn nhà nhỏ, đừng hòng giờ trò với tao."

Điện thoại phát ra ánh sáng chiếu sáng con đường tối đen phía trước, Du Lăng Thần tiếp tục đi về phía trước.

Trịnh Thiếu Hoa và bốn tên vệ sĩ nhìn bóng lưng anh rời đi.... ..

"Trịnh thiếu gia, chúng ta cần lên lút theo sau không?" A Bưu nhỏ giọng hỏi, không yên tâm sự an toàn của boss.

Bọn họ không bảo vệ tiểu thư tốt, đã là sơ suất lớn rồi, nếu như boss lại xảy ra chuyện, mấy người bọn họ đều khó thoát tội.

Trịnh Thiếu Hoa nằm xuống ghế dựa trên xe, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Hung thủ sẽ quan sát động tĩnh xung quanh, chúng ta bứt dây động rừng, Tiểu Nhạc sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng."

"Chúng ta chỉ có thể chờ đợi." Trong ánh mắt dịu dàng của Trịnh Thiếu Hoa, lóe lên một tia tàn nhẫn.

Cho tới bây giờ, mấy vệ sĩ kia vẫn không thể nắm chắc vị bác sĩ Trịnh có bề ngoài giống như vô hại kia.

Có thể trở thành bạn của boss, đều là người tàn nhẫn nhất thế gian.

... ..

Vàng trắng sáng từ rừng cây chậm chậm lên cao, chiếu ra ánh sáng lạnh.

Xung quanh toàn là cây cối rậm rạp, ở đây có lượng mưa rất phong phú, có lẽ vì cây cối tươi tốt quá nhiều nên đã che mất ánh sáng mặt trời, khiến cho cả khu rừng đều có cảm giác ẩm ướt.

Bước chân dẫm lên gỗ mục màu đen, Du Lăng Thần đi tiếp khoảng 20 phút, lúc này mới nhìn thấy ngôi làng nhỏ mà tên hung thủ nói.

Lúc này, màn hình di động đột nhiên sáng lên.

Là hung thủ gửi tin nhắn đến: "Tao thấy mày rồi."

Du Lăng Thần cũng ngẩng đầu lên, nhìn về nơi xa.

Ngôi làng nhỏ này rất cũ kỹ, trên tường có nhiều hạt bụi rơi xuống, xem ra đã bị vứt bỏ từ lâu.

Điện năng cũng không được dẫn đến đây, từ chỗ Du Lăng Thần nhìn sang, trong ngôi nhà nhỏ có ánh sáng lấp lóe, hẳn là từ ngọn nến vụng lại.

Hung thủ đeo khẩu trang, vì khoảng cách khá xa nên Du Lăng Thần không thấy rõ mặt mũi anh ta.

Trong tay tên đó có ông nhòm, lúc nào cũng quan sát nhất cử nhất động của Du Lăng Thần.

Sau khi xác định anh không dẫn bất kỳ ai đi theo phía sau, mới bảo đi vào ngôi nhà nhỏ.

"Anh trai của cô đến cứu cô rồi, tôi đưa cô đi gặp mặt anh ta." Xem ra anh ta cũng không phải là người máu lạnh, tôi còn tưởng rằng anh ta sẽ không quan sự sống chết của cô, hoặc là sẽ trực tiếp báo cảnh sát." Giọng nói của hung thủ ẩn chứa một tia kinh ngạc, dường như không ngờ con cá này dễ dàng mắc câu như vậy.

Một tay nắm lấy quần áo Dur Tư Nhạc, dắt cô ra ngoài.

Dur Tư Nhạc ra sức giãy dụa.....

Anh hai thật sự đến đây một mình sao? Anh hai không sợ gặp nguy hiểm sao? Cô tình nguyện bị chặt đứt ngón tay, cũng không muốn nhìn thấy anh hai rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Dur Tư Nhạc định gọi anh trai lui về sau, đừng đến gần.

Hung thủ nhìn ra cô muốn làm gì, lấy một miếng băng dính bịt miệng cô lại.

"Thật là không đáng hoàng."

Hai người lờ lờ kéo kéo xuất hiện trước cửa ngôi nhà.

Du Lăng Thần nhìn một màn kia, vẻ mặt âm trầm thật đáng sợ. Bàn tay ôm cặp nhỏ dần dần siết chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 69

Bên hông có một vật cứng đang chia vào người Dur Tư Nhạc, đường kính từ 2 - 3 centimet.

Là súng?

Sau khi ý thức được vật đó là gì, sắc mặt của Dur Tư Nhạc càng khó coi hơn.

Vội vàng lắc đầu với bóng đêm, muốn mượn cơ này bảo anh hai đừng đến gần! mục đích cuối cùng của người này chính là đứng là giao tiền, cô tuyệt đối không để Du Lăng Thần lâm vào nguy hiểm.

Dur Tư Nhạc ra sức giãy dụa, nhiều lần suýt chút đã chạy thoát khỏi tay tên hung thủ.

Hành động này lập tức chọc giận hung thủ, hung thủ tát một cái vào má Dur Tư Nhạc.

"Không biết hai chữ đáng hoàng viết thế nào sao?"

Bóp.....

Âm thanh của bàn tay vang vọng trong đêm tối, không chần chừ do dự.

Đáy mắt của Du Lăng Thần hiện lên tia rét lạnh thấu xương, cho dù là ai nhìn thấy ánh mắt kia đều có cảm giác sợ hãi.

"Đừng động vào cô ấy." Lúc Du Lăng Thần nói ba chữ này, đứng cách chỗ đó hơi xa, nhưng càng như vậy, giọng nói trong trẻo lạnh lùng càng rõ ràng hơn.

"Đau lòng sao? ha ha, tao hoàn toàn không biết Du Lăng Thần - một ông chủ máu lạnh cũng sẽ biết đau?" Trong lời nói mang theo tia trào phúng, tiếng cười nhạo của hung thủ vang vọng bên tay Dư Tư Nhạc.

Tầm nhìn của Dư Tư Nhạc bị lật lại, trước mắt trừ bỏ màu đen, vẫn là màu đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

Trên gương mặt đau rất nóng nôi, cái tát vừa rồi của hung thủ không giữ lại chút tình lực nào.

Um um um...Dư Tư Nhạc rất muốn kêu ra tiếng, miệng lại bị băng dính dán chặt, không thốt lên được một lời nào.

"Không phải ông muốn đối phó với tôi sao? Thả cô ấy ra, tôi tùy ý để ông xử lý." Lời nói của Du Lăng Thần lạnh như băng, anh ôm cái cặp nhỏ bước từng bước đến gần căn nhà.

Đường núi gập ghềnh nhưng bước chân của anh vẫn ổn định, ổn định làm cho người ta sinh ra cảm giác bình tĩnh.

Hung thủ nhìn anh từng bước đến gần, cố gắng bình tĩnh "Đứng lại! mày nhìn xem đây là gì?"

Hung thủ chợt rút cây súng đang chia vào eo Dư Tư Nhạc ra, di chuyển đến trước mặt cô.

Sắc mặt Du Lăng Thần nhanh chóng thay đổi, hai chân mày kiếm nhíu chặt lại.

"Mấy bước thêm bước nữa, cẩn thận tao bắn nó chết." Hung thủ đã thay đổi giọng nói, hết sức bén nhọn.

Đêm tối của sự thanh bình yên tĩnh, nhưng giữa hai bên lại tràn đầy mùi thuốc súng.

Du Lăng Thần dừng bước, đứng cách hung thủ ba mét.

Dư Tư Nhạc ở khoảng cách gần với hung thủ, cô có thể nghe rõ trong giọng nói hung thủ hàng chứa sự run run. Dường như hung thủ sợ anh hai?

Sao vậy chứ? anh hai tay không đến nơi hẹn, cho dù nhìn từ phía nào, cũng thuộc về thể yếu.

Hung thủ có súng mà phải sợ anh hai sao?

Chỉ có một khả năng, trước kia hung thủ chắc chắn vẫn luôn bị anh hai chèn ép, hoặc đã từng bị anh hai đá kích, trong lòng dần dần sinh ra sợ hãi đối với anh hai, thậm chí có thể nói đây là có khả năng chịu áp lực.

"Bên kia có một con dao." Hung thủ lạnh lùng nói, đầu nhìn về phía bên phải "sau khi tự mình cắt một cánh tay, tao sẽ thả cô ấy ra."

Dư Tư Nhạc cứng đờ người, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lột da hung thủ.

Cắt tay? Cắt một đoạn!

Dư Tư Nhạc không nhìn thấy anh hai, lại có thể nghe được giọng anh hai nói, đoán được vị trí. Cô giả vờ lắc đầu với Du Lăng Thần, tuy không nói được, nhưng cũng rất cố gắng nhún nhu...Không được đồng ý với hung thủ.

Cô không cần Du Lăng Thần làm gì cho cô, cô thiếu nợ anh em nhà họ Du đã nhiều rồi, cả đời cũng không trả hết.

Du Lăng Thần nhếch môi, đoán được ý của Dư Tư Nhạc, nhưng vẫn làm trái ý cô nói: "Làm sao tôi biết được ông có gạt tôi không? Muốn tôi chặt một cánh tay cũng được, trước tiên ông hãy thả Tiểu Nhạc ra, ít nhất là chuyển nòng súng cách đầu cô ấy."

Dưới tình huống này, vẫn có thể duy trì bình tĩnh mà đàm phán với hung thủ, không hổ là Du Lăng Thần.

Hung thủ nuốt một ngụm nước bọt, dựa theo động tác đã làm, kéo Dư Tư Nhạc đến căn nhà bên cạnh, đẩy cô một cái thật mạnh xuống đất.

Tay chân Dư Tư Nhạc đều bị trói, căn bản không thể chạy thoát được.

Hung thủ sợ Du Lăng Thần giờ trò, vẫn dùng súng chia vào Dư Tư Nhạc, chỉ có điều thay đổi chia về phía bụng cô.

"Tao không động thủ với cô ấy." Hung thủ lạnh lùng nhìn Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần buông cặp nhỏ trong tay ra, cầm lấy con dao kia, ngắm nghía mấy lần, loại cảm giác bị uy hiếp này thật khiến người ta khó chịu.

Trái tim Dư Tư Nhạc muốn nhảy lên cổ họng, có một giọng nói luôn quanh quẩn trong đầu cô, không...Cô không thể trở mắt nhìn anh hai làm theo lời hung thủ.

Cô càng sốt ruột, trong lòng càng tinh táo.

Đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm này, chỉ có thể tỉnh táo lại cô mới tìm thấy một tia hy vọng cuối cùng.

Lưỡi dao này đã được mài, xem ra hung thủ đã tính đến chuyện này từ lâu.

Du Lăng Thần lạnh lùng ngẩng đầu lên, cách một khoảng cách dò xét hung thủ. Hung thủ có hàng lông mày thô ngắn, trán rộng lớn, vẻ mặt ẩn chứa sự thù địch, hẳn là người đàn ông trung niên dễ nổi giận. Nửa gương mặt dưới bị khẩu trang che khuất, Du Lăng Thần không thể nhìn rõ mặt mũi ông ta, cảm thấy gương mặt này rất quen.

"Ông đã thành công khi uy hiếp tôi đến đây, bây giờ tôi như cá nằm trên thớt, có chết cũng phải để tôi biết rõ đúng không? Nói cho tôi biết, ông là ai," Trong lòng Du Lăng Thần xuất hiện một suy đoán, nhưng tạm thời anh vẫn chưa dám xác định.

Dư Tư Nhạc nghe lời anh hai nói, cảm thấy mình đã làm phiền anh hai. Từ chuyện Khâu Mẫn chết, hại nhà họ Tưởng phá sản, tất cả đều không quan trọng! Cô chỉ biết là anh hai đồng ý làm bất cứ chuyện gì vì cô! Có thể bất chấp nguy hiểm tính mạng đến cứu cô.

Càng muốn anh hai phải tốt, trong lòng Dư Tư Nhạc càng sốt ruột, càng không muốn nhìn thấy anh hai xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mỗi lần xảy ra chuyện, anh hai đều che chắn trước mặt gánh chịu thay cô. Cô nguyện ý gánh chịu một mình!

"Đừng nói nhiều làm cái gì? Du Lăng Thần, mày đừng cho là tao sẽ mắc bẫy của mày! Những mưu mô quỷ kế trong bụng mày đối với tao đều vô dụng." Hung thủ nghiêng răng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Du Lăng Thần, một tiếng lạch cạch vang lên, ngón tay ngón tay giữ chặt cò súng, chỉ cần ông ta buông tay, viên đạn sẽ rời khỏi họng súng bay ra ngoài.

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh lẽo đến cực điểm.

Hung thủ nhìn thấy ánh mắt anh thay đổi, trong lòng càng thêm đắc ý. Như đang nói 'mày có bản lĩnh kéo dài thời gian thử xem, xem họng súng tao có thể cướp cò sát thương không?'

Lời của ông ta còn chưa nói hết.....

Dư Tư Nhạc từ từ di chuyển trên mặt đất, đánh về phía hung thủ.

Hung thủ vẫn luôn quan sát động tĩnh của Du Lăng Thần, vì thế nên không để ý đến Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc dùng hết sức lực mới đánh được đòn này.

Xuất phát từ không có phòng bị, hung thủ bị đá bay ra ngoài, rơi trúng vách tường trong căn nhà. Ngón tay vì bị đánh mà buông lỏng, viên đạn bay ra ngoài, nhưng không đã thương đến người.

Khắp nơi đều là bụi bay, âm thanh tiếng súng vang lên tạo thành đường cong truyền ra xa.

Thừa dịp lúc đó, Du Lăng Thần nhào tới đâm một dao vào bụng hung thủ.

Động tác của anh hung ác chuẩn xác, không chút do dự nào.

Máu tươi từ bụng hung thủ chảy ra, từ con dao, theo bàn tay Du Lăng Thần chảy xuống đất.

Hai người rõ ràng không liên hệ trước, lại phối hợp rất ăn ý.

Hung thủ té lăn trên mặt đất, trong mắt tựa như đang thắc mắc! Rõ ràng ông ta đã nắm trong tay tất cả nhưng tại sao ông ta không thể thành công.

Từ lúc con dao đâm vào người hung thủ cho đến giờ phút này, mí mắt của Du Lăng Thần chưa từng chớp, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Rút máu ra, máu tương văng đầy đất.

Du Lăng Thần nhanh chóng bước về phía Tiểu Nhạc ngã xuống, tháo bịt mắt trên mắt cô xuống, dùng dao cắt đứt dây thừng cho cô: "Tiểu Nhạc, có bị thương không?

Trong giọng nói của anh, tựa như mang theo một cảm giác run rẩy.

Không biết trái tim của Du Lăng Thần khi đối mặt, độ sức với hung thủ như thế nào. Trước kia cho dù đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào, anh đều có thể bình tĩnh như thường, không hề sợ hãi ngọc nát đá tan đối với hung thủ. Nhưng vừa rồi anh lại lo sợ hung thủ sẽ làm Tiểu Nhạc bị thương, nhìn thấy Tiểu Nhạc bị dù là một chút thương tổn, điều này đồng nghĩa với việc đam vào tim anh.

Băng dán trên miệng bị xé toạt.

Động tác của Du Lăng Thần rất cẩn thận, vì băng dính dán lên miệng đã lâu, lúc xé ra sẽ rất đau.

Du Lăng Thần đối mặt với Dư Tư Nhạc, anh không nhìn thấy động tĩnh phía sau.

Nhưng Dư Tư Nhạc lại nhìn thấy rất rõ.... Hung thủ nắm khẩu súng trên mặt đất, nhắm ngay sau lưng Du Lăng Thần.

Cô hoảng sợ đến lông tơ dựng đứng lên, ôm người anh hai, nhanh chóng xoay người lại.... ..

Cùng lúc đó, tiếng súng vang lên lần nữa làm kinh động đến nhiều loài chim trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 69.2

Âm thanh này giống như... Có cái gì đó đâm vào nơi mềm nhất, cảm giác khó chịu, tiếng động cũng không lớn.

Nhưng có một dòng chất lỏng nóng ấm, lại thuận theo chảy ra ngoài.

Trong giây phút bị trúng đạn đó, Dư Tư Nhạc bỗng giật mình một cái.

Sắc mặt Du Lăng Thần lập tức tái nhợt, tay chân mạnh mẽ lật Dư Tư Nhạc qua để kiểm tra, ở vị trí sau lưng cô, máu tươi thấm ướt đỏ lổ phức của cô.

Du Lăng Thần lạnh lùng quan sát, quay mặt nhìn về phía hung thủ ở xa.

Sau khi hung thủ bắn một phát súng, bị lực phản lại làm té ngã trên mặt đất.

Ông ta chảy rất nhiều máu tươi, đã có dấu hiệu mất máu quá nhiều, ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng rất khó khăn.

Du Lăng Thần muốn đứng lên đi qua, tiếp tục đâm một dao vào ông ta...

Dư Tư Nhạc kéo lấy tay áo sơ mi của anh, trong miệng gọi đi gọi lại, "anh hai."

"Anh ở đây." Du Lăng Thần chú ý lại cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của cô, "anh hai sẽ không để cho em xảy ra chuyện."

Dư Tư Nhạc che vết thương trên hông, từng trận đau đớn tê liệt đánh úp về phía cô, giãy vò lấy thần kinh của cô.

Ánh mắt của cô ướt ướt, lại chậm chạp không rơi nước mắt. Ánh mắt nhìn Du Lăng Thần tràn đầy lưu luyến.

Cô không biết mình có thể qua được ải này hay không...

Cô chỉ biết là, anh hai đã mất đi người em gái chân chính, cô không thể làm hại anh vì cái chết của mình.

"Anh hai, em..." Dư Tư Nhạc muốn biểu lộ tiếng lòng của mình với anh, cô sợ từ nay về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Cơ thể cô rút run rẩy vài cái, Dư Tư Nhạc yếu ớt run rẩy, nói chuyện cũng tốn sức.

"Xảy ra chuyện gì? Du Thiếu.. Chúng tôi nghe thấy có súng tiếng." Trịnh Thiếu Hoa mang theo mấy người vệ sĩ xuất hiện từ một rừng cây khác.

Sau khi nghe thấy tiếng súng đầu tiên vang lên, mấy người bọn họ liền chạy đến hướng tiếng súng ngay lập tức. Chạy khoảng hơn mười phút, mới tới được nơi này.

Trịnh Thiếu Hoa nắm đèn pin trong tay, ánh sáng vừa đúng lúc soi sáng hai người Du Lăng Thần.

Trịnh Thiếu Hoa tinh mắt nhìn thấy bên hông Dư Tư Nhạc đỏ tươi, vội vã chạy tới, "Tiểu Nhạc làm sao vậy?"

"Trúng đạn." Du Lăng Thần lạnh lùng nói ra, giọng nói cơ hồ là gằn từng tiếng.

Trịnh Hoa bằng hoàng hơi hé miệng, ngồi xổm xuống, làm cấp cứu khẩn cấp cho Dư Tư Nhạc. Nhờ có anh học y, đối với những việc chậm trễ cấp cứu vết thương sẽ như thế nào thì hiểu rõ vô cùng.

"Vùng ngoại ô không có điều kiện chữa trị tốt, không thể để cho cô ấy chảy máu quá nhiều, chúng ta phải đến bệnh viện nhanh hơn."

Du Lăng Thần lui lại một bước, để Trịnh Thiếu Hoa băng bó đơn giản vết thương cho Dư Tư Nhạc.

Anh từng bước đi về phía hung thủ đang nằm trên mặt đất.

Bốn vệ sĩ đang đè ông ta, không cho ông ta có cơ hội phản kháng.

Trên thực tế, khi hung thủ bị Du Lăng Thần đâm một dao kia đã làm bị thương chỗ hiểm, lúc này đừng nói phản kháng, đứng dậy cũng là một vấn đề.

Du Lăng Thần duỗi thẳng chân vào đùi sức đập lên người ông ta, một tay kéo khẩu trang của ông ta ra.

Gương mặt hung thủ lập tức lộ ra.

Không chỉ Du Lăng Thần nhận ra, đồng thời Trịnh Hoa cũng nhận ra hắn ta.

Là Trương Quốc Lương!

"Trương Quốc Lương, ông cảm thấy phải tính sổ khoảng nợ này như thế nào?" Làm hại tiểu Nhạc trúng đạn bị thương, Du Lăng Thần sao dần nổi cơn giận này? Sắc mặt của anh làm cho người ta sợ hãi.

Trương Quốc Lương vô lực nhấc mí mắt lên, cảm giác được sức lực đang dần biến mất.

"Tôi sẽ không để cho ông chết dễ dàng như vậy." Du Lăng Thần lại đáp cho ông ta một cước, "A Bru, khiêng ông ta đi."

Sau khi trở về, anh sẽ từ từ tính sổ với Trương Quốc Lương. Hơn nữa Du Lăng Thần tin tưởng... phía sau Trương Quốc Lương còn có một người khác.

Ví dụ như, lần trước là ai tiết lộ tin tức cho Trương Quốc Lương, lần này tại sao ông ta có thể đi vào khách sạn mà không bị người khác phát hiện, còn có cung cấp súng, tất cả mọi chuyện khẳng định có người đang giúp cho ông ta.

Hoặc là, không phải giúp ông ta? Mà là mượn Trương Quốc Lương làm con cờ để đối phó Du Lăng Thần? !

A Bru khiêng Trương Quốc Lương lên, đi ra ngoài.

Trịnh Thiếu Hoa đã cấp cứu xử lý vết thương cho Dư Tư Nhạc xong.

Du Lăng Thần nửa ngồi nhìn, bế ngang cô.

Trịnh Hoa lau mồ hôi trên trán, "Đưa Tiểu Nhạc đến bệnh viện của tôi đi, tôi đã gọi về bệnh viện bảo chuẩn bị phòng cấp cứu rồi, vừa trở về lập tức giải phẫu lấy viên đạn ra cho Tiểu Nhạc."

Thế chất Tiểu Nhạc yếu đến cỡ nào, làm bác sĩ tư nhân của nhà họ Du, Trịnh Thiếu Hoa là người biết rõ nhất.

Nếu chậm trễ thêm một phút sẽ khiến cho Dư Tư Nhạc nguy hiểm thêm.

Du Lăng Thần cũng không dám chậm trễ thời gian, cất bước đi về hướng con đường vòng vèo. Lúc đi trên đường, cố gắng vững bước, không cho Dư Tư Nhạc bị xóc trên đường.

Thần trí của Dư Tư Nhạc ngày càng mất đi, đợi cho đến khi bọn người Du Lăng Thần trở lại trong xe thì ý thức cuối cùng của Dư Tư Nhạc cũng bị biến mất. Đôi mắt chậm rãi nhắm lại, chìm sâu vào mê man.

Du Lăng Thần nhìn thấy môi cô trắng bệch vì mất máu, trong lòng trào dâng nỗi đau đớn.

Anh nguyện vết thương này xảy ra ở trên người mình, mà không phải Dư Tư Nhạc.

Tiểu Vương luôn đợi trên xe, trông thấy Du tổng ôm tiểu thư bị thương ngồi vào, dọa đến sắc mặt tái nhợt.

"Dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong thị trấn." Du Lăng Thần lạnh lùng nói.

Nhẹ nhàng ôm eo Dư Tư Nhạc, để cô ngồi trong lòng anh, đầu nhẹ nhàng dựa vào ngực của anh.

Suốt dọc đường, tiểu Vương dùng tốc độ nhanh nhất, xe chạy nhanh giống như đua xe. Sau khi tiến vào nội thành, mạo hiểm vượt đèn đỏ, thật sự không dám dừng lại chạy về phía bệnh viện.

Sau đó cảnh sát giao thông xe cũng xuất động, có hai ba chiếc xe cảnh sát cùng bao vây bọn họ.

Một màn này quả thực là đang liều mạng!

Xe vừa đến bệnh viện An Khang, lập tức có y tá đẩy cáng lại đây.

Trịnh Thiếu Hoa thông dong không hoàn loạn chỉ huy y tá đẩy tiểu Nhạc tiến vào phòng cấp cứu.

Du Lăng Thần vẫn luôn một tác cũng không rời đi theo bên cạnh.

"Tôi quyết định tự mình mổ cho Tiểu Nhạc." trên mặt Trịnh Thiếu Hoa có chút ngưng trọng, tìm kiếm đồ giải phẫu mặc lên.

"Tôi cũng tương đối tin tưởng cậu." Du Lăng Thần nói.

"Như vậy, tạm thời giao tiểu Nhạc cho tôi đi." Trịnh Thiếu Hoa nói xong câu đó, chuẩn bị đi khứ độc. Đây là trước khi giải phẫu, nhất định phải làm quá trình này, nếu không bệnh nhân dễ bị lây bệnh, là chuyện rất nghiêm trọng.

Du Lăng Thần im lặng nhìn cánh cửa thương được đưa vào phòng giải phẫu, đột nhiên nói: "Tôi muốn vào phòng giải phẫu nhìn."

Trịnh Thiếu Hoa khó xử, suy nghĩ nửa phút, cuối cùng gật đầu đáp ứng phá lệ một lần. Đây là lần đầu tiên anh thấy bạn thân lộ ra vẻ lo lắng như vậy, nhưng có vài điểm anh cần phải nhắc nhở, "Làm phẫu thuật đều phải tranh thủ từng giây, cậu phải tuyệt đối duy trì yên tĩnh, dù là nhìn thấy gì, cũng không thể làm ảnh hưởng các bác sĩ cấp cứu, nếu không hậu quả như thế nào, cậu là người hiểu rõ."

Du Lăng Thần đương nhiên biết được đạo lý này, "Cậu yên tâm."

Anh chỉ không muốn ngồi ngây ngốc ở ngoài phòng mổ, loại cảm giác bất an không yên làm cho Du Lăng Thần rất đau khổ.

Tuy nhìn bác sĩ động dao trên người Tiểu Nhạc, không thể nghi ngờ chờ với anh là một cực hình hành hạ, nhưng ít nhất anh có thể nhìn thấy cô.

A Bru chạy tới hỏi an bài Tường Quốc Lương như thế nào.

Du Lăng Thần vẫn chưa muốn ông ta chết sớm như vậy, suy nghĩ, để cho Trịnh Hoa điều động một bác sĩ khác tới mổ cho hắn ta.

Mà hiện tại tài xế Tiểu Vương đang bị cảnh sát giao thông tra hỏi...

Lại là lái xe vượt quá tốc độ, lại là vượt đèn đỏ, một loạt tội danh cũng đủ hù dọa lái xe của Tiểu Vương rồi. Anh ta quán quýt lấy đội trưởng cảnh sát giao thông, biết chỉ cần dùng hành động và dùng lý lẽ không ngừng giải thích vì anh ta đưa người bệnh đi cấp cứu, mới phải làm trái với luật.

Đơn giản chỉ cần mồm mép lường lường đội trưởng một giờ, phía đội trưởng mới chịu buông tha.

Trước kia cũng từng có lái xe không tuân thủ luật giao thông, dù sao pháp luật không có gì hơn người, Tiểu Vương lái xe thẳng đến bệnh viện, cũng không gay ra sự cố gì, đội trưởng cảnh sát giao thông cảnh cáo Tiểu Vương vài câu, sau đó dẫn đoàn rời đi.

Về việc giải phẫu lấy viên đạn được tiến hành trong ba giờ đồng hồ.

Du Lăng Thần yên lặng đứng ở bên bàn mổ, nhìn bác sĩ và y tá cẩn thận mở vết thương Dur Tư Nhạc, lấy viên đạn từ bên trong ra.

Trong lúc phẫu thuật, Dur Tư Nhạc vẫn luôn treo nước biển.

Từng giây từng phút trôi qua, đối với Du Lăng Thần đều cõi lòng bị hành hạ. Nhìn miếng vải trắng không ngừng nhuộm đầy máu tươi của Dur Tư Nhạc, anh càng khó có thể bình phục lòng đang phẫn nộ.

Phẫu thuật tiến hành rất thành công.

Khi cửa phòng giải phẫu được mở ra lần nữa thì Dur Tư Nhạc được chuyển vào phòng bệnh cao cấp.

Thần kinh của Du Lăng Thần căng thẳng như sợi dây được kéo căng, cuối cùng cũng được nói lỏng.

Lần giải phẫu này là do Trịnh Thiếu Hoa mổ chính, trên trán anh tràn đầy mồ hôi, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi.

Lúc này ban đêm đã dần trôi qua, phía chân trời lộ ra ánh sáng, cơn gió nhẹ ướt át thổi tán loạn trong hơi thở.

Không khí sáng sớm là trong lành nhất, tùy tiện hít thở cũng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Cả đêm qua tất cả mọi người đều không chợp mắt, Du Lăng Thần cũng không ngoại lệ. Đặc biệt tối qua tâm lý của anh hoạt động rất mạnh liệt, tinh thần càng không khá hơn.

"Tiếp theo cậu định làm gì?" Trịnh Thiếu Hoa hỏi chính là về chuyện Tường Quốc Lương.

"Thông báo cục cảnh sát, Tường Quốc Lương phạm tội vợ vết tài sản, căn cứ số tài sản ông ta vợ vết, cùng với hành vi phạm tội khác, ít nhất cũng xử là một vài chục năm." Du Lăng Thần xoa mặt, cố gắng để cho mình tỉnh táo.

"Cậu dễ dàng bỏ qua ông ta như vậy sao?" Trịnh Thiếu Hoa hoài nghi nhìn anh, không phải người đàn ông này nên có thù tất báo, hung hăng trừng trị Tường Quốc Lương sao?

Du Lăng Thần mạnh mẽ giữ vững tinh thần, nhếch môi cười lạnh, "Tôi rộng lượng như vậy sao? Chờ sau khi ông ta vào ngục giam, chúng ta có thể cho hắn ta nếm mùi đau khổ nhiều một chút."

Trịnh Thiếu Hoa đột nhiên hiểu ý của anh.

Nơi nào còn có thể dơ bẩn hơn so với trại giam? Chỗ đó giam giữ toàn là người cực kỳ hung ác, ý mạnh hiếp yếu là chuyện không thể nghi ngờ, nghe nói bên trong như không có tiền không có thực lực, ngay cả ăn cơm uống miếng nước cũng khó khăn, cứ hướng việc nghiêm trọng mà nghĩ, mấy chuyện gà này cũng rất bình thường.

Đây mới là tác phong của Du Lăng Thần!

"Không nhìn ra cậu cũng thích chơi chiến thuật uyển chuyển như vậy." Trịnh Hoa đẩy cái mắt kính một cái.

Du Lăng Thần như có suy nghĩ nhìn về phía phòng bệnh ở phía xa, "Trong lòng Tiểu Nhạc mềm yếu, nhưng mà trái tim của tôi lại hung ác, có một vài chuyện nên giấu cô ấy thì tốt hơn."

Ví dụ như, giả thiết sau đó Dur Tư Nhạc biết chuyện này, nhất định sẽ không khó vì Tưởng Quốc Lương, cô sẽ ôm toàn bộ trách nhiệm vào người.

Nhưng Du Lăng Thần lại không như vậy, đặc tội người của anh, một người cũng đừng muốn có kết cục tốt. Nếu Tiểu Nhạc không có biện pháp ác độc để làm, vậy tất cả mọi chuyện để cho anh làm chủ, chỉ cần Tiểu Nhạc ngoan ngoãn đứng ở sau anh, không có lo lắng không đau khổ, cứ sống tốt là được.

"... Đúng là khờ dại, trước kia sao tôi không có phát hiện cậu cũng có cảm giác như động vật?" Trịnh Thiếu Hoa mỉm cười, như là đang chế nhạo Du Lăng Thần.

Sau khi Du Lăng Thần đi đến phòng bệnh, im lặng ngồi bên cạnh bệnh nhân một giờ.

Sắc mặt Dur Tư Nhạc rất tiêu sái, giống như toàn bộ sức sống trong cơ thể của cô bị rút đi trong vòng một đêm. Dur Tư Nhạc như thế này, nhìn qua rất yếu ớt, giống như dùng ngón tay chọc vào cô, sẽ nhanh chóng cướp đi mạng sống của cô.

Đễ vỡ, mà lộng lẫy như búp bê gốm sứ...

Trong đầu Du Lăng Thần đột nhiên hiện ra những lời này, để hình dung Dur Tư Nhạc trong giờ phút này.

Anh nghiêng cúi xuống, nhẹ nhàng hôn một nụ hôn trên trán Dur Tư Nhạc, "Ngu ngốc, cần gì phải ngăn cản giúp anh?"

Dur Tư Nhạc vẫn hôn mê, không có trả lời lại.

... Bên ngoài, Trịnh Thiếu Hoa tựa vào khung cửa, vụng trộm đem một màn này thu vào đáy mắt.

Chuyện cần Du Lăng Thần xử lý rất nhiều, cách đây không lâu, bên cục cảnh sát đã cho người đến đưa Du Lăng Thần đi lấy lời khai.

Toàn bộ đoàn luật sư của Du Lăng Thần đều đi theo sau anh, đám người kia toàn là nhân tài trong giới luật sư.

Du Lăng Thần cho lời khai rõ ràng, tốt đẹp, không có cạm bẫy, làm cho người ta tìm không ra bất cứ lỗ thủng nào.

"Ông ta dùng con tin ép bức tôi đi đến vùng ngoại ô ở phía tây, trên người ông ta có súng ống phi pháp, tôi là tự vệ, phải độ sức với ông ta..." Du Lăng Thần nói chuyện rất có mạch lạc, từng câu từng chữ đều ám chỉ hành vi ác độc của Tưởng Quốc Lương, "... Quá trình không khác mấy, bụng ông ta bị tôi đâm vào một dao, ta đã đưa ông ta đi bệnh viện cứu chữa."

Nhóm người cảnh sát nghiêm túc vui đầu viết lời khai của Du Lăng Thần.

"Tôi phải nói rõ, đương sự của tôi là tự vệ đã thương người, mà vị họ Tưởng kia không ngừng lừa gạt vợ vét tài sản, ngoài ra có súng ống phi pháp, còn có ý đồ giết hại đương sự của tôi." Toàn bộ luật sư đều nhả há miệng ăn cơm, biện luận, bất luận là tốc độ trình bày, đều logic chặt chẽ, rất dễ dàng dẫn người nhập tâm tập trung vào lời nói của anh ta.

Trong lòng Du Lăng Thần thắc thò về Dur Tư Nhạc, giao chuyện ở cục cảnh sát cho luật sư, còn anh trở lại bệnh viện.

Từ tối qua đến bây giờ, anh ngoại trừ uống qua một chai nước, một hạt cơm cũng không ăn.

Trong bụng trống rỗng nhưng lại không cảm giác được đói.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 69.3

Khoảng ba giờ chiều Dư Tư Nhạc mới tỉnh lại, cô ngơ ngậy từ từ ngồi dậy, gắng mặt tái nhợt vì đau đớn mà vận vẹo, từng giọt mồ hôi từ trán cô chảy ra, thật giống như mỗi lần cử động đều là sự tra tấn lớn.

"Muốn uống nước không?" Du Lăng Thần ôm cô, để cô ngồi dựa vào gối đầu.

Dư Tư Nhạc gật gật đầu.

Du Lăng Thần cầm một ly nước ấm đến đưa cho cô.

Một phát súng kia cũng không đủ thương đến chỗ quan trọng của cô, may mắn là lúc đó Trương Quốc Lương bị thương nặng, hơn nữa ban đêm tầm nhìn không rõ nên vị trí hơi lệch một chút.

Dư Tư Nhạc cầm lấy ly nước uống vài ngụm.

Hôm nay Du Lăng Thần vẫn luôn ở bệnh viện, cũng không về nhà thay quần áo, quần áo hơi xốc xếch, ống quần vẫn còn dính bùn đất ở vùng ngoại ô.

"Anh hai, rõ ràng em nằm viện, sao anh lại chật vật hơn em vậy." Dư Tư Nhạc đưa tay chọc chọc vào chiếc cằm của anh : "Râu ria cũng không cạo."

Du Lăng Thần còn có tâm tình chú trọng về bề ngoài sao? Một phút không nhìn thấy Dư Tư Nhạc tỉnh lại, lòng của anh vẫn không yên được.

"Đói không? Anh gọi di Lư nấu cháo cho em, có lẽ một lát nữa sẽ đưa đến."

Vì lo lắng chuyện ăn uống của Tiểu Nhạc, nên Du Lăng Thần gọi Lư Cẩm tâm đến chăm sóc cô vài ngày. Dù sao Tiểu Nhạc và Lư Cẩm Tâm có quan hệ rất tốt, giao cho những người khác chăm sóc, Du Lăng Thần sẽ không yên tâm.

Dư Tư Nhạc vừa nghe di Lư sẽ đến, hơi mỉm cười: "Sau mỗi lần ngã bệnh, mới được đối xử thân thiết, thật muốn bệnh nhiều thêm vài ngày nữa."

"Chớ nói nhảm." Du Lăng Thần nghiêm mặt nhìn cô.

Nửa giờ sau di Lư đến bệnh viện, trong tay bà xách theo hộp giữ nhiệt, vội vội vàng vàng tìm được phòng bệnh thì đi vào.

"Tiểu thư, thương thế của cô thế nào? Là tên súc sinh tàn tạt lương tâm nào nhẫn tâm đối với cô vậy chứ! May mà tên đó đã xong đời." Di Lư nhìn Dư Tư Nhạc nằm trên giường bệnh, đau lòng đến nước mắt lưng tròng.

Dư Tư Nhạc chịu không được khi người khác khóc trước mặt cô, cố ý nói sang chuyện khác "Di Lư, không phải con đang không có chuyện gì sao? Cháo thơm quá, bụng của con thật đói."

Di Lư vừa nghe cô nói, chuyện không vui đều vứt sau đầu, múc một chén cháo ra, định đưa cho Dư Tư Nhạc.

Không chờ bà vươn tay, Du Lăng Thần chợt nhận lấy chén cháo trong tay bà: "Tôi cho cô ấy ăn được rồi, cô ấy vừa mới trải qua ca mổ làm sao có sức, tôi lo cô ấy ngay cả cái muỗng cũng cầm không xong."

Tay chân của Dư Tư Nhạc đúng là không có sức lực, yếu ớt nằm ngửa, không muốn động đậy một chút nào.

Khi Du Lăng Thần múc một muỗng cháo đưa đến trước miệng Dư Tư Nhạc, cô không có từ chối, há miệng ngậm lấy.

Đôi môi tái nhợt như sáp có độ cong thật đẹp, hơi mấp máy, nuốt chửng cháo loãng.

Trong lúc ngã bệnh, Dư Tư Nhạc dừng lại việc ăn thức ăn cay, mấy ngày nay cũng chỉ có thể húp cháo để vượt qua.

Hàng mi cong chớp chớp, bao phủ xuống một đôi mắt nửa hình cung.

Du Lăng Thần sợ cháo nóng, mỗi lần đưa đến trước miệng Dư Tư Nhạc cũng sẽ thổi khí, động tác rất cẩn thận.

Động tác của anh không quen, dường như ít khi chăm sóc người khác.

Đây là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc cảm nhận được chính anh trai mình cho ăn, trong lòng dần toát ra một dòng ấm áp khó nói nên lời, vụng trộm đánh giá mặt mũi lúc anh trai ôn nhu, càng thêm có sức quyến rũ người khác.

chẳng qua đại ngộ như vậy, cũng chỉ có ngã bệnh mới có thể cảm nhận được.

Không chịu để vụt mất phần đãi ngộ từ phút từng giây, Dư Tư Nhạc cố gắng phối hợp với anh trai đút cho cô ăn, anh hai đút cho cô ăn bao nhiêu, cô đều nuốt bấy nhiêu, đến cuối dùng, dẫn đến cô ăn quá no, đến khi bụng phình lên mới ngừng lại.

Một màn này, đều bị di Lư đứng bên cạnh thu vào đáy mắt.

Du Lăng Thần lấy khăn tay ra, lau khước miệng dính cháo cho cô.

"Trước khi em hôn mê, muốn nói với anh chuyện gì?" Du Lăng Thần nhướn mày, để chén cháo xuống.

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc xị mặt.....

Khi đó cô nghĩ rằng cô không tránh khỏi kiếp này, rất muốn nói cho anh hai biết thật ta cô hơi thích anh! Nhưng khi Trịnh Thiếu Hoa xuất hiện ngắt lời cô, cô liền trực tiếp ngắt đi.

Bị Du Lăng Thần tra hỏi, về mặt của Dư Tư Nhạc trở nên do dự.

Nếu cô không nguy hiểm đến tính mạng, thì thỏ lộ làm cái gì.....Quên đi! Vẫn là tiếp tục duy trì mối quan hệ anh em này,

cũng đều có lợi đối với người nào đó.

"Em muốn nói, là mật mã thẻ ngân hàng." Dư Tư Nhạc mở to mắt nói dối, cô từng đến ngân hàng cài đặt lại mật mã thẻ. Cô từng xem qua trên sổ tiết kiệm của Dư Tư Nhạc, bên trong còn một số tiền cũng đủ để cho nhiều người sống cả đời.

Sau khi chết, tốt xấu gì cũng nên cho anh hai giữ lại chút "di sản", vậy thì dùng lý do này để có thể làm lá chắn.

Sắc mặt Du Lăng Thần lập tức thay đổi, khước miệng hơi giật giật.

Di Lư trực tiếp cười ra tiếng,

Dư Tư Nhạc xấu hổ cúi đầu, giữ lại tài sản có gì sai sao? Có gì đáng cười chứ?

... ..

Buổi chiều, Du Lăng Thần bị cục cảnh sát gọi qua đó, anh để di Lư lại chăm sóc cho Tiểu Nhạc, di Lư là người làm ở nhà họ Lư hơn mười năm, rất có kinh nghiệm chăm sóc người khác.

Du Lăng Thần vừa cất bước ra khỏi phòng bệnh, di Lư kéo một cái ghế ngồi trước mặt Dư Tư Nhạc.

"Tiểu thư, cô thích Du thiếu?" di Lư nói chuyện giọng điệu rất quả quyết "Cô đừng vội từ chối trả lời tôi, di sao di Lư cũng sống vài chục năm nên sẽ không nhìn lầm. Vừa rồi khi ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào Du thiếu, thậm chí cảm giác vừa dịu dàng vừa lưu luyến.

Một câu nói của Dư Tư Nhạc bị nghẹn ở cổ họng, cô thật có biểu hiện rõ như vậy sao?

"Tôi không có ngăn cản suy nghĩ của cô, thật ra tôi nhìn ra được lần này cô động lòng thật sự, không giống trước kia cô giống như một đứa bé cố chấp mê luyện món đồ chơi. Di Lư là người có lòng dạ không đến nỗi nào, làm trưởng bối, bà không muốn nhìn thấy Dư Tư Nhạc đi đường vòng "Nếu như cô thật sự thích Du thiếu, có thể nói chuyện với ngài ấy thử xem."

Qua hai kiếp, Dư Tư Nhạc lại hơn Du Lăng Thần một kiếp, điều này cũng là duyên phận, có phải không?

Dư Tư Nhạc im lặng cúi đầu, "Nhưng con và anh ấy là anh em."

"Trước kia lúc cô theo đuổi Du thiếu, cũng không nghĩ nhiều như vậy, mỗi ngày còn nói đi nói lại... Không có quan hệ ruột thịt với Du thiếu." Di Lư lấy chuyện trước khi ngăn cản lời phản bác của Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc rất muốn nói trước kia là Du Tư Nhạc, cũng không phải là Dư Tư Nhạc bây giờ, cho nên cách xử lý mới có thể chênh lệch lớn như thế.

Khi Dư Tư Nhạc khao khát đoạn tình này, cũng sợ hãi sự rung động trong tình cảm này sẽ làm thay đổi, cô sợ anh hai sẽ không chấp nhận cô có tâm tư như vậy.

"Cô suy nghĩ cẩn thận, tôi đi hỏi bác sĩ một chút trong thời gian này cần phải kiêng cử những việc gì." Nói xong, di Lư đi ra khỏi phòng bệnh.

Dư Tư Nhạc biết.....Bà muốn cho cô cơ hội, để bản thân yên tĩnh.

... ..

Có lẽ vì tình trạng cơ thể không cho phép nên Dư Tư Nhạc rất dễ buồn ngủ.

Lúc đang ngủ, ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền đến một trận ồn ào như ong vỡ tổ, làm Dư Tư Nhạc từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

"Buông tay.....Các người buông tay cho tôi, tôi muốn gặp Du Tư Nhạc!"

"Các người còn ngăn cản tôi, cận thận tôi sẽ động thủ!"

... ..

Giọng nói tức giận tăng lên, nhẹ nhàng xuyên qua khe cửa.

Dư Tư Nhạc nhíu mày nhận ra là giọng nói của Dung Húc.

Cậu ta lại đến làm gì? Dư Tư Nhạc nghiêng người sang một bên, quyết định giả vờ không nghe thấy.

Dường như bên ngoài xảy ra trận cãi và kịch liệt, có hai người đã đánh nhau. Một bên là mấy vệ sĩ của A Buru, một bên khác là vệ sĩ do Dung Húc dẫn đến.

Nhân lúc hai bên đánh nhau kịch liệt, Dung Húc đẩy cửa xông vào.

Ánh mắt của cậu ta chống lại ánh mắt của Dư Tư Nhạc.

Dung Húc hung hăng nghiêng răng nói: "Tại sao không cho tôi gặp em?"

Dư Tư Nhạc không trả lời.

Dung Húc lập tức đoán ra: "Không phải em phân phó vệ sĩ ngăn cản tôi lại, vậy là Du Lăng Thần cố ý ra lệnh sao?"

Dư Tư Nhạc vẫn không trả lời câu hỏi của cậu ta.

"Dung Húc, đây là bệnh viện, đừng huyên náo ồn ào, kêu người của cậu dừng tay lại đi."

Y tá trong bệnh viện vội vàng chạy đến khuyên can, một đám người tức giận bảo bọn họ dừng tay, nói là quấy rầy đến bệnh nhân khác đang nghỉ ngơi.

Dư Tư Nhạc mở miệng nói: "A Buru, đừng tiếp tục đánh nữa, ra ngoài bảo vệ đi."

"Các người cũng dừng tay cho tôi." Dung Húc quát với nhóm vệ sĩ của cậu ta.

Hai phe vệ sĩ lập tức dừng tay lại, chia ra đứng hai bên, một đám người nhìn đối phương không vừa mắt.

Dư Tư Nhạc bảo A Buru đóng cửa lại, cả căn phòng bệnh chỉ còn Dung Húc với cô.

Phòng bệnh cao cấp giống như một phòng ngủ sang trọng, không chỉ có nhà vệ sinh, ti vi, máy điều hòa, đồ điện gia dụng cũng đều có đủ.

"Cậu tìm tôi làm gì?" Dư Tư Nhạc hỏi.

Dung Húc đi đến, nhìn mặt cô không có chút máu, dáng vẻ kiêu căng lúc nãy bỗng chốc biến mất không thấy "Tôi nghe nói em bị trúng đạn, muốn đến thăm em một chút."

"Cậu đã nhìn thấy, có thể đi." Dư Tư Nhạc không giữ lại mặt mũi, từ chối tấm lòng của cậu ta.

Dung Húc tức giận đến sắc mặt tái mét: "Trước đây tôi đã khuyên em đừng quá thân mật với Du Lăng Thần, anh ta là người gây ra rất nhiều chuyện, đến nhà họ Dung của chúng tôi, chúng tôi sẽ bảo vệ em, tuyệt đối sẽ không để em gặp nguy hiểm"

"Đủ rồi!" Thần trí của Dư Tư Nhạc không được tốt lắm, lúc nói ra hai chữ này dường như đã tiêu hao rất nhiều sức lực "Tôi dựa vào cái gì vào nhà họ Dung của các người? Cậu nghĩ tôi là bạn gái của cậu? làm thông gia với nhà họ Dung? Thật xin lỗi, tôi đã có người mình thích."

Dung Húc nắm chặt nắm đấm, không kiềm chế được cơn giận nói: "Tôi không bảo em đồng ý làm bạn gái của tôi ngay bây giờ, tôi chỉ muốn bảo vệ em."

"Cậu dùng cái gì để bảo vệ tôi? Đừng nói cậu không phải là người của nhà họ Dung, cho dù đúng thì thế nào?" Dư Tư Nhạc lạnh lùng nhướn mày, "Dung Húc, thu hồi tâm tư của cậu lại đi. Tuy tôi không biết cậu và ông nội của cậu có mục đích gì, nhưng tôi không thể lựa chọn người nhà họ Dung của các người. Với lại cậu cũng đừng quên, nhà họ Dung các người cũng bị nghi ngờ về chuyện Tương Quốc Lương lập âm mưu đối với anh hai tôi."

Dù sao nhà họ Dung cũng là kẻ thù của Du thị, Dư Tư Nhạc làm sao có thể phản bội chạy đến gia nhập vào nhà kẻ thù?

Từ những tin đồn gần đây, đã có thể nhìn ra nhà họ Du giống như sẽ xảy ra chuyện lớn, Dư Tư Nhạc càng không thể vứt bỏ anh hai ở lại một mình đối mặt với chuyện này.

Dung Húc bị lời nói của cô làm cho sững sờ, lời nói cũng dần hé lộ "Em tin tôi.....Chỉ cần em đến nhà họ Dung chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ đoạt lại những tất cả những thứ thuộc về em."

Đoạt cái gì? Dư Tư Nhạc nghi ngờ chuyển động đôi mắt.

Tại sao cô lại nghĩ được mùi âm mưu.

Nhưng cho dù là âm mưu gì, bây giờ Dur Tur Nhạc cô cũng không muốn đi. Đầu của cô ngày càng choáng váng, hơi không khống chế được cơn choáng váng này.

Dur Tur Nhạc đỡ lấy cái trán, thờ dài một hơi nói: "Cậu nói anh hai tôi có phẩm chất xấu xa, người nhà họ Dung các người lại có thể đến đây. Dung Húc, cậu đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Đây là lần đầu tiên Dung Húc thật tình thích một người, nhưng lại bị Dur Tur Nhạc nhấn tâm từ chối, cậu ta ngày càng không nhìn được, quát to: "Em luôn miệng gọi anh ta là anh hai, anh ta có xem em là em gái không? Chẳng qua tên cận bã Du Lăng Thần kia ngày càng tiếp cận em, bắt trái tim của em làm tù binh. Anh ta lại có thể cao thượng đến mức nào!"

Đầu óc của Dur Tur Nhạc ong ong, giống như một cái máy vi tính bị tắt máy, bỗng chốc không thể hoạt động.

"Cậu nói cái gì?" Trong giọng nói mang theo một chút nặng nề, Dur Tur Nhạc cảm thấy khó thở.

Dung Húc quyết đánh đến cùng, bất chấp tất cả hét to: "Du Lăng Thần gạt bỏ cái danh xưng 'anh em', anh ta thích em, chẳng lẽ em không phát hiện ra sao? Em không cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn em không giống như vậy sao?"

Anh hai thích cô? Trong đầu Dur Tur Nhạc lặp lại những từ này.

Sắc mặt trở nên khó coi, không biết nên vui nhiều một chút hay nên sợ hãi nhiều một chút.

Đầu càng ngày càng đau, cảm giác não muốn nứt ra đánh úp về phía cô.

Lúc nửa đêm cô mới được phẫu thuật xong, sức lực vẫn chưa hồi phục, lại bị Dung Húc kích thích như vậy, là người bình thường đều không chịu được.

Cảnh vật trước mắt ngày càng hoa mắt, trời đất như đang quay cuồng. Tay che đầu của cô từ từ mở ra, cả người ngã về sau, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Dung Húc đứng tại chỗ ngây ngẩn cả người, ý thức được mình đã làm sai chuyện gì, nhanh chóng chạy đi gọi bác sĩ.

Sau khi đi Lưu đi vào nhìn thấy cảnh này, lập tức gọi điện thoại cho Du thiếu.

Trịnh Thiệu Hoa vốn ở nhà ngủ bù, bị báo loạn như vậy, cũng nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Sau khi Du Lăng Thần chạy đến bệnh viện, mắt lạnh liếc nhìn Dung Húc.

Cái nhìn kia lạnh đến mức thấu xương, giống như có thể trực tiếp xuyên vào lòng người khác.

Trịnh Thiệu Hoa làm xong kiểm tra cho Dur Tur Nhạc: "Không có gì đáng ngại, chỉ bị kích động một chút thôi."

Anh ta cố ý nhìn về phía Dung Húc, suy nghĩ cậu ta đã nói gì lại có thể khiến cho Tiểu Nhạc ngất đi.

"Dung Húc, từ nay về sau cậu đừng đến tìm Tiểu Nhạc nữa, cậu cũng nhìn thấy, cô ấy tuyệt đối không muốn gặp cậu."

Du Lăng Thần duy trì lý trí, bắt đầu từ đêm qua, đầu óc của anh giống như sợi dây bị kéo căng, đến hôm nay anh vẫn không có chợp mắt ngủ, không có tinh thần hao hơi tổn sức với Dung Húc.

Dung Húc tức giận đến hai tay phát run, rất muốn cãi lại Du Lăng Thần, nhưng lời nói đến miệng lại không nói nên lời, có lẽ cảm thấy áy náy sau khi Dur Tur Nhạc ngất đi.

"Du thiếu, viện trưởng Trịnh, tiểu thư Du đã tỉnh." Cô ý tá đến thông báo với bọn họ.

Du thiếu cất bước đi trước, sau khi vào phòng bệnh, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại, nhốt Dung Húc ở ngoài cửa.

Cả gương mặt Dung Húc đen như đáy nồi, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Trịnh Thiệu Hoa vỗ vai cậu ta "Dung Húc, tôi khuyên cậu một câu, chuyện của Tiểu Nhạc cậu nên ít nhúng tay vào. Có lẽ cậu thật sự thích cô ấy, nhưng hành vi của cậu lại khiến người khác thất vọng đau khổ, cậu càng tức giận muốn làm chuyện gì đó, thì lại càng hạ thấp mình, hiểu không?"

Dung Húc thờ hờn hờn bước đi, cũng không biết có nghe được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 70.1

Ánh mặt trời xuyên qua đám lá rậm rạp chiếu xuống thành nhiều đốm màu vàng.

Khi Dư Tư Nhạc mở mắt ra lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Cô giật giật ngón tay, ý thức từ từ tỉnh táo. Vết thương bên hông còn đau ê ẩm làm cô cắn chặt răng.

Bên cạnh có một người đang nằm sấp, đường nét trên gương mặt cương ngạnh bất khuất, hai mắt nhắm nghiền, côi bỏ về mặt ngày thường lạnh lùng sắc bén như dao, dưới mí mắt có một vết đen, có thể nghĩ đến mấy ngày gần đây anh ngủ không đủ giấc.

Dư Tư Nhạc nhìn gương mặt anh đến thất thần, anh hai thật sự thích cô sao?

Lòng Dư Tư Nhạc có thể dùng từ "cắt không đứt, để ý còn loạn" để hình dung, rất nhiều từ phức tạp xoắn xuýt cùng một chỗ, làm cho đầu óc cô choáng váng muốn nứt ra.

Từ từ vươn tay ra, Dư Tư Nhạc chọc nhẹ vào gương mặt anh trai, theo mi tâm của anh, miêu tả đường nét trên gương mặt anh.

Dường như đối phương cảm giác được cái gì, hơi nhú mi lại.

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc sợ tới mức nhanh chóng rút tay lại.

Cô thật không biết nên đối mặt với anh hai thế nào, đối mặt với phần tình cảm này ra sao. Quan hệ giữa hai người bọn họ phức tạp hơn so với người bình thường, cũng không phải nói yêu là yêu, bọn họ còn phải đối mặt với ánh mắt và dư luận xã hội.

Dư Tư Nhạc cẩn thận xốc chân lên, tránh làm quấy nhiễu đến anh trai, nhẹ nhàng bước xuống giường.

Bởi vì có Du Lăng Thần bảo vệ cô, nên vệ sĩ canh giữ bên ngoài đã bị đuổi về nghỉ ngơi, lúc này di Lư còn ở nhà nấu cháo cho cô.

Dư Tư Nhạc rón ra rón rén bước ra ngoài phòng bệnh, muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút.

Vừa mới đến cửa thang máy, đinh một tiếng cửa thang máy mở ra hai bên.

Trịnh Thiếu Hoa ôm phần báo cáo trước ngực, trông thấy Dư Tư Nhạc mặc quần áo bệnh nhân đang đi dạo, lập tức xụ mặt nói: "Có biết bệnh nhân không được phép chạy loạn không?"

Dư Tư Nhạc cúi đầu nói: "Em biết."

"Đã biết tại sao còn chạy loạn?" Trịnh Thiếu Hoa đi ra khỏi thang máy, đứng ở trước mặt Dư Tư Nhạc.

Bên hông Dư Tư Nhạc còn quần băng vải, bộ dáng yếu đuối không thể ra gió.

Thật không biết là gan cô làm bằng gì, dám chạy lung tung.

"Anh Trịnh, nếu anh thích một người, đồng thời người đó cũng thích anh, nhưng một phần không cho phép các người ở chung, anh sẽ làm sao? Suy nghĩ của Dư Tư Nhạc đã đi vào ngõ cụt, không ra được.

Cô cảm thấy anh trai và em gái yêu nhau là chuyện rất kỳ quái. Tuy không có quan hệ ruột thịt, nhưng cảm thấy đang khiêu khích với giới hạn cuối cùng của luân thường đạo lý.

Dư Tư Nhạc có thói quen tuân theo quy củ, đột nhiên đi như vậy, không biết phải làm sao.

Trịnh Thiếu Hoa chột mở to hai mắt, gần như không thể tin được những lời này được nói ra từ miệng của Dư Tư Nhạc.

"Em biết Du thiếu thích em rồi hả?" Trịnh Thiếu Hoa nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Lần này đổi lại là Dư Tư Nhạc hoảng sợ, anh Trịnh nhìn một cái đã đoán được tâm tư của cô rồi sao?

Trịnh Thiếu Hoa nhìn bộ dạng vừa thông suốt của cô, hơi suy nghĩ cười cười: "Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, cũng chỉ có em là phản ứng chậm chạp thôi. Bây giờ trong lòng em nghĩ thế nào? Quyết định ở cùng một chỗ với Du thiếu không?"

Ở cùng một chỗ? Dư Tư Nhạc đứng là chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Hôm nay bị Trịnh Thiếu Hoa nói chuyện này, Dư Tư Nhạc nhú chặt chân mày.

"Em muốn tìm một chỗ yên tĩnh, nghiêm túc suy nghĩ một chút." Từ nhỏ đến lớn, hiếm có người hiểu rõ tâm tư của cô, chính vì như vậy, vì vậy cô cảm thấy nên đối xử nghiêm túc với anh nhiều hơn so với những người khác. Một khi nhận định ai đó, đó chính là chuyện cả đời, cô không dám đưa ra câu

hứa hẹn đơn giản.

Trong lòng cô bây giờ giống như cô nữ sinh nhỏ vừa mới được tỏ tình, trong nội tâm bất an không yên, lại thoáng mang theo chút chờ mong.

"Ý của em là muốn xa nhau vài ngày với Du thiếu?" Trịnh Thiếu Hoa nghe ra ý trong lời cô nói.

Dư Tư Nhạc không do dự gật đầu: "Chuyện tình cảm này không thể qua loa được, có đúng không?"

Nếu người nào không chân thành trong chuyện tình cảm, gián tiếp nói rõ đối phương cũng không phải là người thật lòng.

"Nghiêm túc một chút sẽ tốt hơn." Trịnh Thiếu Hoa cũng đồng ý, nhưng trên người Dư Tư Nhạc còn đang bị thương, một người ra ngoài ở, không có người khác chăm sóc thì sao được? Anh suy nghĩ vài phút, nói: "Như vậy đi, chỗ anh còn một ngôi biệt thự, em đến đó ở đi, anh sẽ an bài người làm chăm sóc cho em."

Dư Tư Nhạc không ngờ Trịnh Thiếu Hoa đồng ý ra tay giúp đỡ, có phần ngoài dự tính của cô.

"Dù sao em cũng gọi anh một tiếng 'anh Trịnh', loại chuyện nhỏ này tất nhiên anh phải giúp rồi, với lại làm bác sĩ, anh không yên lòng để bệnh nhân của mình ở ngoài một mình."

Dư Tư Nhạc thật sự rất biết ơn người trước mắt, mở miệng nói: "Có thể không nói với anh hai em được không?"

"Nhất định không nói cho cậu ta biết, nếu không em nghĩ em có đi được không?" Bằng sự bá đạo của Du Lăng Thần, sao có thể để Tiểu Nhạc tùy tiện thoát khỏi tầm mắt của cậu ta, huống chi lúc này cô còn đang bị thương.

"Cảm ơn anh, anh Trịnh."

"Được rồi, trước tiên anh đưa em đến biệt thự."

... ..

Một giờ sau, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt Du Lăng Thần, anh dần dần từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Nằm sắp ngủ một đêm, duy trì tư thế không có thay đổi, dẫn đến cả người anh đều hơi đau nhức, lác lác cổ, thư giãn gân cốt, đang muốn kiểm tra xem Tiểu Nhạc tỉnh ngủ chưa, ngẩng đầu nhìn thấy trống không, nơi đó không có bóng dáng của cô.

Trong chớp mắt Du Lăng Thần đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, hành lang trống không, trừ bỏ thỉnh thoảng có mấy y tá đi qua đi lại, hầu như không có một bóng người.

Du Lăng Thần tìm ở tầng trệt thật lâu vẫn không tìm được Tiểu Nhạc.

Anh gọi vào số điện thoại của Dư Tư Nhạc, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng bệnh.

Một phát cảm lấy điện thoại của Dư Tư Nhạc, anh nhấn vào phím mở khóa, đột nhiên màn hình hiện lên một tin nhắn.

"Anh hai, em biết.....Anh có tình cảm với em. Không cần lo lắng cho em, em muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ."

Rời nhà trốn đi? Trong đầu Du Lăng Thần xuất hiện bốn chữ này, anh im lặng, trong đôi mắt như có khí lạnh xâm nhập.

Không biết Trịnh Thiếu Hoa đã đứng ở bên cạnh cửa từ lúc nào, anh giả vờ rất khá, ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Tiểu Nhạc đâu?"

Tuy bề ngoài Du Lăng Thần không có một chút thay đổi, nhưng nhìn vào đôi mắt lạnh như băng kia có thể khiến cho người khác sợ hãi, nhìn ra được anh đang tức giận.

Anh đưa điện thoại cho Trịnh Thiếu Hoa, "Cậu xem đi."

"Thỏ trắng nhỏ biết tâm tư của sói sấm lớn, không muốn bị ăn trước nên cố gắng chạy trốn." Trịnh Thiếu Hoa cố ý trêu chọc nói.

Trong lời nói quanh co với Du Lăng Thần, Tiểu Nhạc cố ý trốn tránh anh.

Du Lăng Thần như bị kích động, mím môi thật chặt "Cô ấy trốn không thoát."

"Năm chữ vẹn vẹn, tràn đầy tự tin và chắc chắn."

Khóe môi Trịnh Thiếu Hoa hơi nhếch lên, nâng mắt kính lên, đôi mắt dưới mắt kính hơi lóe lên tia châm chọc, trong lòng toát lên sự vui vẻ, xem ra có trò hay để xem.

... ..

Du Lăng Thần vừa lo lắng cho Dư Tư Nhạc ở bên ngoài ăn không ngon ngủ không yên, lại hận không thể sau khi tìm được cô, hung hăng đánh vào mông cô một trận, xem cô từ nay về sau còn dám nào loạn bỏ nhà trốn đi nữa không.

Ngoài chuyện quản lý công ty ra, Du Lăng Thần còn phải xử lý vụ án của Trương Quốc Lương.

Ban ngày bận túi bụi, buổi tối lại chạy khắp nơi tìm tung tích của Tiểu Nhạc. Thậm chí anh còn mời thêm ba thám tử tư giúp anh điều tra tung tích của Tiểu Nhạc.

Sau khi trở lại biệt thự trống không, Du Lăng Thần thuận thể ngã xuống nằm trên ghế sa lon. Không có mùi cơm chín quen thuộc, không có tiếng cười nói rộn ràng của Tiểu Nhạc, ngôi biệt thự này khiến anh cảm thấy rất phiền lòng nóng nảy.

Trong đầu suy nghĩ Tiểu Nhạc có thể đi đâu? suy nghĩ đến những nơi khắp cả thành phố C này, Du Lăng Thần đoán không ra đáp án.

Ở trong ấn tượng của anh, Dư Tư Nhạc là một cô gái ngoan ngoãn điển hình. Mỗi ngày sau khi tan học thì về nhà đúng giờ, cộng thêm quan tâm việc ăn uống trong nhà. Nói về chỗ có số lần đi nhiều nhất, không phải trường học thì chính là siêu thị.

Hai địa điểm này, không hề nghi ngờ có thể gạt bỏ.

Lần này Dư Tư Nhạc nào loạn mất tích, khiến Du Lăng Thần gấp đến độ sức đầu mẻ trán. Nhân viên trong công ty nhìn ra tâm tình của boss không tốt, tất cả đều vâng vâng dạ dạ làm tốt công việc của mình, chỉ e sợ boss giận chó đánh mèo trên đầu bọn họ.

.....

Thời gian dần trôi đã qua chín ngày.

Dư Tư Nhạc vẫn luôn ở trong biệt thự của Trịnh Thiếu Hoa, không bước ra ngoài một bước.

Ngôi biệt thự này là một trong những bất động sản của Trịnh Thiếu Hoa, anh vì tránh cho Du Lăng Thần bắt được điểm yếu của mình, từ ngày đưa Dư Tư nhạc đến đây, sau đó vẫn chưa từng quay lại nơi này.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Vết thương của Dư Tư Nhạc khép lại rất tốt, mấy ngày nữa chắc là sẽ khỏi hẳn.

Người làm vệ sinh vàng chạy đi mở cửa, trông thấy người đến là Trịnh Thiếu Hoa, cung kính gọi một tiếng "viện trưởng."

Trong tay Trịnh Thiếu Hoa xách theo một giỏ trái cây, đi đến, chào hỏi: "Thế nào? Ở đây đã quen chưa? Không chăm sóc em được, về sau anh hai của em có thể tìm anh gây rắc rối. Anh có mua nhiều trái cây đến đây, ăn nhiều trái cây một chút có thể bổ sung thêm vitamin."

"Cảm ơn anh Trịnh." Dư Tư Nhạc nói lời cảm ơn ngọt như mía lùi.

"Đã qua chín ngày rồi, vẫn chưa đủ bình tĩnh sao?" Trịnh Thiếu Hoa hỏi.

Dư Tư Nhạc đang gọt vỏ táo, sau khi nghe thấy, cũng không ngần ngại nói: "Em đã suy nghĩ xong rồi, nhưng hoàn toàn không biết nên mở miệng nói thế nào."

Nói chung biểu đạt tâm ý gì, không phải do con trai nói sao?

Trước kia Dư Tư Nhạc chưa từng nói chuyện yêu đương, hoàn toàn không có kinh nghiệm trong chuyện này.

Chợt nhớ tới chuyện gì, Dư Tư Nhạc ra vẻ thần bí đến bên cạnh Trịnh Thiếu Hoa, hỏi: "Anh Trịnh, có thể giúp em không? Anh sống qua hai mươi bốn năm rồi, từng nói chuyện yêu đương rồi chứ?"

Sắc mặt Trịnh Thiếu Hoa lập tức thay đổi, tựa như mạng theo vẽ lúng túng.

Ánh mắt của Dư Tư Nhạc nhìn xuyên qua mắt kính, có thể nhìn thấy đôi mắt kia đang chớp chớp.

"Anh chưa từng nói chuyện yêu đương." Nhưng trong lòng anh có một người, vẫn luôn trong giai đoạn thăm mẩn, tạm thời anh vẫn chưa biểu lộ rõ ràng.

Dư Tư Nhạc rất không tin những lời này, bằng điều kiện của Trịnh Thiếu Hoa, cho dù anh không theo đuổi con gái, ngược lại cũng có con gái theo đuổi chứ? Tại sao chưa từng nói chuyện yêu đương lần nào?

Dư Tư Nhạc nghĩ rằng anh đang gạt cô.

Trịnh Thiếu Hoa tỏ vẻ bất lực lắc đầu với cô: "Đối với sự hiểu biết về phương diện này, anh không có kinh nghiệm có thể truyền đạt cho em. Bây giờ internet rất phát triển, em có thể lên mạng tìm kiếm, hẳn là có tin tức liên quan đến chuyện này."

Đúng là có internet không gì không làm được.

Dur Tư Nhạc không tiếp tục làm khó Trịnh Thiếu Hoa nữa, dù sao cô cũng là người ăn nhờ ở đậu nhà người ta, lại mặt dày quẩn lầy anh hỏi chuyện này, dường như có phần quá đáng.

"Buổi tối em sẽ tìm hiểu." Tiệp thể tìm kiếm xem trong lúc đó làm sao để sống chung với nhau, hướng chỉ quan hệ giữa cô và anh hai lại đặc biệt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 70.2

Nhưng kế hoạch luôn thay đổi khó lường.

Trong phòng làm việc trên tầng cao nhất của tập đoàn Du thị.

Ba gã thám tử tư đứng cùng một chỗ, cầm trong tay một xấp ảnh chụp.

"Tổng giám đốc Du, về nơi tiểu thư Du có thể đi, chúng tôi đều đã tìm, không có phát hiện bất kỳ tung tích nào. Một cô gái vị thành niên đang bị thương nặng, nên không thể ra ngoài một mình được, vì vậy chúng tôi cảm thấy chắc chắn có người đang âm thầm giúp đỡ tiểu thư Du."

Thám tử tư rút ra một tấm ảnh chụp, bên trong là cảnh Trịnh Thiếu Hoa xách theo giỏ trái cây, lái xe từ bãi đỗ xe ra.

"Dựa theo sự sắp xếp và điều tra của chúng tôi, bác sĩ Trịnh là người vô cùng khả nghi nhất. Chúng tôi đã tìm hiểu, sáng sớm hôm cô Du mất tích, bác sĩ Trịnh đã đến bệnh viện rất sớm, sau đó không biết nguyên nhân vì sao lại rời đi." Thám tử tư phân tích chân tướng sự việc, cuối cùng bổ sung thêm: "Có một ngôi biệt thự, nghi ngờ tám mươi phần trăm cô Du đang trốn ở đó."

Du Lăng Thần nắm cây bút trong tay ngày càng chặt.

Mỗi lời nói của thám tử tư đều ám chỉ Du Lăng Thần, Tiểu Nhạc bị thương chưa lành, chạy đến biệt thự của Trịnh Thiếu Hoa để trốn tránh anh!

Đáng giận nhất chính là Trịnh Thiếu Hoa biết mà không báo, có ý định gì? Dùng biệt thự giấu Tiểu Nhạc, vốn định kim ốc giấu người sao?

Du Lăng Thần ngày càng tức giận, anh ném cây bút trong tay, im lặng bước ra khỏi phòng làm việc "Thù lao của các anh, đi tìm thư ký Tôn lấy."

Trước nay Du Lăng Thần làm việc nhanh như chớp, chưa bao giờ lãng phí thời gian, anh đi thang máy tốc hành đến bãi đỗ xe, lấy xe từ bên trong ra, đi thẳng về địa chỉ ngôi biệt thự của Trịnh Thiếu Hoa.

Trịnh Thiếu Hoa và Tiểu Nhạc thật sự rất giỏi! Liên kết lại lừa gạt anh, uống công mấy ngày nay anh gấp đến độ như kiến trên chảo nóng, ngày ngày lo lắng Dur Tư Nhạc ở bên ngoài có tốt không.

Du Lăng Thần lái xe với tốc độ nhanh, may mắn là trên đường không gặp nạn kẹt xe, nếu không dựa theo anh đang tức giận, không biết chừng làm ra chuyện gì.

Lúc chuông cửa vang lên lần nữa, Dur Tư Nhạc và Trịnh Thiếu Hoa đang trò chuyện vui vẻ.

Người làm chạy ra mở cửa.

Hơi thở kiềm nén vậy xung quanh Du Lăng Thần, không nói lời nào đi vào. Sau khi vào nhà, nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, Du Lăng Thần hận không thể nhào tới ôm cô gái kia vào lòng, đánh vào mũi cô một trận.

Bị hơi thở vây quanh, dường như có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào, Dur Tư Nhạc cảm thấy sau lưng hơi ớn lạnh, hơi quay đầu lại, lập tức đối diện với tầm mắt của Du Lăng Thần, đôi đồng tử co rút lại, run giọng gọi: "Anh hai."

Du Lăng Thần tức giận kéo cánh tay của cô, kéo cô từ bên cạnh Trịnh Thiếu Hoa đến đây.

Vừa rồi khoảng cách giữa Trịnh Thiếu Hoa với Dur Tư Nhạc chỉ có một hai centimet, không biết hai người đang nói chuyện gì mà cười vui như thế. Nhưng.....Trò chuyện cả ngày, phải dựa vào gần như vậy sao?

Đã chín ngày rồi Du Lăng Thần không gặp được Tiểu Nhạc, cũng không nghe thấy bất kỳ tin tức nào của cô, trong lòng cực lực nén giận. Vừa tìm được người, lại nhìn thấy một màn này, bình giấm chua cất giấu tận đáy lòng bỗng chốc bùng nổ.

"Em còn coi anh là anh hai của em sao? Có một em gái nghịch ngợm rời nhà trốn đi, có ý khiến người nhà sốt ruột sao chứ?"

Dư Tư Nhạc đang thất thần từ trong lời nói của anh mới bình tĩnh lại, ai nghịch ngợm rồi nhà đi chứ? Cô chỉ muốn tránh mặt anh hai, ra ngoài bình tĩnh một chút. Với lại câu nói đầu tiên, khiến Dư Tư Nhạc nói thầm, Du Lăng Thần nói đúng, bây giờ cô thật sự không có cách nào xem anh là anh hai, đặc biệt sau khi đã hiểu rõ tâm ý của mình.

Nhưng Du Lăng Thần càng phá vỡ danh hiệu “anh hai”, vụng trộm thích cô, trong lòng cô ngày càng căm giận. Tự nhủ thầm, dựa vào cái gì cô phải tỏ lộ trước? Chuyện tỏ lộ này đáng lẽ ra để cho đàn ông làm mới đúng.

Cô cũng muốn suy nghĩ cẩn thận một chút.

Trong đầu bỗng chốc có nhiều giọng nói vang lên, giống như đang nói “ai nói trước thì người đó thua”, “có những thứ dễ dàng có được, đàn ông càng không biết quý trọng”.....Lời nói lập tức xóa bỏ tâm tư của Dư Tư Nhạc.

Cô muốn cùng Du Lăng Thần giằng co lẫn nhau, dây dưa, xem ai không kiên trì được tỏ lộ trước.

Trịnh Thiệu Hoa mặc áo sơ mi trắng, ngồi dựa vào ghế sofa, đáy mắt hiện lên tia sáng. Cuối cùng nhìn thấy gương mặt Du Lăng Thần, lại lộ ra một chút tức giận.

Ánh mắt của Du Lăng Thần lạnh như băng, quét mắt đến Trịnh Thiệu Hoa, trong mắt như bắn ra tia cảnh cáo.

Trịnh Thiệu Hoa không chút để ý: “Du thiếu, cậu đến rồi cũng tốt, tôi giúp cậu chăm sóc Tiểu Nhạc đủ chín ngày, cũng đưa tiền thuê nhà, tiền điện nước tiền ga luôn đi.”

Câu nói sau cùng, thật sự là lời của viện trưởng bệnh viện An Khang nói sao? Cậu ta có nghèo đến nỗi phải bảo người khác đưa tiền thuê nhà, điện nước, tiền ga sao?

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên nhìn Trịnh Thiệu Hoa, sớm biết anh ta tính tiền anh hai như thế, cô sẽ không tiết kiệm tiền cho Trịnh Thiệu Hoa đâu.

Ngược lại Du Lăng Thần rất hiểu rõ ý của anh ta, đừng nhìn bề ngoài vinh quang chói lọi của Trịnh Thiệu Hoa, nhưng trong bụng lại xấu xa, về mặt tiền tài, xưa nay luôn tuân theo nguyên tắc “anh em ruột tính toán rõ ràng”. Bận ăn của anh ta dùng đồ của anh ta, cũng đừng nghĩ vứt bỏ món nợ của anh ta. Nếu không sau này bạn đến bệnh viện của anh ta khám bệnh, anh ta sẽ tìm mọi cách đối phó bạn. Hơn nữa còn không bảo bạn trả tiền rõ ràng, nhất định sẽ tra tấn bạn cho đủ, chờ sau khi bạn ý thức được phải tự giác trả tiền, anh ta mới hậm hực nhận lấy.

Tóm lại, người này cũng có hành vi xấu xa.

“Cậu tính xem bao nhiêu tiền, trực tiếp gọi điện thoại cho thư ký Tôn, bảo cô ấy gửi vào thẻ ngân hàng cho cậu.” Du Lăng Thần rất phối hợp.

Dư Tư Nhạc cảm thấy anh đang kiêu căng, nên không dám chen vào, cố gắng làm giảm xuống sự có mặt của mình.

Nhưng Du Lăng Thần sao có thể quên cô được?

“Tiểu Nhạc, em cần phải cho anh hay một lời giải thích rõ ràng. Chín ngày không về nhà là chuyện một cô gái nên làm à?”

Ngủ lại trong nhà của đàn ông khác, chuyện này truyền ra ngoài nên nói thế nào đây?” Du Lăng Thần quát mắng nói.

Đầu của Dư Tư Nhạc đầy vạch đen, trước kia Du Lăng Thần đứng trên lập trường anh cả, đến quát mắng cô, cô tuyệt đối sẽ không thấy trong lòng xấu hổ đau lòng, thế sau này không để cho anh hai đau lòng vì cô. Nhưng bây giờ thì sao? Ngay cả một chút ái nấy đau lòng cô cũng không có, ngược lại cảm thấy sắc mặt nghiêm nghị của Du Lăng Thần, vẻ mặt cứng rắn dạy dỗ người khác, tựa như có một chút đáng giá? hoặc là sức quyến rũ?

Dư Tư Nhạc nhìn không thể rời mắt.

“Em nhắn tin lại cho anh rồi.” Cô viết rõ, muốn ra ngoài bình tĩnh suy nghĩ một chút, lại nói đi không về nhà chứ? tại sao anh hai lại bày ra bộ dạng ghét cay ghét đắng, tựa như trách cô cố ý rời nhà trốn đi chứ?

Nhưng Dư Tư Nhạc không biết sau khi cô rời đi không lâu, Trịnh Thiệu Hoa cố ý nói vòng vo chỉ dẫn Du Lăng Thần nghĩ đến “rời nhà trốn đi”, chuyện này cũng làm cho người đàn ông nào đó tức giận, còn nghĩ rằng Dư Tư Nhạc không chấp nhận anh, cố ý trốn tránh anh.

Du Lăng Thần nhanh chóng ý thức được, anh bị Trịnh Thiệu Hoa sắp xếp rơi vào bẫy. Ánh mắt anh trở nên ngày càng lạnh, vài bước vọt đến trước mặt Trịnh Thiệu Hoa: “Không ngờ Viện trưởng Trịnh cũng biết tính chuyện 'phúc hắc' với tôi.”

Trịnh Thiệu Hoa đẩy gọng mắt kính, cười lạnh nhạt. Bởi vì trong cuộc sống thiếu tính hài hước, nên cần phải tự tạo ra tính hài hước.

Huống chi anh ta cũng đang nghĩ cho cảm xúc của hai người: “Du thiếu từng nghe “khoảng cách mới là tốt” chưa? Có đôi khi xa cách một thời gian, sẽ không tưởng tượng được kết quả.”

Du Lăng Thần cười như không cười nhìn anh, một lúc sau mới chậm rì rì nói: “Đúng không? Viện trưởng Trịnh hao tâm tổn trí cố gắng giúp tôi như thế, sao tôi có thể không báo đáp được chứ? Thật ra tôi cũng đồng ý những lời “khoảng cách mới là tốt nhất” này.”

Lần này đổi lại Trịnh Thiệu Hoa nghĩ không ra, đến hai ngày sau anh ta mới hiểu được lời Du Lăng Thần nói có ý gì. Người anh ta thích lại âm thầm biến

mất, ngay cả một chút tin tức cũng không để lại cho anh ta.

Trong chớp mắt anh ta nghĩ đến Du Lăng Thần, nhanh chóng gọi lại cho đối phương.

Đối phương lại không nóng không lạnh nói: “Không phải viện trưởng Trịnh đã nói, có đôi khi xa cách một thời gian sẽ không tưởng tượng được kết quả sao? Tôi đã sắp xếp cho cô ấy đến một chỗ nghỉ phép, không tới mười ngày nửa tháng là không về được, hy vọng lần này chia ly, cũng có thể khiến viện trưởng Trịnh gạt hái được kết quả.”

Chuyện này khiến Trịnh Thiếu Hoa tức giận không nhẹ. Du Lăng Thần đúng là người có thù tất báo. Vì vậy Trịnh Thiếu Hoa cũng trải qua nửa tháng thấp thỏm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 70.3

Từ sau khi trở về biệt thự, Dư Tư Nhạc vẫn luôn cúi đầu.

Cũng không phải vì áy náy.....Mà là vì hơi thở quá mức lạnh như băng của Du Lăng Thần.

Đã mấy ngày Dư Tư Nhạc không về nhà, khi ngồi vào ghế sofa mềm mại thì có cảm giác rất nhớ. Ô vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình....Những lời này thật có lý.

Không đợi Dư Tư Nhạc nói ra suy nghĩ của mình, Du Lăng Thần ngồi đối diện đột nhiên nói chuyện.

“Em biết.....Anh có tình cảm với em rồi hả?” Du Lăng Thần lặp lại những lời nói mờ mịt này.

Dư Tư Nhạc cảm thấy mình bị nhìn thấu, nhanh chóng suy nghĩ, gật đầu với anh rồi nói: “Anh hai, anh không cần tự trách, cũng đừng khổ sở. Việc đổ đạn cho anh là em tự nguyện. Em sợ anh nghĩ ngợi lung tung, mới bỏ đi ra ngoài để suy nghĩ nghiêm túc rồi sau đó mới trở về.”

Lời nói dối vụng về thế này, Du Lăng Thần có tin không?

Tất nhiên sẽ không.

Tuy Dư Tư Nhạc diễn xuất tốt, nhưng cô không biết làm thế nào để nguy trang trước mặt người khác.

Vì thế Du Lăng Thần liếc mắt đã nhìn ra cô nói dối, nhưng lại không vạch trần cô, hỏi lại một câu: “Đúng không?”

Dư Tư Nhạc vui vẻ gật đầu liên tục.

“Tiểu Nhạc, lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm nữa, anh không cần em đổ đạn cho anh, em có thể tưởng tượng nhìn con dao mổ trên người em, lại nhìn viên đạn được lấy từ trong người em ra sẽ có cảm giác thế nào không?” Loại tra tấn về tình cảm này còn đau đớn hơn so với hành hạ thể xác.

Du Lăng Thần tình nguyện mình bị đạn bắn trúng cũng không muốn nhìn thấy Dư Tư Nhạc bị thương, bởi vì chuyện này chắc chắn là sự tra tấn nhất đối với anh.

Nếu lần sau gặp loại tình huống này, Dư Tư Nhạc không thể không đảm bảo sẽ không lựa chọn giống vậy. Lúc đó trong đầu chỉ có một cách nghĩ, đó chính là không cho phép anh hai bị thương.

Đôi mắt Dư Tư Nhạc trong veo hơn so với nước, có loại trong veo khó nói nên lời. Giống như nhìn vào mắt cô, có thể lọc sạch linh hồn của người khác.

“Anh hai, em không thể đảm bảo.” Lúc lâu sau, Dư Tư Nhạc mới nói.

Ngược lại những lời này luôn quanh quẩn trong đầu Du Lăng Thần, tâm tình có chút vui sướng, nhanh chóng đẩy lui sự tức giận trong lòng anh.

Dư Tư Nhạc đúng là có sức quyến rũ, có thể làm cho lửa giận quẩn lấy Du Lăng Thần, trong chớp mắt khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

Lại tức giận lại phần nộ thì thế nào? Du Lăng Thần vĩnh viễn không có cách nào tức giận được với Dư Tư Nhạc.

“Cơ thể thế nào?” Du Lăng Thần hỏi những lời mấy ngày nay vẫn luôn muốn hỏi.

Dư Tư Nhạc cười nói: “Có anh Trịnh mời nhân viên chăm sóc nên em rất khỏe.”

Du Lăng Thần yên tâm.

Trải qua thời gian điều tra lần theo dấu vết, cảnh xác sát nhận Tướng Quốc Lương thật sự phạm phải nhiều tội, cuối cùng bị phán hình phạt tù ba mươi năm.

Ba mươi năm này, vẫn là đoàn luật sư của Du Lăng Thần trải qua nhiều lần tranh cãi, đôi được mức độ hình phạt lớn nhất.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy truyền thông đưa tin này, vô cùng đồng ý hành động lần này của anh hai, người xấu nên giao cho cảnh sát xử lý.

Nhưng còn có rất nhiều chuyện mà Dư Tư Nhạc vẫn không biết. Ví dụ như đêm đó Tướng Quốc Lương vào trại giam, đã bị mấy tên tội phạm chặn ở cửa nhà vệ sinh đánh nhau. Trong trại giam luôn xảy ra chuyện ấu dâm đánh nhau, người ở bên trong là ai bắt nạt ai? Tất cả đều là người cầm đầu dùng quyền quyết định.

Loại người như Tướng Quốc Lương luôn có thói quen ngồi trên ghế làm việc, nhất định bị những người khác ức hiếp.

Tướng Quốc Lương sẽ trả thù những hành động này, đây là chuyện rất dễ hiểu. Có lẽ không cam lòng công ty bị người khác thu mua, cộng thêm việc phá sản, thêm nhiều khoản nợ, ở mức đường cùng, sự hận thù đối với Du Lăng Thần ngày càng lớn, rốt cuộc cũng bùng phát, muốn lấy mạng Du Lăng Thần.

Ông ta thừa nhận cố ý hắt dầu dẫn đến tai nạn xe, cũng thừa nhận việc bắt cóc, vơ vét tài sản.

Nhưng tại sao ông ta biết lúc đó Du Lăng Thần có đi ngang khúc cua, Tướng Quốc Lương không nói một chữ.

vậy cuối cùng là ai ở sau lưng đã cung cấp tin này cho ông ta biết? Còn việc Tướng Quốc Lương có súng ống, thứ kia không phải tùy tiện tiện có thể mua được, cần phải thông qua rất nhiều con đường, cộng thêm có người quen giới thiệu, người bán mới dám thực hiện việc mua bán, dù sao đầu năm nay có rất nhiều cảnh sát đều cải trang nằm vùng, đến nhân chứng vật chứng đều có đủ.

Về phần người đứng sau bức màn là ai, tạm thời vẫn còn bí mật.

... ..

Cứ như thế yên bình trôi qua ba ngày.

Vết thương bên hông của Dư Tư Nhạc gần như khỏi hẳn.

Gần đây thời gian anh hai ở nhà ngày càng nhiều, có rất nhiều văn kiện công việc, đều cảm về xử lý.

Có lẽ Dư Tư Nhạc cảm thấy anh hai đang cố ý theo dõi cô? Chẳng lẽ sợ cô chạy trốn lần nữa?

Du Lăng Thần đương nhiên không biết suy nghĩ của cô gái nào đó.... ..

Anh làm như vậy thật sự có mục đích, không có gì chính xác bằng theo dõi động tĩnh của con mồi, xác nhận cô gái nào đó có động lòng với anh không, để lựa chọn cách gài gao giữ chặt cô gái trong tay. Nhưng càng quan sát, Du Lăng Thần càng phát hiện anh ngày càng không kiềm nén được tâm tình của mình.

Mỗi lần nhìn thấy Dư Tư Nhạc đóng mở cái miệng nhỏ nhắn để nói chuyện, anh hận không thể hóa thành sói, ôm cô hôn thật sâu. Mỗi lần nhìn thấy Dư Tư Nhạc chống cái eo nhỏ, anh hận không thể ôm cô vào lòng.

Loại ý nghĩ này trước đây vẫn chưa rõ ràng, như từ sau sự kiện Dư Tư Nhạc “rời nhà trốn đi”, Du Lăng Thần càng không khống chế nổi lòng mình. Luôn sợ hãi ngộ nhỡ anh không nhìn thấy cô gái, cô lại rời khỏi anh.

Có lẽ vì mục đích then chốt được trái tim của cô và con người của cô, Du Lăng Thần nên lựa chọn hành động.

Đêm đó, khi Du Lăng Thần về đến nhà, trong tay cầm thêm một vật.....Là hai vé du thuyền.

“Ngày mai chúng ta đi du thuyền.” Du Lăng Thần đặt hai vé lên bàn trà.

Dư Tư Nhạc mong chờ liếc mắt nhìn, trong đó viết “Du thuyền xa hoa Thất Du”!

Có rất nhiều kẻ có tiền chọn cuộc hành trình vượt biển, đặt biệt ngắm cảnh trên du thuyền là thú tiêu khiển mà người có tiền thích nhất.

Trước kia Dư Tư Nhạc từng nghĩ đến cuộc hành trình vượt biển đi du lịch, nhưng vé du thuyền kia hoàn toàn không phải người bình thường tiêu tốn mới có được. Kiếp trước cô có ít tiền, trừ bỏ phí sinh hoạt cá nhân, tất cả đều đưa cho chủ nhà trọ, còn chỗ nào có tư cách hưởng thụ trên du thuyền chứ?

Lúc này nhìn thấy anh hai mang hai vé du thuyền về, chỉ thiếu mở cò trong bụng thôi.

“Anh hai, em đi thu dọn quần áo.” Dư Tư Nhạc kích động chạy lên lầu hai.

Du Lăng Thần ngồi trên ghế sofa, đẩy mắt lóe lên tia gian xảo rồi biến mất.

Chỉ tiếc là Dư Tư Nhạc không nhìn thấy.

... ..

Rạng sáng ngày hôm sau, Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc liền xuất phát.

Tâm trạng của Dư Tư Nhạc có vẻ rất tốt, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa biến mất.

Trong khoảnh khắc khi bước lên du thuyền, Du Lăng Thần vươn tay bắt được bàn tay của Dư Tư Nhạc. Bàn tay của Dư Tư Nhạc thon dài mảnh mai, mềm mại, giống như mỡ đông tron mềm

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nắm chặt lại, Dư Tư Nhạc lại đồng ý, không có đưa ra phản kháng.

Người kia đồng ý làm cho Du Lăng Thần rất vui, xem ra Tiểu Nhạc không phải không có tình cảm với anh, đúng không?

Trong lòng Dư Tư Nhạc khó chịu muốn chết.... ..

Cảm thấy chỗ bàn tay hay người đang nắm, nhiệt độ tăng cao khiến người ta sợ hãi, nóng đến nổi gương mặt cô đều đỏ bừng.

Cô cố gắng giả vờ không biết ý, tùy ý để anh hai dắt cô đi lên phía trước.

Chiếc du thuyền này chỉ đón 100 người khách, sẽ đi vòng quanh quần đảo này.

Khắp nơi đều trang trí vô cùng sang trọng, không gian to lớn gần giống như du thuyền tư nhân.

Khi nhóm người Dư Tư Nhạc lên thuyền thì cũng đã muộn, lúc đi vào bên trong, nhìn thấy rất nhiều du khách đều ôm theo hành lý như bọn họ.

... ..

Du Lăng Thần đặt một căn phòng sang trọng trên sân thượng, thuộc loại xa hoa lộng lẫy, không khác gì so với khách sạn.

Tìm được căn phòng của mình, sau khi Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần để hành lý vào, quyết định ra ngoài đi dạo.

Lúc này du thuyền đã bắt đầu khởi hành.

Trên du thuyền có cửa hàng miễn thuế, phòng tắm sạch, thẩm mỹ viện, spa.... có thể cung cấp cho du khách tiêu dùng.

Trên mặt biển ánh sáng mặt trời rất dồi dào, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần đến một quán cà phê, ngồi xuống ghế dựa trước bàn nhỏ màu trắng.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê capuccino đến cho hai người.

Dư Tư Nhạc nhìn phong cảnh trên mặt biển, bầu trời xanh thẳm, mây đám mây trắng đang nhẹ nhàng trôi, hôm nay là ngày khó có được thời tiết tốt. Từng luồng gió biển thổi vào, cuốn lấy mái tóc dài chạm vai của Dư Tư Nhạc. Mái tóc của Dư Tư Nhạc hơi xoăn, nhìn qua có vài phần hoạt bát.

Du Lăng Thần bưng ly cà phê lên, nhìn kìm đồng tiền của cô.

Thật là một cô bé dễ dàng thỏa mãn.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Du Lăng Thần nhìn cô chăm chú, anh không bao giờ muốn dùng loại quan hệ mập mờ mờ lung này sống chung với cô nữa, phải.....Đổi một cách khác.

Nhưng chẳng đường của người đó vừa mới bắt đầu.

... ..

Chiếc du thuyền này rất lớn, mỗi nhà hàng và quán bar đều có phong cách khác xa, cần cái gì có cái đó. Dư Tư Nhạc cố ý đi dạo phía trên boong tàu, nhìn thấy bên trong vẫn có tiệm bán quần áo to lớn. Nhưng số tiền của những quần áo được treo trước cửa hàng kia, có ít nhất năm con số. Chỉ vừa nghĩ đến những số lẻ đó thôi, Dư Tư Nhạc không nhịn được nghĩ thầm, đây là chỉ phi đất đỏ.

“Có thích không? Anh mua tặng em.” Du Lăng Thần thấy cô đứng trước tủ kính của cửa hàng thật lâu, trước kia cô từng thích một bộ quần áo bên trong đó.

Da đầu của Dư Tư Nhạc tê rần lên, cúi đầu nhìn bản giá trong tủ quần áo, trời ơi....Sáu số!

Người nào mua thì người đó là kẻ ngu!

Dư Tư Nhạc đã quen với việc tiết kiệm, bảo cô tiêu tiền như nước, thật đơn giản đó là muốn mạng của cô. Không phải là một bộ quần áo thôi sao? Mua thứ đắt tiền như vậy làm gì chứ? Đắt giá một chút, chẳng lẽ cô có thể mặc cả đời không?

“Em không thích.” Dư Tư Nhạc buồn bực nhỏ giọng nói, kiên quyết không muốn tiêu tiền một cách lãng phí.

Du Lăng Thần hiểu lầm ý cô, nói: “Không cần tiết kiệm cho anh hai, em thích thì cứ mua.”

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu lên nhìn anh hai, ham răng cắn chặt vào nhau. Trong lòng thầm mắng, tiền của anh sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tiền của cô, cô tiết kiệm tiền của mình thì có gì là sai sao?

“Không được mua.” Dư Tư Nhạc vừa nói vừa thờ phỉ phò rồi bỏ đi.

Mỗi khi đi dạo một cửa hàng, Dư Tư Nhạc thăm thán, đây là chi phí đắt đỏ làm tan nát trái tim cô mà. Chẳng trách bọn họ đều nói cuộc sống của người có tiền là như thế, nhìn vào những bảng giá kia, Dư Tư Nhạc hiểu sâu sắc đạo lý này.

Lúc chiều, nhóm người Dư Tư Nhạc lên tầng 11 của du thuyền để đi bơi.

Dư Tư Nhạc mặc áo tắm màu cam, chiếc eo thon hoàn mỹ bày ra trước mặt mọi người. Bề mặt áo tắm được làm từ chất liệu mềm mại, nhẹ nhàng, thoáng khí và thoải mái. Vải màu cam làm tôn lên làn da trắng mịn của Tiểu Nhạc, hầu như vừa đi vào bể bơi, thì hấp dẫn không ít ánh mắt của đàn ông.

Năm nay, đàn ông không phải là Lolita, thì chính là Yujie.

Không hề nghi ngờ, Dư Tư Nhạc thuộc về loại thứ nhất, nhìn gương mặt hơi ngây thơ này lại có lực sát thương vô cùng lớn.

Du Lăng Thần theo bản năng nhú mày lại, ngại Dư Tư Nhạc ăn mặc quá ít vải. Bàn tay khoát lên vai của cô, tuyên bố chủ quyền thuộc về anh.

Nhiều người đàn ông khác nhìn thấy Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc có động tác thân mật, đều tức giận thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm nói, cô em gái xinh đẹp này đã có chủ rồi. Nhưng cũng có người không cam lòng, ánh mắt bọn họ vẫn nhìn Dư Tư Nhạc, di chuyển cũng không được.

Có rất nhiều cô gái hást nước về phía Du Lăng Thần, muốn làm cho trai đẹp chú ý.

Con gái bây giờ phần lớn đều rất phóng khoáng, đặc biệt trong hồ bơi của con gái, những ánh mắt kia không giấu diếm gì mà nhìn chăm chăm vào bắp thịt săn chắc của Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc lập tức nổi con ghen..... Trời ơi, anh hai đi đến đâu cũng đều có thể hấp dẫn một đống lớn phụ nữ.

Cô cảm thấy sau này cần phải đề phòng đám phụ nữ kia, không biết còn bao nhiêu nữa.

Trong cả quá trình cô vẫn chưa phát hiện ra mình đã xem vị boss nào đó thành vật sở hữu riêng của mình.

Khi Du Lăng Thần ôm lấy eo thon của Dư Tư Nhạc thì cô cũng thầm phối hợp lại, xóa bỏ ý niệm trong đầu của đám phụ nữ như sói như hổ kia.

Có nhân viên phục vụ bưng nước trái cây đi qua đi lại, Dư Tư Nhạc vẫy tay muốn một ly, anh hai thì uống rượu vang.

Ngâm mình trong nước, Dư Tư Nhạc cảm thấy tinh thần vô cùng dễ chịu.

Đột nhiên có một giọng nói truyền vào tai cô: “Dư Tư Nhạc, du thuyền này chơi vui không?”

Giọng nói kia, làm cho Dư Tư Nhạc nhú mày.

Du Lăng Thần ở bên cạnh sắc mặt cũng trầm xuống, quả nhiên, giọng nói này là của Dung Húc.

Dung Húc rất thích dây dưa, giống như một con gián đánh không chết. Ngay cả khi bọn họ đi vui chơi hưởng thụ, cậu ta cũng bám theo sát đến đây.

“Em không thích tôi đến gần, nhưng tôi sẽ không để cho người nào đó thừa cơ hội.” Dung Húc ngồi trong hồ nước cách bọn họ không xa, lúc xuống nước, làm dấy lên một làn sóng.

Thừa cơ hội? Dư Tư Nhạc tạm thời không hiểu ý trong lời nói của cậu ta, cô cùng anh hai ra ngoài vui chơi thì có gì không đúng sao?

Đoán chừng cũng chỉ có mình Dư Tư Nhạc không hiểu chuyện này, Du Lăng Thần là loại người biết hưởng thụ cuộc sống, thường hay ra khơi du ngoạn sao?

Không đúng.....

Bình thường anh làm chuyện gì cũng đều có lý do.

Từ sau khi Dư Tư Nhạc bị thương do đạn bắn, Dung Húc càng chú ý tin tức của cô. Sau khi biết được cô mất tích, cậu ta cũng phái người đi tìm. Chỉ có điều lúc cậu ta biết được tin đó, Du Lăng Thần đã đến nơi.

Cho dù làm chuyện gì cũng bị người khác giành trước một bước, nên trong lòng Dung Húc rất không thoải mái.

Vì vậy khi cậu ta biết Du Lăng Thần đặt hai vé du thuyền, quyết định rời bến thì cậu ta cũng có ý định đi theo.

Nhìn bàn tay của người nào đó khoát lên vai Dư Tư Nhạc rất mập mờ, đôi lông mày của Dung Húc nhíu tít giận “Nếu như tôi nhớ không lầm, các người là anh em đó?”

Cậu ta nói rất lớn tiếng, có rất nhiều người trong hồ bơi cũng nghe thấy. Mấy người đàn ông kia lập tức náo động, dường như muốn đến gần.

Trong lời này đầy đặt mùi ghen tuông, ngay cả người chậm chạp như Dư Tư Nhạc cũng hiểu được.

Dung Húc làm sao vậy? Chẳng lẽ vẫn còn thích một cô gái đã nhiều lần từ chối cậu ta sao?

Đáy mắt của Du Lăng Thần ngày càng lạnh lẽo thấu xương, đôi mày kiếm nhẹ nhàng nhíu lên, lại không nói chuyện. Bây giờ đúng là quan hệ “anh em”, nhưng qua thời gian này, có lẽ cũng không phải nữa.

“Dung đại thiếu gia từ xa chạy đến du thuyền này, chính là muốn nói cho tôi biết những lời này sao?” Du Lăng Thần lắc lắc ly rượu, khoe miệng hơi nhếch lên, tựa như mang theo tia trào phúng.

Dư Tư Nhạc nhìn hai bên ngày càng đặc mùi phong ba bão táp, càng đau đầu thêm.

“Du Lăng Thần, anh đừng tưởng rằng không ai biết trong lòng anh có mục đích gì, anh chẳng qua là đang.... ..: Dung Húc bị kích động suýt chút nữa đã nói ra những lời kia, nắm đấm siết chặt lần nữa, nói được nửa câu thì dừng lại.

Dư Tư Nhạc nghi ngờ nhìn Dung Húc, lại nhìn anh hai.

Cuối cùng bọn họ đang giấu cô chuyện gì?

“Dung Húc, chỉ có mình cậu nghĩ xấu người khác, nhìn ánh mắt người khác cũng giống như cậu.” Giọng nói của Du Lăng Thần rất nhẹ nhàng, tựa như không thèm để ý đến lời khiêu khích của Dung Húc “Vật mà nhà họ Dung các người cần tìm, cũng không phải tôi mong muốn, cậu hiểu không?”

Dung Húc nhíu chặt chân mày, cũng không tin lời Du Lăng Thần nói. Việc mua bán bày ra trước mặt, ai tin được Du Lăng Thần thờ ơ.

Cậu Ta cho rằng.....Du Lăng Thần đang kiểm soát cho mình.

Thật không ngờ tới, nếu Du Lăng Thần vẫn giống như trong suy nghĩ của bọn họ, vậy thứ bọn họ muốn lấy được, ngay từ đầu đã nằm trong lòng bàn tay của Du Lăng Thần.

Dung Húc được xem là một anh chàng đẹp trai, trong hồ bơi có rất nhiều cô gái đến gần cậu ta. Từ đầu đến cuối Dung Húc vẫn luôn im lặng, không có phản ứng nào, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc mặc kệ cậu ta, lo lắng sẽ tạo thành cục diện không cần thiết, để cho cậu ta hiểu lầm sẽ không tốt. Giống như trong bữa tiệc sinh nhật lần trước, lúc đầu cô định mua món quà sinh nhật tặng cậu ta, ai ngờ suýt chút đã bị người khác hiểu lầm cô đồng ý làm bạn của Dung Húc.

Huống chi Dư Tư Nhạc đã biết cô có tình cảm với anh hai rồi, càng không muốn có quan hệ với người đàn ông khác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 71.1

Sau khi ở trong hồ bơi gần một giờ, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần mới trở về phòng.

Bóng đêm dần dần buông xuống, vừa bước vào đêm tối, cảnh biển đẹp hoàn toàn thay đổi. Mặt biển mênh mông bao la rộng lớn, tiếng gió thổi vi vu, có thể nhìn thấy những con sóng biển lăn tăn dưới ánh trăng.

Có chút linh hoạt kỳ ảo, có chút yên tĩnh.

Rất nhiều người đã nói, nhìn biển rộng lâu, lòng người sẽ trở nên rộng lớn.

Mà sau khi Dư Tư Nhạc nhìn thấy cảnh biển rộng và mênh mông, càng cảm thấy mình thật nhỏ bé.

"Thích không?" Du Lăng Thần đứng bên cạnh cô.

Dư Tư Nhạc quay đầu nhìn anh một cái "rất thích."

Xa xa, Dung Húc luôn đứng cách bọn họ khoảng năm sáu mét.

Bộ dạng này xứng với quang minh chính đại, như cô ý giám sát chuyện gì.

Cảm giác lúc nào cũng bị người khác nhìn chằm chằm thật là khó chịu.

"Có muốn vứt bỏ cậu ta không?" Du Lăng Thần nhìn ra ý nghĩ trong mắt Dư Tư Nhạc, thân nhiên nói.

Dư Tư Nhạc không do dự gật đầu, là người đều cần có không gian tự do, cô cũng không ngoại lệ.

Du Lăng Thần kéo tay Dư Tư Nhạc đi đến tầng sau trên boong thuyền.

Tầng sáu là quán bar, tiếng nhạc êm tai truyền khắp mỗi góc ngách.

Bên trong có rất nhiều người đang ngồi, bọn họ tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm.

Người đến nơi này uống rượu, rất ít người trong lòng đều ôm lấy một chút tâm tư xấu xa. Cũng như hai người đàn ông ngồi trong góc tối, ánh mắt của họ luôn ngả ngón đánh giá người đẹp xung quanh. Tựa như đang tìm con mồi cho đêm nay.

Sau khi hai người đàn ông nhìn thấy Dư Tư Nhạc, hai mắt đều tỏa sáng, vừa đúng lúc trông thấy tiểu mỹ nhân nhìn mình, phong lưu vuốt vuốt mái tóc ngắn, chớp mắt mãnh liệt với Dư Tư Nhạc, tựa như ám chỉ điều gì.

Một màn này, đúng lúc bị Du Lăng Thần nhìn thấy.

Anh cố ý cúi sát đầu vào tai Dư Tư Nhạc, cử chỉ thân mật nói rõ cho những người khác biết, muốn chạm vào người của anh à, đúng là chuyện viễn vông.

Bên phải phía trước quầy Bar, người pha chế rượu lắc lắc cái ly linh hoạt, động tác của anh ta rất thuần thục, mỗi một động tác đều phải luyện tập gấp trăm ngàn lần.

Dung Húc thật sự đi theo vào, trông thấy người đàn ông nào đó dùng tư thế mập mờ ôm Dư Tư Nhạc, sắc mặt càng đen hơn than, lạnh lùng đi qua, lúc đi ngang qua người Du Lăng Thần, nhẹ giọng nói một câu "tên cận bả".

Những lời này tràn đầy khiêu khích.

Du Lăng Thần lại tựa như không nghe thấy, không làm ra bất kỳ phản ứng nào, dáng vẻ cao ngạo đó như thể cãi nhau với kẻ miệng lưỡi như Dung Húc sẽ làm giảm phẩm cách của bản thân.

Trong lòng Dư Tư Nhạc rất tức giận, nhưng nhìn anh hai kiềm chế không có phản ứng gì, tạm thời cô cũng nhẫn xuống.

"Cho tôi một ly Chivas." Du Lăng Thần nói với người pha chế rượu, chỉ vào Dư Tư Nhạc, lại nói thêm: "Cho cô ấy thêm một ly nước trái cây."

Có lẽ đi vào quán bar mà không uống rượu, có vẻ rất kỳ quái, khiến người pha chế rượu nhìn Dư Tư Nhạc mấy lần.

Dư Tư Nhạc giả vờ không biết, cố ý nghiêng đầu tránh đi ánh mắt tò mò của anh ta.

Màn đêm ngày càng chìm sâu, nhìn bên trong quán rượu cũng từ từ tăng lên.

Dung Húc ngồi cách Dư Tư Nhạc một cái ghế trống, chân dài không có hình tượng duỗi thẳng, không thèm để ý đến ánh mắt của người khác.

"Dung Húc, biết uống rượu không?" Du Lăng Thần chớp chớp mắt nói, đáy mắt như xen lẫn tia khinh thường.

Dung Húc ghét nhất người khác dùng loại ánh mắt này nhìn cậu ta, đặt biệt người kia là Du Lăng Thần!

Trong mắt mang theo tia hung ác nhìn qua, phản bác lại một câu: "Người đàn ông nào không biết uống rượu chứ?"

Dư Tư Nhạc bung ly nước trái cây lên, uống một ngụm nhỏ.

Khóe mắt Du Lăng Thần lóe lên tia sáng, giọng nói có ý khiêu khích: "Có dũng khí uống rượu không?"

Cái chữ "dũng khí" kia, mạnh mẽ kích thích Dung Húc. Cậu ta từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, có ai dám có can đảm liều mạng với cậu ta? Du Lăng Thần tuyệt đối cố ý chọc cậu ta, cậu ta tức đến sôi gan nói: "Ai mà không dám, là cháu của người kia!"

Du Lăng Thần cười lạnh, dường như rất hài lòng vì cá đã cắn câu rồi.

"Cho thêm vài chai Chivas, rượu loại AA thì thế nào?"

Du Lăng Thần nói những lời này ra, đều làm cho những người xung quanh chú ý. Chivas là rượu gì? là một trong mười loại rượu nổi tiếng nhất, chỗ nào có người dùng loại kia? Không nói đến vấn đề tiền bạc, rượu là dùng để bình phẩm, uống rượu là khái niệm gì? Chính là đổ rượu vào bụng.

Rất nhiều người ở xung quanh tụ họp lại xem náo nhiệt.

Sau lưng Dung Húc có tài sản lớn, tất nhiên là không để ý đến mấy món tiền nhỏ nhặt này, cậu ta gật đầu đồng ý, "Đến đây đi, nghĩ rằng ai cũng sẽ sợ anh sao?"

Người pha chế rượu mở năm chai Chivas, rót đầy một ly lại một ly cho hai người. Không bao lâu sau, trên quầy bar đã bày hơn hai mươi ly rượu được rót đầy.

Du Lăng Thần cầm một ly rượu trong số đó, tự nhiên uống một hơi cạn sạch.

Dung Húc không cam lòng rơi ở phía sau, cũng cầm một ly rượu lên, uống ừng ực vào.

Dư Tư Nhạc im lặng nhìn hai người anh một ly tôi một ly....

Anh hai muốn chúc say Dung Húc sao?

Chưa đến mười lăm phút, rượu trên quầy bar đã bị bọn họ uống vào bụng. Du Lăng Thần không có vẻ say rượu một chút nào, gọi người pha chế rượu tiếp tục khai chai rượu.

Mà gò má Dung Húc đã hơi đỏ.

Quanh năm Du Lăng Thần đều ở trên bàn com xã giao, từu lượng từ từ tăng lên. Cho dù Dung Húc có lợi hại thế nào, bất quá cũng chỉ là một thiếu niên, cùng so với Du Lăng Thần, thì còn kém xa lắm.

"Còn uống không?" Trông thấy Dung Húc uống đến đầu óc quay cuồng, Du Lăng Thần hỏi thăm cậu ta một câu, ý là nếu Dung Húc thua trận, vậy cũng không cần tiếp tục uống rượu nữa.

Dung Húc uống đến thần trí mờ mịt, có một giọng nói luôn quanh quẩn trong đầu, đó chính là "không được thua!"

"Ai.....Ai không uống? lão tử sẽ thua anh sao? Đừng xem thường ông.....ông đây!" Sau khi Dung Húc uống say, trong miệng luôn tuôn ra những lời thô tục, nói chuyện cũng đứt quãng lộn xộn.

Dư Tư Nhạc cẩn thận nhìn anh hai, trên mặt Du Lăng Thần cũng hơi đỏ ửng, biểu hiện của việc anh uống quá nhiều rượu. Chỉ có điều anh uống ít hơn so với Dung Húc.

Ước chừng tiếp tục uống thêm hơn mười ly, sắc mặt của Dung Húc ngày càng đỏ, cuối cùng không kiên trì nổi, ồm một tiếng ngã trên quầy bar, trong miệng cho chữ thảm "Du Lăng Thần, anh là tên khốn khiếp bại hoại, dám cướp người yêu của ông đây, ông đây sẽ không bại bởi tay anh."

Đám người xung quanh chợt nhận ra, chẳng trách liều mạng uống nhiều như thế, hóa ra là kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Dư Tư Nhạc không được tự nhiên tránh sang một bên.

Trường hợp số tiền lớn, có thể quẹt thẻ được, Du Lăng Thần đều lấy ra một thẻ đưa cho người pha chế rượu.

Sau khi quẹt thẻ xong, Du Lăng Thần đứng lên đi ra ngoài.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy bước chân của anh lão đảo, vươn tay ra vịn anh: "anh hai, anh thế nào?"

Cô không ngờ sau khi lên du thuyền, sẽ xuất hiện cảnh tượng uống rượu như thế, vì vậy cũng không có chuẩn bị đồ để giải rượu.

Du Lăng Thần chỉ đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo, thần trí còn rất tỉnh táo, anh lắc lắc đầu nói: "Không sao, một chút rượu này đối với anh không đáng là gì, nhiều hơn nữa anh cũng uống được."

Là uống nữa! Nhưng uống nữa đảm bảo sẽ bị say.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 71.2

Không có Dung Húc đi theo, không khí lập tức yên tĩnh rất nhiều.

Du Lăng Thần xoa xoa trán mình, nói: "Tiểu Nhạc, chúng ta lên đỉnh du thuyền ngồi một chút đi."

Dư Tư Nhạc không nói gì, dìu Du Lăng Thần bước từng bước đi về phía trước.

Ban đêm yên tĩnh tối đen như mực, ánh sao sáng lấp lánh trên bầu trời càng làm tăng thêm không ít ánh sáng và sự thú vị. Bầu trời đầy sao, giống như hàng ngàn viên bạc vụn.

Dư Tư Nhạc tìm một chỗ ngồi xuống, và ngồi cùng một chỗ với Du Lăng Thần.

Uống nhiều rượu như thế, ngay cả người sắt cũng không nhịn được. Đến bây giờ Du Lăng Thần vẫn duy trì được sự tỉnh táo là một chuyện rất khó.

"Hai chúng ta chưa từng sống chung với nhau yên bình như thế." Du Lăng Thần chợt cảm thán.

Dư Tư Nhạc không phản đối, gió trên biển nhẹ nhàng thổi vào mặt, vén mái tóc của cô lên, tựa như người mẹ hiền đang vuốt ve gương mặt đứa bé, nhẹ nhàng và ôn nhu.

Dư Tư Nhạc có thể ngửi được mùi rượu của anh hai trong không khí.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng mùi rượu rất khó ngửi, cũng cô cùng chán ghét những con ma men. Nhưng giờ phút này, mùi rượu trên người Du Lăng Thần làm tăng thêm sức hấp dẫn của người đàn ông, ít ra Dư Tư Nhạc không chán ghét Du Lăng Thần uống say.

Nếu không nghe được những tiếng ồn ở tầng dưới, lúc này, nơi đây tuyệt đối là một nơi vô cùng yên tĩnh dễ chịu.

Dùng những lời dành cho tình nhân, là một nơi lãng mạn và hài hòa.

Ánh sao trên trời như đang chớp mắt, rình xem tất cả những chuyện xảy ra trên du thuyền.

Thế giới xung quanh như chìm trong bóng đêm.....

Hai nơi hoàn toàn bất đồng về sự hưởng thụ của thị giác và thính giác, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy không biết mầu thuẫn chỗ nào.

Hai người im lặng ngồi đó, rõ ràng không nói gì, nhưng không khí giữa hai người tràn đầy ấm áp và tự nhiên.

Thời gian từ từ trôi qua, cuối cùng không biết hai người im lặng ngồi đó được bao lâu.

"Tiểu Nhạc, em từng nói.....Em thích kiểu đàn ông ôn nhu phải không." Mỗi lời nói của Dư Tư Nhạc cũng làm cho Du Lăng Thần ghi nhớ thật kỹ, có lẽ là do uống say, nên Du Lăng Thần nói nhiều hơn bình thường một chút "Nhưng nếu có một người thâm yêu em đã lâu, cũng rất rầu rậm, nếu không phải kiểu người em thích, em có chấp nhận người đó không?"

Lúc đầu Dư Tư Nhạc sùng sốt một chút, sau đó từ từ hiểu được anh hai đang nói cái gì.

Cô chớp mắt vài cái, trong lòng thầm nói, chẳng lẽ anh hai lợi dụng không khí lãng mạn của đêm nay để tỏ tình với mình sao? Vừa nghĩ tới khả năng này, Dư Tư Nhạc hơi mong chờ, lúc nói chuyện cũng có ý quanh co lòng vòng.

"Vậy phải xem anh ấy là người như thế nào? Nếu người đó là một người đàn ông trung niên, hoặc là một người thích rượu chè, em không biết rõ đó là người thế nào mà lại muốn em chấp nhận người đó chứ? Em cũng không phải một đứa ngu ngốc nhảy vào hố lửa?" Dư Tư Nhạc thâm quan sát Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nhướn đôi mày kiếm, sự thay đổi này cũng không tính là lớn: "Về mọi phía anh ta cũng không tệ, cũng có một chút địa vị trong xã hội, vậy em có chọn anh ta không?"

Dư Tư Nhạc càng dám khẳng định người mà anh hai nói chính là anh hai.

"Anh ấy có tàn tật không? Hoặc là có lịch sử phong lưu không? dù sao cũng phải nhìn về những mặt khác xem người đó có thích hợp với mình hay không."

Nghe ra Dư Tư Nhạc đang vòng vo với anh, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, tràn đầy bao dung và nghiền ngẫm.

"Nếu người đó là anh thì sao?" Giọng nói của Du Lăng Thần rất bình tĩnh và cứng nhắc, bên trong chứa đựng rất nhiều rung động.

Dư Tư Nhạc bị tiếng nói của anh làm cho mê hoặc.

Nhìn gương mặt của anh hai, ánh mắt dần trở nên rời rạc.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt cô, làm tăng thêm sự trắng trẻo của cô.

Yết hầu của Du Lăng Thần căng thẳng, nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của Dư Tư Nhạc.

Quyết định không thể kiềm nén chính mình, cúi xuống hôn lên môi cô.

Đầu tiên là liếm liếm môi cô, giống như thưởng thức một món ngon tuyệt vời, chậm chậm không muốn nuốt vào. Tiếng hít thở ngày càng dồn dập, Du Lăng Thần dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy môi cô ra, đầu lưỡi đang muốn tấn công vào, trong bóng tối truyền đến một tiếng rống to.

"Hai người đang làm cái gì?"

Tiếng nói Dung Húc nâng cao vài phần.

Dư Tư Nhạc đang chìm đắm trong nụ hôn sợ tới mức hoàn hồn lại, nhanh chóng ngồi thẳng người, nhiệt độ ở gò má tăng lên, đỏ cả mặt.

Cái gì gọi là phá hư phong cảnh, Dung Húc xuất hiện đúng lúc này, hoàn toàn có thể giải thích hết nghĩa của từ này.

Chuyện tốt đã bị người khác cắt đứt, sắc mặt Du Lăng Thần sa sầm đáng sợ, lạnh lùng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Dung Húc "Cậu hét vớ vẩn gì đó?"

Dung Húc bước ba bước thành hai bước.....

Vừa rồi cậu ta ngủ ở quầy bar khoảng một tiếng đồng hồ, mới từ từ tỉnh lại. Không thấy Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc đâu, lập tức đoán ra đã bị trúng kế của Du Lăng Thần! Du Lăng Thần cố ý chuốc cho cậu ta say.

Tại sao phải chuốc cậu ta uống say? Phàm là người có đầu óc một chút cũng có thể đoán được. Nhất định là Du Lăng Thần đã giữ chân cậu ta, thừa dịp cậu ta không ở bên cạnh Dư Tư Nhạc, làm một chút chuyện ám muội.

Sau khi ý thức được những điều này, Dung Húc vội vàng chạy đi tìm xung quanh. Trước tiên trở về phòng trọ xem hai người có về không, sau đó chạy đi tìm kiếm hết cả du thuyền, cuối cùng tìm được hai người ở trên tầng cao nhất của du thuyền.

Dung Húc vô cùng tức giận, cậu ta nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi đầy tay.

Bước vài bước đến trước mặt Du Lăng Thần, một tay kéo lấy cà vạt của anh: "Du Lăng Thần, con mẹ nó, anh không phải là một tên tốt! cũng có thể ra tay được với người em gái đã sống chung với mình hơn mười năm!"

Du Lăng Thần vô cùng bất nhẫn khi người khác nắm cà vạt của mình, tay dùng sức kéo thật mạnh trở về.

"Dung Húc, tôi đối với Tiểu Nhạc là loại tình cảm gì, không tới lượt cậu nhúng tay vào." Giọng nói của Du Lăng Thần lạnh như băng, giống như từng cơn gió lạnh thổi qua, có thể làm cho người khác run mình.

Đêm nay Dung Húc bị kích động rất lớn, càng không thể kiềm nén được "Ông đây thích cô ấy, muốn nhúng tay vào đó thì sao?"

Dung Húc mở miệng nói tôi thích cô ấy, làm cho sắc mặt Du Lăng Thần hoàn toàn lạnh lẽo.

"Không biết lượng sức mình." Du Lăng Thần híp mắt lại.

Trong chớp mắt Dung Húc tức giận đến bùng nổ, một quyền đánh về phía Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần đã nhìn cậu ta lâu rồi, từ lúc Dung Húc bắt đầu theo đuổi Dư Tư Nhạc, lửa giận vẫn luôn ầm ầm giấu sâu trong lòng anh. Bình thường anh có thể nhẫn nhịn không so đó với Dung Húc, đó là Dung Húc phạm sai lầm như không chạm vào điều cấm kỵ của anh, hôm nay quá muộn rồi.....Bị người khác phá hư chuyện tốt, anh cũng ghen một bụng tức giận.

Thuận thế chặn lại nắm đấm của Dung Húc.....

Hai người đàn ông đánh nhau, một đám này hung ác hơn so với một đám kia.

Dung Húc tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, lúc đánh nhau dùng hết sức lực. Công kích những điểm yếu của người kia, một bộ dạng liều chết với người kia.

Dung Húc hung hăng nhào tới Du Lăng Thần, ầm một tiếng, hai người đàn ông cùng ngã xuống đất.

Dư Tư Nhạc ngây ngốc, không đoán trước được sự việc sẽ phát sinh đến tình trạng này, càng không tin anh hai vì cô mà đánh nhau với Dung Húc.

Dung Húc như một con dã thú nổi điên, leo lên người Du Lăng Thần, vừa đấm vừa đánh. Tuy động tác của cậu ta vừa ngoan vừa độc, nhưng lại ít có cơ hội đánh trúng Du Lăng Thần, luôn bị Du Lăng Thần ngăn cản giữa chừng.

Tốc độ và sức lực của Du Lăng Thần chỉ có hơn chứ không kém Dung Húc.

Anh từng lấy một đánh ba tên lưu manh, sao có thể sợ nắm đấm của Dung Húc? Du Lăng Thần ra tay thật nhanh, trước kia anh từng luyện cách thi đấu, mỗi một cú đấm, đều làm cho Dung Húc đau đến nổi mặt mũi vặn vẹo.

Du Lăng Thần bị thương ít hơi, chỉ có khoe miệng bị rách da. Mà trên mặt tên nhóc Dung Húc thì bị đốm xanh đốm hồng, chân cũng bị thương nên đứng không vững.

Dung Húc bị thương rất nặng, nhưng không muốn dừng tay, vừa định tiếp tục nhào tới đánh nhau với Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc tức giận hét to: "Dừng tay!"

Hai người đàn ông đánh nhau kịch liệt, làm sao chỉ vì câu nói của Dư Tư Nhạc thì dừng lại chứ?

Dư Tư Nhạc cắn răng, đến bên cạnh hai người, một tay đẩy một người ra. Có mấy lần Dung Húc không thu lại được nắm đấm, đấm thẳng vào bụng Dư Tư Nhạc, Dư Tư Nhạc đau đến nhủu mày lại.

"Dừng...Dừng đánh nữa! Dừng tay cho tôi!"

Cô đứng giữa hai người, ngăn cản hai người lại, để bọn họ đừng tiếp tục ra tay nữa.

Du Lăng Thần là người đầu tiên chú ý đến thay đổi của Tiểu Nhạc, nhanh chóng thu hồi nắm đấm lại, nhìn về phía Dư Tư Nhạc.

Dung Húc biết được mình đánh nhầm người, nắm đấm dần dần buông lỏng.

"Có trúng vết thương do đạn bắn không? Đau không? Đợi lát nữa về nhà anh thoa thuốc cho em." Du Lăng Thần ôm eo Dư Tư Nhạc, nếu không phải Dung Húc đang ở đây, anh nhất định sẽ xách quần áo bên hông cô lên, để xem vết thương thế nào.

Dáng vẻ kiêu ngạo của Dung Húc lập tức biến mất không thấy tăm hơi, lo lắng cho Dư Tư Nhạc không chịu được những cú đấm vừa rồi.

"Không sao, vết thương do súng bắn đã khỏi rồi, sẽ không vỡ ra dễ dàng như thế được." Dư Tư Nhạc cố ý nói cho qua, muốn cho anh hai yên tâm.

Du Lăng Thần vuốt ve đầu cô, vừa quay đầu nói với Dung Húc, tầm mắt đảo qua vết thương trên mặt Dung Húc "Dung Húc, cậu đánh không lại tôi, cũng không thắng được tôi đâu."

Du Lăng Thần rất bình tĩnh, giống như nói sự thật.

Dung Húc rất muốn nổi giận, rống to một câu "Chúng ta tiếp tục đánh", nhưng vừa nhìn thấy Dư Tư Nhạc chán ghét nhìn chằm chằm vào mình, cứng rắn nuốt những lời này lại.

"Dung Húc, cậu đừng dây dưa với tôi nữa, tôi không cách nào thích cậu." Trong giọng nói mang theo một chút áy náy, Dư Tư Nhạc chuyển chủ đề qua người Du Lăng Thần: "Anh hai, trời không còn sớm nữa, chúng ta về ngủ thôi."

Du Lăng Thần nhìn ra Tiểu Nhạc không được bình thường, hơi gật đầu, ôm cô đi xuống tầng dưới.

Hai người biến mất ở tầng cao nhất trên boong thuyền, Dung Húc nhìn không được lòng đầy tức giận, hung hăng đấm vào hàng rào bảo vệ.

Bàn tay nổi lên khớp xương, chảy máu đỏ rực.

Dường như Dung Húc không cảm thấy đau đớn, ngồi dựa vào hàng rào bảo vệ, nhìn cảm đêm mênh mông rộng lớn.

Vì sao..... Vì sao không thể thích cậu? Cuối cùng cậu có chỗ nào không tốt chứ?

Đây là lần đầu tiên Dung Húc thích một người, vì vậy lần này mở kế hoạch theo đuổi, càng nghiêm túc hơn so với trước kia. Nhưng đổi lấy kết quả là bị từ chối hết lần này đến lần khác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 71.3

Sau khi trở lại phòng, không biết Du Lăng Thần tìm đâu được một lọ thuốc, chuẩn bị thoa cho Dư Tư Nhạc.

"Xốc quần áo lên cho anh xem một chút." Du Lăng Thần không thấy vẻ khó chịu hiện trên mặt Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc chậm chạp không nhúc nhích.....Xóc quần áo lên cho anh hai xem à? Dù sao cô cũng là con gái chưa gả ra ngoài, làm như vậy thật không có chuyện gì sao?

"Còn xấu hổ à? Có chỗ nào trên người em mà anh chưa nhìn qua?" Du Lăng Thần nhỏ giọng nói.

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc nhớ tới tình cảnh lần đó sau khi tắm xong, khăn tắm không cẩn thận bị rơi xuống, lần đó anh hai đã quan sát đáng người cô dưới góc ba trăm sáu mươi độ.

Tuy là vậy, nhưng Dư Tư Nhạc cũng không có cách nào nghe theo, gương mặt đỏ bừng như trứng gà được luộc trong nước sôi.

Du Lăng Thần bật cười, chủ động vén áo cô lên, xóc một bên, cũng đủ lộ ra phần eo của cô.

Chỗ đó sưng tím một mảng lớn, có thể nghĩ Dung Húc đã đánh một quyền kia nặng đến cỡ nào.

Chỗ bị Dung Húc đánh khá tốt, cách một khoảng so với chỗ bị súng bắn. Nếu không vết thương bị súng bắn vừa khép miệng chưa được bao lâu, bị một quyền này đánh trúng, không dám đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Du Lăng Thần lấy một ít thuốc, về loạn bên hông Dư Tư Nhạc.

Làn da của Dư Tư Nhạc rất mềm mịn, càng mềm hơn so với đậu hũ.

Hai má của Dư Tư Nhạc như bị lửa đốt, cô cảm giác một chỗ bàn tay anh hai đi qua, dường như nơi đó nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, nhiệt độ cao khiến người ta sợ hãi.

Nhìn người mình thích đang ở trước mặt, lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, ánh mắt của Du Lăng Thần càng trở nên âm trầm, gần như ẩn giấu một ngọn lửa đang nhóm lên.

Bên dưới bàn tay vô cùng mềm mịn, tập kích vào thần kinh của anh.

Thật vất vả mới thoa thuốc cho công xong, Du Lăng Thần sợ mình tiếp tục nữa sẽ không khống chế được, vội vàng nói cô ngủ sớm một chút, mình rời đi.

Dư Tư Nhạc vui mừng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, bầu không khí vừa rồi làm cô khản trương muốn chết, sợ sẽ xảy ra chuyện không trong sạch với anh hai.

Sau khi Du Lăng Thần đi ra khỏi phòng cô, dừng bước lại, quay đầu lặng lẽ nhìn cửa phòng vài giây.

Cuối cùng lắc lắc đầu, phát ra một tiếng thờ dài.

Tạm thời không nên gấp gáp, bên hông Tiểu Nhạc đang bị thương, ít nhất phải suy nghĩ vì cô. Hơn nữa, khi tỏ tình cũng phải chú ý thời gian, đêm nay có cơ hội tốt đã bị phá hủy một cách vô ích, lần sau khi nào có được cơ hội, đó cũng là một chuyện chưa biết được.

... ..

Thời gian dần dần trôi qua bốn ngày, cách kết thúc kỳ nghỉ trên du thuyền còn hai ngày.

Dường như mấy ngày nay Dung Húc không xuất đầu lộ diện, không xuất hiện trước mặt Dư Tư Nhạc nữa. Cho dù ngẫu nhiên gặp mặt, cậu ta cũng không gây phiền phức gì.

Hôm nay ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời vẫn là một màu xanh lam, ngay cả một đám mây cũng không có, như bị loại bỏ hết màu sắc

hỗn tạp, một bầu trời mênh mông rộng lớn hiện lên trước mặt mọi người.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần đứng trên boong thuyền ngắm nhìn khung cảnh trên mặt biển, thỉnh thoảng nhìn thấy vài cánh chim hải âu bay lượn trên không, khiến cho Dư Tư Nhạc thích thú.

Cảnh vật này, thật sự nhìn một trăm lần vẫn không chán.

Vừa nghĩ đến hai ngày nữa du thuyền trở về, Dư Tư Nhạc thật sự không nỡ.

"Nếu em thích, lần sau chúng ta lại đến." Du Lăng Thần nhẹ nhàng ôm đầu vai cô.

Dư Tư Nhạc lén nhìn anh: "Ừ, chờ đến khi được nghỉ đông, chúng ta đến đây lần nữa."

Mấy ngày nay trong lòng cô đang kìm nén, từ đêm tỏ tình bị thất bại....Dư Tư Nhạc vẫn luôn suy nghĩ, lúc nào thì anh hai sẽ tỏ tình với cô lần nữa. Nhưng thời gian đã trôi qua bốn ngày, anh hai vẫn chưa có động tĩnh gì, làm cô luôn nóng lòng chờ đợi, hận không thể mặt đối mặt với anh hai, nói mấy chữ "em thích anh."

"Có gì không vui sao?" Du Lăng Thần thấy trong mắt cô hiện lên vẻ ưu thương.

Dư Tư Nhạc nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: "Không có."

Du Lăng Thần không tiếp tục nhiều lời, hai người chống tay lên hàng rào bảo vệ, đứng chung một chỗ nhìn mặt biển yên ả.

Biển rộng thật là yên ả, du thuyền như chiếc lá nhỏ, trôi trên mặt biển mênh mông.

Dư Tư Nhạc đang tập trung suy nghĩ, trên boong thuyền chợt truyền đến tiếng khóc thê lương.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, nhìn về phía bên kia xem xét.....

Trên boong thuyền có rất nhiều người đang tụ tập lại, đến con kiến cũng không chui qua lọt.

Dư Tư Nhạc nghi hoặc chớp mắt vài cái, cất bước đi về phía bên kia, một nhìn xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Du Lăng Thần cũng đi theo qua đó.

Ở giữa đám người là hai người già, bà lão ngồi trên xe lăn, hai mắt nhắm nghiền, giống như không nghe được âm thanh ồn ào bên ngoài, bộ dạng như đang ngủ say. Trong lòng Dư Tư Nhạc trầm buồn bức vì sao ông lão lại khóc thê thảm như thế, đột nhiên nhìn thấy tay bà đang để một bên lại vô lực buông xuống.

Đã chết?

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên mở to hai mắt.

"Bạn già à, sao bà bỏ tôi đi nhanh vậy? Tôi biết bà vẫn luôn muốn ngắm biển, thật vất vả mới tích đủ tiền, muốn toàn thành tâm nguyện cuối cùng cho bà. Vì sao bà không thể chờ tôi thêm chút nữa....."

Ông lão gục ở bên đầu bà lão, khóc không thành tiếng.

Mọi người xung quanh bị không khí bi thương lây nhiễm, trong đôi mắt tràn ngập nước mắt.

Nhìn thấy bà lão ngồi trên xe lăn với sắc mặt khô vàng, hẳn là bị bệnh rất nặng.

Nói không chừng cô gượng đến sau khi nguyện vọng được thực hiện, mới thỏa mãn rồi khỏi dương gian.

Rất nhiều người khuyên ông lão đừng quá đau lòng, nói... Ông khóc như thế, bà lão ra đi cũng không yên lòng.

Nhưng ông lão lại đau buồn lắc đầu: "Làm sao có thể không khóc? Bạn già làm bạn với tôi đã hơn bốn mươi năm, tôi và bà ấy đều vượt qua hơn nửa đời người, lần này bà ấy đi rồi, trong lòng tôi cũng trở nên trống rỗng, tôi rất muốn đi cùng với bà ấy."

Ông lão khóc ngày càng thương tâm "Nếu các người thật sự yêu một người, như vậy mới biết..... Tuy đã ba mươi năm, năm mươi năm, một trăm năm sống chung với bà ấy, các người mới không sợ có nhiều thời gian, chỉ cảm thấy thời gian rất ít."

Câu nói cuối cùng kia, làm cho Dư Tư Nhạc rất xúc động, giống như câu nói của ông lão đã động đến thế giới nội tâm của cô.

Lúc sống chung với anh hai, cô thật sự cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, hận không thể nghĩ phải nắm chặt từng giây từng phút.

Du Lăng Thần vì câu nói kia, thân hình khẽ động, anh mắt di chuyển đến bên người Dư Tư Nhạc, dường như đưa ra quyết định nào đó.

Nhân viên trên du thuyền nhanh chóng nghe được tin này, đã chạy đến hỗ trợ.

Vừa khuyên ông lão đừng quá đau lòng, nhân viên vừa khiên thi thể của bà lão đi.

Rất nhiều người khuyên nhủ ông lão vẫn không có tác dụng, nước mắt ông không ngừng rơi, chiếc khăn được nắm trong tay đã sớm ướt đẫm.

Trên đời có một loại nước mắt phải làm cho người ta lo lắng nhất là nước mắt của người già. Mỗi khi nhìn thấy họ khóc, trong lòng Dư Tư Nhạc không thể tiếp thu được. Bọn họ đã trải qua quá nhiều tang thương, điều này cũng làm cho cho nước mắt của bọn họ càng có thể lôi kéo tâm tình của người thường.

Ít ra những người có mặt ở đây khi nhìn thấy nước mắt của ông lão mà không động lòng.

"Ông ơi, ông phải cố gắng lên, hậu sự của vợ ông còn mà dựa vào ông nữa, ông khóc làm thân thể mình suy sụp, vợ ông phải làm sao bây giờ?" Dư Tư Nhạc hơi khàn giọng nói.

Ông lão ngẩng đầu lên nhìn cô, dường như nghe lời khuyên vừa rồi, cố gắng bình tĩnh lại.

"Cảm ơn con." Ông lão lau nước mắt ở khóe mắt.

Dư Tư Nhạc gật đầu với ông, nói: "Không cần khách sáo, chính ông cũng phải quý trọng thân thể."

Không quá bao lâu, ông lão đi theo nhân viên, có lẽ giúp đỡ nhân viên khám nghiệm thi thể bà lão.

Là người bình thường nhìn thấy một màn này, làm cho Dư Tư Nhạc có rất nhiều cảm xúc, cô hơi nhìn gương mặt anh hai....Có lẽ bọn họ cũng nên biết quý trọng thời gian?

... ..

Màn đêm lại buông xuống.

Sau khi Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần dùng cơm xong, trở lại phòng dành cho khách.

Đang lúc Dư Tư Nhạc muốn trở về phòng nghỉ ngơi thì Du Lăng Thần chợt mở miệng nói: "Tiểu Nhạc, em đến phòng anh một chút, anh có một món đồ muốn đưa cho em"

Dư Tư Nhạc nghi hoặc chớp chớp mắt, nói: "Em cũng có một món đồ muốn đưa cho anh."

Du Lăng Thần mở cửa ra, dẫn Dư Tư Nhạc vào phòng.

Chỗ hai người đặt đầu là phòng sang trọng, nên trang trí gần như giống nhau.

Dư Tư Nhạc hiểu rõ đến bên ghế ngồi xuống: "Anh hai, hôm nay anh nhìn thấy một màn kia, có ý kiến gì không?"

Du Lăng Thần ngồi bên cạnh cô, khẽ gật đầu, đương nhiên biết rõ điều Dư Tư Nhạc ám chỉ chính là việc bà lão ra đi.

"Trên đời này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, nếu so sánh với cái chết, là một việc không muốn đối mặt, sớm muộn gì nó cũng đến. Nhưng càng như vậy, càng nhắc nhở chúng ta phải biết quý trọng nước mắt."

Mỗi lời nói của Du Lăng Thần, đều làm cho Dư Tư Nhạc suy nghĩ rất đúng.

Người mà cô có thể quý trọng, chỉ có người đàn ông ở trước mặt này thôi.... ..

Dư Tư Nhạc đưa tay lấy đồ của mình ra.

Không ngờ Du Lăng Thần nhanh hơn cô một bước, anh lấy ra một sợi dây chuyền thủy phỉ, đặt vào tay Dư Tư Nhạc.

Sợi dây chuyền được chế tạo từ bạch kim quý giá, được treo bởi một viên phi thủy hình bầu dục màu xanh biếc, màu sắc sáng bóng lánh. Tổng thể của sợi dây chuyền mang phong cách thẩm mỹ nổi bật của năm 90. Nhưng nhìn độ tinh xảo của vòng cổ, là có thể đoán được năm đó người thợ thủ công đã dụng tâm cần thận đến mức nào.

Đây là một sợi dây chuyền của anh hai!

"Sợi dây chuyền này nói lên ý gì, em hẳn là biết rõ, bây giờ anh muốn giao nó cho em."

Giọng nói trầm thấp của Du Lăng Thần truyền vào tai Dư Tư Nhạc.

Cô ngồi ngây ngốc quên phản ứng.....

Sợi dây chuyền này do mẹ dùng một số tiền lớn để chế tạo ra, trên thế giới này chỉ có hai sợi, Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần mỗi người giữ một sợi. Anh hai giao sợi dây chuyền này cho cô, vậy chính là thừa nhận.....Cô chính là một nửa kia mà anh đã xác định rồi sao?

Dư Tư Nhạc vội vàng ngẩng đầu lên, tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ, đưa cho anh hai.

Sợi dây này của cô hơi khác hơn so với của anh hai.

Sợi dây chuyền phi thủy cả cô nghiêng về phong cách của phái nam, có vẻ khá lớn, mà sợi dây chuyền trong tay Du Lăng Thần nghiêng về phong cách của phái nữ. Nhưng chỉ cần nhìn phong cách kiểu dáng của hai sợi dây chuyền, là có thể đoán được năm đó mẹ dụng tâm cực khổ biết bao nhiêu.

Cô khẽ nghiêng người dựa sát vào người anh hai, đưa tay đeo sợi dây chuyền lên cổ anh: "Anh hai, đây là món đồ em muốn giao cho anh."

Du Lăng Thần đưa tay sờ sợi dây chuyền, dường như đã đoán trước được một màn này.

Hai người nhìn nhau cười.

Du Lăng Thần bị đôi lúm đồng tiền của thiếu nữ làm cho mê hoặc. Không dễ gì mới đẩy ra được từng tầng sương mù, cho thấy tâm ý của mình, dù sao

thì Du Lăng Thần cũng nên thu chút lợi tức.

Không hề báo trước ôm Dư Tư Nhạc vào lòng, cánh môi chụp lên, nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của cô, hôn sâu vào.

Lần này Du Lăng Thần hôn rất mạnh mẽ, như muốn đền bù việc chưa làm được. cái lưỡi lạnh lùng trượt vào bên trong, tham lam cướp lấy hơi thở thơm tho thuộc về cô, dùng sức thăm dò vào mỗi góc ngách trong miệng.

Trước kia anh đều hôn lướt qua cánh môi cô, cũng không xâm nhập vào, lần này hận không thể hòa nhập cô vào người mình.

Không khí bị cướp đoạt nặng nề, dần dần Dư Tư Nhạc cảm thấy khó thở.

Đang muốn báo anh hai mau chóng buông tay ra, chợt cảm thấy có một bàn tay tiến vào quần áo cô.

Từ cửa sổ nhìn qua, có thể nhìn thấy lấp lánh ánh sao trên bầu trời đêm.

Thần kinh của Dư Tư Nhạc chợt căng thẳng, cảm thấy cơ thể mình được phóng to lên gấp mấy lần, cô có thể cảm nhận rất rõ ngón tay của anh hai đang di chuyển trên người mình.

Trời ơi! Tiến triển như thế có phải quá nhanh không, vừa thừa nhận lòng mình, anh hai đã muốn ăn sạch cô vào bụng rồi sao?

Dư Tư Nhạc sợ tới mức cứng đờ cả người.

Du Lăng Thần cảm nhận được cô đang khản trương, nói: "Thả lỏng, sớm muộn gì em cũng là của anh."

Anh vừa nói, vừa vén quần áo của Dư Tư Nhạc lên.

Quần áo của Dư Tư Nhạc đã bị anh vén lên phía trước.....

Cái tư thế này quá mập mờ, quá hài hòa, Dư Tư Nhạc hoảng sợ đỏ bừng mặt, anh mắt cũng không dám nhìn lung tung.

Ngay lúc Du Lăng Thần muốn tiếp tục cởi quần áo của cô gái thì cô gái đã cắn một ngum vào vai anh, Nói một cách mập mờ: "Anh hai, hành vi hèn hạ cường hiếp thiếu nữ vị thành niên là phạm pháp đó!"

"Hèn hạ? Phạm pháp?"

Lúc này trong đầu Dư Tư Nhạc đang nghĩ đến những từ này à?

Thừa dịp Du Lăng Thần hơi ngẩn người, Dư Tư Nhạc nhanh chóng sửa sang lại quần áo, nhảy ra từ ngực anh.

Chờ đến khi trong ngực trống rỗng, Du Lăng Thần từ trong lời nói của cô hoàn hồn lại. Thật ra cũng trông mười bốn tuổi, hành vi này không nên xảy ra ở cô gái chưa tròn mười tám tuổi, nếu đôi phương tự nguyện, cũng không tạo thành trái pháp luật. Nhưng Du Lăng Thần không muốn đả kích cô gái thiếu kiến thức về mặt pháp luật, nói: "Ý của em là chờ sau khi em tròn mười tám tuổi, mới có thể....."

"Dừng, dừng, dừng." Dư Tư Nhạc có thể đoán được tiếp theo anh hai sẽ nói cái gì, khoa tay múa chân nói: "Anh hai, tiến triển như vậy có phải là quá nhanh không? Tuổi của em còn nhỏ!"

Câu nói sau cùng, ngược lại là một chuyện lớn!

Nếu tuổi quá nhỏ mà phát sinh quan hệ với đàn ông, sau này sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể bù đắp được. Dùng góc độ tri thức mà nói, cô gái trước tuổi vị thành niên, chưa phát triển hoàn toàn, dễ dàng tạo thành hành tổn thương, ngộ nhớ mang thai, càng làm thương tổn đối với cơ thể! Dùng góc độ y học, trải đời quá sớm, sẽ làm cổ tử cung bị viêm, cuối cùng chuyển thành ung thư cổ tử cung.

Chỉ có vài phút, mà trong đầu Du Lăng Thần đã suy nghĩ đến phương diện kia.

Dư Tư Nhạc nhìn mặt anh hai, cảm thấy sợ hãi lui về sau vài bước, nếu anh hai dám Bá Vương ngành thương cung, cô lập tức bỏ của chạy lấy người!

Nào ngờ trăm mặc một lúc lâu, Du Lăng Thần chợt mở miệng nói: "Có thể, tạm thời anh sẽ không động đến em. Sau này, em phải ngủ chung với anh."

Dư Tư Nhạc theo bản năng lắc đầu, ngủ cùng gối....Tính nguy hiểm rất cao.

"Anh đã nói, chẳng lẽ em không tin?"

Dư Tư Nhạc do dự cắn răng.

"Yên tâm, cho dù muốn làm, cũng phải chờ sau khi em trưởng thành." Du Lăng Thần suy nghĩ đến sinh nhật của Dư Tư Nhạc, có lẽ hơn một tháng nữa, sẽ đến sinh nhật của cô. Anh đã đợi lâu như thế, có chờ thêm một tháng nữa cũng không sao.

Nhưng....Có thể nhìn mà không thể ăn, cũng cực kỳ tra tấn tinh thần.

Nếu Dư Tư Nhạc biết trong lòng anh trai đang suy nghĩ gì, nhất định nhìn không được sẽ đập đầu, ngay cả một chút tâm lý cô cũng chưa chuẩn bị, anh hai đã nghĩ đến việc "dùng cách thức thoải mái nhất để yêu nhau", thử thách năng lực tiếp nhận của người ta.

".....Sau khi trưởng thành, cũng không thể dùng!" Dư Tư Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cùng trao đổi với Du Lăng Thần: "Anh hai, em đã từng nói, pháp luật quy định tuổi kết hôn của con gái là hai mươi, em nghĩ.....Chuyện khác sau này hãy nói."

Sắc mặt Du Lăng Thần âm trầm đến đáng sợ, trong lòng anh nghĩ cái gì, không cần đoán cũng có thể nghĩ ra được.

"Trước khi chưa đến sinh nhật mười tám tuổi của em, chúng ta sẽ từ từ trao đổi."

Du Lăng Thần không nói rõ, nhưng Dư Tư Nhạc đã ngửi được mùi nguy hiểm! Trao đổi? Trao đổi cái gì? Nói không chừng trao đổi trên giường.

Bây giờ Dư Tư Nhạc đã bắt đầu hối hận.....Tại sao phải làm rõ tình cảm sớm, nếu biết gặp phải nguy hiểm như thế, cô chờ qua vài năm nữa lại bày tỏ lòng mình.

Du Lăng Thần xóc một góc chăn lên, vỗ vỗ nói: "Đến đây ngủ."

Dư Tư Nhạc ngây ngốc đứng tại chỗ, muốn nhanh chóng rời khỏi đây, đi về phòng mình.

Còn chưa cất bước, đột nhiên bị Du Lăng Thần nắm tay, kéo lên trên giường.

Cánh tay của Du Lăng Thần chống hai bên cô, ngăn cản cô không có cách nào chạy trốn được.

Trái tim của Dư Tư Nhạc đập thình thịch, cô hiếm khi tiếp xúc quá gần với anh hai, khoảng cách giữa hai người không quá ba centimet, cô có thể nghe rất rõ hơi thở của anh hai.

Kéo dài và vững vàng.

Dư Tư Nhạc rất muốn đẩy cánh tay kia của anh trai ra, chỉ tiếc không có lá gan đó.

Giọng nói mang theo vẻ đáng thương: "Anh hai, chúng ta thanh toán hai phòng, chỉ ở một phòng thì không có lời. Em thấy.....Em còn phải trở về ngủ nữa, ít ra chúng ta không bị thiệt thòi."

Cái cơ thể nát này mà Dư Tư Nhạc cũng có thể nghĩ ra.

Du Lăng Thần nằm bên cạnh cô nói: "Anh là người dễ dàng thay đổi quyết định vậy sao? Bây giờ ngủ chung với anh nhiều một chút, coi như trước tiên thích ứng với hoàn cảnh, cũng thuận tiện cho cuộc sống sau này của chúng ta."

Cái gì là thích ứng với hoàn cảnh? Dư Tư Nhạc tuyệt đối không muốn thích ứng.

Đối mặt với anh hai, trái tim cô càng đập kịch liệt, không yên ổn được chút xíu nào.

Khóe miệng Du Lăng Thần từ từ nhếch lên: "Em có thể đếm con cừu."

Thấy không có cách nào trốn được, Dư Tư Nhạc chỉ có thể chấp nhận số phận. Nhắm mắt lại, an ủi mình không phải chưa từng ngủ chung, xem tình cảnh này trở thành lần du lịch kia là được rồi.

Có lẽ tâm lý ám thị thật sự hiệu nghiệm, không bao lâu sau Dư Tư Nhạc đã đi vào giấc ngủ.

Du Lăng Thần nằm bên cạnh cô, vẫn nhìn cô chăm chú, ánh mắt hàm chứa vẻ ôn nhu trước nay chưa từng có.

Anh nhẹ nhàng ôm cô gái vào lòng, đặt một nụ hôn lên trán cô, giống như một loại ấn ký, tuyên bố.....Cô gái này thuộc về anh.

Đối mặt với bất kỳ người nào cũng đều bá đạo, dã man không nói đạo kỵ, Du Lăng Thần cũng không ngoại lệ. Anh chỉ biết chỉ cần có thể khóa cô gái này vào lòng, cho dù bảo anh làm chuyện gì, anh cũng đều nguyện ý. Cho dù có người lên lút nhìn cô, cũng khó có thể cướp cô gái này từ trong tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 72

Trước lạ sau quen, ngủ thêm vài lần, cho dù người có năng lực kém, cũng học được cách bình tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, trong chớp mắt Dư Tư Nhạc mở mắt ra, thì nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh hai, khoảng cách chỉ có vài centimet. Quan hệ giữa hai người từ sau khi bày tỏ tâm ý, dần dần xích lại gần nhau hơn.

Đường như Du Lăng Thần đã tỉnh từ trước, ánh mắt tịch mịch khó dò nhìn chăm chăm vào cô.

Dư Tư Nhạc vừa tỉnh ngủ nên đầu óc còn chưa thanh tỉnh, bộ dáng giống như trước kia, gọi một tiếng "Anh hai, buổi sáng tốt lành."

"Tiểu Nhạc, buổi sáng tốt lành." Du Lăng Thần ngồi dậy, vuốt ve đầu cô.

Cuối cùng Dư Tư Nhạc cũng nhớ lại chuyện đêm qua, gò má nhanh chóng đỏ bừng lên.

Du Lăng Thần nhìn ra cô ngượng ngùng, nói: "Không có gì phải xấu hổ, đi rửa mặt đánh răng, đợi lát nữa chúng ta đến nhà hàng dùng bữa."

Dư Tư Nhạc nhảy xuống giường, muốn đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, khi đang chuẩn bị bước vào, đột nhiên nhớ đến đây không phải là phòng của cô, tất đồ dùng rửa mặt của cô đều ở phòng bên cạnh.

"Anh hai, em đi trước một chút, đến lúc dùng bữa, em đến tìm anh." Đúng lúc lợi dụng lúc này để ổn định lại lòng mình.

Tất cả những chuyện đêm qua đều giống như một giấc mơ.

Nếu là mơ, thì tốt rồi....

Cô vừa nghĩ đến chuyện đêm qua, tự nhiên lại nghĩ đến sau khi cô tròn mười tám tuổi, nói không chừng anh hai không kìm chế được ăn cô sạch sẽ. Da đầu Dư Tư Nhạc run lên, hận không thể lập tức bỏ chạy trốn ma chướng của Du Lăng Thần, để tránh cho anh gặp cô!

Đêm qua Dư Tư Nhạc không có thay đồ ngủ, ngủ một giấc, quần áo trên người cô bị nhăn, mái tóc cũng lộn xộn.

Dư Tư Nhạc mở cửa đi ra ngoài, ngẩng đầu liền gặp Dung Húc.

Dung Húc ngạc nhiên mở to hai mắt, dường như không thể tin được bộ dạng lúc này của Dư Tư Nhạc, từ trong phòng ngủ của Du Lăng Thần đi ra ngoài.

"Đêm qua em ở trong phòng Du Lăng Thần sao?" Lúc Dung Húc nói những lời này, có phần cực kỳ giận dữ, hai mắt đều nổi tơ máu, giống như hai mắt của ác ma trong truyện tranh.

Dư Tư Nhạc biết cậu ta đang hiểu lầm cái gì.... ..

Nhưng cô không muốn giải thích cho bản thân mình, có lẽ nhân cơ hội lần này làm Dung Húc hết hy vọng cũng tốt. Cô và anh hai đã tâm ý tương thông rồi, thật ra cũng không cần dành phần cho những người khác.

"Đúng." Sau khi suy nghĩ thật lâu, Dư Tư Nhạc nói.

Dung Húc nắm chặt nắm đấm vang lên tiếng kêu răng rắc, bộ dáng đè nén cơn giận, dẫn đến đau lòng.

Chỉ tiếc Dư Tư Nhạc không thể mềm lòng, nếu lòng dạ cô yếu đuối, ngược lại sẽ trở thành cục diện không thể vớt vớt được.

"Dư Tư Nhạc, con mẹ nó! Em không thấy rõ bộ mặt thật của Du Lăng Thần sao? Sớm muộn gì em cũng sẽ hối hận! Tên đó không bằng một tên cầm thú." Trong miệng Dung Húc tuôn ra một tràng dài những lời thô tục.

Dư Tư Nhạc hơi nhíu lại đôi mi thanh tú, trong mắt sự kiên quyết trong mắt khó mà lay động được: "Tôi không hối hận, anh hai cũng không ép buộc tôi, tất cả đều do tôi tự nguyện."

"Em đang trong chấp niệm không biết hối hận!" Dung Húc tức giận không thể ngăn cản mắng chửi.

Dư Tư Nhạc lắc đầu "Cậu không phải người trong cuộc, làm sao cậu có thể hiểu được cảm nhận của tôi? Dung Húc, đây là lần cuối cùng tôi nói cho cậu biết, chúng ta không hợp nhau, tôi cũng không thể yêu cậu."

Đáy mắt Dung Húc lóe lên vẻ bi thương.

Dư Tư Nhạc đi ngang qua cậu ta, đi đến căn phòng của mình.

Nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại cái rầm, lòng Dung Húc ngày càng lạnh. Âm thanh kia như đang thông báo với cậu ta, cậu ta và Dư Tư Nhạc vĩnh viễn bị một bức tường ngăn cách, cậu ta không bước vào lòng cô, mà cô cũng không mở cửa cho đi vào.

Du Lăng Thần đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài từ lâu, cách cánh cửa, anh lẳng lặng nghe Dư Tư Nhạc và Dung Húc nói chuyện.

Dung Húc đứng đó trong một thời gian rất lâu, bóng dáng tịch mịch, cô đơn.

... ..

Lúc trước do nằm viện vì bị đạn bắn bị thương, hơn nửa ngồi du thuyền đi du lịch, cộng tất cả thời gian lại, Dư Tư Nhạc bị trễ việc học đúng một tháng.

Vừa về đến trường, có rất nhiều môn học cô phải nghe giảng, việc này cũng làm cho cô vừa làm tăng thêm giờ học bổ sung thêm sách giáo khoa.

Được Du Lăng Thần giúp đỡ, trong vòng một tuần, cô mới miễn cưỡng có thể theo kịp tiến độ giảng bài của giáo viên.

Trong túi xách nhét đầy sách giáo khoa, Dư Tư Nhạc lấy từng quyển ra, dự định trước tiên làm thêm những bài tập còn yếu kém. Mở túi xách ra, tìm một lúc lâu cũng không thấy hộp dụng cụ, chẳng lẽ đã để quên ở trường học?

Dư Tư Nhạc tìm đi tìm lại mấy lần, cảm thấy khả năng này rất lớn, đứng lên đi lên lầu hai, muốn vào thư phòng tìm một cây bút dùng một chút.

Lúc cô đi ngang qua phòng ngủ của mình, cô nhìn thấy cửa phòng mở rộng ra, thò đầu nhìn vào, bên trong lại trống rỗng, cả phòng đều bị dọn sạch sẽ, rất nhiều đồ vật biến mất một cách kỳ lạ, ngay cả cô lớn như thế cũng không cánh mà bay.

Là an trộm vào nhà sao? Dư Tư Nhạc vội vàng đi đến phòng ngủ, mở tủ quần áo ra xem, một bộ quần áo ở bên trong cũng không còn.

Những đồ vật nhỏ trong phòng có thể mang đi được, hầu như bị mất sạch.

Trời ơi! Tên trộm đó cũng có thể trộm được sao? Thật không biết tên đó vận chuyện ra ngoài bằng cách nào.

Lúc đó Dư Tư Nhạc cũng không nghĩ nhiều, lấy điện thoại di động ra, gọi vào số điện thoại của Du Lăng Thần "Này.....Anh hai, trong nhà có ăn trộm, tất cả đồ đạc trong phòng em đều không cánh mà bay, có muốn gọi cảnh sát đến điều tra không.... .."

Du Lăng Thần ở đầu dây bên kia rất lâu cũng không trả lời, chờ Dư Tư Nhạc nói xong, mới lên tiếng: "Không cần báo cảnh sát, em đến phòng ngủ của anh nhìn một chút đi."

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc hoàn toàn kinh ngạc.

Vội vàng cất bước đến mở cửa phòng ngủ của Du Lăng Thần ra.

Sự sắp xếp trang trí trong phòng của Du Lăng Thần đã xảy ra thay đổi lớn. Trong đó có rất nhiều đồ vật nhìn vô cùng quen mắt, không phải là những đồ vật trong phòng của Dư Tư Nhạc sao? Thì ra là trộm nhà!

Dường như Du Lăng Thần có thể đoán được bộ dạng bị dọa hoảng sợ của Dư Tư Nhạc, nói rõ từng câu từng chữ: "Ồ trên du thuyền, anh đã từng nói với em, từ nay về sau mỗi đêm đều phải ngủ chung với anh. Anh nghĩ rằng thời gian một tuần, cũng đủ cho em chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi."

Cảm giác từng tiếng nói lạnh như băng truyền vào đáy lòng người ta.

Dư Tư Nhạc hung hăng cắn chặt răng, cuối cùng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Phòng ngủ của em đâu?" Dư Tư Nhạc cảm thấy phòng ngủ của anh hai vẫn giống trước kia

"Vứt bỏ rồi." Du Lăng Thần nói với giọng bình tĩnh.

Khóe môi Dư Tư Nhạc giật giật, đàn ông đều phá hủy của!

Du Lăng Thần cố ý chặt đứt đường lui của cô, cô và anh chung giường chung gối.

Trước kia tại sao không phát hiện ra anh hai có lòng dạ đen tối như thế?

Đều vứt bỏ hết rồi, Dư Tư Nhạc còn có thể làm gì được? Chỉ có thể chấp nhận thôi, vào phòng anh hai ngủ chứ sao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 72.2

Buổi tối hôm đó, sau khi Du Lăng Thần trở về, đã nhìn thấy Dư Tư Nhạc thờ hồn hèn đồ bùng mẹt, ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Anh cầm một cái bánh ngọt trong tay "Đây là bánh ngọt hương việt quốc mà em thích nhất."

Đánh một gậy rồi cho ăn một quả táo sao?

Khỏe miệng Dư Tư Nhạc giật giật, nghĩ đến anh hai luôn dùng thủ đoạn đối với kẻ thù trong thương trường.

Đã phát triển đến mức không thể vãn hồi, Dư Tư Nhạc cũng sẽ không vì chuyện này mà cãi nhau với anh hai. Hơn nữa, tốt xấu gì cũng có bánh ngọt anh, đừng lãng phí.

Dư Tư Nhạc mở bánh ngọt ra, cắt một miếng "Anh hai, anh ăn không?"

Du Lăng Thần lắc đầu, anh không ăn bánh ngọt trắng miệng, là cố tình mua cho cô.

"Ngày mai đoàn làm phim hơ khô thề tre, đạo diễn Vệ gọi điện thoại hỏi em có muốn tham dự không?" Du Lăng Thần ngồi bên cạnh gọt quả táo.

Khỏe môi Dư Tư Nhạc hơi dính đầu, chỉ ít bộ kịch này cô cũng có tham gia, đương nhiên muốn đi tham gia xem xét xung quanh.

"Muốn đi." Dư Tư Nhạc trả lời.

Du Lăng Thần rất rõ tâm tư của cô "Anh đã trả lời cho đạo diễn Vệ rồi, ngày mai anh đi cùng với em."

Cuộc sống giữa hai người dần khôi phục lại quỹ đạo bình thường.

Cái gọi là hơ khô thề tre, chính là một bộ phim đã hoàn thành giai đoạn chế tác, điều này cũng có nghĩa là khoảng cách công chiếu bộ phim cũng không còn xa.

Mỗi khi Dư Tư Nhạc nghĩ đến ngày này, có thể xuất hiện trên màn hình, lòng của cô từ từ hưng phấn.

Có rất nhiều phóng viên đã đến văn phòng, để chuẩn bị cho công việc phỏng vấn đoàn làm phim.

Dư Tư Nhạc vừa đi vào hội trường, đã nhìn thấy đạo diễn Vệ bị nhóm phóng viên bao vây.

Có mấy diễn viên đã ngồi trên đài, bọn họ nở nụ cười trên mặt, trả lời rất nhiều câu hỏi.

Nhà họ Du là người đứng đầu trong giới thương mại, không ít phóng viên biết đêm nay anh sẽ đến, cả nhóm đều tích cực gấp đôi.

"Nghe nói cô Du cũng đến tham dự quay bộ phim này, đây không phải có nghĩa tổng giám đốc Du hết sức coi trọng sự phát triển của bộ kịch truyền này sao?"

"Sau khi bộ phim truyền hình chính thức được chiếu, tổng giám đốc Du cho rằng vì sao sẽ có được thành tích mới?"

"Tháng trước cô Du bị bắt cóc, không biết tổng giám đốc Du có gì muốn nói đối với sự kiện này không?"

"Không biết người trong lòng tổng giám đốc Du là cô gái nào? Dự định khi nào kết hôn?"

Ban đầu đặt câu hỏi xem như là bình thường, càng hỏi về sau, vấn đề càng nghiêng về cuộc sống cá nhân.

Sắc mặt Du Lăng Thần ngày càng khó coi, có một vài phóng viên cố ý không biết nhìn sắc mặt người khác, không ngừng hỏi.

Đạo diễn Vệ thoát khỏi sự bao vây của đám phóng viên kia, đã chạy đến giải vây cho Du Lăng Thần "Hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo hơ khô thề tre để phóng viên biết, những câu hỏi không liên quan đến bộ phim truyền hình, tổng giám đốc Du có quyền không trả lời."

Dư Tư Nhạc vụng trộm nhìn anh hai mấy lần.

Dường như Du Lăng Thần cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng đồng thời quay đầu lại, chống lại ánh mắt của cô.

Anh chợt mở miệng nói: "Không cần hỏi tôi thích dạng con gái gì, bởi vì tôi đã tìm được một nửa kia. Cho dù người kia có trở thành thế nào, từ đầu đến cuối cô ấy vẫn là người của tôi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Đèn màn hình không ngừng sáng lên.

Đây tuyệt đối là một tin tức lớn! Tổng giám đốc tập đoàn Du thị nhiều năm đơn thân, nay lại tuyên bố với bên ngoài đã có người yêu. Điều này thật sự làm tổn thương đến trái tim của những cô gái khác!

Dư Tư Nhạc hoàn toàn chấn động, hơi ngây ngẩn cả người.

Anh hai đang dựa vào giới truyền thông, để tỏ tình với cô sao?

Chẳng lẽ anh không sợ phóng viên không tha cho anh sao?

Đáy lòng Dư Tư Nhạc hơi mừng rỡ, lại không muốn anh hai tạo ra nhiều điều như thế. Ngộ nhờ để người bên ngoài biết được quan hệ của hai người họ, không chừng sẽ đẩy lên một trận phong ba lớn.

Cùng lúc đó, trong một ngôi biệt thự nào đó, Trịnh Thiểu Hoa vừa cắn hạt dưa, vừa xem tin trên màn hình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. Xem ra Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc thật là tốt rồi, đã nước chảy thành sông rồi hả? Một vị boss ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, Tiểu Nhạc muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh..... Thật là khó.

Các phóng viên điên cuồng dừng mãnh lao tới phía trước, muốn nổi bật khuôn mặt Du Lăng Thần, các vấn đề được đưa ra liên tiếp.

Nhưng trừ bỏ trả lời câu hỏi thứ nhất xong, Du Lăng Thần hoàn toàn không lên tiếng nữa, cả hội trường chỉ có các phóng viên chăm chỉ diễn xuất.

Buổi họp báo cũng sắp bắt đầu rồi.

Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc ngồi vào vị trí đã được sắp xếp, hai người cũng ngồi chung một chỗ.

Vệ Hâm là người lâu năm trong giới điện ảnh và truyền hình, đối mặt với các vấn đề của phóng viên, đạo diễn Vệ trả lời rất trôi chảy, làm cho người ta nhìn không ra sự cố nào.

Cái gop là họp báo, thật ra chính là tuyên truyền bộ phim truyền hình.

Sau đó các phóng viên vừa phỏng vấn các diễn viên khác, đối với cách nhìn của bộ phim truyền hình này.

Đến phiên Dư Tư Nhạc, trong lòng cô hơi khản trương, nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt, vẫn bình tĩnh. Bên dưới rất nhiều ánh đèn chớp, Dư Tư Nhạc nhẹ nhàng mở miệng nói: "Tôi rất hài lòng với nhân vật lần này, cũng rất cảm ơn đạo diễn Vệ đã cho tôi cơ hội này. Đạo diễn Vệ là một đạo diễn biết bồi dưỡng tìm vết, tôi tin rằng phim là bộ phim truyền hình nào do ông sản xuất, thành tích tuyệt đối sẽ không thu những nơi khác."

Trong chớp mắt đạo diễn Vệ rất xúc động, dường như không ngờ cô Du đánh giá mình cao như thế.

Ông cảm động đến mức tay cầm micro hơi run run "Cô Du là người mới do tôi đi khám thác tiềm lực. Có lẽ có rất nhiều người nghi ngờ năng lực của thiên kim Du thị, mới có thể tìm được một nhân vật để diễn thử. Nhưng tôi nói cho mọi người biết, chờ sau khi bộ phim truyền hình này công chiếu, mọi người mới biết được đến cùng là cô ấy có bao nhiêu năng lực!"

Các phóng viên nhìn thấy đạo diễn Vệ có ý thiên vị Dư Tư Nhạc, đều tiếp tục hỏi.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng biến thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

"Xin hỏi sau này cô Du sẽ phát triển ở lĩnh vực điện ảnh và truyền hình không?" Một người trong đám phóng viên hỏi.

Dư Tư Nhạc giả nhập đoàn làm phim, cho tới bây giờ cũng không phải vì danh lợi, cô lúc đầu nói với các phóng viên: "Không nhất định, ít nhất tạm thời tôi chưa đưa ra quyết định."

"Vậy cô Du có ý phát triển trong làng giải trí, tổng giám đốc Du có đồng ý không?"

Tất cả micro đều chuyển sang Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần dùng ánh mắt tràn đầy cương chịu nói: "Nếu cô ấy thích, tôi sẽ không phản đối."

Cuộc họp báo diễn ra trong bốn mươi phút thì kết thúc, Dư Tư Nhạc bị đám phóng viên hỏi đến miệng đắng lưỡi khô.

Đạo diễn Vệ vội vàng chạy đến: "Tổng giám đốc Du, có thể rất hân hạnh mời ngài đi dùng bữa com không? Đoàn làm phim chúng tôi đã đặt chỗ rồi, chuẩn bị mở tiệc chúc mừng."

Lúc ông ta nói chuyện, ánh mắt cố ý nhìn về phía Dư Tư Nhạc, dường như mục đích chủ yếu là mời Dư Tư Nhạc đi.

Du Lăng Thần vỗ vỗ vai Dư Tư Nhạc: "Em làm chủ đi."

"Đạo diễn Vệ mới khách, đương nhiên chúng ta sẽ đi rồi." Dư Tư Nhạc cười tươi nói.

Chỗ mà đạo diễn Vệ đặt chính là khách sạn Hoài Hương.

Ba người ngồi chung một chiếc xe, trên đường nói không ít chủ đề.

"Cô Du, trong tay tôi còn một bộ kịch bản, tôi suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy hình tượng của cô là một người điềm đạm, hợp với vai nữ chính nhất." Lúc đạo diễn Vệ ngồi trong xe, từ từ đã lộ ra mục đích chính.

Dư Tư Nhạc có một loại cảm giác bị nhìn trúng, nhưng mà càng lợi hại hơn nhiều so với sự do xét của đối phương.

"Đạo diễn Vệ, ý tốt của ông, tôi xin nhận. Nhưng tôi còn là học sinh, thời gian dành cho quay phim cũng rất ít."

"Đừng cự tuyệt tôi nhanh như thế, tôi chỉ nói với cô trước, khoảng hai tháng say mới đến thời gian quay phim chính thức, trong khoảng thời gian này tôi còn bận việc tuyển chọn diễn viên." Đạo diễn Vệ lấy kịch bản trong túi ra, đưa cho Dư Tư Nhạc xem: "Cô có cảnh thì đọc thử xem, nếu có hứng thú, thì gọi điện thoại cho tôi, tôi ưu tiên cho cô một chỗ."

"Cảm ơn." Dư Tư Nhạc tiện tay nhận lấy kịch bản.

Xem tên kịch bản, có thể đoán được là một bộ phim thần tượng.

Dư Tư Nhạc tùy tiện lật vài tờ, thì bị nội dung bên trong kịch bản làm cho hấp dẫn.

Một vài chỗ trong bộ kịch bản này, còn xuất sắc hơn nhiều so với mấy bộ kia, khó trách đạo diễn Vệ lại coi trọng như thế.

Vệ Hâm biết nhìn mặt người nói chuyện, nhìn ra đáy mắt của Dư Tư Nhạc hơi dao động, lại từng bước tăng thêm mức độ tăng bốc. Cũng nói rõ ra nhiều chỗ hấp dẫn trong kịch bản, thảo luận với Dư Tư Nhạc.

"Tôi dự định mời nam diễn viên Thích Nghi Thụy diễn, người đó diễn cũng không tệ, nghe nói cũng dễ dàng ở chung." Đạo diễn Vệ nói.

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên mở to hai mắt: "Là anh ta?"

Kỳ nghỉ hè trên ti vi có chiếu một bộ phim truyền hình, luôn có thể nhìn thấy hình ảnh của anh ta.

Dư Tư Nhạc muốn không biết anh ta cũng là việc khó.

Cô từng xem Thích Nghi Thụy diễn xuất, không hề nghi ngờ thực lực của anh ta là đại diện cho một ngôi sao lớn. Dáng người khôi ngô tuấn tú, tính tình vô cùng tốt. Nhiều ngôi sao diễn chung với anh, không ai không khen ngợi anh.

Trong lòng Dư Tư Nhạc càng ngứa ngáy.

Du Lăng Thần ngồi bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của cô, bàn tay đang đặt trên đầu vai cô càng tăng thêm sức lực, dường như muốn nhắc nhở cô, đừng biểu hiện như vậy đối với người đàn ông khác ngay trước mặt anh, đây là chuyện làm cho người khác thật không vui.

Dư Tư Nhạc cảm nhận được sức lực trên vai, đôi mi thanh tú nhú chặt lại.

Biểu hiện mờ ám của hai người, không làm cho đạo diễn Vệ chú ý.

Đạo diễn Vệ cố gắng hết sức mình nói về bộ phim truyền hình này, ý đồ làm dao động trái tim Dư Tư Nhạc.

"Cô Du, chúng tôi sẽ cố gắng phối hợp với thời gian học tập của cô, bộ phim truyền hình này thật sự không tệ, cô cảm thấy thế nào?"

Nói không động tâm là giả.

Nhưng Dư Tư Nhạc luôn lo lắng cho chuyện học tập của mình.

"Nếu em muốn quay phim, anh sẽ giúp em tiến vào Làng Giải Trí. Bỏ qua cơ hội, sẽ không có lần thứ hai." Du Lăng Thần đưa ra ý kiến.

Đây là đạo lý dễ hiểu, mà ai cũng hiểu. Chỉ có điều gặp phải lúc lựa chọn, thì ai mà không do dự, dù sao mỗi người đều cân nhắc giữa lợi ích và thiệt hại.

"Tôi đồng ý." Dư Tư Nhạc nắm chặt kịch bản, đưa ra câu trả lời cuối cùng.

Đạo diễn Vệ vui vẻ nói: "Chờ sau khi đoàn làm phim bắt đầu quay phim, tôi sẽ liên lạc cho cô. Thích Nghi Thụy đã đến thành phố C, mấy ngày nay chuẩn bị ký hợp đồng, đến lúc đó không chừng hai người sẽ gặp mặt nhau."

Dư Tư Nhạc gật đầu với ông ta.

Cô cũng không phải loại người ham hư vinh, có điều cảm thấy có thể hợp tác với Thích Nghi Thụy là một cơ hội hiếm có.

Vệ Hâm cười đến không khép miệng được, theo ông dự đoán năm nay Dư Tư Nhạc sẽ đạt đến độ hoa mắt. Đây cũng không sợ không có phần của cô, mà Vệ Hâm thật sự rất thích kỹ thuật diễn xuất trời cho của cô,

Sau đó bọn họ đến khách sạn Hoài Hương dùng bữa.

Người đến tham dự lễ chúc mừng đều là những người tham gia quay phim. Đa số mọi người đều biết nhau, càng không ngừng chào hỏi.

Dư Tư Nhạc rất thích không khí như thế, lòng cũng vui theo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 73.1

Qua ba lần uống rượu, rất nhiều người say đến gục xuống, đạo diễn Vệ cũng bị rót rượu đến say mềm, trong miệng không ngừng nói những điều mơ hồ.

Dư Tư Nhạc không dính một giọt rượu, có thể nói là người tỉnh táo nhất trong đám người.

Du Lăng Thần uống tổng cộng bốn năm ly rượu, tinh thần thật dồi dào, anh vỗ vỗ vai Dư Tư Nhạc: "Tiểu Nhạc, chúng ta cần phải trở về."

"Dạ." Dư Tư Nhạc gật gật đầu.

Hóng đêm ngày càng mù mịt, đô thị đã lên đèn, nhà cao tầng mọc lên vững chắc, những tiếng động ồn ào làm náo loạn cả thành thị vào ban đêm, vĩnh viễn không tịch mịch.

Du Lăng Thần tự mình lái xe, hai tay nắm lấy tay lái, vượt qua đường lớn.

Phía trước là ngã tư đường, có đèn đỏ chợt sáng lên.

Du Lăng Thần đạp phanh lại, xe từ từ ngừng lại, tạm thời không chạy nữa.

"Tiểu Nhạc, còn tám ngày nữa đến sinh nhật của em rồi." Du Lăng Thần chợt phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Dư Tư Nhạc sợ tới mức tay cô đang để trên thành cửa sổ xe chợt rơi xuống.

Sắc mặt khẽ biến thành hoảng hốt lo sợ, cô cắn răng trầm nghĩ, trời ơi, anh hai tính toàn từng giờ từng phút à? Cô đều quên mất chuyện này, may mà anh hai còn luôn ghi nhớ trong lòng.

Khi nhìn thấy vẻ bình tĩnh của cô gái bị phá vỡ, khóe miệng Du Lăng Thần khẽ nhếch lên, dường như vô cùng hài lòng.

"Hôm đó.....Sẽ là một ngày rất đặc biệt." Du Lăng Thần chậm rãi nói.

Dư Tư Nhạc từ từ nắm chặt hai tay lại.

Đặc biệt? Dường như hai chữ này làm cho lòng cô chấn động.

Trong đầu chợt xuất hiện một giọng nói, ví dụ như.... ... Trong lễ cưới, nam chính thường làm những chuyện thiếu nhi không nên xem, để xác định quyền làm chủ của mình.

Anh hai sẽ không muốn làm như vậy chứ?

Dư Tư Nhạc mím chặt môi, lén lút quan sát vẻ mặt của anh trai mình. Lại cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé của mình, trời sinh không nóng bỏng, không có gương mặt thanh tú cầu hôn như yêu tinh....Cuối cùng anh hai thích mình ở chỗ nào chứ?

"Anh hai...." Dư Tư Nhạc rất muốn trao đổi chuyện này với anh thêm lần nữa.

Khóe môi Du Lăng Thần nhếch lên: "Đèn xanh rồi."

Nói xong, anh khởi động xe, tiếp tục lái về biệt thự. Rất rõ ràng cố ý chuyển chủ đề, thái độ rất quyết tâm kiên quyết!

Lời nói Dư Tư Nhạc vừa ra khỏi miệng chợt nuốt trở về.

... ..

Mấy ngày sau đó, Dư Tư Nhạc ăn không ngon ngủ không yên, mỗi ngày để hỏi hạp lo sợ, nghĩ làm thế nào để tránh né anh hai.

Nhân lúc Du Lăng Thần chưa tan tầm về nhà, cô gọi điện thoại cho Trịnh Thiếu Hoa.

"Này.....Anh Trịnh, nhà của anh còn biệt thự nào khác không? Có thể cho em mượn tạm vài ngày được không?" Ít nhất cũng phải thoát khỏi sinh nhật lần thứ mười tám này, tạm thời Dư Tư Nhạc chưa chuẩn bị tâm lý "được ăn".

Văn phòng bệnh viện.

Một tay Trịnh Thiếu Hoa cầm điện thoại, tay kia giờ sổ bệnh "Anh nhớ ngày mai là sinh nhật của em, Du thiếu sẽ chúc mừng cho em"

Vừa nhắc đến sinh nhật lần thứ mười tám, Dư Tư Nhạc theo phản xạ nói: "Em...Em có chút chuyện, anh Trịnh, cuối cùng anh có cho em mượn hay không?"

Trịnh Thiếu Hoa cũng không phải là một người dễ bị lừa, anh ở đầu dây bên kia điện thoại, khóe miệng mỉm cười ngày càng sâu, dường như từ trong giọng nói run rẩy của Dư Tư Nhạc, đã nghe ra manh mối.

"Tiểu Nhạc, không phải anh Trịnh keo kiệt. Đổi lại lúc khác, cho dù em mượn phòng anh ở để làm gì, anh cũng không nói hai lời liền cho em mượn." Ngón tay Trịnh Thiếu Hoa lật đến một ca bệnh thì dừng lại, nói: "Em nên biết Du thiếu là hạng người gì, lần này anh giúp em, anh ấy sẽ tìm anh gây phiền phức."

Giống như lần trước, anh giúp Dư Tư Nhạc trốn đi, một vị Boss không hề độ lượng chỉ cần có thù báo thù, làm hại anh hơn nửa tháng không tìm được tin tức của cô.

Lần này, Trịnh Thiếu Hoa làm sao dám tùy tiện phá hư kế hoạch của Du Lăng Thần? Lần này không thể nghi ngờ đã hoàn toàn chọc giận vị Boss đó rồi.

Dư Tư Nhạc cũng không muốn anh ta khó xử: "Biết rồi, anh Trịnh, em đây không làm phiền anh nữa."

Dư Tư Nhạc ừ rừ cúp điện thoại.

Sau khi cô sống lại, thì chỉ biết được vài người thôi. Người cô quen, gần như anh hai cũng biết. Dư Tư Nhạc chợt phát hiện ra, cô không tìm thấy được một khả năng giúp đỡ từ người ngoài.

Dư Tư Nhạc hung hăng cắn răng, kiên quyết không muốn làm dê đọi làm thịt.

Cầm lấy ví tiền, nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

... ..

Màn đêm buông xuống rất nhanh, Dư Tư Nhạc đứng ở đầu đường, mê man không biết nên đi về đâu.

Mở ví tiền ra nhìn vài lần, bên trong có rất nhiều thẻ tín dụng.... ..

Nhưng Dư Tư Nhạc không có can đảm quẹt thẻ tiêu xài, bởi vì làm như vậy anh hai sẽ dễ dàng phát hiện ra tung tích của cô.

Trừ lần đó ra, chỉ còn ba tờ tiền lẻ màu hồng, tiền này là do mấy ngày hôm trước đi siêu thị còn dư lại, không nghĩ tới bây giờ lại có ích rồi.

Phạm là chỗ nào hơi quản lý nghiêm ngặt, thì khách sạn nơi đó muốn đăng ký phải có giấy chứng minh, Dư Tư Nhạc ra ngoài vội vàng nên không mang những thứ đó theo. Trong điện thoại có thiết bị định vị, Dư Tư Nhạc không ngờ đến mức phải mang nó theo.

Mờ mịt nhìn xung quanh, Dư Tư Nhạc tự hỏi đêm nay phải qua đêm ở đâu.

Một thành thị có mặt dồi dào, vậy nhất định sẽ có vẻ mặt nghèo khổ. Ví dụ như ở Hồng Kông, chỗ đó rong rã lẫn lộn, loại người gì cũng đều có. Lợi thế duy nhất của cuộc sống ở đó, giá cả là thấp, chi phí ít.

Dư Tư Nhạc chợt nhớ đến thành phố C cũng có một khu vực như thế.... ..

Ba trăm đồng này nhất định sẽ duy trì được cuộc sống trốn chạy của cô, vì thế Dư Tư Nhạc nhất định có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm, cần phải kéo dài thời gian càng tốt.

Cô vội vàng vào xe buýt công cộng, tìm một ghế trống rồi ngồi xuống.

Ngồi một chuyến xe khoảng bốn mươi phút, lúc Dư Tư Nhạc xuống xe thì ngạc nhiên với sự thay đổi của cảnh vật trước mắt.

Những cảnh vật này làm cho cô nhớ đến cuộc sống trước đây. Túng thiếu, nghèo khổ, tất cả thời gian đều làm việc để sống.

Bên đường có rất nhiều người bán hàng rong đang mua bán, đúng lúc Dư Tư Nhạc đang đói bụng, liền mua hai viên cá viên chiên bỏ vào miệng.

"Ông chủ, biết ở đâu có khách sạn không? Loại tiện nghi nhất đó....." Dư Tư Nhạc vừa ăn cá viên chiên, vừa hỏi ông chủ quán.

Thấy đối phương đã mua một phần đồ ăn của mình, ông chủ cũng vô cùng vui vẻ nói: "Thấy cô chỉ có một mình thôi à? Ở đây an ninh không được tốt lắm, tối rồi, một nữ sinh như cô đừng đi loạn, mấy hôm trước nghe nói ban đêm có một nữ sinh ra đường bị người ta cưỡng bức."

Dư Tư Nhạc hoảng sợ khi nghe ông chủ nói.

"Nghe chú khuyên một câu, đừng vì tiếc tiền mà chọn những khách sạn vắng vẻ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, mất nhiều hơn được." Hơn nữa trong những

khách sạn nhỏ, còn đồ đánh nhau hút chích thuốc phiện thường xuyên ra vào.

Nhìn cô gái trước mắt này lớn lên thật xinh đẹp, thật muốn một chỗ ở khách sạn, nói không chừng sẽ rước họa vào thân.

Dư Tư Nhạc ăn xong viên cá viên chiên cuối cùng, cảm thấy ông chủ nói rất đúng. Lúc cô chạy trốn, cũng phải chú ý đến sự an toàn của mình.

Ông chủ quán cũng rất dạn dĩ, giọng tay lên chỉ vào hẻm nhỏ cách vách: "Đi qua ngõ này, có khách sạn cũng không tệ lắm, giá cả hợp lý."

"Cảm ơn chủ." Dư Tư Nhạc nói lời cảm ơn.

Sau đó theo hướng ông chủ quán chỉ, cô đi vào cái hẻm nhỏ, quả nhiên trông thấy một khách sạn nhỏ.

Khách sạn trang trí theo kiểu cổ xưa, có thể nhìn ra được người chủ đã mở khách sạn này lâu năm.

Một người phụ nữ trung niên ngồi phía trước, mới đảo qua tạp chí, trong miệng không ngừng cắn hạt dưa, nhìn thấy có người đến, hỏi: "Muốn ở trọ sao?"

Dư Tư Nhạc gật đầu.

"Muốn ở một mình, hay là...."

"Loại tiện nghi nhất...." Dư Tư Nhạc buột miệng nói.

Người phụ nữ trung niên nhìn cô vài lần, dường như đang suy nghĩ, một cô gái ăn mặc như thế rõ ràng là nhà có tiền, sao lại chọn căn phòng tiện nghi nhất chứ? nhưng mà đầu năm nay hàng nhái nhiều, ánh mắt không nhất định nhìn đúng.

Người phụ nữ trung niên lấy một xâu chìa khóa ra đưa cho Dư Tư Nhạc: "Một đêm ba mươi đồng, phòng 203."

Thật là tiện lợi! Dư Tư Nhạc thầm cảm thán.

Mạng lưới dây điện các loại của khách sạn đều lộ ra ngoài. Theo như Dư Tư Nhạc quan sát, ngôi nhà này đã được xây ít nhất mười năm. Trên vách tường có vài đốm màu xám, rất nhiều nước sơn đã phai màu.

Dư Tư Nhạc đứng trước cửa phòng 203, dùng chìa khóa tra vào ổ, lắc vài cái.

Cửa phòng nặng nề được mở.

Trong phòng tối đen như mực, Dư Tư Nhạc nhấn vào công tắc đèn, tầm mắt từ từ sáng lên.

Bức màn che tầm nhìn bên ngoài, đồng thời cũng không cho ánh nắng chiếu vào, trong không khí ảm ảm mùi ẩm mốc.

Phòng nhỏ chỉ hơn mười mét vuông, chỉ có một cái gương, cộng thêm một cái bàn, được trang trí vô cùng đơn giản.

Dư Tư Nhạc đi đến bên cạnh cái giường nhìn tấm trải giường.... Là một loại màu trắng rề tiền, không biết đã được giặt bao nhiêu lần, đã bám đầy bụi.

Dư Tư Nhạc không có tính thích sạch sẽ, nhưng cũng sạch sẽ, đặc biệt sau một thời gian sống chung với anh hai, càng không nhẫn nhịn được sự dơ dáy bẩn thỉu.

Nhìn toàn cảnh căn phòng, cô thở dài một hơi.

Chịu đựng! Trong lúc này sự đơn giản không có gì đáng phàn nàn hơn so với việc bị "ăn sạch".

Dư Tư Nhạc vô lực ngã lên giường.

Thật ra trong lòng cô rất phức tạp, chính cô cũng không nói nên lời vì sao phải chạy trốn, có thể giải thích thành con cá sau khi rời khỏi nước, cuối cùng cũng giấy giữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 73.2

Du Lăng Thần trở lại biệt thự, cảm thấy bên trong cũng không có ánh sáng của bóng đèn, đôi mày kiếm nhíu chặt lại một chỗ.

Trong biệt thự trống rỗng, không có mùi cơm chín như thường ngày.

Trên bàn trà, điện thoại của Dư Tư Nhạc nằm lặng lẽ trên đó.

Du Lăng Thần ý thức được điều gì, cô gái nào đó lại mất tích lần nữa.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lae6b, là điện thoại của Trịnh Thiệu Hoa gọi đến.

Giọng nói của đối phương vẫn âm áp không thay đổi: "Du thiếu, anh ngàn vạn lần phải vui vẻ, vừa rồi cô ấy gọi điện thoại cho tôi, nói là muốn mượn phòng của tôi để ở tạm."

Nói là ở tạm, nhưng thật ra muốn trốn tránh vị boss nào đó.

Du Lăng Thần nhíu mày: "Cậu nói đã trễ, Tiểu Nhạc bỏ trốn rồi. Quan hệ của cậu rộng rãi hơn so với tôi, cậu gọi cho nhiều người đi tìm giúp tôi đi."

Đối phương như sững sốt một chút, sau đó nói: "Không thành vấn đề, chúng ta là bạn bè, loại việc này vẫn nên giúp đỡ. Nhưng mà, Du Lăng Thần, Tiểu Nhạc là đứa bé ngoan, cậu đừng nhất thời hồ đồ mà làm tổn thương đến cô ấy."

Du Lăng Thần nhíu mày: "Không nghĩ tới cậu sẽ nói tốt giúp Tiểu Nhạc, nhưng mà lo lắng của cậu thật là dư thừa."

Cho dù anh làm tổn thương đến ai, cũng sẽ không làm tổn thương Dư Tư Nhạc. Cô gái kia là người anh yêu thương nhất, tổn thương đến cô, chẳng khác nào dùng dao đâm vào tim anh.

Giống như bây giờ, rõ ràng Dư Tư Nhạc đã rời khỏi nhà. Anh lại tức không chịu được, trong lòng ngoại trừ lo lắng cô ở bên ngoài ra, không còn cái nào khác.

Sau khi cúp điện thoại của Trịnh Thiệu Hoa, Du Lăng Thần vừa gọi điện cho vài nhân vật lớn trong thành phố C, bảo họ hỗ trợ tìm kiếm Dư Tư Nhạc. Trong một lúc, người của hai phái hắc bạch được điều động đi.

Du Lăng Thần không yên lòng ở trong biệt thự, anh lái xe ra ngoài.

Lúc tay anh nắm lấy tay lái, Du Lăng Thần còn đang suy nghĩ, có lẽ Dư Tư Nhạc cố ý để anh gặp đến ỳnh lên, nhất định cô đang trốn ở một chỗ nào đó trong thành phố mà anh không biết, ngầm nghĩ muốn anh buông tha cho chuyện kia.

Du Lăng Thần tự lái xe, đi qua đường lớn hẻm nhỏ, anh lái xe với tốc độ rất chậm, vừa lái xe, vừa quan sát hai bên đường, nhìn xem có thấy bóng dáng quen thuộc kia hay không.

Chi tiết, đáp án làm anh thất vọng.

... ..

Tiết trời mùa hè đã qua, lá mùa thu bên ngoài bay vào cửa sổ, làm cho người ta cảm thấy cái lạnh thấm từ ngoài da vào tim gan.

Dư Tư Nhạc có thói quen, sau khi cuộc sống xảy ra sự thay đổi lớn, cô càng không ngủ được.

Chăn bông này có mùi ẩm mốc, Dư Tư Nhạc chỉ ngửi một cái, trong đầu chợt nổi lên ý nghĩ.... ..Đã bao lâu rồi không có người ngủ. Vì vậy cô đẩy chăn bông sang một góc, cũng không muốn đắp nữa, nằm thành hình chữ đại trên chiếc giường.

Hai mắt mở ra lại nhắm vào, một chút buồn ngủ cũng không có.

Cùng lúc đó, đã ba bốn giờ sáng, Du Lăng Thần vẫn lái xe chạy vòng vòng thành phố C.

Mỗi ngày trôi qua, không nghe thấy tin tức của Dư Tư Nhạc, sắc mặt của Du Lăng Thần ngày càng khó coi.

Không ít người đều biết thiên kim của tập đoàn Du thị mất tích, mỗi người đều sống trong nom nớp lo sợ không dám đi gặp Boss.

Trong thời gian này, Trịnh Thiệu Hoa có gọi điện thoại đến vài lần, tỏ vẻ an ủi đối với vị Boss nào đó.

Mỗi lần anh ta gọi điện thoại, Du Lăng Thần kích động đến mức hận không thể lột da anh ta.

Mà cuối cùng, luôn đổi lấy một câu của Trịnh Thiệu Hoa: "Đều nói đối xử với con gái, thì không thể gấp gáp, nhìn một chút xem, Tiểu Nhạc sợ đến chạy trốn luôn rồi. Nếu không tìm được, tôi thật lo lắng nửa đời sau của anh phải trải qua như thế nào."

Du Lăng Thần luôn bị anh ta chọc tức đến sắc mặt rất khó coi, không đợi anh ra nói xong đã thẳng tay cúp điện thoại.

Thời gian từng chút trôi qua, đảo mắt đã đến ngày sinh nhật của Dư Tư Nhạc.

Đến chín giờ tối, Du Lăng Thần cũng không tìm được tung tích của Dur Tư Nhạc, có thể thấy lần này Dur Tư Nhạc quyết tâm trốn tránh anh.

Trên bàn cơm được bày món bánh ngọt hình trái tim thơm ngon. Có bánh ga tô hình tròn, nhưng đã qua sinh nhật, mà người đó vẫn không trở về.

Lúc đầu Du Lăng Thần muốn chúc mừng sinh nhật cho Dur Tư Nhạc, cũng không nghĩ sẽ mở bữa tiệc chiêu đãi những người khác làm gì. Vì anh chỉ nghĩ đến lợi ích cho bản thân, sinh nhật mười tám của Tiểu Nhạc, sau này cùng với những sinh nhật khác, đều chỉ do anh và cô chúc mừng thôi, không để những người khác chia sẻ những thức đặc biệt vốn thuộc về anh.

Đang lúc anh thất thần nhìn bánh sinh nhật, chuông điện thoại vang lên trong phòng khách.

Một lúc sau, anh mới chậm chạp nhận điện thoại.

"Du thiếu, cuối cùng ngài cũng nhận điện thoại." Giọng nói của đối phương mang theo vẻ đắc ý "Chúng tôi tìm được tung tích của tiểu thư Du rồi, cô ấy đang ở trong khách sạn của khu nhà nhỏ. Nơi tiểu thư Du trốn cũng thật bí mật, nếu không phải có người của tôi ở bên đó, nói không chừng đến bây giờ cũng không tìm ra tung tích của cô ấy."

Tất nhiên là Du Lăng Thần biết được cuộc sống của khu vực đó như thế nào, vừa nghĩ đến hoàn cảnh đó, Du Lăng Thần nhũn mỳ thật sâu.

Người gọi điện thoại cho anh tên là Bành Dũng, là người lẫn lộn trong giới xã hội đen.

Tuy Du Lăng Thần làm ăn trong giới bạch đạo, nhưng ít nhiều cũng quen biết vài người trong giới này. Hàng năm tập đoàn Du thị đều cho họ một khoảng tiền, xem như xử lý mối quan hệ trên dưới. Quan hệ giữa hai bên cũng không tệ, không có mâu thuẫn vì lợi ích.

"Tổng giám đốc Du, cô công chúa nhỏ của ngài cách vài ngày lại mất tích một lần, nên dạy dỗ thật tốt, con cái bây giờ quen thói được chiều chuộng, ngài không cho cô ấy biết tay, cô ấy không biết cái gì gọi là 'sợ'." Bành Dũng có lòng tốt nhắc nhở Du Lăng Thần.

Trong lòng Du Lăng Thần thầm nghĩ, nên dạy dỗ thật tốt.

Trong miệng lúc nào cũng phun ra những từ đơn giản, "ừ, được"...Cách diễn đạt dường như hơi qua loa một chút.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh khởi động xe, không cần nghĩ cũng biết Du Lăng Thần đang định lái xe đến khách sạn bắt người.

Cuối cùng Bành Dũng lên tiếng khuyên bảo tận tình: "Tổng giám đốc Du, lái xe phải cẩn thận, tôi sẽ không quấy rầy anh....."

Nói xong, đối phương muốn cúp điện thoại, xa xa truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Du Lăng Thần ở đầu dây bên kia nghe rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 73.3

Người kia hoảng hốt nói: "Đại ca, không xong rồi, khách sạn này bị cháy rồi, lầu ba đều bị cháy."

Tay Du Lăng Thần nắm tay lái, run dữ dội, giọng nói lạnh thấu xương vang lên trong điện thoại: "Gọi người kia nghe điện thoại."

Có lẽ là do kinh hoàng thất sắc, nên lúc người đó nói chuyện, không khống chế được gia tăng âm lượng.

Bành Dũng phản ứng nhanh, đưa điện thoại cho thuộc hạ, cuối nói cho tên đó biết, phải cẩn thận trong lời nói với tổng giám đốc Du.

"Khách sạn cháy rồi sao? Là tình huống gì?" Du Lăng Thần tăng tốc, trong chớp mắt tốc độ xe tăng lên vài phần, giống như một cơn gió xông ra ngoài.

Có lẽ vì khí thế của Du Lăng Thần quá mức mạnh mẽ, nên tên thuộc hạ hơi run giọng: "Khách sạn này đã cũ rồi, lâu năm chưa tu sửa, dây điện bị hỏng không cẩn thận gây cháy, ngọn lửa lan ra vô cùng nhanh, bên dưới lầu ba gần như đang chìm trong ngọn lửa."

Sắc mặt của Du Lăng Thần âm trầm đáng sợ: "Tiểu Nhạc có ở bên trong không?"

Đám người kia gần đây đều chú ý đến hành tung của tiểu tư Du, đương nhiên biết rõ "Tiểu Nhạc" trong miệng Du Lăng Thần là người nào.

"Tạm thời không thể xác định."

Tâm Du Lăng Thần chợt trầm xuống, tay nắm tay lái không vững, suýt chút nữa đã đâm vào chiếc xe phía trước.

Cơ thể đổ ập về phía trước, khó khăn lắm mới có thể đứng vững.

Anh ấn nút kết thúc cuộc trò chuyện, ném điện thoại về phía ghế lái phụ, tập trung lái xe đi đến khách sạn.

Lộ trình hơn bốn mươi phút, bị rút ngắn còn khoảng hai mươi phút.

Còn chưa đến gần khu vực này, Du Lăng Thần đã thấy trên bầu trời dày đặc khói.

Loại cảm giác bất an không yên làm anh rất khó chịu.

Xe lại tăng tốc chạy như bay vào khu Đê Tịnh.

Đoàn người chữa cháy đang tiến hành cứu chữa, xung quanh có rất nhiều người tụ tập xem náo nhiệt, đủ loại tiếng bàn tán theo ngọn lửa lan ra khắp bầu trời.

Ngọn lửa rừng rực cao chói vót, chiếu sáng cả khu vực xung quanh.

Trong đêm tối, ngọn lửa như móng vuốt kéo dài không ngừng cắn nuốt cả tòa nhà.

Du Lăng Thần bước nhanh đến trước khách sạn, ngược mắt nhìn tòa nhà bị ngọn lửa vây quanh. Bên trong thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng đổ vỡ, cùng với tiếng những đồ vật bị sụp đổ sau khi bị cháy.

Xung quanh đã được phong tỏa lại, ngăn chặn người dân đi vào bên trong.

"Bên trong còn ba người khác, tất cả nhân viên nhanh chóng cứu chữa! Có thể cứu từng người một." Nhân viên chữa cháy đứng trước ngọn lửa, chỉ huy nhân viên đi vào cứu khách.

Ở một nơi cách đó không xa, nhân viên y tế đang tiến hành làm cấp cứu cho du khách.

Du Lăng Thần đi qua, ánh mắt quét một lượt lên nhóm người đang nằm trên băng ca, cũng không tìm thấy bóng dáng Dur Tư Nhạc. Trong lòng anh ngày càng bất an, sợ hãi Dur Tư Nhạc là một trong ba người khách bị mắc kẹt bên trong theo lời nhân viên chữa cháy.

Anh không suy nghĩ nhiều, nhấn băng phong tỏa lên, muốn đi vào bên trong.

Sau khi hai nhân viên chữa cháy nhìn thấy, vội vàng kéo anh qua một bên, ngăn cản anh đi vào bên trong: "Anh làm cái gì? Nơi này là hiện trường hỏa hoạn, ngoài cảnh sát làm nhiệm vụ ra người khác không được đi vào."

Cả người Du Lăng Thần đều lạnh lẽo, cặp mắt kia càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hai nhân viên chữa cháy bị ánh mắt của anh dọa sợ hãi, giọng nói không được tự chủ nhỏ dần: "Xin.....Xin phối hợp với công việc của chúng tôi."

"Có lẽ em gái của tôi còn ở bên trong." Du Lăng Thần phun ra một câu lạnh lùng.

Thì ra là người thân của du khách. Hai nhân viên chữa cháy lập tức hiểu ra tại sao người đàn ông này nóng vội muốn đi vào bên trong.

"Xin hãy tin chúng tôi, nhân viên chữa cháy của chúng tôi rất chuyên nghiệp, đối với năng lực xử lý hỏa hoạn là mạnh nhất...." Nhân viên chữa cháy ca ngợi năng lực của bọn họ, ý đồ muốn làm cho đối phương tin tưởng, không phải xúc động làm chuyện đại dốt.

Nhưng ánh mắt của Du Lăng Thần từ đầu đến cuối đều không thay đổi, nhìn vào như ngọn lửa cháy hừng hực, anh càng không nghe hai nhân viên chữa cháy khuyên bảo.

Dùng sức đẩy hai người đó ra, nhân viên chữa cháy không ngờ anh sẽ động thủ, từ không phòng bị, hai người bị đẩy ngã xuống đất.

Du Lăng Thần lại cất bước nặng nề đi lên phía trước, trong chớp mắt đã xông vào tòa nhà đang bị cháy.

Đám người xung quanh đều nhón nháo.

Du Lăng Thần là người nổi tiếng ở thành phố C, ở đây phần lớn mọi người đều nhận ra anh.

"A.... .. Tổng giám đốc tập đoàn Du thị xông vào rồi! Thật là dũng cảm!"

Vừa rồi anh ta nói đi cứu em gái? Trời ạ, đầu năm nay đàn ông tốt ngày càng ít.... .."

... ..

Các loại tiếng bàn tán đều xoay quanh.

Lúc này, có một cô gái vừa nghe đến cái tên quen thuộc, vội vàng chen vào đám người.

Hy vọng được đến chỗ quần chúng đang vây quanh nơi hỏa hoạn, tùy tiện tìm một người hỏi: "Các người vừa nói cái gì? Tổng giám đốc tập đoàn Du thị?"

Người đó là một cô bé khoảng mười tuổi, đưa tay lên chỉ về phía tòa nhà đang bị cháy: "Đúng, chính là anh ấy, anh ấy xông vào đó rồi. Rất đẹp trai, càng đẹp trai hơn so với ngôi sao Thích Nghi Thụy."

Dư Tư Nhạc chỉ nghe được nửa câu trước do cô bé này nói.

Xông vào? Dư Tư Nhạc cắn răng, lập tức đoán được anh hai nhất định đang tìm cô trốn trong khách sạn rồi, cho nên mới xông vào đó. Không ngờ khách sạn vừa xảy ra hỏa hoạn, anh hai đã nghỉ cô ở bên trong sao?

Cô chui vào dây phong tỏa hiện trường, không chờ các nhân viên chữa cháy phản ứng, đã đâm đầu vào khách sạn.

"Cô...." Vài nhân viên chữa cháy muốn ngăn cản nhưng đã muộn, lời còn chưa nói hết, bóng dáng Dư Tư Nhạc đã biến mất.

Một ông nước được khiên đến, vòi nước được mở ra, dòng nước được phun ra.

Đội trưởng đội chữa cháy hưng hăng phun nước bọt: "Nhanh kéo hai người họ ra!"

Tòa nhà bị cháy lâu như thế, đồ vật bên trong cũng bị thiêu rụi, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, lúc này mà xông vào bên trong, không muốn sống nữa sao?

Mọi thứ xung quanh đều là lửa, hơi không chút ý một chút, cũng sẽ bị cuốn vào trong ngọn lửa.

Dư Tư Nhạc cẩn thận tránh ngọn lửa, đi vào bên trong.

"Anh hai...." Mùi khói dày đặc xông vào mũi, Dư Tư Nhạc dùng một tay bịt mũi lại.

"Anh hai, anh ở đâu?" Dư Tư Nhạc vừa đi vào bên trong, vừa hô to.

Tìm xong tầng lầu thứ nhất, không thấy bất kỳ người nào, cô vội vã chạy lên lầu hai.

Vừa bước lên bậc thang lầu hai, Dư Tư Nhạc nghe có người đang gọi tên cô.

Là giọng của anh hai.

"Anh hai, em ở trong này." Dư Tư Nhạc tìm kiếm giọng nói, chạy về phía trước.

Cô cố gắng cúi đầu, vì phải đi lại, nên có thể giảm bớt lượng khói hít vào.

Du Lăng Thần vừa quay đầu, đã nhìn thấy cô đứng một nơi cách anh khoảng năm sáu mét. Sự hoảng hốt lo lắng trong đôi mắt dần dần tan biến.

Tầng hai đã bị thiêu hủy toàn bộ, nghiêm trọng hơn so với tầng một.

Bị làn khói xông vào, nên tầm mắt cũng không nhìn rõ.

Cái bàn, bức màn là đồ vật dễ cháy, đã hoá thành tro.

Du Lăng Thần bước nhanh về phía Dư Tư Nhạc, bảo cô đứng yên tại chỗ chờ anh đi qua.

Dư Tư Nhạc nhìn ngẩn tu sau lưng anh sắp sụp đổ, sợ tới mức hét lên: "Anh hai, cẩn thận!"

Dư Tư Nhạc vội vàng bước về phía bên kia.

Dường như Du Lăng Thần cũng nhận thấy sự nguy hiểm, nhanh chóng tránh qua một bên, tránh được một kiếp này.

Trái tim nhỏ của Dư Tư Nhạc sợ tới mức sắp nhảy ra ngoài.

"Nhanh rời khỏi chỗ này thôi." Du Lăng Thần nắm tay cô, bước nhanh xuống lầu.

Nhân viên chữa cháy tiến hành tìm người, vừa mới bước lên bậc thang đầu tiên, đã nhìn thấy hai người họ.

"Nhanh chóng đi ra." Vài nhân viên chữa cháy che chở cho Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần.

Vừa ra khỏi phạm vi hỏa hoạn, Dư Tư Nhạc liền dừng lại.

Đầu cô đầy mồ hôi, vàng trán, gương mặt đều lấm lem.

"Anh hai...."

Nghe sau lưng truyền đến một tiếng "anh hai". Trái tim Du Lăng Thần đang đập loạn, bước chân chợt dừng lại.

"Anh hai, vừa rồi anh làm gì xông vào bên trong vậy? Không biết nguy hiểm sao?" Dư Tư Nhạc sợ tới mức trái tim nhỏ bé đập loạn không ngừng, cũng may là cô trở về kịp, nếu không Du Lăng Thần ở bên trong không tìm thấy cô, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Du Lăng Thần lẳng lặng nhìn cô: "Anh nghĩ em ở bên trong."

"Em vừa ra ngoài mua thuốc cảm." Đầu óc Dư Tư Nhạc còn vang tiếng ong ong, thức đến hai giờ sáng mà không đắp chăn, buổi sáng hôm nay sau khi thức dậy, đầu cô như bị rót chì, đầu óc nặng nề làm cô cảm thấy không thoải mái.

Vì cô chưa quen với cuộc sống nơi đây, vì vậy đi qua mấy ngã tư, mới tìm được một tiệm thuốc tây.

Khi cô trở lại khách sạn, đã thấy khách sạn bị cháy.

Tay Dư Tư Nhạc còn cầm hộp thuốc, chứng minh lời cô nói đều là thật.

Hai người vì hành vi xúc động đã làm cho đám nhân viên chữa cháy rất tức giận. Một đám người trừng mắt, nén giận vì hành vi không muốn sống của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương 74

"Theo anh trở về."

Du Lăng Thần không có thời gian quan tâm đến đám nhân viên chữa cháy, ánh mắt nhìn chăm chú vào Dư Tư Nhạc, ánh mắt không cho phép cự tuyệt, bắt lấy bàn tay Dư Tư Nhạc, đi ra khỏi đám người.

Bộ quần áo được cắt may khéo léo của anh bị đốt cháy vài lỗ, trên mặt cũng dính không ít tro bụi, trên trán bị ngọn lửa cháy hừng hực làm tuôn mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên Dư Tư Nhạc trông thấy bộ dáng chật vật của anh trai, cô không nghĩ đến anh hai lại kích động xông vào đám cháy như thế.

Nếu anh hai thật sự xảy ra chuyện gì, vậy Dư Tư Nhạc nhất định sẽ áy náy cả đời.

"Anh hai, vừa rồi anh không bình tĩnh, không giống như phong cách xử sự của anh một chút nào." Dư Tư Nhạc vừa ngồi vào trong xe, mở miệng nói.

Du Lăng Thần chậm rãi quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt lóe lên sự khác thường rồi biến mất, lạnh giọng nói: "Em cho rằng đây là tình huống gì mà ai cũng có thể bình tĩnh sao? Tiểu Nhạc, anh có thể bình tĩnh độ sức với những tập đoàn khác, cũng có thể bình tĩnh đối mặt với bất kỳ mối nguy hiểm nào, nhưng....Em thì khác, biết không?"

Vừa nghĩ tới tất cả nguy hiểm đều chia vào Dư Tư Nhạc, trong lòng Du Lăng Thần không kiềm chế được lo lắng cho cô. Loại tâm tình này đến thật bất ngờ, anh cũng không có cách nào khống chế được. Cũng như trận hỏa hoạn vừa rồi kia, anh biết rõ sau khi xông vào khách sạn, có lẽ sẽ không tìm thấy Tiểu Nhạc, nhưng anh không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nếu Tiểu Nhạc thật sự ở bên trong, nhưng anh lại ngồi chờ chết mà không vào cứu cô, vậy anh nhất định sẽ hối hận cả đời. Vì vậy dù chỉ có một tia hy vọng, anh cũng không muốn cô mạo hiểm.

Không biết từ lúc nào Dư Tư Nhạc đã dần dần trở thành nhược điểm trong lòng anh. Du Lăng Thần làm việc luôn quyết đoán tàn nhẫn, đến khi ở trước mặt Dư Tư Nhạc, tất cả nguyên tắc đều hoàn toàn hồng bét.

Dư Tư Nhạc bị chấn động thật sâu, trầm mặc thật lâu, giọng nói hơi buồn buồn cất lên: "Anh hai, thật xin lỗi, để cho anh phải lo lắng."

"Nếu em còn hiểu anh sẽ lo lắng, từ nay về sau đừng bỏ nhà trốn đi nữa, chuyện tối nay, trở về anh sẽ phạt em." Du Lăng Thần sa sầm mặt, khởi động xe.

... ..

Dư Tư Nhạc không nói tiếng nào, thỉnh thoảng vụng trộm liếc nhìn anh trai.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Du Lăng Thần đều nhìn con đường phía trước, dường như không trông thấy ánh mắt của Dur Tư Nhạc.

Vào biệt thự, Dur Tư Nhạc theo thói quen nhấn công tắc mở đèn ở bên cạnh khung cửa.

Ánh sáng lập tức sáng ngời, những đồ vật trong phòng khách dần dần hiện rõ trước mặt.

Dur Tư Nhạc nhìn thấy bánh ngọt hình trái tim được bày trên bàn, xung quanh được trang trí rất nhiều cánh hoa hồng, vừa hài hòa vừa lãng mạn.

Dur Tư Nhạc bước từng bước đến gần, đứng bên cạnh bàn ăn, mắt nhìn xuống cái bánh ngọt, trên bánh ngọt có viết một hàng chữ "Happy -birth-day!"

Trên bàn còn đặt một chai rượu đỏ, Dur Tư Nhạc nhìn nhãn hiệu trên chai rượu, cô lập tức nhận ra đó là chai rượu anh hai cất rất kỹ, trước kia anh vẫn không nỡ lấy ra uống.

Đồng hồ trên vách tường đã chỉ mười một giờ rưỡi.

Du Lăng Thần đi đến bên cạnh cô, lấy mười tám cây nến ra cắm vào trên bánh ngọt.

"Vẫn còn nửa giờ thì sinh nhật của em sắp qua, may mắn vẫn còn kịp, đến đây thổi nến đi." Du Lăng Thần dùng cái bật lửa đốt từng ngọn nến.

Đây là sinh nhật đầu tiên của Dur Tư Nhạc, trước kia khi cô còn là trẻ mồ côi, cô hoàn toàn không biết ngày sinh thật sự của mình, cũng chưa từng chúc mừng sinh nhật.

Càng có được thứ gì đó tốt đẹp thì càng nhắc nhở cô, tất cả điều này đều bắt nguồn từ 'Dur Tư Nhạc', chẳng qua cô chỉ là một người cướp đoạt.

Sinh ra đã có sự chênh lệch lớn, khiến cho hốc mắt của cô ảm uất.

Du Lăng Thần nghĩ rằng cô quá cảm động: "Lúc sinh nhật không thể chảy nước mắt, biết không? Trong một năm, ngày này đáng giá để mọi người mong chờ nhất."

Dur Tư Nhạc hít hít mũi, cố gắng thu nước mắt lại.

Cúi thấp đầu, nhẹ nhàng thổi nến được cắm trên bánh ngọt, mười tám ngọn nến từ từ bị dập tắt.

"Ước nguyện của em là gì?" Du Lăng Thần cắt bánh ngọt cho cô, sau đó đưa đến tay cô.

Dur Tư Nhạc cầm lấy đĩa bánh, ăn từng miếng: "Ước nguyện không thể nói ra."

Nói ra sẽ không linh.

Du Lăng Thần không làm khó cô, nhẹ nhàng sờ đầu cô, cúi xuống kề sát vào tai cô, tại gò má hôn xuống một nụ hôn.

"Tiểu Nhạc, sinh nhật vui vẻ." Giọng nói Du Lăng Thần hơi khàn khàn, cảm giác hết sức chộc người.

Mặt Dur Tư Nhạc đỏ lên, sức lực nắm đĩa bánh ngày càng chặt.

Du Lăng Thần tiếp tục nói: "Nhà họ Du có nội quy trong nhà, không được tự ý bỏ nhà trốn đi. Lần này việc em làm đã trái với nội quy của nhà họ Du, nhất định phải bị phạt."

Dur Tư Nhạc trợn mắt há hốc mồm, hai mắt trợn to nhìn Du Lăng Thần: "Sao em chưa bao giờ biết điều này?"

Lần trước đến nhà anh Trịnh ở tạm, anh hai cũng không nói đến nội quy trong nhà mà?

"Anh vừa đặt ra." Du Lăng Thần duỗi ngón tay ra, nghiêm túc xóa sạch vết dầu bên khóe môi cô. Trong mắt sinh ra vẻ hiểu kỳ, không hiểu tại sao nữ sinh có thể ăn thứ bánh ngọt chán ngấy đó, ngón tay ngấm vào trong miệng, nuốt vết dầu này xuống.

Cuối cùng đưa ra một kết luận, khẩu vị của con gái đúng là không giống với đàn ông, ít ra Du Lăng Thần không thích ăn đồ ngọt này.

Động tác kia của Du Lăng Thần vô cùng mập mờ, vô cùng uyển chuyển.

Dur Tư Nhạc nhìn thấy chột căng thẳng, trái tim nhỏ bé đập thành thịch, không thể khống chế được nhịp đập.

Du Lăng Thần hạ thấp giọng, dùng giọng nói mập mờ nhẹ nhàng nói: "Qua mười phút nữa, thì chính thức trừng phạt, có lẽ.....Chúng ta nên tiếp tục bàn chuyện lần trước."

Đầu óc Dur Tư Nhạc ầm ầm nổ tung.

Nên đến, cuối cùng vẫn phải đến.

Dư Tư Nhạc ném đĩa bánh, đã nghĩ muốn chạy trốn.

Du Lăng Thần chuẩn bị từ sớm, hai tay gắt gao ôm chặt eo cô, một tay ôm ngay cô, đi lên lầu hai.

Dư Tư Nhạc giãy dụa tứ chi, muốn nhảy xuống từ trong lòng anh, tâm hoảng ý loạn quát: "Anh hai, thỏ không ăn cỏ gần hang! Hành vi này của anh là không có đạo đức!"

Du Lăng Thần hơi nhíu đôi mày kiếm, phản bác lại một câu: "Có biết vì sao con thỏ không ăn cỏ gần hang không?"

Dư Tư Nhạc quyết miệng không nói chuyện.

Du Lăng Thần đập một cái, cửa phòng bị mở ra.

Du Lăng Thần vừa đi, vừa nói: "Bởi vì cỏ bên cạnh ổ sớm muộn gì cũng là của mình....Cho nên bây giờ anh đói bụng, muốn ăn rồi."

Ba chữ cuối, anh nói với vẻ mặt không đỏ hơi thở không gấp, đương nhiên bộ dáng rất đáng đánh đòn.

Dư Tư Nhạc bị anh đặt lên giường, Du Lăng Thần kéo cả vạt của mình ra rồi gờ xuống.

Anh nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, kim giây đang từ từ chuyển động, cuối cùng cũng đi hết một hành trình dài, và đúng lúc mười hai giờ đêm. Có nghĩa đã qua sinh nhật của Dư Tư Nhạc, hiện tại cô đã là người trưởng thành.

Dư Tư Nhạc kéo lấy chân bông, bao lấy chính mình: "Anh hai, em chưa tắm!"

Cô biết Du Lăng Thần từ nhỏ thích sạch sẽ, không thể chịu được dơ dáy bẩn thỉu, đầu óc vội vàng nghĩ ra kế kéo dài thời gian.

Nhưng Du Lăng Thần sẽ được như ý của cô sao? Tất nhiên là cô không biết.

Anh xoay người bước đến trước mặt Dư Tư Nhạc, khoe môi nhếch lên nụ cười gian xảo: "Em không nói suýt chút nữa anh cũng quên mất."

Hai tay anh đánh úp về phía Dư Tư Nhạc, động tác cực nhanh cực chuẩn, trong chớp mắt đã ôm thiếu nữ nào đó vào lòng.

"Vì để tiết kiệm thời gian, chúng ta có thể cùng nhau tắm." Giọng nói của Du Lăng Thần vẫn luôn lạnh như băng, nhưng từ giọng nói này, Dư Tư Nhạc nghe ra vẻ trêu chọc.

Dư Tư Nhạc có loại xúc động muốn chết, muốn giãy dụa chạy trốn.

Chỉ tiếc sức lực giữa đàn ông và phụ nữ khác xa nhau, Dư Tư Nhạc phản kháng, nhưng trong mắt Du Lăng Thần không đáng giá.

Hai tay anh nhẹ nhàng đè Dư Tư Nhạc lại, Dư Tư Nhạc lập tức cứng ngắc, không thể động đậy.

"Tiểu Nhạc, không ngoan ngoãn phối hợp, chẳng lẽ em nghĩ đến cách trốn thoát....." Du Lăng Thần nói với giọng bình tĩnh không sợ hãi: "Hai cái đĩa CD AV em có xem chưa? Nhưng mà.....Không xem cũng không sao, tự anh hai sẽ chạy cho em."

Dư Tư Nhạc đỏ mặt tía tai, cảm giác này khó chịu hơn phát sốt. Trời ơi! Xem ra anh hai đã lên kế hoạch rất tốt, khi đó mặt không đỏ tím không đập chí cô xem hai cái đĩa CD! Anh hai nhất định đã có chuẩn bị, chỉ chờ con cừu nhỏ là cô rơi vào bẫy.

Phòng tắm của Du Lăng Thần rất lớn, bồn tắm lớn chứa hai người cũng không thành vấn đề.

"Em định mặc quần áo tắm sao?" Du Lăng Thần khoanh tay lại, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô gái nào đó đang rất lo lắng.

Dư Tư Nhạc vẫn còn nghĩ đến việc kia.... ..

Tuy cô đã đoán được sớm muộn cô và anh hai sẽ đi đến bước này, nhưng không có nghĩa phải đối mặt với cảnh tượng như thế mà cô có thể bình tĩnh được..... ..

"Anh hai, tuổi em còn nhỏ....." Dư Tư Nhạc lại đưa ra lý do này.

"Mười tám tuổi, còn nhỏ sao?" Du Lăng Thần hỏi lại một câu, từng bước đến gần, ôm Dư Tư Nhạc vào lòng, cánh môi nhẹ nhàng phủ lên môi cô, thật kiều diễm, bầu không khí mập mờ làm người ta căng thẳng: "Tiểu Nhạc, anh không thể kiềm chế được nữa."

Du Lăng Thần rất ít khi nói như thế, Dư Tư Nhạc vừa nghe đến câu nói kia, liền rơi vào trầm tư. Giọng nói của Du Lăng Thần hơi khàn khàn, tựa như bên trong bao hàm rất nhiều cảm xúc.

Sống chung với cô trong thời gian lâu dài, Du Lăng Thần càng không quản được trái tim của mình. Giống như sau khi gặp Dư Tư Nhạc, trái tim của anh mới chính thức đập, tìm được nhịp đập có ý nghĩa.

Du Lăng Thần chưa từng nghĩ tới anh sẽ rơi vào tình cảnh này, thậm chí anh còn lo được lo mất.

Rõ ràng quan hệ giữa anh và Tiểu Nhạc, đã là người thân của nhau, nhưng anh lại cảm thấy có đôi khi chính anh cách cô rất xa, cô giống như có thể biến mất khỏi tầm mắt anh bất cứ lúc nào.

Anh không thể để cho khả năng này xuất hiện, vì vậy mới vội vàng đóng ấn ký thuộc về mình lên Dur Tư Nhạc, mà cách tốt nhất, không hề nghi ngờ chính là.... ..

Tay Du Lăng Thần tiến vào trong quần áo của cô, nhẹ nhàng cởi xuống giúp cô.

Dur Tư Nhạc cảm thấy cả người mát lạnh, đợi đến khi cô phản ứng kịp, quần áo trên người đã bị vị boss nào đó lột sạch.

Dù sao Dur Tư Nhạc cũng mới mười tám tuổi, cơ thể ngây ngô thật đáng thương. Đặc biệt khi nhìn bộ dạng ủy khuất, mặc cho ai nhìn thấy đều nhin không được muốn chà đạp một trận.

Du Lăng Thần lại càng nhin chỗ nào được? Sâu trong đôi mắt lóe lên tia sáng tinh quang, giống như ngọn lửa, càng thêu đốt hơn so với ngọn lửa.

Nụ hôn như ngọn lửa ngăn chặn đôi môi Dur Tư Nhạc.

Kiếp trước Dur Tư Nhạc đã từng hôn môi anh hai mấy lần, làm sao chống lại được vị boss nào đó đang sung sức chứ? Rất nhanh cô đã bị hôn đến không rõ phương hướng, thậm chí bị anh hai ôm vào bồn tắm thế nào, cô cũng không biết.

Cả người không một mảnh vải che thân lộ ra trước mặt Du Lăng Thần, Dur Tư Nhạc xấu hổ đến mức hận không thể tìm được cái lỗ chui vào, cử động muốn nhảy ra khỏi bồn tắm, trốn khỏi ma chướng của vị Boss nào đó.

Du Lăng Thần nhìn ra ý đồ của cô, đưa tay kéo cô lại.

Du Lăng Thần cường thế ôm eo cô, bá đạo tuyên bố: "Đừng tưởng rằng có thể chạy khỏi lòng bàn tay của anh, chỉ cần một ngày anh không buông tay, em đừng mong đi đâu được."

Cánh tay gắt gao ôm chặt eo nhỏ của Dur Tư Nhạc, như muốn khảm cô vào trong cơ thể mình.

Ép tới Dur Tư Nhạc không thở được.

Nước trong bồn tắm văng tung tóe, cả phòng tắm bị vấy trong màn sương mờ mịt.

Ngón tay của Du Lăng Thần nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi cô, giọng nói toát lên vẻ ôn nhu: "Tiểu Nhạc, đêm nay chỉ mới bắt đầu."

Môi Dur Tư Nhạc bị chặn lại, lấp đầy lần nữa, khi ngón tay Du Lăng Thần đi đến đâu, như có một ngọn lửa nhỏ nhen nhóm lên truyền khắp cả người Dur Tư Nhạc.

Hai người ngồi trong bồn tắm dán chặt lấy nhau, Dur Tư Nhạc hơi động dậy một chút thì có thể chạm vào anh hai.

Gương mặt cô như bị lửa thiêu. Không biết là do nước trong bồn tắm, hay là do bị anh hai khiêu khích.

Du Lăng Thần hôn một đường từ trên môi Dur Tư Nhạc chuyển qua sau tai, từ tai đi xuống cổ, rồi đi thẳng xuống dưới, như muốn gặm nhấm mỗi nơi trên người Dur Tư Nhạc.

Cả người Dur Tư Nhạc đều căng thẳng, cảm thấy cô không thể không chế bản thân mình được nữa, ngược lại đều do Du Lăng Thần nắm giữ. Du Lăng Thần nhẹ nhàng nâng khuỷu tay cô lên, ngay cả phản kháng Dur Tư Nhạc cũng không làm được, cảm giác vô lực xuất hiện từ trong lòng cô khiến cô cảm thấy khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ xương cốt của Dur Tư Nhạc như bị người khác tháo ra, rồi ráp lại vào một chỗ, khắp nơi đều mỏi nhừ đau đớn không dứt.

Trong khoảnh khắc Dur Tư Nhạc mở mắt ra, nhìn thấy một lòng ngực rắn chắc, cô đang nằm trong lòng đối phương.

Trên da có nhiều dấu hôn đỏ, mơ hồ có thể trông thấy vết cắn, tất cả những dấu hôn màu đỏ này đều do anh hai in lên người cô, cả đêm dày vò cô không biết bao nhiêu lần. Trước tiên từ trong phòng tắm ăn cô sạch sẽ, sau đó lại dòi chiến trường, lăn đến bên giường, cuối cùng ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài không biết bao nhiêu lần.

Dur Tư Nhạc chỉ nhớ.....Đêm qua cô bị ép buộc đến âm thanh mang theo tiếng nức nở, dường như hết lần này đến lần khác kích thích đến anh hai, nếu anh hai không buông tha cho cô, vẫn còn ép buộc cô đến hừng đông.

Cô hung hăng cắn răng, nhớ đến một câu, nếu người bị giày xéo phát ra tiếng kêu thảm thiết, sẽ rất kích thích thần kinh người khác.

"Em đã tỉnh?" Du Lăng Thần như nhận thấy cô gái trong lòng có động tĩnh, hai mắt từ từ mở ra, nhìn cô.

Cô gái nhăn nhó xoa bóp cái eo đau đốn, ngồi ở trên giường chống nạnh quát to: "Du Lăng Thần! Anh đã nói, tôi chỉ có thể làm em gái của anh mà thôi. Anh nói mà không giữ lời!"

Mới sáng sớm đôi mắt vờ vờ mắt tức giận của Dư Tư Nhạc, Du Lăng Thần chẳng những không tức giận, ngược lại trong đáy mắt lóe lên một vẻ thâm sâu khó dò.

"So với việc lấy được cô dâu thì giữ chữ tín không đáng một đồng." Người đàn ông nghiêm túc đàng hoàng trả lời, trong lời nói lại vô lại tới cực điểm.

Dư Tư Nhạc vô cùng tức giận, thở hắt hắt.

Vì sao trước đây cô không phát hiện bụng dạ anh hai lại đen tối như thế? Một câu nói, lại có thể làm người ta giận điên người?

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng rực, ấm áp chiếu khắp nơi, xuyên qua lá cây rậm rạp, chiếu xuống thành bức tranh sắc sỡ.

Dư Tư Nhạc nắm cổ tay anh hai, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đã ba giờ chiều.

Anh hai không đi làm sao?

Trong mắt Du Lăng Thần có ý cười, dường như đoán ra suy nghĩ trong lòng Dư Tư Nhạc nói: "Lần này, anh không nên xin nghỉ sao?"

Dư Tư Nhạc lại cắn chặt răng... ..

Du Lăng Thần an ủi tiếp tục nói: "Từ ngày em rời nhà đi, bên phía trường học, anh đã xin phép cho em nghỉ rồi."

"Cảm ơn anh hai." Nếu không có xin nghỉ phép, cô trốn nhiều tiết học, đã đủ để làm cảnh cáo xử phạt nặng.

Ánh mắt của Du Lăng Thần nhìn vào cổ cô, ánh mắt trở nên sâu thẳm, rất tự tin.

Dư Tư Nhạc theo tầm mắt của anh nhìn xuống, trên cổ đều trần đầy dấu hôn, một chuỗi ấn ký. Dư Tư Nhạc theo bản năng đưa tay lên che lại, ngăn cản đầu xỏ gây nên đang nhìn chằm chằm vào.

Bụng vang lên tiếng "ùng ục".

Ánh mắt Du Lăng Thần từ từ di chuyển xuống... ..

Nhưng không tồi, bên dưới có chặn bông cản trở tầm mắt của anh.

"Đói bụng?" Du Lăng Thần xốc chặn bông lên, bên trên không mặc cái gì, vóc dáng hoàn mỹ trần truồng lộ ra. Anh đi đến tủ quần áo của mình, tìm kiếm quần áo mặc vào.

Gương mặt Dư Tư Nhạc đỏ bừng, không do dự gạt đầu, đem qua trải qua vận động kịch liệt, làm sao có thể không đói chứ? Dư Tư Nhạc chậm chậm đi theo, đang chuẩn bị xuống bếp tìm chút gì ăn.

Ai ngờ bàn chân chưa chạm vào sàn nhà, Dư Tư Nhạc đột nhiên cảm thấy hai chân như nhũn ra, mắt thấy sắp ngã xuống sàn nhà.

Một đôi tay gắt gao ôm chặt eo cô, mới khiến cho cô may mắn thoát nạn, không tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

"Sao một chút cũng không cẩn thận vậy?" Giọng nói Du Lăng Thần vẫn luôn lạnh như băng.

Trong lòng Dư Tư Nhạc thầm buồn bực, ôi, ánh mắt nào của anh nhìn thấy cô không cẩn thận? Rõ ràng đem qua bị ép buộc đến lợi hại, đến bây giờ hai chân cô không có sức nhắc lên.

Trước kia xem trên ti vi, tiểu thuyết, luôn viết nam chính nữ chính XXOO cả đêm, ngày hôm sau, nữ chính không xuống giường được.

Mỗi lần Dư Tư Nhạc nhìn thấy, còn tấm tắc, cảm thán nam chính có sức bền bỉ biết bao. Không nghĩ đến chuyện này, sẽ có một ngày lại xảy ra trên người cô. Cô ngẩng gương mặt đau khổ, trong lòng thầm nghĩ chính mình một câu "quạ đen".

Lúc nào Du Lăng Thần cũng luôn chú ý đến vẻ mặt thay đổi của Dư Tư Nhạc, chỉ một phút, đầu tiên trên mặt Dư Tư Nhạc đều là phần uất bất mãn, từ từ biến thành nghiêng răng thống hận, cuối cùng đổi thành hối hận, vẻ bề ngoài phong phú có thể so với minh tinh điện ảnh.

Ôm cô gái trở lại giường, đắp chặn bông lên cho cô.

"Ngủ tiếp đi, anh đi nấu cháo cho em."

Dư Tư Nhạc chớp mắt vài cái, tầm mắt chống lại ánh mắt anh hai. Hai người chỉ cách nhau khoảng ba centimet, có thể nhìn thấy rõ lông mi dài của đối phương.

Trái tim bé nhỏ của Dư Tư Nhạc không khống chế được đập loạn lên.

Giương mặt của cô có sức hấp dẫn người khác nhiều hơn so với bình thường, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đến sưng đỏ ánh mắt trong sáng thanh tịnh như chiếc lá xanh vừa được tưới mát dưới ánh nắng mai.

Du Lăng Thần nhìn bộ dáng lúc này của cô, yết hầu căng thẳng, ấn sâu trong đáy lòng có ngọn lửa không thể khống chế nổi.

May nhờ ngày thường anh vẫn có tính kiềm chế mạnh mẽ, nếu không anh cũng không thể cam đoan bản thân mình có hóa thành sói ăn tươi nuốt sống cô gái nào đó.

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối của cô, Du Lăng Thần đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Đến giờ phút này Dư Tư Nhạc mới thật sự tin tưởng....Cô và anh hai đã thật sự phát sinh quan hệ, hơn nữa là loại thân mật nhất.

Từ nay về sau họ phải làm thế nào để đối mặt với lời đồn nhảm bên ngoài chứ?

Dưới lầu truyền đến tiếng đồ vật đổ vỡ, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm.

Dư Tư Nhạc đi đến cửa thò đầu ra ngoài dò xét.... ..

Cô sống lại mấy tháng, chưa từng nhìn thấy anh hai vào bếp. Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên anh hai nấu cháo sao? Suy nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu cô, muốn ngăn lại cũng không được.

Dư Tư Nhạc từ trên giường đứng lên, muốn đi xuống lầu nhìn một chút.

Trên thực tế, Du Lăng Thần là thiếu gia nhà họ Du, khi nào thì anh tự xuống bếp chứ? Trước kia Dư Tư Nhạc không nấu cơm, anh có thể tùy tiện tìm một nhà hàng cao cấp giải quyết một ngày ba bữa cơm. Sau khi được ăn những món Dư Tư Nhạc nấu ở nhà, ỗi ngày Du Lăng Thần về nhà ăn cơm rất đúng giờ.

Vì vậy trong cuộc đời của Du Lăng Thần, thật không có kinh nghiệm nấu cơm.

Dư Tư Nhạc mặc đồ ngủ, mè nheo từ trong phòng ngủ đi đến. Bước chân vô cùng nhỏ, đi vài bước liền vịn vách tường bên cạnh đi về phía trước, cố gắng duy trì bước chân vững vàng.

Bước từng bước xuống cầu thang, Dư Tư Nhạc chậm rãi đến bên cạnh cửa phòng bếp.

Du Lăng Thần đang vo gạo, động tác của anh thật không quen tay, nhưng lại rất cẩn thận.

Lông mày hơi nhíu lại, dường như không có thói quen dùng dao, động tác thái rau vô cùng chậm chạp, lại không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của thức ăn mà anh đã dùng dao thái, mỗi lát cắt đều rất mỏng, rất đều.

Đều nói đàn ông đeo tạp dề nấu cơm là có sức hấp dẫn nhất.

Những lời này thật không sai, nhìn Du Lăng Thần nấu cơm, Dư Tư Nhạc không dời mắt được.

"Nhìn đủ chưa?" Du Lăng Thần vừa bỏ thức ăn vào trong nồi, vừa nói.

Dư Tư Nhạc sờ sờ cái mũi, tỏ ra nịnh hót: "Anh hai, đột nhiên em phát hiện ở nhà anh cũng là một người đàn ông tốt."

Du Lăng Thần từ từ dừng động tác lại, ngược mắt lên nhìn cô: "Động lòng không?"

Khóe môi anh nhếch lên nụ cười nhạt, ba chữ vô cùng đơn giản, dường như có một sự hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Dư Tư Nhạc nhìn đến ngây dại, chậm rãi gạt đầu, nhanh miệng nói: "... ..Động lòng."

Trên đời này có mấy người phụ nữ đối mặt với Du Lăng Thần mà dám nói mình không động lòng chứ? Chỉ tiếc Du Lăng Thần chỉ có một, anh cũng là độc nhất vô nhị, có thể nói Dư Tư Nhạc đập phải vận cứt chó, mới nhận được tấm lòng của anh trai.

... ..

Nửa giờ sau, cháo trong nồi đã được nấu chín.

Du Lăng Thần tự tay múc ra một chén, đưa đến trước mặt Dư Tư Nhạc.

"Mùi vị thế nào?" Du Lăng Thần ngồi ở đầu bên kia bàn ăn, cháo thịt trứng này, là anh lấy được thực đơn từ trên mạng.

Du Lăng Thần rất nghiêm túc dựa theo từng bước dạy nấu ăn, làm từng bước một cách cẩn thận.

Dư Tư Nhạc ném thử một miếng, lập tức không nhận được chắc lưỡi hít hà: "Anh hai, anh xác định đây là lần đầu tiên anh nấu ăn?"

Trời ơi, mùi vị kia quả thật làm cho Dư Tư Nhạc không ngốc đầu lên được.

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nhủ mày: "Em nghĩ rằng anh có bao nhiêu thời gian để vào bếp?"

Nói cũng đúng, Dư Tư Nhạc tiếp tục dùng muỗng múc cháo cho vào miệng.

"Ăn thật ngon." Mùi vị này làm cho Dư Tư Nhạc mê muội, hận không thể ăn quá nó, cũng muốn nhét cả nồi cháo vào bụng.

Du Lăng Thần nhìn bộ dạng thỏa mãn của cô, cũng hài lòng nở nụ cười nhẹ.

Dư Tư Nhạc ăn như nhồi vịt, múc ba chén cháo. Trong lòng thầm nghĩ thật vất vả anh hai mới nấu cháo một lần, chờ lần sau anh có hứng thú để nấu, thật không biết sẽ là lúc nào, vì vậy phải ăn nhiều một chút, nếu không qua khỏi ngôi làng này sẽ không có cửa hàng này.

Hai ngày nay Du Lăng Thần không đến công ty, cả ngày ở trong biệt thự chăm sóc Dư Tư Nhạc. Hai bữa ăn đều do Du Lăng Thần nấu. Không thể không nói, có đôi khi con người có chỉ số thông minh cao, làm một chuyện gì đều thành công hơn so với người khác, Mượn chuyện nấu nướng này mà nói, trước kia Du Lăng Thần chưa bao giờ đụng vào, nhưng khi nhìn qua sách dạy nấu ăn một lần, có thể làm ra món ăn rất hoàn chỉnh, hương vị còn ngon hơn so với người bình thường làm.

Chỉ mới hai ngày, Dư Tư Nhạc đã được anh nuôi béo lên một vòng. Cả ngày đều đắm chìm trong những món ăn ngon của anh hai, quần áo đưa đến tay, cơm dâng đến miệng.

Mãi đến khi Dư Tư Nhạc dần dần bình phục, không xảy ra việc cô đứng không vững, sẽ vấp ngã nữa, Du Lăng Thần mới yên tâm đến công ty làm việc.

Ánh mặt trời rất dồi dào, Dư Tư Nhạc luôn mang ghế dựa đến bãi cỏ, ngồi tắm nắng. Cảm giác này thật nhân nhả, cũng tràn đầy hạnh phúc.

Dư Tư Nhạc sợ bị người khác phát hiện ra manh mối, vì vậy tiếp tục ở nhà thêm hai ngày, đến ngày thứ ba, rốt cuộc không chịu ngồi yên, mới xách cặp đến trường học.

Trong trường học nơi nơi đều có tiếng người huyên náo, trừ bỏ lúc vào học, cả trường học đều có thể nghe thấy âm thanh huyên náo.

Dư Tư Nhạc vừa đi đến cửa phòng học, cô đã nhìn thấy Dung Húc.

Dung Húc tựa lưng vào vách tường, hai tay để trong túi quần, một bộ dáng lưu manh còn đồ, tinh thần hơi chán nản.

Xung quanh có rất nhiều nữ sinh lén nhìn cậu ta, dường như rất thích bộ dáng lưu manh còn đồ xấu xa đó.

"Du.....Dư Tư Nhạc." Dưới vành mắt Dung Húc xuất hiện hai quầng thâm, cậu ta cư xử không lỗ mãng như trước kia, cả người bao phủ trong chán nản: "Em.....Mấy ngày nay em đều ở trong biệt thự với Du Lăng Thần?"

Những lời này hàm chứa ý tứ rất rõ ràng, Dư Tư Nhạc không phủ nhận: "Đúng, mấy ngày nay tôi ngã bệnh."

Dung Húc nắm chặt nắm đấm, tựa như đang kiềm nén điều gì.

"Em..Em sẽ phải hối hận." Dung Húc kiềm nén giọng, giống như cảm giác không thể phát tiết được, nắm đấm kêu răng rắc.

Dư Tư Nhạc mờ mịt nhìn cậu ta, đang muốn hỏi cậu ta tìm mình có việc gì, Dung Húc lại không lên tiếng xoay người bỏ đi.

Trước đây loại chuyện này chưa từng xảy ra.... ..

Cô mờ mịt nhìn bóng lưng Dung Húc, không hiểu rốt cuộc cô sẽ hối hận cái gì? Chuyện này Dư Tư Nhạc cũng không để trong lòng, sau khi đi vào phòng học, bắt đầu chăm chỉ học tập.

Nửa học kỳ trôi qua, Dư Tư Nhạc trải qua vài tiết học. Tuy giáo viên chủ nhiệm không nói thêm gì, nhưng tận đáy lòng hơi mất hứng một chút.

Vì đuổi kịp tiến độ học tập, sau khi về biệt thự, mỗi đêm Dư Tư Nhạc đều không ngừng học thêm, luôn có thể thấy ánh đèn trong thư phòng, đến lúc rạng sáng vẫn còn sáng đèn. Vì có anh hai hỗ trợ việc học, Dư Tư Nhạc hoàn thành cuộc thi trong nửa học kỳ còn lại, mới không có trong phạm vi bị trượt, nhưng cũng đứng lại sau vài người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 75

Đêm, mọi âm thanh đều yên tĩnh, ngôi sao nằm rải rác cả bầu trời đêm, ánh sáng lấp lánh chiếu xuống mặt đất.

Trong phòng tắm thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước chảy, trong màn đêm càng vang dội hơn.

Dư Tư Nhạc nằm trên giường, hai mắt khép hờ, cố ý giả vờ ngủ. Trên thực tế, lỗ tai vẫn không kiểm chế được lắng nghe âm thanh trong phòng tắm.

Một tiếng kẽo kẹt, dường như cửa phòng tắm được mở ra, sau đó truyền đến tiếng bước chân, tiếng bước chân có tiếng văng vẳng, bước từng bước đến bên cạnh.

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc căng thẳng, cố gắng duy trì hô hấp vững vàng, duy trì bộ dạng ngủ say.

Có một bàn tay đặt lên đầu vai cô, mang theo cảm giác ấm ướt sau khi tắm xong, nhưng lại thon dài có lực hơn so với tay con gái.

“Tiểu Nhạc, giả vờ ngủ không lừa được anh đâu.” Sau đó Du Lăng Thần tiếp tục sờ soạn chỗ khác, không thể không nói anh rất biết khiêu khích người khác, bàn tay đi một đường, hễ là chỗ nào anh sờ qua, giống như có một ngọn lửa đang nhen nhóm, thiêu đốt tư tưởng Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc khẽ run, sống chết cũng không muốn từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Du Lăng Thần nhẹ giọng cười một tiếng, há miệng ngậm lấy vành tai cô, động tác rất dịu dàng, cố ý.

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc như bị điện giật.

Lúc này, người đàn ông nào đó bắt được cơ hội, đã muốn dấn vò cô. Không tốn vài lần công sức, đã sờ soạn tất cả những nơi mẫn cảm trên người cô. Mỗi lần Dư Tư Nhạc không muốn phối hợp, anh đều cố ý đến đến những nơi mẫn cảm trên người Dư Tư Nhạc, khơi mào ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng cô.

“Không sao, em đang ngủ, chúng ta cũng có thể tiếp tục.” Du Lăng Thần cời sạch quần áo vương vãi trên người cô, từ phía sau lưng trần trụi ôm lấy cô.

Ở chung với anh hai càng lâu, càng không nghi ngờ anh nói chuyện chân thực.

Lại phải nhịn xuống, trừ phi cô uống thuốc ngủ, ngủ như chết.

Dư Tư Nhạc đột nhiên mở mắt ra, giật dử tròng mắt với vị boss nào đó, “Anh hai, ngày mai em còn phải đến trường đi học.”

“Không có ảnh hưởng gì.” Tay của người đàn ông vẫn như cũ treu chọc khắp người cô, bờ môi di chuyển đến cổ cô khẽ liếm.

Không khí giữa hai người ngày càng mập mờ, ả ả có tính sát thương.

“Anh hai, trong tiết học sinh lý có nói, nên kiểm chế hành vi giao hoan.”

Gần đây anh hai như tình trùng lên não, cách hai ba ngày lại dấn vò cô một lần. Bình thường, ngày hôm sau khi Du Lăng Thần thức dậy, tinh thần vô cùng phấn chấn, cô gái đáng thương nào đó cả đêm lại ngủ không ngon giấc, ban ngày còn phải tập trung tinh thần cho việc học.

Mới một thời gian ngắn, thường xuyên bị giáo viên điểm danh, nói rằng tinh thần của cô không tốt, rất khó coi.

Nếu đổi lại là người khác, cách hai ba ngày làm vận động kịch liệt một lần, vừa học tập căng thẳng, đều không có tinh thần.

Đối với việc vận động mạnh như thế, làm cho cô gái nào đó vô cùng không cam lòng. Vì vậy, đêm nay tuyệt đối không thể để cho anh trai thực hiện được ý định.

Thật vất vả mới nếm được thịt mềm, sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Nếu không phải vì cô gái nào đó mệt mỏi, nói không chừng Du Lăng Thần sẽ dấn vò cô mỗi ngày.

“Số lần quan hệ tốt nhất, là từ 2 - 3 lần trong tuần, chúng ta không có vượt chỉ tiêu.” Du Lăng Thần nói rất nghiêm túc.

Dư Tư Nhạc bị chọc tức đến mức hàm răng nghiến lại kêu ken két, cuối cùng bị anh hai làm cho không có cách nào khác, hung hăng cắn một ngụm lên bả vai còi trăn của anh hai, dường như rất đắc ý “Anh hai, anh còn chưa tặng quà sinh nhật cho em đó, ngay cả em thích gì mà anh cũng không biết, luôn nghĩ ăn sạch em.”

“Có bánh ngọt.” Du Lăng Thần nhớ đến đêm sinh nhật kia, trên bàn cơm được bày bánh ngọt và chai rượu vang đỏ. “Còn có rượu vang đỏ năm 1856.”

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn anh, “Bánh ngọt em chỉ ăn một ngụm.....” Sau đó đã bị anh ôm vào phòng ngủ, giằng co cả đêm, cho dù nghĩ như thế nào, người thiệt thòi nhất vẫn là cô. “Vậy cũng tính là quà tặng sao? Có người nào mà trải qua sinh nhật không ăn bánh kem? còn có chai rượu vang đỏ này, nắp chai cũng không mở, hơn nữa em cũng không uống rượu!”

Cô vẫn luôn nghĩ về quà tặng sinh nhật, sau khi về biệt thự, đã bị Du Lăng Thần bắt lên đây, vì thế cô quên luôn việc này, bây giờ nhớ tới, đúng lúc lấy có này.

Du Lăng Thần chấp nhận lý do thoái thác của Dư Tư Nhạc, hai tay đang chiếm tiện nghi từ từ buông ra. Khi đó anh vội vàng tìm kiếm tung tích Dư Tư Nhạc, nào có thời gian đi chọn quà tặng?

Du Lăng Thần im lặng một lúc, mở miệng nói: “Anh sẽ bù đắp cho em”

“Tốt lắm!” Dư Tư Nhạc kéo lấy chăn bông che kín cơ thể: “Trước khi không bù đắp cho em, không được đụng đến em, tặng quà phải là thứ đồ em thích, nếu không.....Coi như không có hiệu quả.”

Dư Tư Nhạc khiêu lòng mảy, ăn mừng mưu kế được thực hiện.

Du Lăng Thần tự hỏi “món đồ ưa thích”, từ sau khi ở chung phòng với Dư Tư Nhạc, Dư Tư Nhạc chưa từng đề cập đến món đồ yêu thích, cũng cảm thấy hứng thú một chút đối với trò diễn này.

Một người muốn tất cả mọi thứ của cô ấy. Du Lăng Thần lại phát hiện, anh chưa hiểu Tiểu Nhạc, suy nghĩ một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được đến cùng Tiểu Nhạc thích thứ gì nhất. Ở phương diện này, anh phải càng cố gắng hơn.

Đêm nay, vị Boss nào đó thật không có động thủ đối với Dư Tư Nhạc, im lặng ôm Dư Tư Nhạc ngủ cả đêm.

Bên ngoài ánh mặt trời rất dồi dào, chiếu qua lá cây rậm rạp, tạo ra những đốm nhỏ.

Du Lăng Thần sờ cằm, nhìn Dư Tư Nhạc đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh. Liên tiếp mấy ngày sau, mỗi ngày Dư Tư Nhạc trừ bỏ việc đi học đọc sách, chính là về nhà nấu cơm, những chuyện khác gần như đều không làm, cuộc sống có thể hình dung bằng hai chữ "nhàm chán".

Đến cùng cô thích gì, Du Lăng Thần quả thật nghĩ không ra.

Dư Tư Nhạc cảm thấy mấy ngày gần đây anh hai luôn nhìn cô chăm chăm, sau đó lại suy đoán hành động lần này của anh là vì cái gì, thì càng càng hoang trải qua cuộc sống đơn giản qua ba điểm trên một đường thẳng.

Nhìn ra Tiểu Nhạc có ý đề phòng mình, ánh mắt Du Lăng Thần trở nên tĩnh mịch u ám, cứ kéo dài như thế, rõ ràng cũng không có cách nào. Hoặc là nên đổi cách tìm hiểu xem Tiểu Nhạc mong muốn quà tặng sinh nhật là gì?

"Tiểu Nhạc, anh có đặt một bộ âu phục ở cửa hàng Thẩm Ni, em có rảnh, đi lấy về giúp anh."

Đáy mắt Dư Tư Nhạc hiện lên vẻ nghi hoặc, hơi ngạc nhiên đánh giá Du Lăng Thần, dường như đang nghĩ xem rốt cuộc anh đang đánh chủ ý gì?

Vì để cho cô gái nào đó yên tâm, Du Lăng Thần lại nói thêm: "Buổi chiều anh có một hội nghị cần tham gia, cho nên không thể tự mình đến đó lấy về được. Hay là, Tiểu Nhạc không muốn giúp đỡ anh hai?"

Dư Tư Nhạc có thể từ chối sao? Đương nhiên không thể. Nhưng nghe anh hai nói không thể đi được. Dư Tư Nhạc dần dần yên tâm.... ..

Mấy ngày nay, tư vị bị người khác bám lấy, thật không dễ chịu. Tính thời gia, thật sự đã lâu cô không đi dạo phố. Bởi vì việc học quá mức khẩn trương, nên từ sau kỳ nghỉ, Dư Tư Nhạc thích ở trong nhà, cũng không đi đâu cả, nhiều lắm là chỉ đi dạo siêu thị, mua chút đồ ăn vặt về ăn.

"Dạ, được rồi, một chút nữa em đến cửa hàng đó." Dư Tư Nhạc trả lời.

Sau khi Du Lăng Thần ở nhà ăn trưa xong, đến công ty làm việc tiếp.

Sau khi Dư Tư Nhạc rửa sạch chén đĩa, cũng định ra ngoài.

... ..

Ánh mặt trời mùa thu đã không còn cảm giác nóng cháy như của mùa hè, ảm áp chiếu vào người, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Trong cửa hàng nào đó, cô gái mang cặp đeo vai đi dạo, phía sau là vệ sĩ do vị Boss nào đó phân phó, lén lút đi theo.

Nhóm người A Bưu mặc đồ bình thường, phân chia đi theo sau Dư Tư Nhạc, mỗi khi Dư Tư Nhạc phát giác như có gì khác thường ở phía sau, bọn họ liền xoay người nhìn cảnh vật bên cạnh, hoặc quay đầu giả vờ đi về.

Nhóm vệ sĩ trải qua huấn luyện nghiêm khắc, việc theo dõi đối với bọn họ như cơm bữa. Muốn làm thế nào để theo dõi người khác mà không bị phát hiện, nhóm vệ sĩ sẽ có sự sắp xếp tinh vi. Ví dụ như, mỗi khi đi qua ngã ba tiếp theo, A Bưu và A Vĩ lần lượt theo dõi, để tiểu thư không nghi ngờ.

Cứ như vậy đi một chút ngừng một chút, A Bưu chợt trông thấy tiểu thư đi vào một khu vực chuyên kinh doanh.

Anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi cho Boss báo cáo: "Ông chủ, tiểu thư đứng ở khu túi xách hiệu Vrisee, có nhìn một cái túi màu đen khá lâu."

"Ông chủ, tiểu thư có vẻ như rất vừa ý đôi giày cao gót màu vàng bóng."

"Ông chủ, tiểu thư đang đứng trước cửa kính của cửa hàng bán lễ phục. . ."

...

"Mua hết toàn bộ mang về." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói mát kiên nhẫn.

Du Lăng Thần vênh chân ngồi trên ghế xoay, khỏe mắt nhếch lên ý cười tà tà. Nếu đã suy đoán lung tung Tiểu Nhạc đến tốt cùng thích món đồ gì, còn không bằng đưa cô đến cửa hàng, để cô nhìn trúng thứ gì, tóm lại sẽ có một món cô thích.

". . . ngần ngại nhìn chăm chú một người đàn ông ở phía sau cửa kính đó." Vệ sĩ run run rầy rầy nói hết câu, không chắc chắn lắm hỏi lại: "Ông chủ, người đàn ông kia cũng mang về luôn sao?"

"Nếu cậu không muốn làm tiếp công việc lương cao này thì có thể mang về thử một lần." Giọng nói lạnh đến thấu xương của người đàn ông truyền tới, "Chụp hình hắn ta lại, còn những chuyện khác. . . tôi sẽ tự xử lý."

Tiếng khớp tay nắm chặt của người đàn ông nào đó vang lên "răng rắc".

Nhìn đàn ông? Đàn ông trong nhà cô nhìn còn chưa đủ sao?

Từ đầu đến cuối Dur Tư Nhạc không biết..... Mọi hành động của cô hoàn toàn bị ánh mắt của người nào đó nhìn chăm chăm.

Ánh mắt còn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đẹp trai kia không rời.

Người đàn ông đẹp trai cao khoảng 1m8 trở lên, vóc người thon dài lại không lộ vẻ to lớn khỏe mạnh. Anh ta mang một cặp mắt kính, tuy rằng đã che hai mắt, nhưng nhìn từ chiếc cằm, không hề nghi ngờ mười phần soái ca.

Dur Tư Nhạc nhìn thấy..... Cảm thấy người kia hơi quen mắt, dường như đã gặp ở đâu.

Trong đầu chợt xuất hiện ba chữ, Thích Nghi Thụy!

Đúng, chính là anh ta, là người xuất hiện trong rất nhiều bộ phim truyền hình mùa hè. Vừa nghĩ tới nửa tháng trước, cô có dịp hợp tác với anh ta quay phim truyền hình, trái tim nhỏ của Dur Tư Nhạc kích động lên.

Muốn bước nhanh qua đó chào hỏi anh ta.

Đúng lúc này, có một đám nam thanh nữ tú bước ngang qua mặt cô.

Dur Tư Nhạc vượt qua bọn họ, đi đến chỗ Thích Nghi Thụy vừa đứng đó, bóng dáng của anh ta đã biến mất không thấy.

Bỗng dưng bỏ lỡ cơ hội gặp mặt, Dur Tư Nhạc hơi nuối tiếc.

"Tiểu Nhạc còn nhìn chăm chú vào người đàn ông kia không?" một giọng nói thông qua điện thoại truyền đến, giọng nói lạnh như băng hơn so với bình thường.

A Bru nghe tâm tình của boss không tốt lắm, trả lời càng nom nớp lo sợ: "Đã không còn, dường như người kia đã đi rồi, nhưng nhìn bề ngoài trông tiểu thư rất nuối tiếc."

Nuối tiếc?

Du Lăng Thần nắm được hai chữ này, sắc mặt càng sa sầm đến đáng sợ.

Nếu bây giờ A Bru đứng báo cáo trước mặt Du Lăng Thần, sau khi anh ta trông thấy gương mặt sa sầm này của Boss, nhất định sẽ lựa chọn không nói ra những lời này, bởi vì người này nhìn bề ngoài rất đáng sợ. Giống như chỉ cần nhóm lửa, lửa giận cả Du Lăng Thần sẽ bộc phát.

Dur Tư Nhạc bước vào cửa hàng bán âu phục, muốn lấy bộ quần áo anh hai đặt may. Nhưng nếu đã vào trong cửa hàng rồi, thì đi dạo xung quanh.

Hễ là những thứ Dur Tư Nhạc nhìn qua vài lần, A Bru đều báo cáo với Boss.

Mà từ lúc bắt đầu, Boss chỉ nói một câu "mua về."

Đi vào một vòng, trừ bỏ A Bru bên ngoài, trong tay ba vệ sĩ khác đều xách một đồng lớn túi to.

Bảo ba vệ sĩ kia mang đồ về biệt thự, A Bru nói vào điện thoại: "Thưa ông chủ, đã giải quyết xong tất cả, những hàng hóa tiểu thư đề ý, chúng tôi đã mua lại."

Giọng nói Du Lăng Thần thản nhiên, chỉ trả lời một từ đơn giản "ừ", lại không nói tiếp.

Nhận được hình ảnh từ điện thoại A Bru gửi đến, trong hình là ảnh chụp chính diện một người đàn ông. Du Lăng Thần nhẹ nhàng nhíu mày, bất kể là nhìn người đàn ông này từ hình chụp, hay các khía cạnh của gương mặt, dường như có chút quen mắt.

Chi tiết là ảnh chụp quá nhỏ, sau khi Du Lăng Thần phóng ta ảnh chụp, đã trở nên mờ nhạt, nhìn không ra cuối cùng người đó là ai.

... ..

Tiểu Vương phụ trách lái xe đưa đón Dư Tư Nhạc, khi nhìn thấy Dư Tư Nhạc đi ra, chào hỏi: "Tiểu thư, đi thẳng về biệt thự sao?"

"Đến công ty anh hai đi." Dù sao đã ra ngoài rồi, phải chờ anh hai cùng tan ca.

Tiểu Vương lấy xe trong bãi đậu xe, sau đó chở Dư Tư Nhạc đến tập đoàn Du thị.

"Tiểu thư, nghe nói Boss có người yêu, cô biết là người nào không?" Tiểu Vương vừa lái xe, vừa nói tán gẫu với Dư Tư Nhạc.

Lần trước trong buổi họp báo, những lời nói của Boss đều bùng nổ trên mạng và tạp chí. Không ít phóng viên vì bất quá, mỗi ngày không ngừng đào tin tức xung quanh. May nhờ Boss sống ở khu biệt thự kia, người bình thường không thể vào được, nếu không có lẽ đám phóng viên kia đã sớm ngồi xổm bên ngoài chờ đợi rồi.

Dư Tư Nhạc là em gái của Boss, là thành viên trong gia đình, Boss không nên lừa gạt tiểu thư.

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên mở to hai mắt, úp úp mở mở hỏi: "Vì sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

"Bên ngoài đều rất tò mò, tôi cũng tỳ tỳ tiện tiện hỏi một chút thôi". Tiểu Vương nói.

Anh hai có người yêu, không phải là cô sao? Dư Tư Nhạc không ngờ đến mức nói tiết lộ tin này cho người khác biết, cho dù Tiểu Vương chỉ là đơn thuần hiếu kỳ, hay có mục đích riêng, Dư Tư Nhạc cũng không thể nói ra.

"Tạm thời tôi cũng không rõ lắm, anh hai còn chưa đưa đến cho tôi gặp mặt". Dư Tư Nhạc trả lời rất tốt, không chút nào khiến cho người khác nổi lên lòng nghi ngờ.

Dường như Tiểu Vương cũng phát hiện vấn đề của mình có chỗ hơi vượt quá giới hạn, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Hai vật hai bên ngoài cửa sổ, không ngừng bị bỏ lại phía sau.

Dư Tư Nhạc lại suy nghĩ rất nhiều về Tiểu Vương.... ..

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 76

Trong khoảng thời gian này, trong giới thương mại ngày càng có sự thay đổi, thành phần không an toàn này xuất phát từ rất nhiều công ty nhỏ.

Tình hình của nhà họ Dung và nhà họ Du ngày càng căng thẳng, từ mấy tháng trước sau khi xuất hiện tin tức không hòa thuận, cả hai nhà cắt đứt mọi hợp tác hạng mục trong tập đoàn. Sau một thời gian êm ả và tích lũy, giao tranh giữa hai tập đoàn từ từ lộ ra.

Cũng chính là vì không rõ hướng đi của tập đoàn lớn, vì vậy những công ty nhỏ không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ đứng sai phe, thua sạch.

Du Lăng Thần chưa từng nói chuyện công ty cho Dư Tư Nhạc nghe, nhưng Dư Tư Nhạc cũng không ngờ, từ nội dung trên tạp chí, cũng có thể nhìn ra một chút manh mối.

Bộ bộ quần áo được cất may vào trong ghế xe, bảo Tiểu Vương lái xe chở quần áo về biệt thự, còn Dư Tư Nhạc cất bước đi vào cửa chính của công ty.

Thái độ của nhân viên công ty đối với Dư Tư Nhạc đều vô cùng mềm mỏng lễ độ. Dù sao người nào không biết Boss vô cùng cưng chiều em gái nhà mình, thậm chí còn bằng lòng cho thiên kim Du thị phát triển trong Làng Giải Trí.

Đối mặt với sự chào hỏi của nhân viên, Dư Tư Nhạc chỉ mỉm cười lại.

Đi thang máy đến phòng làm việc trên tầng cao nhất, Dư Tư Nhạc vừa đến trước cửa phòng, còn chưa kịp đi vào, chợt nghe thấy tiếng khiển trách dữ dội từ bên trong truyền đến.

Giọng nói Du Lăng Thần lạnh đến cực điểm: "Bọn họ thật sự có ý nghĩ như vậy với Du thị à?"

"Theo tình hình trước mắt, dường như là ý tứ kia, ông chủ, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Chẳng lẽ cứ tùy ý để cho đám người kia cố ý chèn ép Du thị sao?" Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, thư ký Tôn đã thành công trở thành nhân viên đáng tin nhiệm nhất của Du Lăng Thần.

"Có tôi ở đây, mưu kế của đám lão hồ ly kia vĩnh viễn sẽ không thực hiện được". Trong giọng nói của Du Lăng Thần có chút kiêu ngạo tự tin, dường như không để đám người kia vào mắt.

Nhưng trong lòng Dư Tư Nhạc lại dấy lên một trận sóng to gió lớn, đám người kia? là bọn người Vinh Diệu Huy, Đào Thanh Úc sao?

Trừ bỏ mấy đối thủ một mất một còn này, trong đầu Dư Tư Nhạc không nghĩ ra những người khác.

"Cô đi ra ngoài làm việc khác đi, tạm thời những chuyện này đều phải giữ bí mật." Giọng nói của Du Lăng Thần vang lên lần nữa.

Thư ký Tôn cũng là người hiểu lấy đại cục làm trọng, chuyện gì nên giấu trong lòng cô đều hiểu được. Sau khi nghe Boss xua đuổi, cũng không nói thêm gì, tự giác mở cửa đi ra ngoài.

Trong chớp mắt, đứng vào Dư Tư Nhạc đứng bên ngoài cửa.

Một màn này, cũng làm cho Du Lăng Thần ở trong phòng nhìn thấy.

"Tiểu Nhạc, em đến bao lâu rồi?" Đáy mắt Du Lăng Thần lóe lên tia sáng khác thường, giống như tự hỏi Dư Tư Nhạc đã nghe mấy phần lời nói vừa rồi.

Dư Tư Nhạc thật sự đoán không ra người đàn ông trước mắt này, rõ ràng công ty đã lâm vào cảnh phân tranh, nhưng mỗi lần anh hai trở lại biệt thự, vẫn cứ mang bộ dáng giả vờ điềm nhiên như không có việc gì.

Nếu như hôm nay không phải Dư Tư Nhạc ngẫu nhiên nghe những lời nói này, thậm chí còn không biết anh hai đang làm việc trên áp lực lớn như thế.

"Em vừa đến.....Định gõ cửa đi vào." Dư Tư Nhạc cũng không nói thật, trong lòng cô cũng biết, anh hai cố ý lừa cô, là vì không muốn cô lo lắng chuyện của Du thị.

Cô không thể làm gì khác, chỉ có thể đứng sau anh, lặng lẽ ủng hộ anh.

Du Lăng Thần khẽ gật đầu, tựa như tin tưởng lý do thoái thác của cô.

"Anh hai, em đến cửa hàng lấy bộ âu phục rồi." Dư Tư Nhạc đi đến trước bàn làm việc, trên bàn bày rất nhiều văn kiện, có rất nhiều văn kiện cô xem không hiểu, chỉ có thể mơ hồ đoán được đại biểu cho ý tứ kia.

Du Lăng Thần tùy ý ừ một tiếng: "Nửa tiếng nữa anh sẽ tan làm, trước tiên Tiểu Nhạc có thể ngồi đó, đợi một chút chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối."

Dư Tư Nhạc ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc, nhìn một bên mặt anh hai. Không thể không nói anh hai là một người rất có năng lực lãnh đạo, dưới sự lãnh đạo của anh, tương lai Du thị phát triển không giới hạn số lượng. Chẳng trách ba mẹ lại giao Du thị cho anh hai quản lý, tài quản lý của anh hai vô cùng xuất sắc.

Tuy Dư Tư Nhạc không biết Du thị sẽ lâm vào nguy hiểm như thế nào, nhưng cô tin tưởng, anh hai nhất định có thể chuyển nguy thành an.

... ..

Sau khi Du Lăng Thần làm xong công việc trong tay, anh đưa Dư Tư Nhạc đến nhà hàng Hoài Hương.

Đây là một trong những khách sạn quen thuộc nhất của Du Lăng Thần, đồng thời cũng là một quán rượu lớn nhất của Du thị.

Mỗi lần Dư Tư Nhạc đến đây, lúc rảnh rỗi sẽ tìm di Lư Ồn ào một trận. Di Lư cảm tiền lương của nhà họ Du hơn mười năm, trước đây khi chưa đến nhà hàng Hoài Hương, vẫn luôn tận tâm tận lực chăm sóc Dư Tư Nhạc, có thể nói là xem Dư Tư Nhạc là người thân của mình. Vì vậy, sau khi nói chuyện với Dư Tư Nhạc, có lẽ đều có mang theo về che chở của trường bối.

Dư Tư Nhạc cũng thích phần nhiệt tình đối xử của di Lư này, mỗi lần nói chuyện với bà, đều cười thật lòng.

Du Lăng Thần đứng ở xa nhìn vào, càng cảm thấy nụ cười tươi bên môi cô gái đẹp động lòng người, giống như món đồ tốt nhất trong thiên hạ. Anh có một xúc động muốn giấu cô gái này ở một nơi không ai nhìn thấy, chỉ cho phép cô cười như vậy đối với mình thôi.

Tính tình của anh rất bá đạo, lại còn chưa tới mức thiếu sót đầu óc. Bởi vì cưỡng ép bắt lòng của cô gái làm tù binh, chỉ biết sẽ phá hủy phần tốt đẹp này, thuận theo tự nhiên mới có hiệu quả nhất.

"Tiểu Nhạc, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên về nhà thôi." Nói đến chữ "nhà". Giọng nói Du Lăng Thần có một tia kiên định cố chấp.

Dường như chữ kia, đại biểu có ý nghĩa vô cùng sâu sắc.

Sau khi Dư Tư Nhạc chào tạm biệt di Lư, nắm tay Du Lăng Thần rời đi.

Hai người trở lại biệt thự.... ..

Trong chớp mắt mở cửa ra, Dư Tư Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn toàn cảnh trong biệt thự.

Từng đồng đồ được chất thành núi nhỏ.

"Những thứ này là cái gì?" Dư Tư Nhạc bước nhanh qua, buổi chiều lúc ra cửa, trong nhà không có những đồ vật này. Sao cô vừa mới ra ngoài có mấy tiếng, trong nhà đã bị một đồng đồ này chiếm cứ?

Dư Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn về phía Du Lăng Thần, tùy tiện cầm lấy một cái túi từ trong đồng đồ này, sau khi mở ra, bên trong là một túi xách màu đen hàng hiệu.

Cô nhìn thấy rất quen mắt, chợt nhớ tới cái gì, lại tiếp tục lật coi những đồ vật khác, tất cả đều là những món đồ trong cửa hàng bán quần áo buổi chiều hôm nay.... ..

"Anh hai, anh mua à?" Dư Tư Nhạc cất giọng hỏi.

Du Lăng Thần không phủ nhận: "Có thích không?"

Dư Tư Nhạc hung hăng cắn răng, cầm túi xách màu đen kia, đi đến trước mặt anh hai: "Anh hai! Anh mua những món đồ này làm gì thế? Em tuyệt không thích."

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nhún mi: "A Bưu nói.... ..Em đã nhìn cái túi xách này rất nhiều lần."

"Nhìn nhiều lần có nghĩa là thích? Em nhìn Dung Húc bao nhiêu lần, cũng không thấy thích cậu ta." Dư Tư Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nói, một bộ dáng rên sắt không thành thép, trong lòng cảm thấy châm chọc một lần nữa, trời ơi! Người đàn ông này chưa từng chạm vào củi gạo dầu muối! Đúng là không biết cuộc sống khó khăn mà!

Du Lăng Thần liếc mắt nhìn đồng đồ trên mặt đất: "Ở đây không có món đồ nào em thích sao?"

Đoán không ra rốt cuộc trong lòng Dư Tư Nhạc muốn cái gì, Du Lăng Thần chỉ có thể dù cách thức ngu ngốc nhất, nhanh chóng đạt được mục tiêu của cô.

Dư Tư Nhạc bừng tỉnh hiểu rõ ý tứ trắng trợn trong lời nói của anh hai, anh hai mua những thứ này, nhưng thật ra thả rằng giết lầm 1000 lần, cũng không bỏ sót một cái, muốn tặng món quà sinh nhật cô thích nhất?

Vừa nghĩ đến anh hai dùng tiền làm việc riêng này, lòng nhỏ mọn tiếc tiền của Dư Tư Nhạc tan thành mây khói.

Cô cầm túi xách màu đen, nói: "Anh hai, em muốn quà tặng, cũng không phải vật chất gì đó. Có lẽ anh làm cho em một bữa cơm, em nghĩ đó là quà tặng sinh nhật tốt nhất với em rồi, hay là anh xoa bóp bấm huyệt cho em, em cũng cảm thấy rất vui vẻ. Không cần tốn nhiều tiền như thế, cố ý đi mua đồ cho em."

"Anh có biết tại sao em nhìn túi xách này nhiều lần không?" Dư Tư Nhạc nói một câu rồi dừng lại: "Bởi vì em thấy nó niềm yết giá hơn một vạn, lại cảm thấy nó không xứng, vì vậy em rất buồn bực vì sao giá tiền lại cao như thế."

"Còn có đôi giày cao gót thủy tinh kia, bề ngoài đẹp đẽ thì thế nào? Còn không phải bị người ta giẫm nát dưới lòng bàn chân đó sao. Một đôi giày vài chục vạn, có biết số tiền này nuôi sống rất nhiều đứa bé nghèo khổ không?" Dư Tư Nhạc quen sống cuộc sống ở cô nhi viện, điều này cũng làm cho cô ấy khác biệt với những người khác, cô có thói quen xem một phần tiền như hai phần hoa, cương quyết không lãng phí lương thực tiền tài.

Nhưng hôm nay anh hai tùy tiện tiền xài mấy trăm vạn, làm quan niệm của cô bị đả kích nghiêm trọng.

Du Lăng Thần nhún chặt chân mày, trong tay anh có tiền, mấy trăm vạn đối với anh chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc, vốn là chuyện không đáng để nói đến. Nhưng bây giờ Dư Tư Nhạc lại nói cho anh biết, tiêu tiền phung phí là không đúng, khoản tiền này, tốt hơn hết quyên góp cho trẻ em nghèo khó?

"Nếu em không thích, lần sau anh sẽ không mua đồ lung tung nữa." Du Lăng Thần liếc nhẹ trong ngực cô, giọng nói mang theo một tia trấn an: "Nếu em nói sớm cho anh biết, đến cùng em thích cái gì, anh cố gắng sẽ không mua đồ lung tung. Nếu em không thích những món đồ này, vậy thì vứt bỏ hết là được."

Ít ra những vật này có giá trị mấy đồng tiền, cầm lấy đi quyên góp cho quỹ từ thiện cũng không tệ.

Con giận của Dư Tư Nhạc từ từ tiêu tan, cũng không muốn vòng vèo với anh trai nữa, nói với anh: "Thật ra em cũng không nghĩ ra mình muốn quà tặng gì nữa."

Cuộc sống bây giờ của cô không thiếu, cô rất thỏa mãn với hiện tại, trong lòng cũng không mong muốn gì đặc biệt. Lúc ấy cô chỉ tìm lý do, tránh cho anh hai cứ hai ba ngày lại gây vò cô một lần.

Du Lăng Thần vất vả nghĩ ra đáp án, thế nhưng lại không có đáp án?

Vậy cuộc sống trong mấy ngày kìm nén vừa qua, không phải uổng phí rồi sao? Sắc mặt anh hơi nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nắm cầm Dur Tư Nhạc: "Ý là sau khi đòi anh quà tặng xong, sau đó sẽ báo đáp?"

Trời ơi! Dur Tư Nhạc trừng to hai mắt, sững sờ phản ứng, vì nhất thời xúc động, cô đã nói toàn bộ rồi. Ngày đó cô nói muốn quà tặng, chẳng qua cố ý không cho Du Lăng Thần lấy cớ đụng vào cô, cô vẫn không bị anh hai giày vò đến chết.

Dur Tư Nhạc vô ý thức lui về sau một bước, nghĩ muốn chạy trốn Du Lăng Thần.

Nhưng Du Lăng Thần hiểu rõ, nhìn mí mắt cô hơi run run, thì đoán được cô muốn làm gì.

Ôm eo cô, cản trở đường lui của cô, ôm ngang cô lên: "Có lẽ hôm nay phải bổ sung lại cơ hội bị mất đi của mấy ngày hôm trước?"

Dur Tư Nhạc giãy dụa, cô có thể cảm nhận được, những lời này của anh hai tuyệt đối không nói đùa!

Cửa phòng ngủ được mở ra.

Dur Tư Nhạc bị vị Boss nào đó cởi sạch quần áo, ăn đến muốn chết.

Trong phòng tràn ngập không khí ám muội, thỉnh thoảng cô gái trẻ vang lên vài tiếng rên rỉ, reu ghẹo lòng người.

Một lúc lâu sau, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Du Lăng Thần vừa ôm eo nhỏ của Dur Tư Nhạc, vừa kẻ sát vào lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: "Tiểu Nhạc, anh tặng cả Du thị cho em thì thế nào?"

Dur Tư Nhạc bị giày vò mệt rã rồi, đầu óc hơi mơ mơ màng màng, cách một lúc lâu mới phản ứng với lời nói của anh trai.

"Đang êm đẹp tại sao muốn tặng Du thị cho em?" Dur Tư Nhạc nói đứt quãng, giống như mỗi lần mở miệng nói chuyện đều tiêu hao rất nhiều sinh lực, cô uể oải nằm bên cạnh Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần cắn vành tai cô: "Đừng hỏi vì sao, em có muốn hay không?"

Trong mắt Dur Tư Nhạc hàm chứa hơi nước, dường như không hiểu tại sao anh hai có thể nói những lời kỳ lạ như thế.

"Nếu em nói muốn, anh liền cho em sao?" Dur Tư Nhạc không xác định hỏi.

Du Lăng Thần trả lời chắc chắn: "Cho."

Dur Tư Nhạc nhắm mắt lại, lông mi hơi run run, sau đó lắc đầu nói: "Em không cần".

Khi cô nói ra ba chữ này, dường như Du Lăng Thần hơi sững sốt một chút, sau đó hàm răng ma sát vào vành tai Dur Tư Nhạc.

"Du thị là tập đoàn lớn nhất thành phố C, em thật không muốn sao? Có biết lợi nhuận hàng năm của Du thị là bao nhiêu tiền không?" Du Lăng Thần khẽ cười hỏi.

Những người khác có lao lực cả đời cũng không lấy được tập đoàn Du thị, nhưng Dur Tư Nhạc lại nói cho anh biết, cô không muốn?

"Em không có năng lực quản lý Du thị, Du thị sẽ chết trong tay em, sớm muộn gì cũng sẽ suy tàn, em không muốn nhìn thấy nó bị hủy hoại trong tay em." Dur Tư Nhạc rất rõ năng lực của mình, sẽ không biết lượng sức mình tiếp nhận Du thị.

Lại nói từ sau khi anh hai tiếp nhận quản lý Du thị, có tiền đồ rất lớn, Dur Tư Nhạc làm vậy không phải gây náo loạn sao?

"Lúc nào em muốn, thì nói cho anh biết một tiếng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể cho em". Ánh mắt Du Lăng Thần thâm trầm nhìn cô, trong ánh mắt tựa như mang theo tia thận trọng.

Dur Tư Nhạc cảm thấy cuộc nói chuyện lần này hết sức kỳ lạ, vì sao đột nhiên anh hai lại nhắc tới chuyện này? Tuy bây giờ quan hệ giữa hai người họ là người yêu, nhưng.... Còn chưa kết hôn, nhanh như vậy mà anh hai đã muốn giao tài sản cho cô rồi sao?

Cho dù muốn nộp tiền lương cho vợ, cũng không cần lấy cả tiền lời nộp luôn chứ?

Không đợi Dur Tư Nhạc nghĩ ra nguyên nhân, Du Lăng Thần chợt đề lên người cô: "Chúng ta tiếp tục".

Dur Tư Nhạc sợ tới mức theo bản năng muốn thoát khỏi, thế nhưng lại bị vị Boss nào đó bắt trở về.

Vật động kịch liệt rốt cuộc cũng không làm cho Dur Tư Nhạc có lòng dạ thanh thoi để suy nghĩ đến những chuyện khác.

... ..

Ngày hôm sau, Dư Tư Nhạc bị đau lưng.

Trong buổi học thể dục, cô không thể chạy cự li dài, hoặc làm một vài vận động nhảy cao, cô đến xin thầy Hướng nghỉ học, ngồi trên sân cỏ.

Ánh mặt trời rất chói mắt, từng tia nắng ảm áp chiếu xuống người cô.

Dư Tư Nhạc nghe tiếng chuông điện thoại, cầm lên nhấn nút trò chuyện: "Alo...Đạo diễn Vệ, tìm tôi có việc gì không?"

"Cô Du, lần trước cô đồng ý tham gia quay phim, ngày mai chúng tôi bắt đầu tiến hành quay phim, hy vọng cô có thể sắp xếp thời gian thật tốt." Giọng nói đạo diễn Vệ vô cùng nhỏ nhẹ, giống như sợ Dư Tư Nhạc từ chối không đi bất cứ lúc nào.

Dư Tư Nhạc không đến mức lạt lọng, nói: "Ông yên tâm, ngày mai tôi nhất định sẽ đến đúng giờ."

Sau đó, hai người nói rất nhiều về chuyện này, đều là chuyện quay phim chụp ảnh.

Đạo diễn Vệ là một người thầy không tệ, trong đầu ông chứa rất nhiều ý tưởng, hơn nữa rất hiểu về việc quay phim chụp ảnh, luôn dạy cho Dư Tư Nhạc diễn xuất như thế nào, mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Học kỳ này đã qua ba tháng rồi, còn một tháng nữa sẽ kết thúc.

Giác quan thứ sáu của Dư Tư Nhạc nói cho cô biết, sau khoảng thời gian đó nhất định sẽ không yên ổn.

Cùng đạo diễn Vệ hợp tác quay phim, Dư Tư Nhạc luôn xin thầy Hướng nghỉ học. Tổng cộng trong học kỳ này, cô đi học được tám buổi, cũng không nhiều. Lại cứ tiếp tục như thế, sẽ trở thành học trò gây ấn tượng sâu sắc nhất đối đối với giáo viên chủ nhiệm lớp.

Nhưng Dư Tư Nhạc không có cách nào ngăn cản chuyện này xảy ra, chỉ có thể dựa vào thời gian rảnh rỗi học phụ đạo với anh hai, để theo kịp tiến độ ở trường.

... ..

Bộ phim truyền hình đã bước vào ngày quay thứ hai, Dư Tư Nhạc gặp mặt Thích Nghi Thụy là ở trường quay.

Anh ta là một người rất thích trò chuyện, luôn nóng tính, lại không ảm áp giống như Trịnh Thiếu Hoa. Ngũ quan xinh đẹp của anh ta, khiến cho hàng vạn cô gái đều yêu thích.

Sau khi Dư Tư Nhạc nhìn anh ta ở khoảng cách gần, cũng không nhận được khen ngợi "đẹp trai".

"Uống nước không?" Thích Nghi Thụy cầm hai chai nước ngọt đi đến, đưa cho Dư Tư Nhạc một chai.

Nhân lúc thời tiết tốt, đạo diễn Vệ bảo hôm nay quay nhiều cảnh đùa giỡn.

Cùng hợp tác với đội ngũ diễn viên rất dễ chịu, gần như đều đã gặp qua, không cần lặp lại nhiều.

"Cảm ơn." Dư Tư Nhạc nhận lấy rồi nói.

Gương mặt Dư Tư Nhạc thuần khiết động lòng người, làn da mềm mại có thể vèo vèo chảy nước. Năm nay vừa tròn 18 tuổi, chính là lứa tuổi đẹp nhất trong đời người con gái. Tuy cô không trang điểm nhiều, nhưng đáng vẻ phần chất hoạt bát kia khiến cho người ta thấy ấn tượng sâu sắc.

Đây cũng là nguyên nhân đạo diễn Vệ lựa chọn cô quay phim, kịch bản của bộ phim này nói về thời kỳ tình yêu đẹp nhất của người con gái, mà khí chất và tuổi tác của Dư Tư Nhạc là phù hợp nhất.

"Không nghĩ đến em tuổi nhỏ như thế, hành động lại tốt như vậy, chẳng trách đạo diễn Vệ khen em ở trước mặt truyền thông." Thích Nghi Thụy rảnh rỗi nói chuyện phiếm.

Dư Tư Nhạc cười cười với anh ta: "Anh cũng không có đáng vẻ của một ngôi sao lớn".

Thích Nghi Thụy là một ngôi sao lớn sống hòa hợp với Dư Tư Nhạc nhất.

Không cần phải nói người nào cũng biết Dư Tư Nhạc, ai dám tự cao tự đại ở trước mặt cô? Đây không phải múa rìu qua mắt thợ sao?

Thích Nghi Thụy mở nắp chai, uống một hớp nói: "Tiểu thư Du, buổi tối có rảnh cùng đi ăn cơm không? Hai chúng ta xem như hợp tác với nhau, hiểu rõ một chút về đối phương, cũng cần trợ giúp đối với diễn xuất, ví dụ như sau hậu trường cảnh đùa giỡn, trước tiên hai chúng ta có thể luyện tập."

Dư Tư Nhạc giơng mắt nhìn anh, ở nhà họ Du lâu như thế, Dư Tư Nhạc đương nhiên biết ý đề phòng người khác. Đặc biệt về tình yêu, về phương diện mời người khác ăn cơm, Dư Tư Nhạc càng thêm cảnh giác.

Thích Nghi Thụy gần như nhìn ra tâm tư của cô, nói: "Em có biết để truyền bá cho bộ phim truyền hình, cách để tạo chủ đề là cái gì không? Là nam nữ chính làm chuyện xấu, tuy cách này rất thói rất dung tục, nhưng mỗi lần đều đạt kết quả nhanh chóng."

Dur Tur Nhạc không phủ nhận, trong tạp chí bát quái cũng thường xuyên nói về chuyện giữa ngôi sao này với ngôi sao kia. Dur Tur Nhạc đều sưu tầm những tin tức về Thích Nghi Thụy, bên trong bao gồm những chuyện đào hoa của anh ta, còn có những ảnh chụp của anh ta và những minh tinh khác.

Dur Tur Nhạc chợt hiểu được ý tứ của anh ta.

"Tôi sẽ không đồng ý." Dur Tur Nhạc buông chai nước ra, lui về sau hai bước: "Tôi không thích dùng chuyện xấu để lăng xê tác phẩm."

Thích Nghi Thụy sốt ruột, bước về phía trước hai bước, đuổi theo Dur Tur Nhạc: "Tiểu thư Du, chúng ta chỉ giả vờ diễn trò, cũng không phải làm chuyện yêu đương thật sự. Phóng viên truyền thông thích bắt gió bắt bóng, tùy tiện tiết lộ cho học một vài tin tức, đã có người tuyên truyền miễn phí giúp chúng ta, có gì mà không thể? Tôi cũng là vì tuyên truyền cho bộ phim truyền hình này."

Dur Tur Nhạc cũng không đồng ý lời anh ta nói, có rất nhiều cách để tuyên truyền, tại sao phải dùng cách lừa gạt này chứ, lừa gạt những người xem khác? Quan điểm của Dur Tur Nhạc không giống anh ta, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được).

"Những lời này anh đã nói với đạo diễn Vệ chưa? Ông ấy đồng ý không?" Dur Tur Nhạc mở miệng nói.

Thích Nghi Thụy bỗng chốc ngây ngẩn cả người, dường như không ngờ cô sẽ trả lời một câu như thế. Mấy ngày hôm trước anh ta có hỏi vòng vo xin ý kiến của đạo diễn Vệ, nhưng Vệ Hâm và Dur Tur Nhạc có cách nhìn giống nhau, không đồng ý cho anh ta dùng cách làm chuyện xấu để tuyên truyền. Anh ta cũng không có cách khác, mới tìm Dur Tur Nhạc bàn luận, muốn cô đi khuyên Vệ Hâm.

"Chuyện này, sau này đừng nhắc lại." Dur Tur Nhạc cất bước đi ra ngoài, đúng lúc đạo diễn Vệ gọi mọi người vào vị trí để chuẩn bị quay phim.

Theo cách của Thích Nghi Thụy, vì xuất phát từ việc muốn tuyên truyền cho bộ phim, chi tiết là Dur Tur Nhạc không cách nào tiếp nhận cái nhìn của anh ta. Dù sao mỗi người có một cách xử lý riêng, không giống nhau. Huống chi Dur Tur Nhạc vừa xác định quan hệ với anh trai, nếu cùng Thích Nghi Thụy làm chuyện xấu, vậy cô đối mặt với anh hai như thế nào chứ?

Khi đối mặt với màn ảnh, Dur Tur Nhạc cố gắng ổn định lòng mình, hết lòng vui vào việc quay phim.

Đạo diễn Vệ hô một câu "bắt đầu", Dur Tur Nhạc nhanh chóng nhập tâm vào nhân vật.

Cảnh này, là đùa giỡn với Thích Nghi Thụy. Nữ chính là nhân viên giao hàng, lúc mở cửa xe tải ra, đối diện có một chiếc xe thể thao lái qua, bởi vì chủ của chiếc xe thể thao lái với vận tốc siêu tốc, suýt chút nữa đánh đụng vào xe tải, nữ chính không thể không đạp phanh lại, nhưng lúc đó hai xe vẫn va quệt nhau, sau đó cùng tranh chấp với nam chính.

Tóm lại, cảnh cô bé lọ lem gặp phải thiếu gia nhà giàu.

Hôm nay Du Lăng Thần cố ý tan tâm sớm một chút, đến trường quay xem Dur Tur Nhạc quay phim như thế nào, anh từ từ cất bước đi về phía trường quay.

Do vừa mới bắt đầu cảnh quay, vừa vào cảnh nam nữ chính gặp nhau.

Một tiếng kết vang lên.... hai xe đều phanh lại.

Đạo diễn Vệ im lặng ra hiệu, bảo hai người tiếp tục.

Giờ phút này, Thích Nghi Thụy ngồi trong xe thể thao, trên mặt mang một cặp kính mát, một bộ đáng công tử nhà giàu, bướng bỉnh, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn vô lễ.

Trong chớp mắt Du Lăng Thần thấy gương mặt anh ta, dường như nghĩ đến điều gì, lấy điện thoại di động ra, điều tra ảnh chụp.

... ..Đúng vậy, anh ta chính là người mà Dur Tur Nhạc gặp ở cửa hàng. Hoàn toàn trùng hợp với người đàn ông mang cặp kính này.

Vừa nghĩ đến mỗi lần Dur Tur Nhạc sau khi nghe tên Thích Nghi Thụy, bề ngoài luôn hưng phấn, con ghen tức của vị Boss nào đó ngày càng lớn. Ánh mắt nhìn chăm chú vào cảnh Dur Tur Nhạc và Thích Nghi Thụy đang quy.....Cảm thấy đây là một uy hiếp.

Trong lòng anh vang lên hồi chuông cảnh báo, đôi mắt tà tà nheo lại, dường như lại nghĩ ra chủ ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương 77

Du Lăng Thần đi đến, khiến cho rất nhiều người đang làm việc chú ý.

Sau khi đạo diễn Vệ trông thấy anh, cũng gật đầu với anh, xem như chào hỏi, sau đó tiếp tục nhìn vào màn hình, thật chăm chú nắm bắt tình hình ảnh.

Kỹ thuật diễn xuất của Dư Tư Nhạc và Thích Nghi Thụy thật xuất sắc, sau khi tiến vào cảnh quay, bình thường sẽ không hỏng việc.

Nói xong lời kịch bản cuối cùng, cảnh diễn này kết thúc.

"Anh hai, anh đã đến rồi?" Dư Tư Nhạc vội vàng đi đến bên cạnh anh.

Du Lăng Thần xoa xoa cái trán cô: "Đến thăm em một chút."

Dư Tư Nhạc vui vẻ nở nụ cười.

Đạo diễn Vệ cũng xử lý xong cảnh quay phi, đi về phía này: "Tổng giám đốc Du, lâu quá không gặp".

Du Lăng Thần quét mắt qua ông ta, nhìn về phía Thích Nghi Thụy đứng phía sau ông ta cách đó không xa, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

"Không phải bộ này đã chiếu trên TV trước đó sao? Đạo diễn Vệ đã thu xếp như thế nào?", Du Lăng Thần vừa tán gẫu với ông ta, vừa quan sát Thích Nghi Thụy đang đứng nơi xa dường như đang mưu tính cái gì.

Vệ Đạo nghiêm túc trả lời: "Nửa tháng nữa thì chiếu rồi."

Du Lăng Thần tùy ý ừ một tiếng, dường như cũng không quá quan tâm.

Đạo diễn Vệ là người thông minh, chẳng lẽ lại không nhìn ra Du Lăng Thần chỉ giả vờ đến tuần tra công việc, đến thăm em gái của anh sao? trên ghẹo nói: "Tổng giám đốc Du, thấy Tiểu Nhạc rồi yên tâm không? Tôi cũng không có ngược đãi thiên kim tiểu thư của cậu, đúng không Tiểu Nhạc?"

"Đúng vậy, đạo diễn Vệ là người gần gũi thân thiết, lòng chăm sóc đối đãi những diễn viên nhỏ nhưng tại em gấp đôi so với những người khác....." Dư Tư Nhạc nói không ngừng, lời nói ra miệng, mắt cũng cười híp mắt.

Du Lăng Thần bất đắc dĩ gật gật khoe môi: "Mới thời gian không lâu, em đã thay đổi vị trí, liên hợp với đạo diễn Vệ đã kích anh hai em phải không?"

Nhìn lời nói đùa, đạo diễn Vệ không không dám khinh thường, vội vàng nói: "Nói đùa, người nào mà không biết cô Du và Du thiếu luôn là anh em thân thiết nhất, cô Du nói vậy thôi, thật ra lúc gặp nguy hiểm, cô ấy chọn người nào, người ngu ngốc cũng đều hiểu."

Du Lăng Thần nhìn về phía Dư Tư Nhạc, dường như nhớ tới chuyện của người nào đó, sau đó không phủ nhận lời đạo diễn Vệ nói.

Lần trước khi gặp chuyện nguy hiểm, không phải Dư Tư Nhạc vì anh mà ngăn cản viên đạn sao?

Dư Tư Nhạc duy trì im lặng không nói chuyện.

Một người đâm đầu đi tới, người anh ta dính đầy mồ hôi, nói với đạo diễn Vệ: "Đạo diễn, tất cả bối cảnh đã chuẩn bị xong, cảnh diễn cuối có thể bắt đầu."

"Đi thôi! Lập tức bắt đầu." Đạo diễn Vệ nói.

Đạo diễn Vệ liên tục nói đợi lát nữa rồi tán gẫu tiếp, liền vội vàng đi về phía trước máy quay phim.

"Anh hai, em đi quay phim rồi." Dư Tư Nhạc nhìn anh.

Đôi mắt Du Lăng Thần tinh mạch khó dò, nói: "Đi thôi, anh tìm ghế ngồi xuống chờ em."

Dư Tư Nhạc nhanh chóng chạy về phía bối cảnh, cảnh diễn này vẫn cùng hợp tác với Thích Nghi Thụy.

Từ lúc Du Lăng Thần đi vào cửa chính trường quay, Thích Nghi Thụy vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của anh, dù sao người kia là Boss của tập đoàn Du thị, ai dám nói anh ta không muốn biết? Hơn nữa chỉ cần tiến thêm một bậc quan hệ với anh, cho dù là xã giao bình thường, sau này ở trong Làng Giải Trí cũng có chỗ tốt hơn để phát triển.

Dường như cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, Du Lăng Thần ngồi ở trên ghế, hơi giương mắt nhìn.

Cái nhìn kia rét lạnh thấu xương, giống như từng trận gió lạnh thổi vào mặt, vừa lạnh lẽo vừa vô cùng có sức uy hiếp.

Thích Nghi Thụy bị ánh mắt này nhìn sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, đáy lòng chợt chuyển động, thần khí lộ ra vẻ sợ hãi.

Đạo diễn Vệ hô to một tiếng "các"

Tất cả nhân viên đều dừng công việc trong tay.

Dư Tư Nhạc cũng buồn bực nhìn Thích Nghi Thụy, rõ ràng vừa rồi bề ngoài Thích Nghi Thụy có chỗ không đúng.

"Thích Nghi Thụy, cậu đang nghĩ gì vậy? Tập trung tinh thần một chút." Đạo diễn Vệ không hài lòng nhíu mày.

Nhưng con người không phải thánh nhân, ai mà chưa từng như thế? Vệ Đạo sẽ không vì khuyết điểm lần đầu, mà truy cứu sai lầm của người nào, hơn nữa đối với biểu hiện trước đây của Thích Nghi Thụy, lần này có lẽ là lần phân tâm ngoài ý muốn.

"Cảm ơn đạo diễn, tôi nhất định sẽ tập trung tinh thần." Thích Nghi Thụy nói xin lỗi, cô vùng nghi hoặc nhìn hai mắt Du Lăng Thần.

Giờ phút này, ánh mắt Du Lăng Thần đã khôi phục lại bình thường.

Nhưng Thích Nghi Thụy lại rất hiểu rõ, ánh mắt lúc này của Du Lăng Thần nhìn anh ta, tràn đầy địch ý.

Đạo diễn Vệ vừa hô một tiếng, mỗi người đều vào vị trí công việc riêng, chuẩn bị quay phim.

Dư Tư Nhạc nhanh chóng nhập vai, mỗi khi đối mặt với màn ảnh, dường như cô đều thay đổi thành một người khác, có cảm giác cô kết hợp với nhân vật trong kịch bản thật hoàn mỹ, biểu hiện ra ngoài vô cùng chân thực.

Du Lăng Thần lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt hơi có ý cười, tự nhiên duy chuyển đến bên người Thích Nghi Thụy.

Ánh mắt này vẫn đúng sự thật, cảm giác lạnh lùng khiến người ta không thể bỏ qua được. Thích Nghi Thụy cảm thấy lỗ chân lông to ra, toàn bộ da gà đều nổi lên. Trong lòng hơi nghi hoặc, chẳng lẽ anh ta đặc tội Du Lăng Thần từ khi nào, mà anh ta lại không biết?

Anh ta vô ý thức tìm kiếm ánh mắt, gương mặt quay về phía Du Lăng Thần, tầm mắt chống lại anh.

Hành động này của anh ra, lập tức khiến cho Đạo diễn Vệ khiển trách: "Thích Nghi Thụy, cậu đang nhìn cái gì?"

Lúc này Thích Nghi Thụy mới hoàn hồn, cảm giác thoát ra từ trong bộ phim.

Anh ta bối rối lắc đầu, lại nói: "Đạo diễn, thực xin lỗi...."

Anh ta lén nhìn cái lều phía xa, tuy bề ngoài Du Lăng Thần không quan tâm tới, dường như vừa rồi ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người khác không phải của anh.

"Đừng nói xin lỗi với tôi nữa, đừng bối vì sai lầm của cậu, mà để cho mấy chục người nhân viên phải quay đi quay lại nữa." Đạo diễn Vệ vừa phân phó người xóa bỏ cảnh quay, giọng nói không vui, vẻ mặt khó coi nói: "Tiếp tục quay lại."

Tất cả mọi người đều ủ rũ thở dài, sau đó lại bắt đầu một lượt quay phim mới.

Dư Tư Nhạc có cảm giác nhìn về phía anh trai.

Đều nói một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng, trong lòng Thích Nghi Thụy càng sợ, thì càng trúng kế của Du Lăng Thần.

Mấy lần tiếp theo, mỗi lần Thích Nghi Thụy phạm sai lầm, đều tuyên bố chấm dứt.

Vệ Hâm tức giận đến bốc khói đầy mình, bình thường quay phim chỉ có một lần, hôm nay quay đi quay lại không dưới mười lần!

Ánh mắt ông ta nhìn Thích Nghi Thụy, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lúc này Du Lăng Thần động thân, từ trên ghế đứng lên, đi về phía Vệ Hâm: "Đạo diễn Vệ, đây là nam chính số một ông tìm đó sao? Hành động như...."

Nửa câu sau anh còn chưa nói hết, mọi người đều hiểu lời nói này có ý gì.

Dư Tư Nhạc ngạc nhiên chuyển động hai mắt, dường như không hiểu hành động này của anh trai là có ý gì.

Mặt Thích Nghi Thụy tái mét không còn chút máu, vừa rồi nếu không phải Du Lăng Thần có ý can răn với anh ta, anh ta sẽ không quay đi quay lại nhiều lần như thế.

Anh ta tuyệt đối là người có thực lực.... ..

Trên mặt đạo diễn Vệ hơi ngượng ngùng, nói chuyện cũng không ảnh hưởng: "Có lẽ là do tâm trạng của Thích Nghi Thụy không tốt, kỹ thuật diễn xuất của cậu ta rất tốt."

Đạo diễn Vệ nói giúp Thích Nghi Thụy, người này ông ta luôn muốn tìm, đương nhiên ông ta tin tưởng thực lực của đối phương như thế nào.

Du Lăng Thần lạnh lùng nhếch môi: "Đạo diễn Vệ, ông không cần nói tốt cho cậu ta, tôi tin tưởng vào ánh mắt của tôi hơn."

Ánh mắt Du Lăng Thần lạnh lùng thật đáng sợ, lúc nhìn chăm chăm vào Thích Nghi Thụy, tỏ ra mười phần uy hiếp.

Thích Nghi Thụy nắm chặt nắm đấm, trong lòng tức giận không chịu được. Vừa rồi rõ ràng là Du Lăng Thần khiến anh ta mắc phạm sai lầm, nhưng bây giờ lại là người giả vờ như không có việc gì, làm ra vẻ muốn anh ta phải chịu trách nhiệm đến cùng, ah ta chưa từng gặp qua người nào vô sỉ như thế!

"Dựa theo sự quay đi quay lại của cậu ta như thế, tiến độ của bộ phim này sẽ kéo dài trong thời gian bao lâu? Đạo diễn Vệ, cái tôi muốn chính là hiệu suất công việc và chất lượng, nếu cậu ta không làm được, tôi lấy tiền mời cậu ta làm cái gì?" Đáy mắt Du Lăng Thần hiện ra ánh sáng lạnh.

Phàm là người quen của Du Lăng Thần, đều hiểu đây chính là ý thanh lý người của anh.

Đạo diễn Vệ còn muốn khuyên mấy câu, nói đỡ cho Thích Nghi Thụy.

Nhưng Du Lăng Thần lại mở miệng cắt đứt lời nói ông ta trước: "Cảnh quay này, tôi sẽ tìm người diễn lại lần nữa."

Những lời này đại biểu cho ý gì.....Người nào cũng đều hiểu.

Hai mắt Thích Nghi Thụy đỏ lên, muốn nói tại sao phải như thế.

Du Lăng Thần khiêu khích nhìn anh ta một cái, cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 77.2

Có lẽ phát hiện sự phản nộ giữa hai người ngày càng cao, vài nhân viên nắm chặt tay Thích Nghi Thụy, kéo anh ta ra xa.

Bộ phim vừa mới quay, lúc này thay đổi người, cũng không có ảnh hưởng gì. Về phía truyền thông khó có vẻ thuyết phục hơn, vì sáng nay tin tức nam chính được công bố ra ngoài là Thích Nghi Thụy, giữa đường đổi người, khó tránh khỏi phải giải thích một lần.

"Tổng giám đốc Du, cậu muốn tìm ai đến diễn?" đạo diễn Vệ trừ bỏ thở dài ra, cũng không làm được những thứ khác.

Du Lăng Thần liếc mắt nhìn Dư Tư Nhạc, tạm thời không trả lời câu hỏi của ông ta, nói: "Kịch bản bộ phim ở đâu? Cho tôi xem một chút."

Đạo diễn Vệ cầm lấy một quyển sách trên bàn, đưa cho Du Lăng Thần: "Tổng cộng có mười tám tập, lúc này vừa mới bắt đầu."

Du Lăng Thần gật gật đầu, mở kịch bản ra xem.

Ngay trang mười sáu, Du Lăng Thần nhìn thấy "hôn hôn kịch tình", đôi mắt lóe lên ý cười: "Lúc quay phim, là hôn thật hay hôn giả?"

Dường như không ngờ Boss sẽ hỏi chuyện này, đạo diễn Vệ sững sốt, trả lời: "Bình thường cảnh này là hôn giả, nhưng vì để cho phim càng như thật, tôi đề nghị diễn giả thành thật!"

Bốn chữ cuối cùng khắc sâu vào đầu Du Lăng Thần, ánh mắt anh chuyển sang Dư Tư Nhạc đang đứng bên cạnh, ánh mắt rơi vào đôi môi đỏ hồng của cô.

Chỗ thuộc về anh, sao có thể để người khác chạm vào?

"Diễn sao?" Du Lăng Thần vừa đọc kịch bản, vừa hỏi.

Vấn đề anh hỏi, thật sự rất kỳ lạ, làm Vệ Hâm trở tay không kịp.

"Diễn chỉ là làm dáng một chút, chỗ quan trọng nhất sẽ được che chắn, có thể xuất hiện trên màn ảnh là được."

Trong lòng Du Lăng Thần có thêm sự hiểu biết mới về đoàn làm phim.... ..

"Tổng giám đốc Du, việc này có vấn đề gì không?" Người nào quay phim, so sánh nhiều như vậy sao? Huống chi trong lúc quay phim, khó tránh việc va chạm.

"Không có vấn đề gì." Du Lăng Thần bình tĩnh phun ra những lời này, đôi mắt lóe lên, nói: "Bộ phim này, tôi diễn."

Cái gì? Những lời này làm cho tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Hôm nay tổng giám đốc Du thật lạ, nói chuyện kỳ lạ, hành động kỳ lạ, làm ra những quyết định cũng rất kỳ lạ!

Dư Tư Nhạc kéo kéo góc áo anh, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: "Anh hai, anh làm cái quỷ gì vậy?"

"Đột nhiên có hứng thú đối với việc quay phim." Du Lăng Thần từ trong ra ngoài nhìn không ra hi nộ.

Dư Tư Nhạc chớp chớp mắt, kết nối những lời Du Lăng Thần đã nói lại. Đầu tiên là hỏi hôn thật hay hôn giả, sau đó là cảnh diễn, bây giờ còn nói tự mình quay phim? Chẳng lẽ anh hai cảm thấy hứng thú đối với ảnh diễn hôn môi, mới muốn nhận kịch bản bộ phim này?

Suy nghĩ của Dư Tư Nhạc đã lệch quỹ đạo.

Đạo diễn Vệ khó xử nhìn anh, dường như thật không dám tin.

"Tổng giám đốc Du, quay phim cần thời gian rất lâu.... .."

Tôi sẽ dành ra nhiều thời gian." Giọng nói Du Lăng Thần tràn đầy kiên quyết, như không có bất cứ chuyện gì làm dao động.

"Nhưng kỹ thuật diễn xuất...." Đạo diễn Vệ rất do dự, tuy Du Lăng Thần là ông chủ lớn, nhưng không thể vì chuyện riêng tư, bỏ chạy đến tổ quay phim, nói quay phim là quay phim.

Du Lăng Thần chậm rãi đi đến: "Chúng ta có thể thử một lần, nam chính trong kịch bản là một người kiêu ngạo, có máu lạnh.... .."

Dư Tư Nhạc và đạo diễn Vệ đều hiểu, trong thực tế Du Lăng Thần không phải là một người như thế sao? Có ai có thể hiểu rõ một người có tính cách như anh chứ?"

"Anh hai, chỉ là đóng phim....." Dư Tư Nhạc cũng muốn khuyên ý đồ của anh.

Du Lăng Thần lắc đầu nói: "Em cho rằng có thể làm khó được anh sao?"

Mỗi ngày anh đều đo sức trong giới thương mại, nếu ngay cả bản thân và bên ngoài đều không khống chế được, Du thị đã sớm suy tàn rồi.

Dư Tư Nhạc chợt hiểu được ý của anh hai, không lo lắng nữa.

Đạo diễn Vệ nói: "Chúng ta đến đó thử một lần."

Tất cả nhân viên chuẩn bị trở lại công việc lần nữa.

Thợ trang điểm hóa trang cho Du Lăng Thần, sau đó đó chuẩn bị tốt các công việc.

Đạo diễn Vệ hô "quay phim", máy quay phim nhắm ngay người trong cảnh quay.

Phong thái của Du Lăng Thần đều xuất phát từ bản thân, bề ngoài của anh không có nhiều thay đổi, nhưng từ đôi mắt kia, có thể nhìn ra được.

Đôi mày kiếm hơi nhăn lại, ánh mắt lãnh liệt này, nói cho những người khác biết, anh khó chịu đến mức nào.

Diễn xuất của Du Lăng Thần khác hơn so với Thích Nghi Thụy, Du Lăng Thần biểu hiện tính cách nhân vật ra bên ngoài nhìn tốt hơn.

Một cảnh diễn vừa kết thúc, hành động của Du Lăng Thần được mọi người tán thành.

"Tôi sẽ phối hợp thời gian quay phim với mọi người, không cần quá bận tâm về phần tôi."

Có thể không bận tâm sao? Vị này chính là Boss! Là Boss đó!

Màn đêm sắp buông xuống, mọi người ở lại trong lều, thảo luận rất nhiều về bộ phim.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần lắng lắng nghe, sau khi bàn bạc xong, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

"Có thời gian tôi sẽ luyện tập lời thoại với Tiểu Nhạc, hôm nay nói nhiều như vậy, những chuyện khác hôm nào nói sau." Du Lăng Thần đứng lên nói.

"Đi thôi, dù sao từ nay về sau còn nhiều thời gian làm việc." Vệ Hâm nói.

Sau đó, Du Lăng Thần nắm tay cô gái rồi đi.

Hai bên đường đã sáng đèn, ánh sáng chiếu trong đêm, lò mờ, tầm mắt cũng không nhìn rõ xung quanh.

Vừa ra khỏi Studio, lúc sắp lên xe, Dư Tư Nhạc chợt ngừng đầu nhìn về phía Du Lăng Thần, trong ánh mắt tìm tòi nghiên cứu: "Anh hai, em nhìn thấy anh dùng ánh mắt uy hiếp Thích Nghi Thụy."

Du Lăng Thần hơi nhếch môi, như muốn nói, thấy thì thế nào?

"Anh hai, không phải vì anh ghen, nên mới cố ý đuổi Thích Nghi Thụy chứ?" Dư Tư Nhạc nói ra suy nghĩ trong đầu, vừa đi vừa nói chuyện: "Còn việc quay phim....Nguyên nhân anh nhận quay phim, chính là cái này sao?"

Cô mới không tin anh hai sẽ vô duyên vô cớ cảm thấy hứng thú với việc đóng phim, đặc biệt là loại kịch bản này.

Huống chi ban ngày anh hai bận rộn như thế, sao có thể phí nhiều công sức dành thời gian đi tham gia quay phim? Vì vậy nguyên nhân chính nhất định không thoát khỏi liên quan với cô.

Du Lăng Thần thật không có phủ nhận, ngón tay đặt lên đôi môi đỏ hồng của Dư Tư Nhạc: "Nơi này vốn thuộc về anh, chẳng lẽ em quên rồi sao?"

Nếu Tiểu Nhạc đã thích quay phim, vậy anh sẽ toàn thành cho cô. Nếu anh không dễ dàng tha thứ có nam diễn viên mượn lý do quay phim để tiếp cận Tiểu Nhạc, vậy anh sẽ đi quay phim với cô, làm nam chính đóng phim với cô.

Tuy Du Lăng Thần không nói ra ý định này, nhưng Dư Tư Nhạc vẫn cảm nhận được tính bá đạo chiếm hữu của anh.

Trong lúc nhất thời quên nói chuyện,

Đôi mắt của Dư Tư Nhạc rất sáng, như hiện lên một tiếng hơi nước, sáng lấp lánh có hồn.

Yết hầu Du Lăng Thần căng thẳng, cúi xuống, cánh môi rơi xuống môi cô, nhẹ nhàng chạm vào, sau đó giống như chưa thỏa mãn, ngón tay dài nắm lấy cằm cô, hôn môi, khó mà diễn tả được tính bá đạo.

Đầu lưỡi của Du Lăng Thần quét qua ngõ ngách trong miệng cô, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Dư Tư Nhạc sững sờ tại chỗ, trong đầu nổ tung, bị hôn đến không thở nổi.

chợt nhớ đến đây là nơi công cộng, ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ? Dư Tư Nhạc gấp gấp muốn đẩy Du Lăng Thần ra, nhưng sự phản kháng của cô không có tác dụng nào đối với Du Lăng Thần,

Đúng lúc này, ở chỗ xa vang lên tiếng "rắc", dường như có vật gì đó đang rớt xuống.

Dư Tư Nhạc nghĩ là ngọn đèn, cũng không chú ý. Mà Du Lăng Thần đang đưa lưng về phía chỗ kia, càng không nhìn thấy.

Cánh môi vừa tách ra, hai người thờ hồn hể, Dư Tư Nhạc không nhận được nói: "Anh hai, hôn môi cũng phải tùy trường hợp."

Trời ơi! Cũng may vừa rồi không có ai đi ngang qua nơi này, nếu không cô và anh hai đều mất hết mặt mũi.

Du Lăng Thần nhìn đôi môi đỏ hồng của cô, hơi sững sờ, rất hài lòng với kiệt tác của mình.

"Nhìn thấy thì nhìn thấy." Dù sao chuyện giữa bọn họ, cũng không thể che giấu cả đời, chỉ là vấn đề thời gian ngắn hay dài thôi.

Dư Tư Nhạc có chỗ không hiểu, hung hăng trừng mắt nhìn anh, ngồi vào trong xe.

Du Lăng Thần thản nhiên nhìn cô một cái, ngồi vào vị trí lái xe, hai người liền trở về biệt thự.

... ..

Du Lăng Thần đúng là nói được làm được, mỗi buổi sáng anh cố gắng xử lý xong chuyện mua bán, buổi chiều đến đoàn làm phim để quay phim.

Có anh hai làm bạn, lúc đến Studio, Dư Tư Nhạc luôn làm bạn với anh.

Sau khi tan học, Dư Tư Nhạc đi ra ngoài.

Đột nhiên có hai người cản đường cô.

"Cô Du, thiếu gia nhà tôi muốn tìm cô một chút." Hai người mặc âu phục màu đen, cách ăn mặc không khác gì với bọn người A Bưu.

Dư Tư Nhạc cẩn thận quan sát diện mạo của họ, cảm thấy trước đây đã nhìn thấy ở đâu, chẳng qua không có ấn tượng sâu sắc.

"Thiếu gia của anh là người nào?"

"Dung Húc." Một người trong đó trả lời.

Dư Tư Nhạc nhẹ nhàng nhún mày: "Tôi không đi."

Cô muốn vượt qua bọn họ để rời đi, hai vệ sĩ không bỏ qua, lại ngăn cản đường đi của Dư Tư Nhạc.

Một tên vệ sĩ lấy ra một bức thư, đưa cho Dư Tư Nhạc, nói: "Cô Du đừng vội, cô xem hết cái này, sẽ đồng ý đi gặp cậu ấy."

Dư Tư Nhạc mở phong thư ra, sau khi nhìn thấy đồ vật bên trong, thầm xiết chặt tay, cắn răng.

"Cậu ta ở đâu?"

"Cô Du đi theo chúng tôi, có thể gặp được thiếu gia." Hai tên vệ sĩ thấy mục đích đã đạt được, đi phía trước dẫn đường cho Dư Tư Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 78

Dư Tư Nhạc ngồi lên xe bọn họ, chiếc xe băng qua nhiều đường lớn giao thông phức tạp, cuối cùng ra khỏi thành phố, đến vùng ngoại ô.

"Rốt cuộc các người muốn đưa tôi đi đâu?" Trong lòng Dư Tư Nhạc xuất hiện vẻ bất an, lo lắng Dung Húc sẽ bắt cóc uy hiếp.

"Đến biệt thự nhà họ Dung, cô Du đừng lo lắng, thiếu gia nhà tôi sẽ không làm cô bị thương." Một người vệ sĩ trả lời.

Dư Tư Nhạc nghi ngờ độ chân thực những lời nói này, đôi mi thanh tú hơi nhún lại, kiềm nén không nói gì.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước một ngôi biệt thự xa hoa, ngôi biệt thự này chiếm diện tích rất lớn, có thể nói lớn hơn biệt thự của Dư Tư Nhạc gấp mấy lần. Còn chưa bước vào cổng biệt thự, từ bên ngoài có thể nhìn thấy sự trang trí xa hoa bên trong.

"Đây là chỗ ở của nhà họ Dung, mấy đời nhà họ dung đều ở đây." Trước khi nói chuyện, vệ sĩ mở cửa xe rồi mời cô xuống xe.

Đã đến đây rồi, Dư Tư Nhạc tất nhiên sẽ không sợ đi vào bên trong.

Hai chân đi chuyển bên ngoài xe, đi theo hai vệ sĩ vào biệt thự.

Ngôi biệt thự màu xanh có diện tích rất lớn, hai bên có bãi cỏ xanh tốt.

Dư Tư Nhạc đánh giá cảnh vật xung quanh, nhà họ Dung coi trọng chỗ ở hơn nhà họ Du, dựa vào biệt thự này, cho dù nhìn từ hướng nào, đều xuất sắc hơn nhiều so với biệt thự nhà họ Du.

Trên ghế sofa trong phòng khách, Dung Húc từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên này.

Cậu ta vẫy tay với vệ sĩ, ý bảo họ đưa Dư Tư Nhạc qua đây.

Dư Tư Nhạc cũng không chần chờ, cất bước đi về phía Dung Húc, sắc mặt của cô ngày càng lạnh lùng, sau khi Dung Húc trông thấy cái nhìn kia, tâm tình càng dâng trào.

"Dung Húc, đây là ý của cậu? Muốn dùng ảnh chụp để uy hiếp tôi?" Dư Tư Nhạc ném phong thư lên người Dung Húc, trong đôi mắt kiềm nén con giận mạnh mẽ xông tới.

Sau khi Dung Húc nhận được phong thư, nâng mắt nhìn hai vệ sĩ: "Các người lui xuống trước đi, đừng để người khác đến quấy rầy chúng tôi."

Hai vệ sĩ gật đầu, đóng cửa lại, rồi khỏi tầm mắt của họ.

Dung Húc lấy bức ảnh chụp trong phong thư ra, tấm hình chụp rõ cảnh Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần hôn nhau ở Studio.

Nhìn ảnh chụp nụ hôn nồng nhiệt của hai người, sức lực nắm tay của Dung Húc ngày càng nặng.

"Anh không lấy thứ này cho em xem, em sẽ đến gặp anh sao?" Mấy ngày nay Dung Húc không được nghỉ ngơi, quanh đôi mắt có vết quầng thâm.

"Không biết." Dư Tư Nhạc trả lời cậu ta, không mang theo một chút do dự.

Dung Húc cười nhạt như hừ lạnh một tiếng, tựa như đã đoán được đáp án: "Nếu anh lấy những tấm ảnh chụp này, đăng lên tạp chí, em nói người bên

ngoài sẽ nhìn em như thế nào? Dư Tư Nhạc, anh ăn nói khép nép cầu xin em như thế, vì sao em không đáp ứng anh? Nói yêu anh, khó như vậy sao?"

Mấy câu cuối, Dung Húc không khống chế được tâm tình của mình, hầu như gào thét.

Dư Tư Nhạc liếc cậu ta một cái, nói: "Tôi nghĩ rằng.....Mấy lần trước tôi đã nói rất rõ, sự việc giống như cậu nhìn thấy, tôi thích Du Lăng Thần."

"Thích anh ta?" Những lời này kích thích Dung Húc, hai tay của cậu ta đề lên vai Dư Tư Nhạc, sức lực to lớn khiến Dư Tư Nhạc bị đau nhứu mày: "Con mẹ nó em đừng không có tự trọng! Tên kia chơi đùa em, lợi dụng em sao? Em biết cái gì gọi là dưỡng thành trò chơi không?"

Dư Tư Nhạc nhứu mày sâu hơn, khi bọn họ trong vòng luẩn quẩn gọi là "dưỡng thành trò chơi" này, chính là một kim chủ dùng tiền mua một cô bé về bên cạnh, tự mình nuôi lớn. Trong quá trình nuôi dưỡng, có thể tùy ý nuôi dưỡng đứa bé kia thành tính cách mình yêu thích.

Mà bọn họ chỉ biết xem những đứa bé này thành món đồ chơi. Cứ việc dụng tâm nuôi dưỡng, sẽ không tốn quá nhiều tình cảm.

Nhưng....Cô và anh hai có tình cảnh thế này sao?

Giữa họ chỉ có phần tình cảm chân thành tha thiết, không chịu được người khác bôi đen, Dư Tư Nhạc lạnh lùng nhìn về phía Dung Húc: "Cậu không biết chân tướng sự việc, đừng nói lung tung."

Dung Húc nhìn cô chưa tin, hung hăng lắc lắc người cô, dường như muốn động tác này có thể lay tỉnh cô.

"Không phải dưỡng thành trò chơi thì là cái gì? Đừng có nói với anh, mấy năm nay không phải do Du Lăng Thần nuôi dưỡng em! rốt cuộc em có nhìn rõ bản mặt của anh ta không, nếu không phải bởi vì em là.... .." Khi nói đến đây, Dung Húc hơi dừng lại một chút, cố ý lược bỏ vài từ rồi nói tiếp: "Anh ta dụng vào ngón tay em, chứ không phải nhìn trúng sản nghiệp nhà họ Du sao?"

Dung Húc càng nói càng kích động, ánh mắt hàm chứa tia hung ác. Bộ dạng này, nhìn vào hơi hung tợn.

Đầu vai của Dư Tư Nhạc bị cậu ta lắc đến đau, muốn tránh sự ràng buộc của cậu ta, nhưng hành động này của cô đã chọc giận Dung Húc.

Dung Húc xúc động đến mức gần như thiêu đốt, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

"Con mẹ nó em muốn né tránh anh như vậy sao?" Dung Húc mất hết lý trí quát.

Dư Tư Nhạc xụ mặt xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Dung Húc, gần từng tiếng nói: "Buông tay ra."

Dung Húc chẳng những không buông ra, ngược lại càng nắm chặt.

"Anh không buông, em có thể làm gì được anh?"

Dư Tư Nhạc giãy dụa đẩy Dung Húc ra, không muốn thân mật với cậu ta. Từ nhỏ cơ thể cô không được khỏe lắm, sức lực rất yếu, mà Dung Húc lại lành thanh niên mười phần khỏe mạnh. Sức lực cách xa, hơi so đo một chút, có thể nhìn ra được kết quả.

Về mặt Dư Tư Nhạc lạnh như băng, giống như không có một tia tình cảm.

Dung Húc lạnh lùng uy hiếp: "Dư Tư Nhạc, cho dù trước kia em và Du Lăng Thần đã phát sinh chuyện gì, cắt đứt quan hệ với anh ta thì thế nào? Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ hoàn toàn hủy bỏ những ảnh chụp này. Nhà họ Dung của anh mới là lựa chọn tốt nhất của em, Du Lăng Thần là người lòng lang dạ thú, ý đồ lắm loạn."

Dư Tư Nhạc muốn đẩy tay cậu ta ra, nhưng sức lực lại không bằng Dung Húc, tuy cô đã dùng hết sức lực, tay Dung Húc vẫn không dịch chuyển một chút nào.

"Dung Húc, tôi nói lại lần nữa, buông tay ra! Tôi cho cậu biết, nếu cậu muốn dùng ảnh chụp này uy hiếp tôi, thì tùy cậu, có bản lĩnh thì nói với truyền thông đi. Dù sao tôi không có ý định vĩnh viễn gạt người ngoài, bọn họ biết sớm hay biết muộn cũng có khác gì nhau."

Dư Tư Nhạc ghét nhất hai loại người, loại thứ nhất là ngoài mặt một dạng sau lưng một dạng, loại thứ hai chính là loại người uy hiếp cô.

Trước kia cô không muốn dây dưa với Dung Húc, nhưng hiện tại.....Lại mang theo một tia chán ghét.

"Không buông, con mẹ nó người em nói yêu phải là anh, chứ không phải là Du Lăng Thần!" Dung Húc mạnh mẽ ôm Dư Tư Nhạc, gắt gao giam cầm cô, giống như chỉ có như vậy, cậu ta mới miễn cưỡng chiếm được người trước mắt.

Không biết từ khi nào cậu ta đã thích người trước mắt này. Ban đầu chỉ nghe theo lời ông nội, phải theo đuổi được Dư Tư Nhạc, lấy cô về nhà. Nhưng theo thời gian ngày càng tăng, cậu ta ngày càng không khống chế được trái tim mình.

Mỗi khi nhìn thấy Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần ở cùng nhau, cậu đều ghen ghét nhìn không được như bùng cháy lửa giận. Lúc ấy cậu ta nghĩ rằng mình nhất định không quên được tình cảm của mình, chỉ qua một thời gian sẽ nguôi đi, cậu ta là thiếu gia cao cao tại thượng của nhà họ Dung mà.

Mấy ngày nay phản phản phục phục không ngủ được, cậu ta mới hiểu được, cậu ta đã hãm sâu vào.

"Dư Tư Nhạc, kết giao với anh được không?" Giọng nói Dung Húc dần trở nên nhỏ bé, dường như mang theo vẻ khẩn cầu.

Dư Tư Nhạc chợt hơi mềm lòng, dù sao Dung Húc còn trẻ, bây giờ hành vi lỗ mãng của cậu ta, có thể bị người khác hiểu lầm.

Ngay lúc cô đang ngại người, Dung Húc giữ chặt đầu cô, cánh môi vội vàng phủ lên.

Dư Tư Nhạc mở to hai mắt, trong đôi mắt tràn đầy tức giận.

Cũng không biết lấy sức lực từ đâu, hung hăng đẩy Dung Húc ra, cho cậu ta một cái tát.

Bốp.....Tiếng động vang khắp cả phòng.

Dung Húc ngây ngẩn cả người, đứng tại chỗ chăm chú nhìn Dư Tư Nhạc.

Cái tát tay này kéo cậu ta từ trong cảm xúc hấp tấp trở về, tay cậu ta vuốt ve gương mặt của mình, trên mặt còn có dấu năm ngón tay.

"Vì sao anh ta có thể hôn? Còn anh lại không thể?" Dung Húc thất vọng lui về sau một bước, trong ánh mắt tràn đầy hận ý: "Dư Tư Nhạc, nếu Du Lăng Thần không thật lòng yêu em, chỉ là ham muốn gia tài nhà họ Du, đến lúc đó em còn có thể che chở cho anh ta, đối xử lạnh nhạt với anh không?"

Dư Tư Nhạc từ từ thu tay lại, lau khóe môi.

Chạm vào đôi môi anh hai đều có cảm giác kiều diễm, làm cho người ta vô cùng thoải mái. Nhưng khi Dung Húc chạm vào môi cô, trong lòng cô sinh ra cảm giác chán ghét.

"Anh hai của tôi không phải là loại người này." Dư Tư Nhạc xoay người đối mặt với cậu ta.

Khóe môi Dung Húc lạnh lùng nở nụ cười giễu cợt: "Ngày mai em sẽ biết....Anh ta là người như thế nào, Dư Tư Nhạc, em sẽ phải hối hận."

Những lời này, không phải là lần đầu tiên Dung Húc nói.

Dư Tư Nhạc chưa bao giờ sợ ai, nhìn cậu ta rồi nói: "Hối hận? Thật xin lỗi, tôi không biết ba chữ đó viết như thế nào."

Dung Húc gất gao nắm chặt nắm đấm, đôi mắt nổi đầy tơ máu. Cậu ta chỉ nhìn thẳng vào tình yêu, luôn bị người ta cự tuyệt và chèn ép, làm cậu ta vô cùng không cam lòng.

Ánh mắt của Dư Tư Nhạc từ trên người cậu ta, di chuyển đến xấp ảnh chụp trên bàn trà, nói: "Tôi chưa bao giờ sợ uy hiếp, Dung Húc, chiều nay đối với tôi đều vô dụng."

Nói xong, Dư Tư Nhạc cất bước đi ra ngoài.

Vừa đi đến trước cửa, bàn tay còn chưa chạm vào cánh cửa, đột nhiên người bên ngoài đã mở ra.

Dường như Vinh Diệu Huy từ bên ngoài trở về, sau khi nhìn thấy Dư Tư Nhạc, hơi có vẻ ngạc nhiên, sau đó ánh mắt rơi trên người Dung Húc.

Ông ta cười nói: "Cô Du, nếu có gì cần giúp đỡ, có thể tìm đến nhà họ Dung chúng tôi, tôi và cháu nội rất thích cô, chỉ cần cô nói yêu cầu, tôi sẽ cố gắng thỏa mãn cô."

Nụ cười của ông ta rất ôn hòa, nhưng Dư Tư Nhạc lại cảm thấy rất dối trá.

"Không làm phiền, ông Dung, tôi đi về trước." Sau khi Dư Tư Nhạc đi ngang qua người ông ta, rồi gọi điện thoại cho Tiểu Vương, gọi anh ta đến chờ cô về.

Dư Tư Nhạc vừa bước ra khỏi biệt thự, sắc mặt Vinh Diệu Huy liền trầm xuống. Ông ta nhìn Dư Tư Nhạc đi càng ngày càng xa, sau khi không nhìn thấy bóng dáng cô, mới xoay người đi vào biệt thự.

Đi đến bên cạnh Dung Húc, Vinh Diệu Huy nhìn cháu nội chán nản thất vọng, nói: "Con thất bại? Cô bé họ Du kia không thích con phải không?"

Dung Húc miễn cưỡng lấy lại tinh thần, gật đầu với Vinh Diệu Huy.

"Con đã cố gắng hết sức, thường dùng chiêu quán chặt lấy đối với con gái, con cũng đã dùng qua, nhưng đều không có kết quả."

Dung Húc chán nản dựa vào ghế sofa, tâm tình ngày càng tệ, từ nhỏ đến lớn đều là người khác vây quanh cậu ta, nhưng sau khi gặp được Dư Tư Nhạc, cậu ta lại cảm nhận được mùi vị bị người khác cự tuyệt.

Cảm giác giống như....Lần đầu tiên theo đuổi một tình đầu, lại không được.

Vinh Diệu Huy cầm lấy xấp ảnh chụp trên bàn trà, nhìn hai người đang hôn nhau trong bức ảnh, ánh mắt càng thêm trầm lắng sợ, "Việc này cũng khó

trách, Du Lăng Thần ba lần bốn lượt cảnh cáo chúng ta đừng....Ra tay với cô bé nhà họ Du kia, thì ra là bởi vì anh ta mang ý định xấu."

"Ông nội, dường như con đã động tình với Dư Tư Nhạc." Trong lòng Dung Húc vô cùng khó chịu.

Vinh Diệu Huy đưa ảnh chụp đến trước mặt Dung Húc: "Con là con cháu duy nhất nhà họ Dung, sao có thể vì con gái mà trở nên vô dụng như thế? Chẳng lẽ con không muốn nhìn thấy kết cục thân bại danh liệt của Du Lăng Thần sao? Tình tảo lại cho ông nội, chỉ cần con đứng ở vị trí ngang hàng với Du Lăng Thần, con sợ cô bé kia không thèm nhìn con sao?"

Dung Húc chậm rãi ngẩng đầu, dường như trong lòng vừa nhóm lên một tia hy vọng.

Ánh mắt Vinh Diệu Huy lóe lên một tia âm hiểm: "đi làm việc đi, đừng quên ông đã nói rõ chuyện của con."

"Dạ, ông nội, con đi đây."

... ..

Sau khi trở lại biệt thự, trời đã tối.

Bầu trời đêm đầy sao, lóng lánh rực rỡ. Khi xe chạy trên đường, Dư Tư Nhạc luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn ngôi sao trên bầu trời.

Du Lăng Thần trở về biệt thự rất sớm, ngồi trên sofa đọc tạp chí, dường như đang chờ cô.

"Tiểu Nhạc, buổi chiều em đi đâu vậy?" Nghe thấy động tĩnh bên ngoài cửa, Du Lăng Thần ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Dư Tư Nhạc chậm rãi bước vào nhà: "Em đến biệt thự nhà họ Dung."

Du Lăng Thần khẽ nhíu mày, hẳn là những chuyện liên quan đến nhà họ Dung, đều không có chuyện gì tốt.

"Bọn họ tìm em làm cái gì?"

Dư Tư Nhạc không trả lời, cô đến bên cạnh anh ngồi xuống, hỏi ngược lại: "Anh hai, nếu quan hệ giữa hai chúng ta bị đưa ra ánh sáng, có thể rất khó giải quyết không?"

Chuyện này, Du Lăng Thần đã suy nghĩ từ lâu. Hai người họ cũng không phải là anh em ruột thịt, ngoại trừ trên pháp luật có chứng nhận về chuyện này, giữa họ không có huyết thống ràng buộc.

Trong các gia đình giàu có khác, phần lớn đều có thói quen con gái nuôi trở thành con dâu, con trai nuôi trở thành con rể.

Vì vậy loại chuyện này, bên ngoài nhất định sẽ chấp nhận.

"Không biết." Du Lăng Thần suy nghĩ, nói đáp án.

Dư Tư Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, kể lại tất cả những chuyện xảy ra vào buổi chiều cho Du Lăng Thần nghe.

Cuối cùng, Dư Tư Nhạc nói một câu: "Dung Húc muốn dùng ảnh chụp uy hiếp em."

Sau khi Du Lăng Thần nghe xong, trong chớp mắt hiểu rõ Dung Húc có ý gì. Gần đây đối với những chuyện thay đổi trong giới thương mại, nhà họ Dung đã bắt đầu hành động, trong khoảng thời gian này tình hình vô cùng cấp bách. Tuy còn chưa chính thức làm rõ, nhưng tất cả mọi người đều thấy rõ đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Nghiêm túc suy xét tất cả mọi người, Du Lăng Thần mở miệng nói: "Có lẽ chúng ta nên đánh đòn phủ đầu, cô bố tin tức của chúng ta ra ngoài trước."

Đỡ phải bị Dung Húc cho ra ngoài ánh sáng, càng phiền phức hơn.

Dư Tư Nhạc cũng đồng ý làm như thế: "Tất cả nghe theo anh hai sắp xếp."

"Anh sẽ phân phó thư ký Tôn chuẩn bị, hôm nào mời phóng viên dự họp báo." Du Lăng Thần nhẹ nhàng vuốt trán cô, ý bảo cô yên tâm.

Cho dù nhà họ Dung muốn đánh chủ ý gì, Du Lăng Thần đều dùng chiêu binh đến tướng đỡ, nước tới đập đất chặn, quyết không thể để nhà họ Dung thực hiện được.

Du Lăng Thần lấy một xấp văn kiện trong túi công văn ra, đưa cho Dư Tư Nhạc: "Em xem cái này một chút."

Là cái gì? Dư Tư Nhạc nghi ngờ nhận lấy. Đọc lướt nội dung bên trong, càng xem, cô càng không dám tin.

"Quà sinh nhật đến muộn, không biết lần này em có hài lòng không?" Khóe môi Du Lăng Thần hơi nhếch lên, độ cong rất nhỏ chứng tỏ tâm tình anh rất tốt: "Anh định xây cho em một Cô Nhi Viện, tên Cô Nhi Viện sẽ dùng tên em, qua một tháng nữa sẽ tiến hành thi công."

"Anh hai, anh thật tốt." Dư Tư Nhạc gất gao ôm chặt anh.

Đây là món quà tặng cô thích nhất.

Dư Lăng Thần ôm ngang cô: "Vậy báo đáp anh một chút."

Vì nghĩ ra quà sinh nhật này, làm hại Dư Lăng Thần tốn không ít tâm tư. Anh nhẹ nhàng ôm cô về phòng ngủ trên lầu hai, tình tế hôn lấy cánh môi Dư Tư Nhạc, sau đó đi chuyển đến nơi khác.

Một đường lưu lại vết hôn mạnh mẽ trên da thịt Dư Tư Nhạc, ấn lên con dấu thuộc về anh.

Đêm nay, Dư Tư Nhạc bị vị Boss nào đó ăn sạch lần nữa, đủ các kiểu khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chương 79

Ánh mặt trời chiếu vào nhà, từng tia nắng có màu sắc chói chang.

Dư Tư Nhạc mơ mơ màng màng đưa tay xoa thắt lưng mỗi nhừ, không chạm được lồng ngực cứng rắn bên cạnh, trong lòng hơi nghi hoặc, cưỡng ép mình mở mắt ra.

Trong phòng ngủ, ngoài cô ra, không có một bóng người.

Cô chống đỡ người dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, kim đồng hồ đã chỉ vào mười giờ sáng.

Sau khi rời giường, Dư Tư Nhạc đi vào nhà vệ sinh đánh răng tắm rửa. Vừa đánh đánh, vừa nghĩ thầm, cũng may hôm nay là chủ nhật, không cần phải đi học, nếu không dựa theo sự dày vò đêm qua, hôm nay chắc chắn Dư Tư Nhạc sẽ bị trễ giờ.

Đi lên phòng khách trên lầu một, Dư Tư Nhạc lấy bánh mì trong tủ lạnh ra, cũng lười làm bữa sáng, tùy tùy tiện tiện lấp đầy bụng là được.

Bình thường, nếu anh hai không có nhà, Dư Tư Nhạc chuẩn bị một ngày ba bữa thật đơn giản, có thể không vào phòng bếp nấu cơm xào rau, thì sẽ không vào. Ai cũng có một sợi gân mặt mỗi, Dư Tư Nhạc cũng không ngoại lệ.

Mở ti vi, nhìn màn hình sáng lên, hình ảnh từ từ hiện lên rõ ràng.

Dư Tư Nhạc ngồi trên ghế sofa, một tay cầm miếng bánh mì, hai mắt nhìn nội dung trên màn hình.

Điện thoại di động chợt vang lên, Dư Tư Nhạc tiện tay cầm ống nghe lên nghe.

"Anh hai, anh có ăn sáng không?" Nhìn thấy dãy số anh hai gọi đến, Dư Tư Nhạc mở miệng hỏi.

Trước kia đều do cô chuẩn bị bữa sáng cho anh hai, cô lo lắng hôm nay anh hai không ăn sáng mà lại đi làm.

Đối phương không trả lời vấn đề này, hỏi ngược lại: "Tiểu Nhạc, hôm nay em ngoan ngoãn ở lại biệt thự, còn nữa.....Đừng xem ti vi."

Vì sao? Dư Tư Nhạc vừa định mở miệng hỏi, đã nhìn thấy nội dung bản tin xuất hiện trên màn hình.

Giọng nói của phát thanh viên vang lên trên căn phòng vắng vẻ: "Theo như nguồn tin được biết, một trong hai người con của vợ chồng Du thị, có một người con là con nuôi, trải qua sự điều tra nhiều lần của chúng tôi, đã xác định Dư Lăng Thần..... Tổng giám đốc hiện tại của tập đoàn Du thị, không phải là con trai ruột của vợ chồng Du thị. Sáng hôm nay, nhiều cô đồng đã bắt đầu chống lại người đứng đầu tập đoàn Du thị."

Bánh bao cầm trong tay đột nhiên rớt xuống ghế sofa, trong chớp mắt đầu óc Dư Tư Nhạc không nghe theo sự điều khiển.

Dư Lăng Thần ở đầu dây bên kia, cũng nghe thấy nội dung bản tin trong ti vi, bàn tay cầm điện thoại từ từ siết chặt lại.

"Tiểu Nhạc, em đừng suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn ở trong nhà." Dư Lăng Thần nói xong câu đó, đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thư ký Tôn, dường như có việc gấp tìm anh, Dư Lăng Thần vội vàng cúp điện thoại, rồi rời đi.

Cả người Dư Tư Nhạc rơi vào trạng thái vô tri vô thức, cô mới là con gái ruột của vợ chồng Du thị? còn anh hai thì không phải sao?

Tin tức không ngừng nổ tung trong đầu Dư Tư Nhạc, đầu tiên sau khi sống lại nhìn thấy bức ảnh chụp của anh hai, sau đó là những lời Dung Húc nói.

Thà ra theo như lời Dung Húc.....Muốn giúp cô cướp lại tất cả thuộc về cô, chính là Du thị sao?

Hiện tại Dư Tư Nhạc đang rất hoang mang.....Trong đầu có rất nhiều suy nghĩ kéo tới, cần nuốt tư tưởng cô.

Lúc này, điện thoại di động của cô chợt vang lên.

Lần này là một dãy số lạ, nhưng dãy số này, trước kia Dư Tư Nhạc từng thấy qua. Tại sao lại có ấn tượng? Bởi vì ba số cuối cùng của dãy số là 888, con số bánh bao và khoe khoang, khó trách người khác phải nhớ kỹ.

"Alo." Dư Tư Nhạc nhấn nút trò chuyện.

Bên kia truyền đến giọng nói của Dung Húc: "Dư Tư Nhạc, đây là món quà thứ nhất của ngày hôm nay mà anh tặng em."

Ý là còn có món quà thứ hai, thứ ba?

"Dung Húc, cuối cùng cậu muốn thế nào?" Giọng nói Dư Tư Nhạc không nhịn được tăng lên, cô chán ghét cảm giác tình thế bị động này.

Giọng nói Dung Húc mang theo ý lạnh, đan xen phần nộ: "Anh muốn làm gì? Anh muốn em biết rõ Du Lăng Thần làm loại người miệng nam mô bụng bỏ dao găm. Con mẹ nó em dám khẳng định 100%, anh ta không phải vì sản nghiệp Du thị, mới lên giường với em không?

Giọng nói của cậu ta vô cùng gấp rút, không cần vờ vịt vô căn cứ, đã biết Dung Húc nổi giận.

Cậu ta tiếp tục nói với Dư Tư Nhạc: "Một khi em tròn 18 tuổi, anh ta không thể dùng thân phận người giám hộ, tiếp tục quản lý tập đoàn Du thị. Sau đó anh ta ngoặt một cái, nghĩ ra cách khác, không thể chờ đợi cùng em phát sinh quan hệ, sau khi lừa gạt sự tin tưởng của em, lại có thể nắm Du thị trong tay, việc này còn chưa tính là có dã tâm sao?"

Dư Tư Nhạc mím chặt môi, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, trong lúc nhất thời không trả lời.

Dung Húc nghĩ rằng cô đã chấp nhận, nói chuyện ngày càng sắc bén, lời nói sắc nhọn, hóa thành lưỡi kiếm nhắm thẳng vào lòng người khác.

Trước kia tập đoàn Du thị là do nhà họ Du sáng lập ra, trong đó, Du thị nắm giữ phần lớn cổ quyền, cũng có một số công ty nhỏ chịu sự khống chế của ông chủ lớn.

Lúc này sau khi tin tức con gái ruột của nhà họ Du được đưa ra ánh sáng, ngay sau đó đến di chúc của vợ chồng Du thị trước lúc chết chia như thế nào.

Theo lời đồn của người ngoài, trước khi vợ chồng Du thị xảy ra tai nạn xe, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, đã từng lập di chúc trước lúc chết, sẽ giao tất cả tài sản và cổ phần trong công ty cho con gái trên danh nghĩa, chỉ để lại một phần tiền cấp dưỡng cho Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc nghe Dung Húc nói xong, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, cũng không nói ra chuyện liên quan đến Du Lăng Thần, hỏi ngược lại: "Dung Húc, các người tung tin như vậy, chẳng lẽ không muốn tạo cơ hội cho mình sao?.....Tôi chợt hiểu ra, vì sao mỗi lần Vinh Diệu Huy nhìn thấy tôi, đều có ý bài tỏ bộ dáng dễ gần như thế."

Dung Húc ở bên kia chợt câm họng.

Im Lặng thật lâu.

"Trước kia cậu nói ra tất cả về tôi, thật ra cũng là do chủ ý của ông nội cậu. Các người nghĩ rằng theo đuổi tôi, lấy được tôi, sẽ không cần tốn nhiều công sức tìm được cổ phần Du thị sao? Các người đúng là mơ mộng hão huyền." Trong lời nói của Dư Tư Nhạc mang theo vẻ trào phúng.

Chẳng trách Dung Hùng dùng trăm phương ngàn kế theo đuổi cô, chính là muốn nắm giữ Du thị, sau đó từng bước làm cho Du thị tan rã, đưa Du thị vào nhà họ Dung.

Cô chợt nhớ đến nhà họ Dung thường xuyên châm ngòi vào tình cảm giữa cô và anh trai, thì ra tất cả đều có mục đích.

Dung Húc ở đầu dây bên kia không phản bác lại.

Về lý do tại sao ông nội bảo cậu ta phải theo đuổi Dư Tư Nhạc, gần đây cậu ta mới biết được. Nhưng.. "Nhưng anh thật sự yêu em."

Dư Tư Nhạc như bị chạm đến ranh giới cuối cùng, lạnh giọng nói: "Đừng theo đuổi và nói chuyện yêu đương với tôi, cậu không xứng."

Dư Tư Nhạc cúp điện thoại, mạnh mẽ hít một hơi.

Tuy rằng trước đây cô mơ hồ có thể đoán được mục đích Dung Húc tiếp cận cô là vì bí mật không thể cho người nào biết, nhưng sau khi cô nghe cậu ta thừa nhận tất cả, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Từ đầu đến cuối, nhà họ Dung chỉ xem cô như bàn đạp, muốn mượn danh nghĩa của cô để thỏa mãn sự mạnh mẽ trong giới thượng mại.

Dư Tư Nhạc trở lại phòng ngủ tìm áo khoác mặc vào, vội vàng đi ra cửa.

Có lẽ cô nên đến tập đoàn Du thị xem một chút, ít nhất không thể vứt tất cả cho anh hai.

Bọn họ vẫn phải cùng nhau đối mặt.

... ..

"Cô Du, ông chủ đang họp." Thư ký Tôn nhìn thấy bóng dáng Dư Tư Nhạc đi vào công ty, lập tức chạy đến nói với cô.

Thật sự bị Boss đoán đúng, sau khi cô Du nghe được tin, nhất định sẽ đến công ty.

Từ giây phút cô bước vào công ty, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác nhau, giống như mang theo vẻ kính sợ.

Nếu Du Lăng Thần thật sự bị trượt chân, vậy vị thiên kim tiểu thư Dư Tư Nhạc này sẽ được phần lớn cổ đông chọn làm người kế vị tổng giám đốc.

"Họ mở trong thời gian bao lâu? Có những ai?" Dư Tư Nhạc đi về phía phòng họp, thư ký Tôn đi theo phía sau cô, tiếng giày cao gót vang lên lạch cạch.

"Ông chủ vào đó được nửa tiếng rồi, có vài nhân vật cao cấp của tập đoàn Du thị." Thư ký Tôn trả lời.

Cửa phòng họp được đóng chặt lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Dư Tư Nhạc đưa tay mở cửa, bất thành linh xuất hiện trước mặt mọi người.

"Du Lăng Thần, cậu không phải là người nối nghiệp của vợ chồng Du thị đã chỉ định, trong tay cũng không có được cổ phần nào của công ty, không có quyền tiếp tục quản lý Du thị, huống chi cô Du đã trưởng thành, cổ phần đã thuộc về cô ấy!"

Trong khoảnh khắc Dư Tư Nhạc bước vào cửa, có một người đàn ông trung niên hùng hồn gào thét những lời này.

Chọc cho Dư Tư Nhạc nhìn ông ta vài lần.

Đối với sự xuất hiện của Dư Tư Nhạc, khiến nhiều người phải liếc nhìn.

Cả phòng họp có hơn hai mươi người, phần lớn đều là đàn ông trung niên.

Họ chia làm hai phe, một phe bảo vệ Du Lăng Thần, hỗ trợ anh tiếp tục quản lý, một phe khác thì muốn Dư Tư Nhạc lên nắm quyền, do cô lãnh đạo Du thị.

Cho cô lãnh đạo Du thị? Dư Tư Nhạc lạnh lùng liếc mắt nhìn những người kia, thật sự xem cô là đứa bé ba tuổi à, không biết âm mưu quỷ kế của bọn họ sao?

Dư Tư Nhạc đi đến bên cạnh Du Lăng Thần, gọi một tiếng "anh hai".

Du Lăng Thần im lặng, hơi gật đầu, để cô ngồi bên cạnh mình.

Sắc mặt Du Lăng Thần âm trầm đến cực điểm, ý lạnh trong đôi mắt dần dần hiện lên, bộ dáng này như rét lạnh thấu xương, như có thể đánh thẳng vào lòng người khác.

Hai phe lại cãi vã.

"Cô Du đến rất đúng lúc, cha mẹ cô để lại cổ phần cho cô, không có lý do muốn giao cho người ngoài quản lý. Sau nhiều năm Du Lăng Thần quản lý Du thị, chưa từng cô bỏ chuyện này, nếu không có ngường tung tin, đến bây giờ chúng ta vẫn không hay biết gì." Một người trong số đó nói đến nước miếng văng tung tóe.

Bộ dáng như thế, Dư Tư Nhạc thật muốn tiến lên quát ông ta một trận.

Xung quanh có rất nhiều người đang ồn ào: "Cô Du, Du thị là tài sản ba mẹ để lại cho cô, nếu không phải tự cô quản lý, cô làm sao để không phụ lòng tâm huyết mà ba mẹ cô đã cực khổ làm mấy chục năm qua."

"Cô Du, Du Lăng Thần chiếm lấy Du thị bảy năm, cô đừng sợ, có chúng tôi làm hậu thuẫn cho cô, nhất định sẽ lấy được Du thị từ trong tay cậu ta."

... ..

Du Lăng Thần vẫn giữ thái độ thờ ơ, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Dư Tư Nhạc, không biết đang suy nghĩ gì.

Anh đã biết trước sẽ có ngày chuyện này được đưa ra ánh sáng, nhưng không ngờ lúc anh muốn công bố chuyện này, nhà họ Dung lại nhanh tay hơn anh.

Bước này của nhà họ Dung rất khôn khéo, đây là tính lợi dụng đám cổ đông kia, ép anh từ chức.

Dư Tư Nhạc chuyển mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng, ánh mắt tỉnh mạch khó dò: "Anh ấy không phải là người ngoài."

Im lặng một lúc, Dư Tư Nhạc phun ra câu này.

Mọi người đang ngồi đều ngây ngẩn cả người.

Dư Tư Nhạc lại tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy giao công ty cho anh hai quản lý, thì có gì sai sao? Chẳng lẽ mấy năm nay thành tích của Du thị đều vô duyên vô cớ thay đổi sao? Không có anh hai, tiền hoa hồng của mấy người đều có nhiều như vậy sao? Làm người, đừng bất mãn."

Nhưng vẫn có rất nhiều lời phản bác Dư Tư Nhạc.

Nói ngắn gọn, kiên quyết không đồng ý để Du Lăng Thần tiếp tục quản lý Du thị, yêu cầu Dư Tư Nhạc quản lý.

Dư Tư Nhạc tin tưởng tuyệt đối vào anh hai, nếu như anh hai muốn cướp đoạt tài sản của Du thị, trong bảy năm này, liền cố sức ra tay độc ác, có cần phải chờ đến nhà họ Dung dậy lên lần sóng này không?

Bàn tay đặt bên dưới, đột nhiên bị người khác nắm chặt.

Mười ngón tay đan vào nhau, tựa như đại biểu cho việc đồng tâm hiệp lực.

Dư Tư Nhạc nhìn theo bàn tay này, từ từ chuyển tầm mắt lên nhìn mặt anh trai.

Sắc mặt Du Lăng Thần không chút thay đổi, bình thản ung dung hướng mắt về phía các cổ đông khác, nói: "Mấy năm nay Du Lăng Thần tôi đối với các vị cũng không lạnh nhạt, các người đi theo Du thị kiếm được không ít tiền. Tôi mặc kệ các người đã lên lút nhận được những lợi ích gì, đấu với Du Lăng Thần tôi, vậy Du Lăng Thần tôi sẽ đấu với các người đến cùng."

Du Lăng Thần nói ra lập trường của mình.... ..

Dư Tư Nhạc vừa muốn nói thêm vài lời, chợt tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là tiếng chuông tin nhắn trong điện thoại của cô.

Dư Tư Nhạc mở ra xem, là đoạn ghi âm của Dung Húc gửi đến, nhìn đoạn ghi âm này, Dư Tư Nhạc cảm thấy thời gian cách đây khoảng bảy năm trước.

Du Lăng Thần ngồi bên cạnh Dư Tư Nhạc, đương nhiên cũng nhìn thấy nội dung tin nhắn.

Nội dung tin nhắn viết một câu: "Sau khi nghe xong, quyết định có tin tưởng lời nói Du Lăng Thần hay không."

Dư Tư Nhạc nghi hoặc nhíu đôi mi thanh tú lại, Dung Húc gửi đoạn ghi âm này đến, là muốn nói cái gì với cô?

"Anh hai....." Dư Tư Nhạc do dự ngẩng đầu nhìn về phía Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần vỗ vỗ vai cô, ánh mắt sa sầm, ngược lại nói với những người khác trong phòng: "Chuyện ngày hôm nay đến đây thôi, hôm khác chúng ta bàn lại."

Tất cả mọi người đều la hét không thể, muốn hôm nay Du Lăng Thần phải cho bọn họ một cái công đạo.

Du Lăng Thần chẳng muốn phản ứng đi thẳng đến cửa, gọi bảo vệ đến, bảo vệ ngăn cản họ lại, che cho Dư Tư Nhạc đi vào văn phòng tầng cao nhất.

Đóng cửa phòng lại, trong văn phòng thật yên tĩnh.

"Anh hai." Dư Tư Nhạc cầm điện thoại di động, chậm chạp không muốn mở đoạn ghi âm này.

Du Lăng Thần đưa tay giật lấy điện thoại: "Nghe một chút sẽ biết."

Anh điều tra đoạn ghi âm này..... Là một đoạn đối thoại, âm thanh rất rõ.

"Du Lăng Thần, cậu không nên náo loạn đến mức tình trạng cá chết lưới rách chứ? Đừng tưởng rằng chúng tôi không biết trong lòng cậu đang có chủ ý gì, cậu muốn nuốt trọn cả tập đoàn Du thị có phải không?" Một giọng nói xa lạ vang lên.

Dư Tư Nhạc cẩn thận lắng nghe, cố gắng hiểu ý nghĩa của cuộc nói chuyện này.

"Cậu sáu chúng tôi bốn, không thể thấp hơn! Nếu không chúng tôi sẽ không ở lại Du thị."

Giọng nói này đã từng nghe thấy ở Du thị, mơ hồ có chút quen thuộc. Trong đầu nhanh chóng tự hỏi, cuối cùng nghĩ ra một người..... Là Đào Thanh Úc. Chỉ có điều giọng nói trong đoạn ghi âm, đều vênh vào hung hăng.

Dur Tư Nhạc ngẩng đầu nhìn về phía Du Lăng Thần.

"Nêu bây giờ chúng tôi rời khỏi Du thị, nhất định Du thị sẽ bị suy sụp, dẫn đến cấp bách, hai bên chúng ta cũng đừng muốn đòi hỏi lợi ích. Du Lăng Thần, con mẹ nó cậu đừng quá đen tối, tuy cậu chỉ tạm thời quản lý Du thị, nhưng chỉ cần chờ cô bé kia trưởng thành, tất cả quyền lợi của cậu đều bị thu lại. Nhân lúc hai chúng ta hợp tác, giao tập đoàn Du thị cho chúng tôi, không phải tốt hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 80

Bầu không khí trầm mặc một cách quỷ dị.

Hai tay Dur Tư Nhạc nắm chặt, lẳng lặng tiếp tục nghe đoạn ghi âm.

Một lúc sau giọng nói Du Lăng Thần vang lên: "Các người có tư cách gì phân chia với tôi? Tôi muốn độc chiếm một mình thì làm sao, các người có thể bắt tôi làm cái gì bây giờ? Đào Thanh Úc, Ngô Môn Thư, Xương Dương Chung, đừng mưu tính uy hiếp tôi, các người muốn rời khỏi Du thị, Du Lăng Thần tôi tuyệt không ngăn cản."

Giọng nói lạnh thấu xương, lại mang theo một loại khí thế không thể kháng cự.

Sau khi Dur Tư Nhạc nghe xong đoạn đối thoại này, đầu óc cô trống rỗng.

Đoạn ghi âm lại tiếp tục vang lên, Đào Thanh Úc hung hăng nhổ nước bọt "Con mẹ nó mày cũng không phải là tên tốt, lương tâm bị chó ăn."

"Vợ chồng Du thị nuôi cậu nhiều năm như thế, không nghĩ đến lại nuôi một con sói, còn hung ác hơn so với người khác. Một người khác nói, sau đó liên tục hỏi Du Lăng Thần cuối cùng có đáp ứng hay không."

Đoạn đối thoại hợp tác bí mật không thành công.

Lúc ba người Đào Thanh Úc đi ra cửa, trong miệng mắng chửi rất nhiều lời không dễ nghe.....Tiếng đóng cửa vang lên thật lớn, đoạn ghi âm này đã làm tim của Dur Tư Nhạc đập liên hồi.

Từ giây phút phát đoạn ghi âm này, từ đầu đến cuối Du Lăng Thần vẫn không nói gì. Mãi đến khi đoạn ghi âm kết thúc, anh mới mở miệng: "Em tin đoạn ghi âm này không?"

Dur Tư Nhạc cắn chặt môi, trong lúc nhất thời không biết làm sao. Trong lòng cô không hề nghi ngờ mà tin tưởng anh trai, cô tin Du Lăng Thần tuyệt đó không thừa dịp Du thị gặp nạn, muốn nuốt riêng tài sản nhà họ Du. Nhưng trong đoạn ghi âm này, đúng là anh hai đã thừa nhận.

Cán cân trong lòng lắc lư bất định.

Du Lăng Thần sờ đầu cô: "Nói đúng thực tế, anh muốn nghe lời nói thật."

Dur Tư Nhạc nâng đôi mắt long lanh như nước, giương cằm lên, gật đầu với anh.

"Em lựa chọn tin tưởng anh hai." Lúc trước anh hai đều nói, sẽ giao Du thị cho cô, nhưng cô không đồng ý thôi.

Huống chi bây giờ nếu anh hai thật sự muốn chiếm đoạt sản nghiệp Du thị, như thế khi cô thích anh, sẽ không chế cô trong tay. Không cần phải đợi cô sống lại, lại lao tâm lao lực theo đuổi lần nữa. Loại chủ động đưa tới cửa, không dễ dàng hơn sao?

Du Lăng Thần tựa như rất vui mừng, khóe miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt: "Có biết vì sao vợ chồng Du thị nhận nuôi anh không?"

Dur Tư Nhạc ngẩng đầu lắc lắc, tỏ vẻ không biết.

"Khi anh còn bé có tình thiên phú đối với các chữ số, bọn họ thấy anh không nhà không người thân, nuôi dưỡng anh, muốn bồi dưỡng anh thành người trợ giúp cho họ sau này, vì Du thị cống hiến sức lực." Du Lăng Thần nói rất bình tĩnh, vẻ mặt cũng không thay đổi, giọng nói rất vững vàng, nói tiếp: "Từ giây phút anh bước vào Du thị, anh không ngừng học hỏi. Ở cấp hai anh đã học xong nội dung của tất cả khóa học trung học năm ba, thậm chí còn mở rộng đến khoa học."

"Mười lăm tuổi, anh bị đưa ra nước ngoài đào tạo, lấy nhiều bằng tiến sĩ." Anh học chính là ngành quản lý, vì sao lại lựa chọn ngành này, đơn giản là vì vợ chồng Du thị ra lệnh.

Sau khi tiến vào Du thị, Du Lăng Thần vẫn không cảm nhận được mùi vị tình thân. Cuộc sống của anh vẫn luôn ở trong bận rộn, đi học được rất nhiều điều, mà tất cả đều là Du thị cần.

Du Lăng Thần nhìn thật sâu vào cô gái trước mặt, đối với vợ chồng Du thị tại sao phải hành động như thế, Du Lăng Thần có thể lý giải. Đây là do vợ chồng họ rất yêu thương con gái của mình, sợ cô sau này không có cách nào gánh vác được trọng trách của Du thị, nên vội vàng nuôi dưỡng một người ngoài, gánh chịu tất cả áp lực giúp Dư Tư Nhạc.

Nói cách khác, họ muốn bồi dưỡng Du Lăng Thần thành con chó trung thành với nhiệm vụ.

Có lẽ vì nhìn thấu tâm tư của vợ chồng họ, nên Du Lăng Thần vẫn không đợi gặp Dư Tư Nhạc. Đặc biệt Du Lăng Thần đối với tính cách thiên kim tiểu thư thừa giống với anh thì anh càng thêm chán ghét cô, chán ghét ngôi nhà này.

"Anh hai.... .." Dư Tư Nhạc không ngờ sau lưng việc này, Du Lăng Thần còn nhận nhiều cực khổ như thế, hàng ngàn lời nghẹn lại trong lòng, không biết phải an ủi anh thế nào, Dư Tư Nhạc gắt gao ôm chặt anh, không nỡ buông tay.

Du Lăng Thần vỗ nhẹ sau lưng cô: "Vi bảo vệ tập đoàn Du thị và nhà họ Du, xem như anh báo đáp vợ chồng Du thị..... Về phần cái khác.....Anh không thể hứa hẹn."

Từ trong đoạn ghi âm này, có thể biết được ba người Đào Thanh Úc bất đồng ý kiến với Du Lăng Thần, rời khỏi Du thị, tự lập công ty.

Nói cách khác, bảy năm trước, Du Lăng Thần không chỉ đối mặt với sự cướp đoạt của những công ty khác, càng đối mặt với bộ phận trong tập đoàn Du thị bị tách ra. Phần áp lực này, đúng là người thường khó có thể gánh vác được, ít nhất Dư Tư Nhạc sẽ không có phần quyết đoán, có thể dưới tình hình như thế, bảo toàn ở Du thị.

Trong văn phòng chỉ có tiếng hít thở của hai người, Du Lăng Thần ôm lấy eo cô gái, vỗ nhẹ vào lưng cô, tựa như an ủi.

"Anh hai, nhà họ Dung đã đi trước một bước bắt đầu cuộc chiến, bước tiếp theo, chúng ta phải làm thế nào đây?" Dư Tư Nhạc ngửi được mùi thuốc súng.

Dung Húc muốn dùng đoạn ghi âm này, châm ngòi quan hệ giữa cô và anh trai, lại vĩnh viễn không đoán được biến thành hoàn toàn ngược lại.

Đáy mắt Du Lăng Thần hiện lên một tia lạnh như băng: "Bọn họ đã muốn em leo lên vị trí cao nhất của tập đoàn Du thị, vậy chúng ta toàn thành cho họ."

Dư Tư Nhạc hơi chớp mắt, tự hỏi ý của câu này là gì.

Du Lăng Thần và cô chống lại, trong mắt lóe lên vẻ kiên định. Nếu để cho tiểu Nhạc làm trung khuyển, có cái gì không thể?

Du Lăng Thần không tiếp tục nhiều lời, cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc, gọi ra ngoài, báo thư ký Tôn đến.

Tiếng bước chân truyền đến lạch cạch lạch cạch, thư ký Tôn ôm một chồng văn kiện, khoảng thời gian gần đây cô đã làm việc nhiều mệt mỏi hơn so với con bò già.

"Ông chủ, gọi tôi có chuyện gì?" Thư ký Tôn sửa lại chồng văn kiện, đặt ở trên bàn.

"Cô đi liên lạc với phóng viên của tất cả tòa soạn lớn, ngày mai tôi cần dự họp báo." Du Lăng Thần lạnh giọng phân phó.

Thư ký Tôn nhẹ nhàng gật đầu, chuẩn bị rời đi làm việc.

Ánh mắt mỉm cười của Du Lăng Thần sa sầm xuống, đã muốn đầu cao thấp, vậy càng mãnh liệt thêm chút, người của tập đoàn Du thị không sợ người nào cả.

Một ngày này Du Lăng Thần làm việc đến rạng sáng, mới từ công ty về biệt thự. Trong suốt quá trình này, Dư Tư Nhạc vẫn

luôn ở cùng anh, cố gắng sẽ chia công việc với anh.

Muốn giúp đỡ Dư Tư Nhạc leo lên cổ đông, có hai loại người loại thứ nhất là thuộc về phe vợ chồng Du thị, nhiệt tình muốn giúp Dư Tư Nhạc đoạt lại những thứ thuộc về cô. Loại thứ hai là muốn duy trì hoàng đế bù nhìn, ngoài mặt giúp đỡ Dư Tư Nhạc ngồi trên vị trí cao nhất, nhưng thực tế sau lưng lại lén lút chèn ép cô, để có thể làm cho mình nắm quyền trong tay từng chút một.

Loại thứ hai có lẽ là nhận được không ít lợi lộc từ nhà họ Dung, nếu không tuyệt đối sẽ không làm ra lựa chọn như thế.

Cả tập đoàn Du thị đều lâm vào rung chuyển, phong ba nổi lên xung quanh, về chuyện lời đồn tập đoàn Du thị dần dần lan truyền ra bên ngoài.

... ..

Ngày hôm sau đồng hồ sinh vật báo thức nhắc nhở Dư Tư Nhạc nên rời giường, mơ hồ mở đôi mắt còn buồn ngủ, Dư Tư Nhạc từ trên giường đứng lên.

Du Lăng Thần đã ở trong nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng, tiếng nước chảy ào ào từ bên trong truyền đến.

Dur Tư Nhạc tìm kiếm quần áo mặc vào, hai ngày nay bị chuyện công ty quẩn thân, cô và Du Lăng Thần đều không đến tổ quay phim. Muốn quay phim, cũng phải chờ cho qua khoảng thời gian này.

"Tám giờ rưỡi sẽ bắt đầu họp báo." Du Lăng Thần sửa sang lại vạt áo, tây trang màu đen làm anh càng thêm nổi tràn đầy sức quyến rũ, đôi mắt tà tà chứa đầy ý lạnh, có loại mê muội làm cho người ta không nói nên lời.

Dur Tư Nhạc ừ một tiếng, mặc quần áo vào.

Sau khi họ đi ra khỏi biệt thự, lái xe đi thẳng đến nơi mời dự họp báo.

Vừa xuống xe, hai người đã bị đám phóng viên vây xung quanh.

Cả đám phóng viên cầm micro hướng về phía Du Lăng Thần.

Du Lăng Thần mặt không cảm xúc đẩy đám phóng viên ra, từ giữa bọn họ vạch ra một đường, che chở cho Dur Tư Nhạc đi vào trong hội trường.

Hôm nay Dur Tư Nhạc cố ý thay đổi cách ăn mặc, tuy anh hai không nói thêm gì, nhưng trong lòng Dur Tư Nhạc biết rõ sẽ xảy ra tranh chấp kịch liệt, mà vây quanh giữa cô và Du Lăng Thần.

Rất nhiều phóng viên đã đến hội trường, trong đó có rất nhiều người quen tham gia náo nhiệt.

Dur Tư Nhạc nhìn thấy Vinh Diệu Huy và Dung Húc ngồi trong góc cách đó không xa, cùng với đám người Đào Thanh Úc.

Đạo diễn Vệ có quan hệ rất thân với Dur Tư nhạc, cũng chạy đến nhìn một cái, ngộ nhờ có gì cần ông giúp đỡ, ông nhất định sẽ đưa tay trợ giúp.

Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần ngồi vào ghế ngồi phía trên.

Trong chớp mắt tay anh chạm vào microphone, âm thanh huyền ảo trong hội trường từ từ yên tĩnh lại.

"Cảm ơn các vị đã đến tham gia buổi họp báo của ngày hôm nay." Du Lăng Thần vừa mở miệng, trong lời nói mang theo vài phần khí thế, trong chớp mắt uy hiếp tất cả mọi người có mặt tại hội trường, "Tôi mời phóng viên đến dự họp báo là có mục đích, muốn tuyên bố với mọi người hai chuyện, chuyện thứ nhất về sự thay đổi vị trí ở tầng cao nhất của tập đoàn Du thị, chuyện thứ hai là chuyện riêng của tôi."

Phóng viên bên dưới bắt đầu nhón nháo, bàn luận sôi nổi, có mấy người gấp gấp muốn giơ micro lên đặt câu hỏi, bị thư ký Tôn ngăn cản lại.

Dur Tư Nhạc cũng lắng lắng nghe, ánh mắt nhìn về phía Vinh Diệu Huy ngồi trong góc. Tuy trên mặt Vinh Diệu Huy vẫn mang theo nụ cười hòa ái như cũ, nhưng phía sau nụ cười này, lại là sự hung ác.

Dur Tư Nhạc đang tập trung tinh thần nghe anh trai nói chuyện, chợt cổ tay bị người khác nắm lấy, sau đó cô bị lôi kéo đứng lên.

Du Lăng Thần và Dur Tư Nhạc cùng đứng ở trên, giọng nói của Du Lăng Thần vẫn lãnh khốc bá đạo "Hôm nay Du Lăng Thần tôi nói cho mọi người ở đây đều biết, từ giây phút này trở về sau, tập đoàn Du thị chính thức giao cho Du Tư Nhạc."

Dur Tư Nhạc ngậy ngậy cả người.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, Du thị to như thế....Du Lăng Thần lại dễ dàng nói buông tay là buông tay!

Khóe môi Vinh Diệu Huy cong lên nụ cười tươi, dường như vô cùng hài lòng với tình trạng hiện nay. Chỉ cần Du Lăng Thần không hề nhúng tay vào chuyện của tập đoàn Du thị, sớm muộn gì tập đoàn Du thị cũng suy tàn. Dur Tư Nhạc chẳng qua chỉ là một con nhóc, có thể có bao nhiêu năng lực khổng chế Du thị.

Muốn quản lý một tập đoàn lớn, cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Nhưng trong chớp mắt, nụ cười của Vinh Diệu Huy chợt cứng lại.

Bởi vì ông ta nghe Du Lăng Thần nói tiếp: "Sau này mỗi phần lợi ích của tập đoàn Du thị đều thuộc về Du Tư Nhạc, Du Lăng Thần tôi chỉ phụ trách thay mặt quản lý tập đoàn Du thị, nói đơn giản một chút, sau này Du Lăng Thần tôi sẽ là người làm công cho tập đoàn Du thị, không hề đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc người quyết định cao nhất."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 81

Thủ đoạn của Du Lăng Thần là không đi tranh cướp Du thị, không tự lập công ty thì thôi, lại đồng ý dưới vị trí một cô gái, cống hiến sức lực vì Du thị?

Tác phong này không phù hợp với tính cách của Du Lăng Thần!

Cả hội trường sôi nổi hẳn lên, đám phóng viên bên dưới cánh gà giờ micro lên, không ngừng đặt câu hỏi.

"Xin hỏi cô Du, đột nhiên tiếp nhận Du thị, cô cảm thấy tâm tình thế nào?"

"Xin hỏi tổng giám đốc Du, ngày giao cả Du thị cho em gái vừa trưởng thành, sẽ không sợ có gì sơ xuất sao?"

"Xin hỏi cô Du, cô có chắc chắn không chế Du thị phát triển không? Nghe nói cô còn chưa tốt nghiệp trung học phổ thông, đột nhiên bước vào giới thương mại có thể không quen không?"

... ..

Các loại câu hỏi điên cuồng kéo tới, vây quanh Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc từ trong sững sốt hoàn hồn lại, trước đây không nghĩ đến anh hai sẽ giao Du thị lại cho cô, cả người đều ở trong rung động.

Mười ngón tay đan vào nhau, gắt gao, ấm áp, nhiệt độ trong lòng bàn tay truyền đến nội tâm, làm dấy lên tâm tình vốn bình tĩnh của Dư Tư Nhạc.

"Tất cả đã có anh." Du Lăng Thần cúi người xuống, nói nhẹ bên tai cô.

Dư Tư Nhạc hiểu được ý của Du Lăng Thần.... ..Khi đề cô tiếp nhận chức vụ ông chủ, chuyện gì cũng không cần làm, đều giao cho anh.

Dư Tư Nhạc bị ý tốt của anh làm cho cảm động, chăm chú nhìn vào tay Du Lăng Thần một lúc lâu.

Đối mặt với phóng viên truyền thông không ngừng đặt câu hỏi, Du Lăng Thần trả lời rất thành thạo. Mỗi lần nói đến miệng một nửa giữ lại một nửa, cũng không nói hết, cũng không giao giữ bí mật.

Trong góc, sắc mặt Vinh Diệu Huy xanh mét, ánh mắt hiện lên vẻ ngoan độc.

Dung Húc cũng không nghĩ tới, Du Lăng Thần sẽ nhường lại chức vụ người quyết định cao nhất trong tập đoàn Du thị không cần do dự, đến bây giờ cậu ta không có cách nào tin tưởng sự thật này. Không phải người kia vẫn luôn tôn trọng sức mạnh nhất, không cam lòng đành khuất phục dưới người khác sao? Mấy năm này phạm là người nào đắc tội với anh, người đó đã có kết cục tốt chưa?

Anh hết lần này đến lần khác vẫn là luôn là một người đàn ông có dã tâm bùng bùng quyết đoán tàn nhẫn, thậm chí có một ngày nguyện ý khom lưng vì cô gái nào đó.

Dung Húc gắt gao cắn chặt răng, trong lòng dâng lên từng cơn giận, mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người, càng không thể không chế được sự ghen ghét trong lòng.

"Ông nội, phần lễ phần thứ hai, tiếp tục tặng ra ngoài không?" Dung Húc xoay người, hỏi Vinh Diệu Huy.

Sắc mặt Vinh Diệu Huy cũng không tốt, ông đã trở mình hoàn toàn với nhà họ Du, là thắng hay bại, đều phải xem ở lần phân tranh này.

"Tặng, vì sao không tặng?" Đáy mắt Vinh Diệu Huy một mảnh yên lặng.

Dung Húc lấy điện thoại di động ra, gọi một dãy số.

Mấy phút sau, tất cả các tạp chí lớn đều đăng lên vài tin.

"Du Lăng Thần có mưu đồ làm loạn trong tập đoàn Du thị, dụ dỗ cô gái mười tám tuổi, dùng dục vọng không chế sản nghiệp tập đoàn Du thị."

"Anh trai và em gái yêu nhau trái với luân thường đạo lý, là chuyện tình xưa hay có âm mưu gì?"

... ..

Hễ là những tin này, trong đó đều có cảnh Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần hôn môi, đúng là cảnh ngày đó bên ngoài Studio.

Rất nhiều bài đăng được bạn đọc trên mạng viết, vắn vắn chỉ hơn mười phút, số điểm đã tăng lên vài nghìn.

Tin tức lan nhanh trong thành phố C, qua nửa giờ, gần như hơn ba mươi phần trăm số người nghe được tin bất quá này.

Lúc nhân viên công ty mở trang web, nhìn thấy bài đăng, liền châu đầu ghé tai, tin tức nhanh chóng lan truyền đi. Học sinh trong trường dùng điện thoại

liền tục dùng microboggging, tạp chí bất quá như đã được chuẩn bị từ trước, đưa ra thị trường lượng tiêu thụ càng gia tăng mãnh liệt.

Phóng viên truyền thông nhanh nhẹn nhất, ở đây có rất nhiều phóng viên nhận được điện thoại, sau đó nhanh chóng lục tìm tin tức vừa truyền ra, cả hội trường nhốn nháo cả lên.

Dư Tư Nhạc mơ hồ phát hiện được các phóng viên có hành vi kỳ lạ, nhẹ nhàng nhú chân mày.

Trong đó có một phóng viên thu tin tức nhanh nhất, đột nhiên thay đổi cách đặt câu hỏi kích động hỏi: "Cô Du, tổng giám đốc Du, trên mạng có vô số bài viết nói hai người là quan hệ yêu đương, xin hỏi các người có gì để giải thích không?"

Một cục đá ném vào hồ nước yên tĩnh, có thể có thể kích thích làn sóng lớn.

Có người phóng viên thứ nhất đặt câu hỏi, các phóng viên khác cũng không chịu rút lại phía sau tiếp tục hỏi về những tin tức được đăng tải trên mạng.

Du Lăng Thần mặt lạnh như tờ giấy, từ lúc phóng viên đặt câu hỏi, mơ hồ có thể đoán được chuyện gì. Ánh mắt chậm rãi di chuyển vào trong góc, giờ phút này Vinh Diệu Huy bày ra bộ dạng tươi cười đắc ý, đang cùng đối mặt với Du Lăng Thần.

Trong thời gian nào đó, dư luận là một vũ khí vô cùng sắc bén.

Dùng dư luận chèn ép Du Lăng Thần, nhìn anh có thể thoát thân bằng cách nào. Vì tránh nghi ngờ, ít ra Du Lăng Thần tạm thời rời khỏi tập đoàn Du thị, nếu không đối mặt với lời đồn đãi, Du Lăng Thần có mười cái miệng cũng không thể giải thích được.

Không có Du Lăng Thần trấn giữ, tập đoàn Du thị cũng chỉ còn lại các xác không. Đến lúc đó nhà họ Dung đối phó, còn cần sợ cái gì chứ? Bằng thủ đoạn mãnh khỏe của một cô bé Dư Tư Nhạc kia, còn chưa đủ để nhà họ Dung đề trong mắt.

Muốn lật đổ tập đoàn Du thị, bước đầu tiên chính là đối phó với Du Lăng Thần, đá anh ra khỏi tập đoàn Du thị, nếu không tất cả kế hoạch khó mà dùng được.

Thư ký Tôn vội vàng đi tới, sắc mặt bối rối lấy điện thoại ra, bài đăng lập tức xuất hiện, cho Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc xem.

"Ông chủ, trên mạng đã rất náo loạn." Thư ký tôn nhìn ánh mắt hai người, có vẻ nghi ngờ.

Cô ấy chợt nghĩ lại, lần đó ông chủ bảo cô đi đặt vé tình nhân. Chẳng trách không thần cô gái nào đi cùng ông chủ, thì ra cô gái kia lại xa tận chân trời gần ngay trước mặt này chính là cô công chúa nhỏ của nhà họ Du.

Dư Tư Nhạc vừa liếc mắt, liền hiểu được chuyện gì xảy ra, là chuyện quan hệ giữa cô và anh hai bị đưa ra ánh sáng.

Điện thoại di động của cô đột nhiên rung lên, Dư Tư Nhạc lấy ra, mở khóa màn hình, là một tin nhắn của Dung Húc gửi đến.

Trong tin nhắn viết "Phần lễ vật thứ hai, có thích không? Ngày mai còn có phần lễ vật cuối cùng."

Dư Tư Nhạc mím chặt môi, đôi mi thanh tú khóa chặt lại. Kiểm chế nội tâm đang xúc động, cất kỹ điện thoại di động vào.

Khóe môi Du Lăng Thần quẹo rũ một đường cong, cười lạnh nói: "Cho rằng như vậy thì có thể đối phó tôi sao? Quá coi thường tôi rồi."

Du Lăng Thần nâng mắt lần nữa thì sắc mặt vẫn biểu hiện nắm rõ kế hoạch như trước, cũng không cảm thấy chút bối rối nào.

"Các vị yên lặng." Du Lăng Thần cầm lấy micro, nói về phía mọi người trong hội trường.

Giọng nói của anh vô cùng có lực uy hiếp, chỉ chốc lát sau, cả hội trường lặng ngắt như tờ.

Khóe môi Du Lăng Thần nhếch lên nụ cười lạnh, nói: "Chẳng lẽ mọi người đã quên, tôi nói rồi, hôm nay tôi mời phóng viên họp báo, chủ yếu muốn nói hai việc, Việc thứ nhất, vừa rồi đã nói xong. Như vậy, tiếp theo chúng ta nói đến việc thứ hai.... .."

Trong hội trường càng thêm yên tĩnh, tất cả mọi người đều dò xét nhìn xung quanh.

Dư Tư Nhạc có dự cảm không bình thường, trái tim bỗng chốc nhảy dồn dập, giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, chỉ có thể cảm nhận trái tim mình đang đập rộn lên.

Quả nhiên.....Du Lăng Thần gần từng tiếng nói: "Tôi định tuyên bố với các vị quan hệ tình nhân giữa tôi và Tiểu Nhạc, mặt khác, mong mọi người làm chứng."

Du Lăng Thần đối mặt với Dư Tư Nhạc, quỳ một gối xuống.

Động tác này nhưn được quay chậm hàng vạn giây, rõ ràng chỉ vài giây ngắn ngủi, lại giống như kéo dài cả một thế kỷ.

Đám phóng viên đều giờ camera lên, không ngừng chụp, ánh đèn chói mắt không ngừng vây quanh Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần.

Trong chớp mắt, hai người trở thành tiêu điểm.

"Tiểu Nhạc, anh đang ở trước mặt truyền thông cầu hôn em. Tuy ở trong nước em còn chưa đến tuổi kết hôn, nhưng trước tiên chúng ta có thể ra nước ngoài đăng ký." Du Lăng Thần lấy một cái hộp nhỏ màu đỏ, từ từ mở ra, lấy một chiếc nhẫn kim cương.

Nhẫn kim cương được thiết kế đơn giản lại không mất đi vẻ đẹp.

Du Lăng Thần kéo tay Dư Tư Nhạc qua, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Cái Du Lăng Thần gọi là tình nhân.....Chính là em gái của mình? Có tin tức gì có thể so với tin này không?

Cả đám phóng viên trong hội trường kích động, trên mặt đều nở nụ cười tươi.

Thời gian như ngừng lại, Dư Tư Nhạc nhìn qua chiếc nhẫn khóa chặt ngón tay mình, có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Dung Húc từ trên ghế đứng lên, hai mắt trừng to không thể tin một màn này, nắm tay khẽ nắm chặt lại, khớp xương vang lên răng rắc.

"Ông nội, chuyện sao lại biến thành như vậy?" Trong lòng Dung Húc bị đá kích lớn.

Cậu ta vẫn nghị bức Du Lăng Thần rời khỏi Dư Tư Nhạc, nhưng lại nhiều lần thúc đẩy hai người phát triển thêm, đó cũng không phải là hy vọng của cậu ta.

Tâm tình Vinh Diệu Huy vô cùng không tốt, mặt của ông ta đen đi vài phần, xanh mét nói: "Còn không ngại mất mặt sao? Chúng ta đi."

Đợi sau khi trở về, ông ta nhất định phải tìm cách khác.

Phản lễ vật thứ pha đã bị hủy bỏ, cho dù thế nào, quyết không để thất bại lần nữa.

Du Lăng Thần chú ý đến ông cháu nhà họ Dung rồi đi, trong đôi mắt bắn ra tia sáng không thể coi thường.

"Anh hai, đừng quỳ nữa." Dư Tư Nhạc thấy anh chậm chạp vẫn không đứng lên, thực giục nói.

Hai mắt Du Lăng Thần nhìn cô chăm chú: "Em còn chưa đồng ý với anh, làm sao anh có thể đứng lên được?"

Dư Tư Nhạc gất gao cắn chặt răng, nghe ra ý tứ trong lời nói của anh hai. Trời ơi, lúc này mà anh hai còn dám chơi xỏ lá, ý là cô không đồng ý, anh sẽ quỳ mãi không chịu đứng lên sao?

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Du thọ, tính cách cũng ác liệt như thế, cũng không ngại mất mặt.

Dư Tư Nhạc lôi kéo cánh tay anh, muốn kéo anh đứng lên: "Em đồng ý."

Có gì mà già mồm, ngủ cũng đã ngủ rồi.... ..

Hơn nữa cả đời này của Dư Tư Nhạc, cũng chỉ có thể trôi qua cùng với anh thôi.

Âm thanh rắc rắc vang lên, hình ảnh Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần nắm tay nhau, bị tất cả phóng viên chụp lại được.

Ngón tay Du Lăng Thần nhẹ nhàng ma sát lên ngón tay đeo nhẫn kim cương của Dư Tư Nhạc, nhỏ giọng nói: "Sau khi đeo vật này rồi, em liền chân chính thuộc về anh, đừng nghĩ muốn tháo nó xuống."

Giọng nói này rất nhỏ, cũng không rơi vào trong tai những người khác, chỉ có một mình Dư Tư Nhạc nghe được.

Sau khi Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc cùng chào hỏi với đám phóng viên, mãi đến buổi trưa, bọn họ mới có thể thoát thân, bỏ qua đám phóng viên không ngừng đặt câu hỏi.

Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc đi vào trong quán ăn, tùy tùy tiện tiện ăn xong một bữa con, Du Lăng Thần liền về công ty xử lý công việc. Tiếp tục lấy hội nghị hôm qua bị hủy bỏ, họp lại lần nữa.

Sau khi trải qua chuyện hợp báo, đã có rất nhiều người không giống như ngày hôm qua còn phản đối Du Lăng Thần quản lý Du thị, nhưng cũng có một số ít khó có thể cùng chung ý kiến, vì vậy không thể tránh khỏi một số người rời đi, bên trong Du thị lại xảy ra một trận rung chuyển, có một vài bộ phận nhỏ bị tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 82

Dur Tur Nhạc chính thức có cơ hội góp sức, đã ít lại càng ít.

Lúc không có việc gì làm, cô mở một vài trang web ra xem. Anh hai muốn uống nước, cô phải đi rót một cốc nước bung đến trước mặt anh, lúc cần văn kiện, cô đi đến trước giá tìm kiếm giúp anh. Những việc cô làm, đều làm việc nhỏ nhặt.

Trên trang web có rất nhiều tin hot, đa số đều là chuyện trong làng giải trí. Các phóng viên thương quan tâm nhiều nhất về Làng Giải Trí, cho dù có biến động nhỏ cũng làm các phóng viên chú ý đến, Bộ Phong Tróc Ảnh tạo nên tin tức bất quá lớn.

Dur Tur Nhạc mở từng trang xem, chợt nhìn thấy hai cái tên quen thuộc.

Một người là Lý Hi Vi, một người là Triệu Tàn Lâm.

Ảnh chụp hai người cùng đi vào khách sạn, Lý Hi Vi mang cặp mắt kính lớn, gần như che khuất cả gương mặt, nhưng việc này cũng đừng nghĩ giấu diếm được hòa nhân kim tinh của các phóng viên.

Tiêu đề bài đăng là "Chuyện xấu của nữ minh tinh mới, hư hư thực thực cùng giám đốc công ty ngôi sao Tuyền Nhâm tay trong tay tiến vào khách sạn Húc Nhật!"

Dur Tur Nhạc mở bài đăng ra, xem toàn bộ nội dung bên trong.

Vì sự kiện thuốc phiện lần trước, nữ minh tinh của công ty ngôi sao bị đưa ra nước ngoài cai nghiện. Mà Lý Hi Vi đã sớm không phải là người của công ty ngôi sao, cho nên cũng không có tên của cô ta. Cứ theo lẽ thường, Lý Hi Vi phải hận Triệu Tàn Lâm mới đúng, làm sao có thể thân thiết với ông ta đi vào khách sạn?

Dur Tur Nhạc nhìn thấy ảnh chụp, chăm chú nhìn tám biển khách sạn Húc Nhật. Khách sạn này Dur Tur Nhạc có từng đến đó một lần, chính là lần bị Tường Oánh Oánh lừa gạt.

Là khách sạn thuộc là họ Dung!

Ba người bỏ chạy, Dur Tur Nhạc cả kinh mở to hai mắt, hoài nghi giữa bọn họ đã có âm mưu bí mật.

Cô lại nghĩ đến Dung Húc nói tặng lễ vật thứ ba, chẳng lẽ có liên quan đến họ?

Dur Tur Nhạc rất lo lắng, nhưng đầu óc lại bình tĩnh lạ thường. Mím môi lại, tự hỏi tiếp theo sẽ có chuyện xảy ra. Mọi người đều biết, tập đoàn Vinh thị và tập đoàn Du thị đều có quan hệ, Triệu Tàn Lâm cũng cảm hận anh em nhà họ Du, Lý Hi Vi cũng từng bị Du Lăng Thần đuổi ra khỏi công ty ngôi sao.

Ba người họ đều có thù với Du thị, nói bọn họ liên kết lại lập âm mưu, thật sự không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng là cho người ta khó hiểu nhất chính là, bọn họ sẽ làm những gì?

Có thể nói tập đoàn Du thị cho một tay Du Lăng Thần chống đỡ, anh chính là trụ cột của tập đoàn Du thị, không có sự có mặt của anh, cả tập đoàn Du thị đều rơi vào hỗn loạn, đặc biệt là trong khoảng thời gian gần đây, tập đoàn Du thị phải có anh trấn giữ.

Bọn họ muốn đối phó với anh hai?

Vừa nghĩ tới khả năng này, đôi mi thanh tú của Dur Tur Nhạc nhú lại cùng một chỗ.

"Anh hai, em quên trong nhà không có thức ăn, em đi siêu thị một chuyến." Dur Tur Nhạc đóng máy vi tính lại, đi đến trước bàn của Du Lăng Thần, nói với anh: "Em cũng không thể được về trước chứ?"

Vào lúc này, bỏ một mình Du Lăng Thần ở lại công ty, trong lòng Dur Tur Nhạc cảm thấy hơi áy náy.

Nhưng lý do nấu cơm xào rau này, cũng hợp tình hợp lý.

Huống chi đã lâu rồi Du Lăng Thần không được ăn món ăn do Dur Tur Nhạc nấu, rất nhớ: "Công ty cũng không còn chuyện của em, em về đi."

"Cảm ơn anh hai." Trước khi rời đi, Dur Tur Nhạc rót cho anh một ly nước ấm.

... ..

Dur Tur Nhạc không đi siêu thị, cô đi thẳng về biệt thự.

Trong kế hoạch của đám người Dung Húc, bước đầu tiên nhất định là đối phó với anh hai. Việc này cũng không có nghĩa đưa anh hai vào chỗ chết, có lẽ bọn họ chỉ muốn dùng cách nào đó ràng buộc bước đi của anh hai, chỉ cần trong khoảng thời gian này anh hai không thể quản lý tập đoàn Du thị, như vậy Dung thị tuyệt đối sẽ gia tăng sự đã kích đối với tập đoàn Du thị.

Đến lúc đó tập đoàn Du thị không có sự lãnh đạo nồng cốt, khi bọn đã kích, nhất định quân lính sẽ tan rã. Chờ Du Lăng Thần trở lại Du thị không chế cục diện thì đã không còn kịp, bởi vì một khi sai sót, sẽ hết cách xoay chuyển.

Có người nói thương trường như chiến trường, đạo lý này thật là đúng.

Trong mưu kế bất giác phải bắt vua trước, được nhiều người vận dụng. Du Lăng Thần, không hề nghi ngờ ngày nay đã trở thành Đế Vương của tập đoàn Du thị.

Tìm kiếm số điện thoại của Đặng Tạ Liên, Dư Tư Nhạc vừa đi vào biệt thự, vừa nói: "Cô Đặng, tôi có việc muốn nhờ cô giúp đỡ."

Đặng Tạ Liên đang ở nước ngoài để cai nghiện, hai ba tháng qua, cô gần như đã bỏ được vài con nghiện, đang ở thời gian quan sát, cùng tiếp nhận phương pháp trị liệu tâm lý.

"Cô Du tìm tôi có chuyện gì?" Đặng Tạ Liên vô cùng cảm ơn anh em nhà họ Du, nếu không phải bọn họ kéo cô ra, nói không chừng cô ta đã lâm vào con nghiện nặng, cuối cùng không thể thoát được.

"Tôi hy vọng cô có thể nhanh chóng trở về nước, tốt nhất có thể trước bảy giờ sáng thứ bảy." Trong lời nói của Dư Tư Nhạc, dường như cất giấu nhiều thứ.

Đặng Tạ Liên xem như biết ơn người ta, cũng không hỏi nguyên nhân, lập tức đồng ý.

"Được rồi, cô Du, bây giờ tôi lập tức ra sân bay."

"Cảm ơn." Dư Tư Nhạc nói hai chữ cuối cùng, rồi cúp điện thoại.

Điều duy nhất của cô thể làm, là hành động trước nhà họ Dung, giành trước một bước với bọn họ, như vậy bọn họ không thể đưa ra phần lễ vật thứ ba.

Có rất nhiều đầu mối, Dư Tư Nhạc cũng không thể làm rõ, cô chỉ biết hôm nay chỉ có thể dùng bất biến ứng vạn biến.

Dư Tư Nhạc bước lên bậc thang lên lầu hai, đi vào trong thư phòng.

Trong thư phòng, trên giá sách đều là sách vở, bàn học một lớn một nhỏ được đặt cùng một chỗ, có loại cảm giác ấm áp yên tĩnh.

Mỗi lần Dư Tư Nhạc nhìn thấy tủ sách lớn này, dường như có thể nhìn thấy bóng dáng Dư Tư Nhạc ngồi phía trước xử lý văn kiện.

Không có thời gian để Dư Tư Nhạc nghĩ nhiều, cô bước nhanh đến trước bàn đọc sách, kéo ngăn kéo ra, bị khóa rồi.

Dư Tư Nhạc đã từng nhìn thấy anh trai để chìa khóa ở đâu, bước vài bước đi đến trước giá sách, từ bên trong lấy ra một quyển sách, từ khe hở của quyển sách, lấy một cái chìa khóa.

Lấy chìa khóa ra, Dư Tư Nhạc tra vào ổ khóa ngăn kéo mở khóa.

Trong ngăn kéo có vài tờ văn kiện, những thứ đó đều là không có công dụng lớn, bình thường vật quan trọng bí mật đều được Du Lăng Thần cất trong hộp sắt, sẽ không tùy ý ném trong ngăn kéo.

Dư Tư Nhạc tìm được một thẻ nhớ, cầm trong tay rồi nhìn nhìn. Cô đoán được anh trai nhất định sẽ không giao toàn bộ cuộn ghi âm cho nhà họ Triệu, nhà họ Triệu là ai, sao Du Lăng Thần có thể không rõ chứ.

Tuy hai bên từng hứa hẹn, nhưng vì phòng ngừa ngộ nhỡ, anh trai tuyệt đối sẽ giữ lại một phần cuộn ghi âm để làm đường lui.

Nhà họ Triệu không làm khó dễ cũng được, càng khó, trong tay anh càng có nhiều lợi thế.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, kim đồng hồ chỉ đúng sáu giờ.

Du Lăng Thần từ công ty chạy về biệt thự, sau khi ăn xong bữa cơm đơn giản với Dư Tư Nhạc, tiếp tục đến công ty làm việc.

Dư Tư Nhạc lấy một cái cốc, nói với Du Lăng Thần đêm nay sẽ không cùng anh đến công ty. Cô cảm thấy ngày mai nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra, Dư Tư Nhạc muốn yên lặng cẩn thận suy nghĩ một chút.

Điện thoại trong phòng khách vang lên, Dư Tư Nhạc đi đến, cầm ống nghe lên nghe.

"Alo." Dư Tư Nhạc nói.

Đầu dây bên kia im lặng, không trả lời lại.

Dư Tư Nhạc khó hiểu nhíu mày, đang định cúp điện thoại thì một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Dư Tư Nhạc, nếu em và Du Lăng Thần hủy bỏ hôn ước, không để cho anh ta đụng vào việc của tập đoàn Du thị, anh sẽ không đưa ra lễ vật thứ ba, em cảm thấy thế nào?" Đây là giọng nói của Dung Húc.

"Hai điều này, tôi không thể chấp nhận. Dung Húc, tôi ghét nhất bị uy hiếp." Giọng nói Dư Tư Nhạc bình tĩnh không dao động, giống như đã tiếp nhận chuyện cùng nhà họ Dung đối lập.

"Phần lễ vật thứ ba này, cũng không phải tốt, Dư Tư Nhạc, anh cũng không muốn quan hệ của chúng ta trở nên cứng nhắc." Dường như Dung Húc hơi do dự, cậu ta quả thật cảm thấy mình đã thích Dư Tư Nhạc, cho nên cũng muốn giữ lại đường sống cho bọn họ.

Nhưng cậu ta không bao giờ biết rõ, mỗi bước cậu ta đi, đều đã kéo xa khoảng cách của bọn họ.

"Dung Húc, cậu biết vì sao tôi không thích cậu không?" Dư Tư Nhạc nói mang theo tia thờ dãi.

Vấn đề này vẫn xoắn xuýt tư tưởng Dung Húc, cậu ta vô ý nói: "Vì sao?"

"Bởi vì tâm tư của tôi và cậu khác biệt nhau, ví dụ như lấy sự kiện gà chết trong sân trường, tôi muốn tự mình giải quyết, không muốn người khác nhúng tay vào, nhưng cậu lại cương ngạnh chen vào, suýt chút nữa làm làm người gây chuyện trốn mất. Còn chuyện cậu tặng hoa hồng cho tôi, cậu chưa từng hỏi tôi có thích hay không. Hai người chính thức yêu nhau, tâm ý phải tương thông nhau, đây cũng là nguyên nhân chúng ta không đến được với nhau."

Nhiều lời nói bỗng chốc bị nghẹn lại cuống họng, tâm tình Dung Húc ngày càng tệ.

"Nhưng anh đã thay đổi.... .."

"Tôi không cần cố ý nói hòa." Dư Tư Nhạc dừng một chút lại nói "Dung Húc, món quà thứ ba kia, cậu không có hơi hội tặc ra ngoài, bởi vì tôi biết các người đang bí mật tìm cách gì." Dư Tư Nhạc không muốn nói thêm gì, cúp điện thoại.

Dung Húc ở đầu dây bên kia nắm chặt điện thoại, dường như không thể tin.

Vinh Diệu Huy ngồi bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Làm việc lớn, cũng đừng bị con gái chi phối. Dung Húc à, ông nội đã nói nó sẽ không cảm kích, thế nào? Sau khi không nên đụng phải cây đinh, mới biết tình ngộ sao?"

Dung Húc chậm rãi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ông nội, cuối cùng con có chỗ nào không tốt..... Vì sao cô ấy luôn..... .."

Vinh Diệu Huy vỗ vỗ vai cháu nội, lúc này ông tỏ ra như một ông lão hiền từ: "Chỗ nào của con cũng tốt, chỉ là mơ hồ với thứ gọi là tình yêu này, cưỡng cầu không được."

"Ông nội, Dư Tư Nhạc nói cô ấy biết phần lễ vật thứ ba là cái gì rồi, còn nói không để cho chúng ta thực hiện được." Dung Húc nói lại đoạn đối thoại này, cho Vinh Diệu Huy nghe.

Sắc mặt Vinh Diệu Huy lập tức suy sụp xuống, nghi ngờ mức độ sự thật của những lời nói này, cuối cùng thà tin là có, nói: "Húc nhi, con đến trông coi chỗ kia, ít nhất sau đêm nay, đợi sau ngày mai kết cục đã định rồi hãy trở về."

Dung Húc gật đầu, nghe theo lời Vinh Diệu Huy phân phó.

... ..

Cô ôm gối đầu ngồi trên ghế sofa, tùy ý để âm thanh trong ti vi vang dội, cũng không có cách nào thu hút sự chú ý của cô.

Sau khi Đặng Tạ Liên và cô nói chuyện điện thoại, cô ấy nói sáu giờ sáng mai sẽ đến.

Dư Tư Nhạc nhìn thẻ nhớ trong tay, sau một lúc thất thần, cắn răng đứng lên đi ra ngoài.

Cô phải gây phong ba trước đối với nhà họ Dung, trước tiên phải chặt đứt chồi non của phong ba này, nếu không.... ..Ngộ nhờ phong ba này gây nguy hiểm cho anh hai, tập đoàn Du thị phải đứng trước cảnh lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 83 (1)

Ban đêm gió thổi hiu hiu, mát mẻ

Trong thành phố xa hoa trụy lạc, tiếng ồn ào vẫn như trước.

Lúc Dư Tư Nhạc ra ngoài, cũng không muốn gọi Tiểu Vương đưa rước, tùy tùy tiện tiện tìm một chiếc tắc xi.

Mò thẻ nhớ trong túi quần, giống như một củ khoai nóng, nắm trong tay, có nhiệt độ nóng rực. Tâm tình Dư Tư Nhạc không yên, rồi lại không thể không đi trên con đường này.

"Đến cục cảnh sát." Vừa bước vào tắc xi, Dư Tư Nhạc nói với lái xe.

Lái xe ngạc nhiên nhìn Dư Tư Nhạc, giờ đã chín giờ tối, có thể có chuyện gì đến cục cảnh sát?

Lái xe cố ý nói chuyện phiếm với Dư Tư Nhạc vài câu, đây đều là thói quen đón chờ khách của họ, lúc lái xe, ngẫu nhiên sẽ nói chuyện vài câu với khách, theo thói quen anh ta liền hỏi đã muộn như vậy tiểu thư còn đến cục cảnh sát làm gì?

Nhưng từ đầu đến cuối Dư Tư Nhạc vẫn không nói chuyện, giống như không nghe thấy, vẫn luôn nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Mấy lần không nhận được câu trả lời, lái xe cũng không tiếp tục hỏi.

Xe vượt qua mấy cái ngã tư, cảnh vật trước mặt lại thay đổi một lần.

"Ngừng xe ở phía trước." Dư Tư Nhạc nói.

Lái xe lên tiếng, giãm chân ga, bánh xe từ từ dừng lại.

Không có đề tiền lẻ trong ví tiền, đột nhiên có một lực mạnh bắt lấy tay cô, suýt chút nữa làm cô không đứng vững mà ngã xuống.

Lái xe nghĩ rằng cô gặp phải phiền toái gì, giả vờ xuống xe hỗ trợ, nhìn về phía người con trai rồi quát: "Phía trước là cục cảnh sát! Cậu muốn làm gì?"

Dư Tư Nhạc nhú mày, xoay người, tầm mắt chống lại Dung Húc.

Dung Húc giữ chặt cánh tay cô không buông, quát khê: "Em đến đây làm gì?"

Dư Tư Nhạc không trả lời, ngược lại nói với lái xe: "Cảm ơn anh, chúng tôi quen nhau."

Lái xe nhìn thái độ của hai người, có chút nghi ngờ hỏi vài câu, có lòng tốt nhắc nhở Dư Tư Nhạc, nếu người kia có gây bất lợi gì cho cô, thì lớn tiếng gọi cứu mạng, dù sao cách cục cảnh sát không xa, những phần tử bên ngoài vòng pháp luật cũng không dám thể hiện trong này.

Lái xe khởi động xe, khói xe tạo thành làn sương mù, chiếc xe dần dần đi xa.

Tầm mắt của Dư Tư Nhạc dừng trên người Dung Húc, ánh mắt từ từ chuyển sang cánh tay cậu ta nắm chặt tay cô: "Buông ra."

"Anh hỏi em đến đây làm gì?" Dung Húc thở hỗn hển rống to.

Khóe môi Dư Tư Nhạc hơi nhếch lên: "Cậu nghĩ rằng tôi và cậu đến đây làm gì? Dung Húc, cho dù kế hoạch của cậu có hoàn hảo thế nào, trong đó cũng có kẻ hỏng, cậu nghĩ rằng nhà họ Du chúng tôi dễ dàng bị cậu đối phó vậy sao? Đừng có nằm mơ."

Dư Tư Nhạc vung cánh tay kia, muốn vượt qua cậu ta chạy đi.

Dung Húc bị chọc giận, hai cánh tay đè lại Dư Tư Nhạc lần nữa, ngăn cản cước bộ của cô. Trong lòng toát ra ý nghĩ khác, cô ấy thật sự biết! Cái gì cô ấy cũng biết! Cậu ta nhất định phải ngăn cản cô.

Dư Tư Nhạc và cậu ta giằng co với nhau, bàn tay trắng mịn đánh về phía Dung Húc, muốn thoát khỏi trói buộc của cậu ta.

Lúc đầu Dung Húc không đánh trả lời, những nắm tay này cậu ta đều chịu được.

Dư Tư Nhạc chỉ là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, có thể có nhiều sức lực sao?

Nhưng khi một quyền của Dư Tư Nhạc không cẩn thận đánh trúng ngực Dung Húc, Dung Húc cảm thấy đau đớn, theo phản xạ đánh trả lại một quyền vào mặt Dư Tư Nhạc.

Một quyền này với sức lực rất lớn làm bước chân Dư Tư Nhạc lao đảo lui về phía sau vài bước, trong chớp mắt khóe môi chảy ra máu tươi, ngã sấp xuống mặt đất, cái trán đụng vào mặt đất.

Ầm một tiếng, rất vang dội trong bóng đêm yên tĩnh.

Dư Tư Nhạc choáng váng đầu hoa mắt, thật vất vả mới từ trên mặt đất chống đỡ đứng lên, đầu óc ong ong, cái trán bị đụng chảy máu.

Dư Tư Nhạc muốn đứng lên, nào ngờ chân vừa gờ lên, trọng tâm lại đứng không vững té lăn trên đất.

Trước mắt lập tức đều là màu đen, Dư Tư Nhạc nghĩ rằng trong đêm tối nên không thấy rõ lắm, nặng nề chớp chớp mắt mấy lần, trước mắt đều là màu đen.

Dung Húc vội vàng ngồi xổm xuống, ôm lấy Dư Tư Nhạc "Bị thương nghiêm trọng không? Anh đưa em đi bệnh viện."

Lỗi tai Dư Tư Nhạc run rẩy, phân biệt được hướng Dung Húc nói, đưa tay đẩy cậu ta ra "Đừng đụng vào tôi."

Cảnh vật trước mắt từ từ trở nên rõ ràng, qua hai phút, mới khôi phục lại bình thường.

Trong hai phút này, tim của Dư Tư Nhạc đập rộn lên, có loại cảm giác hoang mang khó hiểu.

Dung Húc nghĩ Dư Tư Nhạc bị mình đánh làm cho sợ hãi, nói xin lỗi.

Dư Tư Nhạc không đếm xỉa đến cậu ta, kiểm chế nội tâm sợ hãi, đứng lên đi về phía cục cảnh sát.

Mấy lần Dung Húc muốn ngăn cản cô, đều bị cô đẩy ra.

"Cậu ngăn cản tôi nữa, tôi sẽ la lớn lên." Dư Tư Nhạc mặt đối mặt nói.

Dung Húc từ bỏ ý định ngăn cản cô.

Đúng lúc có hai người cảnh sát từ trong cục cảnh sát đi ra, sau khi Dư Tư Nhạc nhìn thấy, không chút do dự gọi hai người này đến.

Thật ra hai cảnh sát cũng chú ý đến động tĩnh bên này, đặc biệt trông thấy cái trán và khoe miệng Dư Tư Nhạc đều mang theo vết thương, đều lo lắng Dung Húc có ý đồ bắt chính thương tổn cô.

"Hai người làm gì trong này?" Cảnh sát bước nhanh đến hỏi.

Dư Tư Nhạc nổi tiếng ở thành phố C, bởi vì chuyện hợp báo, đã truyền đi khắp nơi.

Hai cảnh sát đều nhận ra cô, hơi giật mình. Sau đó ánh mắt nhìn về phía Dung Húc, cũng không thể chứ, đây không phải là thái tử gia của tập đoàn Dung thị sao? Buổi tối hai người ở ngoài đường cãi nhau ầm ĩ cái gì?

"Là anh ta đánh cô sao?" Một người cảnh sát hỏi: "Đừng lo, phía trước là cục cảnh sát, nếu thật sự là cậu ta động tay, chúng tôi có thể truy cứu trách nhiệm giúp cô."

Ánh mắt Dư Tư Nhạc khó dò nhìn lướt qua Dung Húc, nghĩ một lát, lắc đầu.

"Không phải cậu ta." Một lúc sau Dư Tư Nhạc từ từ nói "Tôi tứ báo án.....Tôi muốn lấy lời khai."

"Cô muốn báo án gì?" Hai cảnh sát không phải không buồn bực, trời đã tối còn muốn náo loạn gì?

"Buôn lậu thuốc phiện, ép người hút thuốc phiện." Dư Tư Nhạc chậm rãi nói.

Dung Húc đứng bên cạnh bỗng thay đổi sắc mặt, nếu không phải có hai cảnh sát ở đây, có lẽ cậu ta nhìn không được che miệng Dư Tư Nhạc lại, không muốn cô nói tiếp.

Cậu theo bản năng nói: "Cô ấy.....Cô ấy nói giỡn, chúng ta cũng nên đi thôi."

Cậu ta hoang mang muốn kéo tay Dư Tư Nhạc rời đi.

Dư Tư Nhạc hất tay cậu ta ra: "Tôi không phải nói giỡn, tôi muốn tố cáo Triệu Tàn Lâm quản lý công ty ngôi sao Tiền Nhâm, trong tay tôi có chứng cứ."

Hai cảnh sát đều nghiêm mặt, nhìn sắc mặt Dư Tư Nhạc vô cùng nghiêm túc, không giống như cố ý giữ chân đùa giỡn bọn họ.

"Cô cần phải suy nghĩ kỹ, Nếu như cố ý ảnh hưởng tư pháp, bản thân cô cũng sẽ bị tạm giữ cảnh cáo."

"Tôi rất rõ mình đang làm cái gì." Dư Tư Nhạc gật đầu nói.

Chuyện hút thuốc phiện này, có liên quan đến công ty ngôi sao. Nếu chuyện này bị đưa ra ngoài, thanh danh của công ty ngôi sao bị giảm xuống không thể nghĩ ngờ gì. Hơn nữa Dư Tư Nhạc biết mà không biết, phần trách nhiệm này cũng không nhỏ.

Dung Húc ngạc nhiên nhìn cô, lớn tiếng quát: "Dư Tư Nhạc, con mẹ nó em điên rồi sao? Em có biết mình đang làm cái gì hay không?"

Dư Tư Nhạc chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nhìn cậu ta không chớp mắt: "Tôi đương nhiên biết rõ."

Món quà thứ ba mà ngày mai các người tặng, không phải là đưa ra ngoài ánh sáng chuyện công ty ngôi sao hút thuốc phiện sao? Và chuyện Triệu Tàn Lâm, Lý Hi Vi cấu kết âm mưu, không phải vì chuyện này sao?"

Dư Tư Nhạc chỉ đánh đòn phủ đầu mà thôi!

Cùng với bị động, không bằng chủ động đưa ra. Nếu không đợi ngày mai sau khi báo chí đưa tin, người đến cục cảnh sát không phải là cô, mà là Du Lăng Thần!

Lúc này, làm sao tập đoàn Du thị không thể không có Du Lăng Thần được?

Dư Tư Nhạc lạnh lùng nhìn Dung Húc, cất bước đi vào cục cảnh sát.

Hai cảnh sát từ trong rung động hoàn hồn lại, vội vàng đuổi theo Dư Tư Nhạc.

Gió lạnh thổi qua, Dung Húc đứng tại chỗ thật lâu, cả người chưa từng động đậy.

Tại sao? Tại sao cô ấy vì Du Lăng Thần, thậm chí làm ra hành động như vậy!

... ..

Sau khi Dư Tư Nhạc đi vào cục cảnh sát, bị chuyển đến phòng thẩm vấn.

Đổi lại hai cảnh sát khác lấy lời khai của cô.

Một khi chuyện này bị lộ ra, có ảnh hưởng lớn đến danh tiếng của tập đoàn Du thị. Nhưng quyền lực nắm trong tay anh nặng, hay quyền lực nắm trong tay anh nhẹ. Bị nhà họ Dung bôi đen, còn mình chủ động thừa nhận, cho dù là ai cũng sẽ chọn loại thứ hai.

Dư Tư Nhạc lấy đoạn ghi âm trong thẻ nhớ, giao cho cục cảnh sát.

Cảnh sát đều nghiêm túc nghe đoạn ghi âm, lật lại bản án ghi chép lần trước, ngày đó đúng là có đồng nghiệp vào khách sạn kiểm tra phòng, chỉ tiếc không có bất kỳ thu hoạch gì.

Từ đoạn ghi âm này có thể nghe ra được, có lẽ Triệu Tàn Lâm đã bỏ thuốc phiện vào cống thoát nước rồi.

"Thật xin lỗi, cô Du." Cảnh sát phân tích tình huống vụ án này, hơi có lỗi nói: "Thời gian của vụ án này đã trôi qua quá lâu, hơn nữa đoạn ghi âm chỉ đúng theo phía phiếm diện, bởi vì điểm đáng nghi ngờ thuộc về bị cáo, đoạn ghi âm này không có tác dụng quá lớn."

Dư Tư Nhạc chậm rãi ngẩng đầu, dường như đã đoán được trước kết quả sẽ là như thế. Trên mặt cô không có một chút thất vọng, hết sức lạnh nhạt.

"Tôi còn có nhân chứng."

Người của cục cảnh sát lập tức nghiêm mặt: "Xin hỏi nhân chứng kia bây giờ đang ở đâu? Chỉ có chứng cứ như vậy là đủ, chúng tôi mới có quyền đi tìm Triệu Tàn Lâm."

"Lúc ra tòa, thân phận nhân chứng có thể giữ bí mật không? Cô ấy là người bị hại trong vụ án này, đã chịu quá nhiều đau khổ, tôi nghĩ sau khi cô ấy đứng ra làm chứng, ngược lại bị truyền thông đào gốc đào rễ." Dư Tư Nhạc dừng một chút rồi nói tiếp "Nếu các người có thể đảm bảo thân phận của cô ấy không tiết lộ ra ngoài, tôi có thể cho cô ấy ra tòa làm chứng."

Có tình huống bảo vệ người làm chứng, cảnh sát cũng sẽ làm ra hành động như thế, vì vậy Dư Tư Nhạc đưa ra lời yêu cầu này, đều hợp tình hợp lý.

"Không có vấn đề." Sau khi cảnh sát cân nhắc vài phút, đáp ứng lời yêu cầu của cô.

"Cô ấy tên Đặng Tạ Liên, là nữ minh tinh thuộc công ty ngôi sao, đã từng bị Triệu Tàn Lâm dùng thuốc phiện gây hại. Mấy tháng trước được đưa đi cai nghiện ở nước ngoài, tôi đã gọi điện cho cô ấy trở về, sáu giờ sáng mai sẽ về nước." Dư Tư Nhạc nói ra tất cả những tình hình thực tế.

Cảnh sát viên vừa nghe Dư Tư Nhạc trình bày, vừa cẩn thận ghi chép lại.

... ..

Mười hai giờ đêm, Du Lăng Thần thả lỏng thân thể mệt mỏi trở về nhà.

Sau khi mang vài phần văn kiện vào thư phòng, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Cả ngôi biệt thự yên tĩnh, cửa phòng ngủ khép kín, tối đen như mực không có ánh đèn sáng.

Du Lăng Thần nghĩ rằng Dư Tư Nhạc đã ngủ, cố ý giảm bớt lực bước chân.

Bật đèn cũng là đèn mờ treo tường, để tránh đánh thức Dư Tư Nhạc.

Sau khi ánh sáng chiếu lên, Du Lăng Thần quét mắt nhìn trong phòng, lại không phát hiện bóng dáng Dư Tư Nhạc đâu.

Không có trong biệt thự? Tiểu Nhạc đã đi đâu?

Mấy ngày nay công việc quá rầy Du Lăng Thần không thể bớt chút thời gian. Đêm nay sau khi trở về, không nhìn thấy bóng dáng người mình yêu, đôi mày kiếm hơi nhíu lại.

Lần trước nghe Dư Tư Nhạc nói trong điện thoại, thu xếp qua theo dõi vị trí định vị, không phải dùng để gạt người, mà thật sự tồn tại. Có điều Du Lăng Thần ít khi dùng đến đồ này, bởi vì hành tung của Dư Tư Nhạc, anh gần như nắm trong lòng bàn tay.

Tay anh lướt trên màn hình di động, điều tra trên bức ảnh về. Bản đồ thành phố C, có một chấm đỏ nhỏ đang phát sáng, giống như tín hiệu. Du Lăng Thần coi vị trí sơ lược trên bản đồ, chắc là phía cực cảnh sát thành phố C.

... ..

Khoảng ba giờ sáng, Dư Tư Nhạc mới xong việc ở cực cảnh sát. Sau khi vào cực cảnh sát, điện thoại di động của cô đã bị tắt máy, cũng không biết Du Lăng Thần đã gọi điện cho cô.

"Chi tiết cụ thể chính là như thế, có lẽ các người nên đến chỗ Triệu Tần Lâm điều tra, không chừng có thể tìm ra hai bao thuốc phiện." Dư Tư Nhạc nói đến miệng đắng lưỡi khô, sau khi có người cảnh sát cẩn thận quan sát, đưa cho cô một chai nước khoáng.

Dư Tư Nhạc cũng không khách khí, uống ừng ực hai hớp.

"Từ lời khai của cô, lúc ấy các người đã biết Triệu Tần Lâm có hành vi phạm tội, lại cố ý biết việc mà không báo. Tuy không tạo thành tội bao che, nhưng hành vi này vẫn không được cảnh sát đồng ý. Nếu lúc ấy các người có thể cung cấp thông tin cho cảnh sát, có lẽ Triệu Tần Lâm đã ở trong nhà tù rồi." Cảnh sát thu dọn bút giấy, nói với Dư Tư Nhạc.

Dư Tư Nhạc không phủ nhận, nhưng tình hình lúc đó, làm sao bọn họ có thể nói cho cảnh sát biết? Vậy không nghi ngờ gì bởi đen thành danh công ty ngôi sao.

"Ít ra hiện tại tôi đến tố cáo anh ta."

Cảnh sát viên nhìn Dư Tư Nhạc, Dư Tư Nhạc cũng không nói sai, nếu cô không đến báo án, một chút manh mối cảnh sát cũng không có.

"Nhưng chúng tôi vẫn luôn có một nghi ngờ." Các nhân viên cảnh sát là không dễ dàng để đánh lừa người dân, tiếp tục hỏi: "Đoạn ghi âm này, làm sao cô lấy được? Tuy cô chủ động yêu cầu nói ra, nhưng vụ án này vẫn tồn tại rất nhiều điểm nghi ngờ, chúng tôi cần phải biết rõ ràng."

Dư Tư Nhạc mím môi thật chặt, dường như không muốn nói đến vấn đề này.

Làm sao cảnh sát nguyện ý bỏ qua manh mối quan trọng này chứ?

"Là Đặng Tạ Liên đưa cho tôi, công ty ngôi sao có rất nhiều nữ minh tinh, đều đã bị Triệu Tần Lâm hại. Có lẽ cô ấy không muốn tiếp tục là người bị định đoạt, mới có ý nghĩ lấy đoạn ghi âm này làm chứng cứ." May mắn trước đó Dư Tư Nhạc đã lấy lời khai của Đặng Tạ Liên, nếu không đối với câu hỏi nhân viên cảnh sát, cô không thể trả lời trôi chảy như thế được.

Dư Tư Nhạc gắt gao nắm chặt chai nước khoáng, ánh mắt u ám tĩnh mịch.

Lý do này không làm cho nhân viên cảnh sát bị kích thích, cuối cùng không giải quyết được gì.

"Mấy người đi theo tôi bắt Triệu Tần Lâm về." Một sĩ quan cảnh sát nói với nhân viên cấp dưới, cất bước đi ra ngoài.

Dư Tư Nhạc thả lỏng người, ngã vào ghế.

Giờ phút này đã là năm giờ rưỡi rạng sáng, không bao lâu nữa, sẽ đón ánh bình minh đến.

Du Lăng Thần lái xe đến cực cảnh sát, dựa vào vị trí trên điện thoại, đi dạo vòng quanh.

Sắc trời tối mịt từ từ trở nên sáng, cảnh vật che giấu trong bóng đêm cũng dần dần hiện ra.

Cuối cùng xe của Du Lăng Thần dừng ở phía trước cực cảnh sát, không hề chuyển động, chấm đỏ vẫn lóe sáng, vị trí trùng hợp với cực cảnh sát.

Ngón tay gõ nhẹ trên tay lái, Du Lăng Thần nhìn qua tòa nhà này, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sao Tiểu Nhạc có thể vào cực cảnh sát? Chẳng lẽ điện thoại bị mất, sau khi bị người ta nhặt được, đến đây lấy?

Trong đầu Du Lăng Thần hiện lên nhiều khả năng, mở cửa đang chuẩn bị đi vào xem

Chợt có hai cảnh sát trực đêm đi tới: "Cậu nói một chút xem....Cô bé này có kỳ quái không? Vụ án qua lâu như vậy mới đến báo án, không phải làm cho chúng ta từ trên xuống dưới bận rộn sao."

"Ít nói vài lời đi, điều tra vụ án chính là chuyện chúng ta nên làm. Nếu cô Du không đến báo án, nhìn không ra đường đường là một quản lý cũng làm ra loại chuyện đó." Một cảnh sát khác nói.

Lúc này xe cảnh sát từ xa chạy đến, vài người cảnh sát áp giải một người đàn ông xuống xe.

Du Lăng Thần nhận ra người đàn ông mà bọn họ áp giải là Triệu Tàn Lâm, tất cả chân tướng sự việc từ từ trôi lên mặt nước. Đúng lúc Triệu Tàn Lâm nhìn thấy Du Lăng Thần, ánh mắt hung ác nhìn về phía bên này.

"Con mẹ nó Du Lăng Thần, mày đừng đắc ý!" Anh ta tưởng rằng Du Lăng Thần đưa sự việc ra ngoài, tức giận giấy dựa quất.

Một đám cảnh sát ngăn chặn anh ta lại, không cho anh ta cơ hội thoát ra ngoài, đưa anh ta vào cục cảnh sát.

"Du Lăng Thần, con mẹ nó mày đừng vui mừng quá sớm, lát nữa luật sư của tao sẽ đến! Đừng tưởng rằng mày có nhân chứng, tao sẽ không có! Ai thắng ai thua, cho chưa xác định được đâu." Giọng nói Triệu Tàn Lâm quanh quẩn trong hành lang.

Có người cảnh sát thấy anh ta mắng chửi khó nghe, đưa tay che miệng anh ta lại, áp giải anh ta vào phòng thẩm vấn.

Du Lăng Thần gọi một viên cảnh sát lại, hỏi thăm: "Có thấy một cô gái tên là Du Tư Nhạc không?"

Vụ án này đã được cục cảnh sát coi trọng, huống chi người báo án là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Du thị. Cảnh sát nhận ra người trước mắt là ai, gật đầu nói: "Đang ở trong phòng kia, tôi dẫn anh đi gặp cô ấy."

... ..

Dư Tư Nhạc đưa tay dụi dụi mắt.

Tầm mắt khi thì mờ hồ, khi thì rõ ràng. Vừa rồi lúc ghi lời khai, Dư Tư Nhạc đã phát hiện thị lực xảy ra vấn đề, nhưng vẫn kiềm chế cũng không nói gì, chỉ có lúc rảnh rỗi, hay tâm tình sợ hãi, từ từ lộ ra, mang theo tất cả thế giới nội tâm của Dư Tư Nhạc.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, cửa phòng bị mở ra.

Dư Tư Nhạc vừa nhanh chóng ngồi lại, biểu hiện một bộ dáng tự nhiên.

Theo tiếng động nhìn lên, lại mơ mơ hồ hồ, không thấy rõ người trước mắt là ai.

"Tiểu Nhạc, em chạy đến cục cảnh sát sao không báo cho anh một tiếng?"

Giọng nói quen thuộc truyền vào tai cô.

Trong lòng Dư Tư Nhạc xiết chặt, nói: "Anh hai.... .."

Bóng đen ngồi vào vị trí phía trước.

Giờ phút này Dư Tư Nhạc như bị cận đến 500 độ, nhìn bất kỳ cái gì cũng đều mờ hồ không rõ. Cô khi ngờ sau khi bị đụng đầu, đã ảnh hưởng đến thị lực, hay là bởi vì nguyên nhân khác.... ..

Về mặt của Dư Tư Nhạc không có một chút nhảm lẫn: "Em nghĩ đến lời nhà họ Dung nói món quà thứ ba."

Giọng nói Du Lăng Thần hơi dừng lại một chút, dường như từ trong hành động của Dư Tư Nhạc, đã đoán ra được những thứ gì.

"Anh đã gọi điện cho đoàn luật sư, chút nữa bọn họ sẽ đến đây."

Dư Tư Nhạc ừ một tiếng, trong lòng lại lo lắng. Thị lực hai mắt đột nhiên giảm xuống, làm Dư Tư Nhạc cảm thấy khó hiểu, rất sợ hãi. Nhưng cô không muốn nói ra chuyện này. Cô cũng không biết vì sao, có lẽ chỉ là không muốn làm cho anh hai lo lắng.

Trong lúc mấu chốt này, chuyện của tập đoàn Du thị đã làm cho anh hai đủ phiền rồi, cô không muốn lấy việc tư quấy rầy anh.

"Anh hai, tập đoàn thế nào?" Dư Tư Nhạc hỏi.

Du Lăng Thần sờ đầu cô "Đừng lo lắng, tập đoàn đã có anh, sẽ không xảy ra chuyện gì. Tuy có vài cổ đông cao cấp rời đi, nhưng lần này sự phân tách sẽ không tạo ảnh hưởng nhiều đối với tập đoàn." Bởi vì trong tay đám người kia, vốn không có nhiều quyền hạn. Nếu không làm sao có thể dễ dàng bị người nhà họ Dung xúi giục, nói rời đi liền rời đi.

Dư Tư Nhạc tin năng lực của anh hai, vì vậy cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Hôm nay cấp bách nhất là vụ án này giải quyết như thế nào.

Đoàn luật sư nhanh chóng đi đến, bọn họ có kiến thức chuyên ngành ra sức giúp cho Dư Tư Nhạc, sự việc dần dần kỳ vọng vào Du Lăng Thần.

Trong chớp mắt cánh cửa mở ra, Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc đều nghe cảnh sát bên ngoài đang bàn tán vụ án này.

Nghe bọn họ nói, Triệu Tần Lâm cũng tìm luật sư, nói mình có chứng cứ, trái lại muốn tố cáo Dư Tư Nhạc hãm hại anh ta, miệng nói Du Lăng Thần buồn lậu thuốc phiện, là chủ mưu đằng sau vụ bức người khác hút thuốc phiện, chẳng qua anh ta chỉ bán mạng cống hiến sức lực làm cho người ta.

"Các người hãy nghe tôi nói, nhà họ Du không phải thứ tốt gì! Du Lăng Thần con mẹ nó nổi điên chuyện gì cũng làm, chủ và thợ của anh ta đều bán mạng lâu như vậy, anh ta kiếm được nhiều thuận lợi, đào mất đá tôi ra, còn có chủ ý đổ những oan ức này lên đầu tôi, không có chuyện dễ dàng như thế!" Sau khi Triệu Tần Lâm ra khỏi phòng thẩm vấn, còn đang lải nhải mắng người.

Cảnh sát xung quanh đều chán ghét những lời thô tục của anh ta, nhiều cảnh sát trừng mắt nhìn.

"Đây chính là món quà thứ ba trong kế hoạch của họ." Tiếng nói của Dư Tư Nhạc rất hờ hững.

May mắn là cô đoán trước một bước, chiếm được cơ hội, nếu không bây giờ bọn họ là bị cáo, mà không phải là phía chủ động.

Việc này đừng xem như nhỏ, nhưng khi khởi tố ra tòa, lại có vai trò quan trọng. Hơn nữa nhiều người thích giữ vai trò chủ đạo, vì vậy phải nắm chắc thời cơ này.

Nói một cách thô tục, do Dư Tư Nhạc chủ động nói ra, vậy người cảnh sát tìm chắc chắn là cô. Nếu chờ Triệu Tần Lâm nói ra, vậy Du Lăng Thần sẽ trở thành bị cáo, người tình nghi, mà đã bị hạn chế, nếu nghiêm trọng sẽ ngăn chặn anh liên lạc với bên ngoài, có trường hợp mở phiên tòa trong lúc tạm giam anh.

Ngăn cản Du Lăng Thần quản lý chuyện của Du thị, chính là mục đích cuối cùng của nhà họ Dung! Cho dù thế nào, Dư Tư Nhạc cũng không thể để cho họ thực hiện được kế hoạch.

Hai bên đều giữ bằng chứng.

Lúc này Dư Tư Nhạc nói cho cảnh sát biết việc buôn lậu thuốc phiện, bắt người hút thuốc phiện và hãm hại nữ minh tinh tham gia bữa tiệc, tất cả đều do Triệu Tần Lâm làm. Mà Triệu Tần Lâm vẫn khiên tri nói, anh ta nghe theo Du Lăng Thần phân phó làm việc, nhiều lắm chính là tòng phạm, chủ mưu là người nhà họ Du.

Luật sư hai bên tranh chấp một lúc lâu, đều không đưa ra kết luận cuối cùng.

Kết quả này, làm náo loạn cả pháp đình.

Trong thời gian này, Dư Tư Nhạc nhìn thấy Lý Hi Vi đi vào cục cảnh sát mấy lần, sau này Dư Tư Nhạc mới biết được....Đó gọi là nhân chứng, nhưng Lý Hi Vi, và Đặng Tạ Liên cũng đều là người dùng thân phận người bị hại để ra tòa.

Kết hợp với việc đêm đó Dung Húc ngăn cản, có thể đoán được bọn họ muốn tác hợp hai người kia, để đối phó tập đoàn Du thị.

Ba ngày ngắn ngủi, vụ án này huyền não tất cả mọi người ở thành phố C đều biết. Tin tức trên báo chí, trên mạng đều đưa tin. Không ít phóng viên đào được nhiều tư liệu, tụ họp lại ngồi xôm bên ngoài cục cảnh sát, trông thấy ai đi ra liền chặn lại đề hỏi thăm.

Thị lực của Dư Tư Nhạc ngày càng giảm, lúc đi đường cần chú ý gấp đôi. Có mấy lần suýt chút ngã xuống, đều vịn vào Du Lăng Thần.

Anh còn luôn nhắc nhở cô, đi đường phải nhìn mặt đất.

Một ngày này, chính thức mở phiên tòa.

Du Lăng Thần và Dư Tư Nhạc ngồi chung một chiếc xe đi đến tòa án.

Cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng lùi về sau, cảnh vật muôn hình muôn vẻ trong mắt Dư Tư Nhạc, tất cả đều là cảnh sương mù.

"Anh hai." Dư Tư Nhạc nhỏ giọng nói.

Du Lăng Thần quay đầu nhìn cô, im lặng hỏi có chuyện gì.

Môi của Dư Tư Nhạc hơi đóng rồi lại mở, dường như có lời muốn nói, lại không biết mở miệng như thế nào.

"Anh hai, trường học của em có làm một cuộc giao lưu dành cho du học sinh, em báo danh rồi." Hai bàn tay gắt gao nắm chặt lại, Dư Tư Nhạc khấn trương đến mức trên trán chảy mồ hôi.

Không khí trầm mặc quái dị.

Du Lăng Thần lẳng lặng nhìn cô, suy nghĩ thật lâu mới nói: "Em muốn đi?"

Ba chữ này làm cho trái tim Dư Tư Nhạc run lên, suýt chút nữa nghĩ rằng anh hai đoán được cô đang nói dối.

"Anh hai, anh có đồng ý hay không?" Dư Tư Nhạc cũng không muốn nói đến nguyên nhân, lặp lại câu hỏi này.

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nắm bả vai cô, một tay vuốt vài sợi tóc bên tai cô.

Trong khoảng thời gian này anh thật không có thời gian rảnh chăm sóc cho Dư Tư Nhạc, ra nước ngoài du học, cũng là một lựa chọn không tồi. Dù sao chuyện của công ty, cũng không cần đến sự giúp đỡ của Dư Tư Nhạc.

"Em đã suy nghĩ rất lâu rồi?" Du Lăng Thần ra vẻ chấp nhận.

Dư Tư Nhạc cảm thấy nói chuyện rất khó khăn, may nhờ kỹ thuật diễn xuất tốt, mới không bị anh hai phát hiện khác thường.

"Sau khi vụ án này kết thúc."

"Anh đồng ý." Cuối cùng Du Lăng Thần cũng nói.

Xe chạy đến bên ngoài tòa án, rất nhiều nhân viên có liên quan đã đến đông đủ.

Dung Húc và Vinh Diệu Huy cũng đến đây, nghe tòa án giải quyết vụ án nay thế nào.

Tòa án lớn như thế đã ngồi kín người, luật sư hai bên đã ngồi vào vị trí của mình. Trên đầu thẩm phán mang theo mái tóc giả màu trắng, ngồi ở phía trước bàn. Ngồi bên cạnh chính là bồi thẩm đoàn, lại nhìn sáng, chính là những người khác đến nghe xử án.

"Có thể mở miên tòa." Thẩm phán nói.

Tất cả nhân viên đều có vị trí và cương vị riêng của mỗi người, trước hết nói chuyện là nhóm người Dư Tư Nhạc. Họ thuê luật sư, đều là cao cấp nhân thành phố C, mỗi câu nói lộ ra hàm răng trắng tinh đều đâm vào trọng điểm.

"Theo như lời đương sự của tôi, Triệu Tàn Lâm mượn danh nghĩa công ty ngôi sao, ép buộc nữ nghệ sĩ hút thuốc phiện, đưa ra những yêu cầu khác không hợp lý. Ở đây có một đoạn ghi âm, tin rằng sau khi mọi người nghe xong, đều sẽ hiểu rõ đêm đó trong khách sạn từng tiến hành cuộc giao dịch gì. Xin chú ý lắng nghe khoảng 10 phút 28 giây, từ đoạn tiếng nước chảy, chúng ta có thể suy đoán được sau khi Triệu Tàn Lâm nghe tin có cảnh sát đến kiểm tra phòng, đã vội vã bỏ thuốc phiện vào cống thoát nước, vì vậy có thể thấy được Triệu Tàn Lâm đúng là có dùng thuốc phiện."

Luật sư của Triệu Tàn Lâm chợt đứng lên, giọng nói: "Phản đối việc đưa ra giả thuyết thiếu suy đoán, điểm thứ nhất, hôm đó sau khi cảnh sát điều tra, cũng không có lục soát bất kỳ cái gì về thuốc phiện. Điểm thứ hai, từ đoạn ghi âm cũng không thể nghe ra được người trong cuộc giao dịch cái gì, cho dù là thuốc phiện, những điều này do suy đoán vô lý."

Tình hình đột nhiên nghiêng về phía Triệu Tàn Lâm, Triệu Tàn Lâm đắc ý nhìn Du Lăng Thần, ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Thẩm phán mím môi, hai phút sau nói: "Phản đối hữu hiệu."

Sau đó, lại là một trận chiến vô mồm.

Luật sư hai bên nói như pháo nổ, tấn công thành trì của đối phương.

Về việc nhân phẩm của Triệu Tàn Lâm như thế nào, cùng với trước kia Triệu Tàn Lâm phạm phải chuyện hồ đồ gì, đều bị lấy ra nói một lần.

Thông thường luật sư thường dùng hai chiêu, một chiêu tình cảm và một chiêu nhân phẩm, sau đó từ trong luật pháp tìm được lỗ hổng, tiến hành công kích.

Người không phải cỏ cây ai có thể vô tình, chiêu tình cảm có thể làm cảm động quan tòa, vì mình thể hiện ưu thế. Mà chiêu nhân phẩm, là dùng để chỉ ra những việc sai trái của đối phương, ví dụ như vay tiền không trả, có hành vi xấu xa, nói rõ đối phương là người có chữ tín không cao, một khi những việc này bị đưa ra, như vậy sự uy tín của anh ta sẽ bị nghi ngờ, đến lúc đó quan tòa sẽ nghi ngờ độ chân thật khi người này nói chuyện.

Sau khi Dư Tư Nhạc từ chỗ luật sư nói ra những chuyện này, sắc mặt Triệu Tàn Lâm lập tức đen lại.

"Con mẹ nó cô đừng ăn nói lung tung, năm trước ông đây và cô ả kia xảy ra quan hệ, là chuyện cả hải tình nguyện."

Lúc đó truyền thông từng hỏi đến vấn đề này, rất nhiều tạp chí nói Triệu Tàn Lâm dùng tiền giải quyết chuyện này, sau khi cô ả kia thu được tiền, thì không truy cứu trách nhiệm nữa, còn làm trở ngại cục cảnh sát làm việc, đã tạm giữ vài ngày để cảnh cáo.

Quan tòa thấy ánh mắt của Triệu Tàn Lâm đã thay đổi, hẳn là những người thông thường cũng biết, trên tòa án nhất định phải để cho quan tòa có ấn tượng tốt nhất, miệng của Triệu Tàn Lâm chợt xuất ra nhiều lời thô tục, ấn tượng của quan tòa đối với anh ta đã giảm bớt đi nhiều.

"Phản đối luật sư của bên kia nói ra những chuyện không liên quan đến bản án." Luật sư của Triệu Tàn Lâm nhấc tay nói.

"Phản đối hữu hiệu." Thẩm phán nói lần nữa.

Cục diện bị Triệu Tàn Lâm chiếm thượng phong, những căn cứ xác thực trong tay nhóm người Dư Tư Nhạc thật không đủ. Mỗi khi có lỗ thủng, đều bị luật sư đối phương nắm rất chặt.

Luật sư bị bức đến mức phải liên tục đổ mồ hôi lạnh trên trán, chợt giơ tay lên, xin thẩm phán: "Tôi muốn cho mời nhân chứng."

Thẩm phán nâng mắt lên: "Thông qua."

Đặng Tạ Liên mang một cặp kính mắt, trên đầu đội mũ lưỡi trai, mái tóc rối có ý che đi gương mặt của cô ta. Đầu cô ta cúi thật thấp, vì thế không người nào nhìn rõ bộ dạng của cô ta.

"Nhân chứng, cô có thể nói chuyện." Thẩm phán hơi ngẩng đầu, nhìn nhân chứng trên chỗ ngồi Đặng Tạ Liên.

Đặng Tạ Liên rơi vào trong ký ức, bắt đầu kể chi tiết từ lúc bị Triệu Tàn Lâm lên kế đồ thuốc phiện đối với cô, cùng chuyện uy hiếp cô tham gia bữa tiệc.

Sau khi cô nói ra những lời này, rất nhiều người nghe đề kinh hãi, mỗi người đều nhìn chằm chằm vào Triệu Tàn Lâm, giống như trách cứ Triệu Tàn Lâm có hành vi vô sỉ hạ lưu.

Sắc mặt Triệu Tàn Lâm rất khó coi.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần cũng không cảm thấy vui vẻ, từ trong một loạt tranh cãi, nhìn ra được luật sư đối phương rất có chuẩn bị đối với vụ kiện. Tuy có Đặng Tạ Liên làm chứng, có lẽ cũng không có tác dụng.

Hai tay Dư Tư Nhạc nắm thật chặt, khăn trương đến mức cả người chảy đầy mồ hôi.

Du Lăng Thần phát hiện trong lòng cô bất an, đưa tay nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng mở các đầu ngón tay của cô ra, mười ngón tay đan vào nhau.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, giống như có thể làm lòng người yên ổn lại, tâm tình đang khăn trương của Dư Tư Nhạc từ từ tản đi.

"Tôi nói rõ lần nữa.....Đương sự của tôi là người bị ép buộc buôn lậu thuốc phiện, người chủ mưu phía sau là Du Lăng Thần. Từ trong lời nói của vị nhân chứng này, nhiều lần chúng ta có thể chứng minh được đương sự của tôi đã từng mua bán thuốc phiện, nhưng cũng không thể đại biểu cho đương sự của tôi là chủ mưu, bên dưới xe nghe nhân chứng của tôi trình bày." Luật sư của Triệu Tàn Lâm hung ác nói.

Lý Hi Vi nhanh chóng bị mời lên, cô ta mở miệng nói, từng nghe Du Lăng Thần và Triệu Tàn Lâm nói chuyện thông qua điện thoại, còn nói qua mua bán, bên trong có nhắc đến hai chữ thuốc phiện.

Sau khi nghe cô ta nói những lời kia, hai tay Dư Tư Nhạc gút gao nắm chặt lại. Triệu Tàn Lâm và Lý Hi Vi thật sự mở mắt nói dối, rõ ràng không thể nào có chuyện đó, đều có thể tạo ra một căn vô căn cứ. Nếu không phải đang ngồi trong tòa án, Dư Tư Nhạc thật muốn mắng chửi bọn họ đảo lộn phải trái.

Ngược lại Du Lăng Thần rất tinh táo, từ đầu đến cuối không nói câu nào.

Luật sư hai bên vẫn biện luận anh một câu tôi một câu như cũ, trọn vẹn nửa giờ, vấn đề của bọn họ vẫn quanh quẩn trong đề tài này.

Nhóm người Dư Tư Nhạc rơi vào tình thế bất lợi, lại nói thêm nữa.....Có lẽ sẽ bị Triệu Tàn Lâm vu khống thành công.

Vinh Diệu Huy đã đổi ánh mắt đắc ý, giống như không tiếng động tuyên bố thắng lợi.

Dư Tư Nhạc nhìn thấy vẻ mặt của ông ta, hung hăng cắn chặt răng.

"Nếu luật sư hai bên không có chứng cứ mới, vậy bồi thẩm đoàn có thể nói ra phán quyết cuối cùng." Thẩm phán ngồi trên ghế, nghe xong tất cả lời biện luận thì nói.

Phía Dư Tư Nhạc không có nhiều chứng cứ, bây giờ đã đến lúc tuyên bố kết quả, khả năng chiếm thất bại 0,8.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đáy lòng Dư Tư Nhạc càng ngày càng không cam lòng.... ..

Ngay lúc thẩm phán chuẩn bị nói chuyện, Đặng Tạ Liên ngồi trên tòa chợt tháo cặp kính và mũ lưỡi trai xuống, đứng lên nói.

"Không.... ..Tôi còn chứng cứ mới."

Những lời này của cô ta, trong chớp mắt làm cho tòa án yên tĩnh lại lần nữa.

Đôi mắt Đặng Tạ Liên hơi đỏ, cô ta cũng hiểu rõ một khi thân phận được đưa ra ánh sáng, từ này về sau cô ta phải đối mặt với bao nhiêu lời đồn đãi, nhưng cô ta không muốn Triệu Tàn Lâm nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, càng không muốn anh em Du thị lâm vào cảnh tranh chấp.

Tuy rằng cô ta ích kỷ, nhưng cũng hiểu được có ân tất báo.

Cô ta lấy một USB trong ví da ra: "Thưa thẩm phán, cái này chính là chứng cứ."

"Trình lên." Thẩm phán nói.

Lập tức có người lấy USB điều tra đoạn ghi hình, bên trong dĩ nhiên là cảnh mua bán của Triệu Tàn Lâm.

"Triệu Tàn Lâm dùng thuốc phiện ép buộc chúng tôi, đêm đó anh ta đến nhà của tôi, muốn ép buộc tôi tham gia bữa tiệc, tôi không muốn, anh ta đè tôi lại, cưỡng bức tôi." Giọng nói của Đặng Tạ Liên mang theo tia run rẩy, có thể nghĩ cô ta phải dùng tâm tình thế nào khi nói ra những lời này.

"Đêm đó anh ta nhận một cuộc điện thoại, trong cuộc nói chuyện này, có thể nghe ra được tiếp xúc trực tiếp với những kẻ buôn ma túy, mà không phải bị ép buộc nghe theo lời

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 83 (1-2)

Du Lăng Thần buồn lậu thuốc phiện." Đặng Tạ Liên quay đầu nhìn về phía Triệu Tàn Lâm, cái nhìn kia tràn đầy hận ý "Anh ta không ngờ chính là, tôi lại đặt camera quan sát tại nhà. Trước đây tôi vẫn luôn không dám đưa đoạn băng ghi hình này ra, là sợ anh ta đối phó với tôi. Nhưng hiện tại, tôi không muốn anh em tổng giám đốc Du bị người ta hãm hại một cách vô duyên vô cớ, nếu không phải tổng giám đốc Du kéo tôi từ trong ao đầm này ra, nói không chừng tôi đã bị giết chết bởi thuốc phiện này rồi."

Không phải bất kỳ người nào cũng có dũng khí nói ra những lời này.

Cô ta nói xong, những người xung quanh vừa tức giận vừa đồng tình, ánh mắt không thiện cảm nhìn chăm chăm vào Triệu Tàn Lâm.

Triệu Tàn Lâm có nằm mơ cũng không ngờ tới lại thua trong tay người phụ nữ tên Đặng Tạ Liên này, mạnh mẽ từ trên ghế đứng lên, rống to nói: "Các người đừng nghe cô ta nói mò, tôi vô tội! Du Lăng Thần mới là chủ mưu, tôi là tổng phạm"

Sao có thể không phải? Băng ghi hình đã ghi rõ ràng tất cả.

"Tôi không phải....Tôi không phải là chủ mưu! Tất cả đều do Du Lăng Thần sai tôi làm." Triệu Tàn Lâm gầm lên.

Trong tòa án, trong chớp mắt tiếng người bàn tán sôi nổi, mắng Triệu Tàn Lâm là vô sỉ cầm thú, không bằng heo chó. Rõ ràng chứng cứ đều bày ra trước mặt, lại chết cũng không thừa nhận.

"Ôi con mẹ nó, thật là một người căn bản, bại hoại của xã hội."

"Ăn mặc dạng chó hình người thì thế nào? Trong lòng lại là một người không bằng cầm thú."

Các loại tiếng chửi rủa vang lên.

Thẩm phán xụ mặt đập bàn, một tiếng kêu phiêu lãng vang lên trong toàn án, âm thanh huyền ảo yên tĩnh lại lần nữa.

Đây không phải là lần đầu tòa án xử án, căn cứ vào việc vừa rồi, rõ ràng Triệu Tàn Lâm vừa ăn cướp vừa la làng "Tiếp theo sẽ do bồi thẩm đoàn chúng tôi thảo luận kết quả, tất cả mọi người không được làm ồn, nếu không tôi sẽ lấy sự coi thường tòa án tố cáo mọi người."

Trái tim của Dư Tư Nhạc đang treo lơ lửng, cuối cùng cũng thả lỏng xuống. Trong đoạn bản ghi hình kia, Triệu Tàn Lâm còn mắng Du Lăng Thần vài câu, rõ ràng cho thấy hai bên không cùng một nhóm người.

Đặng Tạ Liên ngồi trở lại vị trí, từ nay về sau.....Có lẽ cô ta không còn mặt mũi tồn tại trong Làng Giải Trí nữa, nhưng cô ta không hối hận.

Triệu Tàn Lâm sợ tới mức ngũ quan đều vận vẹo, nhiều lần nói qua anh ta không phải chủ mưu, cuối cùng có lẽ đáy lòng không chịu nổi áp lực, đột nhiên nổi điên lên, nhìn về một phía quát to: "Con mẹ nó ông gạt tôi, ông đã nói.....Tôi sẽ không có chuyện gì, ông đã nói Du Lăng Thần nhất định sẽ ngồi tù! Con mẹ nó ông chó nói lời nào, đều là ông gạt tôi!"

Lý Hi Vi cũng chán chường ngồi tê liệt trên ghế, lần này cô ta dự phiên tòa, ý nghĩ muốn đưa thân phận ra ngoài ánh sáng, việc hít thuốc phiện, cùng với ngủ qua đêm, cho dù là chuyện gì, đều đủ để chặt đứt con đường nghệ sĩ của cô ta.

Nước mắt cô ta rơi là tả.

Dur Tư Nhạc nhìn về phía Triệu Tàn Lâm quát, ánh mắt chống lại ánh mắt ông cháu Vinh Diệu Huy.

Gương mặt Vinh Diệu Huy bình tĩnh, dường như không chịu thua.

Không quá bao lâu sau, thẩm phán đưa ra kết quả. Triệu Tàn Lâm dùng việc buôn lậu thuốc phiện, ép buộc nữ mình tình làm gái bán dâm, mà bị bỏ tù, phán tù chung thân. Sau khi anh ta bị cục cảnh sát đưa đi, cả người đều hồng mắt, sau đó bị tiêm một mũi thuốc an thần, mới an tĩnh lại.

Lý Hi Vi ngẫu tạo chứng cứ hành vi phạm tội, bị phán bỏ thù, cô nhận thi hành án nhẹ hơn so với Triệu Tàn Lâm, nhưng khi cô ra tù, sợ là đã thành hoa tàn ít bướm.

Vụ kiện thắng lợi, phải là người vui mừng. Khóe môi Dur Tư Nhạc nở nụ cười nhạt, gắng gượng qua việc này, sau này tập đoàn Du thị không còn gặp trở ngại nữa.

Du Lăng Thần ôm bà vai cô: "Chúng ta có thể trở về."

Dur Tư Nhạc ừ một tiếng, cất bước đi ra ngoài.

Lúc này Đặng Tạ liên đi qua bên cạnh bọn họ.

Dur Tư Nhạc nói: "Cảm ơn cô."

Nếu không phải cuối cùng Đặng Tạ Liên chịu xuất hiện bất ngờ, có lẽ trận này bọn họ sẽ không thắng được.

"Không có gì phải cảm ơn đâu cô Du." Sau khi Đặng Tạ Liên cai nghiện, dường như đã thay da đổi thịt, cả người tràn đầy tinh thần hơn nhiều so với trước kia "Nếu người cảm ơn, phải là tôi. Nếu không có các người.....Có lẽ tôi....."

"Cần phải cảm ơn cô." Dur Tư Nhạc cười nói.

Đặng Tạ Liên cũng nở nụ cười, nhưng mà nụ cười tươi này xóa sạch nỗi khổ trong lòng: "Tôi cũng hận Triệu Tàn Lâm, là anh ta kéo tôi vào vực sâu của tội ác."

Vì vậy tuồng ra đoạn băng ghi hình này, cô ấy cũng tồn tại tâm lý muốn trả thù.

"Nếu cô muốn tiếp tục lẫn lộn ở trong Làng Giải Trí, công ty ngôi sao bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô", Du Lăng Thần thật hâm mộ tác phong của Đặng Tạ Liên, ít ra vừa rồi biểu hiện của cô ta, đáng giá để một cô gái nên phổ trương.

Đặng Tạ Liên lắc đầu, đeo kính lên nói: "Tôi không muốn lẫn lộn nữa, sau khi trải qua rất nhiều thứ, tôi cũng đã nhìn thấu. Tôi định sau này định cư ở nước ngoài, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, sẽ không trở lại."

Cô ta đã không còn mặt mũi nào ở trong nước, cho dù đi đến chỗ nào, cũng bị người khác nhận ra, cô ta sẽ nghĩ đến chuyện trong quá khứ. Cô ta không muốn sống trong bóng ma, đổi mới hoàn cảnh, quên đi thì tốt hơn. Hơn nữa mấy tháng qua, cô sống ở nước ngoài rất tốt, đã có thói quen sinh sống ở đó.

Dur Tư Nhạc và Đặng Tạ Liên nói chuyện vài câu, cuối cùng mỗi người một ngã.

Sắc mặt Vinh Diệu Huy có thể so với đáy nồi, lúc đi ngang qua bên cạnh bọn họ, hừ lạnh hai tiếng.

Khóe môi Du Lăng Thần nhếch lên nụ cười trào phúng: "Vinh Diệu Huy, chiều của ông đã dùng hết rồi, sau này đến lượt tôi phản kích."

Du Lăng Thần anh trước nay không phải là loại người bầm bụng chịu đựng, Vinh Diệu Huy có can đảm đối phó anh, vậy anh sẽ trả lại gấp mười lần.

"Cậu nghĩ rằng tôi sẽ sợ cậu sao? Du Lăng Thần." Khóe môi Vinh Diệu Huy cũng chứa ý cười.

Chỉ có điều Dur Tư Nhạc nhìn thấy, dường như nụ cười tươi của ông ta đang chống đỡ mạnh mẽ.

Dung Húc đã chán ngán thất vọng, ngẩng cao đầu, không dám nhìn Dur Tư Nhạc.

"Chúng ta chờ xem." Du Lăng Thần vỗ vỗ vai Dur Tư Nhạc, hai người cùng đi ra khỏi tòa án.

Tiểu Vương lái xe ngừng bên ngoài, Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần cùng ngồi vào trong xe. Về phần công việc phía sau, tất cả đều giao cho đoàn luật sư làm, cũng không cần Du Lăng Thần ra mặt.

Thị lực của Dur Tư Nhạc có vấn đề, thành vấn đề lớn đối với cô.

Vì không muốn anh trai lo lắng, ít nhất Dur Tư Nhạc giấu Du Lăng Thần trong khoảng thời gian này, sau đó lại nói cho anh biết.

Thời gian gần đến giữa trưa, Dur Tư Nhạc và Du Lăng Thần đến nhà hàng ăn một bữa, sau đó nói cho anh biết, mấy ngày nay cô không được nghỉ ngơi, muốn trở về biệt thự ngủ một giấc.,

Chuyện bảy năm trước, anh cũng có thể gắng gượng cho qua, tự nhiên sẽ không đẩy lên phong ba.

... ..

Dư Tư Nhạc vừa bước vào cửa biệt thự, cả người như rút hết khí lực, lưng dựa vào cửa phòng, vô lực dựa vào cửa.

Một cánh cửa ngăn cách hai người, cách một cánh cửa, Dư Tư Nhạc còn có thể nghe tiếng anh trai và Tiểu Vương ở bên ngoài.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, sau đó có tiếng khởi động xe.

Trước mắt mơ hồ không rõ, thị lực của cô càng ngày càng không bằng như trước, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ. Đã không có cảm giác nguy hiểm, đã không có anh trai bên cạnh, cảm giác sợ hãi ngày càng tăng vọt.

Dư Tư Nhạc cố gắng ổn định lại tâm tình, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Trịnh Thiếu Hoa.

"Alo.....Anh Trịnh." Sau khi điện thoại được kết nối, lực Dư Tư Nhạc cầm điện thoại di động ngày càng gấp.

Trịnh Thiếu Hoa nghe tiếng cô có vẻ khác thường, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trịnh Thiếu Hoa không hỏi cái khác, thứ nhất là hỏi đã xảy ra chuyện gì, cho thấy anh đã đoán được Dư Tư Nhạc nhất định có chuyện không thể tự giải quyết được, muốn tìm sự giúp đỡ từ anh.

"Anh có thể giúp em tìm một phần tài liệu du học nước ngoài, em muốn đi du học....."

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng nhíu mày: "Đang yên lành lại ra nước ngoài làm cái gì? Sau này có anh trai em chăm sóc, thành tích của em tốt hay xấu, có gì khác biệt sao?"

Trong giọng nói Dư Tư Nhạc, dường như có việc khó nói, cô ấp úng không có cách nào mở miệng được.

Trịnh Thiếu Hoa phát giác ra được, nói: "Tiểu Nhạc, em không nói sự thật với anh, sao anh giúp em được? Em gọi điện thoại cho anh, không phải đã muốn quyết định sao?"

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Dư Tư Nhạc cũng nói ra: "Anh Trịnh, thị lực mắt em chợt giảm xuống, bắt đầu từ ngày ở cục cảnh sát về, vẫn chuyển biến xấu, đến bây giờ em chỉ có thể nhìn thấy trước mắt mình với khoảng cách một mét, nhưng lại rất mơ hồ."

Loại cảm giác này, không khác gì với việc mờ mắt. Có lẽ qua một thời gian nữa, trước mắt Dư Tư Nhạc không chỉ là một cảnh mơ hồ, nói không chừng là một màu đen.

Trịnh Thiếu Hoa yên lặng vài phút, trong giọng nói mang theo vẻ khiếp sợ: "Em nói với Du thiếu chưa?"

"Em chưa nói." Dư Tư Nhạc nhẹ nhàng lắc đầu: "Em không muốn anh hai lo lắng, anh ấy vì chuyện tập đoàn Du thị, đã hao tổn nhiều tâm trí rồi."

Trịnh Thiếu Hoa dựa theo những lời Dư Tư Nhạc nói, sắp xếp cùng một chỗ, lập tức hiểu ra ý của cô.

"Em muốn mượn việc ra nước ngoài, để anh sắp xếp điều trị cho em?" Đây gọi là yêu cầu sâu sắc giấu giếm càng nhiều? Từ vụ án thuốc phiện, đến nay đã ba ngày rồi, ba ngày này, Dư Tư Nhạc vẫn giấu giếm chuyện này! Nhưng lại giấu được hai mắt của Du Lăng Thần.

Dư Tư Nhạc không có phản bác, cô đúng là nghĩ như vậy.

"Thật là một cô bé ngốc." Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng nói, lời nói trách móc nói không nên lời, dù sao lựa chọn làm như thế nào, là do Dư Tư Nhạc.

"Anh sẽ liên lạc với trường học ở nước ngoài, cô gấp giấu chuyện này giúp em. Nhưng em cũng đừng quá coi thường, có chuyện gì, lập tức liên lạc với anh." Trịnh Thiếu Hoa dặn dò rất nhiều.

Dư Tư Nhạc chăm chú lắng nghe: "Cảm ơn anh, anh Trịnh."

"Em gọi anh một tiếng 'anh Trịnh', anh đương nhiên không thể bỏ mặc em. Em định ngày nào rồi đi? Bệnh về mắt thường phát triển nhanh hơn, anh đề nghị em mau chóng đi trị liệu, ngộ nhờ chậm trễ nhiều thời gian....." Trịnh Thiếu Hoa nói rất nhiều tri thức nghề nghiệp, giảng cho Dư Tư Nhạc nghe.

Dư Tư Nhạc rất yên tĩnh, không có cắt đứt, cuối cùng nói ra một câu: "Anh Trịnh, anh cảm thấy ngày nào đi thì tốt?"

"Ngày mai." Trịnh Thiếu Hoa nói.

Dư Tư Nhạc im lặng.

"Tiểu Nhạc, em đã chậm trễ rất nhiều thời gian rồi."

"Được, em đồng ý." Dur Tư Nhạc nói "Em sẽ bàn bạc với anh trai."

"Vậy anh sẽ chờ bản chấp nhận đi học, gửi qua cho em. Trước kia anh ở nước ngoài có quen vài bạn tốt, gọi họ giúp đỡ sẽ không có vấn đề gì."

Trịnh Thiệu Hoa xử lý công việc với hiệu suất rất cao, trước kia khi anh du học ở nước ngoài, giao thiệp vẫn còn, sắp xếp cũng dễ dàng.

Cũng không lâu, bên kia liền gửi bản fax, một bảng biểu trường học đã nắm trong tay.

Họ cũng không phải thật sự đi học, làm như vậy để lấy cái cớ, tạm thời giấu Du Lăng Thần, ngược lại đi trị liệu bệnh về mắt. Vì vậy trình tự có thể đơn giản đi nhiều, mục đích làm cho Du Lăng Thần tin đây là một việc thật sự.

Sau khi Trịnh Thiệu Hoa gửi bảng kê trường học đến, anh mở mí mắt Dur Tư Nhạc lên kiểm tra.

Từ mắt thường nhìn thấy, cũng không phát hiện vấn đề gì, nhưng thị lực đúng là giảm xuống.

"Ngày mai sau khi em vào sân bay, đừng nóng vội lên máy bay, ở bên ngoài chờ, anh sẽ sắp xếp người đến đón em."

"Dạ, anh Trịnh." Dur Tư Nhạc nói.

Từ trong miệng Dur Tư Nhạc, Trịnh Thiệu Hoa biết được đêm đó sau khi cô bị ngã, thị lực mới biến thành như vậy, vì vậy anh suy đoán đã ảnh hưởng đến bộ não, là nguyên nhân phát sinh ra bệnh. Rốt cuộc là nguyên nhân gì, trước mắt chỉ là suy đoán, không thể chứng thực được.

Trước khi đi, Trịnh Thiệu Hoa nói với Dur Tư Nhạc, dặn dò cô đi đường phải cẩn thận, đừng ngã nữa.

Anh nhanh chóng hẹn với chuyên gia về mắt, cố gấp tụ họp vài người lại, cùng bàn bạc về chuyện hai mắt của Dur Tư Nhạc.

Dur Tư Nhạc gật đầu với anh ta, ý bảo đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chương 83 (2)

Ban đêm, Du Lăng Thần trở lại biệt thự, đã hơn 12 giờ đêm.

Dur Tư Nhạc nghiêng người nằm trên giường.

Du lăng thần nghĩ rằng cô đang ngủ, bước chân đi rất nhẹ, sợ quấy nhiễu đến cô. Sau khi vào phòng tắm tắm rửa, anh leo lên giường nhẹ nhàng ôm cô gái vào lòng, sau đó nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Dur Tư Nhạc tùy ý để anh ôm lấy mình, mí mắt từ đầu đến cuối vẫn nhắm lại, giải vờ đã ngủ. Trong lòng lại như bồn chồn, tim không ngừng đập loạn.

Khoảng nửa giờ sau, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở vững vàng.

Dur Tư Nhạc biết.... Anh trai đã ngủ. Lúc này cô mới có can đảm mở mắt ra, nhìn gương mặt anh ở khoảng cách gần.

Hơi nhích lên phía trước, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Anh hai".

Cũng không có tiếng trả lời.

Vì vậy Dur Tư Nhạc cố lấy lòng cảm đảm, chủ động nhích đến gần gò má anh trai, đặt một nụ hôn lên má anh.

Đây là lần đầu tiên Dur Tư Nhạc chủ động hôn Du Lăng Thần, chỉ tiếc người đàn ông này mỗi ngày đèn bốn ba mệt nhọc, đã chìm vào giấc ngủ, cũng không biết nụ hôn này đang tồn tại.

Động tác hôn rất nhẹ, giống như chiếc lông roi xuống, vẫn không gây chú ý đến người đang ngủ say.

Bầu không khí thật ấm áp, Dur Tư Nhạc trần trọc cả đêm không ngủ được, cứ như vậy mặt đối mặt nhìn anh trai suốt cả đêm.

Hôm sau rời giường, Dur Tư Nhạc không thể tránh khỏi vành mắt có vết thâm quầng.

Tinh thần mạnh mẽ chống lại, cùng chào hỏi anh trai: "Anh hai, sớm."

Du Lăng Thần đang thắc cả vạt: "Ngủ không ngon sao?"

Sai rồi, là một đêm không ngủ. Nhưng Dur Tư Nhạc không dám trả lời như thế, tùy ý ừ một tiếng.

"Anh hai, em đã có liên lạc với trường học bên nước ngoài rồi, hôm nay phải đi." Dur Tư Nhạc tìm quần áo mặc lên, vừa mặc vừa nói chuyện.

"Du Lăng Thần đang thắc cả vạt chợt dừng lại, xoay người đối mặt với Dur Tư Nhạc, trong đôi mắt phát ra tia sáng khó dò: "Vội vàng như vậy? Qua ít ngày nữa đi không được sao?"

"Trường học đang hỏi thúc người ta, bằng cũng đã được điền rồi." Biểu hiện của Dur Tư Nhạc rất bình tĩnh, trên thực tế, trong lòng cô một chút ngon ngảnh cũng không có.

Hai hàng lông mày của Du Lăng Thần hơi nhíu lại: "Nếu như em nghĩ vậy, thì hãy đi đi."

Vừa nghĩ đến thời gian cách xa hơi lâu, trong lòng Du Lăng Thần có chút không ổn, anh hận không thể giữ Dur Tư Nhạc bên người, đặt ở dưới mí mắt, nhưng trong khoảng thời gian này có quá nhiều biến động, ở bên cạnh anh cũng không nhất định an toàn.

"Rất lâu sao?" Du Lăng Thần trầm mặt hỏi.

Đêm qua Dur Tư Nhạc đã thu dọn hành lý xong, chỉ vào hành lý để ở trong góc tường: "Xế chiều hôm nay, vé máy bay đã đặt rồi."

"Anh tiễn em". Du Lăng Thần mặc áo khoác lên, sửa sang lại vạt áo.

Dur Tư Nhạc không phản đối, nhẹ nhàng gật đầu.

... ..

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã xế chiều.

Du Lăng Thần cố ý đẩy lùi công việc lại, đi đến sân bay với Dur Tư Nhạc.

Trong sân bay, người ta đi về rất nhiều. Nơi này trình diễn cảnh chia lìa và gặp nhau, âm thanh huyền ảo làm động lòng người.

Du Lăng Thần kéo hành lý giúp Dur Tư Nhạc, rương hành lý lại cồng kềnh, cũng không bì kịp với tầm lòng nặng trĩu của anh. Ánh mắt của anh chăm chú nhìn vào Dur Tư Nhạc, tựa như muốn nói, chỉ có thể liếc mắt nhìn. Dur Tư Nhạc ra nước ngoài học phải mất mấy tháng, trong khoảng thời gian này cũng làm anh vương vấn đến phát điên.

"Qua bên đó, nhớ chăm sóc mình thật tốt, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh." Trước khi đến giờ kiểm vé, Du Lăng Thần khó có được lời nhai một lần, không ngừng dặn dò Dur Tư Nhạc rất nhiều việc: "Sau khi ra nước ngoài, nhớ phải báo bình an cho anh biết, chờ phong ba đi qua, anh sẽ qua đó thăm em."

Du Lăng Thần đưa tay vuốt ve trán cô. Nhiệt độ ấm áp, làm cho người ta bị mê hoặc.

Du Lăng Thần không nỡ buông tay, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn cô.

Khóc mất Dur Tư Nhạc hơi ẩm ướt, sau khi sống lại, cô vẫn chưa từng rời khỏi anh hai. Mỗi lần nghĩ đến đây, tâm trạng của cô cũng trở nên nặng nề.

"Anh hai, anh cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, không vì công việc, mà bỏ cơm. Nếu sau khi em trở về, nhìn thấy anh gầy đi, cẩn thận từ nay về sau sẽ không nấu cơm cho anh ăn." Trong giọng nói của Dur Tư Nhạc mang theo vẻ tức giận, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không để nước mắt rơi xuống.

Biểu hiện này rất giống với việc chia ly, xúc động đến mức làm tâm trạng Du Lăng Thần rối bời.

Tay anh nâng cầm Dur Tư Nhạc lên, cái hôn ấm áp rơi xuống, hôn rất mãnh liệt, đầu lưỡi chui vào khoang miệng Dur Tư Nhạc, không chịu bỏ lỡ bất kỳ chỗ nào.

Trịnh Thiệu Hoa ẩn trốn trong đám người, dùng tờ tạp chí che mặt mình lại, một màn kia thu hết vào đáy mắt.

Nếu Du thiếu biết lần này anh lại giúp Tiểu Nhạc là gạt anh ta, chắc chắn lại hung hăng chinh anh lần nữa không?

Nhưng anh không có cách nào lựa chọn, giúp người kia, nhất định thiếu nợ người khác.

Nụ hôn này như muốn hôn đến thiên trường địa cửu.

Lượng hít thở của Dur Tư Nhạc nhỏ, không bao lâu sau, hô hấp trở nên khó khăn. Gò má đỏ bừng lên, như được tô thêm đôi má hồng điểm lệ.

Cô nhận lấy hành lý trong tay Du Lăng Thần: "Anh hai, vậy em đi nhé?"

Du Lăng Thần phát phát tay, đôi mắt đen láy thẳng tắp nhìn cô rồi đi: "Đi thôi."

Dư Tư Nhạc đi chậm rì, thị lực của cô giảm xuống ngày càng nặng, đi đường nhanh một chút sẽ bị ngã xuống. Cô không muốn té xuống vào giờ phút này, cô không muốn để anh hai lo lắng, đứng thẳng lưng, bước từng bước đi đến cửa soát vé.

Đến khi bóng dáng Dư Tư Nhạc biến mất ở điểm cuối cùng, Du Lăng Thần mới thu hồi tầm mắt.

Không đợi anh từ trong cảm xúc yên lặng bước ra, chuông điện thoại đã vang lên.

Du Lăng Thần nói chuyện điện thoại vài câu, vội vàng rời khỏi sân bay.

... ..

Dư Tư Nhạc cũng không lên máy bay, vừa đi đến bên cạnh máy bay, cánh tay đột nhiên bị người khác kéo lại.

"Hi! Xin chào! Cô Du!" Một giọng nữ xa lạ vang lên.

Dư Tư Nhạc quay đầu, muốn nhìn rõ đối phương như thế nào, nhưng tất cả đều vô ích. Thị lực giảm xuống khiến cô nhìn không rõ, tất cả sự vật trong mắt của cô, toàn là bóng dáng mờ lung.

Giọng nói của cô gái rất trong trẻo, tuổi chừng hơn hai mươi, cô ấy tự giới thiệu bản thân: "Tôi tên Tâm Hạ, là Trịnh Thiệu Hoa bảo tôi đến đón cô, đi theo tôi, anh ấy đang ở bên ngoài sân bay chờ đã lâu."

Dư Tư Nhạc nhẹ nhàng gật đầu: "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo như vậy, chúng ta đi thôi."

... ..

Vừa về tới công ty, Du Lăng Thần đã tập trung vào xử lý công việc. Đủ loại công việc phức tạp, chi phối hết thời gian của anh.

Dư Tư Nhạc đến bệnh viện An Khang, cô thay một bộ quần áo bệnh nhân, được đẩy vào các phòng kiểm tra sức khỏe. Mí mắt bị bác sĩ lật một lần, lại một lần.

Tiếng bước chân vững vàng từ bên ngoài truyền đến, cửa phòng bị mở ra, Trịnh Thiệu Hoa cầm tờ xét nghiệm trong tay đi đến: "Kết quả đã có, chắc là do nguyên nhân của vụ tai nạn xe cách đây bảy năm để lại, vì đầu bị đánh dẫn đến phát bệnh, mới có thể dẫn đến thị lực bị giảm xuống, cần phải nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật."

Dường như Dư Tư Nhạc đã đoán trước được kết quả như thế, nghe thǎ y sắp phẫu thuật, không có chút biểu hiện giật mình.

"Anh Trịnh, anh sắp xếp đi, em không có ý kiến nào khác."

Dư Tư Nhạc dựa theo thời gian ngồi máy bay ra nước ngoài, gọi điện thoại báo bình an cho Du Lăng Thần.

Bởi vì sợ tra ra được vị trí trên điện thoại, lúc Dư Tư Nhạc đăng ký, cố ý không mang điện thoại này theo, để điện thoại ở biệt thự. Vì vậy lúc gọi cho anh là Trịnh Thiệu Hoa mua một cái điện thoại di động giúp cô, thế điện thoại cũng cố ý thay đổi.

Vừa cúp điện thoại, Dư Tư Nhạc cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn cô.

"Anh Trịnh?" Dư Tư Nhạc nghi ngờ hỏi.

Trịnh Thiệu Hoa thờ dǎi một hơi: "Thật không biết Du thiếu đã tu luyện phúc khí gì, gặp được một cô bé ngốc như em."

"Không, đây không phải là phúc khí của anh ấy, mà là phúc khí của em." Dư Tư Nhạc cười điềm đạm, không chút xấu hổ nói, đặt điện thoại di động bên cạnh gối: "Anh Trịnh, có thể liên lạc luật sư giúp em không? Em muốn chuyển nhượng một phần tài sản bất ngờ cho anh ấy."

Trịnh Thiệu Hoa hoảng hốt nhìn về phía Dư Tư Nhạc, tờ xét nghiệm trong tay rơi xuống đất.

"Xác xuất thành công của cuộc phẫu thuật này chiếm 60%, em đừng tiêu cực như thế." Trịnh Thiệu Hoa xoay người nhặt tờ giấy lên, ra dấu Dư Tư Nhạc có thể yên tâm làm phẫu thuật, vì người mổ cho Dư Tư Nhạc toàn chuyên gia cao cấp.

Dư Tư Nhạc tiếp tục cười khê: "Phẫu thuật có mạo hiểm, những lời này là anh nói cho em biết, mẹ cũng muốn để bản thân mình yên tâm."

"Được, em muốn tìm luật sư đúng không? Anh sắp xếp cho em." Trịnh Thiệu Hoa cầm tờ giấy xét nghiệm đi ra ngoài.

Trịnh Thiệu Hoa là người giao thiệp rộng, cho dù là người ở lĩnh vực nào, anh cũng có thể nhanh chóng báo tên. Anh ta nói với Dư Tư Nhạc, luật sư đã hẹn, sáng sớm hai ngày sau sẽ đến bệnh viện gặp cô.

Dư Tư Nhạc lại nói một tiếng cảm ơn, cô thật tình cảm ơn Trịnh Thiếu Hoa nguyện ý ra tay giúp đỡ, nếu không cô làm bất kỳ chuyện gì, đều gặp phải khó khăn.

"Em nói quá khách sáo, em nghỉ ngơi sớm, thời gian phẫu thuật là năm ngày sau, em chuẩn bị tâm lý thật tốt." Trịnh Thiếu Hoa nói với cô mấy việc quan trọng, ví dụ như trước khi phẫu thuật không được ăn cái gì..... Quy định, sau đó tạm biệt Dư Tư Nhạc, đi ra ngoài.

Đây là phòng bệnh cao cấp của bệnh viện An Khang, thiết bị ngang ngửa với khách sạn, ở rất thoải mái.

Có y tá chăm sóc, mấy ngày nay Dư Tư Nhạc trôi qua cũng không tẻ lắm.

Nhưng có thời gian rảnh rỗi, Dư Tư Nhạc nhớ tới anh trai. Trong đầu hiện lên bộ dáng Du Lăng Thần đang ngồi xử lý công việc, cứ như vậy lại nghĩ tới, không biết anh hai có ăn cơm không, ngủ có ngon giấc không.

Mỗi lúc trời tối sẽ gọi điện thoại cho Du Lăng Thần, như thế này mới có thể khiến cô yên tâm.

Trong mấy ngày này, mỗi ngày cô đều nghe theo sự an bày của bác sĩ, không làm kiểm tra, thì chính là truyền dịch, khiến cho bệnh tình của bệnh nhân vượt qua cơn nguy kịch.

Mỗi ngày Trịnh Thiếu Hoa đều đến phòng bệnh thăm cô, nhân tiện trò chuyện với cô.

Tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên.

"Cô Du, tôi là luật sư do ngài viện trưởng Trịnh mời đến, tôi có thể vào không?" Người tới rất hiểu lễ nghi, sau khi gõ cửa vài tiếng, hỏi vào trong phòng.

Dư Tư Nhạc chống đỡ người dậy, ngồi dựa vào gối đầu: "Vào đi."

Cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi vào.

"Xin chào cô Du." Đối phương vươn tay, bắt tay Dư Tư Nhạc: "Tôi họ Lý, cô có thể gọi tôi là luật sư Lý."

Luật sư Lý lấy túi công văn ra, lấy một phần văn kiện đưa cho Dư Tư Nhạc: "Tôi đã dựa theo yêu cầu của cô, đánh máy phần tài sản cô muốn chuyển nhượng, cô có thể đọc thử."

Dư Tư Nhạc nhìn rất mơ hồ, cầm lấy tờ giấy, gần như chỉ cách đôi mắt hai ba centimet.

Luật sư Lý không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh tượng như thế, hơi giật mình, sau đó khôi phục lại bình tĩnh "Cô Du, ánh mắt của cô."

"Thị lực bị giảm xuống." Dư Tư Nhạc không có chút tự ti nào, giọng điệu bình tĩnh nói.

"Cô Du, cổ phần của tập đoàn Du thị, chắc có giá trị không thể lường được, còn bất động sản trên danh nghĩa của tiểu thư, những tài sản này đều có giá trị trăm triệu. Cô xác định muốn chuyển nhượng cho ngài Du sao?" Tuy ông ta nghe nói hai người đã xác định mối quan hệ tình nhân.... Cứ như vậy giao toàn bộ tài sản cho đối phương, có thể quá đại khái hay không?"

"Tôi nghĩ thông suốt rồi, cho tôi mượn cây bút." Dư Tư Nhạc nhận cây bút từ tay luật sư "cảm ơn."

Những thứ tài sản này vốn không phải của cô, tất cả đều do vợ chồng Du thị tạo ra, lưu giữ tài sản cho con gái Dư Tư Nhạc. Mà cô chỉ là một linh hồn từ bên ngoài vào, cô cũng không có tư cách kế thừa khối tài sản khổng lồ này, có phải không?

so với cô là linh hồn tu hứ* chiếm tổ chim khách, anh trai còn có tư cách nuôi con hơn.

(tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích, . v. v. tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ)

Hơn nữa....."Một khi chuyển đổi tài sản sang danh nghĩa anh trai, còn anh dám nói anh ấy quản lý Du thị danh bất chính, ngôn bất thuận chứ?"

Luật sư Lý cũng bị những lời nói này làm cho hoảng sợ, há hốc mồm không thể tin được.

Dư Tư Nhạc không có một chút do dự, cầm bút ký tên.

"Cảm ơn ông, luật sư Lý."

"Không cần cảm ơn."

Sau đó luật sư Lý cầm văn kiện rời đi/

Tròng phòng bệnh chợt yên tĩnh lại, yên tĩnh đến mức không có bất kỳ giọng nói nào.

Dư Tư Nhạc đưa tay lấy tờ tạp chí trên đầu giường, cầm lên xem.

Mỗi ngày y tá sẽ vào phòng bệnh đưa một tờ tạp chí, để các bệnh nhân không có cảm thấy chán.

Trong phòng bệnh này, Dư Tư Nhạc là một bệnh nhân, cho nên không có người nào cướp đoạt tạp chí cùng cô.

Cô run rẩy cầm tạp chí, từ lúc bắt đầu xem.

Dòng chữ to rất gây chú ý cho người đọc, sau khi Dư Tư Nhạc nhìn thấy, bỗng chốc mở to hai mắt, anh hai bắt đầu phản kích?

Trên đầu tạp chí viết "Hai tập đoàn lớn nổi lên phong ba, Du Lăng Thần đã khởi tố đồng sự trưởng Vinh Diệu Huy tập đoàn Dung thị, cô ý xúi giục hung thủ hắc đầu ra đường tạo ra hiện trường vụ tai nạn xe".

Dư Tư Nhạc chợt nghĩ đến cảnh Tưởng Quốc Lương tạo ra vụ tai nạn xe, thì ra nhà họ Dung cũng có tham gia vào?

Bên dưới có rất nhiều dòng chữ nhỏ, Dư Tư Nhạc cố gắng muốn nhìn rõ, nhưng có làm thế nào thì thị lực không khá nổi.

Lúc này Trịnh Thiếu Hoa chợt đi vào, trông thấy cô đang đọc báo, nói: "Cách đây một tháng Du thiếu đã điều tra ra, vụ tai nạn xe là do Vinh Diệu Huy cố ý xúi giục Tưởng Quốc Lương đi làm, còn vụ án em bị bắt cóc, cũng không thoát được liên quan đến ông ta, nếu không làm sao Tưởng Quốc Lương có thể dễ dàng không chế được hành tung của Du thiếu, còn không tốn nhiều sức từ bữa tiệc đã bắt được em.

Dư Tư Nhạc lẳng lặng nghe: "Chỉ có những tin tức này sao?"

"Đương nhiên không chỉ dừng lại ở đó". Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng lắc đầu "Nghe nói nội bộ tập đoàn Dung thị đang đấu tranh kịch liệt, hiện tại đã trở thành loạn trong gác ngoài, phần lớn nhân viên đều rời đi, tạm thời tạo thành ghế trống trong tập đoàn Dung thị. Du Lăng Thần này giỏi nhất là lợi dụng sơ hở, một khi tập đoàn Dung thị lộ ra nhiều kẻ hở, anh từ từ triển khai đột tấn công, không kích đối phương ứng phó không xuể."

Tập đoàn Du thị chú trọng nhất là làm việc đến nơi đến chốn, có vốn vững chắc, thật sự có người muốn chống lại, muốn phá tan nó chẳng phải việc dễ dàng gì. Mà tập đoàn Dung thị lại khác, vài năm trước tập đoàn Dung thị vẫn muốn vượt qua tập đoàn Du thị, đứng đầu ở thành phố C, trong quá trình này lại xem nhẹ rất nhiều chi tiết nhỏ.

Những chi tiết nhỏ này bình thường sẽ không bị chú ý, nhưng một khi gặp chuyện bất trắc, những thứ bị xem nhẹ này, từ từ biểu hiện lộ ra ngoài, cuối cùng quyết định thành bại.

Có lẽ lúc này Vinh Diệu Huy đang bận rộn, mỗi ngày đều bận rộn mắng thuộc hạ.

Dư Tư Nhạc chợt cảm thấy hả giận, khoảng thời gian trước Vinh Diệu Huy hay hại bọn họ thể thảm, hiện tại đổi thành bọn họ gặp nạn, trong lòng Dư Tư Nhạc rất vui.

Trịnh Thiếu Hoa chỉ vào dòng chữ nhỏ trên tạp chí: "Em nhìn chỗ này viết này, Tưởng Quốc Lương thật là ngốc, Vinh Diệu Huy tùy tiện nói một câu "Buổi tối mấy giờ Du thiếu sẽ đi qua cửa quẹo, ông ta thật đúng là làm chuyện điên rồ."

Có đôi khi, hành vi của con người không thể nói lý.

Dư Tư Nhạc không có mở miệng nói chuyện, trong lòng bởi vì những tin tức này làm cho xôn xao.

Mấy ngày nay hai tập đoàn lớn trong thành phố C đều đấu anh chết tôi sống, thật nhiều công ty nhỏ xem xét tình thế, đứng trong đội ngũ tập đoàn Du thị.

Đều nói một núi không thể có hai cọp, rất nhiều viên chức chính phủ đều lẳng lặng thờ ơ.

Du Lăng Thần và Vinh Diệu Huy đứng trên miệng mũi dao, mỗi ngày đầu đề tạp chí đều bị hai người họ chiếm cứ.

Trịnh Thiếu Hoa cất kỹ tờ tạp chí: "Anh trai em cũng thật có thể làm âm mưu, anh dám nói, không quá hai tháng, địa vị tập đoàn Dung thị sẽ bị trượt xuống ít nhất một nửa."

Nhưng những thứ này còn kém xe, Du Lăng Thần có tính có cừu tất báo, nhất định sẽ đuổi theo tập đoàn Dung thị không tha, đi khi nào tập đoàn Dung thị rơi rụng mới thôi.

Dư Tư Nhạc chỉ nghe tin tức, đã cảm thấy làm người ta sợ hãi. Nhưng vừa nghĩ tới người kia là anh trai mình, lại cảm thấy tự hào gấp bội.

"Tạm thời em đừng nghĩ nhiều, ngày mai sẽ phẫu thuật rồi, em phải nghỉ ngơi chú ý thân thể."

"Em biết rồi, anh Trịnh."

... ..

Mỗi ngày Du Lăng Thần đều bận rộn đến khuya, có đôi khi loay hoay không có thời gian đi nhà hàng ăn cơm, thì gọi thứ ý Tôn mang hộp cơm đến cho anh.

Vừa trở lại biệt thự, anh đi tắm một cái rồi lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, xuất phát từ hành vi thói quan, Du Lăng Thần rời giường sớm. Rót một ly cà phê, vừa đọc tạp chí, vừa ghe tin nhắn kiểm tra điện thoại cố định.

Lúc trước đều là những tin nhắn vô ích, không có tính giá trị.

"Xin hỏi có phải ngài Du không? Nếu như ngài về nhà rồi, xin gọi điện thoại lại cho tôi. Tôi là chủ nhiệm lớp của Dư Tư Nhạc, cô ấy đã xin nghỉ nửa tháng, chúng tôi liên lạc với cô ấy không được để đóng học phí."

Du Lăng Thần đang đọc tạp chí chợt dừng lại, xin nghỉ? Đóng học phí?

Trong đầu chợt nghĩ đến một tia manh mối, buông tờ tạp chí, gọi lại số điện thoại kia.

Đầu bên kia điện thoại nhanh chóng nghe máy.

"Xin hỏi là chủ nhiệm lớp của Dư Tư Nhạc sao?" Giọng nói Du Lăng Thần hơi lạnh lùng, có loại cảm giác muốn bức người.

"Đúng, là tôi. Ngài du, trường học quy định số tiền học phí, em gái ngài vẫn chưa nộp, xin hỏi ngài có rảnh đến trường học một chuyến không? Nhân viên nhà trường thúc giục tôi căng quá, nếu không tôi cũng không muốn gọi điện thoại quấy rầy ngài." Chủ nhiệm lớp nói giọng khách khí, đoán chừng lần trước mở cuộc họp lớp bị Boss làm cho sợ hãi.

Du Lăng Thần nhú chặt mày, lạnh giọng nói: "Gần đây trường học các người có mở cuộc giao lưu du học không?"

Đối phương bị hỏi đến ngáy ngẩn cả người, lắc đầu liên tục: "Không có, lần giao lưu du học sinh đã qua nửa học kỳ rồi, sao ngài Du lại hỏi như vậy?"

Du Lăng Thần không trả lời câu hỏi này, sắc mặt của anh ngày càng nặng nề. Chợt nhớ đến trước khi Tiểu Nhạc đi có nói cho anh biết, không mang theo điện thoại ra nước ngoài, đến lúc đó sau khi đổi số khác, trực tiếp gọi điện thoại cho cô. Đây tất cả đều do Tiểu Nhạc lấy cớ dựa vào việc đi du học để rời đi, tất cả đã có thể giải thích rõ ràng.

"Tôi sẽ bảo thư ký Tôn đưa học phí đến cho cô." Nói xong, Du Lăng Thần cúp điện thoại, vội vàng lên lầu hai.

Anh tìm trong ngăn kéo, lấy điện thoại của Dư Tư Nhạc ra.

Sau khi mở máy, anh tìm lấy nhật ký cuộc gọi, cuộc gọi cuối cùng là Trịnh Thiếu Hoa.

Đôi mắt Du Lăng Thần ngày càng tỉnh mạch, mơ hồ có loại loại giông tố sắp đến.

Ngón tay anh nắm chặt điện thoại, điện thoại phát ra âm thanh két két, dường như sắp bị bóp nát.

Con giận đến rất nhanh, vừa hung ác vừa mãnh liệt.

Du Lăng Thần bấm số điện thoại của Trịnh Thiếu Hoa, vừa đi vừa nói: "Trịnh Thiếu Hoa, có phải cậu có chuyện gì giấu tôi không?"

Trịnh Thiếu Hoa bị những lời này làm cho run tay, ra vẻ trấn định nói: "Du thiếu, tôi có chuyện nào dám gạt anh?"

"Tiểu Nhạc ở chỗ của cậu sao? Rốt cuộc cậu và Tiểu Nhạc đang trốn tôi làm gì?" Lời nói Du Lăng Thần lạnh đến mức muốn rét run, giọng điệu này cho thấy anh đã nổi giận đến đỉnh điểm rồi.

Trịnh Thiếu Hoa cùng anh ở chung hơn mười năm, sao có thể nghe không hiểu lời nói nhạy bén này chứ?

"Có chuyện gì? Anh đến bệnh viện sẽ biết." Trịnh Thiếu Hoa thở ra một hơi thật sâu, cúp điện thoại.

Đôi mắt nhìn vào phòng phẫu thuật cuối cùng, Dư Tư Nhạc nằm trên cáng, đang bị đẩy vào phòng.

"Bác sĩ Khương, bác sĩ Lưu, Tiểu Nhạc giao cho các người." Trịnh Thiếu Hoa nói với hai vị bác sĩ ngoại khoa mặc áo Blouse trắng, hai người này đều là những chuyên gia có uy tín, là người nghiên cứu khoa mắt.

Trịnh Thiếu Hoa tồn không ít quan hệ, mới mời được hai người về nước.

Một trong hai bác sĩ dùng tiếng anh trả lời: "Noproblem, Believe me, please!"

Hai người bác sĩ đi vào phòng phẫu thuật, đèn phòng phẫu thuật sáng lên, cửa phòng đóng chặt lại.

Du Lăng Thần lái xe đến bệnh viện An Khang, hai tay đặt trên tay lái, điện thoại di động chợt vang lên.

Trên tai anh gắn bluetooth, mở miệng nói: "Alo! Có chuyện gì sao?"

"Ngài Du, tôi là luật sư của Dư Tư Nhạc, mấy ngày trước cô ấy có ký tên chuyển nhượng một phần tài sản, xin hỏi ngài có thời gian đến phòng luật sư một chuyến không?"

Du Lăng Thần trượt tay lái, suýt chút tông vào đèn đỏ.

Anh định thần lại, hỏi lần nữa: "Ông nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Chuyển nhượng tài sản? rốt cuộc Dư Tư Nhạc đang giờ trò quỷ gì?

Đang yên lành lại gọi luật sư đến, nó có nghĩa là tình hình rất nghiêm trọng.

Luật sư dựa theo lời thoại nói lại một lần nữa. Vừa nói xong, đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Du Lăng Thần đã cúp máy.

Du Lăng Thần tăng tốc độ xe, chạy thẳng đến bệnh viện An Khang.

Hỏi vài y tá đang trực, sau đó Du Lăng Thần biết được Trịnh Thiệu Hoa đang ở lầu bảy ngoài phòng phẫu thuật, lập tức đi thang máy lên.

Trịnh Thiệu Hoa ngồi trên ghế ngoài phòng phẫu thuật, anh mặc anh blouse trắng, lông mày hơi nhíu lại, nhìn vào trong phòng phẫu thuật.

Dự cảm bất thường của Du Lăng Thần ngày càng mãnh liệt.

Đôi giày da đen sáng bóng dừng ở trước mặt Trịnh Thiệu Hoa.

Trịnh Thiệu Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, nâng cặp mắt kính nói: "Anh đã đến rồi?"

Du Lăng Thần dùng một tay nắm lấy cổ áo, kéo anh ta: "Tiểu Nhạc đang ở đâu? Trịnh Thiệu Hoa, đây là lần thứ hai cậu giấu Tiểu Nhạc."

Quần áo của Trịnh Thiệu Hoa suýt chút nữa bị anh kéo rách, anh ta không có tâm tình đấu võ mồm cùng anh, khóe môi hơi nhếch lên, chỉ vào phòng phẫu thuật.

"Tiểu Nhạc ở trong này, lần này không phải tự tôi mở chính."

Du Lăng Thần tức giận bồng chốc không khống chế được, một quyền đánh vào má Trịnh Thiệu Hoa, lực đạo vừa mạnh vừa nhanh, đánh Trịnh Thiệu Hoa ngã nhào trên mặt đất.

Khóe môi Trịnh Thiệu Hoa chảy máu: "Anh đánh tôi cũng vô ích, Tiểu Nhạc đang làm phẫu thuật."

Con giận bộc phát, Du Lăng Thần liên tục đâm vài đâm vào Trịnh Thiệu Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chương 83 (3)

Vừa về tới công ty, Du Lăng Thần bắt đầu tiến vào xử lý công việc. Dù loại công việc phức tạp chi phối hết thời gian của anh.

Dư Tư Nhạc đến bệnh viện An Khang, cô đổi quần áo bệnh nhân, được đưa vào phòng kiểm tra sức khỏe. Mí mắt bị bác sĩ lật đi lật lại vài lần.

tiếng bước chân vững vàng bên ngoài truyền đến, cửa phòng bị mở ra, Trịnh Thiệu Hoa cầm tờ giấy xét nghiệm đi tới: "Đã có kết quả, hẳn là nguyên nhân của vụ tai nạn xe cách đây bảy năm để lại, bởi vì bị đụng đây, dẫn đến tái phát, mới có thể khiến thị lực giảm xuống, cần phải nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật."

Dư Tư Nhạc tựa như đã đoán trước được kết quả, vừa nghe thấy sắp phẫu thuật, không có chút giật mình nào.

Vì sợ điện thoại tìm được vị trí định vị, lúc Dư Tư Nhạc đăng ký, cô ý không mang điện thoại này theo, để ở lại biệt thự. Vì vậy Trịnh Thiệu Hoa mua một cái điện thoại di động giúp cô, đến thẻ sim cũng có ý thay đổi.

Vừa cúp điện thoại, Dư Tư Nhạc cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình.

"Anh Trịnh?" Dư Tư Nhạc nghi ngờ hỏi.

Trịnh Thiệu Hoa thờ dãi một hơi "Không biết Du thiếu tu luyện phúc khí khi, lại gặp một cô bé ngốc như em."

"Không, đây không phải là phúc khí của anh ấy, là phúc khí của em". Dư Tư Nhạc nhướn miêng cười, đặt điện thoại di động bên cạnh gối nằm "Anh Trịnh, có thể liên lạc với luật sư giúp em không? Em muốn chuyển một phần tài sản cho anh ấy".

Trịnh Thiếu Hoa giật mình nhìn về phía Dư Tư Nhạc, tờ giấy xét nghiệm trong tay rơi xuống đất.

"Tỉ lệ thành công của cuộc phẫu thuật này chiếm 60%, em không cần tiêu cực như thế". Trịnh Thiếu Hoa xoay người nhặt tờ giấy lên, ra dấu cho Dư Tư Nhạc có thể yên tâm làm phẫu thuật, vì bác sĩ phẫu thuật chính đầu là chuyên gia cao cấp.

Dư Tư Nhạc tiếp tục cười khê: "Phẫu thuật có mạo hiểm, những lời này là anh nói cho em biết, em cũng muốn để bản thân yên tâm hơn".

"Được, em muốn tìm luật sư đứng không? Anh sắp xếp cho em". Trịnh Thiếu Hoa cầm tờ giấy xét nghiệm đi ra ngoài.

Trịnh Thiếu Hoa có quan hệ rộng, cho dù là người ở lĩnh vực nào, anh đều nhanh chóng báo tên được. Anh nói với Dư Tư Nhạc, luật sư đã hẹn, buổi sáng hai người sau sẽ đến bệnh viện gặp cô.

Dư Tư Nhạc lại nói một tiếng cảm ơn, cô thật lòng cảm ơn Trịnh Thiếu Hoa đã nguyện ý ra tay giúp đỡ, nếu không cho dù cô làm bất cứ việc gì, đều hơi khó khăn.

"Em nói quá khách sáo, em nghỉ ngơi sớm đi, thời gian phẫu thuật đã định là năm ngày sau, em cần chuẩn bị tâm lý thật tốt." Trịnh Thiếu Hoa nói cho cô biết mấy công việc quan trọng, ví dụ như trước khi phẫu thuật không được ăn cái gì.....Quy định, sau đó nói tạm biệt Dư Tư Nhạc, rồi rời đi.

Đây là phòng bệnh cao cấp của bệnh viện An Khang, thiết bị ngang ngửa với khách sạn, ở rất thoải mái.

Có y tá chăm sóc, mấy ngày nay Dư Tư Nhạc trôi qua cũng không tệ lắm".

Nhưng vừa có thời gian rảnh rỗi, Dư Tư Nhạc lại không tránh khỏi nghĩ đến anh trai. Trong đầu hiện lên cảnh anh trai đang xử lý công việc, cứ như vậy lại nghĩ tới, không biết anh trai có ăn cơm không, ngủ có ngon giấc không.

Mỗi lúc trời tối cô sẽ gọi điện thoại cho Du Lăng Thần một lần, thế này mới có thể làm cô an tâm hơn.

Trong mấy ngày nay, mỗi ngày cô đều theo sự sắp xếp của bác sĩ, không đi làm kiểm tra, thì chính là truyền dịch uống thuốc.

Mỗi ngày Trịnh Thiếu Hoa đều đến phòng bệnh thăm cô, nhân tiện tâm sự cùng cô.

Tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên.

"Du tiểu thư, tôi là luật sư cho viện trưởng Trịnh sắp xếp đến đây, tôi có thể vào không?" Người tới rất biết lễ nghi, sau khi gõ cửa vài tiếng, hỏi vào phía trong phòng.

Dư Tư Nhạc chống đỡ người dậy, dựa người vào gối nằm: "Vào đi".

Cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi vào.

"Xin chào, Du tiểu thư". Đối phương vươn tay, muốn bắt tay với Dư Tư Nhạc "Tôi họ Lý, cô có thể gọi tôi là Luật sư Lý".

Luật sư Lý lấy túi công văn, lấy một phần văn kiện ra, đưa cho Dư Tư Nhạc: "Tôi đã theo yêu cầu của cô, viết ra một bản chuyển nhượng tài sản, cô có thể nhìn xem."

Dư Tư Nhạc nhìn tờ giấy rất mơ hồ, cầm tờ giấy lên, gần như chỉ cách đôi mắt hai ba centimet.

Luật sư Lý không ngờ sẽ thấy cảnh tượng như thế, hơi giật mình, sau đó bình tĩnh lại "Du tiểu thư, ánh mắt của cô.....?"

"Thị lực giảm xuống". Dư Tư Nhạc không cảm thấy tự ti, giọng điệu vẫn bình tĩnh đáp.

Lại nói lời nói không thể chọc vào chỗ đau người khác, những lời này luật sư Lý cũng hiểu cuối cùng không tiếp tục hỏi vấn đề này nữa.

"Du tiểu thư, cổ phần của tập đoàn Du thị, có giá trị không thể lường được, còn bất động sản trên danh nghĩa của cô, những thứ này có giá trị vài trăm triệu, cô xác định muốn chuyển nhượng cho ngài Du sao?" Tuy ông nghe nói hai người đã xác định quan hệ tình nhân.....Cứ như vậy giao toàn bộ tài sản cho đối phương, có thể quá cầu thả hay không?

"Tôi đã nghĩ thông suốt, cho tôi mượn cây bút". Dư Tư Nhạc nhận cây bút từ trong tay luật sư "Cảm ơn".

Những thứ tài sản này không phải của cô, tất cả đều là của vợ chồng Du thị sáng lập ra, giữ lại cho con gái của họ là Du Tư Nhạc. Mà cô chỉ là một linh hồn từ bên ngoài vào, cô không có tư cách kế thừa khối tài sản khổng lồ này, đúng không?"

So với linh hồn tu hú chiếm tổ, anh trai mới là người có tư cách nuôi con hơn.

Hơn nữa..... "Một khi chuyển nhượng tài sản trên danh nghĩa anh trai, còn người nào dám nói anh quản lý Du thị danh bất chính, ngôn bất thuận chứ?"

Luật sư Lý bị những lời nói này làm cho hoảng sợ, há hốc mồm không thể tin được.

Dư Tư Nhạc không chút do dự, cầm bút ký tên.

"Cảm ơn ông, luật sư Lý."

"Không cần cảm ơn."

Sau đó luật sư Lý cầm văn kiện rời đi,

Trong phòng chợt yên tĩnh lại, yên tĩnh đến mức không có bất kỳ giọng nói nào.

Dư Tư Nhạc đưa tay sờ sờ tạp chí trên đầu giường, cầm lên xem.

Mỗi ngày y tá vào phòng bệnh, để một tờ báo, để cho các bệnh nhân giết thời gian nhàn chán.

Trong căn phòng này, chỉ có Dư Tư Nhạc là bệnh nhân, vì vậy không có người nào tranh giành tạp chí với cô.

Cô run rẩy cầm tạp chí bắt đầu xem.

Chữ to có thể thu hút người khác chú ý, sau khi Dư Tư Nhạc nhìn thấy bông chốc trùng to hai mắt, anh hai bắt đầu phản kích?

Trên đầu tạp chí viết "Hai tập đoàn lớn bắt đầu dấy lên sóng gió, Du Lăng Thần khởi tố tòa án việc đồng sự trưởng Vinh Diệu Huy tập đoàn Dung thị, cố ý xúi giục hung thủ hất đầu ra đường lớn gây tai nạn giao thông."

Dư Tư Nhạc chợt nghĩ đến Tường Quốc Lương tạo hiện trường vụ tai nạn giao thông, thì ra nhà họ Dung cũng có tham gia một chân?

Bên dưới rất nhiều dòng chữ nhỏ viết, Dư Tư Nhạc cố gắng muốn nhìn rõ hơn, nhưng dù có làm thế nào thị lực cũng không có hy vọng.

Lúc này Trịnh Thiệu Hoa đột nhiên đi vào, trông thấy cô đang xem tin tức đó, nói: "Vào một tháng trước, Du thiếu đã điều tra ra, vụ tai nạn này là do Vinh Diệu Huy xúi giục Tường Quốc Lương làm, còn vụ án em bị bắt cóc, cũng không thoát khỏi có liên quan đến ông ta, nếu không làm sao Tường Quốc Lương có thể dễ dàng không chế hành tung của Du thiếu như thế, còn không cần tốn nhiều công sức bắt cóc em trong bữa tiệc."

Dư Tư Nhạc lắng lắng nghe "Chỉ có những tin tức này thôi sao?"

"Đương nhiên không chỉ có thế." Trịnh Thiệu Hoa nhẹ nhàng lắc đầu "Nghe nói nội bộ tập đoàn Dung thị đang đấu tranh kịch liệt, hiện tại đã trở thành loạn trong gác ngoài, phần lớn nhân viên cao cấp đều rời đi, tạo ghe trống trong tập đoàn Dung thị. Du Lăng Thần này rất giỏi lợi dụng sơ hở, một khi tập đoàn Dung thị lộ ra kiểu lỗ hổng, thế tấn công của anh ấy từ từ triển khai ra, công kích đối phương đáp ứng không xuể."

Trong việc kinh doanh tập đoàn Du thị chú trọng nhất là làm đến nơi đến chốn, căn cơ vững chắc, thật sự có người muốn chống lại, muốn phá tan nó cũng chẳng phải dễ dàng gì. Mà tập đoàn Dung thị lại khác, mấy năm trước tập đoàn Dung thị muốn vượt qua tập đoàn Du thị, ngồi trên vị trí đầu ở thành phố C, trong quá trình này lại xem nhẹ rất nhiều chi tiết nhỏ.

Những chi tiết nhỏ này bình thường sẽ không bị chú ý, nhưng một khi gặp chuyện bất trắc, những thứ này xem như chỗ sơ xuất, đã từ từ lộ ra, cuối cùng quyết định thành bại.

Có lẽ lúc này Vinh Diệu Huy đang bận rộn không rời chân, mỗi ngày bận rộn mắng chửi thuộc hạ.

Dư Tư Nhạc chợt cảm thấy hả giận, khoảng thời gian trước Dung Diệu Huy thường hại bọn họ thâm, hiện tại đối lại bọn họ gặp nạn, trong lòng Dư Tư Nhạc rất vui.

Trịnh Thiệu Hoa chỉ vào dòng chữ nhỏ trên tạp chí: "Em nhìn chỗ này viết, Tường Quốc Lương cũng thật là ngốc, Vinh Diệu Huy chỉ tùy tiện nói một câu 'Buổi tối mấy giờ Du thiếu sẽ quẹo qua đường đó', ông ta thật đúng là làm chuyện điên rồ."

Có đôi khi, hành vi con người là không thể nói lý.

Dư Tư Nhạc không mở miệng nói chuyện, trong lòng bị những tin tức này làm cho xôn xao.

Mấy ngày nay trong thành phố C hai tập đoàn lớn đều đấu đá anh chết tôi sống, thật nhiều công ty nhỏ nhìn tình hình, đều đứng về phía tập đoàn Du thị.

Du Lăng Thần và Vinh Diệu Huy đều đứng trên mũi dao, mỗi ngày đầu đề tạp chí đều bị hai người họ chiếm cứ.

Trịnh Thiệu Hoa cất kỹ tạp chí "Anh trai em cũng thật có thể làm âm mưu, anh dám nói, không quá hai tháng, địa vị của tập đoàn Dung thị bị rút xuống một nửa."

Nhưng những thứ này còn kém xa, Du Lăng Thần có tính có thù tất báo, nhất định sẽ đuổi theo tập đoàn Dung thị không tha, đi khi tập đoàn Dung thị hoàn toàn rơi rụng.

Dư Tư Nhạc chỉ nghe tin tức, đã cảm thấy làm người ta sợ hãi. Nhưng vừa nghĩ đến người kia là anh trai mình, lại cảm thấy tự hào gấp bội.

"Tạm thời em đừng nghĩ nhiều nữa, ngày mai làm phẫu thuật rồi, em nghỉ ngơi chú ý sức khỏe cho tốt."

"Em biết rồi, anh Trịnh."

... ..

Mỗi ngày Du Lăng Thần đều bận đến khuya, có đôi khi bận rộn không có thời gian đi nhà hàng ăn cơm, thì gọi thư ký Tôn mang cơm hộp đến cho anh.

Vừa trở lại biệt thự, anh tắm một cái, rồi lên giường nằm ngủ.

Sáng hôm sau, xuất phát từ thói quen, Du Lăng Thần rời giường sớm. Rót một cốc cà phê, vừa xem tạp chí, vừa nghe tin nhắn kiểm tra điện thoại cố định.

Ở phía trước là một vài tin nhắn vô ích, không có gì đáng giá.

"Xin hỏi ngài Du có ở đây không? Nếu như ngài về đến nhà, xin cho tôi một cuộc điện thoại. Tôi là chủ nhiệm lớp của Dư Tư Nhạc, cô ấy đã xin nghỉ nửa tháng, chúng tôi không thể liên lạc với cô ấy được để đóng tiền học phí."

Ngón tay Du Lăng Thần đang lật tạp chí chợt dừng lại, xin nghỉ? đóng học phí?

Trong đầu chợt lóe lên tia đầu mối, anh đặt tạp chí xuống, quay lại số điện thoại kia.

Bên kia nhanh chóng có người nghe máy.

"Xin hỏi là chủ nhiệm lớp của Dư Tư Nhạc phải không?" Giọng nói Du Lăng Thần hơi lạnh, có cảm giác áp bức người khác.

"Đúng, là tôi. Ngài Du, trường học có quy định số tiền học phí, em gái ngài vẫn chưa đóng, xin hỏi ngài có rảnh đến trường học một chuyến không? Nhân viên nhà trường hối thúc chúng tôi căng quá, nếu không tôi cũng không muốn gọi điện thoại đến làm phiền ngài." Chủ nhiệm lớp nói giọng khách khí, đoán chừng là quá sợ hãi vị Boss nào đó lần trước tham gia họp phụ huynh.

Lông mày Du Lăng Thần nhíu lại rất sâu, anh lạnh giọng nói: "gần đây trường học các người có mở cuộc trao đổi du học sinh không?"

Đối phương dường như bị hỏi đến ngắc ngứ cả người, liên tục lắc đầu: "Không có, trước đó có mở cuộc trao đổi du học sinh cách đây một học kỳ rồi, sao ngài Du lại hỏi như thế?"

Du Lăng Thần không trả lời vấn đề này, sắc mặt của anh ngày càng nặng nề. Chợt nhớ tới trước khi đi, Tiểu Nhạc cố ý nói cho anh biết, không mang theo điện thoại ra nước ngoài, đến lúc đó sau khi đổi lại số khác, gọi thẳng vào số đó cho cô. Đây tất cả chứng minh Dư Tư Nhạc lấy cớ du học để rời đi, tất cả đều đã giải thích rõ ràng.

"Tôi sẽ gọi thư ký qua đó đóng tiền cho công." Nói xong, Du Lăng Thần cúp điện thoại, nhanh chóng lên lầu hai.

Anh tìm trong ngăn kéo, lấy điện thoại di động của Dư Tư Nhạc ra.

Sau khi khởi động máy, anh mở bản ghi chép cuộc trò chuyện trong điện thoại ra, nhìn cuộc trò chuyện cuối cùng của Trịnh Thiếu Hoa.

Đôi mắt Du Lăng Thần ngày càng tỉnh mạch, bỗng chốc như có giông tố sắp đến.

Ngón tay nắm chặt điện thoại, chiếc điện thoại phát ra âm thanh rắc rắc, như sắp bị bóp nát.

Con giận đến rất nhanh, vừa tàn nhẫn và khốc liệt.

Du Lăng Thần bấm số điện thoại của Trịnh Thiếu Hoa, vừa đi vừa nói: "Trịnh Thiếu Hoa, có phải cậu có chuyện gì giấu tôi không?"

Trịnh Thiếu Hoa bị những lời này làm cho tay run lên, ra vẻ bình tĩnh nói: "Du thiếu, tôi nào có chuyện giấu anh chứ?"

"Tiểu Nhạc ở chỗ của cậu sao? Cuối cùng cậu và Tiểu Nhạc đang trốn tôi làm gì?" Giọng nói Du Lăng Thần lạnh lẽo, giọng điệu này cho thấy anh đã tức giận đến mức đỉnh điểm rồi.

Trịnh Thiếu Hoa lớn lên với anh hơn hai mươi năm, sao có thể nghe không hiểu lời nhắc nhở của anh?

"Có chuyện gì, đến bệnh viện sẽ biết." Trịnh Thiếu Hoa hít một hơi thật sâu, cúp điện thoại.

Đôi mắt nhìn vào phòng mổ cuối cùng, Dư Tư Nhạc đang nằm trên cáng, được đẩy vào trong.

"Bác sĩ Khương, bác sĩ Lưu, Tiểu Nhạc giao cho các người." Trịnh Thiếu Hoa nói với hai vị bác sĩ nước ngoài mặt áo blouse trắng, hai người này đều là

chuyên gia có uy tín, nghiên cứu bệnh về mắt.

Trịnh Thiếu Hoa hao tổn không ít quan hệ, mới mời được hai người này về nước.

Một trong hai vị bác sĩ dùng tiếng anh trả lời lại: "Noproblem, Believe me - Please!"

Du Lăng Thần lái xe đến bệnh viện An Khang, hai tay đặt trên tay lái, điện thoại chột vang lên.

Trên lỗ tai có gắn tai nghe điện thoại, mở miệng nói: "Alo! có chuyện gì sao?"

"Ngài Du, tôi là luật sư của Dư Tư Nhạc, mấy ngày trước cô ấy có ký tiền một phần văn kiện chuyển nhượng tài sản, xin hỏi ngài có thời gian đến văn phòng luật sư một chuyến không?"

Du Lăng Thần trượt tay lái, suýt chút đâm vào đèn đỏ.

Anh định thần lại, hỏi lại lần nữa: "Ông nói cái gì? Lập lại lần nữa."

Chuyển nhượng tài sản? Rốt cuộc Dư Tư Nhạc đang giờ trò quỷ gì?

Thường được gọi là các luật sư để chuẩn bị những thứ như vậy, nó có nghĩa là một tình hình rất nghiêm trọng.

Luật sư Lý theo lời thoại, lập lại một lần. Vừa nói xong, điện thoại chỗ khác truyền đến tiếng tút tút, Du Lăng Thần đã cúp máy.

Du Lăng Thần tăng tốc độ xe, đi thẳng đến bệnh viện An Khang.

Hỏi vài nhân viên y tá đang trực, Du Lăng Thần biết được Trịnh Thiếu Hoa đang ở lầu bảy bên ngoài phòng mổ, sau đó lập tức đi lên bằng thang máy.

Trịnh Thiếu Hoa ngồi trên hàng ghế ngoài phòng mổ, anh mặc áo choàng ngắn màu trắng, lông mày hơi nhíu lại, nhìn vào phòng mổ.

Dự cảm bất thường của Du Lăng Thần ngày càng mãnh liệt.

Đôi giày da đen sáng bóng dừng ở trước mặt Trịnh Thiếu Hoa

Trịnh Thiếu Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, nâng kính mắt nói: "Anh đã đến rồi?"

Du Lăng Thần một tay nắm lấy cổ áo anh ta, kéo anh ta: "Tiểu Nhạc đang ở đâu hả? Trịnh Thiếu Hoa, quá tam ba bận có biết không hả? Đây là lần thứ hai cậu giết Tiểu Nhạc."

Quần áo của Trịnh Thiếu Hoa suýt chút nữa bị anh kéo rách, anh ta tựa như không muốn đấu võ mồm, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, chỉ vào phía phòng mổ.

"Tiểu Nhạc ở trong này, lần này không phải tôi mổ chính."

Du Lăng Thần tức giận bùng nổ không thể khống chế, một quyền đánh về phía gò má Trịnh Thiếu Hoa, lực đạo vừa nhanh vừa mạnh, đánh Trịnh Thiếu Hoa ngã nhào trên mặt đất.

Khóe môi Trịnh Thiếu Hoa chảy ra một dòng máu tươi: "Anh đánh tôi cũng vô dụng, Tiểu Nhạc đang làm phẫu thuật."

Con lửa giận bạo phát, Du Lăng Thần đánh liên tục vài đấm vào Trịnh Thiếu Hoa.

Sức lực vừa hung ác vừa tàn nhẫn, một nhóm y tá bác sĩ sợ tới mức chạy đến khuyên can.

Trong lúc hỗn loạn, mắt kính của Trịnh Thiếu Hoa bị ném bay ra ngoài vài mét. May mắn là mắt kính có chất lượng tốt, mới không bị nứt.

Cả nhóm y tá bác sĩ chia nhau kéo Du Lăng Thần và Trịnh Thiếu Hoa ra.

"Tổng giám đốc Du, viện Trưởng Trịnh nói chuyện một chút đi, đây là bệnh viện có bệnh nhân cần nghỉ ngơi."

"Tổng giám đốc Du, xin ngài bớt giận, có chuyện gì không thể giải quyết được? Đánh cũng không thể giải quyết được vấn đề."

Có người mang mắt kính lại cho Trịnh Thiếu Hoa, sau khi anh ta đeo vào, đẩy mọi người xung quanh ra "Không sao, cứ để cho anh ấy đánh, lần này là tôi nợ anh ấy."

Mọi người đều do dự, không biết cuối cùng có nên buông tay hay không.

Ngược lại Du Lăng Thần tỉnh táo lại, sửa sang lại vạt áo, giọng nói lạnh thấu xương, lại có thể nghe ra được sự bình tĩnh trong đó.

"Tại sao Tiểu Nhạc lại ở trong phòng mổ? Trịnh Thiếu Hoa, dựa vào tình bạn nhiều năm, ngoan ngoan nói rõ."

Sự việc đã bị vạch trần, Trịnh Thiệu Hoa không ngốc đến mức phải tiếp tục nói dối lừa gạt Du Lăng Thần.

"Du thiếu, Tiểu Nhạc đáng để anh quý trọng. Anh biết không? Cô ấy vì không muốn anh lo lắng, đơn giản là vì từ khi bước vào cục cảnh sát, vẫn luôn chịu đựng đầy lòng sợ hãi." Trịnh Thiệu Hoa chỉ vào phòng mổ, nói: "Đôi mắt của cô bé kia bị giảm thị lực đến không thấy được sự vật, nhưng hết lần này đến lần khác diễn trò giấu anh, tự mình đến đây chữa trị."

Năng lực chống đỡ của một người có bao nhiêu? Hề là mỗ, ai mà không có người thân đi theo bầu bạn, riêng Tiểu Nhạc thì cô đơn một mình.

"Đến cùng đôi mắt của Tiểu Nhạc bị làm sao vậy?" Giọng nói Du Lăng Thần lạnh đến cực điểm, lần trước đối mặt với việc Dư Tư Nhạc mở lấy viên đạn ra với tâm trạng không yên, lại nhớ tới lúc đó, thân kinh trong người anh bị giầy vò.

"Bởi vì bị động đến bộ não, dẫn đến căn bệnh cách đây bảy năm tái phát, tôi mời bác sĩ nước ngoài về chữa trị cho Tiểu Nhạc, có lẽ có thể diệt được tận gốc không còn tái phát nữa."

"Cái gì gọi là có lẽ?" Du Lăng Thần bắt lấy hai chữ quan trọng trong lời nói.

Trịnh Thiệu Hoa nâng mắt nói: "Chứng bệnh còn một chút cũng có thể tái phát, hoặc là để lại di chứng khác, những thứ này tôi không thể hứa. Nhưng nếu bây giờ không làm phẫu thuật, qua nửa tháng nữa, tôi chỉ biết Tiểu Nhạc sẽ hoàn toàn không nhìn thấy gì."

Từng câu nói giống như lưỡi dao, đâm sâu vào trái tim Du Lăng Thần.

Anh gắt gao nhìn phòng mổ, cước bộ dừng lại, không di chuyển nữa.

Y tá xung quanh thấy Du Lăng Thần và Trịnh Thiệu Hoa có vẻ không đánh nhau nữa, đều giải tán đi, ai bận việc nấy.

Ngoài phòng mổ là hai hàng ghế, Trịnh Thiệu Hoa ôm bụng bị Du Lăng Thần đánh một quyền, lực đạo hung ác không chút lưu tình, anh ta đi qua, ngồi trên hàng ghế.

Hai người đàn ông đều không nói chuyện, hành lang yên tĩnh không tiếng động nào.

Thời gian chịu đựng khó khăn như thế, dáng đứng của Du Lăng Thần rất đẹp, từ bóng lưng thẳng tắp, có thể nhìn ra cả người anh đang căng cứng.

Trong hành lang trống rỗng, hai người ngồi ngây ngốc bên ngoài phòng mổ.

Sau sáu tiếng cửa phòng mổ đóng lại thì được mở ra, lúc giường bệnh được đẩy ra, Du Lăng Thần suy sụp đến bên cạnh, xoay người nhìn cô gái nằm trên giường.

Bởi vì bị tiêm thuốc mê, lúc này Dư Tư Nhạc còn trong cơn ngủ say. Gương mặt này tái nhợt thật đáng sợ, không chút huyết sắc nào, nhìn cô gái hít thở suy yếu, Du Lăng Thần đau lòng không thôi.

"Phẫu thuật rất thành công, đừng lo lắng." Một trong hai vị bác sĩ nói, trước kia ông ta từng học tiếng Trung, tuy phát âm không đúng, nhưng có thể làm người khác nghe hiểu.

Trịnh Thiệu Hoa nói một tiếng cảm ơn, đến bên cạnh giường với Du Lăng Thần, đẩy giường bệnh về phòng bệnh.

... ..

Gây tê là dựa vào trọng lượng của một người, khoảng một giờ sau, Dư Tư Nhạc mới nhẹ nhàng mở mắt ra, từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Du Lăng Thần vẫn luôn canh giữ bên giường bệnh của cô, anh tay gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Dư Tư Nhạc.

Quanh đôi mắt cô bị quàng một vòng băng gạc màu trắng, che hơn phân nửa gương mặt.

Nóng tay hơi giật giật, hiệu lực của thuốc tê khiến đại não của Dư Tư Nhạc không trong trạng thái tỉnh táo, qua mấy phút sau, mới phát hiện tay mình bị người khác nắm.

Anh Trịnh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này! Cô nghi ngờ chớp mắt, xuất phát từ bản năng muốn rút tay về, nhưng bàn tay kia mang vẻ chai sạn lại nặt chặt tay cô không buông, cô dùng sức vùng vẫy mấy lần, cũng không thể hất ra.

"Là người nào?" Giọng nói cô hơi khàn khàn.

Du Lăng Thần cúi người lên phía trước, môi dán sát vào trán cô đặt nụ hôn lên đó: "Em nghĩ rằng là ai?"

Cô gái nằm trên giường, cả người chợt run lên, rung giọng nói: "Anh hai?"

Dường như rất ngạc nhiên khi Du Lăng Thần xuất hiện, trong chớp mắt đầu óc Dư Tư Nhạc trở nên hỗn loạn.

"Tiểu Nhạc, đây là lần thứ mấy em giấu anh? Sao em lại không nghe lời như thế? Em biết khi anh đứng bên ngoài phòng mổ, có tâm trạng gì không?" Du Lăng Thần bỗng nhiên bùng bùng khí thế, lời nói càng về phía sau càng sắc bén,

Dư Tư Nhạc bị nghẹn nói không nên lời, tiếng nói đến cổ họng thì bị chặn lại. Miệng úp úp mở mở, nhưng vẫn không phát ra âm thanh.

"Biết rõ em ở trong phòng mổ chỉ cách một bức tường, anh lại không thể vào thăm em, em biết ở đây đau bao nhiêu không?" Du Lăng Thần chỉ vào ngực, ánh mắt giống như có thể cắt mấy lớp da của người khác.

Trịnh Thiệu Hoa đứng ở trước cửa, cửa phòng nửa đóng, lộ ra cái khe hở đủ để nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Nhìn thấy bộ dáng Du Lăng Thần tức giận đến sôi gan, anh ta thật sự lo lắng vị Boss nào đó không khống chế nổi, bất cần xem Dư Tư Nhạc như cái bao cát mà phát tiết. Bất cứ lúc nào anh ta cũng chuẩn bị sẵn sàng xông vào, để phòng ngừa vị Boss nào đó sẽ dùng hành vi bạo lực.

Nhưng sự việc không giống như trong dự đoán của anh.

Du Lăng Thần chợt nâng cằm Dư Tư Nhạc lên, nụ hôn nóng bỏng ập đến.

Giống như muốn dùng nụ hôn này, để thổ lộ cảm xúc nóng nảy trong lòng anh. Lửa nóng bốc lên giống như bão tố ở Đại Tây Dương, nụ hôn nào không thể mềm mại chút nào.

Trong lúc răng môi hai người giao nhau, bức tranh nóng bỏng kia làm người ta không dám nhìn thẳng.

Trịnh Thiệu Hoa chú ý đến thần sắc đau lòng của Du Lăng Thần, dường như đã hiểu được gì, rốt cuộc không lo lắng anh sẽ làm tổn thương Tiểu Nhạc, khép cửa lại rồi đi.

Trong Phòng, Dư Tư Nhạc bị hôn đến không thở nổi, nụ hôn bá đạo này tràn đầy tính chiếm đoạt.

Dư Tư Nhạc tạm thời không nhìn thấy sự vật, trái lại, giác quan của cô phóng to mấy lần. Cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi của anh trai càn quét trong khoang miệng cô.

Lửa nóng, lại tình cảm mãnh liệt bắn ra xung quanh.

Chờ sau khi Du Lăng Thần buông miệng cô ra, Dư Tư Nhạc không cảm được thở dốc.

Trời ơi! cô vẫn đang bị thương, chịu không nổi kích thích lớn như vậy đâu.

"Sau này còn dám lừa gạt anh không?" Du Lăng Thần nắm chặt cằm cô, lạnh lùng nói.

Dư Tư Nhạc không có mở miệng, sau đó lại một nụ hôn ập vào môi cô.

Du Lăng Thần như muốn hủy cô tận xương tủy, mỗi lần hôn nhau đều mang về mãnh liệt bá đạo.

Dư Tư Nhạc thở dốc ngày càng khó khăn, gương mặt cũng đã đỏ bừng.

"Anh hai!" Dư Tư Nhạc vội vàng thở dốc.

Du Lăng Thần tiếp tục hỏi: "Từ nay về sau còn dám làm như vậy không?"

Tuy Dư Tư Nhạc không nhìn thấy sắc mặt anh trai, nhưng cũng tưởng tượng ra được người đàn ông này chắc chắn đang tức giận. Nếu lúc này cô nói "dám", chỉ sợ sau khi lời vừa ra khỏi miệng, cũng sẽ bị hôn đến sung lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chương 83 (3-2)

"Không dám." Cuối cùng Dư Tư Nhạc cũng bị chèn ép bởi vị Boss nào đó.

"Lần sau gặp loại chuyện này, anh không muốn em phải lừa gạt anh, em không nói cho anh biết chân tướng sự việc, làm không công bằng đối với anh, hiểu không?" Giọng nói Du Lăng Thần lộ vẻ lạnh lùng, giống như đang kiểm chế con giận này.

Dư Tư Nhạc thức thời không mở miệng xen vào.

"Nếu có lần sau...." Du Lăng Thần dừng lại một chút rồi nói tiếp, bàn tay đột nhiên di chuyển đến phần hông Dư Tư Nhạc "Tuy anh không nỡ đánh mắng em, nhưng anh dùng cách khác, cho em không xuống giường được."

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc hiểu ý tứ trong lời nói, gương mặt chợt đỏ bừng.

Du Lăng Thần ở trong phòng bệnh ngây ngốc nửa ngày, sau đó gọi di Lư đến chăm sóc cho cô.

Chỉ trong một buổi chiều, điện thoại của Du Lăng Thần vang lên vô số lần, ít nhất có hơn mười lần.

"Anh hai, anh không cần bảo vệ em, có di Lư ở đây, di ấy sẽ chăm sóc cho em, anh trở về làm việc đi." Trong miệng Dư Tư Nhạc đang ăn táo do Du Lăng Thần gọt.

Điện thoại vang lên như đòi mạng, đúng là làm người ta không thoải mái.

Mấy ngày nay Du Lăng Thần vẫn bận rộn không có thời gian, bởi vì bây giờ là thời điểm quan trọng để đối phó tập đoàn Dung thị.

"Có việc gì thì điện thoại cho anh." Du Lăng Thần sờ đầu cô, sau đó dạn dò vài câu, rồi rời đi.

Dư Tư Nhạc thờ dãi một hồi.

"Tiểu thư, cô thấy Du thiếu rất thương cô, tuy công việc bên công ty bận rộn như thế, đều chịu dành ra nửa ngày ở đây cùng cô!" Di Lư hài hước nói.

Dư Tư Nhạc không tiếp tục nói chuyện, anh trai đối với cô rất tốt, cô nhìn thấy tất cả ở trong mắt.

Cô chỉ muốn đôi mắt nhanh chóng tốt lên, như vậy mới có thể san sẻ giúp anh trai.

Thời gian từng ngày trôi qua, đảo mắt một cái đã qua một tháng.

Mỗi ngày Du Lăng Thần đều chạy hai đầu công ty và bệnh viện, anh lo lắng ban đêm Tiểu Nhạc không thể đi vệ sinh, đã nói Trịnh Thiếu Hoa sắp xếp cho người nhà nằm chung giường với người bệnh, anh liền trực tiếp ngủ trên giường với Dư Tư Nhạc.

Mỗi đêm, Dư Tư Nhạc đều có thể nghe thấy tiếng anh trai cựa mình.

Một ngày kia, cuối cùng cũng đã đến lúc mở băng gạc.

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng tháo lớp băng gạc ra, nói: "Tiểu Nhạc, một chút đừng nóng vội mở mắt ra, trước tiên chò đôi mắt thích ứng với ánh sáng, sau đó từ từ mở ra."

Giọng nói của Trịnh Thiếu Hoa vẫn luôn nho nhã dịu dàng như thế.

"Em biết rồi." Dư Tư Nhạc nói.

Du Lăng Thần lẳng lặng đứng bên cạnh, nhìn Trịnh Thiếu Hoa cẩn thận mở miếng vải trắng ra.

"Phẫu thuật rất thành công, cộng thêm trong khoảng thời gian khôi phục không xuất hiện bất kỳ tình huống nào, không có việc gì ngoài ý muốn, đôi mắt của Tiểu Nhạc mới có thể khôi phục lại bộ dáng trước kia." Trịnh Thiếu Hoa lấy miếng băng gạc cuối cùng ra.

Dư Tư Nhạc nhắm mắt, cảm nhận được ánh sáng áp áp chiếu vào. Ánh mặt trời thật ấm áp, chiếu vào mí mắt, thật dễ chịu.

Nhắm mắt khoảng hai phút, Dư Tư Nhạc mới từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt chính là gương mặt Trịnh Thiếu Hoa, ánh mắt lướt qua anh, sau đó dừng lại chính là anh trai Du Lăng Thần của cô.

Trịnh Thiếu Hoa lắc lắc ngón tay trước mặt cô: "Có thể nhìn rõ không?"

"Có thể". Dư Tư Nhạc nói.

Cuối cùng Du Lăng Thần cũng thả lỏng, nhìn vào gò má Dư Tư Nhạc, không khác so với trước kia bao nhiêu.

"Du thiếu, trả lại cho anh Tiểu Nhạc còn đầy đủ không bị sức mẽ." Trịnh Thiếu Hoa phân phó ý ta vứt bỏ băng gạc, vào nhà vệ sinh rửa tay, còn lại Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần mắt to trừng mắt nhỏ.

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng cây kim rơi, khóe môi Dư Tư Nhạc hơi nở nụ cười tươi, gọi một tiếng anh hai.

Lời của cô vừa ra khỏi miệng, Du Lăng Thần lại ôm cô vào lòng.

Không ai biết vừa rồi lúc tháo băng gạc, tâm trạng của Du Lăng Thần khản trương đến mức nào.

Anh gắt gao ôm cô gái, cả đời cũng không muốn buông tay, nói: "Tiểu Nhạc, còn nhớ trong buổi họp báo anh đã nói gì không? Chờ sau khi phong ba qua đi, chúng ta ra nước ngoài đăng ký kết hôn."

"Anh hai, anh tính....." Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Dư Tư Nhạc cũng đã thấy.

Anh cọ cọ cái mũi cô, đột nhiên nhớ tới một việc: "Tiểu Nhạc, chuyển nhượng tài sản anh không có ý, Du thị vẫn thuộc về em, không người nào có thể cướp đi."

"Nhưng anh hai.... .." Cô cũng không có tư cách kế thừa tài sản này, chò có một mình cô biết, cô cũng không phải Du Tư Nhạc chân chính.

"Chuyện này không cần bàn bạc." Giọng điệu Du Lăng Thần cứng rắn "Sau khi em giao tài sản cho anh, lúc tự mình rời đi có thể không bị cản trở, không có thua thiệt sao?"

Nếu là như vậy, Dư Tư Nhạc nghĩ cũng đừng nghĩ.

Dư Tư Nhạc im lặng không nói gì, hành động này đại biểu cho sự cam chịu.

"Nếu em kiên quyết không muốn có cổ phần trong tập đoàn Du thị, vậy chúng ta có con của mình, thì chuyển nhượng tài sản cho nó." Tóm lại, Du Lăng Thần cũng không muốn tiếp nhận phần tài sản này.

Đưa nhỏ? Dư Tư Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Du Lăng Thần, nghĩ đến việc này cũng quá xa đi.

Đôi mắt Dư Tư Nhạc long lanh sáng ngời, ánh mắt này của cô, Du Lăng Thần liền hiểu rõ trong lòng cô đang nghĩ gì.

"Không xa, cũng sẽ có một ngày như thế." Trong câu nói này lộ ra vẻ kiên định và tự tin, ánh mắt Du Lăng Thần tinh mịch nhìn Dư Tư Nhạc.

... ..

Tập đoàn Dung thị và tập đoàn Du thị chống đối nhau, từ tình hình trước mắt có thể thấy, đã có kết quả rõ ràng.

Muốn thành lập một tập đoàn rất dễ dàng, nhưng muốn bảo vệ nó cũng rất khó. Gần đây trên các tạp chí có đăng, tất tin tức của các sản phẩm của Tập đoàn Dung thị, không phải chất lượng thấp kém, tồn tại thứ gì đó có thể gây hại cho sức khỏe con người.

Trong đó ngành thực phẩm rõ ràng nhất, khách sạn tập đoàn Dung thị, mấy lần bị tuôn ra dùng nguyên liệu kém chất lượng tạo ra món ăn. Còn rất nhiều tin tức nhỏ khác, đánh thẳng vào tập đoàn Dung thị.

Mỗi ngày Dư Tư Nhạc đều đọc báo, không ngừng chú ý cuộc chiến giữa hai phe.

Nửa tháng sau, cuộc tranh đấu giữa hai tập đoàn từ từ yên tĩnh lại. Trong khoảng thời gian này, tập đoàn Dung thị tung ra rất nhiều nguyên liệu xấu, gần như đều bị nấu lại.

việc này ảnh hưởng trực tiếp đến danh dự của tập đoàn Dung thị, giảm bớt nhiều ở thành phố C. Cho dù là người nào đi mua sản phẩm của tập đoàn Dung thị, cũng sẽ nom nớp lo sợ, lo lắng sau khi sử dụng, có thể bị tác dụng phụ không.

Hai tháng sau, thực lực của tập đoàn Dung thị không lớn bằng lúc trước, thật sự Trịnh Thiếu Hoa nói đúng, tập đoàn Dung thị gần như bị Du Lăng Thần đẩy vào mức đường cùng. Thời gian này bán không biết bao nhiêu công ty con, hòa nhập rất nhiều ngành sản xuất, cũng bị các tập đoàn khác chia cắt.

Bởi vì phẫu thuật nằm viện, khi Dư Tư Nhạc ra ngoài, trường học đã nghỉ, chào đón cô là một cuộc sống mùa hè.

Sau khi đôi mắt khỏi hẳn, Dư Tư Nhạc bảo di Lưu về nhà làm việc, cô có thể tự chăm sóc cho bản thân mình.

Thời gian nhàn rỗi của Du Lăng Thần ngày càng nhiều, có rất nhiều công việc đều giao cho nhân viên làm.

"Thư ký Tôn, chuẩn bị cho tôi hai vé máy bay đi nước ngoài." Du Lăng Thần vừa họp xong, đi vào phòng làm việc rồi nói với thư ký Tôn.

Thư ký Tôn chợt nhớ đến chuyện về tình nhân kia, lập tức nghĩ đến chuyện nào đó "Được, ông chủ, tôi đi đặt ngay, cần đặt trước khách sạn không?"

Khách sạn? Du Lăng Thần suy nghĩ một lúc, đều đã ra nước ngoài đăng ký kết hôn, vậy nhân tiện hưởng tuần trăng mật được rồi.

"Việc này giao cho cô làm". Du Lăng Thần gật đầu nói.

Vé máy bay là ba ngày sau.

Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần cùng ra nước ngoài đăng ký. Tiếng anh của Dư Tư Nhạc không lưu loát, gần như mỗi giờ mỗi phút đều ở chung một chỗ với Du Lăng Thần, chỗ nào có món ăn ngon đều được Du Lăng Thần dẫn đi.

Bọn họ ở nước ngoài trọn vẹn nửa tháng, đi rất nhiều nơi, thăm rất nhiều danh lam thắng cảnh.

Tuy hai người ở nước ngoài, nhưng lại thường xuyên theo dõi tin tức trong nước.

Mỗi đêm sau khi Du Lăng Thần trở lại khách sạn, cũng sẽ lên mạng mở hội nghị với nhân viên cao cấp ở thành phố C. Tập đoàn Dung thị bị Du Lăng Thần chèn ép, phát triển ngày càng khó khăn, không ít công ty thấy tập đoàn Dung thị xuất hiện nguy cơ, đều nghĩ đến một phần chén cơm. Đối với việc này, cũng có rất nhiều xí nghiệp khác không ngừng nhìn chăm chăm vào tập đoàn Dung thị.

"Anh hai, anh nhìn.....Mặt trời lặn đẹp quá." Dư Tư Nhạc đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn đô thị phồn hoa, màu vàng đang từ từ rơi xuống, giống như kết thúc một câu chuyện xưa.

Du Lăng Thần đi qua, từ phía sau ôm lấy eo cô, cũng không biết đang nói phong cảnh, hay là đang nói người.

"Đúng là đẹp".

Hoàng hôn âm đạm, ánh chiều tà như máu. Mặt trời thu hồi ánh sáng cuối cùng, rơi rào đường chân trời.

... ..

Một năm sau.

Cô nhi viện Thần Lạc.

Bọn trẻ đang chạy nhảy trên bãi cỏ, đều vây quanh một cô gái tuổi đôi mươi.

Hai mắt cô gái bị che bởi miếng vải đen, đang cùng bọn trẻ chơi trò bịt mắt bắt dê.

"Chị, đến đây bắt em đi.....đến đây, em ở đây này."

"Chị.....Ở đây, ở đây."

Trên gương mặt bọn trẻ đều là nụ cười tươi, có một đứa trẻ nghịch ngợm, cố ý giật nhẹ góc áo cô gái, như cố ý dụ đối phương đến bắt nó.

Tiếng cười nói rộn ràng, tiếng cười của bọn trẻ có thể làm lay động lòng người.

Nơi xa dưới bóng cây, một người đàn ông mặc âu phục đang nhìn cảnh này.

Đứng bên cạnh anh là quản lý cô nhi viện, người này khoảng năm sáu mươi tuổi.

"Tổng giám đốc Du, ngài nhìn Du tiểu thư và bọn trẻ chơi đùa vui vẻ không?" Người quản lý nói.

Trong ánh mắt Du Lăng Thần hiện lên vẻ dịu dàng: "Cô rất thích bọn trẻ này, ba ngày hai bữa lại chạy đến đây, dường như Tiểu Nhạc rất có tình cảm với cô nhi viện này."

"Tổng giám đốc Du, tôi thay mặt bọn trẻ cảm ơn ngài, nếu như không có ngài, chỗ này cũng không thể xây dựng được cô nhi viện, bọn trẻ cũng không thể có chỗ nương thân."

Du Lăng Thần lắc lắc đầu, coi nhưng không quá quan tâm việc này, nói: "Tôi chỉ hoàn thành điều ước sinh nhật của người nào đó."

Người đàn ông trung niên ngăn người không nói tiếp, bởi vì trong lòng ông đã đoán được có liên quan đến người nào.

"Tiểu Nhạc, chúng ta cần phải trở về." Du Lăng Thần cất bước đi về phía bọn trẻ.

Bọn trẻ nhìn thấy Du Lăng Thần đi đến, cả nhóm đều đứng nghiêm túc, nhường đường cho anh. Viện trưởng từng nói với bọn chúng, thì ra là người này, bọn chúng mới có thể sống trong cô nhi viện mà không phiền không lo, vì vậy nhất định phải tôn trọng người này.

Bước chân của Du Lăng Thần dừng ở trước mặt cô gái, nhẹ nhàng nâng tay, tháo miếng vải trên mắt cô xuống: "Về nhà đi."

Dư Tư Nhạc ừ một tiếng, nói tạm biệt với những đứa trẻ đó, bị Du Lăng Thần dắt đi.

Trải qua một năm, tập đoàn Dung thị hoàn toàn bị suy tàn, cổ phần xuống dốc hoàn toàn, dẫn đến mắc nợ tứ giãng, cuối cùng huyền náo bị tập đoàn Du thị thôn tính ăn tươi nuốt sống, đến bây giờ, Dung thị không thể xưng hô tập đoàn, mà là một công ty nhỏ.

Đều nói hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, có lẽ trước kia nhà họ Dung đã đắc tội quá nhiều người. Một khi bị lụn bại, mọi người trong các ngành sản xuất tránh không khỏi nói móc nhà họ Dung, tuy là một công ty nhỏ, nhưng nhà họ Dung kinh doanh cũng rất khó khăn. Nghe nói gần đây, lại có người muốn thu mua công ty của nhà họ Dung.

Du Lăng Thần tự mình lái xe vào biệt thự.

Đột nhiên từng đợt hương hoa thổi qua chớp mũi, hương thơm thoang thoảng.

Dư Tư Nhạc là người đầu tiên ngửi thấy hương vị này, nằm sấp bên cửa kính xe, tay hơi chuyển động, chỉ vào bụi hoa trên bãi cỏ: "Anh hai, hoa nở rồi."

Xe từ từ dừng lại, Du Lăng Thần cũng di chuyển ánh mắt, nhìn đóa hoa xinh đẹp trong gió kia.

Trong bụi hoa, một nhánh hoa hồng đỏ nổi bật, giống như biểu thị cho tình yêu nở hoa.

Dư Tư Nhạc nhìn đến thất thần, khoe môi nở nụ cười tươi, rung động khó có thể diễn tả bằng lời.

Du Lăng Thần liếc nhìn hoa, tầm mắt lại dừng lại trên người cô gái: "Tiểu Nhạc, tình yêu có thể mua không?"

Dư Tư Nhạc chợt quay đầu nhìn anh: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

"Anh một dùng thời gian một đời, mua tình yêu của một người."

Hương thơm lan tỏa, tường đột hương thơm nồng nặc như tạo ra một thế giới mộng ảo, khiến cho người ta vĩnh viễn không muốn thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Ngoại truyện

Giao thời: Tương đương với văn án người Trịnh Thiệu Hoa thăm mền.

Đêm qua dự báo thời tiết có nói, hôm nay sẽ có một thời tiết tốt, ai ngờ Dư Tư Nhạc vừa ra cửa, liền nhìn thấy mây đen kéo mưa trên bầu trời.

"Anh hai, gần đây dự báo thời tiết ngày càng không tin tưởng được." Cánh tay Dư Tư Nhạc đề lên thành cửa sổ xe, ý vị thăm dò nhìn ra bên ngoài.

Du Lăng Thần lái xe, thời gian bọn họ ra ngoài đăng ký kết hôn, đã qua một năm rưỡi. Theo thời gian tăng lên, tuổi của Dư Tư Nhạc càng ngày càng lớn, sau khi trải qua kỳ thi đại học, Dư Tư Nhạc học ở trường đại học trong thành phố C, chính là ngành quản lý học.

"Đừng ngả đầu ra ngoài cửa sổ xe nữa, không biết nguy hiểm sao?" Du Lăng Thần xụ mặt nói.

Mặt của anh khi lạnh xuống, liền có một loại khí thế làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Dư Tư Nhạc ngưng ngưng rút đầu về, hỏi "Anh hai, cuối cùng hôm nay chúng ta đi đâu?"

Du Lăng Thần suy nghĩ một lúc, nói: "dự tang lễ."

Trong chớp mắt về mặt Dư Tư Nhạc động lại, tang lễ?

Lúc Dư Tư Nhạc ngẩng đầu lên nhìn bầu trời âm u thì càng cảm thấy không phải báo hiệu tốt.

... ..

Người đến dự tang lễ, cũng không nhiều.

Sau khi Dư Tư Nhạc và Du Lăng Thần đến, bên trong chỉ có le que vài bóng người, phần lớn những người này Dư Tư Nhạc chưa từng gặp qua.

Trên linh đường đặt một bức ảnh cô gái, khoảng chừng hai mươi tuổi, trông thật tươi tắn, gương mặt thanh tú xinh đẹp.

Nhưng Dư Tư Nhạc chưa từng gặp qua, thậm chí không thấy anh trai liên lạc với cô gái kia.

Cô nhẹ nhàng gạt ống tay áo anh trai, nhỏ giọng hỏi: "Anh hai, họ là ai vậy?"

Du Lăng Thần cũng nhìn bức ảnh chụp, tầm hình cô gái còn treo nụ cười tươi, ai ngờ số mạng lại ngắn ngủi như thế? Chẳng lẽ thật sự trời ghét hồng nhan bạc mệnh sao?

"Cô ấy gọi là Tâm Hạ." Du Lăng Thần lạnh giọng nói.

Dư Tư Nhạc cảm thấy đã nghe tên này ở đâu rồi, trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra.

Lúc này, cô thấy Trịnh Thiệu Hoa đang mời khách ở cách đó không xa, Trịnh Thiệu Hoa mặc đồ nghiêm nhiên là trang phục dành cho tang lễ. Trên mặt

Trịnh Thiếu Hoa mất đi về âm áp trước kia, giống như trong một đêm, có thứ gì đó phá hủy lớp nguy trang kia.

Nét mặt của anh ấy rất lạnh, thậm chí có thể nói là tuyệt vọng lãnh khốc.

Người chết là em gái của anh Trịnh sao?" Dư Tư Nhạc nghi hoặc lên hỏi anh trai, nhưng trong đầu cô cũng nghĩ đến chưa từng nghe nói anh Trịnh có em gái ruột thịt, không phải anh Trịnh là con một sao?

Du Lăng Thần lắc đầu "Không phải?"

"Là họ hàng sao?" Vì sao tang lễ có ít người như thế? Đôi mi thanh tú của Dư Tư Nhạc nhíu lại một chỗ, cảm thấy tang lễ này có gì đó không ổn, thật giống như....Buổi tang lễ này không thể lộ ra ánh sáng.

"Không phải?" Du Lăng Thần tiếp tục lắc đầu.

"Cô ấy là ai?" Dư Tư Nhạc tiếp tục hỏi.

Du Lăng Thần trầm mặc một lúc, ánh mắt từ từ di chuyển về phía Trịnh Thiếu Hoa, trả lời một cách bình tĩnh: "Cô ấy là bạn của Trịnh Thiếu Hoa."

Bạn?

Du Lăng Thần sờ đầu Dư Tư Nhạc, nói: "em sẽ không hiểu."

Người chết tên Tâm Hạ đúng là bạn của Trịnh Thiếu Hoa, có thể nói là thanh mai trúc mã, bạn bè từ nhỏ lớn lên. Nhưng tầng quan hệ này, trê cả tình bạn, chưa từng vượt qua giới hạn. Có một chút chuyện không như mong đợi, còn chưa nảy mầm, đã vô tình bị chặt đứt.

Dư Tư Nhạc mơ hồ nghe lời nói của anh trai, lại nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa, trong đầu chợt nhảy ra một từTâm như tro bụi.

Lúc này tâm tình của anh Trịnh, có thể dùng bốn chữ này để hình dung không?

Chẳng trách mấy ngày không gặp, dường như anh ấy đã thay đổi thành người khác, từ đầu tới cuối cũng không ôn nhu, vẻ mặt ngày càng lạnh, cũng càng ngày càng không gần gũi với người khác. Có thể nghĩ Tâm Hạ chết đi là một đả kích, tàn phá nghiêm trọng thế nào đối với anh ấy.

"Các người đã đến?" Trịnh Thiếu Hoa chào hỏi hết tân khách rồi đi để.

Dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, Dư Tư Nhạc không muốn anh ấy thương tâm như thế, mở miệng an ủi: "Anh Trịnh, người đã chết rồi, anh nên đau buồn nhé."

Về mặt Trịnh Thiếu Hoa sa sầm vài phần, thần sắc không nói lên được sự tuyệt vọng, anh lắc đầu nói: "Nói rất đơn giản, nhưng người có thể nên bị thương, có bao nhiêu?"

Bên tai Trịnh thiếu Hoa có vài sợi tóc bạc, rời rạc cũng không làm người khác chú ý.

Nhưng Dư Tư Nhạc lại nhìn thấy, chợt nhớ trước đây người già thường nói, nếu như người nào bị thương tâm quá độ, áp lực tâm lý quá nặng, sẽ làm cho tóc bạc nhanh chóng xuất hiện.

Tâm Hạ gì đó cũng chết vài ngày, anh Trịnh thương tâm đến mức tóc bạc trắng, điều này cho thấy gì? Nói rồi Trịnh Thiếu Hoa có tâm hồn sâu sắc.

Du Lăng Thần đưa tay vỗ đầu vai anh ta: "Nghe nói xảy ra tai nạn xe tử vong? Cậu có điều tra được đầu mối không?"

Du Lăng Thần suy nghĩ góc độ của vấn đề, luôn luôn khác nhau. Đổi lại thành người khác, ở trong trường hợp này, đều muốn an ủi người thân giảm bớt đau buồn, mà anh lại chọn không nói như thế. Bởi vì trong nhận thức của Du Lăng Thần, thương tâm khổ sở không giải quyết được vấn đề. Ngược lại là vì người chết, anh nhất định sẽ điều tra ra rõ ràng.

Ánh mắt Trịnh Thiếu Hoa trở nên sắc bén, một tia ôn nhu trước kia biến mất không còn chút gì "Có liên quan đến nhà họ Trịnh."

Trong chớp mắt Dư Tư Nhạc ngẩng ngẩn cả người, nhà họ Trịnh không phải là nhà anh Trịnh sao? Anh ấy đến mở tang sự cho Tâm Hạ, lại nói cô ấy chết có liên quan đến nhà họ Trịnh, nơi này đến cùng có bí mật gì không thể nói?

Du Lăng Thần nhẹ nhàng nhíu chặt mày: "Thật là bọn họ làm, cũng không kỳ lạ. Tiếp theo, cậu định làm gì?"

Rõ ràng Du Lăng Thần và Trịnh Thiếu Hoa cũng biết việc có liên quan, chỉ có một mình Dư Tư Nhạc ở trong trạng thái mơ hồ.

Hai tay Trịnh Thiếu Hoa để xui theo người, gắt gao nắm chặt lại, đáy mắt cũng từ từ xuất hiện màu đỏ: "Du thiếu, nếu có người chạm vào điểm mấu chốt của anh, anh sẽ làm gì?"

Không hề nghi ngờ, anh sẽ phản kích lại.

Trịnh Thiếu Hoa cũng không phải là người tốt gì, lòng của anh ấy không hề giống biểu hiện ôn hòa. Sau khi anh ta bỏ đi lớp nguy trang ôn nhu kia, khi

chất cả người cũng thay đổi. Trước kia anh là một thanh kiếm trong vô kiếm, chưa từng ra khỏi vỏ. Mà bây giờ trong trận chiến sinh tử này, làm cho thanh kiếm sắc bén lộ ra.

Loại khí chất lạnh như băng này, càng lúc càng giống với Du Lăng Thần, lại có chút khác biệt.

Trước kia vì tương lai nhà họ Trịnh, Trịnh Thiếu Hoa có thể buông tha rất nhiều thứ. Nhưng điều kiện tiên quyết là, không cho phép chạm vào chỗ hiểm của anh ta, Giờ phút này, có người bắt nạt tới cửa, làm sao Trịnh Thiếu Hoa có thể nhẫn nhịn được?

Hơn nữa....Tâm Hạ chết đi, anh ta cũng không thể vô duyên vô cớ tính toán.

Không ai có thể cảm nhận tâm tình của anh ta vào lúc này, cả trái tim giống như bị người khác lấy đi, anh ta sống mà như các xác không hồn.

Ánh mắt nhìn ảnh chụp trên linh đường, Trịnh Thiếu Hoa đau lòng đến mức khó kiềm chế được.

Đối với anh ta, mọi thứ "hén bi thương" "quên đi" đều là những lời chó má.

Anh ta toàn tâm toàn ý yêu người nào đó mấy chục năm, từ nhỏ đến bây giờ, một phút cũng không thay đổi, Tất cả tình cảm của anh ta, đều rót vào cho cô gái này. Sau này tử vong này, lưu lại chỉ có ảnh chụp trên linh đường, một tờ giấy không biết khóc không biết cười.

Có lẽ bị bầu không khí bi thương của Trịnh Thiếu Hoa cảm hóa, Dư Tư Nhạc im lặng đứng đó không nói gì.

Gâu gâu gâu.... ..

Vài tiếng chó sủa vang lên trong linh đường, một con chó chihuahua chỉ cao khoảng hai mươi centimet, bốn chân yếu ớt quỳ rạp xuống đất, kêu lên trước mặt ba người.

Nói như vậy, lúc cử hành tang lễ, đều không cho phép con chó xuất hiện.

Bởi gì máu chó đen gì đó, có tác dụng uy hiếp đối với quỷ hồn.

Con chihuahua nằm sấp trên mặt đất, bộ lông trắng đen đan xen nhau, giống như chú bò sữa con. Hai mắt tràn đầy hơi nước, nó buồn bã gác đầu lên chân trước, nằm bên dưới khung ảnh chụp màu đen.

Nếu không phải nó kêu to vài tiếng, Dư Tư Nhạc không có cách nào chú ý đến nó.

"Nó là do Tâm Hạ nuôi, tên gọi là Bình Bình, lúc Tâm Hạ ôm nó về nuôi nó được hai tháng, nuôi một lần đã bảy năm" Đấy mắt Trịnh Thiếu Hoa hiện lên vẻ bi thương, anh ta xoa người ôm lấy chú chó con.

Thân hình chihuahua rất nhỏ, thuộc về loại chó chân nhỏ nuôi làm sủng vật. Bình thường con chó nhỏ này khắp nơi đều có sức sống, giống như kẻ dờ hơi, sau khi người ở đó chết đi, không bao giờ sinh động như trước kia nữa.

Trịnh Thiếu Hoa khẽ vuốt nhẹ bộ lông con chó, dường như dựa vào loài vật bé nhỏ này còn sống, muốn người nào đó tồn tại nữa.

"Từ ngày cô ấy rời đi, bốn ngày rồi An An vẫn chưa ăn cơm." Mấy ngày nay, con chó này đều được Trịnh Thiếu Hoa chăm sóc.

"Anh Trịnh, có một số việc đã qua, phải học cách buông tay. Cô Hà ở trên trời có linh thiêng, cũng không muốn nhìn thấy anh thương tâm như thế."

Trịnh Thiếu Hoa chậm rãi giương mắt, nhìn cô. Ánh mắt này, xen lẫn quá nhiều cảm xúc, có buồn bã cô đơn, có kiên định, hơn nữa là cô chấp.

"Tiểu Nhạc, em sai rồi, tuy có một số việc đã qua, cũng không thể chân chính buông tay." Người kia đối với anh ta là cố chấp cả đời. Hôm nay cô ấy chết đi, cũng lấy đi trái tim của Trịnh Thiếu Hoa.

Riêng chỉ có việc chống đỡ ý nghĩ của anh, thì không để Tâm Hạ chết không rõ ràng như thế.

Du Lăng Thần vỗ vai cô, ý bảo cô đừng nhiều lời. Tâm tình của Trịnh Thiếu Hoa, anh có thể hiểu rõ.

Bởi vì Trịnh Thiếu Hoa từng nói, "Một khi giao trái tim cho người nào rồi, thì không thu lại được"... ..

Trời âm u, dường như cũng chỉ phối phùng người, cảm xúc của Dư Tư Nhạc ngày càng giảm xuống.

Nhìn người ra vào trong linh đường, Dư Tư Nhạc không có cách nào cao hứng.

Trịnh Thiếu Hoa còn phải chào hỏi những người khác, sau khi nói chuyện với hai người vài câu, rồi rời đi.

Tầm mắt Dư Tư Nhạc đột nhiên sáng lên, dường như trông thấy sau lưng Trịnh Thiếu Hoa có bóng dáng lơ mơ màu trắng. Cô mở to mắt nhìn, mở mắt lần nữa thì tình cảnh trước mắt đều bình thường, cô chỉ xem vừa rồi do hoa mắt, cũng không để việc đó trong lòng.

Cô tiếp tục nhìn bức ảnh vài lần, trong đầu lập đi lập lại câu nói "Hà Tâm Hạ", đột nhiên cô giật mình nhớ ra, cô đã từng gặp cô ấy một lần.

Lần đó cô giả vờ ra nước ngoài du học, người ở sân bay phụ trách đón cô, chỉ là Hà Tâm Hạ.

Chỉ vì lúc đó thị lực của cô quá kém, cũng không quan sát cẩn thận bộ dạng của cô ấy, thì ra cô ấy chính là người trong lòng của anh Trịnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 1: Bà quản gia Trịnh Thiếu Hoa

Trong căn hộ tập thể.

Trên sàn nhà vung vẩy đầy rác, chiếc thùng vốn dùng để đựng rác nằm lẫn lóc trên mặt đất. Trên thành ghế sofa, vài món quần áo nhăn nhúm nằm lung tung, phía bên phải còn đặt một thùng mì ăn liền chưa được mở.

Cả phòng loạn lên không biết bao lâu chưa được quét dọn.

Hà Tâm Hạ nhìn hiện trạng trong phòng cười tự giễu, một chút cũng không phù hợp với cô gái có thói quen ưa sạch. Thật không biết tại sao trước kia cô lại chọn chỗ như ổ chó này chứ, một chút cũng không cảm thấy thích ứng.

Quả nhiên, khả năng thích ứng của con người vô cùng lớn.

Trên bàn máy tính có cây tiên nhân cầu bảy ngày chưa được tưới nước đi? Không, hoặc là dài hơn. Cô nhớ không được.

Cô vẫn nghĩ rằng sau khi người chết đi, thì không có linh hồn. Cho dù có, trong khoảnh khắc rời khỏi thân thể đã hóa thành sương mù, tan thành mây khói.

Cô không có cách nào giải thích vì sao linh hồn của mình tồn tại trên đời, cũng không có cách nào giải thích tại sao cô trở lại phòng này? Điều nói quý ở kiếp trước do chấp niệm quá sâu, hoặc có bao nhiêu oan khuất không nói rõ, mới thành linh hồn ở dạng vật thể, nhưng cô không nhớ rõ.... Cuối cùng cô có chấp niệm gì lớn như thế?

Hình dáng trong suốt của cô đi lại trong phòng, dừng lại nhìn một chút chỗ ở khi cô còn sống.

Mấy lần muốn tìm con chó chihuahua mình nuôi, lại không thấy bóng dáng con chó đâu.

Cô thật lo lắng mấy ngày không về nhà, Bình Tử không cẩn thận chết đói góc nào rồi. Lúc đi vào phòng ngủ, còn cúi người nằm sấp trên mặt đất, xem nó có trốn dưới gầm giường hay không, nhưng kết quả là thất vọng.

Dường như Bình Tử và người ở đây như bốc hơi biến mất.

Cơ thể trong suốt đi xuyên qua bức tường, đi vào phòng khách. Một ngày nay cô đã thành thói quen sống cuộc sống không sờ không chạm được, dường như sự hiện hữu trong không khí của cô cũng không tệ lắm, người ngoài vốn không có cách nào phát hiện ra sự có mặt của cô, cô không có cách nào liên lạc với người bên ngoài.

Âm thanh tiếng đóng cửa truyền đến, dường như có chìa khóa đang chuyển động. Lạch cạch một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Hà Tâm Hạ nâng mắt, nhìn thấy Trịnh Thiếu Hoa ôm con chó vào nhà.

Dường như Bình Tử yên ổn nằm trong khuỷu tay anh, mi mắt cũng buồn nhắm lên.

Trước kia sau khi Bình Tử sống cùng cô, không phải ngày nào sức sống cũng lan tràn xung quanh? Nhìn ghế sofa bên cạnh, đã bị móng của nó cào ra không ít dấu vết. Cuộc sống ngày xưa đã qua, mỗi lần nhìn thấy Bình Tử phá phách không biết mệt, Hà Tâm Hạ đều xụ mặt mắng nó vài câu, nghiêm trọng hơn có thể đánh vào mõng nó hai cái.

Nhưng bây giờ, nhìn bộ dạng của Bình Tử, trong chớp mắt cô liền mềm lòng. Trong nhận thức của cô, Bình Tử cũng chỉ có thể để cô bắt nạt, đối lại những người khác dám bắt nạt Bình Tử, vậy Tâm Hạ tuyệt đối sẽ liều mạng với họ.

Xung quanh Trịnh Thiếu Hoa tràn đầy hơi thở trầm thấp, khóe môi hơi mím chặt, không còn nụ cười yếu ớt ôn nhu như trước nữa.

Anh đứng ở cửa ra vào, lẳng lặng quét mắt nhìn đồ vật trong phòng, vuốt ve Bình Tử, nói: "Chủ nhân mày mất rồi, từ nay về sau để tao chăm sóc mày."

Anh bước vài bước đi vào trong nhà, đóng cửa lại, để Bình Tử xuống đất.

Đều nói loài có thể trong thấy người sống không nhìn thấy thứ khác, dường như Bình Từ phát giác, mở đôi mắt to nhìn về phía Hà Tâm Hạ, sửa hai tiếng gâu gâu.

Tìm Hà Tâm Hạ lập tức nhảy chậm một nhịp, từ lúc chết đến giờ, cô chưa từng có cảm giác thương tâm khổ sở như thế, tất cả đều biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Cô ngồi xồm xuống, nhìn Bình Từ sửa gâu gâu trên mặt đầu, muốn đưa tay vuốt ve đầu nó, tay lại xuyên qua.

Trong chớp mắt cô đã rõ....Đến cùng có một số việc vẫn thay đổi.

Phần lớn bác sĩ đều không chịu được dơ bẩn, thậm chí có thể nói từ nhỏ bọn họ đã thích sạch sẽ, Trịnh Thiếu Hoa này cũng không ngoại lệ. Trước đây khi Hà Tâm Hạ còn sống, mỗi lần anh đến nhà cô, đều dọn dẹp phòng như bà quản gia.

Cô ngẫu nhiên còn trêu ghẹo anh vài câu, còn nói anh hiền lành hơn so với con gái.

Trịnh Thiếu Hoa dọn dẹp phòng với tốc độ rất nhanh, anh quen thuộc với bố cục ở trong này, kể cả những đồ Hà Tâm Hạ không tìm thấy, anh cũng có thể dễ dàng tìm ra.

Linh hồn của Hà Tâm Hạ ngồi lơ lửng trên ghế sofa, tỉ mỉ đánh giá gương mặt Trịnh Thiếu Hoa. Bắt đầu từ lúc ở nhà trẻ, cô và Trịnh Thiếu Hoa đã quen biết nhau, hai người xưng anh gọi em, có thể nói là anh em, cũng có thể nói là người yêu.

Cô có bí mật gì, cũng đều nói cho Trịnh Thiếu Hoa nghe, mà Trịnh Thiếu Hoa chưa bao giờ xem cô như người ngoài.

Thậm chí cô còn làm cho Trịnh Thiếu Hoa một chìa khóa phòng trọ.

Nghĩ lại cả đời này của mình, có vẻ cô cũng không có gì đáng giá để giữ lại làm kỉ niệm. Người yêu? Cô không có. Người thân? Cô tình nguyện không có. Bạn bè? Cô chỉ có một người bạn tốt là Trịnh Thiếu Hoa.

Nhìn Trịnh Thiếu Hoa bận rộn trong phòng Hà Tâm Hạ trầm nghĩ, có lẽ chỗ phòng trọ này vừa vặn có thể làm tài sản cô để lại cho Trịnh Thiếu Hoa.

Hai chân Bình Từ đập một cái nhảy lên ghế sofa, nó dường như muốn tiến vào lòng Hà Tâm Hạ, bốn chân không ngừng đi tới đi lui đi qua đi lại, đổi lại bóng dáng trong suốt của Hà Tâm Hạ xuyên qua.

Gâu gâu gâu....Cặp mắt sáng không tìm vết của Bình Từ nhìn chăm chú vào Hà Tâm Hạ.

Hà Tâm Hạ theo phản xạ nói ra một câu "Mẹ thật sự không uống công nuôi con."

Gâu gâu gâu.....Bình Từ tiếp tục sửa, dường như không thể nhào vào lòng chủ nhân, nó vô cùng oán hận.

Hà Tâm Hạ đưa tay sờ đầu nó "Ngoan, bây giờ mẹ không thể ôm con, từ nay về sau con ngoan ngoãn đi theo ba con."

Ba, lúc chữ này nói ra miệng, khóe môi Hà Tâm Hạ căng cứng, dường như ý thức được có gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa. Trịnh Thiếu Hoa là ba của Bình Từ, còn cô là mẹ Bình Từ, có phải quan hệ này sai không?

Sau đó cô tự an ủi lòng mình, sai cứ tiếp tục sai, dù sao cô cũng là một người chết, dù sao cũng phải ủy thác, giao con trai của mình cho Trịnh Thiếu Hoa, nếu không thì để cho Bình Từ có chỗ nương tựa?

Khoảng nửa tiếng sau, Trịnh Thiếu Hoa thu dọn phòng xong.

Đột nhiên chuông cửa vang lên.

Trịnh Thiếu Hoa vừa dọn đồ quần áo ném vào trong máy giặt, cất bước từ nhà vệ sinh đi ra mở cửa.

"Ngài Trịnh, đồ đã chuyển đến đây, ngài thấy nên để chỗ nào?" Một giọng nói xa lạ vang lên.

Hà Tâm Hạ thăm dò nhìn qua, nhìn thấy trên quần áo bọn họ viết "Công ty chuyển nhà Ngân Huy!"

Cô từ trên ghế sofa đứng lên, tốc độ của Trịnh Thiếu Hoa quá nhanh đi! Cô vừa định lấy căn phòng này làm tài sản giao cho anh, anh liền đóng gói đồ chuyển đến ở.

"Mọi đồ vật trong phòng này, đều chớ lộn xộn, các người để đồ ở phòng khách, đợi lát nữa tôi sẽ thu dọn." Lúc đối mặt với người ngoài, Trịnh Thiếu Hoa vẫn luôn bày ra bộ dáng quý công tử nhanh nhẹn, chỉ có điều so với trước kia, có thêm một phần lạnh như băng người lạ chớ đến gần.

Sau khi người của công ty chuyển nhà để đồ xong, liền vội vã rời đi.

Trịnh Thiếu Hoa chuyển đồ đến, đều là một ít vật dụng hằng ngày, những đồ vật lớn, anh đều không chuyển qua, anh muốn giữ lại hình dáng của căn phòng này.

Bình Từ vẫn không ngừng sửa gâu gâu, không ngừng vây quanh Hà Tâm Hạ, đôi mắt trong suốt lóe sáng như nói rõ "con chó tò mò. Nhưng cho dù nó sửa thế nào, chủ nhân đều không nghe thấy không để ý đến.

Trịnh Thiếu Hoa nghĩ rằng nó đói bụng, đi lấy một chút thức ăn dành cho chó, đổ vào trong cái chén.

"Bình Tử, đến đây ăn nào." Trịnh Thiếu Hoa gọi một tiếng, Bình Tử vẫn không nhúc nhích.

Thật ra cô và Trịnh Thiếu Hoa đều biết, Bình Tử chưa bao giờ ăn đồ ăn của người khác. Trước kia khi cô nuôi Bình Tử, ở trên mạng tìm thấy tin tức, con chó ăn thức ăn của người bị độc chết. Từ đó về sau, cô liền chăm sóc Bình Tử, không phải người trong nhà cho ăn, nó vẫn không dám ăn.

Hà Tâm Hạ nhìn Bình Tử ốm đi một vòng, rất đau lòng, tốt xấu gì Bình Tử cũng có cảm tình với cô bảy năm. Từ nhỏ đến lớn bên cạnh cô không có người thân, chó có một mình con chó ở bên cạnh cô, có cảm tình rất sâu, Hà Tâm Hạ xem Bình Tử như một con người.

Cô ngồi xổm trên mặt đất, chỉ vào cái chén cơm của Bình Tử: "Bình Tử, con rất thích ăn đồ ăn dành cho chó, nếu không ăn, ta liền lấy đi."

Dường như Bình Tử có thể nghe tiếng cô nói, tiếp tục sủa gâu gâu, bước chân mè nheo đi đến.

Trịnh Thiếu Hoa chột ngồi xổm xuống, cách Hà Tâm Hạ chỉ vài centimet.

Trống ngực Hà Tâm Hạ không khống chế được đập thình thịch, rõ ràng trong gang tấc, nhưng lại xa tận chân trời.

Trong mắt Trịnh Thiếu Hoa cũng không có hình bóng cô, anh chỉ nhìn chăm chăm vào Bình Tử đang ăn, giống như không nhìn thấy sự có mặt của cô "Bình Tử ngoan, cuối cùng mày cũng chịu ăn rồi."

Nếu Bình Tử tiếp tục náo loạn không chịu ăn, Trịnh Thiếu Hoa có thể chuẩn bị mời bác sĩ thú y đến xem một lần. Bình Tử là vật còn duy nhất mà Hà Tâm Hạ để lại khi còn sống, Trịnh Thiếu Hoa muốn chăm sóc nó, ít nhất có thể làm anh có một sự nhớ nhung.

Đáy mắt Trịnh Thiếu Hoa từ từ hiện lên vẻ bi thương, ánh mắt ngày càng trở nên u ám trầm thấp, bàn tay đặt bên người từ từ nắm chặt lại, dường như có một loại xúc động làm anh không khống chế được.

Lần đầu tiên Hà Tâm Hạ trông thấy người đàn ông này toát ra vẻ mặt như thế, tâm không biết tại sao lại co rúm lại, "Anh mất kính, hiện tại em rất tốt, nhìn anh như vậy, trong lòng của em rất khó chịu."

Anh mất kính, xưng hô này là do Tâm Hạ đặt cho anh từ năm lớp ba tiểu học. Khi đó trong lớp học không có nhiều người cận thị, Hà Tâm Hạ cảm thấy bộ dạng anh mang mắt kính rất hào hoa phong nhã, có ý mỗi ngày quần quýt anh gọi anh là "anh mất kính."

Sau này trưởng thành, cảm thấy tên riêng này bị người ngoài chê cười, thi thi đổi cách gọi lại. Hà Tâm Hạ gọi trong đáy lòng, vì vậy xưng hô này trở thành bí mật nhỏ của cả hai.

Trịnh Thiếu Hoa chột đứng lên, một nửa người chồng lên bóng dáng Hà Tâm Hạ.

Hà Tâm Hạ không cảm thấy khó chịu chút nào, cũng chậm rãi đứng lên.

Trịnh Thiếu Hoa xoay người đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, lấy một lon bia. Những lon bia này khi còn sống Hà Tâm Hạ mua về, cô tốn không ít tiền.

Trịnh Thiếu Hoa lấy hơn mười lon đặt lên bàn trà, cái gì cũng không nói, giật móc khóa ra, uống từng ngụm từng ngụm.

Hà Tâm Hạ nhìn một màn này hoảng sợ, cả người như u linh đi đến bên cạnh anh.

Không phải Trịnh Thiếu Hoa thích uống rượu vang sao? Cô còn nhớ trước kia anh trông thấy lon bia trong tủ lạnh, sẽ thẳng tay ném vào thùng rác, hôm nay anh nổi điên gì hả? Lại uống loại bia này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 2: Có chừng có mực cho tôi

"Trịnh Thiếu Hoa, con mẹ nó anh dừng lại cho bà đây." Hà Tâm Hạ hận không thể lắc lắc vai anh, ngăn cản hành động anh uống bia, nhưng bàn tay xuyên thẳng vào người anh. Cô giống như một luồng không khí, không có thật, chỉ là hư vô.

Trịnh Thiếu Hoa uống xong một lon, lại tiếp tục uống, đảo mắt đã uống hết ba lon.

Trước kia anh không phải là người sống như thế! Trịnh Thiếu Hoa sinh ra trong một gia đình làm bác sĩ, từ nhỏ được nuôi dạy thật tốt, đánh nhau ấu đả, ăn chơi đánh bài anh không dính đến mọi thứ này, nhất là làm người khác bội phục là một người đàn ông ít dính đến thuốc lá, đây có lẽ liên quan đến nghề nghiệp của anh, nhưng không thể chối bỏ anh là một người đàn ông tốt.

"Trịnh Thiếu Hoa! Uống một chút đủ rồi! Bỏ lon bia của em ra, có tiền tự mình mua đi!" Thân ảnh trong suốt của Hà Tâm Hạ bay lơ lửng trong phòng, theo lời cô nói hoàn toàn không người nào nghe thấy.

Bình Từ đầy ý vị sửa hai tiếng gâu gâu.

Anh cầm lon bia rót vào trong chén nước của Bình Từ: "Bình Từ, tao biết mày cũng muốn chủ nhân, nhưng cô ấy không về được, mày cũng uống đi, có thể loại trừ lo lắng trong lòng mày."

Bình Từ sửa gâu gâu về phía Hà Tâm Hạ, bốn cái chân nhỏ chạy xung quanh cô, bộ dáng hơi gấp gáp.

Trịnh Thiếu Hoa thấy vậy, nghĩ rằng Bình Từ đang nhớ chủ nhân do đó không phát hiện ra hành vi không bình thường.

Anh oán giận hai tiếng, nói: "Bình Từ, không vui thì uống, uống say rồi, cái gì nên nhớ cũng không cần nhớ".

Bình Từ sửa trong thời gian dài, có lẽ cũng cảm thấy khát nước, nghe theo lời Trịnh Thiếu Hoa nói, đi đến bát nước bên cạnh.

Hà Tâm Hạ bỗng chốc nóng nảy, các bạn có từng thấy qua con chó có thể uống bia không? Hà Tâm Hạ hung hăng rống vài câu, Bình Từ rút cổ lại nằm sấp xuống.

"Anh mất kính! Anh có chừng có mực cho tôi! Cần thận tôi gọi Bình Từ cắn chết anh, xuống làm bạn với tôi." Hà Tâm Hạ hung thần sát khí đến bên cạnh anh rống hai câu, trong truyền thuyết quý có sức mạnh thần kỳ chứ? Không phải trong truyền thuyết quý có thể hại người sao? Vì sao cô lại không làm được gì trong không khí?

Từ đầu đến cuối Trịnh Thiếu Hoa không nghe thấy bất kỳ lời nói nào, anh mở nắp lon bia ngày càng nhiều, trên bàn sàn nhà đều là lon bia.

Không có bao nhiêu thời gian, đã uống mười lon, hơn nữa bộ dạng của anh không có ý định dừng lại. Cuối cùng cô đi qua đi lại mệt mỏi, bay đến bên cạnh Trịnh Thiếu Hoa ngồi xuống.

"Uống đi, uống đi, quên cũng tốt, đỡ phải thấy bộ dạng muốn khóc mà không khóc được của anh."

Càng uống, thần trí của Trịnh Thiếu Hoa ngày càng mơ hồ, trong miệng luôn nhắc đi nhắc lại ba chữ "Hà Tâm Hạ."

Hà Tâm hạ ngồi lơ lửng giữa không trung, buồn bực nhìn Trịnh Thiếu Hoa, hung hăng thở dài một hơi, trước kia sao cô không phát hiện ra Trịnh Thiếu Hoa có tình cảm sâu nặng với cô như thế? Không hổ là anh em, cô đã chết rồi, còn tâm tâm niệm niệm nhớ đến cô.

"Này, uống ít một chút! Anh ngộ độc rượu không ai đưa anh đến bệnh viện đâu". Hà Tâm Hạ vừa dứt lời, bóng dáng trong suốt ngồi tựa lên ghế sofa, một bộ dáng hưởng thụ.

Nói thật, trừ bỏ việc không thấy không sờ được, Hà Tâm Hạ không cảm thấy làm quỷ có gì không tốt.

Chẳng qua trông thấy bộ dạng Trịnh Thiếu Hoa và Bình Từ thương tâm như thế, trong lòng cô cũng cảm thấy khó chịu, rất muốn nói cho họ biết, cô đang ở bên cạnh họ, đối phương lại không nghe được lời nói của cô.

Cái gì gọi là gần trong gang tấc, xa tận chân trời? Hà Tâm Hạ được hình dung như thế.

Bình Từ dường như hiểu được không thấy được bóng dáng của chủ nhân, thân hình mềm mại nằm sấp bên cạnh Hà Tâm Hạ.

"Bình Từ, trong ngăn kéo cuối cùng bên dưới ti vi có thức ăn cho chó mà mày thích nhất, đói bụng thì tự mình lục lọi, mở ngăn kéo ra." Hà Tâm Hạ nói với Bình Từ, trong ngăn kéo nhỏ kia tất cả đều là đồ ăn vặt mà Bình Từ thích nhất, có đôi khi không cần cô nhắc nhở, Bình Từ len lút chui vào trong ngăn kéo ăn vụng.

Cô thường xuyên mắng Bình Từ là con chó tham ăn, thật ra trong lòng cô lại dung túng hành vi của nó, nếu không cô đóng ngăn kéo lại, bằng cái chân nhỏ của Bình Từ có thể mở ra được sao?

Trịnh Thiếu Hoa đã say đến rồi tỉnh rồi mê, lon bia trong tay không cầm chắc, lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, bia trong lon chảy ra, làm ướt một khoảng trên sàn nhà.

Có lẽ thành quỷ không lâu, Hà Tâm Hạ gấp loại chuyện này, theo phản xạ gối chân lên, tránh dòng nước chảy về phía cô.

Cả phòng tràn ngập mùi bia, lông mày Trịnh Thiếu Hoa nhíu chặt lại, dường như bị cái gì quấy nhiễu.

Thình thoảng có vài cơn gió nhẹ từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, mang theo cảm giác mát lạnh, xua tan sự phiền muộn trong căn phòng.

Hà Tâm Hạ lặng lẽ nhìn đôi mắt buồn ngủ của Trịnh Thiếu Hoa, trái tim bất giác bị lỡ một nhịp.

... ..

Sáng hôm sau, Trịnh Thiếu Hoa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức lúc mười giờ.

Chỗ khác điện thoại là nhân viên bệnh viện: "Alo, viện trưởng, có một cuộc phẫu thuật, người nhà bệnh nhân chỉ rõ muốn anh mổ chính, anh xem có thể...."

Người nào cũng biết mấy ngày gần đây tâm tình của Trịnh Thiếu Hoa không tốt, nếu Trịnh Thiếu Hoa nói một tiếng "không", nhân viên bệnh viện sẽ giao cuộc phẫu thuật này cho bác sĩ khác làm, dù sao chuyện phẫu thuật cũng không phải là chuyện đùa, một người không cẩn thận sẽ khiến cho bệnh nhân chết trên bàn mổ.

Dường như Trịnh Thiếu Hoa tỉnh táo được một chút, một tay cầm điện thoại, tay kia ôm lấy trán, từ trên ghế sofa đứng lên "Không cần, cho tôi nửa tiếng, tôi lập tức đến bệnh viện".

Lúc Trịnh Thiếu Hoa đứng lên, không cẩn thận đứng phải lon bìa nằm tứ tung trên mặt đất, âm thanh cạch cạch vang lên, trong chớp mắt đánh thức Hà Tâm Hạ đang nằm trên ghế sofa, xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, Hà Tâm Hạ cố gắng mở mắt ra.

Trịnh Thiếu Hoa và cô giống như sống trong cùng một thế giới, người nào cũng không nhìn thấy người nào.

Trịnh Thiếu Hoa vừa đi vừa cởi áo, cởi bỏ quần áo dính bìa xuống.

Hà Tâm Hạ nhìn vóc người hoàn mỹ, cười chặc lưỡi, thầm nghĩ, anh mất kính không nhận lời làm người mẫu nam đặc biệt thật sự rất lãng phí.

Trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy ào ào, có lẽ Trịnh Thiếu Hoa đang đánh răng rửa mặt.

Hà Tâm Hạ đưa tay vuốt cái lưng môi như, Bình Tử bên cạnh cũng run run chân, sủa gâu gâu.

Hề là người nuôi chihuahua, loại chó này thích nhất sữa to, cũng không có gì liên thích sữa bạn hai tiếng, dường như muốn hấp dẫn lực chú ý của người khác. Trong ánh mắt, giờ giờ phút phút đều tràn đầy ý "Chủ nhân, đến đây chơi với tôi đi."

"Đi đi đi, trở về ở chó của mày tiếp tục ngủ đi." Hà Tâm Hạ phát phát tay, bay đi.

Bay thẳng đến nhà vệ sinh.

Cô dùng cách thức sống của hồn ma, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được đến cùng nên làm cái gì, bây giờ gặp phải Trịnh Thiếu Hoa, đột nhiên một ý định xuất hiện trong đầu, muốn bất cứ lúc nào cũng đi theo anh, dùng cách thức như vậy để giải buồn.

Càng phát ra hiệu kỳ đối với vóc người của người đàn ông nào đó như thế nào, cô bay qua bay lại trước cửa, do dự có nên bay vào nhìn một cái hay không?

Hà Tâm Hạ thề với trời, cô trong sạch! Chỉ có điều sau này, bị tâm tư hèn mọn bị ối chiếm thế thượng phong, nhưng mặt thuần khiết sớm muộn cũng sẽ quay lại!

Thân thể đi trước tìm toi, nửa người dưới trong suốt của Hà Tâm Hạ ở bên ngoài, nửa người trên thì tiến vào nhà vệ sinh.

Tiếng nước chảy ào ào.

Trịnh Thiếu Hoa đang đứng dưới vòi sen, dáng người đẹp vô cùng, cơ bụng sáu múi không nhiều không ít, dường như Trịnh Thiếu Hoa mặc quần áo vào thành bộ dạng công tử văn nhã, không nghĩ tới cởi quần áo ra, trực tiếp trở thành một người mạnh mẽ.

Lòng ngực khỏe mạnh này, suýt chút làm Hà Tâm Hạ chảy nước miếng.

Trước kia sao cô không phát hiện dáng người anh tốt như thế chứ? Vì nước phù sa không chảy ra đồng ngoài, Hà Tâm Hạ quyết định, nhìn nhiều một chút nơi "tư mật" của Trịnh Thiếu Hoa, miễn cho cô gái sắc nữ nào theo dõi.

Trịnh Thiếu Hoa hoàn toàn không biết bị người nào đó rình coi, chỉ lo tắm rửa, người đầy mùi bia, làm anh rất khó chịu.

Nhưng anh biết thời gian cấp bách, chỉ tắm vô cùng đơn giản, liền trần truồng đi vào phòng ngủ.

Trong tủ quần áo, có một nửa quần áo do đem qua Trịnh Thiếu Hoa bỏ vào, những thứ này đều là áo sơ mi của anh.....Một nửa kia là quần áo trước kia của Hà Tâm Hạ, vẫn còn để nguyên chỗ cũ.

Hà Tâm Hạ nhìn cái ly trong bồn rửa mặt, cái khăn kia và bàn chải đánh răng, trong lòng thầm nghĩ, Trịnh Thiếu Hoa đã định ở đây rồi, vì sao còn giữ lại đồ của cô làm gì? Không chê lãng phí không gian sao?

Huống chi một căn phòng trọ nhỏ này, diện tích chỉ hơn một trăm mét vuông, so với ngôi biệt thự to lớn của Trịnh Thiếu Hoa, có thể nói là đơn sơ.

Hà Tâm Hạ ngày càng không hiểu nổi tâm tư của anh, bay qua bay lại xung quanh Trịnh Thiếu Hoa.

Bình Tử vào trong ngăn kéo lần một vòng, ăn một bụng no, chạy đến bên chân Hà Tâm Hạ.

Bình Tử rất dính người, mỗi lần sau khi ăn nó, thích vây quanh chân Hà Tâm Hạ. Khi Hà Tâm Hạ còn sống, chỉ cần Bình Tử nhìn thấy cô ngồi trên ghế sofa, tự giác chạy vào lòng cô, đuôi cũng không đi.

Trịnh Thiệu Hoa còn tưởng rằng Bình Tử tìm anh, cúi đầu vút ve cái đầu nhỏ của nó: "Tao có việc bận, có lẽ giữa trưa không về được, thức ăn cho chó của mày đều để bên ngoài, mày đói thì tự ăn."

Bình Tử sủa hai tiếng gâu gâu với Hà Tâm Hạ. Đối với thái độ của người đàn ông nào đó, có thể lý giải vì mặt nóng mông lạnh, con chó này rất kiêu ngạo, trừ Hà Tâm Hạ ra, từ trước đến nay nó đều hờ hững với người khác.

Trịnh Thiệu Hoa cảm thấy có điểm kỳ lạ, nhẹ nhàng nhúm mày lại, nhìn về phía Bình Tử.

Hà Tâm Hạ sợ tới mức tim đập loạn, nếu cô có hình người chân thật, hiện tại lúc này cả người cô sẽ cứng ngắt.

Ánh mắt chuyển động đến hai mắt Trịnh Thiệu Hoa, hai người chỉ cách nhau vài centimet, khoảng cách gần như thế, thậm chí Hà Tâm Hạ sinh ra ảo giác anh có thể nhìn thấy cô.

Nhưng cô biết rõ, đó là không có khả năng.

Quả nhiên nửa phút sau, Trịnh Thiệu Hoa chủ động dời ánh mắt đi chỗ khác.

Anh tìm một chiếc áo khoác mặc vào, cất bước đi ra khỏi phòng ngủ. Anh không còn bộ dạng say như chết như đêm qua, không phục lại diện mạo tỉnh anh vốn có, trên trán có thêm vài phần lạnh lẽo, ít đi một phần ôn nhu, còn lại tất cả đều giống như trước kia.

Trong truyền thuyết ma quỷ sợ không thể thấy ánh sáng, Hà Tâm Hạ đứng bên cửa sổ, sợ hãi đưa tay ra.

Không có tan thành mây khói như trong tưởng tượng, cũng không cảm nhận được ảm áp thuộc về ánh mặt trời.

Hà Tâm Hạ hiểu rõ, cô không kỵ ánh mặt trời, nhưng cũng không thuộc về loại người có tri giác.

Nghĩ đến điều này, cô chuyển động bóng dáng, vội vàng đi đến bên cạnh Trịnh Thiệu Hoa, theo anh đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 3: Tôi tra được một ít manh mối

Bệnh viện Khang Ninh đứng đầu trong bảng xếp hạng bệnh tư, để mọi người có tiền đều có quyền đến bệnh viện Khang Ninh chữa bệnh, bởi vì ở đây thiết bị hiện đại, y bác sĩ đều có quyền uy trong giới y học.

Đây không phải là lần đầu Hà Tâm Hạ đến bệnh viện Khang Ninh, từ nhỏ cô chính là một người có tính tình hồn thể ma vương, thường xuyên cùng người khác phát sinh mâu thuẫn ra tay quá nặng, cần vào bệnh viện băng bó vết thương.

Còn nhớ có một lần ở vườn trẻ, cô không cẩn thận bị đụng vào cái trán, đồ một vùng lớn. Khi đó Trịnh Thiệu Hoa cũng thật ngây ngô, sắc mặt anh nghiêm túc, giả vờ nghiêm túc lấy thuốc đỏ thoa lên cho cô.

Đó là lần đầu hai người gặp nhau, từ đó về sau, Hà Tâm Hạ xem anh là người thuộc về cô.

Đi thẳng lên lầu sáu, không ít y bác sĩ đều chào hỏi Trịnh Thiệu Hoa,

Hà Tâm Hạ từ trong ký ức nhớ lại, ý thức được hiện tại cũng không phải khi còn bé, Trịnh Thiệu Hoa cũng không còn là một người ngây ngô nữa, anh là một bác sĩ vô cùng có thực lực có địa vị.

Trong văn phòng đã có mấy người ngồi chờ, một cô y tá đứng bên cạnh, đang nói chuyện với họ.

Người bên trong thấy Trịnh Thiệu Hoa đến, nhanh chóng đứng lên.

"Viện trưởng Trịnh, lần này đã làm phiền ngài." Trong mắt người nhà bệnh nhân hàm chứa nước mắt, sau khi nhìn thấy Trịnh Thiệu Hoa, giống như trông thấy tia hy vọng.

Trịnh Thiệu Hoa trong giới y học, vô cùng nổi tiếng có rất nhiều người yêu cầu anh mổ chính.

Lần này người bệnh là một đứa bé trai, trong lúc chơi đùa, không cẩn thận nuốt chìa khóa vào bụng. Đã dùng nhiều cách, nhưng cũng không có cách nào

lấy chìa khóa ra, chắc là đã nằm trong dạ dày rồi, thời gian lại lâu như thế, lo lắng nguy hiểm càng lớn, vì vậy nên phẫu thuật lấy chìa khóa ra.

Trịnh Thiếu Hoa nghe y tá giới thiệu bệnh tình xong, sau khi xem xong phim chụp X - Quang, nhẹ nhàng gật đầu "Tôi đã có thể xác định vị trí của chìa khóa, các người đi trước chuẩn bị, tôi đi khử trùng xong sẽ đến phòng phẫu thuật."

Trịnh Thiếu Hoa lấy một bộ quần áo chuyên dùng để giải phẫu, đội khẩu trang, sau khi trải qua khử trùng, cất bước đi vào phòng mổ.

Bé trai đã được tiêm thuốc mê, đang nằm trên bàn mổ.

Trịnh Thiếu Hoa đối mặt với bàn mổ, hết sức bình tĩnh tự nhiên, dao mổ lên xuống vừa nhanh vừa chuẩn. Những năm gần đây, anh dùng con dao mổ này, lấy lại được rất nhiều tính mạng từ trong tay tử thần.

Sau khi Hà Tâm Hạ đi vào, nhìn thấy Trịnh Thiếu Hoa gặp nguy không loạn trước bụng đứa bé trai, sau khi rạch một đường nhỏ, y tá đứng bên cạnh không ngừng dùng bông băng lau máu tươi.

Lúc đó bác sĩ và y tá phối hợp cực kỳ ăn ý, Trịnh Thiếu Hoa thường khoát tay, y tá biết anh muốn cái gì, không ngừng đưa dao kéo, cái kẹp cho anh.

Đây là lần đầu tiên Hà Tâm Hạ nhìn thấy cảnh máu tươi trên bàn mổ, cảm thấy có chút chán ghét, bụng cảm thấy hơi buồn nôn, mà nhìn về mặt Trịnh Thiếu Hoa, vẫn luôn ngưng trọng và tự tin, dường như đã sớm thành thói quen trước tình cảnh này.

Hà Tâm Hạ nhìn dụng cụ trong tay không ngừng thay đổi, cuối cùng cái kẹp nhỏ kia từ trong vết rạch lấy ra một cái chìa khóa, cái chìa khóa bị nhò máu đỏ tươi, sau khi lấy ra được đặt trong mâm.

Quá trình mổ không đến nửa giờ, trong khoảng thời gian này, Trịnh Thiếu Hoa tập trung tinh thần cao độ, tản ra ánh sáng là người ta mê muội.

bệnh nhân được y tá đẩy ra ngoài phòng mổ, mọi chuyện sau đó do họ sắp xếp.

Trịnh thiếu Hoa vừa đi ra khỏi phòng mổ, vừa cởi áo blouse trắng ra.

Chỉ khi mổ cho bệnh nhân, anh có thể tạm thời quên mất sự tồn tại của người nào đó.

Trong chớp mắt lấy khẩu trang xuống, ánh mắt của anh lại trở nên tịch mịch.

Cô y tá đi đến, nói: "Viện trưởng, vừa rồi điện thoại của ngài reo liên tục, có lẽ có người gấp gấp muốn tìm ngài."

Trịnh Thiếu Hoa gật đầu với cô ta: "Tôi biết rồi, cảm ơn."

Trịnh Thiếu Hoa xoay người đi vào văn phòng, Hà Tâm Hạ cũng nhẹ nhàng đi vào.

Bày trí của căn phòng này, Hà Tâm Hạ biết rất rõ, trước kia cô không có việc gì làm rất thích đến đây tìm Trịnh Thiếu Hoa, có đôi khi không có chỗ ngủ trưa, cô dựa vào ghế sofa ngủ một giấc.

Trịnh Thiếu Hoa đối với việc này cũng chưa từng nói gì.

Anh kéo ngăn bàn làm việc ra, lấy một chiếc điện thoại di động từ bên trong ra, xem bản ghi chép cuộc trò chuyện, thấy có bốn năm cuộc gọi chưa nghe.

Anh gọi lại theo dãy số, rất nhanh bên kia đã có người nghe máy.

"Anh có tra ra được tin tức nào không?" Trịnh Thiếu Hoa mở miệng hỏi.

Đối phương là người đàn ông khoảng ba bốn mươi tuổi, tiếng nói vô cùng hùng hồn: "Tôi tra ra được một ít manh mối rồi, viện trưởng Trịnh, ngài có thể không? Có thể đến quán trà không? Tôi có đồ muốn cho ngài xem."

Trịnh Thiếu Hoa không do dự nói: "Không có vấn đề, tôi hy vọng anh tra ra được tin tức có ích."

Trịnh Thiếu Hoa cúp điện thoại, mặc áo khoác lấy từ trên giá áo, nói cho y tá biết mình có việc muốn rời khỏi đây, sau đó ra khỏi bệnh viện.

Hà Tâm Hạ hiếu kỳ có chuyện gì, đáng để Trịnh Thiếu Hoa coi trọng như thế, làm cho anh đang trong giờ làm việc mà rời khỏi bệnh viện.

Bay bên cạnh anh, Hà Tâm Hạ cùng đi theo anh.

Khi anh ngồi vào trong xe, Hà Tâm Hạ cũng bay vào ngồi bên ghế lái phụ, cùng ngồi với anh.

Trịnh Thiếu Hoa lái xe với tốc độ rất nhanh, cũng rất ổn, lái xe từ bệnh viện đến quán trà đã hẹn, tổng cộng tốn không đến nửa giờ.

Từ biểu hiện bên ngoài của Trịnh Thiếu Hoa, đây không phải là lần đầu anh đến đây, anh bước vài bước đã đến chỗ ngồi gần bên cửa sổ.

Đối diện bàn, có một người đang ngồi.

Người kia mặc tây trang, tóc được cắt rất cẩn thận, khoe mắt có vài nếp nhăn, tuổi khoảng chừng bốn mươi.

Ông ta đang bung ly trà lên uống, nhìn thấy Trịnh Thiếu Hoa đến đây, nở nụ cười, nói: "Viện trưởng Trịnh, vì điều tra tin tức cho ngài, tôi đã vận dụng không ít giao thiệp."

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng cau mày, dường như không hề bất ngờ đối với những lời này.

"Viên Chúc Hồng, đừng đi theo tôi, ông muốn cái gì có thể nói thẳng, đừng nói nhảm là được." Trịnh Thiếu Hoa ngồi thẳng người nheo mắt nhìn ông ta, đột nhiên khí thế của bản thân tăng lên.

Viên Chúc Hồng là người trong giới hắc đạo, cũng xem như là người đứng đầu trong hắc đạo, có không ít anh em bán mạng. Có đôi khi điều tra tin tức, về phương diện hắc đạo càng nhanh, cũng chuẩn xác hơn.

Trịnh Thiếu Hoa tìm sự giúp đỡ từ ông ta, cũng là đi khắp nơi hỏi qua, mới làm như vậy.

Viên Chúc Hồng cười ra tiếng: "Viện trưởng Trịnh vẫn sáng khoái như thế, vậy tôi cứ nói thẳng, bệnh viện các người tiến hành giao dịch bí mật, tôi cũng muốn gia nhập. Có tiền và kiếm tiền, mới không phải là anh em sao? Nếu viện trưởng Trịnh có đường kiếm tiền, cũng không giới thiệu anh em chúng tôi, làm sao chúng tôi có thể cam tâm để ngài làm việc?"

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng ngước mắt lên, nhìn chăm chăm vào Viên Chúc Hồng. Dường như tự hỏi đối phương biết rất nhiều việc liên quan đến bệnh viện của anh, đều được vô cùng giữ bí mật, về phương diện này Viên Chúc Hồng nghe được vài tin tức, vậy ông ta có chút năng lực.

Nếu đổi lại trước kia, Trịnh Thiếu Hoa đối mặt với tình huống như thế, nhất định sẽ không đáp ứng yêu cầu của ông ta. Nhưng hiện tại..... Vì biết rõ sự thật người kia chết thế nào, cho dù trả giá cái gì, anh cũng sẽ không tiếc.

"Tôi sẽ đáp ứng với ông." Im Lặng một lúc lâu, Trịnh Thiếu Hoa từ từ mở miệng nói.

Hà Tâm Hạ ngồi trên ghế bên cạnh anh, mí mắt hơi nhếch lên, nghi ngờ cuối cùng hai người đang nói chuyện gì? Vì cái gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng?

Trong suy nghĩ của cô, Trịnh Thiếu Hoa mãi mãi là một bác sĩ chữa bệnh cứu người, vừa rồi những lời nói kia, lại tuyên bố rõ ràng dường như Trịnh Thiếu Hoa đang có âm mưu chuyện gì.

Đôi mi thanh tú của cô nhú lại một chỗ, đang tỉ mỉ nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, hai người lại không tiếp tục bàn bạc.

Viên Chúc Hồng lấy trong bóp da ra một cái phong thư "Những thứ này do thuộc hạ tôi tìm được, có lẽ ngài sẽ cảm thấy hứng thú."

Trịnh Thiếu Hoa không chần chờ xé phong thư ra, bên trong có vài món đồ khi Hà Tâm Hạ còn sống mang theo bên người, ví dụ như cái chìa khóa, quả sinh nhật anh tặng Hà Tâm Hạ năm mười bảy tuổi, sau đó cô vẫn không chịu đổi lại, tuy màu sắc chìa khóa đã cũ, cũng còn sử dụng được.

Tay anh mò vào bên trong gói đồ, ánh mắt phát ra vẻ u ám "Chỉ tìm được những thứ này thôi sao?"

Anh lấy ra vài bức ảnh chụp, đặt lên bàn.

"Ngài nhìn kỹ những ảnh chụp này, thì hiểu được chuyện gì xảy ra, không biết trong ảnh chụp có bí mật gì, có đủ để chúng ta trở thành bạn bè hợp tác không?"

Trịnh Thiếu Hoa cảm những ảnh chụp lên, bức ảnh chụp rất mờ, chắc là từ camera chụp xuống, rất nhiều chỗ có tuyết rơi, không nhìn kỹ, rất khó phân biệt thông tin ẩn giấu bên trong.

Nhưng bóng người trong ảnh chụp lại rất rõ ràng.

"Đây là thuộc hạ tôi tìm ra được ở phòng quan sát, từ trong bức ảnh có thể nhìn thấy có người đã từng động vào xe của tiểu thư Hà Tâm Hạ." Viên Chúc Hồng nói chuẩn xác: "Tôi có lý do tin rằng có người cố ý làm cho vụ tai nạn xe này xảy ra, nói cách khác..... Tiểu thư Hà Tâm Hạ bị mưu sát."

Hà Tâm Hạ ngồi bên cạnh đầu óc bỗng chốc nổ tung, cô mở to hai mắt, ngồi ngây ngốc tại chỗ.

Lúc này, trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh. Từng hình ảnh kích thích hệ thần kinh của cô, từng hình ảnh lần nữa hiện lại trong đầu cô.

Xe chạy qua, tốc độ nhanh hơn, phanh lại không hoạt động, cuối cùng chiếc xe lao ra vòng bảo hộ, đụng vào sườn dốc.....

Liên tiếp trí nhớ đánh úp vào đầu óc cô, làm cô nhớ đến từng màn ảnh trước khi chết.

Hô hấp ngày càng khó khăn, tay phải Hà Tâm Hạ gắt gao ôm chặt ngực mình, cô gắng bình tĩnh lại.

Viên Chúc Hồng tiếp tục nói: "Chúng tôi điều tra ra được bóng người trong ảnh chụp, là lái xe nhà họ Trịnh."

Cái gì? Hà Tâm Hạ không thể tin mở to hai mắt, quay đầu nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa.

Ngược lại biểu hiện của Trịnh Thiếu Hoa rất bình tĩnh, nhưng trong phần bình tĩnh này, vừa cất giấu một tia khiếp người.

Tay anh ngày càng nắm chặt lại, anh vốn trong mơ hồ đoán được gì đó, nhưng giờ phút này chứng thực, trong lòng anh có chút phần nộ.

Không khí cực kỳ yên lặng, Hà Tâm Hạ nghe thấy hai chữ "nhà họ Trịnh" cả người đều choáng váng, ánh mắt càng trở nên đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 4: Sống trên đời người có tài quan trọng nhất

"Ông xác định?" Trịnh Thiếu Hoa lạnh lùng phun ra ba chữ

Khóe mắt tà tử nhếch lên, có chút ý lạnh bất cần đời.

Viên Chúc Hồng ngồi đối diện trông thấy vẻ mặt này của anh, không phải trong ấn tượng của người khác Trịnh Thiếu Hoa luôn là một người ôn nhu khiêm tốn sao?

Sau khi ông ta kinh ngạc vài giây, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh "Viện trưởng Trịnh, ngài cũng biết tôi là người đứng đầu có tiếng, tôi giống như sẽ lừa gạt ngài sao? Tôi biết rõ ngài không tin, còn cố ý phái người ngày đêm thăm dò hành tung của tôi, ngài có thể nhìn chính mình xem."

Ông ta đẩy một xấp ảnh chụp, phía trên toàn cảnh xái xe làm chuyện gì.

Trịnh Thiếu Hoa càng xem, ngón tay ngày càng nắm chặt.

Trong lòng Hà Tâm Hạ cảm thấy phức tạp, ngay cả cô cũng không phân biệt được là tư vị gì.

Cô lẳng lặng vỗ đầu vai Trịnh Thiếu Hoa, chỉ tiếc người đàn ông nào đó không cảm nhận được.

"Anh mất kính, không thể trách anh, có lẽ do số mạng em không tốt."

Nói đến nhà họ Trịnh, cô tự nhiên lại nhớ đến nhà họ Hà. Mỗi khi nghĩ đến hai chữ "nhà họ Hà", tâm tình cô đều chìm xuống đến đáy cốc.

Những bức ảnh nằm trong tay Trịnh Thiếu Hoa, bị vò nhăn nhúm, cuối cùng nắm lại thành một cục, bị quăng vào thùng rác.

"Câu chuyện này đừng truyền ra ngoài, nên bị bên ngoài phát hiện, chúng ta cũng hợp tác thất bại." Trịnh Thiếu Hoa từ trên ghế đứng lên, bước chân đi ra ngoài.

Trên trời đổ cơn mưa phùn, từng hạt mưa rơi không ngừng, giống như bao phủ cả thành phố.

Trịnh Thiếu Hoa ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời bao la, ngẫu nhiên có vài tiếng sấm chớp, chiếu sáng cả bầu trời.

Trên đường không ít người lái xe, đi xuyên qua cơn mưa to.

Trịnh Thiếu Hoa lại nắm chặt nắm đấm, không ai biết hôm nay anh dùng tâm tình gì để sống trên thế giới này.

Anh chậm rãi bước đi trong mưa, bước từng bước đi về phía chiếc xe của mình, bước vào trong xem không ít hạt mưa văng tung tóe trong đệm xe.

Trong ví tiền, được đặt bức ảnh anh và Hà Tâm Hạ chụp chung.

Hà Tâm Hạ thấy anh nhìn chằm chằm vào bức ảnh, hơi thở dài một hơi, đưa tay muốn ngăn lại trước mắt anh, muốn ngăn cản anh tiếp tục xem. Nhưng Trịnh Thiếu Hoa như không nhìn thấy cô, tiếp tục nhìn chằm chằm vào bức ảnh không thay đổi.

"Anh mất kính, anh đây là có ý gì? Không cảm thấy em cảm thấy không vui, anh còn sống mới là quan trọng nhất."

Môi Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng nhấp máy, dường như đang nói một câu.

Nhưng âm thanh quá nhỏ, Hà Tâm Hạ không thể nghe được.

Mưa vẫn rơi tí tách.

Hai tay Trịnh Thiếu Hoa đặt trên tay lái, khởi động xem, bánh xe đi quẹo qua làn mưa, chạy về phía trước.

Hà Tâm Hạ ngồi bên ghế lái phụ, nhìn kỹ, có thể thấy được cả người cô như đang bay lơ lửng trên ghế ngồi, cũng không chạm vào đồ vật.

"Alo, Viên Chúc Hồng." Trịnh Thiếu Hoa dùng điện thoại di động bấm một dãy số, trên tay đang gắn tai nghe, vừa lái xe vừa nói: "Ông bắt lái xe nhà họ Trịnh tên Phương Hàm lại, tôi muốn hỏi anh ta, địa điểm tùy ông sắp xếp, cố gắng đừng để người khác phát hiện."

Viên Chúc Hồng đương nhiên đồng ý, bây giờ có thể giúp Trịnh Thiếu Hoa một phần, như vậy chính là có thêm một phần ân tình, sau này hợp tác càng thêm đảm bảo.

Ông ta vội vàng nói: "Việc này giao cho tôi, nhưng mà viện trưởng Trịnh.....sau này ngài có ra tay, cũng cố gắng hạ thủ lưu tình, đừng giết người, tuy rằng tay tôi dính không ít máu, nhưng bị cục cảnh sát để mắt tới, còn là một việc rất hao tổn về tinh thần."

Trịnh Thiếu Hoa chưa đến mức muốn tính mạng người ta, hơn nữa trong lòng anh hiểu được, lái xe nhiều lắm có thể coi là tòng phạm, cũng không phải là chủ mưu phía sau.

Mục đích cuối cùng của anh, chính là bắt được hung thủ.

"Ông yên tâm, tôi không đến mức máu lạnh như thế." Khóe môi Trịnh Thiếu Hoa hơi nhếch lên.

Tuy Viên Chúc Hồng chỉ nói qua điện thoại, không có chính thức đối mặt với anh, nhưng cũng biết nụ cười này lạnh thế nào.

Bọn họ làm người như thế, tâm có thể nóng sao?

Nói mấy câu, Viên Chúc Hồng liền cúp điện thoại, phân phó thủ hạ đi làm việc.

Thật ra chỉ cần có một chút manh mối, có thể đoán được nhiều tin tức. Chuyện nhà họ Trịnh, ai có thể hiểu rõ hơn Trịnh Thiếu Hoa? Đừng xem bề ngoài Trịnh Thiếu Hoa như thế, trên thực tế bên trong lại không trong sáng.

Hai tay Trịnh Thiếu Hoa nắm chặt tay lái, chạy về phía nhà trọ.

Cho dù là người nào bày ra vụ tai nạn xe này, Trịnh Thiếu Hoa đều làm cho người đó nợ máu phải trả bằng máu. Anh nắm chặt tay lái, đáy mắt hiện lên ý lạnh.

... ..

Hà Tâm Hạ vừa bay vào nhà trọ, Bình Tử liền sửa gấu gấu chạy đến chào đón cô.

Chạy xung quanh Trịnh Thiếu Hoa và Hà Tâm Hạ.

Trịnh Thiếu Hoa còn tưởng rằng Bình Tử đã nhận anh là chủ nhân của nó, nhìn thấy Bình Tử "nhiệt tình" chào đón như thế, khóe miệng nở nụ cười nhẹ, cuối xuống sờ đầu Bình Tử.

"Bình Tử đói bụng không?" Trịnh Thiếu Hoa thay dép lê, từ trong tủ chén lấy ra một túi thức ăn cho chó, đưa cho Bình Tử một viên.

Sau khi Bình Tử thấy Hà Tâm Hạ gật đầu, há mồm ngậm lấy thức ăn cho chó, chậm rãi nuốt vào.

Trịnh Thiếu Hoa đi vào phòng bếp, trong tủ lạnh không có rau dưa thịt, chỉ có thực phẩm ăn nhanh và bánh mì. Trịnh Thiếu Hoa còn chưa ăn tối, rất hiển nhiên anh không có ý định đến nhà hàng dùng cơm, lấy vài miếng bánh mì ra ăn.

Làm hồn ma Hà Tâm Hạ không cần ăn cái gì, cô không có cảm giác đói, cũng không có cảm giác đau đớn, chỉ tồn tại duy nhất chính là ý thức.

Cô theo thói quen bay đến ngồi trên ghế sofa, trêu chọc Bình Tử một lúc, lại nhìn Trịnh Thiếu Hoa một lúc.

Trong mắt cô, mấy ngày nay nhất cử nhất động của Trịnh Thiếu Hoa đều khác thường, vào nhà trọ của cô ở thì thôi, thậm chí ngay cả rất nhiều thói quen cũng thay đổi. Giống như, trước kia anh rõ ràng không thích Bình Tử, thường xuyên nói nuôi chó có vi khuẩn rất nhiều, nhiều lần muốn giao Bình Tử cho người khác nuôi. Nhưng sau khi cô chết đi, anh lại không tức giận.

Vẫn còn uống rượu, trước kia ngoại trừ rượu vang đỏ, còn lại những loại rượu khác Trịnh Thiếu Hoa đều không đụng vào.

Mỗi một thay đổi của anh, Hà Tâm Hạ đều ghi nhớ thật sâu.

Sau khi Trịnh Thiếu Hoa ăn bánh mì xong, lại lấy mười lon bia từ trong tủ lạnh ra.

Hành động này, làm cho khóe mắt Hà Tâm Hạ giật giật.

Trời ơi! Anh mất kính định quá chén sao, mỗi lần đến ban đêm đều chán chường như thế sao? Không biết uống rượu hại thân sao?

Cô vô ý nghĩ đến cướp lon bia trong tay Trịnh Thiếu Hoa, bàn tay lại vuron thẳng về phía lon bia.

Lon bia vẫn nằm trong tay Trịnh Thiếu Hoa, anh rót một ly, ừng ực vài tiếng uống một hơi cạn sạch.

Hà Tâm Hạ tức giận đến mức giọng chân lên, đời này người bạn tốt nhất của cô là Trịnh Thiếu Hoa, cô không hy vọng thấy anh chán chường như thế chút nào.

Nếu cô có được thân thể chân thật, cô nhất định sẽ không chút lựa chọn lắc lắc bả vai anh, gọi anh tỉnh táo lại. Chỉ tiếc linh hồn cô, cái gì cũng không làm được, trừ bỏ giường mắt nhìn, vẫn là giường mắt nhìn.

Gâu gâu gâu.... ..

Bình Từ ghé vào bên ghế sofa, đầu lắc lắc về phía Hà Tâm Hạ vài cái.

Mới qua một thời gian ngắn, Trịnh Thiếu Hoa đã uống năm sáu lon bia.

Bia uống càng nhiều, hai má anh hơi đỏ lên, trong phòng khách mùi bia cũng càng ngày càng nhiều.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bình thường người đến gõ cửa nhà Hà Tâm Hạ, ít lại càng ít. Cô học trong học viện nghệ thuật, học chính là mỹ thuật tạo hình, quen biết bạn bè rất ít, chưa từng có bạn học nào đến nhà cô làm khách, Cho nên có thể trừ bỏ bạn bè cô tìm đến cửa.

Người thân, lại càng không có khả năng. Người gọi là cha cô mỗi tháng sẽ gửi tiền sinh hoạt vào trong thẻ cho cô, giữa hai người không có bất kỳ liên lạc gì. Cho tới bây giờ ông ta đều xem cô như đồ bỏ đi, trốn còn không kịp. Nếu không phải mỗi tháng số tiền trong thẻ cô đều tăng thẻ, suýt chút nữa Hà Tâm Hạ đã quên người cha này còn tồn tại.

Chuông cửa lại tiếp tục vang lên, Trịnh Thiếu Hoa bị âm thanh ồn ào này làm cho tỉnh táo lại.

Anh buông lon bia trong tay, bước từng bước đi về phía cửa.

Tay giữ chặt tay nắm cửa, mở răng rắc một tiếng.

"Anh Trịnh, mấy ngày nay anh biến mất đâu không thấy, cũng là vì đến nơi này sao?" Ngoài cửa một cô gái trẻ tuổi trang điểm đậm, cô ta cầm trong tay túi xách hàng hiệu số lượng có hạn.

Bỗng nhiên nghe thấy giọng nói này, cơ thể trong suốt của Hà Tâm Hạ cứng đờ, theo phản xạ quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói.

Cô gái mặc một thân váy màu đỏ ngắn, váy xẻ tà rất cao, lộ ra bắp đùi thon dài và đường cong, cô ta là một cô gái vô cùng có sức quyến rũ.

Nhưng.... ..Mỗi khi Hà Tâm Hạ nhìn thấy cô gái này, trong lòng đều dấy lên một trận phong ba.

Đầu óc Trịnh Thiếu Hoa hơi tỉnh táo một chút, anh nhẹ nhàng nhủ mảy kiếm lại, ngăn ở cửa ra vào, cũng không để cho cô gái kia vào, bất mãn mở miệng nói: "Sao cô lại đến đây?"

"Sao em không thể đến?" Cô gái kia có ý từ trong khe hở thăm dò vào bên trong: "Mấy năm gần đây, cô ta bị ba ăn bầy ở chỗ này sao? Rất đơn sơ, cũng phù hợp với thân phận của cô ta."

Những lời này rất kích thích Trịnh Thiếu Hoa, tức giận trong đôi mắt Trịnh Thiếu Hoa ngày càng tăng lên.

Bước chân Hà Tâm Hạ cứng nhắc không cách nào nhúc nhích, cũng may Bình Từ sửa gâu gâu, kéo cô từ trong suy nghĩ ra.

"Hà Nghiên Vũ, chạy đến đây nào loạn, không sợ làm mất thân phận nhà họ Hà sao?" Nói xong, Trịnh Thiếu Hoa muốn đóng cửa.

Hà Nghiên Vũ ỷ vào đôi phương đang say, động tác thông thả, nhanh chân đẩy Trịnh Thiếu Hoa qua một bên, đi vào trong nhà.

Trên bàn trà, đặt một bức ảnh chụp hai mẹ con. Trong hình là một người thiếu phụ xinh đẹp, ôm cô bé. Người phụ nữ trong ảnh chụp là mẹ của Hà Tâm Hạ, lúc cô năm tuổi mẹ cô qua đời, từ đó đến nay, cô do bảo mẫu nuôi lớn.

Hà Nghiên Vũ liếc mắt nhìn thấy bức ảnh chụp, cô ta cầm lên hung hăng ném trên mặt đất, chưa hết giận còn giẫm chân vài cái.

"Anh Trịnh, chẳng lẽ anh không thấy rõ mẹ con họ là hồ ly sao? Mẹ của cô ta là tiểu tam có thân phận thấp hèn, con gái cũng không tốt đến đâu." Ảnh chụp bị nghiền nát ở dưới chân Hà Nghiên Vũ.

Từng mảnh nhỏ như nghiền nát tâm Hà Tâm Hạ.

Đây là bức ảnh chụp duy nhất của mẹ, hiện tại cũng không còn.

Nhưng càng làm cô hoảng sợ.....Trịnh Thiếu Hoa lại biết rõ chân tướng sự việc! Nếu không nghe thấy những lời này của Hà Nghiên Vũ, anh sẽ không biểu hiện bình tĩnh tự nhiên như thế.

Trịnh Thiếu Hoa nắm lấy cánh tay Hà Nghiên Vũ, hung hăng nắm chặt lại: "Hà Nghiên Vũ, cô nổi điên đủ chưa? Không cho phép cô phá hủy những món đồ kia, nếu không đừng trách tôi không nghĩ tình."

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 5: Hà Tâm Hạ không muốn biết người sinh ra

"Anh Trịnh, anh che chở cho cô ta khắp nơi, có từng nghĩ đến em không? Tôi mới là thiên kim tiểu thư danh chính ngôn thuận của nhà họ Hà, đối với nhà họ Hà cô ta chỉ là người ngoài, anh giúp cô ta, có thể tìm được chỗ nào tốt trên người cô ta?" Hà Nghiên Vũ bị chọc giận, giọng điệu nói chuyện ngày càng nặng.

Ngũ quan xinh đẹp của Hà Nghiên Vũ dữ tợn, ngoan ác cắn chặt cánh môi.

Cô ta hai mươi hai tuổi, lớn hơn Hà Tâm Hạ hai tuổi.

Lúc Hà Tâm Hạ nghe thấy những lời này, cánh môi càng ngậm chặt. Cho tới nay đề tài sinh ra là điều cấm kỵ của cô, Hà Tâm Hạ chưa bao giờ cho người khác nói chuyện này.

Thân phận không phải do cô lựa chọn, lúc cô ra đời, nhất định là một đứa bé không thể để lộ ra ngoài ánh sáng. Mẹ cô là hồ ly tinh trong miệng người đời, là Tiểu Tam, cô và mẹ cô vẫn luôn trốn trong căn nhà nhỏ sống qua ngày, sau khi mẹ cô qua đời, cô một mình lớn lên.

Chuyện này giấu thật sâu trong đáy lòng cô, cô cũng chưa từng nói với Trịnh Thiếu Hoa.

Nhưng cô thật không ngờ, Trịnh Thiếu Hoa đã biết trước chuyện này, hơn nữa nghe những lời Trịnh Thiếu Hoa nói với Hà Nghiên Vũ, có thể đoán ra nhà họ Hà và nhà họ Trịnh có quan hệ sâu sắc.

"Hà Nghiên Vũ, cô câm miệng đi." Trịnh Thiếu Hoa hơi say hoàn toàn thanh tỉnh, anh nghe Hà Nghiên Vũ mở miệng một câu tạp chủng, sắc mặt hơi khó coi.

Lông mày của anh nhẹ nhàng nhú lại, trong mơ hồ mang theo khí thế bức người.

Hà Nghiên Vũ bị đôi mắt lạnh lẽo của anh làm cho sợ hãi, hơi sùng sốt một lúc, vừa không chịu bỏ qua hét to: "Dựa vào cái gì không cho phép người khác nói? Chẳng lẽ mẹ của nó không phải loại người thấp hèn sao? Em chỉ là lời ngay nói thật."

Hà Nghiên Vũ nổi giận hất đồ trên bàn trà xuống, có đồ gì trong tay, cô ta ném xuống đất hết.

"Cái nhà trọ này cũng là cha em để lại cho mẹ con nó, cho dù em đập phá đồ đạc ở đây thì thế nào?" Hà Nghiên Vũ điên cuồng đập phá đồ, rất nhiều lon bia bị hất đổ trên mặt đất: "Nó dựa vào cái gì tranh giành người đàn ông với em? Trong đây người nào không biết em thích anh, anh Trịnh, trước đây có rất nhiều lần em nhìn cô ta không vừa mắt, nếu không ngại mặt mũi của anh, cô ta có thể thân nhiên vượt qua những ngày đó sao?"

Cô ta vốn nghĩ sau khi người này chết đi, anh Trịnh sẽ đặt tâm lên người cô, nhưng càng làm cô tức giận là tuy Hà Tâm Hạ chết đi, Trịnh Thiếu Hoa vẫn không liếc mắt nhìn cô một cái, ngược lại còn dọn vào nhà trọ của Hà Tâm Hạ ở.

Đây là định nhìn vật nhớ người sao?

Cô ta muốn phá đi tất cả những thứ trong này, không cho anh được như ý.

Sự ghen ghét trong lòng con gái thật là đáng sợ, Hà Nghiên Vũ cảm giác bị lửa giận nhen nhóm.

Hà Tâm Hạ trầm mặc nghe cô ta nói từng câu từng chữ, vẻ mặt rất bình tĩnh, trong lòng cũng rất lạnh nhạt, chậm rãi giương mắt, nhìn chăm chăm vào Hà Nghiên Vũ, nhẹ giọng hừ một tiếng: "Đúng, tất cả đều là lỗi của mẹ tôi, vậy người đàn ông kia của cô thì sao? chẳng lẽ anh ta không sai sao?"

Mẹ chẳng qua là một người phụ nữ bị đàn ông lừa gạt, vì sao mẹ tôi phải gánh vác tất cả mọi tội lỗi? Nếu trước đây cô thông minh một chút nói cho mẹ cô biết, mẹ cô có chết không rõ ràng không?

Mẹ cô vốn muốn đoạn tuyệt với Hà Chính Trí, lại không ngờ mang thai con của ông ta.

Từ lúc Hà Tâm Hạ biết chuyện, luôn trông thấy mẹ cô ngồi khóc bên cạnh cửa sổ. Sau này mẹ cô từng được chẩn đoán mắc chứng uất ức, chưa được vài năm thì bệnh qua đời.

Hà Tâm Hạ chưa bao giờ oán trách ai, nhưng đối với người nhà họ Hà, cũng chưa bao giờ liên lạc với họ.

Lời cô nói, không ai có thể nghe thấy.

Hà Nghiên Vũ lái nhái mắng không ngừng, nói chuyện ngày càng khó nghe.

Sắc mặt Trịnh Thiếu Hoa âm trầm thật đáng sợ, anh giơ tay lên hung hăng cho Hà Nghiên Vũ một cái tát.

Âm thanh vang lên trong phòng.

Hà Nghiên Vũ sợ tới mức ngất ngẫn cả người, gò má vừa nóng lại vừa đau, hai mắt cô ta hàm chứa lửa giận, không thể tin được nhìn Trịnh Thiếu Hoa.

“Anh đánh em?”

“Cút ra ngoài cho tôi!” Trịnh Thiếu Hoa mạnh mẽ nắm chặt tay cô ta, đẩy Hà Nghiên Vũ ra ngoài cửa.

Hà Nghiên Vũ trừng to hai mắt, chứa đầy tức giận, há miệng quát: “Trịnh Thiếu Hoa, anh che chở cho một người chết thì làm được cái gì? Nó đã chết rồi, cho dù anh có nghĩ về nó như thế nào, nó cũng sẽ không trở về được.”

“Điều ấy không cần cô nhắc đi nhắc lại.” Ánh mắt Trịnh Thiếu Hoa lạnh như băng, đưa tay đẩy cô ta ra ngoài cửa, một tay đè chặt cửa, nói: “Hà Nghiên Vũ, không quan tâm người nhà họ Hà đánh chủ ý gì, nhưng cô nghĩ rằng tôi và cô sẽ nghe theo ý của các người sao? Các người quá coi thường Trịnh Thiếu Hoa tôi rồi.”

Lạch cạch một tiếng, Trịnh Thiếu Hoa đóng cửa lại, cho dù Hà Nghiên Vũ mạnh mẽ yêu cầu mở cửa, anh đều thờ ơ, khóa cửa lại.

Hà Chính Trí nhà họ Hà là viên chức cao cấp của thành phố C, tiếng tăm rất vang dội, bên ngoài trong mắt người khác ông ta là một viên chức chính trực. Mà Hà Tâm Hạ là con gái riêng của ông ta, là vết nhơ trong cuộc sống của ông ta, đây cũng là nguyên nhân cô không muốn gặp người nhà họ Hà.

Ví dụ bị những người khác biết rõ sự tồn tại của Hà Tâm Hạ, vậy không thể nghi ngờ có ảnh hưởng đến thanh danh của Hà Chính Trí, vậy cái giá phải trả không muốn nhìn thấy người nhà họ Hà. Huống chi gần đây gặp phải một viên chức, Hà Chính Trí muốn bò lên vị trí cao, càng muốn giấu Hà Tâm Hạ ở một nơi người khác không nhìn thấy.

Về mặt Trịnh Thiếu Hoa trong treo nhưng lạnh lùng, anh xoay người nhặt ảnh chụp bị xé nát dưới đất lên, từ trong túi lấy ra một chai keo dính cao su, dán từng miếng một.

“Nát chính là nát, cho dù có dán thế nào, cũng không khôi phục như lúc trước.” Hà Tâm Hạ nhìn bức ảnh bị xé nát nói ra.

Trịnh Thiếu Hoa không nghe được những lời cô nói, anh dùng khung ảnh, một lần nữa bỏ bức ảnh vào, bày lên bàn trà.

“Tâm Hạ, em yên tâm, người hại chết em, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.” Trịnh Thiếu Hoa dùng ngón tay vuốt ve hình cô gái trong bức ảnh chụp, sự độc ác nơi đáy mắt ngày càng nặng.

Cô và nhà họ Trịnh không thù không oán, cũng chỉ biết Trịnh Thiếu Hoa là người nhà họ Trịnh, cô thật sự không hiểu gì sao lái xe nhà họ Trịnh có liên quan đến chuyện này.

Trịnh Thiếu Hoa thu dọn phòng, sửa sang lại ổ nhỏ cho Bình Từ, để Bình Từ chui vào ngủ.

Hà Tâm Hạ ngồi trên ghế sofa suy nghĩ một đêm, cuối cùng cũng không nghĩ ra ai là hung thủ đã giết chết cô. Nếu là nhà họ Hà, vì sao trước kia họ không ra tay, phải đợi sau khi cô lớn lên, mới làm ra hành động này chứ? Khoảng thời gian mẹ cô qua đời, cô một thân một mình, thật muốn đưa cô vào chỗ chết, nên sớm ra tay vào lúc đó mới đúng.

Nếu hung thủ là nhà họ Trịnh, bọn họ có lý do gì?

Ngoài cửa sổ ánh trăng treo trên cao, Hà Tâm Hạ vẫn không chìm vào giấc ngủ, cô nhìn thấy bầu trời đầy sao, nhớ lại những chuyện lúc còn sống.

Sáng hôm sau, Trịnh Thiếu Hoa bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức.

Hà Tâm Hạ nhìn vào phòng ngủ của Trịnh Thiếu Hoa, cơ thể nhẹ nhàng vận động, bay xuyên qua vách tường, bay vào phòng ngủ của Trịnh Thiếu Hoa.

Trên màn hình hiển thị tên 'Viên Chúc Hồng'.

Trịnh Thiếu Hoa ngồi trên giường, cầm lấy điện thoại nhấn nút trò chuyện.

“Ông bắt được rồi?” Trịnh Thiếu Hoa vừa xuống giường, vừa nói vào điện thoại.

Giọng nói của Viên Chúc Hồng mang theo vẻ đắc ý, mơ hồ mang theo ý tứ khoe khoang: “Tôi làm việc, cậu Trịnh còn lo lắng sao? Chúng tôi đã bắt tên lái xe ném ở nhà xưởng ngoài thành, chờ cậu Trịnh lái xe đến đó là được.”

Viên Chúc Hồng không hổ là người trong giới hắc đạo, sắp xếp chuyện này rất tốt, vừa qua một đêm, ông ta đã làm xong chuyện này.

Trịnh Thiếu Hoa mặc áo sơ mi, nhẹ giọng trả lời: “Chuyện lần này, tôi thiếu nợ ông một ân tình, về chuyện hợp tác, chờ tôi trở lại rồi nói chuyện sau.”

Trịnh Thiếu Hoa vội vàng cúp máy, vừa gọi cho bệnh viện, nói là hôm nay anh không đi làm, bảo nhân viên cẩn thận một chút.

Hà Tâm Hạ sờ đầu Bình Tử, theo sát bên người Trịnh Thiếu Hoa, nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Về chuyện cô từ vong, cô càng có quyền muốn biết hơn so với người nào.

... ..

Hơn mười năm trước ở thành phố C có rất nhiều nhà máy, về sau bởi vì cạnh tranh quá nhiều, có rất nhiều nhà máy nhỏ bị chen ép đến phá sản. Trịnh Thiếu Hoa đến chỗ nhà máy bỏ hoang, chính là năm đó bị phá sản.

Xe càng chạy ra vùng ngoại ô, mặt đường ngày càng gập ghềnh, xung quanh có rải rất nhiều hòn đá nhỏ.

Hai chân Hà Tâm Hạ uốn lượn trên bầu trời, xe lắc lư đi tới, mà từ đầu đến cuối bóng dáng cô đều ngồi lư lừng vững vàng, không chút thay đổi. Nhìn từ góc độ này, cảnh tượng này vô cùng quái dị.

Hai bên đường có rất nhiều bụi cỏ, nhìn ra được lâu rồi không ai quản lý khu vực này. Từ mặt đường có thể nhìn thấy lỗ trũng, hẳn là có xe đi qua nơi này không lâu.

Trên vách tường nhà máy có lưu lại dấu vết, cả nhà máy như phủ trên một lớp bụi, mờ mịt, dùng miệng thổi nhẹ, có thể thổi bay rất nhiều tro bụi.

Trịnh Thiếu Hoa vừa xuống xe, có hai người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen đi đến.

“Cậu Trịnh, người đã bị giam ở bên trong, cậu nghĩ làm sao bây giờ?” họ là người Viên Chúc Hồng phái đến chịu trách nhiệm canh giữ người kia, đã ở chỗ này chờ đợi rất lâu.

Trịnh Thiếu Hoa liếc nhìn hai người, chậm rãi nghiêng người đi vào trong nhà máy, cửa nhà máy này thật xấu, hai cánh cửa méo mó dựa vào cùng một chỗ, cũng không thể hoàn toàn khép lại. Từ chỗ Trịnh Thiếu Hoa đứng, có thể trông thấy rõ ràng bên trong có một người bị bịt mắt.

“Các người ở bên ngoài canh chừng, mình tôi đi vào.” Trịnh Thiếu Hoa chậm rãi bước vào.

Hai người đàn ông rất hiểu chuyện, có lẽ càng là chuyện xấu, cho nên rất thức thời bước về phía trước vài bước, đứng cách cánh cửa sắt năm sáu mét.

Linh hồn trong suốt của Hà Tâm Hạ, không ai có thể nhìn thấy cô, cô theo sát Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng bay vào.

Một người đàn ông nằm sấp trên mặt đất hai tay hai chân đều bị trói, trong miệng còn bị nhét vải, làm cho ông ta không có cách nào hô cứu.

Trịnh Thiếu Hoa đi qua, dùng giày da đạp ông ta: “Còn sống không?”

Phương Hàm lập tức ê a lắc lắc mình, run rẩy ngồi xuống.

Trịnh Thiếu Hoa tiếp tục nói: “Có thể nhận ra giọng nói của tôi không?”

Động tác giãy dụa của Phương Hàm ngày càng lớn.

Từ động tác của ông ta, Hà Tâm Hạ có thể đoán được ý muốn cầu cứu.

Nhưng có lẽ Phương Hàm không thể tưởng tượng được, gọi người bắt cóc ông ta, chính là Trịnh Thiếu Hoa.

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng vung lên, lấy bịt mắt của Phương Hàm xuống.

“Chúng ta cũng nên nói chuyện chính đi.” Lời Trịnh Thiếu Hoa nói có vài phần lạnh lẽo, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 6: Cho tới bây giờ tôi chưa nói không thích cô ấy

Thông qua việc bịt miệng Phuong Hàm, đáy mắt Trịnh Thiệu Hoa hiện rõ ý lạnh có thể thấy được.

Phuong Hàm sợ tới mức run rẩy cả người, run run nói: “Thiếu gia, có người bắt cóc tôi.....”

“Tôi biết rõ.” Người kia không phải là anh sao?

Trịnh Thiệu Hoa nửa ngồi trước mặt ông ta, thần sắc lạnh lùng hơn so với ngày thường. Từ trong đôi mắt anh, có thể trông thấy nét lạnh như băng.

Hà Tâm Hạ bay sau lưng Trịnh Thiệu Hoa, cũng chờ từ miệng Phuong Hàm hỏi được một ít manh mối.

“Phuong Hàm, tôi có lời hỏi ông, ông phải ăn ngay nói thật, như vậy có thể cho ông ăn một chút xương cốt.” Mối mong của Trịnh Thiệu Hoa nhẹ nhàng nhếch lên, lời nói mang theo tia lạnh lẽo, ngũ quan của anh vô cùng tuần tú, phần tuần tú này lại mơ hồ mang theo vẻ lạnh lùng, có một cảm giác khó gần.

Lần đầu tiên Phuong Hàm nhìn thấy thiếu gia lộ ra vẻ mặt như thế, sợ tới mức ăn nói không rõ ràng.

“Thiếu gia.....”

Trịnh Thiệu Hoa cắt đứt lời ông ta, bắt đầu hỏi: “Ngày mười tháng ba, ông đã đi đâu?”

Sắc mặt Phuong Hàm lập tức thay đổi, ông ta do dự vài phút, ấp a ấp úng mở miệng: “Ngày đó ông Thiên muốn dùng xe, tôi định lái qua đường Kiệt Lưu lái qua, ai ngờ gặp phải kẹt xe, làm trễ hai giờ, còn bị ông ấy mắng cho một trận, sau đó ở cùng một chỗ với lão gia.”

Đường Lưu Kiệt? Hôm đó quả thật có kẹt xe, trên báo chí đưa tin chỗ đó xảy ra tai nạn giao thông, làm cho kẹt xe. Chuyện này, Trịnh Thiệu Hoa rất có ấn tượng.

Nhưng anh lại không tin lời Phuong Hàm nói, nếu như hôm đó kẹt xe, thì đoạn băng ghi hình của ông ta giải thích thế nào.

Trịnh Thiệu Hoa lấy từ trong túi quần một con dao nhỏ, con dao này là dao chuyên dùng giải phẫu của bệnh viện, vô cùng sắc bén, nhẹ nhàng cắt một cái, có thể cắt đứt da người.

Con dao từ từ trượt trên mặt Phuong Hàm, ngón tay thon dài của Trịnh Thiệu Hoa nắm chặt cán dao, nói: “Phuong Hàm, tôi không muốn nghe lời nói dối, không cần phải khảo nghiệm sự chịu đựng của tôi.”

Ông cũng biết tôi là bác sĩ ngoại khoa, đối với việc làm thế nào để tạo vết thương trên người ta, không người nào hiểu rõ hơn so với tôi.”

Lưỡi dao lạnh như băng xẹt qua gương mặt Phuong Hàm, cảm giác lạnh lạnh kia, trong chớp mắt làm cho Phuong Hàm nổi da gà.

Ông ta sợ tới mức hai mắt mở to, cả người run run, “Thiếu gia.....Thiếu gia, tôi nói đúng sự thật.... ...”

Trịnh Thiệu Hoa giễu cợt hừ lạnh một tiếng, con dao bên cạnh vỗ vào gò má vài cái: “Nếu không nói, lưỡi dao này sẽ rơi vào trên mặt ông.”

Từ trong ánh mắt Trịnh Thiệu Hoa, có thể biết được anh tuyệt đối không nói dối.

Phuong Hàm giãy dụa rụt rụt đầu, Trịnh Thiệu Hoa vẫn cầm con dao kề tới vài phần.

Nội tâm đấu tranh mãnh liệt, thần kinh Phuong Hàm căng thẳng đến cực hạn.

“Nếu không nói, tao liền.... ...” Trịnh Thiệu Hoa dùng mũi dao kề vào gương mặt ông ta, chỉ cần hơi dùng sức, có thể dễ dàng cắt chảy máu.

Phuong Hàm sợ tới mức cả người run lên: “Phải.....Là lão gia phân phó, bảo tôi phá hư phanh xe của Hà Tâm Hạ, làm một chút việc vặt. Việc khác tôi thật sự không biết, tất cả tôi đều nghe theo lời lão gia mà làm việc.”

Ánh mắt Trịnh Thiệu Hoa trở nên khó dò, tiếp tục hỏi: “Những thứ khác đâu? Tại sao ông ta phải ra tay với Hà Tâm Hạ?”

Trong gia đình phức tạp của nhà họ Trịnh này, Phuong Hàm rất được ba anh trọng dụng. Ông đã phái Phuong Hàm đi làm chuyện này, như vậy ông đã biết đến không ít bí mật.

Nhắc tới việc này, Phuong Hàm cũng không nói gì thêm, xem ra không có ý định nói thật.

Trịnh Thiệu Hoa cũng không nói nhảm với ông ta, dùng dao đâm húng hắng đâm vào đùi ông ta, máu tươi lập tức chảy ra. Một dao kia, anh không do dự chút nào, giống như đâm vào không phải là đùi người, mà là một miếng đậu hủ.

Chỗ anh đâm vào, không đến mức giết chết người, cũng không tạo thành mất máu quá nhiều, nhưng cảm giác đau đớn lại mãnh liệt nhất.

Phuong Hàm đau đến hết thâm thiết: “Thiếu gia.....Thiếu gia, tôi nói.”

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng gạt đầu, cùng đợi ông ta nói tiếp.

Sau khi Phuong Hàm bị thương, mồ hôi trên trán ông ta ướt đầm hai bên tai, môi mỏng tái nhợt đóng mở: “Lão gia biết được ngài và tiểu thư Hà Tâm Hạ thân mật, nảy sinh tức giận rất lớn, lo lắng sẽ phá hư quan hệ nhà họ Hà và nhà họ Trịnh, cho nên phân phó tôi tạo ra vụ tai nạn xe.”

Lúc nói đến đây, giọng nói Phuong Hàm ngày càng có hết sức, nếu như bị lão gia biết ông ta tiết lộ bí mật, ông ta nhất định không có quả ngon để ăn.

Giọng nói ông ta đứt quãng: “Nhưng tôi đã kiểm tra thiết bị chiếc xe, tôi nghĩ rằng cô ta sẽ ngã thành người tàn phế.... ..”

Ông ta không nghĩ tới chiếc xe vượt ra khỏi vòng bảo vệ, rớt xuống sườn dốc.

Từ trong giọng nói của ông ta, có thể nghe ra ông ta cũng có tia tự trách.

Trịnh Thiếu Hoa nắm cán dao ngày càng chặt, đáy mắt hiện lên tia độc ác, mũi dao lần nữa đâm vào đùi Phuong Hàm.

Phuong Hàm đau đến mức rít lên một tiếng.

Máu tươi chảy đầy mặt đất, quần của Phuong Hàm đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Hai lần đều đâm vào cùng một chỗ, từ miệng vết thương có thể trông thấy xương cốt, từ lực đạo của Trịnh Thiếu Hoa liền đoán ra anh phần nộ đến mức nào.

Trịnh Thiếu Hoa ném con dao trên mặt đất, đứng lên đi ra ngoài.

Bên ngoài có hai người canh giữ nhìn thấy Trịnh Thiếu Hoa đi ra, tôn kính gọi một tiếng “Cậu Trịnh”.

“Các người có thể trở về, thay tôi nhắn với Viên Chúc Hồng một tiếng, chuyện này cảm ơn ông ấy.” Trịnh Thiếu Hoa và đi về phía chiếc xe của mình, vừa nói: “Đừng quản người kia, làm sao để trở về thành phố, để tự ông ta nghĩ cách.”

Nói xong, Trịnh Thiếu Hoa tiến vào vị trí lái xe, lái xe rời đi.

Hai tên thủ hạ của Viên Chúc Hồng nhìn về phía nhà xưởng bỏ hoang, người kia nằm sấp trên mặt đất vì bị thương, không thể đứng lên, cả người nằm rạp, dùng hai tay bám lấy cánh cửa.

Bọn họ đều nhớ lúc Trịnh Thiếu Hoa gần đi đã nói câu kia, cũng không dám ra tay giúp đỡ, ngồi lên xe nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Từ thành phố lái xe đến nhà xưởng bỏ hoang, ít nhất cũng phải bốn mươi lăm phút, trong khoảng thời gian này, Phuong Hàm chỉ có thể tự cầu phúc.

... ..

Đại nãi Hà Tâm Hạ vẫn trong trạng thái nghi hoặc, vừa rồi trong lúc họ nói chuyện với nhau, có thể nghe rất rõ quan hệ giữa nhà họ Hà và nhà họ Trịnh không phải tầm thường.

Nhưng rốt cuộc là quan hệ như thế nào, Hà Tâm Hạ cũng không biết. Cô càng không biết vì sao cô và Trịnh Thiếu Hoa thân mật với nhau, cũng bị chủ nhân nhà họ Trịnh hãm hại.

Hà Tâm Hạ quan sát Trịnh Thiếu Hoa vài lần, cũng không đoán ra được cái gì.

Phuong hướng xe chạy đi, cũng không phải về nhà trọ, đây là con đường Hà Tâm Hạ cảm thấy không quen.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự, có lẽ căn biệt thự này được xây dựng nhiều năm, phong cách và bố cục khắp nơi thuộc kiến trúc hơn mười năm trước.

Bảo vệ canh giữ biệt thự hiển nhiên nhận biết xe của Trịnh Thiếu Hoa, chiếc xe vừa đến gần, cửa chính biệt thự liền mở ra.

Trịnh Thiếu Hoa lái xe đi vào.

Đập vào mắt chính là bãi cỏ màu xanh, xa xa còn có suối phun nước, trong đầm nước có nhiều con cá đang bơi lội.

Đây là lần đầu tiên Hà Tâm Hạ đến nơi này, dò xét nhìn xung quanh.

“Thiếu gia, lão gia đã ở trong phòng chờ ngài.” Nói chuyện là người hầu nhà họ Trịnh, anh ta hơi khom người, nói với Trịnh Thiếu Hoa.

Trịnh Thiếu Hoa bước xuống xe, cũng không nói gì, cất bước tiến vào phòng khách.

Trong phòng khách, có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang ngồi trên ghế sofa, gương mặt của ông ta có ba phần tương tự Trịnh Thiếu Hoa, vẻ mặt nghiêm túc trang trọng.

“Nhìn con làm những chuyện gì! Phương Hàm là do con gọi người bắt cóc đó sao? Con còn để người cha này vào mắt hay không?” Trịnh Tĩnh mới mở miệng liền răn dạy, vừa rồi ông ta nhận được tin sau khi Phương Hàm điện thoại về, liền hiểu được rốt cuộc Trịnh Thiếu Hoa muốn làm cái gì.

Quả nhiên! Diệt trừ con gái riêng của nhà họ Hà là đúng! Nhìn đứa con của ông ta, hồn phách đều vút đi, tuyệt không giống như người làm việc lớn.

Nghe thấy lời nói này, vẻ mặt Trịnh Thiếu Hoa không một chút thay đổi, anh đi đến ghế sofa ngồi xuống.

“Tôi làm việc gì, không phải ông đã biết sao?” Trịnh Thiếu Hoa lạnh lùng nâng mắt chống lại Trịnh Tĩnh.

Trịnh Tĩnh bị ánh mắt chế giễu kia làm cho kích động, hít thở gấp gấp: “Mày nhớ kỹ cho tao, mày là người nhà họ Trịnh, là người nhà họ Trịnh! Giúp đỡ một người ngoài, tranh cãi với ba mình, là việc của mày sao?”

Về mặt Trịnh Thiếu Hoa không thay đổi, nhưng khóe miệng lạnh nhếch lên nụ cười nhẹ, tràn đầy châm chọc.

“Tôi thà rằng không phải người nhà họ Trịnh, để tránh nhà họ Trịnh làm cho dơ bẩn tay chân.” Trịnh Thiếu Hoa nói lời hàm ý.

Lửa giận của Trịnh Tĩnh ngày càng lớn: “Mày nói mê gì đó?”

“Trịnh Tĩnh.” Trịnh Thiếu Hoa gọi thẳng tên ông ta, nói tiếp: “Chuyện này tôi sẽ tiếp tục điều tra, thương tổn đối với Hà Tâm Hạ, một cái tôi cũng không bỏ qua.”

Những lời này hoàn toàn tuyên bố quan hệ tồi tệ giữa hai cha con, Trịnh Tĩnh ngồi đó nói không nên lời, hai mắt tròn tròn nhìn anh.

“Vi một đứa con gái, mày định náo loạn cả nhà họ Trịnh?” Trịnh Tĩnh không thể tin được Trịnh Thiếu Hoa lại làm ra quyết định như thế, ông rất hiểu rõ con ông, từ nhỏ thích nắm lợi ích trong lòng bàn tay, cho nên sau khi tiếp nhận bệnh viện Khang Ninh, vền vẹn chỉ trong một tháng, liền hoàn thành công việc giao tiếp, thậm chí còn loại bỏ tất cả những người ông ta sắp xếp nằm vùng.

“Không phải tôi muốn náo loạn nhà họ Trịnh, là ông bức tôi, mỗi người đều có giới hạn riêng, không khéo chính ông chạm vào giới hạn của tôi.” Về mặt ôn nhu của Trịnh Thiếu Hoa không còn tồn tại, thay vào đó là rét lạnh như băng.

Hà Tâm Hạ là người anh cất giấu tận đáy lòng, anh làm xong tất cả công việc, vốn cũng định lựa chọn hành động, chính thức làm rõ quan hệ giữa hai người. Trong giờ phút quan trọng, Hà Tâm Hạ bị tai nạn xe cướp đi tính mạng.

Loại cảm giác này hiển nhiên cắt da cắt thịt của anh.

“Đừng nói cô ta chết, cho dù cô ta còn sống, tao cũng không thể chấp nhận cô ta tiến vào cửa nhà họ Trịnh. Tâm tư kia mày giấu tận đáy lòng, nghĩ là tao không biết sao? Không phải mày thích con gái riêng của nhà họ Hà sao?” Trịnh Tĩnh đơn giản nói ra chân tướng, vẻ mặt giận dữ.

Hà Tâm Hạ đứng bên cạnh bỗng chốc ngây ngẩn cả người, ánh mắt dần dần chuyển qua người Trịnh Thiếu Hoa. Trong đầu chợt nghĩ chính là, điều này sao có thể? Cô và Trịnh Thiếu Hoa giống như anh em, nhưng lại yêu mến? Loại tình cảm.....

Đang lúc Hà Tâm Hạ tự hỏi, Trịnh Thiếu Hoa thẳng thắn thừa nhận: “Đúng thế thì sao? Tôi chưa từng nói tôi không thích cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ngoại truyện 7: Tình cảm sâu đậm cỡ nào

Trong đầu Hà Tâm Hạ một khoảng trống không, có giọng nói không ngừng lặp đi lặp lại lời nói của Trịnh Thiếu Hoa.

Anh mất kính lại yêu cô?

Hà Tâm Hạ lần nữa quan sát Trịnh Thiếu Hoa, tự hỏi có phải Trịnh Thiếu Hoa đang nói giỡn.

Nhưng mà đối phương lại nói ra đáp án khẳng định “Trịnh Tĩnh, ông không nên động vào cô ấy.”

Cho dù là người nào tổn thương cô, anh đều trả lại tất cả, cho dù người đó là cha của anh cũng không ngoại lệ.

Trịnh Tĩnh tức giận đến hai tay run rẩy: “Mày định chống lại cha mày? Cánh dài cứng cáp rồi có phải không? Mày muốn hại chính mình không sao cả, còn lôi cả người nhà họ Trịnh theo cùng sao? Tao vừa ý Hà Nghiên Vũ là con dâu, những người khác đừng mong bước vào cửa nhà họ Trịnh.”

“Nhưng đáng tiếc người tôi nhìn trúng, chỉ có Hà Tâm Hạ, ngoại trừ cô ấy ra, những người khác tôi cũng không muốn.” Trịnh Thiếu Hoa không tiếp tục

nói nhiều, xoay người đi về phía con đường lúc này, bóng lưng của anh từ từ đi đến cửa chính, giọng nói bay bổng truyền đến: “Trịnh Tĩnh, ông đã chọc giận tôi.”

Cho nên, anh sẽ không tiếc tất cả mà trả thù.

... ..

Trên màn hình ti vi, đang phát bản tin cảnh trẻ con ở nông thôn khó khăn khi đến trường, sắc mặt Trịnh Thiệu Hoa nhìn thấy một người quen mắt.

Người đàn ông trung niên kia, đồng thời khắc sâu vào mắt Hà Tâm Hạ.

Là cha của cô.... ..

Là người đàn ông cả đời của mẹ.

“Tôi hy vọng đồng đạo quần chúng có thể chú ý đến vấn đề trẻ nhỏ gặp khó khăn khi đi học, nhìn nơi đây các bức tường xung quanh trường, còn có ích được chỉ còn lại bút máy, chúng ta là một thành viên của xã hội, hẳn là phải suy nghĩ lại.”

Hà Chính Trí nói một loạt hô hào xã hội chú ý đến nỗi khổ của trẻ em.... .. Vô cùng hay.

Nhưng Hà Tâm Hạ nhìn thấy nét mặt của ông ta, lời nói của ông ta, tất cả đều đối trá như thế.

Trịnh Thiệu Hoa xem ti vi, khẽ hừ một tiếng: “Lúc nhanh chóng điều động viên chức, đã muốn là một chút hoạt động công ích, làm gia tăng người, tính toán phá vỡ thật tốt.”

Trong lòng Hà Tâm Hạ cũng nghĩ như thế, không lâu sau lại tiến hành tuyển cử, lúc này Hà Chính Trí không biểu hiện, còn phải đợi tới khi nào?

Gâu gâu gâu.....Bình Từ xúc động kêu to, bóng dáng chạy xung quanh Hà Tâm Hạ.

Thấy được chủ nhân, không sờ vào được chủ nhân, cảm giác thật là khó chịu.

“Hừ.....Buổi tối mà kêu la cái gì, cẩn thận hàng xóm sang gõ cửa.” Loại chuyện này trước đây thường xuyên xảy ra, mỗi lần Hà Tâm Hạ đều ăn nói khép nép xin lỗi hàng xóm. Nếu không phải Hà Tâm Hạ che chở cho Bình Từ, có lẽ các bác hàng xóm hận không thể lấy dây thừng buộc chặt miệng Bình Từ lại.

Gâu.....Bình Từ ủy khuất nhỏ giọng sủa một tiếng, nằm rạp bất động trên mặt đất, một đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm Hà Tâm Hạ.

Hà Tâm Hạ đang phiền não vì chuyện ban ngày, chưa từng có tâm tư an ủi Bình Từ, giữ chặt cằm, nhìn Trịnh Thiệu Hoa đang ngẩn người.

Từ đầu đến cuối cô cũng không hiểu.... ..Rốt cuộc cô có điểm nào đáng để Trịnh Thiệu Hoa thích chứ? Vấn đề này làm cho cô nghi ngờ.

Trịnh Thiệu Hoa xem ti vi không bao lâu, thì đi ngủ.

Anh đi vào căn phòng ngủ kia, là giường chiếu khi Hà Tâm Hạ còn sống.....Đồ đạc vẫn như trước kia, không có bất kỳ thay đổi nào.

Trịnh Thiệu Hoa cởi quần áo, sau khi thay đồ ngủ, liền lên giường ngủ.

Thân ảnh trong suốt của Hà Tâm Hạ bay trong phòng, bên trong có thêm rất nhiều đồ của Trịnh Thiệu Hoa, cả không gian phòng ngủ thoạt nhìn càng nhỏ thêm.

Lúc cô bay qua ngăn ngủ, chợt trông thấy có một quyển sách bên trong. Một nửa quyển sách để lộ ra bên ngoài, còn một nửa nằm trong ngăn kéo.

Cô nhìn thấy rõ ngoài bìa quyển sách, viết rõ hai chữ “Nhật Ký”.

Đặc biệt muốn lục lại quyển ghi chép nhật ký của Trịnh Thiệu Hoa, không có bất kỳ vật gì có thể so sánh với nhật ký, càng có thể cung cấp tin cho cô.

Cô theo bản năng đưa tay chạm vào quyển nhật ký, bàn tay xuyên thẳng qua, không có vóc dáng chân thật, giống như một luồng không khí, có thể bay lượn khắp mọi nơi. Nhưng loại cảm giác này khác hẳn với cảm giác người thường, có đôi khi cũng không phải làm món vật cho người ta vui vẻ.

Thật là bức bối.....

Hà Tâm Hạ không tin không thể chạm vào nhật ký, chưa tới phút cuối thì chưa cam lòng, mỗi khi bàn tay xuyên quan, cô lại bao trùm lên quyển nhật ký.

Cứ như vậy giằng co tới lui không dưới một trăm lần, đột nhiên Hà Tâm Hạ cảm giác được lòng bàn tay chạm phải một vật cứng.

Cảm giác này, làm cho trong lòng cô vui vẻ.

Ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc, ngón tay cũng không có xuyên thẳng qua, cô có thể sờ lên trang nhật ký rồi.

Cô cố gắng sử dụng các bộ phận khác của cơ thể chạm vào vật thể, nhưng cơ thể vẫn không có trở ngại xuyên qua một chút nào, nói cách khác, cô có thể chạm vào đồ vật là ngón tay.

Cô cũng không nổi giận, tốt xấu hiện tại cũng có thể sờ được đồ vật, cô dùng ngón tay nâng quyển nhật ký, bay vào phòng khách.

Ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ trong suốt, vừa mới bày quyển nhật ký ra, loáng thoáng có thể thấy được chữ viết trên đó.

Hà Tâm Hạ không thể chờ được mở quyển nhật ký ra, đọc từng từ một.

“Ngày 7 tháng 6, Hà Tâm Hạ từ bên ngoài dẫn về một con chó chihuahua, tôi mấy lần khuyên cô ấy tặng con chó cho người khác, nhưng cô ấy lại cố ý muốn nuôi. Nhìn cô chăm sóc tên tiểu tử kia, quan tâm hơn so với tôi, tôi thừa nhận, tôi ghen tị.”

“Ngày 13 tháng 8, tôi ở đây giúp cô ấy quét dọn phòng, nhìn thấy một phòng đơn bản, người khác không biết còn tưởng rằng căn phòng này là nam sinh đang ở.

Nhưng mà, tôi nguyện ý quét dọn phòng cho cô ấy cả đời, tuy rằng cô ý không biết tâm tư của tôi.”

“Ngày 20 tháng 9, nghe nói trong trường đại học có một nam sinh theo đuổi cô ấy, tôi kiếm cớ cố ý đi rình coi, là nam sinh trưởng thành rất đẹp trai. Tôi tìm người đi cảnh cáo cậu ta vài câu, nam sinh kia vừa nhìn thấy bọn họ hung thần sát khí, sợ tới mức liên tục nói không bao giờ theo đuổi cô ấy nữa.”

“Ngày 11 tháng 12, vì sao Hà Tâm Hạ nói rời đi là rời đi? Vì sao lại vội vàng như thế? Vì sao..... Vì sao..... Tôi còn chưa thổ lộ tâm ý với cô ấy, cô ấy đã rời bỏ tôi?

Sau khi đọc rất nhiều trang nhật ký Trịnh Thiếu Hoa viết sự ảo não và hối hận, anh hối hận vì sao không thổ lộ tâm ý sớm, quý trọng mỗi một phút giây ở cùng với cô.

Sau khi xem xong, Hà Tâm Hạ cảm thấy rung động sâu sắc, cô chưa từng nghĩ đến anh mất kính lại nặng tình với cô như thế.

Hơn phân nửa độ dài trong quyển nhật ký, ghi chép tất cả đều là chuyện của cô.

Nhưng từ trong quyển nhật ký, Hà Tâm Hạ tìm ra chút manh mối, trong nhật ký từng viết qua chuyện nhà họ Hà và nhà họ Trịnh.

“Ngày 1 tháng 3, tôi chính thức tiếp nhận bệnh viện Khang Ninh, vốn sau lưng luôn gọn gàng, nhưng lại có bí mật không muốn người khác biết....”

“Ngày 22 tháng 10, giao dịch xảy ra vấn đề, may mắn có thư ký Hà giúp đỡ, mới không lộ ra dấu vết.....”

Rốt cuộc nhà họ Hà và nhà họ Trịnh tiến hành giao dịch bí mật gì, chỉ có bọn người Trịnh Thiếu Hoa mới biết.

Hà Tâm Hạ lục lại hết một quyển nhật ký, sắc trời dần dần lộ ra tia sáng.

Cô dè dặt dùng ngón tay nâng quyển nhật ký lên, định thả lại ngăn kéo.

Giữa không trung một quyển nhật ký đang bay lơ lửng, giống như bị vật gì đó dẫn dắt đi về phía phòng ngủ.

Nếu có người đang ở đây, trông thấy một màn này, nhất định sẽ sợ tới mức hét to “chuyện ma quỷ.”

Trong giấc mơ Trịnh Thiếu Hoa ngủ cũng không yên ổn, anh luôn mơ thấy cảnh Hà Tâm Hạ khi còn sống, đảo mắt cảnh này thay đổi thành tang lễ của cô, một lần lại một lần tàn phá nội tâm anh.

Trên trán chảy mồ hôi lạnh, Trịnh Thiếu Hoa đột nhiên mở to hai mắt.

Lạch cạch một tiếng, quyển nhật ký rơi thẳng xuống đất.

Hà Tâm Hạ sợ tới mức quay đầu nhìn về phía Trịnh Thiếu Hoa ngồi trên giường, trong lòng tự nhủ, có phải trùng hợp như vậy không?

Ánh mắt Trịnh Thiếu Hoa từ từ di chuyển trên mặt đất, quyển nhật ký lăn một vòng trên mặt đất, anh xúc chấn lên, đi xuống giường.

“Làm sao có thể rơi xuống đất?” Anh nhặt quyển nhật ký lên, nghi ngờ lắm bầm.

Trái tim nhỏ của Hà Tâm Hạ đập thành thịch không ngừng, không dám thở mạnh đứng nguyên tại chỗ.

Trịnh Thiếu Hoa cũng không đem lòng sinh nghi, cầm quyển nhật ký để vào trong ngăn kéo, phải đi rửa mặt thay quần áo rồi.

Nhìn Trịnh Thiếu Hoa không chút kiêng kỵ để trần nửa người, Hà Tâm Hạ cũng hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, nhìn chăm chú vào động tác của Trịnh Thiếu Hoa.

Vì sao cô càng nhìn Trịnh Thiếu Hoa, càng cảm thấy anh đẹp trai như thế? Vì sao cảm thấy không nhịn được muốn xem cái kia của anh?

Cô không nghĩ ra vì sao, thì mệt mỏi phải tiếp tục suy nghĩ.

Đối với suy nghĩ báo thù, Hà Tâm Hạ cũng không quá mức chấp nhất. Từ trước đến nay cô gặp chuyện đều rất bình tĩnh, hướng chỉ vừa nghĩ đến người kia là cha của Trịnh Thiếu Hoa, cô từ chối bản thân nảy sinh ra tâm ý báo thù.

Oán hận thì có. Nhưng cho dù oán hận, cô còn có thể làm gì? Cô là ma đương nhiên cực kỳ kiềm nén.

... ..

Trong bệnh viện cũng không có việc gì lớn, cả ngày Trịnh Thiếu Hoa đều ngồi trong phòng làm việc, thỉnh thoảng xem báo cáo bệnh nhân.

Trên bàn làm việc của anh có trồng một chậu xương rồng, là do Hà Tâm Hạ khi còn sống tặng cho anh.

Tiếng gõ cửa vang lên, một bác sĩ mặc áo khoác trắng đi đến, sau khi anh ta xác định cửa phòng đóng chặt chẽ, mới mở miệng nói: “Viện trưởng Trịnh, nhóm hàng khi đã đến, ngài muốn kiểm tra không?”

Trịnh Thiếu Hoa chậm rãi ngẩng đầu, dường như nghĩ đến cái gì, anh gật đầu “Theo thường lệ cầm danh sách cho tôi xem một chút, những chuyện khác đều làm như trước kia.”

“Được.” Bác sĩ nói xong câu này, lại mở cửa đi ra ngoài.

Trịnh Thiếu Hoa lại lâm vào trầm tư, nhìn bóng lưng của bác sĩ kia, có chút thất thần.

Hà Tâm Hạ nhận ra không khí quá dị, không khỏi nhìn vị bác sĩ kia vài lần, Cô nhớ rõ người bác sĩ này là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất được bệnh viện Khang Ninh trọng dụng, cũng rất có tiếng ở thành phố C này.

Có thể do anh ta tự mình xem hàng, chắc là có địa vị rất lớn.

Hà Tâm Hạ do dự có nên đi theo anh ta hay không, đi xem rốt cuộc anh ta làm cái gì, tiếng chuông điện thoại của Trịnh Thiếu Hoa chợt vang lên.

“Alo, xin hỏi có phải là ngài Trịnh không? Có vị tiểu thư ở quán bar chúng tôi uống rượu say, hy vọng ngài tới đón cô ấy.” Người kia nói chuyện chắc là chủ quán rượu.

Trông thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên “Hà Nghiên Vũ”, động tác bay của Hà Tâm Hạ chợt dừng lại, trở về bên cạnh Trịnh Thiếu Hoa.

“Anh có thể lựa chọn ra ngoài thuê xe, đưa cô ta về địa chỉ nhà cô ấy.....” Từ lời nói của Trịnh Thiếu Hoa có thể nghe ra, anh cũng không có ý định đến quán bar đón người.

Chủ quán rượu khó xử tiếp tục nói “Thưa ngài, cô ấy đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, trong miệng chỉ gọi tên một người, ngài có nên đến đón cô ấy không? Đợi lát nữa quán bar đông người, chúng tôi không có cách nào chăm sóc cô ấy.”

Giọng nói Trịnh Thiếu Hoa cũng không thay đổi, lại hơi thả lỏng một chút, lặp lại lời nói: “Say đến bất tỉnh nhân sự?”

“Phải.”

“Đi, quán bar của các người tên gì, tôi sẽ đến đó.” Trong mắt Trịnh Thiếu Hoa dường như hàm chứa ân ý, Hà Tâm Hạ thấy vậy kinh hồn bạt vía.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Thế giới lại không tha cho cô sao?

Từ trước đến nay Trịnh Thiếu Hoa nói là làm, anh lái xe hơn nửa tiếng, liền đến quán rượu theo lời người phục vụ.

Quán rượu này là quán rượu nổi tiếng ở thành phố C, bên trong rộng rãi lộn lộn, cái loại người gì cũng có.

Khi còn sống Hà Tâm Hạ rất ít khi đến đây, tò mò nhìn xung quanh vài lần, có rất nhiều cả trai lẫn gái đang cười cười nói nói.

Trịnh Thiếu Hoa tóm một người phục vụ rượu lại hỏi thăm, hỏi ra chỗ Hà Nghiên Vũ, liền đi thẳng về phía bên kia.

Bên cạnh bàn tròn, Hà Nghiên Vũ đầy mùi rượu gục xuống bàn, có lẽ ý thức mơ hồ, hai mắt hé mở không hề có thần thái.

“Tôi.... Tôi muốn uống, đừng....Đừng cản tôi.” Hà Nghiên Vũ say đến rồi tỉnh rồi ngủ, trang điểm trên mặt đã nhòe, hai mắt loạn thất bát tao không có một chút mỹ cảm.

Bộ dáng này cùng với bộ dáng ngày thường của Hà Nghiên Vũ, quả thực khác nhau một trời một vực.

Hà Tâm Hạ có chút không tin nhìn người trước mắt, là cô gái mỗi lần xuất hiện bên ngoài đều trang điểm nửa tiếng.

Người phục vụ rượu nói: “Ngài Trịnh, tiền đêm nay....”

“Tôi thanh toán.” Trịnh Thiếu Hoa lấy một cái thẻ ra đưa cho người phục vụ rượu: “Quẹt thẻ.”

Người phục vụ rượu cầm thẻ đi tính tiền, Trịnh Thiếu Hoa đứng tại chỗ chờ đợi, sau hai phút người phục vụ rượu mới quay lại, trả thẻ lại cho anh.

Trịnh Thiếu Hoa cũng không nói nhiều, một tay đỡ Hà Nghiên Vũ lên, tay kia đặt bên hông cô, ổn định để cô không té xuống.

Anh cất bước đi đến cửa chính quán bar.

Hà Tâm Hạ nhìn động tác thân mật của hai người, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, loại cảm giác này phản phản phục phục giày vò cô, tóm lại, cô nhìn hai người gần gũi như thế, tâm tình rất không thoải mái.

Trịnh Thiếu Hoa đưa người vào trong xe, để cho Hà Nghiên Vũ ngồi ở ghế sau.

Hà Nghiên Vũ không biết uống bao nhiêu rượu, mùi rượu xông vào mũi nồng nặc rất khó ngửi, thần trí mơ hồ gọi tên Trịnh Thiếu Hoa.

Bức tranh này, giống như những cô gái thất tình kia. Uống đến say mềm, vẻ mặt buồn bực thương tâm.

Sắc trời ngày càng tối, Hà Tâm Hạ bay đến bên cạnh Trịnh Thiếu Hoa, liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, trên mặt hiện lên tám giờ rưỡi.

Hà Tâm Hạ biết đường đến nhà họ Hà, Trịnh Thiếu Hoa cũng không lái về hướng nhà họ Hà, cũng không lái về nhà trọ.

Việc này, càng làm cho Hà Tâm Hạ tỏ ra khó chịu.

Xe lái đến khách sạn phía trước, khách sạn này là sản nghiệp của nhà họ Du, Hà Tâm Hạ đã từng đến đây mấy lần.

Trịnh Thiếu Hoa không nói một lời kéo Hà Nghiên Vũ ra, ôm cô ta đi vào khách sạn.

Sự tức giận trong lòng Hà Tâm Hạ ngày càng tăng, vừa biết được người đàn ông nào đó yêu thương mình, đảo mắt đã nhìn thấy anh ấy và cô gái khác đi vào khách sạn! Có thể không giận sao? Huống chi cô gái kia, vẫn là người chị cùng cha khác mẹ với cô.

Cõi lòng Hà Tâm Hạ tràn đầy tức giận, đi theo Trịnh Thiếu Hoa, bay vào khách sạn.

Đi đến trước bàn lễ tân thì Trịnh Thiếu Hoa nói với nhân viên lễ tân: “Mở một căn phòng.”

Nhân viên lễ tân mở một căn phòng xa hoa, Trịnh Thiếu Hoa cầm thẻ phòng rồi đi thang máy lên lầu.

Hai người ở cùng một chỗ, còn mượn phòng? Chẳng lẽ Trịnh Thiếu Hoa thừa dịp Hà Nghiên Vũ uống say, làm người ta?

Cô không phải đứa con nít, đương nhiên biết rõ ý này.

Làm cô khó hiểu nhất chính là, sau khi biết được Trịnh Thiếu Hoa yêu mình, cô không có một chút cảm giác kinh ngạc khiếp sợ nào, ngược lại cảm thấy tất cả là đương nhiên, nếu không uống phí giao tình mười năm của hai người họ.

Vì vậy Hà Tâm Hạ hiểu rõ, thật ra cô cũng yêu Trịnh Thiếu Hoa. Chỉ có điều phần yêu mến này, trước kia vẫn bị phần tình bạn che giấu, làm cô khó có thể phát hiện.

Mãi cho đến khi chết đi, cô mới hiểu được.....Rốt cuộc mình thương yêu ai.

Trịnh Thiếu Hoa đỡ Hà Nghiên Vũ lên giường.

Cả người Hà Nghiên Vũ rất khó chịu, một mùi rượu luôn xông về phía miệng cô ta.

Hà Tâm Hạ bay lơ lửng giữa hai người, không tiếng động quan sát hành động của Trịnh Thiếu Hoa. Nếu anh mất kính có can đảm làm ra chút chuyện có lỗi, cô thì.....Mang theo Bình Tử rời khỏi nhà trọ, từ nay về sau chẳng muốn ở bên cạnh anh.

Sự việc không tiếp tục phát triển trong dự liệu của Hà Tâm Hạ, Trịnh Thiếu Hoa giờ tay nắm cầm Hà Nghiên Vũ, dùng bàn tay vỗ vỗ mặt cô ta: “Tỉnh rồi sao?”

Hà Nghiên Vũ không có chút phản ứng nào, dường như cũng không biết rốt cuộc là ai đang vỗ mặt cô ta, thần trí mơ mơ màng màng cái gì cũng không

biết.

Đang lúc cô tức giận muốn rời khỏi căn phòng này, Trịnh Thiếu Hoa đột nhiên nói chuyện: “Hà Nghiên Vũ, cô biết Hà Tâm Hạ không?”

Giọng nói Trịnh Thiếu Hoa mang theo sức hấp dẫn mê hoặc, giống như có thể làm cho người ta hăm sâu vào trong đó.

Hà Tâm Hạ vô ý nhìn về phía bên này, Hà Nghiên Vũ là chị em cùng cha khác mẹ với cô, làm sao không biết chứ?

Hà Nghiên Vũ vừa nghe ba chữ “Hà Tâm Hạ”, dường như nghĩ đến cái gì chợt mở to hai mắt: “Tôi chán ghét cô ta, tôi hận cô ta, cô ta là cô gái đê tiện, giống như mẹ nó là tiểu tiện nhân.”

... ..

Một đồng lời mắng người, từ miệng Hà Nghiên Vũ phun ra.

Trong lòng Hà Tâm Hạ toát lên lửa giận, mắng cô thì không sao, nhưng cô ghét nhất người nào mắng chửi mẹ cô.

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng nhún mày lại, tựa như nhin xuống cảm xúc kia, theo lời cô ta nói tiếp “Đúng, cô ấy không tốt, nhưng bây giờ cô ấy đã chết rồi, cô biết cô ấy chết thế nào không?”

Sắc mặt Hà Nghiên Vũ khê biến, cô ta như bị chuyện này làm cho rối loạn tâm tình, cau mày: “Xe đụng chết.”

Mỗi lần nhắc đến mấy chữ “tai nạn xe”, trong lòng Hà Tâm Hạ đều run lên, trong đầu chợt hiện lên những hình ảnh tai nạn xe, đây tuyệt đối là kinh hãi kinh khủng, cho nên cô tuyệt không muốn nhắc tới.

Trịnh Thiếu Hoa hỏi như vậy là có dụng ý gì?

“Tai nạn xem, chết bị thảm cỡ nào. Nghe nói trước khi chết, cô ấy bị đụng xuống sườn dốc, từ chỗ cao như vậy té xuống, bộ đáng bị thảm cỡ nào...”
Lời nói Trịnh Thiếu Hoa tràn đầy hấp dẫn, hấp dẫn Hà Nghiên Vũ cố ý suy nghĩ đến hình ảnh kia.

Đều nói người uống say, dễ dàng nói thật.

Trịnh Thiếu Hoa muốn từ miệng Hà Nghiên Vũ biết điều gì?

Hà Nghiên Vũ quả nhiên bị những lời này hấp dẫn, cô ta sợ tới mức run rẩy cả người, trong miệng thảm nói: “Chuyện này không liên quan đến tôi....
....kho6g phải tôi, không phải tôi làm hại.”

Trịnh Thiếu Hoa nắm đầu vai Hà Nghiên Vũ, lực đạo hơi lớn.

Lúc trước anh nghi ngờ sự việc không đơn giản như vậy, Trịnh Tinh nói không chừng có đồng phạm, không nghĩ tới là có thật.

“Cô nói, nếu trên đời này thật sự có hồn ma tồn tại, người Hà Tâm Hạ muốn tìm nhất là ai chứ?” Lời nói Trịnh Thiếu Hoa cố ý kích thích Hà Nghiên Vũ, Hà Nghiên Vũ sợ tới mức bắt đầu phát run.

Đã làm việc trái với lương tâm, hễ nhắc đến phương diện kia, đều chợt dạ. Hôm nay trong lòng Hà Nghiên Vũ nghĩ gì, chính là cùng một loại.

Hà Tâm Hạ bay bên cạnh nhún vai, trong lòng tự nhủ, sau khi cô trở thành hồn ma, người thứ nhất cô tìm không phải Trịnh Thiếu Hoa sao? May nhờ anh còn hỏi người ta, trước hết cô sẽ tìm ai.

“Không.....Không phải tôi hại cô ấy, tôi chỉ hơi oán trách một chút trước mặt bác Trịnh, không nghĩ tới bác Trịnh lại ra tay sát hại.” Đầu vai Hà Nghiên Vũ run rẩy không ngừng, trên mặt thất kinh, cố gắng dùng chăn bông bao trùm đầu mình, như đang trốn tránh cái gì.

Hà Tâm Hạ bị đáp án này làm cho hoảng sợ, rốt cuộc cô có lỗi với nhà họ Hà chỗ nào chứ? Mẹ của Hà Nghiên Vũ ngại cô là người thứ ba, không để cho cô vào cửa, việc này coi như xong, bởi vì cô cảm thấy.....Cô không có lập trường để trách ai, dù sao mẹ cô quả thật chen chân vô nhà người ta.

Từ nhỏ đến lớn, cô làm mọi việc cũng làm cho Hà Nghiên Vũ.

Còn nhớ vừa lên đại học, cô muốn học đại học kinh tế, việc này không biết tại sao lại rơi vào tai mẹ của Hà Nghiên Vũ, lại chạy đến nhà cô náo loạn một trận, nói cô lòng lang dạ thú, muốn cướp đoạn tài sản nhà họ Hà.

Cuối cùng náo loạn đến mức Hà Tâm Hạ phải sửa lại chuyên ngành, ghi danh tạo hình mỹ thuật.

Những chuyện này Hà Tâm Hạ đều có thể nhin, ai bảo cô nợ mẹ con họ. Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của cô, nhượng bộ cái gì, cô cũng có thể làm.

Nhưng cô không nghĩ mẹ con họ có lòng dạ độc ác muốn lấy mạng cô.

Sau khi lấy được đáp án, Trịnh Thiếu Hoa thay đổi vẻ mặt, hưng hăng đẩy Hà Nghiên Vũ ra.

Hà Nghiên Vũ ngã nhào giữa phòng.

Trịnh Thiếu Hoa cầm lấy ly nước trên bàn, một chén gọi về phía Hà Nghiên Vũ.

Nước lạnh như băng dường như muốn xua đuổi một chút men say của Hà Nghiên Vũ, cô ta lau trán, ánh mắt vẫn mông lung như trước, nhưng từ từ có chút tiêu cực.

“Nhận ra tôi không?”

Hà Nghiên Vũ từ từ nâng mắt, cùng chống lại đôi mắt Trịnh Thiếu Hoa. Dường như không ngờ nhìn thấy Trịnh Thiếu Hoa xuất hiện, trong mắt cô ta tràn đầy ngạc nhiên.

“Anh Trịnh.....”

“Hà Nghiên Vũ, gần đây ba của cô muốn tham gia tuyển cử phải không?” Về mặt Trịnh Thiếu Hoa rất không đếm xỉa tới, nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén, anh dừng lại một lúc rồi nói: “Nói cho ông ta biết, sợ rằng cả đời này ông ta không có cơ hội leo lên chức vị cao nhất đâu.”

Trịnh Thiếu Hoa cầm lấy áo khoác để trên giường, xoay người rời khỏi căn phòng này.

“Các người thiếu nợ Tâm Hạ, tôi sẽ thay cô ấy đòi lại, người làm thương tổn cô ấy, một người cũng đừng mong chạy trốn.”

Trong lời nói tràn đầy kiên định, không ai hoài nghi độ chính xác của những lời nói này.

Tâm tình Hà Tâm Hạ rất nặng nề, cô vốn tưởng rằng đây chỉ là tai nạn xe ngoài ý muốn, lại dính dáng đến nhiều âm mưu như thế.

Thế giới này lại không tha cho cô sao?

Sau khi trở lại nhà trọ, Bình Tử hưng phấn ngoắc ngoắc đi chào đón cô, tiếng sủa gâu gâu quen thuộc vang lên, kéo cô từ trong cảm xúc nặng nề trở lại.

Tìm lại được cảm hứng, Bình Tử cao hứng đến nỗi cái đuôi lắc lắc càng mạnh mẽ. Trong tiếng sủa gâu gâu cũng mang theo một tia hưng phấn.

Trịnh Thiếu Hoa mang thức ăn cho chó tới, muốn cho Bình Tử ăn, đúng lúc thu một màn này vào mắt.

Bình Tử đối với khoảng không, nhưng bộ dáng hưng phấn này, lại hoàn toàn trùng hợp với trước kia Hà Tâm Hạ nuôi nó, làm Trịnh Thiếu Hoa lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Ngoại truyện 9: Em ở đây

“Bình Tử.....” Trịnh Thiếu Hoa cất giọng gọi một tiếng.

Bình Tử vẫn vây quanh Hà Tâm Hạ không để ý đến người khác.

Tầm mắt Trịnh Thiếu Hoa dần dần chuyển về hướng kia, trống rỗng, tất cả đều là hư vô.

Nhưng dường như Trịnh Thiếu Hoa có cảm giác, nhìn chăm chăm vào hướng đó không chớp mắt.

Anh hy vọng biết bao trên đời thật sự có hồn ma, như vậy, ít nhất anh có thể ảo tưởng rằng cô sẽ dùng một cách thức sống khác để tồn tại trên đời.

“Tâm Hạ.....” Trong miệng Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu.

Xung hô thể này, làm cho lòng Tâm Hạ run lên, hai mắt chợt mở to.

Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa cô cho rằng anh mất kính trông thấy cô. Nhưng cô biết rõ, việc này không có khả năng.

Thật ra, cô cũng rất muốn nói với Trịnh Thiếu Hoa, cô ở ngay bên cạnh anh.

Trịnh Thiếu Hoa ôm lấy thùng sách, đầu ngón tay vuốt ve từng ảnh chụp chung giữa anh và Hà Tâm Hạ “Tâm Hạ, anh sẽ không để cho em cô đơn quá lâu, em chờ anh.”

Sau khi Hà Tâm Hạ nghe thấy những lời này, trong chớp mắt tóc dựng đứng, rốt cuộc anh mắt kính muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn học theo đàn ông trong phim, đi tự tử sao? Hay là, anh định trả thù, làm cho người hại cô đi theo cô?

Cô thật không muốn nhìn thấy đám người kia chết, khó khăn lắm hai bên tai mới được yên tĩnh, Hà Tâm Hạ không muốn bị đám người kia làm phiền.

“Anh mắt kính, anh bình tĩnh một chút cho em!” Hà Tâm Hạ thật muốn rít gào với anh, làm cho anh tỉnh táo lại.

Nhưng mặc cho cô hét to thế nào, Trịnh Thiếu Hoa không nghe thấy.

Anh nhìn quyển sách một lúc lâu, nhìn tâm hình cô gái có màu sắc rực rỡ, anh mắt vô cùng lưu luyến si mê “Em yên tâm, anh sẽ để cho bọn họ không có cuộc sống tốt....”

Lúc đó khi anh tiếp nhận bệnh viện Khang Ninh, ở sau lưng giữ lại một tay, nói đúng là làm cho mình có đường lui.

Nhưng cho tới bây giờ anh không muốn, có một ngày không còn đường lui, mà là công cụ đối phó với Hà gia và Trịnh gia.

Đáy mắt anh hiện lên vẻ hung ác ngày càng nhiều, Hà Tâm Hạ bị ánh mắt này làm cho khiếp sợ.

Chưa bao giờ Trịnh Thiếu Hoa lộ ra ánh mắt như vậy trước mặt cô, điều này làm cho cô khó có thể tiếp nhận.

Uống xong bia trong tủ lạnh, Trịnh Thiếu Hoa đi đến quầy bán đồ ăn vặt ở dưới lầu, mua một hộp.

Hà Tâm Hạ nhìn một màn này, càng nghĩ rằng không thể tiếp tục được nữa, mỗi tối hay dùng cồn rượu làm say chính mình, tóm lại không có cách nào. Thời gian dài, chức năng của gan phổi sẽ bị ảnh hưởng, những chuyện này Trịnh Thiếu Hoa chắc chắn rõ ràng mới đúng!

Cô phải ngăn cản anh....

“Anh mắt kính, anh đừng uống rượu nữa, cẩn thận em đuổi anh ra khỏi nhà.” Nhìn một phòng toàn chai rượu, không biết còn tưởng rằng Bình Tử sống như người ta.

Gâu gâu gâu.....Bình Tử hưng phấn vây quanh Hà Tâm Hạ.

Hà Tâm Hạ ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu nó, sau đó chỉ về phía chai rượu Trịnh Thiếu Hoa cầm trong tay “Bình Tử ngoan, đi....Đừng ngửi chai rượu trong tay anh ấy đi.”

Bình Tử vô cùng nghe lời Hà Tâm Hạ, bốn chân ngắn nhảy lên, nhảy lên vài cái, đầu đụng vào chai rượu.

Cái chai lập tức lăn trên mặt đất, cũng không bị vỡ, rượu bên trong theo miệng chai chảy ra ngoài, làm ướt chân bông.

“Bình Tử, đừng quấy rối.” Trịnh Thiếu Hoa nhặt cái chai trên mặt đất lên, lại mở ra một chai khác.

Hà Tâm Hạ gấp đến mức bay tới bay lui vài vòng, lại gọi Bình Tử đừng ngửi chai rượu.

Cho dù Bình Tử làm như thế nào, Trịnh Thiếu Hoa đều không toát lên một tia tức giận, bình tĩnh dịch chuyển móng vuốt Bình Tử, còn giúp nó kiểm tra xem nó có bị đụng đau không.

Trông thấy tình cảnh này, Hà Tâm Hạ đều sốt ruột.

Hà Tâm Hạ lẳng lặng nhìn Trịnh Thiếu Hoa vài lần, cắn răng một cái, dùng ngón tay chấm một chút rượu.

Cô chỉ có thể chạm được đồ vật bằng ngón tay, chỉ có thể mượn ngón tay nói cho Trịnh Thiếu Hoa biết, cô không có biến mất, cô vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Bàn trà là một thủy tinh, nước rượu trong suốt từ từ vây quanh ba chữ “anh mắt kính”.

Xung hô thế này, biểu thị cho cái gì, trong lòng Trịnh Thiếu Hoa rõ ràng nhất.

Ngón tay cầm chai rượu hơi run rẩy, bộ dáng tràn đầy không tin, rồi đang mong đợi tất cả đều là sự thật, loại tâm tình mâu thuẫn này, trong lúc nhất thời làm cho anh mất đi phản ứng.

“Là Tâm Hạ sao?” Trong giọng nói mang theo tia chờ đợi, Trịnh Thiếu Hoa vương tay sờ soạn trước mặt, cái gì cũng không sờ đến, giống như ba chữ xuất hiện trên bàn trà, chính là ảo giác của anh.

“Em ở đây.” Trên bàn trà thủy tinh lại tiếp tục xuất hiện chữ viết.

Trịnh Thiếu Hoa từ từ bình tĩnh lại, rồi nghĩ lại mấy ngày nay hành động của Bình Tử không bình thường, càng thêm khẳng định đây tất cả đều là tồn tại chân thật.

Bốn chữ buồn vui lẫn lộn, có thể thể hiện tâm tình lúc này của anh, có loại cảm giác mất và được, vừa xen lẫn bi thương, bởi vì trước mặt anh là không khí trong suốt.....Cũng không có người.

Bầu không khí trầm mặc quý dị, Trịnh Thiếu Hoa nhìn lên phía trước, rõ ràng phía trước không nhìn thấy vật gì, nhưng anh đang cố gắng nhìn.

“Anh nhớ em lắm”

Bốn chữ này làm cho đáy lòng Hà Tâm Hạ run lên.

“Em vẫn luôn ở đây.” Hà Tâm Hạ viết tiếp tục viết, cố gắng khoa tay múa chân viết mấy chữ này.

Trong lòng Trịnh Thiếu Hoa luôn cất giấu một câu, lâu đến mức không biết bao nhiêu năm tháng rồi “Có một câu, anh vẫn luôn muốn nói với em”.

“Anh nói đi.”

Thật ra Hà Tâm Hạ đã đoán được anh muốn nói cái gì, cô ở bên cạnh anh lâu như thế, nghe trộm được chuyện này cũng tương đối nhiều.

“Anh yêu em.” Giọng nói Trịnh Thiếu Hoa hơi khàn khàn, giống như câu nói kia là anh nặn cừ cổ họng ra.

Trịnh Thiếu Hoa nói là yêu, không phải là thích, yêu là yêu mềm trên tình cảm. Một khi nói ra chữ này, như vậy rất khó để thu lại.

Tay Hà Tâm Hạ dừng lại một chút, bị giọng nói của Trịnh Thiếu Hoa làm cho xúc động.

Bình Từ không ngừng sửa to, phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người.

Cô tiếp tục viết “em cũng vậy”.

Chữ cuối cùng được viết xong, ngón tay Trịnh Thiếu Hoa khó kiềm chế được sự run rẩy, cảm tìm phức tạp trong ánh mắt xen kẽ vào nhau, làm cho người ta đọc không hiểu.

Anh rất muốn nhìn thấy bóng dáng Hà Tâm Hạ, nhưng lại cảm thấy.....Hy vọng này quá xa vời.

Dường như Hà Tâm Hạ hiểu được suy nghĩ của anh, tiếp tục viết xuống bàn trà một tràng lời nói “Trừ bỏ thân thể không có, hiện tại em rất tốt, nhìn đi.....Em còn có thể chạm vào anh.”

Tay và lưng Trịnh Thiếu Hoa như vật gì đó đâm vào một chút, cảm giác vô cùng nhỏ, không tỉ mỉ cảm nhận căn bản không thể phát hiện. Tựa như có một luồng khí nhỏ xẹt qua tay và lưng của anh, loại cảm giác này khác biệt rất lớn so với người bình thường chạm vào.

Tuy nội tâm vẫn vô cùng không đáng vì Tâm Hạ, nhưng có kết quả như vậy, đã vượt qua sự lưỡng lự trước của Trịnh Thiếu Hoa.

“Tâm Hạ, đừng rời khỏi anh.” Trịnh Thiếu Hoa dùng giọng điệu kẻ lẻ nói ra, trong lời nói trộn lẫn cảm xúc phức tạp, làm Hà Tâm Hạ không có cách nào tình tường.

“Em sẽ không đi....”

Hà Tâm Hạ tiếp tục dùng nước rượu viết.

Trịnh Thiếu Hoa nhẹ nhàng vuốt cằm, nhìn vào khoảng không trước mặt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi biết rõ Hà Tâm Hạ vẫn luôn bên cạnh, thái độ của Trịnh Thiếu Hoa thay đổi cực kỳ lớn, chuyện thứ nhất chính là thu dọn chai rượu, xử lý sạch sẽ vết bẩn của rượu trên sàn nhà.

Cho dù là ai, thậm chí dùng một mặt hoàn mỹ nhất để đối mặt với người yêu. Tại thời điểm này, Trịnh Thiếu Hoa cũng không ngoại lệ.

Đêm nay, Trịnh Thiếu Hoa và Hà Tâm Hạ nói chuyện rất nhiều, mỗi khi giữa hai người yên lặng, Trịnh Thiếu Hoa sẽ nghĩ cách đổi chủ đề khác để nói chuyện.

Không gặp được, không sờ được, cách duy nhất chứng minh cô tồn tại, chỉ là trao đổi....

Trịnh Thiếu Hoa không muốn cắt đứt phương thức liên lạc duy nhất đó.

Thẳng đến sáng ngày hôm say, Trịnh Thiếu Hoa vẫn không chợp mắt ngủ.

Hà Tâm Hạ làm ma, ngược lại không có một chút cảm giác buồn ngủ, cùng Trịnh Thiếu Hoa hàn huyên một đêm, cũng không cảm thấy có gì không thoải mái.

Cho dù Trịnh Thiếu Hoa chưa nói, cô cũng đoán được.....Trịnh Thiếu Hoa sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, khi rời giường sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Cô quen biết người đàn ông này hơn mười năm, làm sao không biết tâm tư đó? Cho nên cô cũng không vạch trần anh, giả vờ như không biết gì, dùng ngón tay viết chữ.

Sáng sớm, từng tia nắng chiếu vào phòng.

Lúc này Trịnh Thiệu Hoa dần dần khấn trương, nhìn ánh mặt trời từ từ lên cao bên ngoài cửa sổ, vừa quay đầu nhìn nước trên bàn tràn từ từ khô đi.

“Tâm Hạ.....”

“Em ở đây.”

Trên bàn trà xuất hiện mấy chữ.

Lúc này đây, Trịnh Thiệu Hoa mới chính thức yên tâm.

Mặt trời dần dần lên cao, ánh mặt trời ngày càng sáng chói, từng tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu trên mặt đất, chiếu xuống một vùng màu vàng.

“Tâm Hạ, anh có việc phải đi, anh sẽ không để em chết oan uổng đâu.” Trịnh Thiệu Hoa nói ra, trong lời nói tràn đầy kiên định.

Hà Tâm Hạ không lên tiếng, đối với báo thù, cô cũng không quá coi trọng.

Sắc mặt Trịnh Thiệu Hoa hơi mệt mỏi, xung quanh vành mắt hơi đen, nhưng tinh thần của anh lại rất tốt.

Anh tìm một bộ quần áo để thay, sau khi rửa mặt đánh răng xong, liền đi ra ngoài.

Hà Tâm Hạ chăm chú đi theo anh, Trịnh Thiệu Hoa lái xe đến bệnh viện.

Trong bệnh viện có rất nhiều nhân viên nhìn ra hôm nay tâm tình và diện mạo của Trịnh Thiệu Hoa khác trước kia, đổi lại mấy ngày hôm trước chán chường, vừa tàn nát ra sức quỵn rũ mê người.

“Chào viện trưởng.....”

“Viện trưởng Trịnh buổi sáng tốt lành.... ...”

Một đường đi đến văn phòng, không ít người chào hỏi Trịnh Thiệu Hoa, trong đó có rất nhiều y tá nhìn thấy Trịnh Thiệu Hoa đều mặt đỏ tâm loạn.

Sau khi nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng Hà Tâm Hạ nảy ra một ý nghĩ.....Anh mắt kính rất có tay nghề cướp đoạt.

Trên văn phòng bày biện gần như bệnh án bệnh nhân, hoặc là văn kiện khác.

Sau khi Trịnh Thiệu Hoa tiến vào, ngồi trên ghế làm việc, dùng chìa khóa nhỏ mở ngăn kéo ra.

Đưa tay tìm kiếm vài thứ, từ bên trong lấy ra một USB, cắm vào ổ cắm USB trên máy tính.

Trong tài liệu có rất nhiều ảnh chụp và đoạn video, những thứ này là do trước kia Trịnh Thiệu Hoa chuẩn bị, làm như vậy cho mình, vì sau này tranh thủ lợi ích. Nhưng hiện tại.....Tất cả đều không quan trọng.

Sau khi xác định trong USB đã có chứng cứ, Trịnh Thiệu Hoa đóng máy tính lại, lấy đồ đi ra ngoài.

Anh sắp hoàn toàn phân rõ giới hạn với nhà họ Trịnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Ngoại truyện 10: Kết thúc hoàn toàn

Thế lực ngày càng lớn mạnh, không ai có thể vĩnh viễn đứng ở nơi cao, bởi vì sau lưng anh, còn rất nhiều người tre già măng mọc, rất khó cam đoan sẽ không chen chúc nữa.

Chủ quyền của Trịnh gia đã sớm bị Trịnh Thiệu Hoa nắm trong tay từng chút từng chút, mà bởi vì Trịnh Tĩnh đã lớn tuổi, cùng dần dần rời khỏi quản lý bệnh viện, đi làm nghiên cứu y học khác.

Trịnh Thiệu Hoa nắm USB trong tay, bước từng bước ra khỏi bệnh viện.

Một khi anh đưa ra việc này, vậy có nghĩa tất cả của Trịnh gia sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, mà những gì anh vốn có, cũng sẽ bị cướp đoạt hơn phân nửa.

Anh lái xe đến trước cục cảnh sát, lộ trình này như dài đằng đẵng...

Hà Tâm Hạ ngồi trên ghế lái phụ, trong lòng ngọn sóng mạnh mẽ, cô dùng ngón tay viết lên kính chắn gió “Anh mất kính, thu tay lại đi, đừng nghĩ báo thù.

Đối tượng báo thù, một bên là cha của Trịnh Thiếu Hoa, một bên là Hạ gia.....

Quan hệ mật thiết như thế, hai bên dùng cách thức tàn khốc nhất để tổn thương nhau.

Trịnh Thiếu Hoa rung tay, trong lời nói kiên định giương như sẽ không có bất kỳ vật gì lay động “Tâm Hạ, em suy nghĩ cho họ khắp nơi, bọn họ đối với em thế nào?”

Có câu nói gọi là, người lương thiện bị người khác bắt nạt.

Trịnh Thiếu Hoa không có cách nào dễ dàng tha thứ cho cô gái mình yêu thương nhất trở thành hồn ma, anh lại không thể làm việc gì khác.

Cho dù là ai, cũng không có quyền làm tổn thương cô, bởi vì đó là cắt từng miếng thịt quả tim anh, đau từng khúc.

Hà Tâm Hạ hiểu người đàn ông này cố chấp, bóng dáng trong suốt từ từ trở lại ghế ngồi, không nhiều lời ngăn cản nữa.

... ..

Chiếc xe nhanh chóng đến cục cảnh sát.

Trịnh Thiếu Hoa lấy điện thoại ra, gọi vào số điện thoại khác “Là cục trưởng Dương phải không? Nghe nói gần đây cục cảnh sát của ông đang điều tra vụ án buôn lậu vũ khí phải không?”

Đối phương là cục trưởng cục cảnh sát ở thành phố C, có quan hệ không tệ với Trịnh Thiếu Hoa.

Trịnh Thiếu Hoa đối nhân xử thế vô cùng tốt, có quan hệ rất rộng ở thành phố C này.

Cục trưởng Dương vừa thấy anh gọi điện thoại đến, lập tức nghĩ đến tin tức Trịnh Thiếu Hoa trong giới y học, còn linh hoạt hơn so với cục cảnh sát, nói: “Viện trưởng Trịnh, anh tra ra được tin tức gì rồi sao?”

Từ trong kính chiếu hậu, mới có thể nhìn thấy bộ dạng trò chuyện của Trịnh Thiếu Hoa.

Anh liếc nhìn phản xạ ánh sáng, thu hồi tầm mắt: “Nếu tôi có thể cung cấp tin tức cho ông, các ông định làm gì?”

“Đương nhiên là đưa bọn họ ra công lý, anh cũng biết buôn lậu vũ khí có tính nghiêm trọng, không phải sao?”

Chợ đen có rất nhiều người buôn bán vũ khí, nhưng hướng đi của những người buôn bán vũ khí kia, cảnh sát vẫn không tìm được. Người trong cuộc vì lợi ích, hạ giá sản xuất, nhưng về phương diện giao dịch, là bị cấm, là trái pháp luật. Nhưng còn những người khác, vụng trộm cắt đứt người bị hại.

Giống như hai tháng trước, có người đến quán ăn đêm ăn uống quá chén, sáng hôm sau khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong phòng tắm, trên bụng có lỗ thủng, gan bị thiếu một cái. Loại tình huống này coi như rất nhỏ, dù sao người hành hung không muốn tính mạng con người.

“Buôn lậu vũ khí là vụ án cảnh sát coi trọng nhất, viện trưởng Trịnh biết rõ cái gì, xin nhất định không cần phải giấu diếm.” Cảnh sát Dương và Trịnh Thiếu Hoa nói chuyện, Trịnh Thiếu Hoa đã gọi điện thoại đến, như vậy anh nhất định sẽ nói cho ông ta biết, lắng lắng chờ Trịnh Thiếu Hoa nói.

Hai người đều là lão hồ ly, tâm tư đều hiểu rõ nhau như vậy.

Trịnh Thiếu Hoa nói ra: “Tôi sẽ cung cấp thông tin cho ông, cung cấp thông tin cho ông thế nào? Tôi cho ông một cơ hội lập công, chỉ cần ông bảo vệ tôi an toàn, về phần những thứ khác, ông muốn làm thế nào, thì làm thế đó.”

Theo lời Trịnh Thiếu Hoa nói, các điều kiện cần thiết tối thiểu, điều kiện này có ý nghĩa nhượng bộ thật lớn.

Chỉ là nghe lời Trịnh Thiếu Hoa, cục trưởng Dương mơ hồ đoán được ý gì. Trịnh Thiếu Hoa dự định bất cứ giá nào, tất cả đều không quan tâm rồi sao? Tuy rằng lợi ích có cao đến đâu, anh cũng muốn lật ngược sự thật trước?

Phản quyết đoán này, thật làm cho cục trưởng Dương lau mắt mà nhìn. Rốt cuộc là vì sao, mới khiến cho Trịnh Thiếu Hoa làm ra quyết định như thế? Nguyên ý buông tha trước khi lấy được tất cả.

Ở thành phố C này tốt xấu gì Trịnh gia cũng coi như có mặt mũi, một khi những chuyện này bị tuôn ra, Trịnh gia còn có thể sống yên ổn sao?

“Có thể nói cho tôi biết, nguyên nhân anh làm tất cả là vì sao không?” Cục trưởng Dương nói.

Giọng nói Trịnh Thiếu Hoa hơi trầm thấp: “Bởi vì tôi đã yêu một cô gái.”

Cho nên náo loạn cùng gia tộc? Cục trưởng Dương đột nhiên nhớ tới vụ tai nạn trước đây, chẳng lẽ trong đó còn có tin tức hay sao?

“Anh ở đâu?” Cục trưởng Dương tiếp tục hỏi.

“Ở bên ngoài cục cảnh sát, tôi có món đồ cho ông, theo chứng cứ tôi nắm giữ, cũng đủ để ông lấy đi lập công.” Trịnh Thiếu Hoa mở cửa xe ra, vừa đi ra ngoài, vừa nói.

Hà Tâm Hạ thở ra một hơi, bay ở bên cạnh anh.

Làm như vậy, thật sự đáng giá không?

Nếu Trịnh Thiếu Hoa biết rõ trong lòng cô nghĩ gì, nhất định sẽ trả lời cô, đáng giá.

Cục trưởng Dương nhanh chóng từ trong cục cảnh sát chạy ra, ông ta liếc mắt nhìn thấy Trịnh Thiếu Hoa ở bên cạnh chiếc xe.

Dáng người Trịnh Thiếu Hoa vô cùng cao, độc tác lộ ra vẻ thần nhiên ưu nhã.

Hà Tâm Hạ nhìn cục trưởng Dương bước từng bước đi về phía bên này.

“Xem ra anh vô cùng cấp bách muốn làm hết chuyện này.”

Trịnh Thiếu Hoa không có phủ nhận, sớm ngày hoàn thành, cũng sớm ngày làm cho anh thả lỏng gánh nặng trong lòng “Vụ án này dính dáng đến một quan chức, ngài có dám tiếp tục làm không? Nếu như không muốn, tôi sẽ tìm người khác.”

Quan chức? Việc này cũng không nhỏ.... ..

Cục trưởng Dương hơi nhíu mày, lập tức trầm nghĩ, khó trách điều tra lâu như vậy, cũng không tra được bất kỳ tin tức gì, thì ra bên trong có người, bộ dáng như vậy có thể giải thích rõ.

“Vì sao không dám?” Mặc dù các quan chức bị đảo lộn, đi trên mũi dao, nhưng loại này là một cơ hội lập công lớn. Nếu thành công, ông ta cũng được đề bạt.

Trịnh Thiếu Hoa gật đầu với ông ta, ý tứ trong ánh mắt, không cần nói cũng biết.

“Đi vào rồi nói sau.” Cục trưởng Dương đi ở phía trước, dẫn đường cho Trịnh Thiếu Hoa.

Phá một vụ án, thường xuyên dùng đến người mua chuộc. Nếu như vụ án được phá và bắt giam, còn phải cho mật thám đó một số chi phí. Cho nên Trịnh Thiếu Hoa vào trong hàng ngũ mật thám, như vậy tất cả những gì anh làm trước đây, đều xuất phát từ chính nghĩa, theo lý, luật pháp sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh.

Trịnh Thiếu Hoa cất bước vào trong cục cảnh sát, lần trước tới nơi này, có lẽ là đến thăm Tiểu Nhạc. Không nghĩ đến lúc này đây, đổi lại là anh tự mình đi vào.

Hà Tâm Hạ dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào anh...

Một hành động rất nhỏ, chạm vào rất khẽ.

Làm cho Trịnh Thiếu Hoa toát ra một cảm giác thỏa mãn, có cô bên cạnh, cho dù thế giới có biến thành thế nào, anh cũng có thể thần nhiên đối mặt.

Trịnh Thiếu Hoa lấy USB ra, đưa cho cục trưởng Dương.

“Chứng cứ ở trong này.”

Cục trưởng Dương lấy đi, chuyện thứ nhất muốn làm là cắm USB vào trong máy tính, bên trong chứa một lượng lớn video clip, còn có ảnh chụp, rất nhiều ảnh chụp còn ghi chú thời gian, nhìn ra được Trịnh Thiếu Hoa chuẩn bị những vật này, có một khoảng thời gian rất dài.

“Cái này thật ra cũng là do anh giữ lại đường lui cho mình à?” Sau khi cục trưởng Dương xem xong tất cả, nói ra những lời này.

Hễ là người tiến hành hoạt động tội phạm, không thể mãi mãi thoát khỏi xử phạt pháp lý, trừ phi anh có thể làm không chê vào đâu được, không có một chút sơ hở. Người thông minh thật sự, lúc kiếm được thắng lợi, bắt đầu rửa sạch.

Con đường này người trong hắc đạo lẫn lộn, thường xuyên sử dụng.

Ví dụ như hiện tại có rất nhiều nhà giàu, trước khi làm nhà giàu, đều có quan hệ mật thiết với hắc đạo.

“Cục trưởng Dương, ngài nói đúng không?” Trịnh Thiếu Hoa không trả lời thẳng, ngược lại ném cho một câu hỏi.

Anh đan chéo hai chân ngồi trên ghế trước bàn làm việc của đối phương, anh biết rõ, những thứ trong USB này cũng đủ để cục trưởng Dương hài lòng.

Cục trưởng Dương nói: “Anh trở về chờ tin tức, tôi sẽ cho mật thám ghi nhận lại thân phận. Nhưng về lợi ích bệnh viện kiếm được.....”

“Ông cho rằng tôi sẽ quan tâm những thứ kia sao?” Trịnh Thiếu Hoa chưa bao giờ là một người ham muốn vật chất, anh nói: “Các người muốn xử lý thế nào, tôi không có ý kiến.”

Anh chậm rãi đứng lên, anh đã xong việc, chuyện tiếp theo, cục cảnh sát tự quyết định.

Những chứng cứ này, cũng đủ để Trịnh gia và Hà gia hoàn toàn suy sụp trong thành phố C, mà điều này cũng làm cho Trịnh Thiếu Hoa đạt được mục đích trả thù.

Hà Tâm Hạ nhìn thấy đoạn video trong USB, bên trong video có Hà Chính Trí giúp đỡ Trịnh gia buôn lậu vũ khí. Vụ án buôn lậu vũ khí này, là do Trịnh Tĩnh bắt đầu kinh doanh từ mười năm trước, về sau sau khi Trịnh Thiếu Hoa quản lý bệnh viện Khang Ninh, dần dần cho anh phụ trách tiến hành.

Thì ra trong khoảng thời gian này, Trịnh Thiếu Hoa vừa thu thập chứng cứ, vừa tìm đường lui cho mình, vừa đáp ứng Trịnh Tĩnh quản lý tốt bệnh viện.

Một luồng không khí rất nhỏ xuyên qua Trịnh Thiếu Hoa, giống như nắm mười ngón tay anh lại, bóng dáng trong suốt của Hà Tâm Hạ sóng vai cùng anh, đi ra khỏi cục cảnh sát.

Rõ ràng là người của hai thế giới, tại giờ phút này lại sinh ra một cảm giác tốt đẹp hài hòa.

Ngày hôm sau, vụ án mua bán vũ khí lậu, chính thức trôi lên mặt nước.

Cục cảnh sát dùng tốc độ nhanh như chớp bắt Hà Chính Trí và Trịnh Tĩnh, sau đó công bố chứng cứ có liên quan, làm chấn động hàng ngàn cư dân mạng, tất cả tòa soạn báo Đại Tân Văn cũng đồng thời đưa tin về chuyện này. Ngay lập tức, Hà Chính Trí và Trịnh Tĩnh lâm vào vực sâu bị mắng chửi, hễ là bệnh viện dưới cờ Trịnh Tĩnh, lập tức trở nên có tiếng xấu, rất nhiều bệnh nhân yêu cầu chuyển viện.

Trịnh Thiếu Hoa cầm trong tay một tờ tạp chí, đang đọc qua, đây là kết quả anh đã dự đoán trước.

Hà Tâm Hạ yên tĩnh ở bên cạnh anh, dùng ngón tay viết lên bàn trà “Hối hận không?”

Bệnh viện lâm vào hoàn cảnh này, tất cả đều do việc kinh doanh của Trịnh gia rạn nứt, trực tiếp làm cho sau này Trịnh Thiếu Hoa không có khả năng quản lý bệnh viện. Nghiêm trọng một chút, có thể nói là hủy hoại toàn bộ danh dự của Trịnh gia, cho dù đi đến chỗ nào, Trịnh Thiếu Hoa đều bị người khác chỉ chỉ chồ chồ.

“Anh chưa bao giờ biết hai chữ này viết thế nào.” Trịnh Thiếu Hoa nhẹ giọng nói: “Tâm Hạ, em có muốn đổi lại chỗ bắt đầu lại lần nữa không? Vĩnh viễn không để người khác quấy rầy chúng ta.”

Hà Tâm Hạ nghĩ nghĩ, cô không có lưu luyến gì chỗ này. Trịnh Thiếu Hoa muốn đi chỗ nào, cô sẽ cùng đến đó, sau đó mang theo

Bình Tử.

“Đổi đi.” Hà Tâm Hạ viết ra hai chữ.

Trịnh Thiếu Hoa nói “Anh đi đặt vé máy bay một tuần sau.”

... ..

Vụ án buôn lậu vũ khí làm xôn xao cả thành phố C, Hà Chính Trí đã bị bắt giữ và thẩm vấn, sau khi xác định sự thật, bị bãi bỏ tất cả chức vụ, cộng thêm hủy bỏ đảng viên. Về phần Trịnh Tĩnh..... Là nghi phạm quan trọng nhất trong vụ án buôn lậu vũ khí, đã bị bắt vào nhà tù, chỉ còn chờ phán quyết nữa thôi.

Người bị điều tra ra, không chỉ có hai người họ, còn có rất nhiều nhân viên từng tham gia vào vụ án này.

Không biết người nào tiết lộ ra chuyện này do Trịnh Thiếu Hoa đưa ra, trên mạng có rất nhiều người nói anh đại nghĩa diệt thân, tiếng ủng hộ Trịnh Thiếu Hoa ngày càng lớn.

Nhưng đối mặt với tin tức này, Trịnh Thiếu Hoa vẫn không lộ ra chút cảm xúc nào. Cho dù là tốt hay xấu, Trịnh Thiếu Hoa muốn đứng ở thành phố C là không thể nào, dù sao vụ án buôn lậu vũ khí, liên quan đến rất nhiều người trong giới hắc đạo, nói không chừng những tên đàn em kia lại chạy đến tìm anh gây náo loạn.

Sau khi Du Lăng Thần nghe được tin này, đã gọi điện thoại đến nói: “Đây không giống như tác phong làm việc của cậu, tính nhẫn nại trước kia của cậu đâu mất rồi? Tại sao cậu lại gây ra cuộc phong ba này?”

Du Lăng Thần nhìn rõ trong đó có mảnh khóc, Trịnh Thiếu Hoa cũng không nghĩ có thể giấu diếm được ánh mắt của anh.

“Bởi vì còn người tôi đang quan tâm.” Cho nên, anh không có ý định tiếp tục như vậy, anh đã sai lầm một lần, không muốn sai lầm lần thứ hai. “Tôi hiểu được cái gì đối với tôi quan trọng nhất, bọn họ không lay chuyển được tôi, không cần quá lo lắng cho tôi.

Du Lăng Thần nghe không hiểu ý tứ trong lời nói, nhẹ nhàng nhún nhún vai, đang định tiếp tục hỏi thăm, Trịnh Thiếu Hoa đã cúp điện thoại.

Âm thanh tút tút truyền đến.

Dư Tư Nhạc ngồi bên cạnh đang gọt táo chợt ngẩng đầu, nhìn Du Lăng Thần: “Anh hai, anh Trịnh nói thế nào?”

Du Lăng Thần kể lại cuộc đối thoại cho Dư Tư Nhạc nghe.

Dư Tư Nhạc lặp lại những lời “Bởi vì còn có người tôi đang quan tâm”, chợt nhớ tới bóng dáng lóe lên rồi biến mất trong ngày tang lễ.

Có lẽ....

Trong đầu cô xuất hiện một suy đoán.

“Nói không chừng, trên đời này thật sự có linh hồn.” Chính cô là một dạng tồn tại đặc thù, khác nhưng tin là có, không thể tin là không, không phải sao?

Ít nhất, cô hy vọng linh hồn Hà Tâm Hạ vẫn tồn tại.

... ..

Ba ngày ngắn ngủi, hai người Hà Chính Trí và Trịnh Tinh đều bị đền tội, quyết định chính là ở tù chung thân.

Tài sản Hà gia đã bị đánh giá tài sản, phát hiện ông ta có lượng lớn tài chính có lai lịch bất chính, trong lúc nhất thời bất động sản của ông ta, toàn bộ tài chính ngân hàng bị đóng băng.

Sau khi mẹ của Hà Nghiên Vũ nghe được tin này, bởi vì không cách nào tiếp nhận nên ngất đi, được đưa đến bệnh viện. Mà Hà Nghiên Vũ bị dọa đến gương mặt thất sắc, tay chân vẫn run rẩy, dường như không tin đây là sự thật. Bọn họ bị đuổi ra khỏi biệt thự đang ở, trong nhà có những đồ vật gì cũng không cho phép họ mang đi.

Cô ta nghĩ lại mấy hôm trước Trịnh Thiếu Hoa đã nói, hơn nữa trên những tin tức, lập tức đoán được việc này do người nào làm.

Cô ta vịn vào khung cửa khóc lớn, khóc đến thanh kiệt lực suy.

... ..

Gần đây tốc độ làm việc của Trịnh Thiếu Hoa cực nhanh, bên cục cảnh sát cũng bề bộn công việc, một tuần lễ vội vàng trôi qua, anh thu dọn rất nhiều đồ, cất vào rương hành lý.

Anh không có dự định xuất ngoại, một là đến thành phố khác bắt đầu lại lần nữa, ở nơi đó làm bác sĩ, sống cùng với Hà Tâm Hạ.

Trên bầu trời xanh, giống như một khối ngọc bích làm sạch, trong suốt, xuyên thấu.

Từng tia nắng mặt trời chiếu xuống, làm ấm áp lòng người.

Một tay Trịnh Thiếu Hoa xách hành lý, một tay ôm Bình Tử, bước từng bước lên máy bay.

Bóng dáng trong suốt của Hà Tâm Hạ bay bên cạnh anh, ngẫu nhiên vuốt vuốt vài cọng tóc của anh.

Bình Tử sủa gâu gâu một tiếng, dường như khích lệ hành động đùa giỡn của chủ nhân đối với người đàn ông.

Từ nay về sau, Hà gia và Trịnh Thiếu Hoa không có bất kỳ quan hệ gì.

Mấy năm sau

Hồ nước sóng vỗ dập dờn, một cây cần câu treo lơ lửng trên mặt hồ, Trịnh Thiếu Hoa mang theo cái nón mặt trời ngồi trên bãi cỏ.

Trên mặt nước nhẹ nhàng lay động, Trịnh Thiếu Hoa thu cần câu lại, một con cá lác lác cái đuôi đã cắn câu.

“Tâm Hạ, đêm nay chúng ta nấu canh cá thế nào?”

Một con gió nhẹ thổi qua, lướt nhẹ qua gò má Trịnh Thiếu Hoa.

Cảm xúc rất nhỏ bò lên lòng bàn tay anh, giống như có người cố ý cùng anh chơi trò đoán chữ, trong lòng bàn tay anh viết một chữ “được.”

Sóng dồn lăn tăn trên mặt hồ, phản chiếu cái bóng Trịnh Thiếu Hoa. Mà ở bên cạnh anh, dường như phản chiếu một bóng dáng mơ hồ, mái tóc đen tung

bay trong gió, khoe miệng hiện lên nụ cười tươi.

Hình ảnh yên tĩnh và hoàn mỹ nhất, thời gian dường như cũng không dễ dàng phá vỡ hành ảnh này, cố tình ngừng lại.

Gâu gâu gâu.... ..

Ở bên chân Trịnh Thiếu Hoa, con chihuahua không lớn hơn cái chén bao nhiêu đang dùng đầu cọ lên ống quần Trịnh Thiếu Hoa, tựa như oán giận chủ nhân và người đàn ông đang thân mật, quên đi sự hiện hữu của nó.

Hà Tâm Hạ cười ha ha, âm thanh này như cơn gió nhẹ, làm xao xuyến lòng người.

Cô xoay người sờ lên cái đầu nhỏ của Bình Tử, nhẹ giọng nói một câu “Bình Tử ngoan.”

Cũng không phải oanh oanh liệt liệt mới xem là tình yêu, yên tĩnh và bình thản cũng giống như tình yêu, tình cảm sẽ không lạnh nhạt hơn so với trước đây.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Anh Hai Boss, Đừng Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.